

Cực Phẩm Thiên Vương

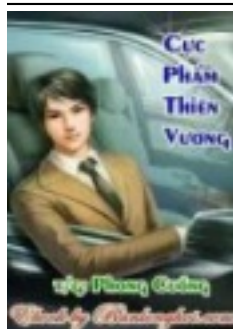
Contents

Cực Phẩm Thiên Vương	3
1. Chương 1: Internet.	3
2. Chương 2: Bốn Tiểu Thư Sẽ Không Để Yên Cho Người.	6
3. Chương 3: Vị Hôn Thê Cực Phẩm.	9
4. Chương 4: Cô Mặc Nó Vào, Ta Biến Thành Dã Thú.	12
5. Chương 5: Chuyên Gia Nội Y?	15
6. Chương 6: Nam Nhân Đều Là Kẻ Nhất Gan?	18
7. Chương 7: Nam Nhân Trần Gia.	21
8. Chương 8: Hoa Hậu Giảng Đường.	24
9. Chương 9: Bạn Cùng Phòng Cực Phẩm	26
10. Chương 10: Không Phải Oan Gia Không Tự Đầu.	30
11. Chương 11 : Ngừ Xuất Kinh Nhân	33
12. Chương 12: Một Người Xương Đỏ Mặt, Một Người Xương Đen Mặt.	36
13. Chương 13: Thương Hoa Tiếc Ngọc?	39
14. Chương 14: Tân Sinh Đại Hội.	41
15. Chương 15: Nữ Thần.	44
16. Chương 16: Nữ Thần Mời!	47
17. Chương 17: Tắm Rửa Sạch Sẽ!	50
18. Chương 18: Mỹ Nữ Giấu Kéo!	52
19. Chương 19: Bắt Đầu Huấn Luyện Quân Sự.	55
20. Chương 20: Chơi Lửa?	59
21. Chương 21: Âm Nhân.	62
22. Chương 22: Nhất Tiểu Khuynh Thành.	66
23. Chương 23: Bấy.	69
24. Chương 24: Thiên Vương Lão Tử Cũng Không Thể Nào Cứu Được Các Người.	72
25. Chương 25: Ra Tay Tắt Thấy Máu.	76
26. Chương 26: Chỗ Dưa Vững Chắc.	79
27. Chương 27: Biến Thành Một Người Khác.	82
28. Chương 28: Tâm Tư Lý Thắng.	84
29. Chương 29: Bá Đạo, Hung Hăng Càn Quấy.	88
30. Chương 30: Từng Là Ác Mộng.	91
31. Chương 31: Một Cú Điện Thoại.	94
32. Chương 32: Trần Gia Ở Phương Bắc.	98
33. Chương 33: Thiếu Nữ?	102
34. Chương 34: Tiểu Thảo.	105
35. Chương 35: Bím Tóc Đuôi Ngựa.	107
36. Chương 36: Đồng Dạng Là Đêm, Người Là Người Khác.	111
37. Chương 37: Bữa Tiệc Giá Trên Trời.	113
38. Chương 38: Thương Hạng Hoàn Khố.	117
39. Chương 39: Thiếu Niên Lão Thành (Già Trước Tuổi).	119
40. Chương 40: Khiêu Chiến.	122
41. Chương 41: Nổi Bất Đắc Dĩ Của Dai Fu	124

42. Chương 42: Che Giấu Thật Sâu	127
43. Chương 43: Ngoài Dự Đoán Trước.	130
44. Chương 44: Kết Quả Xấu Nhất	133
45. Chương 45: Một Phen Điên Cuồng.	136
46. Chương 46: Thần Bí	138
47. Chương 47: Tiền Đặt Cuộc Vẫn Là Như Trước.	142
48. Chương 48: Rốt Cục Ai Sám Hối?	145
49. Chương 49: Cỗ Đại Ngoài Đồng.	148
50. Chương 50: Kiên Cường Tiểu Thảo, Nhu Nhược Tiểu Thảo	151
51. Chương 51: Đây Chỉ Là Sự Khởi Đầu	154
52. Chương 52: Hai Tuyển Hạng, Một Lựa Chọn.	157
53. Chương 53: Ánh Trăng Từ Phương Bắc Xuất Hiện.	161
54. Chương 54: Trò Chơi Cạnh Tranh.	164
55. Chương 55: Một Chiếc Điện Thoại, Hai Loại Tâm Tư.	166
56. Chương 56: Quy Tâm Tự Tiến.	170
57. Chương 57: Mời	173
58. Chương 58: Tiềm Long Cùng Lời Hứa	176
59. Chương 59: Tâm Tư Thiếu Nữ	178
60. Chương 60: Không Hợp Nhau	181
61. Chương 61: Trái Mặt Đào Chín Mộng	183
62. Chương 62: Biểu Hiện Khác Thường	187
63. Chương 63: Quà Sinh Nhật	189
64. Chương 64: Ba Lần Cơ Hội	192
65. Chương 65: Ngẫu Nhiên Gặp Nhau	196
66. Chương 66: Hôn Gián Tiếp	199
67. Chương 67: Gây Ra Phiền Toái	202
68. Chương 68: Siêu Nhân Mặc Quần Lót Ngược Bên Ngoài.	204
69. Chương 69: Vũ Đạo Vương Tử.	207
70. Chương 70: Cơ Mật Cấp Lục Tinh (Sáu Sao).	210
71. Chương 71: Vấn Đề Khó Khăn.	214
72. Chương 72: Một Yêu Cầu.	216
73. Chương 73: Chủ Động Tham Dự?	219
74. Chương 74: Dạ Hội Nghênh Tân.	222
75. Chương 75: Danh Hoa Có Chủ.	224
76. Chương 76: Người Xem Không Tưởng.	227
77. Chương 77: Lệ Khí.	230
78. Chương 78: Đã Từng Là Thiên Hậu.	234
79. Chương 79: Thực Hiện Được?	236
80. Chương 80: Còn Chưa Chấm Dứt?	240
81. Chương 81: Lòng Ta Muốn Điên Cuồng.	243
82. Chương 82: Rừng Mình Không Dứt.	247
83. Chương 83: Lòng Hiếu Kỳ Của Nữ Nhân.	250
84. Chương 84: Vạch Trần Khăn Che Mặt Thần Bí.	253
85. Chương 85: Có Thù Tắt Báo.	257
86. Chương 86: Sám Hối Trong Hũ Cốt!	262
87. Chương 87: Khuyết Chương.	266
88. Chương 88: Trần Phàm, Tôi Ở Trong Phòng Ngủ Chờ Anh.	266
89. Chương 89: Chặt Dứt Lưu Luyến?	270
90. Chương 90: Vật Thay Thế.	273
91. Chương 91: Băm Thành Thịt Vụn Cho Chó Ăn?	276
92. Chương 92: Tổ Rõ Thân Phận.	280
93. Chương 93: Chủ Động Xuất Kích.	284
94. Chương 94: Khuyết Chương.	287
95. Chương 95: Hồn Thế Ma Vương.	287

96. Chương 96: Đại Chiến Hết Sức Căng Thẳng.	292
97. Chương 97: Giết Người Như Giết Gà.	295
98. Chương 98: Bị Chết Nhanh Hơn?	299
99. Chương 99: Nữ Vương.	303
100. Chương 100: Tuyệt Cảnh Và Kỳ Tích!	306
101. Chương 101: Không Ai Có Thể Cứu Được Các Người !(1)	309
102. Chương 101: Không Ai Có Thể Cứu Được Các Người !(2)	312
103. Chương 102: Tàn Sát!	315
104. Chương 103: Ác Ma	320
105. Chương 104: Nhất Bộ Sát Nhất Nhân! (Một Bước Giết Một Người!).	327
106. Chương 105: Độc!	331
107. Chương 106: Long Nha, Long Nữ.	335
108. Chương 107: Xem Sạch Sẽ.	338
109. Chương 108: Vào Lầm Cửa...	342
110. Chương 109: Xin Lỗi, Nếu Không Đánh Gãy Chân Chó!	345
111. Chương 110: Quỳ Xuống Sám Hối.	350
112. Chương 111: Cúi Đầu Nhận Sai!	353
113. Chương 112: Không Hiểu Dịch Nhân Mới Là Đáng Sợ Nhất (1) tần Tư Nhiên Trong Lòng Còn Chấn Động Hơn Trương Thiên Thiên Rất Nhiều, Làm Vị Hôn Thê Của Phó Bác, Nàng Cũng Là Một Thành Viên Ở Trong Cái Vòng Luẩn Quẩn Này. Nàng So Với Bất Luận Một Ai Đều Am Hi	356

Cực Phẩm Thiên Vương

Giới thiệu

Nhóm dịch: Dungnhi & Phongnhi Nguồn: VipVandan Đả tự : Bảo Ngọc — 4vn Thể loại: Đô thị Lời giới thiệu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-thien-vuong>

1. Chương 1: Internet.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đả tự : Bảo Ngọc — 4vn

Trong gian phòng hôn ám, Trần Phàm cởi trần ngồi trước màn hình máy vi tính.

Nửa trên thân hình khô ngô, chẳng chít những vết sẹo đan chéo vào nhau, giống như một tấm vải bị nghiền nát bình thường.

Ánh sáng từ màn hình máy tính phát ra, chiếu lên khuôn mặt của Trần Phàm. Lúc này khuôn mặt hắn đang nhăn nhó, vặn vẹo, đôi con ngươi trong mắt toát ra hồng quang màu đỏ tươi như máu, đồng thời quanh người còn tỏa nhiên tản mát ra sắc khí hung lệ.

“Honey, nhìn anh quá khẩn trương, mau thả lỏng tâm tình xuống đi. Anh hãy tưởng tượng, lúc này hai chúng ta đang nằm trong bồn tắm, thân thể trần truồng, anh đang tham lam khám phá cơ thể của tôi.” Một nữ nhân tóc vàng, thân mặc bộ váy ngủ màu đen, đang ngồi trước màn hình máy tính, nàng vươn bàn tay mảnh khảnh ra, nhẹ nhàng xoa nắn hai tòa thánh nữ cao ngất trước ngực mình, dùng ngữ khí làm cho người khác muốn phạm tội, ngân nga nói: “Honey, dùng sức mạnh chút nữa, tôi thích phương pháp thô bạo của anh. Ừm...đúng rồi! Ân! Honey, anh khiến cho tôi khó chịu quá, tôi chịu hết nổi rồi, tôi muốn anh làm như lần trước ở trong xe ô tô vậy, dùng ánh mắt cao cao tại thượng khinh nhờn tôi, sau đó giống như dã thú hung hăng ăn thịt tôi...”

Trong màn hình máy vi tính, bộ váy ngủ màu đen trên người cô gái kia, căn bản là không thể nào che giấu được cơ thể mềm mại hấp dẫn của nàng, những đường cong hoàn mỹ, chiến hào thâm thúy có thể rõ ràng nhìn thấy được như ẩn như hiện, phối hợp cùng làn da trắng nõn mịn màng, quả thực là khiến cho người khác muốn đi tù.

Nhìn cơ thể mềm mại hấp dẫn trong màn hình máy vi tính, nghe thanh âm phong tao đến cực điểm truyền ra. Ánh hồng quang trong đôi con ngươi của Trần Phàm cũng chậm rãi tản mát, bất quá rất nhanh đã ngưng tụ về cùng một chỗ thêm một lần nữa, hắn dùng thanh âm khàn khàn nói: “Bọn chúng đều phải chết!”

Chứng kiến tình huống này, nữ nhân trên màn hình máy vi tính khẽ nhíu mày, trong đôi mắt toát ra thần sắc lo lắng.

Nàng phi thường rõ ràng tâm tình lúc này của Trần Phàm, nó thuyết minh hội chứng tâm lý hậu chiến tranh đã phát tác. Hơn nữa còn rất nghiêm trọng.

Hội chứng tâm lý hậu chiến tranh là ám chỉ những người sau khi rời khỏi chiến trường, đã mắc phải di chứng mất cân bằng trạng thái tâm lý. Bình thường, những người thoát ly khỏi chiến trường, mắc phải căn bệnh này, cũng đều sẽ nghiện ma túy, nghiện rượu hoặc đàn bà. Thậm chí còn sinh ra hành vi tự sát, hoặc gây tổn thương cho bản thân mình!

Lần đầu tiên điều trị cho Trần Phàm, Dai Fu thấy Trần Phàm niên kỷ còn trẻ, theo bản năng cho rằng, Trần Phàm thuộc cái loại tân binh mới nhập ngũ không lâu, sau khi trải qua lửa đạn dầm máu, năng lực ý chí không đủ kiên cường, cho nên đã lưu lại bóng ma ở trong tâm khảm.

Nhưng...khi tiến hành điều trị theo thời gian, Dai Fu mới chậm rãi tiếp xúc với nội tâm che giấu thật sâu ở trong lòng của Trần Phàm. Đó là một thế giới tràn đầy cô tịch, ưu thương, oán trách chính bản thân mình.

Sau khi tiếp xúc với thế giới nội tâm của Trần Phàm xong, Dai Fu mới biết mình đã nghĩ sai rồi, hơn nữa còn là sai lầm rất nghiêm trọng...Bởi vì Trần Phàm là một người có tâm trí kiên định, xưa nay nàng chưa bao giờ từng nhìn thấy qua!

Thậm chí nàng không thể nào tưởng tượng nổi, con người ta cần phải có bao nhiêu ý chí cùng nghị lực, thì mới có khả năng sống sót ở dưới tình huống như trong ký ức của Trần Phàm.

Thân làm bác sĩ tâm lý giỏi nhất Anh quốc, Dai Fu đã từng gặp qua không ít bệnh nhân mắc phải căn bệnh hội chứng tâm lý hậu chiến tranh này. Nhưng là không người nào có trạng huống nghiêm trọng như của Trần Phàm.

Bất quá, trừ bỏ thời gian bệnh tình phát tác ra, thì những khoảng thời gian khác, Trần Phàm đều hoàn mỹ đem nó phong ấn vào thế giới nội tâm của mình. Dùng thái độ du hí nhân gian để đối mặt cùng với cuộc sống nhân sinh bách thái.

ở trong ký ức của Dai Fu, đây là lần thứ năm bệnh tình của Trần Phàm phát tác.

ở thời gian lần đầu tiên, Trần Phàm liều mạng dùng ý chí ngăn kháng. Dai Fu chứng kiến hình dạng vô cùng thống khổ của Trần Phàm, vì muốn kéo hắn về hiện thực, dưới cơn xúc động liền dùng thân thể của mình, làm thỏa mãn hắn, để hắn phát tiết bệnh tình trong lòng.

Theo sau, nàng chứng kiến bệnh tình của Trần Phàm đã được khống chế xong, nàng cũng không hối hận vì hành động của mình. Bởi...trong lúc vô tình, nàng đã hoàn toàn rơi vào trong thế giới nội tâm tĩnh mịch của đối phương, không thể nào kiềm chế nổi.

Lần đầu tiên nàng tiếp xúc cùng Trần Phàm thì đã có ba phần xung động, bảy phần động tình.

Ba lần bệnh tình phát tác tiếp theo của Trần Phàm, Dai Fu đều dùng phương pháp này, để cho Trần Phàm phát tiết tâm tình.

Mỗi lần, Trần Phàm đều phóng thích ra được rất nhiều ức chế. Sau khi giải tỏa xong, cảm xúc liền khôi phục bình thường, mà bản thân Dai Fu thì có được thỏa mãn lớn nhất. Cái thân hình trần ngật khí khái nam nhân kia cùng hành động thô lỗ bá đạo của Trần Phàm, đã khiến cho nàng bất tri giác nghiện lúc nào mà không hay biết...

Đồng dạng, Dai Fu cũng tin tưởng, Trần Phàm cũng rất mê luyện cơ thể của mình. Dù sao, cơ thể nàng đã nhiều lần giúp cho Trần Phàm vượt qua khỏi vòng bủa vây của tử vong chân khí.

Cho nên, ngày hôm nay vừa nhận được điện thoại của Trần Phàm, sau khi biết hắn phát tác bệnh tình. Nàng đã nhanh chóng liên lạc cùng hắn bằng internet, mục đích là muốn dùng phương pháp kích tình trên internet, để cho Trần Phàm giải thoát khỏi nỗi thống khổ bủa vây.

Nhưng...nàng nằm mơ cũng không thể ngờ được, lần này mức độ bệnh tình của Trần Phàm phát tác, đã vượt xa khỏi tầm tưởng tượng của nàng. Dưới phỏng đoán của nàng, lấy trạng thái giờ khắc này, nếu như chỉ dùng phương pháp kích tình trên internet, dường như căn bản là không thể nào giúp cho Trần Phàm bình ổn lại tâm tình về trạng huống bình thường.

“Honey, bọn chúng đã chết rồi, anh đã giết hết bọn chúng rồi.” Dai Fu chậm rãi thoát y, cởi chiếc váy ngủ màu đen trên người xuống, phơi bày ra cơ thể mềm mại sáng bóng, hai tòa thánh nữ trước ngực khê dong đưa theo nhịp thở của nàng, khê liềm môi mềm, chỉ xuống hai tòa nhũ phong, nói: “Cùng đi! đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, được chứ? Hiện giờ, anh cần phải dùng sức xoa nắn chúng nó ah...!”

“Bọn chúng đã chết? Phải rồi, ta đã giết chết bọn chúng! Ta đã phanh thây xẻ thịt bọn chúng rồi!” Lời nói của Dai Fu cũng không giúp cho diễn cảm trên mặt Trần Phàm buông lỏng xuống, mà tương phản còn khiến cho hắn nhớ ra chuyện tình gì đó, diễn cảm trên khuôn mặt càng thị huyết hung tàn hơn, đôi con ngươi lấp lánh tinh quang, khiến cho người ta không rét mà run. Bất quá, rất nhanh thanh âm của hắn lại run rẩy lên: “Nhưng ta đã giết cô ấy, cô ấy vô tội mà...”

“Honey, chuyện đó không thể trách anh được, một chút cũng không thể, anh không cần phải tự trách bản thân mình.” Dai Fu chân mày khê nhăn vào giữa ấn đường. Nàng hiểu, hành động lúc này của mình đối với Trần Phàm không nảy sinh ra bao nhiêu tác dụng, điều này khiến cho nàng vô cùng lo lắng.

Bản thân nàng, thực muốn dùng khối cơ thể này, đi an ủi Trần Phàm, để cho hết thảy cảm xúc trong lòng Trần Phàm, phát tiết ở trên người của mình. Nhưng lúc này hai người đang xa cách nhau vạn lý, nàng cũng là hữu tâm vô lực.

Nhưng nếu Trần Phàm không thể mau chóng bình ổn tâm tình xuống dưới. Đợi tới thời điểm bệnh tình hoàn toàn phát tác ra, thì sẽ...Dai Fu không dám tưởng tượng Trần Phàm sẽ làm ra những loại chuyện tình như thế nào nữa.

Ngay trong lúc Dai Fu đang lo lắng, thì bên ngoài hành lang trong thư phòng, trên internet, truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Tiếng bước chân từ xa đang tiến đến gần, rất nhanh sau đã biến mất.

Chợt cửa thư phòng bị đẩy ra, một cô gái trẻ dáng người thanh mảnh, giống như kẻ trộm bình thường, kiễng năm đầu ngón chân, rón rén bước vào trong phòng.

Cô gái trẻ này có mái tóc dài màu đen phiêu dật, mái tóc buông dài xuống đầu vai, đôi con ngươi trong mắt đen sáng lấp lánh, giống như ánh sao trong màn đêm huyền ảo. Nàng có khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, làn da căng mịn như mỡ dê, cặp môi mềm lộ ra hàm răng trắng sáng, thần sắc thanh tú trẻ trung vô cùng ưa nhìn.

Lúc này trên người nàng đang mặc một chiếc váy ngủ màu trắng tinh khiết, tuy chiếc váy ngủ rộng thùng thình, nhưng lại không thể che giấu được dáng người lồi lõm đầy đặn đôi nhũ phong trước ngực rõ ràng phả phả, thậm chí mơ hồ còn nhìn thấy hai điểm nhỏ xinh gồ lên.

Đi vào gian phòng, ánh sáng hôn ám bên trong khiến cho cô gái này có chút không kịp thích ứng, nàng khẽ nhíu mày, nhưng chợt đã phát hiện ra Trần Phàm đang cởi trần, ngồi im không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào màn hình máy vi tính.

Nàng vừa ngừng mắt nhìn, mơ hồ chứng kiến thấy Dai Fu thân thể trần truồng ở trong màn hình. Phát hiện này khiến cho nàng hai mắt tròn xoe, chiếc miệng nhỏ xinh há hốc ra hết cỡ, may mắn lúc này nàng đã kịp nâng tay lên che miệng, mới không phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Nàng chần chờ một lúc, mới bấm năm đầu ngón chân, lẳng lặng bước tới phía sau lưng Trần Phàm, cố gắng nhìn xem đến tột cùng là hắn đang làm cái chuyện gì.

Cùng lúc đó, trên màn hình máy tính, Dai Fu cũng đã xoay lưng về phía trước, khẽ dùng đưa cặp mông xinh đẹp, mơ hồ có thể nhìn thấy hoa viên thần bí giữa hai chân. Nàng một bên uốn éo thân hình, một bên dùng sức vươn tay vỗ mông, quay đầu liếm môi, dùng thanh âm câu hồn lạc phách nói: “Honey, đừng nhắc tới chuyện đó nữa, được chứ? Nắm lấy chiếc eo thon nhỏ này của tôi đi...”

Hành động lần này của Dai Fu mới khiến cho Trần Phàm có một tia phản ứng. Chiếc cổ hắn bỗng dưng khẽ nhúc nhích, nhịp hô hấp cũng trở nên dồn dập...

“Trần Phàm anh hay lắm, quả nhiên đúng là tâm thuật bất chánh, mới sáng sớm ra, mà đã lên internet cùng người khác tán tỉnh kích tình nhau!” Cô gái trẻ vừa bước tới gần, chứng kiến động tác dâm dăng của Dai Fu trên màn hình máy vi tính, khuôn mặt nàng liền đỏ bừng lên, thẹn thùng mắng.

*Dai Fu : Đại Phù

2. Chương 2: Bốn Tiểu Thư Sẽ Không Để Yên Cho Người.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

“Ai?”

Trần Phàm như một đầu cuồng sư bị đánh thức, hung hăng nhảy dựng lên. theo bản năng duỗi tay ra. ngón cái và ngón trỏ hóa thành trảo, nhắm vào yết hầu của người đứng phía sau mà tập kích.

“Aaaaaa..a...”

Thanh âm khàn khàn và hành động bất ngờ của Trần Phàm, đã khiến cho cô gái trẻ kia sợ tới mức hoa dung thất sắc. nhanh chóng hét vang lên. hai chân kiêu không kiềm chế nổi. không ngừng run rẩy.

Mới tìm về được một tia lý trí. nhưng cũng đủ cho Trần Phàm nhìn rõ được cái bóng người ở phía sau. hành động của hắn liền dừng lại. tay phải dừng trong khoảng không, cách vị trí yết hầu của cô gái trẻ chưa đến năm phân.

Cô gái trẻ thấy Trần Phàm dừng tay. diễn cảm trên khuôn mặt trái xoan không ngừng phát sinh ra biểu tình biến hóa. Đầu tiên nàng thở dài một hơi thật sâu. theo sau mới trợn mắt lên. nhìn chằm chằm vào Trần Phàm, tức giận hừ lạnh nói: “Trần Phàm, anh là tên khốn nạn. muốn giết người diệt khẩu ư?”

Đối diện với ánh mắt chất vấn của cô gái trẻ. Trần Phàm cố gắng áp chế cảm xúc trong nội tâm bình ổn xuống, nhịp hô hấp có điểm nặng nề. mồ hôi lạnh còn không ngừng túa ra trên trán. Hắn khẽ dùng lực điều khiển cánh tay buông xuống, song quyền nắm chặt vào nhau nổi lên những đường vân máu gân guốc, thở sâu thêm vài lần. mới dùng thanh âm khàn khàn hỏi: “Có...chuyện gì?”

“Hôm nay bốn tiểu thư không thấy anh xuống lầu làm bữa sáng, muốn lên gọi anh xuống. Kết quả. liền nhìn thấy anh cùng người đàn bà phong tao kia tán tỉnh, kích tình nhau qua internet! Hừ. Mới sáng sớm ra. mà đã làm những chuyện đồi bại xấu xa. anh đúng là hạng người không biết xấu hổ!” Khi nói chuyện, nàng cố tình xoay đầu nhìn sang một bên. không dám chứng kiến cảnh tượng đáng xấu hổ ở trên màn hình máy tính. Nhưng trong lòng thì đang âm thầm ghen tị với dáng người hoàn mỹ của Dai Fu. Nhất là bộ ngực vun đầy kia. so với của nàng còn lớn hơn gấp nhiều lần.

Tán tỉnh kích tình nhau trên internet? Nghe được câu nói này. Trần Phàm nao nao. thần kinh căng thẳng mới chậm rãi buông lỏng xuống.

“Hừ, không đúng sao?” Cô gái trẻ chứng kiến Trần Phàm trầm ngâm không đáp. dáng vẻ khép nép bỗng nhiên bành trướng ra. gương đôi phần quyền nhô nhần lên. kêu gào nói: “Bốn tiểu thư nhìn thấy chuyện tình xấu xa của anh. Thế nhưng anh lại muốn giết bốn tiểu thư để diệt khẩu. nói đi. chuyện này phải tính như thế nào bây giờ?”

Ngữ khí thanh thúy và biểu tình nghịch ngợm, tràn đầy chân khí thanh xuân của cô gái. đã giống như một dòng nước mát. chảy qua tâm linh Trần Phàm, gột rửa đi hết tà ý sát khí nồng đậm ở trong nội tâm của hắn. Đồng thời cũng đem tinh thần của hắn. từ trong kí ức ác mộng kia. kéo trở về hiện thực.

Dai Fu nhìn thấy cô gái trẻ xuất hiện ở trong màn hình xong, cũng kinh ngạc nửa ngày. Theo sau chợt phát hiện ra. Trần Phàm vừa nhìn thấy cô gái trẻ này. nguyên bản diễn cảm hung dữ đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều. Nàng giống như đang nghĩ tới chuyện gì đó. biểu tình liền trở nên phức tạp. có điều may mắn và cũng có điều mất mát!

May mắn chính là, cô gái trẻ kia xuất hiện đúng lúc ngăn trở không cho bệnh tình của Trần Phàm hoàn toàn phát tác ra. để nàng không cần phải lo lắng Trần Phàm sẽ làm ra những chuyện tình bất hảo. Mất mát chính là. mức độ ỷ lại vào nàng của Trần Phàm đã giảm xuống, trước kia mỗi khi bệnh tình phát tác. Trần Phàm phải thông qua nàng mới ngăn cản kiềm chế được cảm xúc. Nhưng hiện giờ. Trần Phàm giống như có lẽ đã không còn cần đến nàng nữa rồi.

Theo sau. Dai Fu trầm ngâm suy tư vài giây đồng hồ. liền nhìn về phía cô gái trẻ kia. bày ra nụ cười cảm kích. Tiếp đó cũng thoát nick chat.

Cô gái trẻ kia mặc dù không nói không quay đầu nhìn chăm chăm vào màn hình. Nhưng vẫn dùng dư quang bên khước mắt đánh giá Dai Fu trên màn hình, lấy cơ thể của mình mà tiến hành so sánh với nàng. Lúc này chứng kiến nụ cười trên mặt Dai Fu. còn tưởng rằng Dai Fu đang muốn thị uy với mình, trong lòng không khỏi xấu hổ kèm theo một chút tức giận. Dưới cơn phẫn nộ. liền trút lên đầu Trần Phàm: “Hừ! Ghê tởm hơn chính là. anh kích tình internet thì cũng thôi! Thế nhưng còn cố tình tìm phụ nữ ngoại quốc, chẳng phải ngực lớn. mộng to chút thôi, đâu có gì đặc biệt hơn người đây chứ!”

Tuy nói như thế. nhưng trong lòng nàng vẫn âm thầm nảy sinh oán niệm: “Chỉ cần bốn tiểu thư kiên trì hằng ngày ăn móng heo. uống canh đu đủ. tập luyện yo-ga. Một ngày nào đó trong tương lai. ngực tôi nhất định sẽ lớn hơn cô. chắc chí cái rắm ấy!”

Nhìn khuôn mặt thanh xuân khả ái cùng ngữ khí non nớt của cô gái trẻ. Trần Phàm khẽ nhẹ nhàng thờ ra. thần kinh căng thẳng cũng buông lỏng xuống hơn rất nhiều, sắc mặt tái nhợt bày ra vẻ tươi cười: ‘Thanh niên anh tuấn phong cách giống như tôi. mà còn cần phải dùng bàn tay năm ngón để giải quyết vấn đề sinh lý hay sao? Tôi chỉ cần ngoắc tay. người đẹp nguyện ý hiến thân cho tôi. có thể phải xếp hàng dài từ Đồng Hải cho tới Lahasa* đó à. Vừa rồi chỉ là một khóa học tập trau dồi thêm tiếng anh mà thôi.’ (*: thành phố tây tạng)

“Học tiếng anh? Anh muốn lừa ai thế!” Lời biện giải của Trần Phàm khiến cho cô gái trẻ kia càng ghê tởm hơn. Nàng ngẩng đầu lên đầu môi. mần mê cái miệng, hàm hực nói.

Nhìn hình dáng nghịch ngợm, nghe ngữ khí thanh thúy như chuông bạc của cô gái kia. Áp lực trong lòng Trần Phàm đã tiêu tán hơn phân nửa. lúc này mỉm cười giải thích: “Cô là không biết thôi, những khoảng thời gian tôi nghiên cứu nghệ thuật cơ thể. suy nghĩ của tôi cũng sẽ trở nên sinh động dị thường, trí nhớ tăng cường, hiệu quả tiếp thu anh ngữ cũng đạt tới trạng thái tốt nhất.”

“Giải thích chính là nguy hiểm. Trần Phàm, cho dù anh nói như thế nào thì cũng không thể che giấu nổi chân diện mạo sắc ghê tởm của anh! Hừ hừ.” Cô gái trẻ hiển nhiên là không tin vào những lời ma quỷ này của Trần Phàm.

Trần Phàm cũng không muốn dây dưa cùng cô gái trẻ trên phương diện này. Cho nên mau chóng giả vờ duỗi lưng, nói tránh sang chuyện khác: “Mới sáng sớm cô chạy vào phòng tôi làm gì? Chẳng lẽ đã làm ra quyết định xong rồi. muốn cùng lão công chung giường chung gối hay sao?”

Câu nói không biết xấu hổ của Trần Phàm lúc này. nhất thời khiến cho cô gái trẻ phải trợn trừng đôi con ngươi thu mâu xinh đẹp lên. diễn cảm trên khuôn mặt trái xoan, tràn đầy thần sắc tức giận.

“Anh muốn ngủ chung giường với tôi ư? Không thành vấn đề nha. dù sao chúng ta đã đính hôn rồi, tôi sớm hay muộn thì cũng đều sẽ trở thành vợ của anh. Đau dài không bằng đau ngắn, hôm nay tôi sẽ đem tấm thân này giao cho anh. Nhưng tôi nghe nói. lần đầu tiên của con gái sẽ rất đau. anh cần phải nhẹ nhàng hơn một chút.ế.” Cô gái trẻ mạnh mẽ áp chế nội tâm phần nộ. hướng Trần Phàm bày ra nụ cười câu dẫn chết người

không bởi thường tánh mạng, nũng nịu nói xong, đồng thời còn khiêu gợi bước tới phía Trần Phàm. Vừa đi. vừa đưa bàn tay trắng nõn lên cời nút thắt trên bộ váy ngủ.

Hành động chậm rãi của cô gái trẻ kia. vờ hình trung đã tràn ngập sắc thái hấp dẫn. hai đầu vai trắng nõn dần dần bày ra trong không khí. Một bước, hai bước, ba bước...

Khi cô gái trẻ dần lên bước thứ tư. thì cúc áo thứ nhất đã hoàn toàn giải khai, hai bờ vai gợi cảm mảnh khảnh phơi bày ra. chiến hào phía bên dưới thấp thoáng như ẩn như hiện. Hành động khiêu khích này của cô gái trẻ. đã làm cho Trần Phàm hoàn toàn khôi phục về trạng thái bình thường, hẳn hiểu rõ tính cách của cô nàng này. cho nên không có rơi vào cạm bẫy chết người, mà thời khắc nào cũng đều bảo trì tâm tình cảnh giác cao độ.

Ta cũng không tin ngươi là Liễu Hạ Huệ! Cô gái trẻ dường như cảm nhận được điều này. trong lòng khẽ hừ lạnh một tiếng, theo sau cổ tình nhúc nhích hai nụ hoa trước ngực.

Lúc này đây, Trần Phàm trong lòng rung động không thôi, đôi con ngươi khẽ mờ lớn hơn bình thường.

“Muốn ngủ cùng giường với tôi sao? Lần này tôi biến anh thành thái giám luôn! Tuyệt Tự Cước!” Vừa nhìn thấy nét biến hóa trong mắt Trần Phàm, thân hình của cô gái trẻ liền khởi động, bước dài tới phía trước, vung chiếc đùi khiêu gợi lên. nhắm vào phần hạ bộ của Trần Phàm mà đá tới!

Tiểu nha đầu này cước pháp không tệ lắm!

Xem nhất cước có da có thịt này của cô gái trẻ. Trần Phàm trong lòng âm thầm đánh giá một câu. cũng không vội vàng tránh né. mà đợi khi chân của nàng chỉ còn cách hắn một thước thời gian, mới nhanh như chớp vươn tay ra bắt lấy cổ chân nàng, nhẹ nhàng kéo tới...

“A!” Cô gái trẻ bị Trần Phàm kéo một cái. rất nhanh đã mất đi trọng tâm. thân hình giật ngược về phía sau.

Trần Phàm nhanh chân bước tới. vươn tay Ồm lấy chiếc eo thon nhỏ của cô gái trẻ. khẽ mỉm cười nói: “Lão bà. sà nhà trơn, lần sau có tung cước thì em hãy cân thận một chút. Nếu xảy ra vấn đề gì. anh sẽ đau lòng lắm đó!”

Trần Phàm vừa hảo tâm nhắc nhở. đồng thời cánh tay chuyển dời xuống bên dưới, nhất thời trong lòng bàn tay truyền đến một cổ cảm giác co giãn, mười phần đàn hồi.

Cô gái trẻ vốn đang kinh hoàng vì mất đi trọng tâm. sau khi rơi vào trong lòng Trần Phàm thì hoàn toàn ngây ngốc. Nhưng lúc này đã cảm nhận được ma chương của hắn không chút khách khí xâm lược kiều đồn bên dưới của mình. Đôi làn thu mâu tròn xoe trừng lên. đang muốn mắng nhiếc, thì đã thấy hắn buông tay kéo nàng ra.

“Lão bà ah! vốn hiện giờ anh rất muốn cùng em làm cái chuyện khoái hoạt trai gái kia. nhưng người anh bắn quá. Nói như thế nào cũng là lần đầu tiên của em. chúng ta không nên tạm bợ như vậy, chờ anh tắm

rửa xong đã.” Trần Phàm cười hắc hắc. cổ tình hít hà. bày ra hình dáng khó ngửi. Theo sau. không chờ cho cô gái trẻ kịp phát tác. hắn đã nhún ga lao vút đi.

Cô gái trẻ tức đến nổi đầu óc choáng váng, chợt ngửi thấy mùi hôi bốc ra trên người mình, nhất thời khóc không ra nước mắt. dậm chân gầm lên: “Trần Phàm, anh là tên vương bát đần. bốn tiểu thư sẽ không thể yên cho anh đâu.”

3. Chương 3: Vị Hôn Thê Cực Phẩm.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

Nghe được sau lưng truyền đến thanh âm cuồng hồng. Trần Phàm không khỏi mỉm cười, trải qua một màn vừa rồi. hết thấy ức chế trong lòng của hắn đã hoàn toàn tan biến. Nhưng...Hắn chưa kịp thăm hồ may mắn. thì đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ phía sau chạy đến.

Con bà nó. còn đuổi theo nữa sao?

Trần Phàm thăm mắng một câu. dưới chân khẽ phát lực. cả người búng lên. loáng một cái đã nhảy xuống cầu thang, quay đầu lại cười hắc hắc nói: “Lão bà. anh biết em muốn hai chúng ta cùng nhau tắm uyên ương, nhưng em đừng nóng vội. để anh vào trước chuẩn bị nước nóng cái đã.”

“Anh...anh...vô sỉ!” Cô gái trẻ tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. khiến đôi nhũ phong trước ngực khẽ run rẩy một trận, phong cảnh vô cùng mê người. Nhưng nàng còn chưa kịp phát tác. thì Trần Phàm đã biến mất không còn nhìn thấy tăm hơi bóng dáng.

“Bình tĩnh, phải thật bình tĩnh, chỉ cần ổn định trận tuyến, mình nhất định có thể đem tên hôn đản này đùa bỡn ở trong lòng bàn tay. Chờ sau khi chơi chán, một cước đá văng hắn ra khỏi nhà. hừ hừ!” Cô gái trẻ thầm an ủi trong lòng, diễn cảm cũng dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

Là vị hôn thê của Trần Phàm, nàng đã sống chung cùng Trần Phàm suốt một tháng thời gian qua. Mà khoảng một tháng trước, nàng căn bản ngay cả hình dáng của hắn như thế nào. nàng cũng đều không biết. Hai người tuy sớm đã bị gia đình ước định chung thân từ nhỏ. nhưng là chưa từng gặp nhau qua bao giờ. Bất quá trên phương diện nào đó mà nói Trần Phàm đối với nàng, xưa nay vẫn luôn tràn ngập cảm giác thần bí khó hiểu.

Bởi vì...Cha mẹ nàng chưa bao giờ nói qua vị hôn phu này của nàng đang làm nghề gì. mỗi lần nàng hỏi. cha mẹ nàng đều ném trả bằng lời kịch kinh điển: “San San ah! Con không nên hỏi Trần Phàm đang làm nghề gì. con phải nhớ kĩ. Trần Phàm luôn luôn vĩ đại. hơn nữa...Con nhất định phải cố gắng hoàn thiện chính bản thân mình, rút ngắn khoảng cách giữa hai đứa xuống, đừng chờ tới lúc đó. sẽ kém Trần Phàm quá xa.”

Mỗi khi nghe cha mẹ mình nói những lời này. Tò San đều tức khí như muốn học máu! Nàng tuy không tính là con nhà tiêu thư xuất thân danh giá. nhưng cha nàng cũng có một công ty trên thị trường, tài sản khá lớn. Mà nàng chẳng những đẹp người, hơn nữa thành tích học tập còn phi thường xuất chúng, so với đám bạn cùng lứa. vẫn có thể nói là thông minh hơn người.

Điều kiện như thế. khiến cho nàng từ nhỏ đến lớn luôn sống trong tiếng vỗ tay hoan hô cùng hoa tươi dòn trải. Đám con trai theo đuổi nàng đủ hợp thành một cái tiểu đoàn tăng cường trong quân ngũ! Mà cha mẹ còn nói nàng so sánh ra vẫn kém hơn Trần Phàm ư?

Càng kì quái hơn chính là. mẹ nàng vì muốn cho nàng một ngày nào đó. có thể trở thành một người vợ chuẩn mực. cho nên nhiều lần đã yêu cầu nàng phải xuống bếp rèn luyện trù nghệ.

“Muốn nắm được trái tim người đàn ông thì con phải nắm được cái dạ dày của họ.” Mẹ của nàng thường xuyên nói như vậy.

Lần đầu tiên nàng nghe thấy những lời này. đã trợn mắt kinh hồ: “Muốn con xuống bếp ư? Mẹ. mẹ cũng biết con vì đường da mà đã phải đến hiệu SPA bao nhiêu lần mà? Mẹ lại không quan tâm đến sức khỏe của con. hơn nữa còn muốn con phải xuống phòng bếp. vì cái gã hỗn đản chưa từng gặp mặt kia sao?”

Lần đầu tiên phản ứng. mẹ của nàng đã tận tình khuyên giải, mẹ nói trù nghệ đối với người phụ nữ vô cùng quan trọng, đó chính là bí kíp để giữ trọn hạnh phúc gia đình.

Những lời này vừa tiến vào tai trái, liền xuất ra tai phải của nàng. Đồng thời trong lòng còn nguyên rửa người nào đó xuất môn sẽ đập nhằm phân chó.

Lần thứ hai. nàng nguyên rửa người nào đó thời gian đi wc sẽ quên mang giấy.

Lần thứ ba....

Không chỉ trên phương diện học tập trù nghệ này. mà cha mẹ nàng còn yêu cầu nàng phải bỏ ngay cái tính tình đại tiểu thư đi. Nói chuyện cần phải ôn nhu. học tập cách dọn dẹp nhà cửa. giặt giữ quần áo.

Trong mấy năm qua. cái tên Trần Phàm đối với Tô San mà nói. giống như là một câu ma chú bình thường, mọi thời khắc đều vang vọng ở trong đầu của nàng. Cho nên. ngay khi còn chưa gặp nhau, nàng đã luôn luôn chán ghét cái gã hỗn đản này.

“Bốn tiểu thư đời này thà làm ni cô. cũng không bao giờ nguyện lấy cái tên xuất môn đập nhằm phân chó kia!” Nàng khẳng khái nói như vậy ở trong lòng của mình.

Nhưng...Khi cha mẹ dẫn nàng đi gặp mặt Trần Phàm, nàng không có cự tuyệt, khi cha mẹ yêu cầu hai người đăng kí cùng một trường đại học. nàng cũng không có cự tuyệt. Thậm chí. coi như lúc cha mẹ nói. nàng sẽ cùng sống chung với Trần Phàm, nàng vẫn không hề lên tiếng phản đối!

Tuy trong lòng chán ghét Trần Phàm tới cực điểm, nhưng đồng dạng đối với Trần Phàm cũng tò mò cực điểm! Nàng tò mò. Trần Phàm rốt cuộc là một con người như thế nào. Nếu hắn là vị hôn phu của mình, thì vì sao mười tám năm qua. luôn luôn chưa từng xuất hiện?

Còn nữa. bản thân nàng thâm nghĩ, cái tên Trần Phàm thiên đạo vạn quà này làm hại nàng từ lúc còn nhỏ chưa nói. thời gian yêu đương cũng không thêm đàm luận, cả ngày còn phải nghe cha mẹ lải nhải bên tai giống như Đường Tăng niệm kinh bình thường. Bao nhiêu uất nhục như thế. nhất định nàng phải hồi báo gấp bội lần thì mới cam lòng!

Nàng thâm nghĩ, bằng vào trí tuệ thông minh của mình, nhất định sẽ đem Trần Phàm xoay như chong chóng, đợi khi nàng thỏa mãn nội tâm hiếu kỳ. liền một cước đem Trần Phàm đá văng ra ngoài cửa. Lý tưởng tuy là như thế. nhưng sự thật lại hoàn toàn khác biệt!

Ở trong khoảng thời gian một tháng qua. nàng cùng Trần Phàm giao phong. Trần Phàm liền biểu hiện ra những điều mà thân sĩ phong độ không nên có. Hơn nữa mỗi lần giao phong, quân binh của nàng đều thua tan tành không còn manh giáp.

Trăm chiến trăm bại. khiến cho nội tâm của Tô San vô cùng bất phục, phải biết rằng, xưa nay nàng luôn được xưng là tiểu ma nữ. Những nam thanh niên theo đuổi nàng, không một ai ngoại lệ đều tổn thương nặng Thế Nhưng biểu hiện của Trần Phàm thì ngược lại. cho nên đã hoàn toàn kích phát ra. tâm lý hiếu chiến cố chấp ở trong lòng của nàng.

“Không thể được! Bốn tiểu thư phải cấp cho hắn chút điểm kích thích, nếu không, hắn thực lòng đem ta khi dễ thành con mèo bệnh thì sao!” Tô San nhân tình vừa chuyển, trong lòng này ra một cái chủ ý phá hư. vội vàng mỉm cười xấu xa bước xuống dưới lầu.

Sau khi xuống lầu. Tô San lục lọi thêm một hồi. cuối cùng mới tìm được một chiếc kéo sắc bén. Dem chiếc kéo giấu ở sau lưng. Tô San thần mình trần đầy sát khí bước về phía phòng tắm. Lúc này cửa phòng tắm đang đóng, bên trong lượn lờ sương mù. Tô San mơ hồ nhìn thấy Trần Phàm đang nằm ở trong bồn tắm.

Bước tới trước cửa phòng tắm. Tô San nhẹ nhàng gõ cửa. nói: “Cùng ới. hai chúng ta sẽ tắm uyên ương, mà anh khóa trái cửa làm chi vậy?”

“Lão bà đó hà? Cửa không khóa, em vào đi.” Trong phòng tắm truyền ra thanh âm của Trần Phàm.

Nghe được lời này của Trần Phàm, đầu tiên Tô San thoáng ngẩn ra. theo bản năng khẽ đung vào cánh cửa phòng tắm. thì mới phát hiện đúng như lời của Trần Phàm nói. cửa không hề khóa!

Nhưng khi nàng đang muốn đẩy cửa bước vào. thì lại nghe thấy Trần Phàm nói: “Lão bà. anh đang trần truồng rồi. em nhanh tiến vào đây đi à...”

Cởi hết rồi sao? Trên khuôn mặt trắng mịn của Tô San thoáng dâng lên phần hồng xấu hổ.

Không được! Nếu đi vào. chẳng phải sẽ nhìn thấy cái chỗ dơ bẩn của tên hỗn đản kia sao?

Cẩn chặt rằng. Tô San đành phải buông tha ý tưởng cầm kéo tiến vào dọa nạt Trần Phàm, xoay người bỏ đi.

Trong phòng tắm. Trần Phàm nhìn hình bóng Tô San bên ngoài cầm kéo rời đi. sợ tới mức tiểu huynh đệ bên dưới không ngừng run rẩy lên. Thầm nghĩ, nha đầu này đúng là ngoan tâm ah!

Bất quá nhớ lại những ngày qua. sau khi nhận thức Tô San. Trần Phàm đã bình thường trở lại. Tại hân xem ra. Tô San tuy là tiểu ma nữ. chuyện gì cũng muốn nhằm vào hân. nhưng đều chỉ là trò hề bát quái mà thôi, những loại chuyện tình động tới dao kéo. Tô San quả thực là không thể làm ra được.

Mấy phút đồng hồ sau. Trần Phàm thân mặc áo tắm đi ra ngoài phòng khách. Trong phòng khách. Tô San đang ngồi trên ghế sa-lon. như không hề xảy ra chuyện gì. bình thản ngồi ăn đá bào.

Nhìn đồng khay đá chõng chất trước mặt Tô San. Trần Phàm không biết phải nói như thế nào. nha đầu này muốn thành heo băng sao? Đường như muốn dùng đá bào ăn thay cơm thì phải.

Tựa hồ biết Trần Phàm đang kinh ngạc nhìn mình, nên Tô San trừng mắt liếc hân một cái. giống như muốn nói: “Nhìn cái gì. không phục thì người ăn thử xem?”

Tô San có một thói quen....Mỗi khi nàng tức giận, thì nàng đều dùng phương thức ăn để phát tiết, hòa trộn nỗi căm hận vào trong dạ dày. sau đó bài trừ ra ngoài. Hơn nữa càng tức giận thì sẽ càng ăn nhiều.

Thời gian trước kia. bởi vì nàng thường xuyên tham gia Triệt Quyền đạo quán cùng theo học lớp yo-ga. Cho nên cũng không hề béo phì. tương phản, dáng người còn bảo trì rất thanh mảnh. Nhưng từ sau khi nàng sống chung với Trần Phàm, thể trọng của nàng đã tăng trưởng rất nhanh.

Sau khi tiêu diệt xong sáu hộp kem bào đá. Tô Sau lau miệng, nhìn Trần Phàm nói: “Hỗn đản. ngày mai chúng ta phải đi khai giảng, hôm nay tôi sẽ ra ngoài phố mua vài thứ đồ dùng, anh đi cùng tôi chứ?”

“Tắm rửa xong, uống một ly nước trái cây. đúng là sảng khoái thật!” Trần Phàm chẳng thèm quan đến Tô San. tự rót cho mình một ly nước táo. thích chí nhấp nhấp.

“Ừ. tôi đang nói chuyện với anh đó. anh có nghe thấy không?” Tô San hận đến nỗi. không thể vờ lấy Trần Phàm cần cho hân vài cái.

Trần Phàm ra vẻ kinh ngạc: “Cồ đang nói chuyện cùng tôi sao? Khi nào thì đi?”

Tô San tức khí. thiếu chút nữa đã muốn ngắt xủ. theo sau bình ổn lại tâm tình, mới phản kích nói: “Lỗ tai anh điếc rồi hả?”

“Tuy lỗ tai lâu ngày không lấy ráy. nhưng cũng chưa biến thành người điếc đâu!” Trần Phàm vô cùng bất nhả ngoáy lỗ tai. chậm rãi nói: “Vừa rồi tôi chỉ nghe thấy cô gọi tên hỗn đản nào đó mà thôi.”

Nhìn hành động bất nhả của Trần Phàm, nghe lời nói của hân. Tô San hoàn toàn không biết phải nói như thế nào. Nàng liên tục thờ sấu vài hơi. mới bình ổn được cảm xúc. sau đó bày ra vẻ tươi cười, nũng nịu nói: “Cưng ơi. buổi chiều theo giúp em đi dạo phố chứ?”

“Ừm. hôm nay là cuối tuần, ngoài đường hân là có không ít mỹ nhân, cũng đáng tiêu phí thời gian ah!” Trần Phàm trầm ngâm nói theo sau khẳng khái gật đầu: “Được!”

Tên hỗn đản. người đi theo giúp ta chính là ra đường ngắm nhìn mỹ nữ à?

Tô San tức giận đến nỗi, đầu óc choáng váng quang hoa. Bất quá nghĩ tới kế hoạch đã an bài thỏa đáng, liền lộ ra vẻ mỉm cười sáng lạn. không thèm phản ứng công kích Trần Phàm thêm nữa.

Nụ cười kia khiến cho trong lòng Trần Phàm ớn lạnh, trực giác nói cho hắn biết. Tô San đang đào cho hắn một cái hố rất lớn!

4. Chương 4: Cô Mặc Nó Vào, Ta Biến Thành Dã Thú.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

Đồng Hải thị là thành thị phồn hoa nhất quốc nội được mệnh danh là hạt minh châu Đông Phương, ở Đông Hải. người có thể thật nhẹ nhàng ở trên đường cái nhìn thấy những chiếc xe nổi danh trong tạp chí xe hơi. người cũng có thể ở khu phố thương mại mua được bất kỳ sản phẩm hàng hiệu nổi tiếng nào. đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người phải có đủ tiền.

Đã qua một tháng. Tô San từng nhiều lần đi dạo phố. bất quá đều là đi cùng mẹ của nàng, lần này là lần đầu tiên Trần Phàm cùng Tô San đi trên đường phố.

Trần Phàm thật thích cảm giác hòa lẫn vào trong dòng người, mỗi khi đi trong dòng người, tâm tình của hắn sẽ luôn thật thả lỏng.

Hắn sẽ cảm giác mình cũng không hề chệch khỏi đường ray của cuộc sống thật sự. vẫn là một hạt cát trong mảnh sa mạc cuộc sống này. mà không phải một gốc cây xương rồng trong sa mạc. giống như một đứa trẻ bị ném bỏ. bị cô lập.

Do vì cuối tuần, lại thêm hôm qua trời đổ một trận mưa lớn. nhiệt độ không khí giảm xuống không ít. trên con đường thương nghiệp kín người hết chỗ. thật nhiều người rậm rạp chen chúc ngay tòa nhà cao tầng, xa xa nhìn lại. giống như những con kiến đang bò qua lại trong rừng rậm sắt thép.

Nhiều người, tự nhiên nữ nhân cũng thật nhiều, mỹ nữ tự nhiên cũng càng nhiều hơn.

Da vàng, da trắng, da đen...

Người bản địa. người tỉnh khác, người ngoại quốc...

Trên đường những mỹ nữ muôn hình muôn vẻ đi qua lại liên miên không ngừng, các nàng cơ hồ đều hấp dẫn ánh mắt nam nhân đi trên đường.

Có đẹp như thiên tiên, có đôi đùi trắng trơn thật đẹp. có núi non ba đào mãnh liệt, có đôi mông tròn trịa vĩnh cao. có thân hình mảnh mai mảnh khảnh...

Những thứ này vốn là vốn liếng hấp dẫn nam nhân của nữ nhân, cũng là thứ có thể khơi gợi được dục vọng nguyên thủy nhất của nam nhân.

“Uy. anh xem đủ chưa?” Tô San cũng giống như Trần Phàm, cũng thích cảm giác hòa lẫn vào trong dòng người, nàng cảm thấy được thật náo nhiệt, nhưng vào hôm nay. nàng lại có chút khó chịu, bởi vì Trần Phàm từ khi xuống xe cùng nàng đi tới khu thương nghiệp này. ánh mắt chưa hề dừng lại trên người những nữ nhân đi ngang qua trên đường.

Nghe được câu nói của Tô San. Trần Phàm thu hồi ánh mắt. cười hắc hắc nói: “Lão bà. cô đừng kích động, tôi chỉ là muốn nhìn xem có cô gái nào có vóc người xinh đẹp hơn cô hay không, tiếc nuối chính là. đi lâu như vậy cũng không có một ai xuất hiện.”

Câu vỗ mông ngựa này của Trần Phàm thật giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. làm cho tâm tình Tô San vốn đang càng lúc càng tức giận lại trở nên thật tốt. đặc ý ngắt cao đầu: “Hừ, cuối cùng anh cũng chịu nói một câu tiếng người!”

“Ngô, vậy...vậy lão bà mê người xinh đẹp. cô xem. khí trời quá nóng, chúng ta tìm một tiệm nước giải khát uống một ly đồ lạnh thế nào?” Mắt thấy vẻ mặt Tô San lảng lảng. Trần Phàm lại cười hỏi.

Nhìn dáng tươi cười mang ý xấu trên mặt Trần Phàm. Tô San tỉnh ngộ: Người này tuyệt đối đang muốn tìm một chỗ ngồi xuống để xem mỹ nữ!

Hiểu được điểm này, dáng tươi cười đặc ý trên mặt Tô San nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. hừ lạnh một tiếng nói: “Lúc này vừa mới tới, anh đã nghĩ muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi? Không có cửa!”

Dứt lời, Tô San cũng không quản Trần Phàm có nguyện ý hay không; kéo theo Trần Phàm hướng một cửa hàng bán nước hoa hàng hiệu nổi tiếng đi tới.

Bên cạnh Trần Phàm, không ít nam nhân chứng kiến hành động của Tô San, đều ném cho Trần Phàm ánh mắt đồng tình, hiển nhiên bọn hắn đều rất rõ ràng, cùng mỹ nữ cùng giường chung gối là giấc mộng của nam nhân, nhưng bởi mỹ nữ đi dạo phố, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

Nhưng làm cho bọn họ không nói gì chính là, chẳng những Trần Phàm không hề buồn bực, ngược lại vẻ mặt lại đầy sự hưởng thụ.

Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên Tô San chủ động nắm tay hắn!

Đi vài bước, Tô San tựa hồ cũng đã nhận ra điểm này, vội vàng buông lỏng tay ra, kết quả nhìn thấy biểu tình vẻ mặt cười híp cả mắt của Trần Phàm.

Trời ạ! Mình lại chủ động nắm tay tên hỗn đản này?

Tô San khóc không ra nước mắt, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ chui vào. Không có lỗ, chỉ có cửa hàng mật tiền rực rỡ muôn màu. Tô San quyết định hóa bi thống làm lực lượng mua sắm.

Cái gì gọi là kẻ mua sắm điên cuồng?

Cái gì gọi là tiêu tiền như nước?

Tô San chính là ví dụ điển hình nhất.

Cửa hàng thời trang nhãn hiệu nổi tiếng, cửa hàng trang sức, cửa hàng nước hoa, cửa hàng túi xách...

Những nơi này là địa phương Tô San thích tiến vào nhất, mỗi lần nàng đi tay không vào, tay không đi ra, nhưng sức nặng trong tay Trần Phàm lại gia tăng.

“Tôi nói lão bà nè, đã đủ rồi chứ?” Trở thành cu li hơn ba giờ, Trần Phàm rốt cục hiểu được vì sao Tô San phải gọi hắn đi ra dạo phố, đây hoàn toàn chính là tra tấn!

So sánh với việc xách những túi hàng lớn mà nói, ngay thời gian Tô San lựa chọn mua đồ vật, phải đứng bên cạnh ngây ngốc chờ đợi, mới là việc mà Trần Phàm buồn bực nhất.

Nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Trần Phàm, rốt cục Tô San lộ ra nụ cười sáng lạn: “Mệt không?”

“Mệt!” Trần Phàm không chút do dự gật đầu.

Tô San ôn nhu hỏi: “Muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút không?”

“Muốn!” Trần Phàm tiếp tục gật đầu.

Trong mắt Tô San hiện lên một tia bồn chồn: “Tiếp tục đi dạo thêm một cửa hàng, sau đó chúng ta tìm một chỗ ăn chút gì.”

Nghe được lời này của Tô San, Trần Phàm nhất thời trở nên tinh thần mười phần, giống như kháng chiến giành được thắng lợi, thúc giục nói: “Vội đi nhanh thôi.”

“Ở đây.” Tô San chỉ chỉ cửa hàng bên trái, vẻ mặt tươi cười như thực hiện được âm mưu.

Trần Phàm nhìn theo phương hướng ngón tay của Tô San, lập tức sững sờ ngay tại chỗ!

Đó là một cửa hàng có bảng hiệu bằng tiếng Anh, bảng hiệu này Trần Phàm nhận ra được, là một cửa hàng hàng hiệu nội y nổi tiếng.

“Đi thôi.” Mắt thấy nụ cười trên mặt Trần Phàm đọng lại. trong lòng Tô San thích thú. ai bảo người hung hăng càn quấy với bốn tiểu thư?

Sau thoáng ngáy người ngẩn ngui. Trần Phàm lộ ra biểu tình như khó xử: “Ngô, tôi là một đại nam nhân đi vào loại cửa hàng này tựa hồ không tốt lắm. cô tự mình đi thôi, tôi đứng ngoài chờ cô.”

“Không được! Nếu anh không theo tôi đi vào. tôi tiếp tục đi dạo. đi tới khi trời tối mới thôi!” Về mặt Tô San kiên quyết, bốn tiểu thư thật vất vả mới chọc tới uy hiếp của người, há có thể để cho người thoải mái vượt qua?

Làm như sớm đoán được Tô San sẽ nói như vậy. Trần Phàm cũng không cảm thấy có chút kinh ngạc nào. mà là nghiêm trang hỏi han: “Nếu như tôi cùng cô đi dạo cửa hàng này xong, chúng ta không đi nữa. đi ăn chứ?”

“Àn.” Tô San nhanh nhẹn gật gật đầu. nàng không tin Trần Phàm dám đi theo nàng vào trong tiệm nội y này. từ sau khi trưởng thành, nàng đi mua quần áo trong không ít lần. rất ít nhìn thấy có nam nhân bởi nữ nhân cùng nhau tiến vào trong tiệm mua nội y. nhất là loại cửa hàng xa hoa nổi tiếng như thế.

Sự thật lại một lần nữa vượt ngoài sự đoán trước của Tô San. chẳng những Trần Phàm không lùi bước, ngược lại vẻ mặt kích động: “Vậy đi thôi! Còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Anh hừ ai đó? Tôi còn không tin anh dám đi vào!

Tô San hoài nghi nhìn chằm chằm Tiêu Phàm vài giây đồng hồ. nghĩ nghĩ, dẫn đầu đi vào trong cửa hàng.

Đi vào trong tiệm bán nội y mà thôi, cũng không phải lên núi đao xuống biển lửa. có gì mà không dám?

Trong lòng Trần Phàm cười tươi như hoa nở, lúc trước hắn giả vờ làm ra bộ dạng khó xử là vì muốn mê hoặc Tô San. làm cho nàng đáp ứng sau khi đi dạo xong cửa hàng này sẽ tìm chỗ nghỉ ngơi.

Trần Phàm cũng biết, mình và Tô San chơi trò mèo vờn chuột cũng thập phần ngáy thơ. nhưng hắn dần dần lại thích trò chơi này. Bởi vì hắn phát hiện khi chơi đùa trò này.

nội tâm hắc ám của hắn sẽ chậm rãi được tẩy sạch, đối với bệnh tình của hắn thật có trợ giúp.

Trước kia. có Daifil trị liệu cho hắn. thân thể mềm mại hoàn mỹ của nàng có thể giúp hắn mỗi lần đều vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng cũng đồng dạng làm cho hắn đắm ra nghiện. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước khi bệnh tình của hắn phát tác sáng hôm nay hắn lại gọi điện cho nàng.

Nhưng sáng nay nàng ở quá xa vốn không thể kịp thời ngăn chặn bệnh tình của hắn. nếu không phải Tô San đúng lúc xuất hiện. Trần Phàm hiểu được, bệnh của mình sẽ hoàn toàn phát tác. đến lúc đó hắn sẽ hoàn toàn bị mê thất, thật không thể đoán trước hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Trần Phàm cũng không có tham vọng quá đáng thông qua việc ở cùng một chỗ với Tô San. hoàn toàn quên mất cơn ác mộng này. từ trong vực sâu mà thoát ly. hắn có thể làm chi là phải tận hết cố gắng lớn nhất đi thích ứng cuộc sống hiện tại. đồng thời hoàn toàn ngụy trang, không cho bất luận kẻ nào tiến vào thế giới nội tâm của hắn.

Mà hắn không biết là Tô San nguyện ý ở chung cùng hắn chính là vì muốn cạy mở bí mật trong lòng hắn.

Từ một ý nào đó mà nói. hai người nhất định là một đôi cừu nhân, có thể đoán được chính là. trò chơi của hai người vẫn còn có thể tiếp tục. bây giờ chẳng biết hươu sẽ chết về tay ai. tựa hồ suy đoán vẫn còn có chút hơi sớm.

Là một cửa hàng nội y hàng hiệu nổi tiếng, bên trong cửa hàng rực rỡ muôn màu. muôn sắc. lớn mật. gợi cảm. trong suốt, thậm chí còn có kiểu chữ J trong truyền thuyết...

Nói chung, quần lót của nữ nhân chia làm hai loại, một loại là cỡi quần lót mới có thể chạm đến mỏng, một loại khác là chạm đến mỏng rồi mới chạm tới quần lót.

Mà loại chữ J còn có tình huống nổi bật thứ hai - dù người có sờ mỏng sờ tới mấy lần. người cũng sờ không thấy nó!

Bởi vì.. .Nó giấu trong khe hở.

Trong cửa hàng nội y hoàn toàn là thế giới của phụ nữ. ngoại trừ những chiếc áo ngực đủ mọi màu sắc. còn có những chiếc áo ngực dành cho những nữ nhân cao quý được tinh tế tuyển chọn, từ vẻ mặt của bọn họ mà xem. tuyển áo ngực thật khó khăn hơn tuyển loại áo ngoài.

Trần Phàm đi vào. giống như bò một hòn đá vào mặt hồ yên tĩnh, nhất thời làm khơi dậy một tầng bọt sóng.

Một ít nữ nhân vốn đang cầm loại nội y thật sexy phát hiện trong cửa hàng đột nhiên có thêm một nam nhân, một đám hoảng sợ như nai con. vội vàng đỏ mặt buông nội y sexy trong tay xuống, đem ánh mắt quàng ném về phía treo một ít áo ngực thoát nhìn “bình thường” một chút.

Đối với các nàng mà nói. các nàng có dũng khí mặc nội y sexy ngay trước mặt nam nhân của mình bày ra tư thế mê người, nhưng lại ngượng ngùng chọn lựa loại nội y sexy có thể làm nam nhân phun máu trước mặt một nam nhân xa lạ.

Đương nhiên, cũng có chút nữ nhân có gan lớn vốn dám ra ngoài thuê phòng với bạn trai, chỉ sau thoáng ngáy người ngấn ngủ, tiếp tục cùng nhân viên cửa hàng thảo luận nên mua chiếc áo nào mới tốt.

Tô San nguyên bản cho rằng Trần Phàm sẽ già vờ làm ra vẻ. sẽ không dám cùng nàng đi vào cửa hàng bán nội y. lại thật không ngờ nàng đã tính sai. hơn nữa nhìn thấy Trần Phàm ra vẻ đạo mạo nhìn những mỹ nữ trong cửa hàng đang lựa chọn loại nội y gợi gợi cảm. tính khí tranh cường háo thắng của nàng nhất thời bị kích thích lên.

Chỉ thấy nàng đi lên phía trước, cầm lấy một chiếc quần chữ T trong suốt màu đen phong phanh, đưa tới ngay trước mắt Trần Phàm, cố ý ưỡn ẹo nũng nịu hỏi: “Cưng ơi. anh cảm thấy em mặc thứ này đẹp mắt không?”

“Lão bà a. màu đen lấy gợi cảm trừu tượng, nữ nhân mặc nội y màu đen sẽ vô hạn hấp dẫn. có thể kích thích dục vọng nguyên thủy nhất của nam nhân, thật có cảm giác hấp dẫn mà nam nhân không thể kháng cự.” Trần Phàm không chút hổ thẹn nói: “Bất quá anh cảm thấy được nếu thứ này chỉ mặc cho mình xem thì không thể phát huy ra hiệu quả tốt nhất. Nếu em có thể phối hợp với váy đen cùng cái yếm lộ lưng, buổi tối anh tuyệt đối sẽ biến thành dã thú!”

“Bá!”

Trong lúc nhất thời, trong cửa hàng nội y lặng ngắt như tờ. mọi người không hẹn cùng xoát ánh mắt nhìn về phía Trần Phàm, giống như nhìn thấy yêu quái, diễn cảm cần có bao nhiêu phần kích thích thì có bấy nhiêu phần kích.

Tô San giống như bị sét đánh, hoàn toàn sững sờ ngay tại chỗ!

5. Chương 5: Chuyên Gia Nội Y?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

Đối mặt ánh mắt rất bỏng của mọi người. Trần Phàm chẳng những không hề cảm thấy xấu hổ, ngược lại về mặt thần nhiên tiếp nhận chiếc quần chữ T trong suốt màu đen kia.

Khuôn mặt Tô San trương lên đỏ bừng, giống như muốn nhỏ ra nước, hấn lại bảo mình mặc cái quần chữ T này để cho hấn xem? Nhưng còn không biết thẹn mà cầm lấy?

Nghĩ đến đây. Tô San hận không thể lập tức tìm một cái lỗ để chui vào.

Kể dờ hơi này từ đâu xuất hiện a? Lại có thể ở ngay trước mặt nhiều nữ nhân như vậy. chẳng những nói muốn cô bé kia mặc quần chữ T cho hấn xem. còn về mặt thần nhiên cầm lấy chiếc quần nọ?

Không chỉ có Tô San. trong cửa hàng nội y, một ít nữ nhân khó chịu có tâm lý hướng nội. chứng kiến hành động can đảm của Trần Phàm, vốn chột cả kinh, sau đó về mặt biểu tình thật ngượng ngùng.

Cũng có một chút nữ nhân, theo bàn năng cho rằng Trần Phàm đam mê với nội y. cho rằng Trần Phàm là một tên đại biến thái, ánh mắt nhìn về phía Trần Phàm đã tràn ngập cảm giác chán ghét.

Về mặt Trần Phàm không thèm để ý, mỉm cười nói: “Các cô không cần nhìn tôi kỳ quái như vậy. Nữ nhân bất kể ăn mặc như thế nào mục đích duy nhất cũng là vì hấp dẫn lực chú ý của nam nhân, mặc nội y sexy thì càng phải như vậy. Sau khi các cô mặc vào nội y sexy. chỉ có làm cho nam nhân của các cô biến thành dã thú. điều đó mới chứng minh các cô lựa chọn nội y rất chính xác. Ngược lại. nếu đàn ông nhìn thấy các cô mặc vào nội y gợi cảm mới mua. lại không có tên nam nhân nào chịu phản ứng. như vậy khổ tâm của các cô xem như uống phí.”

Quá vô si! Thật không biết xấu hổ! Thật mắc cỡ chết người!

Nghe được lời nói này của Trần Phàm. Tô San chỉ muốn chết lập tức. nàng thật muốn rời khỏi cửa hàng nội y này. bắt đầu dĩ ánh mắt của mọi người đều dừng trên người nàng cùng Trần Phàm, làm cho nàng cảm giác dưới chân tựa hồ giống như trở nên nặng ngàn cân. căn bản không thể thay đổi vị trí.

So sánh với Tô San mà nói. một ít nữ nhân khác trong cửa hàng bởi vì lời nói này của Trần Phàm đã thay đổi cách nhìn đối với hắn. những nữ nhân vốn cho rằng Trần Phàm là kẻ biến thái cuồng khi nhìn về phía hắn ánh mắt cũng thay đổi. những nữ nhân nguyên bản khó chịu không dám trực tiếp nhìn thẳng hắn. cũng lớn mật đưa mắt nhìn Trần Phàm, chờ mong hắn tiếp tục nói tiếp.

Đúng như lời Trần Phàm nói. các nàng hao hết tâm tư ở đây lựa chọn nội y khoe gợi. chính là vì muốn ở trên giường hấp dẫn nam nhân của chính mình, làm cho nam nhân của mình ngoại trừ chính mình, không có tinh lực đi ra ngoài hái hoa ngắt cỏ.

Mà trong đó có vài thiếu phụ thành thực, ánh mắt nhìn về phía Trần Phàm lộ ra ý tứ hàm xúc khiêu khích trắng trợn, cảm giác như muốn cùng Trần Phàm lên giường để nghiệm chứng lý luận của hắn.

Nhân viên cửa hàng bán nội y lúc mới bắt đầu bởi vì lời nói kinh người cùng hành động can đảm của Trần Phàm mà cảm thấy không biết phải làm sao. tuy rằng các nàng cũng từng gặp nam nhân bởi nữ nhân đến chọn lựa nội y. nhưng lớn mật giống như Trần Phàm, một nam nhân nói chuyện trắng trợn thẳng thắn như hắn vẫn là lần thứ nhất.

Lúc này nghe xong lời nói của Trần Phàm, một thiếu phụ đáng người đầy đặn lập tức đi tới gần. mỉm cười nói: “Vị tiên sinh này nói không sai. Theo quan niệm tiến bộ của nước tôi, yêu cầu về nội y của phụ nữ đã không còn cực hạn cho việc ăn mặc khỏe mạnh, thoải mái. còn có một nhân tố trọng yếu hơn: gợi cảm.”

Nói tới đây nàng cảm kích liếc nhìn Trần Phàm, tiếp tục nói: “Nhưng làm thế nào mới có thể gợi cảm? Đúng như lời của vị tiên sinh này. gợi cảm hay không gợi cảm. nữ nhân nói không tính, nam nhân nói mới tính.”

“Vị suất ca này. giúp tỷ tỷ chọn một bộ nội y đi?” Lời của nữ chủ nhân cửa hàng vừa nói xong, lập tức có một thiếu phụ đáng người đầy đặn thành thực nhìn Trần Phàm nháy mắt đưa tình.

“Thật có lỗi. tôi chỉ chọn lựa nội y cho lão bà của tôi, dù sao. tôi có thể nhìn thấy nàng mặc. mà cô. tôi lại không nhìn thấy.” Trần Phàm dứt lời. mỉm cười đem chiếc quần lót chữ T cho Tô San. cười tủm tỉm nói: “Có phải hay không? Lão bà?”

Tô San theo bản năng muốn rút tay về. cảm giác kia. hình như Trần Phàm cho nàng một quả bom. Mà Trần Phàm trái một tiếng lão bà. phải một tiếng lão bà. gọi tới mức làm nàng sắp khóc, nhưng nàng lại không hề dám đi giải thích điều gì.

Mà vị thiếu phụ định câu dẫn Trần Phàm kia. còn đang tức giận đến mức nhúu đôi mày thanh tú. vừa muốn nói gì. lại nghe Trần Phàm tiếp tục nói: “Bắt quá tồi tệ nghị các cô ngoại trừ chọn lựa màu đen. có thể suy nghĩ chọn chút màu trắng. Màu trắng tượng trưng thuần khiết, tuy rằng mặc vào không gợi cảm được như màu đen. nhưng đại đa số nam nhân đều thích nữ nhân thuần khiết.”

Tên hỗn đản này vì sao lại hiểu biết đối với nội y của nữ nhân đến như thế?

Nghe xong lời nói này của Trần Phàm, dù là Tô San cũng kinh ngạc, nhưng nàng lập tức nghĩ tới hành động lúc buổi sáng của Trần Phàm, trong lúc nhất thời hiểu được một chút: Tên hỗn đản đáp phân phó này tuyệt

đổi là tên sắc ma!

Trên thực tế. Trần Phàm đối với nội y của nữ nhân cũng không hiểu rõ. nhưng khi trước lúc hắn cùng Daifu phát sinh quan hệ thì nàng từng mặc hai loại nội y màu đen cùng màu trắng, vô cùng làm cho hắn có tình thú. cho nên mới có lý do để nói.

Trong cửa hàng nguyên lai có một ít nữ nhân vốn muốn mua nội y sexy màu đen. nghe xong lời nói này của Trần Phàm, lập tức đưa ánh mắt nhìn về phía nội y màu trắng gợi cảm. mà bà chủ cửa hàng lại cảm kích liếc mắt nhìn Trần Phàm, sau đó bước nhanh đến lo phục vụ khách hàng.

Trần Phàm giống như là một người không có việc gì. cười híp mắt liếc nhìn Tô San: “Lão bà. còn mua không?”

“Đương nhiên mua! Nhưng đây là chuyện của tôi. anh đi ra bên ngoài chờ tôi!” Tô San không làm khó dễ được Trần Phàm nhiều ít cũng có chút buồn bực. bất quá nàng quả thật muốn mua vài bộ nội y mới. đương nhiên, có biểu hiện trước đó của Trần Phàm, nàng tự nhiên không muốn Trần Phàm tiếp tục ở lại trong cửa hàng, nếu không nàng thật không có dũng khí đi lựa chọn nội y, có trời mới biết Trần Phàm sẽ còn nói ra những lời kinh thế hãi tục như thế nào.

Trần Phàm cười hắc hắc. không nói gì. lập tức đi ra khỏi cửa hàng, cử động của hắn làm cho một ít thiếu phụ đang nghĩ kế muốn nhờ hắn chọn lựa nội y nhiều ít có chút tiếc nuối.

Bất quá những thiếu phụ tựa hồ như hiểu được điều gì. tập thể hướng Tô San vây tới... Đối với những chuyện này Trần Phàm cũng không hay biết.

Rời khỏi cửa hàng, hắn cũng không quên đang ở ngay công cộng, trực tiếp lấy ra điều thuốc lá, đốt lên. thích ý đứng hút.

Khi hắn hút xong điều thuốc lá. Tô San khuôn mặt đỏ bừng từ trong tiệm nội y đi ra. ánh mắt nhìn về phía Trần Phàm lộ ra sát ý trắng trợn.

Vừa rồi sau khi Trần Phàm rời khỏi tiệm, những nữ nhân vốn định nhờ hắn chọn lựa dùm nội y ở trong tiệm sôi nổi vây quanh Tô San. hỏi Tô San bình thường hay mua dạng nội y thế nào. có người còn hỏi thẳng. Tô San mua dạng nội y ra sao thì Trần Phàm mới càng biểu hiện điên cuồng hơn trên giường...

Tuy Tô San đã dính hôn cùng Trần Phàm, hơn nữa ở cùng một chỗ. nhưng đều ngủ riêng, nào có chuyện mặc nội y sexy câu dẫn Trần Phàm như lời hắn đã nói?

Tô San tuy thường ở bên ngoài, kiến thức cũng không thiếu, nhưng dù sao chỉ có mười tám tuổi, đối với những lời nói trắng trợn kia. tự nhiên là thật xấu hổ. chỉ phải nói quanh co để ứng phó. thật vất vả mới thoát ly vòng vây. kết quả ra tới cửa mới phát hiện mình chưa mua nội y. mà Trần Phàm đang đứng ngay cửa tiệm về mặt thích ý mà hút thuốc.

Trần Phàm thấy Tô San tức giận nhìn mình lom dom. cũng không hề có giác ngộ mình đã phạm sai lầm. ngược lại cọt nhà tiến lên nghênh đón.

“Đừng đi chung với tôi, tôi không biết anh!” Tô San nhớ tới hết thấy chuyện vừa rồi. cảm giác đi cùng một chỗ với Trần Phàm là chuyện hết sức mất mặt. lập tức bước chân nhanh hơn.

Trần Phàm nhanh chóng đuổi theo, cười tủm tỉm nói: “Tôi chỉ nói lời thật, cô không thấy trong tiệm còn có nữ nhân muốn nhờ tôi chọn nội y dùm họ sao?”

“Sắc ma! Không biết xấu hổ!” Tô San tức giận đến cả người run lên. bộ ngực ngay phía trước chóp lên một trận, rất mê người.

Trần Phàm cũng không để ý tới lời mắng của Tô San. cười nói: “Lão bà. cô xem. tôi thực hiện hứa hẹn. đi theo cô vào trong tiệm nội y. cô xem có phải chúng ta nên tìm một chỗ. ăn một chút gì. nghỉ ngơi một chút?”

“Tôi...tôi còn muốn đi mua đồ, cần nghỉ ngơi chính anh nghỉ ngơi đi.” Tô San không mua được nội y không nói. còn bị các nữ nhân trong tiệm vây công, thế nào còn tâm tư đi ăn thứ gì?

Trần Phàm tựa hồ đoán được Tô San sẽ làm như vậy. cũng không nói thêm gì nữa. mà bộ dạng uể oải đi theo sát bên cạnh Tô San. hưởng thụ cảm giác xuyên toa trong đám người.

Mười mấy phút sau. Tô San tự mình đi vào một tiệm nội y khác lựa chọn quần áo. Trần Phàm cũng không đi theo vào.

Khi sắc trời dần dần tối. rốt cục Tô San đi dạo tới một mối. hai người đi ra khỏi khu thương nghiệp, đến địa phương đồ xe đi tới.

Khi hai người còn cách chỗ đỗ xe chừng một trăm thước. Tô San đi phía trước Trần Phàm lại giống như một con cọp mẹ nổi giận, nhảy chồm ngay tại chỗ. trực tiếp lao về phía trước.

Trong lòng Trần Phàm chợt động, lập tức neho mắt nhìn về phía đó.

6. Chương 6: Nam Nhân Điều Là Kẻ Nhát Gan?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

Phía trước hơn mười thước, có một người phụ nữ trung niên vai đeo túi xách, đang bị một gã thanh niên tóc húi cua ngăn chặn hồi đường, chỉ thấy người phụ nữ trung niên giơ cánh tay lên chỉ về phía trước.

Cùng lúc đó, phía sau người phụ nữ trung niên, có một gã thanh niên dáng người nhỏ con mặc chiếc áo T-shirt màu đen, tay cầm theo một cái nhíp nhỏ, đang thừa dịp người phụ nữ trung niên không chú ý, liền đem cái nhíp thò vào trong túi xách của người phụ nữ trung niên, gắp ra một chiếc điện thoại di động.

“Cẩn thận! Bọn chúng chính là kẻ trộm!” Ngay khi gã thanh niên mặc áo T-shirt màu đen sắp đắc thủ. Thì bỗng nhiên Tô San chạy như điên tới, lớn tiếng quát.

Thanh âm bất ngờ này làm cho gã thanh niên màu áo T-shirt màu đen, trong lòng nhảy dựng lên, cánh tay run rẩy, chiếc điện thoại ngay lập tức đã rơi vào trong túi xách.

Người phụ nữ trung niên đang chỉ đường, giống như đã minh bạch chuyện gì rồi. Theo bản năng quay đầu nhìn lại, kẹp chặt lấy túi xách, đồng thời cũng nắm chặt lấy chiếc nhíp trong tay của gã thanh niên, kinh hoàng chất vấn: “Cậu...cậu muốn làm gì?”

Gã thanh niên mặc chiếc áo T-shirt màu đen thoáng biến sắc, không có trả lời, mà buông chiếc nhíp ra, xoay người chạy như điên về phía Tô San, diễn cảm tương đối bất hảo, dường như muốn nói với Tô San: “Con ranh, dám phá hỏng chuyện tốt của đại gia, người rõ ràng là muốn chết rồi!”

Mắt thấy gã thanh niên mặc chiếc áo T-shirt màu đen đã buông tha mình, người phụ nữ trung niên cũng không đuổi theo, mà diễn cảm kinh hoàng kiểm tra đồ vật ở trong túi xách, xem đã bị mất hay chưa. Theo sau thấy không bị mất thứ gì, nàng mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, cũng không chờ Tô San tiến lên cảm ơn, mà nhanh chóng xoay người rời đi.

“Kia...a...” Giống như đã nhận thấy ánh mắt bất hảo của gã thanh niên. Tô San đang chạy như điên tới phía trước, lúc này mượn lực, tung ra một cú đá sườn tiêu chuẩn. Tô San từ nhỏ đã bắt đầu luyện tập Triệt Quyền Đạo, trải qua mấy năm nay, nhiều ít cũng có chút hỏa hầu. Một cước này vô luận tốc độ hay là kinh lực đều đạt tiêu chuẩn nhất định, người bình thường căn bản là không thể phản kháng.

Quả nhiên....Gã thanh niên mặc áo T-shirt màu đen dường như không ngờ, Tô San không thềm phân bua phải trái mà trực tiếp động thủ như thế. Hắn càng không nghĩ ra, Tô San thoát nhìn liễu yếu đào tơ, mà công phu quyền cước còn lợi hại như thế. Chờ tới lúc này muốn tránh né thì đã quá muộn mất rồi.

“Phanh!” Tô San tung cước đá trúng má phải của gã thanh niên mặc áo T-shirt đen, kinh lực cường đại trực tiếp đem gã thanh niên bắn văng ra ngoài.

Trần Phàm luôn theo sát phía sau Tô San, chứng kiến Tô San ra tay cũng không bước lên hỗ trợ. Bởi vì hắn nhìn ra, gã thanh niên mặc áo đen kia, hai chân đặt dẹo hạ bàn không vững, một bộ bệnh trạng buông

thả dục vọng quá mức. Lấy thân thủ của Tô San, muốn đánh bại người này, vốn sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

“Ui chào!” Gã thanh niên mặc áo T-shirt màu đen, hung hăng ngã xuống mặt đất, thân hình cuộn tròn như con tôm, phát ra một tiếng kêu rên thống khổ.

Tô San chứng kiến cảnh tượng này, trên khuôn mặt xinh đẹp mê người dâng lên một nụ cười hưng phấn, muốn tiến lên tóm cổ gã thanh niên mặc áo đen giải về đồn cảnh sát. Nhưng lại phát hiện ra tên nam tử đầu húi cua lúc trước phụ trách công tác hỏi đường, trong tay cầm theo một thanh chủy thủ sáng lóa, liền cảm dữ tợn lao vọt tới phía nàg.

“Mẹ chó, con ranh này, mày muốn chết hay sao!” Tên nam tử đầu húi cua nhìn thấy đồng bọn của mình bị Tô San đánh ngã, cũng không thèm quan tới đám người vây xem náo nhiệt xung quanh, trong lòng nổi lên tâm địa ngoan độc, làm như muốn cướp lấy tính mạng Tô San bình thường.

Người dân xung quanh thấy thế, cũng không một ai bước ra tương trợ Tô San, mà cả đám giống như bầy dê hoảng hốt bình thường, sôi nổi tản ra bốn phía. Cùng đám người này hoàn toàn tương phản chính là, đối diện với tên nam tử đầu húi cua, trong tay cầm theo chủy thủ này, Tô San không những chẳng thêm bỏ chạy, mà còn bày ra hình dáng nóng lòng muốn chiến đấu, cảm giác tựa hồ không thêm đem tên nam tử đầu húi cua nhìn vào trong mắt.

Nha đầu kia, lá gan cũng đủ lớn, không thấy trong tay người ta đang cầm dao hay sao?

Trần Phàm nhìn thấy tình huống này, ừng lòng âm thầm ừ ách cứ. Nhưng bản thân hẳn biết, nếu như tay không quyết đấu, thì gã thanh niên đầu húi cua kia, đối với Tô San cũng chẳng thành vấn đề gì quá lớn. Bất quá lúc này trong tay gã cầm theo chủy thủ, cho nên Tô San cũng có đôi chút nguy hiểm rình rập bên người.

Phán đoán thực lực của gã nam tử đầu húi cua này xong. Trần Phàm cũng không bước ra trợ giúp Tô San, mà im lặng xuất ra một chiếc bật lửa zippo, nắm trong tay, tùy thời chuẩn bị hành động.

“Lão tử muốn hủy hoại dung nhan của mày!” Gã nam tử đầu húi cua thấy đám đông xung quanh tản ra. Chỉ còn lại một mình Tô San cô lập, thì không khỏi dâng lên nụ cười tà ác bên khóe miệng.

“Hóa ra các người chính là đồng bọn!” Tô San nghe gã nam tử đầu húi cua hăm dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến mức trắng bệch rạ, nàg căn bản không hề nghĩ tới hai tên này là đồng bọn của nhau. Ngắn ngủi phần nộ qua đi, trước tiên Tô San điều chỉnh cảm xúc, rất nhanh đã trưng bày ra nụ cười quyến rũ, cổ tình ưỡn ngực, hai bầu nhũ hoa rung lên, lắc lư như trên người kẻ đối diện.

Chứng kiến cảnh tượng này, Trần Phàm biết, gã nam tử đầu húi cua kia chuẩn bị gặp tai ương rồi.

Quả nhiên, hành động này của Tô San vừa rơi vào trong mắt của gã nam tử đầu húi cua, nhất thời khiến cho tốc độ của hắn giảm chậm lại.

“Vù!” Tô San thấy mỹ nhân kế của mình phát huy tác dụng, ngay lập tức phát ra công kích. Chiếc đùi đẹp giơ lên, co duỗi mu bàn chân, hung hăng đá xuống cổ tay đang cầm dao của gã nam nhân đầu húi cua.

Gã nam nhân đầu húi cua, tuy bị hành động câu dẫn của Tô San mê hoặc, nhưng rất nhanh đã kịp phản óng. Mắt thấy Tô San vung cước đá tới, hắn không chút suy nghĩ, theo bản năng vung chủy thủ lên, chém xuống cổ chân của Tô San. Thấy một màn này, đôi thu mâu trong mắt Tô San đột nhiên phóng đại, sắc mặt nháy mắt trắng bệch giống như tờ giấy.

Nguyên bản, nàg không muốn chơi trò tay không đoạt đao, nhưng khi nàg phát hiện gã nam nhân đầu húi cua bị mỹ sắc của mình câu dẫn, nàg liền thay đổi chủ ý, muốn dùng một cú đá sườn hoàn mỹ để giải quyết dứt điểm tên này. Nhưng thật không ngờ, gã nam tử đầu húi cua đã kịp phản ứng đánh trả. Tất cả chuyện này chỉ phát sinh trong một cái chớp mắt, Tô San trong lòng đang hối hận, nhưng muốn thu chân đều đã không còn kịp nữa rồi.

“Nha đầu này lá gan quá lớn, dám dùng chân ngành kháng cùng lưỡi đao của người ta. Đây không phải là muốn tìm chết hay sao?” Trần Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, Tô San tuy rằng công phu có chút điểm hỏa hâu, nhưng chỉ là mấy trò khoa chân múa tay, không thể dùng nhiều vào trong thực chiến, hơn nữa kinh nghiệm

quá ít, bình thường chơi đùa còn có khả năng. Nhưng đều chiến đấu với những gã cường đạo hung tàn, thì nàng tuyệt đối sẽ thua thảm.

“Sưu!” Trong lòng thầm nghĩ, đồng thời Trần Phàm không dám lãnh đạm, cổ tay dùng sức run lên, chiếc zippo trong tay hóa thành một đạo bạch quang, nhanh như chớp bắn vào cổ tay của gã nam tử đầu húi cua.

“Phanh!” Chiếc zippo chuẩn xác không lầm đánh trúng cổ tay của gã nam tử. Gã nam tử thất thanh kinh hô một tiếng, theo bản năng buông thanh chủy thủ ra.

“Răng rắc!” Cùng lúc này, cú đá sườn của Tô San cũng nhanh như gió, một cước đá trúng cổ tay của gã nam tử đầu húi cua. Nơi cổ tay nhất thời phát ra một thanh âm vang giòn.

Nguyên bản Tô San thấy gã nam tử đầu húi cua phản ứng, thì nàng đã bị kinh hãi, kinh lực của một cước này đã truyền giảm xuống rất nhiều, căn bản là không thể đá gãy cổ tay của đối phương. Lúc này, nàng có thể đá gãy cổ tay của đối phương, hoàn toàn là nhờ Trần Phàm đã ném chiếc zippo, gây thương tích lên khớp tay của gã nam nhân đầu húi cua trước đó rồi.

Nhưng...Tô San đâu biết chuyện đó? Nàng thấy mình một cước đá gãy cổ tay của gã nam nhân đầu húi cua, cũng không suy nghĩ nhiều. Mà nhanh chóng xuất ra cước thứ hai—Tuyệt Tự Cước!

Chóng kiến một chiêu này, khoe miệng Trần Phàm hơi run rẩy, giống như đã biết trước được gã nam nhân đầu húi cua sẽ gặp phải kết cục không bình thường.

“Ngao!” Đúng như Trần Phàm suy nghĩ, gã nam nhân đầu húi cua liền phát ra một tiếng tru tê tâm liệt phé, ôm phần hạ bộ gục xuống dưới đất, sắc mặt nháy mắt đã trắng như tờ giấy.

“Dám dùng chủy thủ sao, bà cô ta phải đập chết người!” Tô San nhớ tới tình cảnh phía trước, trong lòng vẫn còn hoảng sợ không thôi, nhưng càng nhiều hơn đó chính là phần nộ. Lúc này thấy gã nam nhân đầu húi cua ngồi xồm trên mặt đất, lập tức hóa phần nộ thành lực lượng, vung chân lên hung hăng đập xuống người gã nam nhân đầu húi cua.

Gã nam nhân đầu húi cua, đồ chơi bị trúng thương, căn bản là không thể nào chống cự, đành phải tùy ý để cho Tô San phát tiết cơn phần nộ trong lòng.

Sau khi bị thải loạn một hồi, gã nam nhân đầu húi cua thần tình đầy máu ngả xuống mặt đất, trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ thống khổ.

Tô San dù sao cũng là một thiếu nữ mười tám tuổi, sau khi nhìn thấy máu me xong, trong lòng nhiều ít liền có chút sợ hãi. Rất nhanh nàng đã dừng tay, quay đầu tìm kiếm Trần Phàm, kết quả phát hiện Trần Phàm đang cầm túi xách đứng ở phía sau lưng mình khoảng chừng năm thước, hình dáng giống như đang đứng quan sát náo nhiệt.

“Trần Phàm, anh có phải là đàn ông hay không?” Thấy cảnh tượng này, Tô San không khỏi nhớ tới lúc trước chính mình thiếu chút nữa đã bị đối phương dùng chủy thủ chém đứt chân. Lúc này liền hỗn hển mắng: “Có đàn ông nào nhát gan như anh không? Lại để cho tôi xông pha chiến đấu, còn anh thì trốn ở phía sau quan sát náo nhiệt!”

“Cũng không phải một mình tôi nhát gan, mà những người khác đều không ra tay!” Trần Phàm không biết liêm sỉ, đem nhóm nam nhân đứng xung quanh ra làm bìa đỡ đạn, đồng thời cũng âm thầm tán thưởng Tô San quá mức dũng cảm. Dù sao thời buổi này tình người lãnh đạm, làm chuyện nghĩa cử hăng hái giống như Tô San đứng là càng ngày càng ít.

Hành động vô sỉ này của Trần Phàm, nhất thời khiến cho đám nam nhân lúc trước không dám bước ra, trong lòng phần nộ không thôi. Còn Tô San thoáng nhìn đám người xung quanh, thần tình mê man, nàng đang nhủ thầm trong lòng của mình: “Vĩ sao những người này đều không bước ra can thiệp? Chẳng lẽ mình đã làm sai chuyện gì hay sao?”

“Không cần phải suy nghĩ nhiều, cô làm rất đúng! Cô so sánh cùng những người kia còn dũng cảm hơn rất là nhiều.” Ngay trong lúc Tô San đang mê man, thì thân ảnh quen thuộc của Trần Phàm liền xuất hiện ở bên người nàng, hần nhẹ nhàng vỗ xuống bả vai Tô San, an ủi nói.

Tô San ngẩng đầu mờ mịt nhìn lên, rõ ràng phát hiện ra, giờ khắc này Trần Phàm đã không còn bộ dáng hi ha cợt nhả như dĩ vãng. Mà lúc này diễn cảm trên khuôn mặt hắn phi thường bình tĩnh, ánh mắt ôn nhu, thanh âm mang theo vẻ từ tính trầm ổn đặc hữu của một người đàn ông.

Cái loại diễn cảm này nàng chưa bao giờ từng nhìn thấy qua trên khuôn mặt của Trần Phàm. Giờ khắc này, đột nhiên nàng cảm giác, chính mình dường như không thể nhìn thấu được bản chất của người đàn ông đã cùng sống chung với mình một tháng thời gian qua.

Bất quá rất nhanh Tô San đã hồi tỉnh từ trong cơn mê man. Vừa phục hồi tinh thần, liền tức giận nói: “Tôi khẳng định anh chính là một người đàn ông dũng cảm nhất gan.”

“Đó là hiển nhiên, không phải có câu nói này hay sao? Đứng sau lưng của một người phụ nữ dũng cảm, đó chính là một người đàn ông yếu đuối!” Trần Phàm khôi phục biểu tình ngả ngớn, ha ha cười nói.

Vốn Trần Phàm lo lắng Tô San bởi vì chuyện này mà nghi ngờ giá trị của con người trong cuộc sống này. Hiện giờ nhìn thấy Tô San khôi phục bình thường, nhất thời đã yên tâm hơn rất nhiều.

Ở Trần Phàm xem ra, Tô San tuy rằng bên ngoài luôn bày ra hình dáng tiểu ma nữ, thích làm bộ như chính chắn, trưởng thành....Nhưng trong nội tâm của nàng thì vẫn còn đơn thuần, thanh khiết như một tờ giấy trắng.

Trần Phàm không muốn làm vấy bẩn khẩu trái tim thanh thuần của nàng. Nàng mới chỉ có mười tám tuổi, hẳn là vẫn nên hưởng thụ những năm tháng thanh xuân mộng mơ bay bổng...

7. Chương 7: Nam Nhân Trần Gia.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

Màn đêm buông xuống, hắc ám bao phủ khắp nơi. trong thành phố ánh đèn ne-ong thấp sáng chum, gió đêm thổi xuy xuy. cảnh tượng liêu nhân, giống như một tòa mê hồn chi thành, khiến cho rất nhiều người không kiềm chế nổi. mà phải hăm sâu vào trong quang cảnh này.

Là thành phố phát triển nhất đại lục. trị an thành phố Đông Hải vẫn tương đối ổn định, trong lúc Tô San cùng Trần Phàm đang tranh cãi nhau, thì vài người mặc chế phục cảnh sát đã chạy tới nơi này. Sau khi cảnh sát biết chuyện tình. Tô San lấy một đánh hai. chế phục bằng cướp móc túi này. thì trong ánh mắt nhìn Tô San đã tràn ngập thần sắc kính nể.

Những người làm nghề cảnh sát. tiền lương mỗi tháng không cao. cho nên đạo đức nghề nghiệp cũng không quá cao. Nếu họ gặp những kẻ dùng dao uy hiếp người dân bình thường, ở dưới tình huống chỉ có một mình, họ sẽ không vì số tiền lương ít ỏi đó mà đứng ra liều mạng.

Mà Tô San vì một người đi đường xa lạ. ngay cả một lời cảm ơn cũng không có. đã bước ra cùng hai tên cướp sinh tử triền đầu. Chuyện này có thể không làm cho bọn hắn tâm phục hay sao?

Đối với ánh mắt kính nể của nhóm cảnh sát. diễn cảm trên mặt Tô San phi thường đặc chí. đôi môi kia chỉ hận không thể vẽ lên tận trời, nhãn tình nhìn về phía Trần Phàm tràn ngập khiêu khích, cảm giác tựa như đang nói: “Tên nhất gan. ngàn vạn lần không cần hăm dọa một bọn tiểu thư. Người đời này sẽ không bao giờ có được sự dãi ngộ như thế đâu!”

Chỉ cần nhìn tình khiêu khích của Tô San. Trần Phàm có điểm dở khóc dở cười. Khoảng mười phút sau. nhóm cảnh sát liền mang theo hai tên cướp đi. Trần Phàm cũng lái xe đưa Tô San về nhà.

Cha của Tô San. Tô Thanh Hải, tuy rằng không thể chen chân bài danh vào tạp chí Forbes, nhưng trong giới thương nhân ở Đông Hải cũng là một nhân vật có danh tiếng lẫy lừng, tài sản

Là con gái độc nhất trong gia đình. Tô San đích thực là một thiên kim tiểu thư nhà giàu đúng nghĩa, cho nên nhiều ít nàng cũng mang tính khí của tiểu thư. nhưng nàng không hề thích khoe khoang, ngay cả ô

tô nàng đi cũng không phải là xe hơi thể thao trị giá mấy trăm vạn. mà là một chiếc Volkswagen cc bình thường.

Có lẽ do biểu chiều tiêu hao rất nhiều thể lực. cho nên vừa bước lên xe không bao lâu. thì Tô San đã lăn ra ngủ mất rồi. Trong khi ngủ. Tô San không còn hoạt bát như lúc thanh tỉnh, mà nàng giống như một con mèo hoang dựa đầu vào phía sau. lông mày kẻ đen thon dài cong vút hơi giãn ra. đôi mắt đẹp khép hờ. chìm đắm vào trong cơn mộng mị.

Giao thông trong thành phố Đông Hải tuy rằng bốn phía thông suốt, nhưng lại nhiều xe không chịu nổi, tới giờ cao điểm, vẫn xuất hiện tình trạng tắc đường như cơm bữa. Vì không muốn đánh thức Tô San. Trần Phàm cũng không muốn sử dụng tới kỹ thuật lái xe biến thái của mình để vượt đường, mà trầm ổn đạp chân ga thong thả đi. Khoảng bốn mươi phút sau. thì ô tô mới chạy về tiểu khu mà Trần Phàm cùng Tô San sinh sống

Đây là một tiểu khu giá nhà rất cao. tuy rằng không có nổi danh bằng khu Canh Thần Nhất Phẩm. nhưng giá thành mua một căn hộ cũng không hề nhỏ. những người sinh hoạt trong tiểu khu này không phải giàu có thì cũng là quý nhân. Đem ô tô dừng trong bãi đậu xe xong. Trần Phàm mới nhẹ nhàng vò vai Tô San đánh thức nàng.

Trong lúc mơ màng. Tô San khẽ nhíu mày. vươn tay của mình lên. gạt tay Trần Phàm xuống, tiếp tục chìm vào trong cơn mộng đẹp.

“Ngủ như heo!” Tuy nói như vậy. nhưng Trần Phàm cũng không miễn cưỡng. : biết rõ. người đang ngủ. nếu như đột nhiên bừng tỉnh, đối với cơ thể sẽ có tổn thương rất lớn, nhất là đối với trái tim. Bởi rất nhiều người có tiền sử bệnh tim chết vào sáng sớm. phần lớn cũng là do cái nguyên nhân này.

Nửa phút đồng hồ sau. Tô San mới chậm rãi mở hai mắt ra. phong tình vạn chỉ khẽ duỗi lưng một cái. đồng thời cũng đánh một cái ngáp mê chết người không thường mạng, đôi nhũ phong trước ngực theo hành động của nàng, cũng không ngừng run rẩy.

“Về đến nhà rồi sao?” Tô San cười hì hì. liếc mắt nhìn Trần Phàm, dường như đối với chuyện Trần Phàm không làm phiền mình dọc đường đi. nàng phi thường hài lòng.

Trần Phàm mỉm cười gật đầu: “Ừm.”

“Cưng ơi. đồ đạc trong xe liền giao cho anh nhé!” Tô San phân phó một câu ngọt lịm như đường, nàng mở cửa xe bước ra. ném trả cho Trần Phàm một cái bóng lưng tiêu sái.

Trần Phàm dờ khóc dờ cười, xách những túi đồ mà Tô San mua buổi chiều, bước xuống xe. đuổi theo Tô San.

“Ủa. trong nhà bật đèn sáng kìa. phải chăng là có trộm hay sao?” Vừa ra khỏi bãi đậu xe. Tô San liếc mắt nhìn lên căn hộ của mình, thì không khỏi kinh hô. I

Trần Phàm hai tay xách túi đồ. nghe thanh âm kinh ngạc của Tô San. liền tức giận nói: “Trộm cái đầu cô! Tôi xem hôm nay cô bắt được hai tên trộm, nên trong lòng đã suy nghĩ quá nhiều rồi! Cô nghĩ rằng, có tên trộm nào sẽ bật điện sáng trong thời gian đột nhập vào nhà của người khác không?”

“Chẳng lẽ Điền di. đã quay về rồi ư?” Trải qua lời nhắc nhở của Trần Phàm. Tô San giống như đã minh bạch hết thấy rồi. diễn cảm vui mừng nói.

Nguyên bản. cha mẹ Tô San biết chuyện Trần Phàm muốn tới Đông Hải học, liền bức ép Tô San khổ luyện tài nấu bếp. nhưng Tô San quả thật là không có thiên phú về phương diện này. Dưới tình huống bất đắc dĩ. thương con. cha mẹ Tô San đành phải thuê một bảo mẫu đến cho hai người.

Điền di trong miệng Tô San chính là bảo mẫu của hai người, sẽ đặt biệt phụ trách chăm lo cơm nước sinh hoạt thường ngày cho Tô San cùng Trần Phàm.

Hai ngày trước, con gái của Điền di bỗng nhiên mắc bệnh sốt cao không giảm. Trần Phàm liền kêu Điền di về nhà chăm sóc cho con gái của bà. nhưng không ngờ chỉ mới hai ngày mà Điền di đã trở lại.

“Tiểu thư. Trần thiếu, tôi đánh điện thoại cho hai người, nhưng không thông. Trong lúc rảnh rồi tôi đã làm cơm chiều, hai người đã ăn cơm chưa?” Điền di nghe thấy thanh âm mở cửa. liền vội vàng chạy ra khỏi phòng bếp. xoa mồ hôi trên trán, khẽ mỉm cười nói. Lúc này trong phòng bếp đang tản mát ra hương thơm nức mũi. trên bàn ăn đã bày sẵn cơm canh gọn gàng.

Tô San vô cùng bất nhã. đem chiếc xăng đan dưới chân đá bay ra. bước vào trong nhà. thần tình hoan hi nói: “Điền di. cô quay trở về là tốt rồi. Cô không biết đâu. cô đi hai ngày qua. Trần Phàm làm cơm quả thực là không thể nào ăn nổi.”

“Điền di. thật xin lỗi. máy điện thoại của cháu và Tô San vừa hết pin. Đúng rồi. con gái của cô đã hết bệnh chưa?” Lúc này Trần Phàm không thêm tranh cãi cùng Tô San. mà hơi quan tâm nhìn Điền di hỏi.

Mẹ của Tô San vì muốn tuyển chọn bào mẫu cho hai người, nên đã lo lắng không ít. trải qua nhiều lần đắn đo. cuối cùng mới tuyển chọn Điền di. Theo như lời mẹ Tô San nói. trước mắt Điền di đang sống độc thân, bên người chỉ có một con gái. đang theo học một ngôi trường quý tộc ở Đông Hải. Chuyện này cũng không phải là Điền di có lắm tiền nhiều của. tương phản, nhà Điền di rất nghèo khó. con gái Điền di tới ngôi trường kia học. hoàn toàn là bởi vì ban giám hiệu nhà trường không thu tiền học phí của con gái nàg.

Dưới ánh đèn. Điền di giống như không ngờ rằng Trần Phàm sẽ quan tâm hỏi han như vậy. khiến cho nàng ngẩn người. Trên khuôn mặt che kín nếp nhăn đã hoàn toàn lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Tuy năm tháng vô tình đã cướp mất dung mạo xinh đẹp nguyên bản của Điền di. nhưng Trần Phàm có thể nhìn ra. thời gian còn trẻ. nàng tuyệt đối là một mỹ nhân. Một nữ nhân khi còn trẻ có dung mạo xinh đẹp. nhưng không muốn kết hôn. mà sống lẻ loi một mình nuôi con. Chuyện này không cần phải suy nghĩ nhiều. Trần Phàm cũng biết nàng có uẩn khúc trong lòng, bất quá Điền di không kể. Trần Phàm hiển nhiên là sẽ không hỏi đến.

“Cảm tạ Trần thiếu quan tâm. bệnh tình của con gái tôi đã tốt hơn rồi.” Trầm ngâm hồi lâu sau. trong đôi mắt lo âu của Điền di. liền trào ra một tia cảm động không tên. Đã lâu rồi không có người nào quan tâm. hỏi thăm nàng một câu như thế.

Trần Phàm khẽ mỉm cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Cơm chiều qua đi, Trần Phàm một mình bước tới thư phòng, còn Tô San đang muốn đi tắm rửa. thì lại nhận được điện thoại của Tô Thanh Hải.

“Cha. ngài còn nhớ gọi điện cho con gái ngài hay sao? Con tưởng rằng cha đã quên mất con rồi chứ!” Điện thoại vừa liên thông. Tô San liền làm nũng giống như thường ngày.

Đầu dây bên kia. Tô Thanh Hải cười ha ha nói: “Không phải có Trần Phàm làm bạn với con rồi hay sao?”

“Cha. ngài không nhắc tới tên hôn đản này thì thôi, nhưng vừa nhắc tới hấn. con liền cảm thấy tức giận ah!” Tô San thờ phỉ nói.

Tô Thanh Hải ngẩn ra: “Có chuyện gì sao? Chẳng lẽ hai đứa mới cãi nhau ư?”

“Cãi nhau? Cha. con và tên hôn đản kia cãi nhau như cơm bữa. con sớm đã quen rồi.” Tô San chum chím đôi môi nhỏ nhắn lên. hậm hực nói.

Tô Thanh Hải nhất thời hồ nghi: “Vậy con gái ta đang tức giận chuyện gì?”

“Ngày mai nhà trường chúng con sẽ khai giảng, buổi chiều hôm nay cùng hấn dạo phố mua chút đồ dùng. Lúc quay về gặp hai tên cướp, con liền xông ra bắt cướp, kết quả hấn nhất gan trốn ở phía sau. đứng xem náo nhiệt ah!” Tô San nói tới đây. thì giống như hận không thể phóng sang bên thư phòng đập cho Trần Phàm hai cước. Lúc này chỉ nghe nàng thờ phỉ phỉ nói tiếp: “Ngài không biết tình huống lúc đó nguy hiểm cỡ nào đâu. Sau khi con đánh ngã một tên cướp, thì tên đồng bọn của hấn liền cầm dao găm xông ra uy hiếp, muốn hủy dung nhan của con. Thiếu chút nữa còn chém đứt chân của con ah!”

Nghe Tô San nói như thế. đầu dây bên kia điện thoại. Tô Thanh Hải khẽ biến sắc chất vấn: “Thiếu chút nữa con đã bị tên cướp kia chém đứt chân ư?”

“Ừm. con dùng một cú đá sườn, nhắm vào cổ tay của tên cướp kia. nhưng hắn đã kịp phản ứng. liền dùng chùy thủ chém xuống. Bất quá không hiểu vì sao. đao của hắn bỗng nhiên rời tay. kết quả bị con đá một cước gãy luôn cổ tay ah!” Hồi tưởng đến tình huống lúc đó. Tô San mới kịp phản ứng. lúc ấy thanh chùy thủ trong tay tên cướp kia bị rơi xuống trước khi trúng cước của nàng.

Vừa nghe Tô San mới như thế. Tô Thanh Hải nhủ mảy suy nghĩ một lúc. cuối cùng đã minh bạch hết thấy chuyện tình xảy ra rồi. Hai hàng lông mày đang nhíu chặt, thoáng buông lỏng xuống, cười ha hả nói: “Tên trộm kia nhất định là đã hoảng sợ trước khí thế Triệt Quyền Đạo của con gái ta rồi!”

“Phải ah! Cha. ngài còn không biết, lúc ấy hơn mười người đứng vây xung quanh xem náo nhiệt, mà không người nào dám bước ra ngăn cản. Con tùy tiện dùng hai chiêu, liền đã đánh cho hai tên cướp kia thần tình nở hoa đầy mặt rồi.” Tô San nghe thấy Tô Thanh Hải kích lệ mình, trong lòng lảng lảng khó tả. hồi tưởng đến tư thế kia. giống như mình chính là cao thủ võ lâm tái thế không bằng!

Tô Thanh Hải lẳng lặng nghe con gái rượu ba hoa. cũng không nói chen vào. Chờ sau khi cúp điện thoại, hắn mới châm một điếu thuốc lá cho mình.

Khói thuốc nồng đậm vờn quanh khuôn mặt của Tô Thanh Hải. khiến cho người ta không thể nào nhìn rõ được diễn cảm lúc này trên gương mặt của hắn. tựa như hắn đang chìm vào trong kí ức xa xưa bình thường.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu. trong tay truyền đến cảm giác bỏng rát. Tô Thanh Hải cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện ra điếu thuốc đã cháy tàn rồi. Nhẹ nhàng dụi tóe thuốc vào trong chiếc gạt tàn. Tô Thanh Hải chậm rãi đứng lên. đi tới gần bên cửa sổ. ngắm nhìn sao trời ở phương bắc. khẽ lẩm bẩm nói: “Con à. nam nhân Trần gia làm sao có thể là người nhất gan được chứ?”

8. Chương 8: Hoa Hậu Giảng Đường.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

Là một trong những trường đại học nổi tiếng nhất Đông Hải. tuy không thể so sánh với trường đại học Yên Kinh cùng Thanh Hoa. nhưng danh khí của trường đại học Đông Hải. lại không hề kém cõi.

Nguyên nhân thì có hai. mọi người đều biết, có rất nhiều trường chất lượng học rất bình thường, nhưng hàng năm đều tuyển chọn được rất nhiều thí sinh nhập học. Một ít nguyên nhân chính là do mức điểm sàn nhập học thấp hơn những ngôi trường danh tiếng khác.

Đó là nguyên nhân đầu tiên.

Thứ hai chính là. trường đại học Đông Hải. chuyên ngành quản lý kinh tế cực kỳ nổi danh so với những ngôi trường khác trong cả nước. Luận thực lực và danh khí. không hề kém hơn mười ngôi trường bài danh hạng nhất bao nhiêu.

Có người từng thống kê. kết quả điều tra biểu thị rằng: Trong nước rất nhiều gia đình có tiền, muốn đưa con em mình vào trường đại học Đông Hải. học khoa quản trị kinh doanh, chuyên ngành quản lý kinh tế. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho mỗi năm. khoa quản trị kinh doanh của trường đại học Đông Hải. có mức điểm tuyển cao tới dọa người!

Trần Phàm và Tô San hai người đều thông qua mức điểm tuyển chọn khoa quản trị kinh doanh của trường đại học Đông Hải. Tô San là dựa vào chính bản lĩnh thực sự của mình, thành tích thi vào trường hết sức ưu tú. còn Trần Phàm thì thông qua quan hệ mà tiến vào nhập học.

Phải biết rằng...Trần Phàm ngay cả thi vào trường cao đẳng cũng đều không có tham dự. thậm chí. hai mươi năm qua. số lần tham gia thi cử chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa những cuộc thi đó lại không quan hệ tới ngành giáo dục đào tạo. Theo ý nào đó mà nói. thì Trần Phàm cùng hai chữ học sinh này cách xa nhau tới vạn dặm trường.

Nhưng, vận mệnh luôn luôn kì diệu như thế. lão thượng đế quá già. chúng quy vẫn có lúc phải lơ đãng, mở ra cho người một vở kịch vui đùa to lớn. Những điều Trần Phàm đang gặp phải, cũng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Ngày hôm sau. trường đại học Đồng Hải chính thức khai giảng. Ngày hôm nay. Tô San không hề ăn mặc những trang phục nữ tính gợi cảm giống như bình thường, nàng mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, nửa dưới vận quần bò màu lam nhạt, phối cùng đôi giày thể thao màu trắng dưới chân, khiến cho nàng nhìn giống như một nữ sinh trung học bình thường, mười phần thanh thuần, tràn ngập sức sống.

“Đại tiểu thư. cô ở trong phòng trang điểm suốt ba tiếng đồng hồ. mà không thể chọn nổi một bộ quần áo hay sao?” Trần Phàm ở dưới phòng khách chờ Tô San gần hai tiếng thời gian. Lúc này mới nhìn thấy Tô San bước xuống lầu. nhìn không được tổn hại nói: “Ê. cô đã mười tám tuổi rồi, không phải còn mười sáu xuân xanh nữa. Đâu cần giả bộ ăn mặc như thế đây?”

“Bồn tiểu thư thích như thế. anh quần được hay sao?” Tô San mười phần khó chịu, trừng mắt liếc nhìn Trần Phàm một cái. phản kích nói: “Hừ! Dáng vẻ của anh trông không giống người một chút nào. rõ ràng là hai mươi tuổi, mà thoạt nhìn so với đàn ông ba mươi còn ra vẻ lớn hơn.”

Điền di đã làm bảo mẫu cho hai người gần một tháng qua. sớm đã quen thuộc với những cuộc tranh cãi của hai người. Lúc này thấy tình huống đang chuẩn bị khai hỏa. liền cười khổ nói: “Tiểu thư. Trần thiếu, thời gian đã không còn sớm nữa rồi. cô cậu nhanh đi tới trường thôi.”

“Trần Phàm, tôi tuyên bố trước, hôm nay chúng ta đi khai giảng sẽ không đi xe. mà bắt xe đi. Hơn nữa. anh cũng không được cùng tôi bước vào trường học. anh phải xuống xe trước khi tới gần cổng trường.” Tô San chụp mũ lưỡi trai lên đầu. nghiêm mặt nói: “Tôi không muốn người nào khác biết, tôi và anh có quen nhau!”

“Không thành vấn đề.” Trần Phàm vỗ tay mỉm cười sáng khoái đáp ứng.

Khoảng thời gian này. thông qua diễn đàn của nhà trường trên mạng. Trần Phàm biết rõ ràng, mỗi năm trường đại học đều mở một cuộc thi nhằm chán, đó là bình chọn hoa hậu giảng đường. Hơn nữa phía sau mỗi một hoa hậu giảng đường, đều có một đám hộ hoa sử giả. đầu óc không bình thường chút nào.

Ngày hôm nay Tô San tuy rằng ăn mặc phong cách trẻ trung, nhưng vẫn như cũ không thể che giấu nổi dáng người mị cốt ngọc nhân cùng vẻ đẹp tinh khiết giống như thiên sử của nàng. Ở trong mắt Trần Phàm xem ra. lấy điều kiện của Tô San. muốn vinh danh trong cuộc thi hoa hậu giảng đường hẳn là sẽ không có bất cứ vấn đề gì. Cho nên hắn cũng không muốn ngày đầu tiên đến trường, đã trở thành địch nhân của đám nam sinh đầu óc không bình thường kia.

Vừa nghe thấy Trần Phàm sáng khoái đáp ứng. khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô San liền tức giận đến mức trắng bệch ra. nàng vốn tưởng mình nói như thế. sẽ dè dặt kích Trần Phàm rất nhiều. Nhưng không ngờ. Trần Phàm trong lòng hoàn toàn không muốn sẽ cùng nàng chung bước vào trong cổng trường.

“Hừ! Cho tên hỗn đản nhà người đắc chí trước, tới khi vào trường học. bồn tiểu thư sẽ đùa chết nhà người!” Tô San thầm an ủi mình một câu. theo sau dẫn đầu bước ra khỏi nhà.

Hai người không giống như đám sinh viên bình thường, mang theo túi lớn túi nhỏ đồ dùng sinh hoạt, mà trên người chỉ mang theo giấy thông báo trúng tuyển. Bởi....căn cứ theo an bài của Tô Thanh Hải. hai người đến trường học. nhưng vẫn có thể quay về nhà sinh hoạt bình thường, mục đích chính là vì bồi đắp cảm tình cho hai người.

Mặc dù an bài như vậy. nhưng vì phải làm theo đúng quy định của nhà trường. Nên buổi chiều Tô Thanh Hải phái người đem những đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, đưa tới ký túc xá cho hai người.

Hai người bước xuống đường, liền đón một chiếc taxi đi tới trường đại học Đồng Hải.

“Lái xe. phiền chú dừng xe ở đây thôi, cô gái này sẽ thanh toán tiền xe.” Khi chiếc taxi chạy tới địa phương cách cổng trường Đồng Hải khoảng chừng trăm thước, thì Trần Phàm không chờ Tô San lên tiếng, đã chủ động đề nghị xuống xe.

Tài xế vốn tưởng rằng hai người là một cặp, lúc này nghe Trần Phàm nói như thế. thì không khỏi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã gạt mình tỉnh ngộ. Tại hắn xem ra. nếu Trần Phàm ôm Tô San bước vào trong cổng trường đại học Đồng Hải. thì tuyệt đối sẽ khiến cho nhóm nam sinh ghen tị. buổi tối ngủ không an giấc. Đây chính là chuyện tình phi thường thỏa mãn lòng hư vinh, nhưng Trần Phàm không có muốn làm như vậy. tương phản ngay cả tiền xe cũng không thêm trả.

Ngồi ở phía sau. Tô San nghe thấy Trần Phàm nói, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại. chợt chứng kiến ánh mắt của gã tài xế vô cùng cổ quái. Giống như đã minh bạch chuyện gì rồi. thiếu chút nữa đã tức khí mà ngắt đi. đang muốn lên tiếng phản ứng. thì chợt thấy Trần Phàm nhanh nhẹn bước xuống xe.

Đồng dạng là một ngôi trường đại học nổi tiếng trong thành phố. cho nên kiến trúc bên ngoài của trường đại học Đồng Hải. cũng tràn ngập chân khí hiện đại hóa...

Khi Trần Phàm bước tới cổng trường đại học Đồng Hải. thì bên ngoài cổng đã chật kín người. Rất nhiều sinh viên từ các tỉnh xa xô ngã dẫm. mang theo bao lớn bao nhỏ, tới đăng kí nhập học. Cũng có những thành phần con nhà giàu từ trên xe hơi hạng sang bước xuống.

Tiến vào trong sân trường, ngắm nhìn thần tình tươi cười sáng lạn của đám sinh viên. Trần Phàm cảm thấy tâm tình trong lòng rất khoan khoái dễ chịu, hắn như người ngoài hành tinh bước vào trái đất hết nhìn đông, lại ngó sang tây. Bởi vì nơi này đối với hắn. đều tràn ngập sắc thái thần bí muôn màu muôn vẻ.

Không biết đi bao nhiêu lâu. khi nhiệt độ không khí đã tăng cao. rốt cuộc Trần Phàm mới tìm thấy địa điểm báo danh khoa quản trị kinh doanh của mình. Điểm báo danh nằm ở tầng một. của dãy nhà dạy học.

“Có nhìn thấy mỹ nữ đội mũ lưỡi trai vừa bước vào cổng trường hay không?”

“Vô nghĩa, nàng chính là Tô San. bông hoa của khoa quản trị kinh doanh, ai mà không biết chứ?”

“Nghe này. nàng không chỉ là bông hoa của khoa quản trị kinh doanh, mà còn là nữ sinh có tiềm năng tranh giành vị trí tân hoa hậu giải thưởng của trường chúng ta năm nay đó ah!”

“Các ông từ sao hỏa xuống đây hay sao? Những tin tức này có người nào mà không biết. Tôi vừa nghe được tin tức. nghe nói ông già Tô San đang nắm giữ tài sản lên đến mấy tỷ ah!”

“Cắt! Vậy mà cũng bạo kinh sao? Tao còn biết. Tô San không phải thông qua phương pháp đặc thù tiến vào ngôi trường này đâu. Mà thành tích điểm thi của nàng, bài danh trong mười người xếp hạng cao nhất đợt tuyển sinh năm nay đó ah!”

“Chính xác là 686 điểm.”

“Thôi các ông đừng mơ tưởng chuyện tình cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga nữa đi. Những người có thân phận giống như nàng, hiển nhiên sẽ không nhìn trúng hạng người bình thường. Đối với chúng ta mà nói. nàng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa. mà không thể si tâm vọng tưởng được đâu.”

“Đúng thế. thiên kim tiểu thư nhìn trúng hạng người bình dân. xác suất phần trăm xảy ra. so với trúng xổ số còn thấp hơn vạn lần ah!”

Vừa mới tiến vào trong tòa nhà dạy học. Trần Phàm còn chưa bước tới gần bàn báo danh, thì đã nghe thấy đám sinh viên đeo thẻ màu đỏ. tập trung cùng một chỗ. cao hứng thảo luận những chuyện tình nói về Tô San. Nhìn thần tình hưng phấn kích động của những người này. Trần Phàm trong lòng không khỏi gạt mình kinh hãi.

Thiên My

9. Chương 9: Bạn Cùng Phòng Cực Phẩm

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

Công việc nhập học thủ tục đơn giản, Trần Phàm rời khỏi tòa lầu ban giám hiệu, dựa theo thành viên hội học sinh chỉ phương hướng, đi về ký túc xá.

Trên con đường chính trong sân trường, tùy ý có thể thấy được những chiếc xe đón đưa học sinh, trong đó còn có người lái cả loại xe limousine giá trị trăm vạn, có chút làm người chú ý, nhất là hấp dẫn ánh mắt nữ sinh.

Bỗng nhiên...

Một chiếc Maserati màu tím giống như một cơn lốc màu tím, đang chạy đến như bay, lớp bánh xe ma sát cùng mặt đường phát ra từng đợt âm thanh chói tai.

Nghe được thanh âm của xe thể thao, cơ hồ tất cả mọi người trước tiên đều rời khỏi đường đi, tránh đường cho chiếc Maserati phong cách kia.

Trần Phàm nhú mày, cũng tránh khỏi làn đường.

Bất quá...ở phía trước Trần Phàm không xa, một học sinh dáng người khôi ngô cũng làm như không nghe được thanh âm truyền tới từ phía sau, mang theo một cái túi lớn, bước chân trầm ổn đi ngay giữa đường.

“Tư...”

Chủ nhân lái chiếc Maserati nhìn thấy phía trước vẫn có người đi ngay giữa đường, không thể không phanh thắng xe, chiếc xe trượt một khoảng cách trên đường, lưu lại vết bánh xe thật rõ ràng.

“Lỡ tai diếc hay là muốn chết?” Khi xe dừng lại, một thanh niên ăn mặc thật thời trang đẩy cửa xe nhảy xuống, nhìn thân ảnh khôi ngô phía trước mắng.

Cùng lúc đó một cô gái ăn mặc gợi cảm từ trên xe bước xuống, ngạo mạn nhú mày nói: “Tên nhà quê này sao lại nhìn chán ghét đến như vậy? Không thấy được xe của chúng ta chạy tới sao?”

P phía trước, thanh niên dáng người khôi ngô dừng bước lại, xoay người, nhưng cũng không buông túi hành lý trong tay xuống. Mà túi hành lý nhìn như nặng nề ở trong tay thanh niên giống như không hề có chút sức nặng.

“Tên nhà quê, người không có nghe được lời nói của lão tử?” Thanh niên ăn mặc thời trang nhìn thấy thanh niên khôi ngô xoay người, tiếp tục mắng.

“Đừng tưởng rằng có một cái tên mang chữ Cương là có thể đua xe trong sân trường, có dũng khí mày thử đụng vào Ngu gia của mày thử xem.” Thanh niên khôi ngô trợn tròn ánh mắt, thanh âm lớn, không hề xem tên thanh niên ăn mặc thời trang để vào trong mắt.

Hai bên đường, có không ít học sinh đối với việc đua xe của tên thanh niên thời trang rất bất mãn, nhưng chỉ giận mà không dám nói gì lúc này thật ngạc nhiên khi nghe được thanh niên khôi ngô nói chuyện, không khỏi nở nụ cười.

Trần Phàm cũng bị chọc cười, đối với “Sự kiện Lý Cương” làm ồn ào huyền náo đoạn thời gian trước hẳn cũng có nghe thấy.

Sắc mặt tên thanh niên ăn mặc thời trang chợt phát xanh, theo bản năng tiến lên trước một bước, âm thanh lạnh lùng nói: “Tên nhà quê, mày muốn chết!”

Thanh niên khôi ngô buông túi hành lý, vỗ vỗ cơ ngực phát ịch, cười hắc hắc: “Muốn so tài hoa tay múa chân sao? Chơi luôn đi, ông chỉ dùng một tay thôi.”

Dưới ánh mặt trời, làn da thanh niên khôi ngô đen nhem, cơ thể khủng bố đem quần áo căng cứng chật chội, toàn thân tràn ngập tính chất lực lượng bạo tạc, vừa nhìn cũng biết không phải là người dễ chọc.

Thanh niên ăn mặc thời trang tuy rằng bừa bãi, nhưng tựa hồ cũng nhìn ra điểm này, bị thanh niên khôi ngô làm giật mình, lại cũng không dám tiến lên.

Nhưng cô gái đứng ngay bên cạnh hẳn về mặt xem thường nói: “Lão công, chúng ta lên xe đi, không thèm chấp cùng một tên nông dân quê mùa.”

“Ông chính là nông dân, ông không mất mặt. Nhưng thật ra mày, đi về hỏi hỏi cha mày, nhìn xem gia tổ mày có phải là nông dân hay không.” Thanh niên khô ng cười lạnh một tiếng: “Còn có, nơi này là trường học, không phải hang ổ gà, mặc hở hang như vậy cho ai xem chứ?”

“Người...” Nữ nhân nghe được thanh niên khô ng nói vậy, tức giận đến sắc mặt ửng bệch.

Thanh niên ăn mặc thời trang thì neho mất lại, lạnh lùng nói: “Tiểu tạp chủng, sớm hay muộn mày sẽ trả giá thật nhiều cho hành vi của ngày hôm nay.”

“Ha ha! ông nội của tao từng nói qua, hết thấy phái phản động đều là hổ giấy!” Thanh niên khô ng cười, vẻ mặt khinh thường: “ông ngồi không đốì danh, đi không sửa họ, ông gọi là Ngu Huyền, ngoại hiệu Ngu Mỹ Nhân, sinh viên đại học năm nhất khoa quản trị kinh doanh, mày có dũng khí thì đến tìm ông, không đến chính là thằng cháu trai.”

Thanh niên tên Ngu Huyền vừa nói ra những lời này, lập tức làm mọi người ha ha phá lên cười, mà thanh niên ăn mặc thời trang thì sắc mặt khó xem đến cực điểm, hẳn thật không ngờ ngày đầu tiên đến đại học Đông Hải đã bị người nhục nhã như thế, hơn nữa...đốì phương còn là một tên nhà quê. Trong lòng tuy rằng căm tức, nhưng hẳn cũng biết rõ mình không phải là đốì thủ của Ngu Huyền, không có ngu ngốc xông lên liều mạng, mà là mặt lạnh lao vào trong xe.

“Nông dân quả nhiên không có tố chất!” Nữ nhân ăn mặc hở hang tức giận đến giậm chân, cũng đi theo chui vào trong xe.

Theo sau, chiếc Maserati màu tím khởi động, nhưng so sánh với trước đó, tựa hồ khí thế nhỏ đi nhiều.

“Vị bạn thân này rất ngu!”

“Đúng vậy! Quả thực rất cấp lực!”

“Hắc! Vừa rồi tên lái chiếc Maserati gọi là Lưu Vĩ, là sinh viên hệ quản lý năm nhất, bối cảnh trong nhà không đơn giản, hơn nữa còn có nhiều bạn bè thân phận ngang hàng với hẳn cùng đến học tại đại học Đông Hải, cái kia.. .Ngu.. .Ngu Mỹ Nhân sẽ gặp tai ương!”

Trong đám người, một gã học sinh biết rõ nội tình khi nói đến ba chữ Ngu Mỹ Nhân, theo bản năng cảm thấy thập phần khó chịu, theo hẳn xem ra, Ngu Huyền thoát nhìn rất đàn ông, làm sao lại có một cái ngoại hiệu như thế?

Ngu Huyền cũng không để ý tới sự nghị luận chung quanh, xách lên túi hành lý thật lớn hướng ký túc xá đi tới.

Ngu Huyền vừa rời đi, người vây xem tự động tản ra, Trần Phàm cũng theo dòng người hướng ký túc xá đi đến.

Hắn đứng cách Ngu Huyền cũng không xa, có thể nhìn thấy lúc Ngu Huyền bước đi, hạ bàn (thân dưới) thật ổn, hơn nữa trong tay mang theo túi xách nặng trăm cân nhưng vẻ mặt dễ dàng, vừa nhìn liền biết là luyện gia thủ (người luyện võ).

“Àn? Thì ra ở chung phòng ngủ với người này?” Đi vào lầu một ký túc xá, Trần Phàm rõ ràng nhìn thấy Ngu Huyền đi vào phòng ngủ 108, mà hẳn cũng ở trong phòng ngủ đó.

Nhìn thấy một màn như vậy, Trần Phàm chợt ngẩn ra, chợt lộ ra một dáng tươi cười bất đắc dĩ, theo hẳn xem ra, trong đại học gặp được một tên hoạt bảo như Ngu Mỹ Nhân này, chỉ sợ tháng ngày an ổn không duy trì được nữa. Lấy ánh mắt Trần Phàm, tự nhiên nhìn ra được Lưu Vĩ bị Ngu Huyền trêu chọc nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đi vào phòng ngủ, Trần Phàm phát hiện trong phòng ngủ được quét tước cực kỳ sạch sẽ, thậm chí có thể dùng từ không nhiễm một hạt bụi để hình dung. Trong phòng ngủ ngoại trừ Ngu Huyền mày rậm mắt to, dáng người khô ng, còn có một thanh niên thân thể gầy yếu, đeo kính đen.

“Huynh đệ, cậu cũng là 108?” Mắt thấy Trần Phàm đẩy cửa phòng tiến vào, Ngu Huyền đang định mở túi lấy ra hành lý chợt ngừng đầu, hướng Trần Phàm lộ ra một nụ cười hào sảng.

Mà thanh niên đeo mắt kính lại nhìn chăm chăm màn hình máy tính không chuyển mắt, giống như không nhận thấy Trần Phàm đi vào.

“Àn, Trần Phàm.” Đối với Ngu Huyền, Trần Phàm rất thường thức, dù sao ở niên đại hiện tại, người thẳng tính cũng không nhiều.

“Ngu Huyền, người Đông Bắc, ngoại hiệu Ngu Mỹ Nhân.” Ngu Huyền lộ ra hàm răng trắng tinh, thân mật cười cười.

“Chu Văn, người địa phương.” Lúc này thanh niên đeo mắt kính nghiêng đầu nhìn lại, bình tĩnh nói.

Dứt lời, Chu Văn đội ống nghe, mở ra một file điện ảnh cùng truyền hình.

Rất nhanh, trong chiếc laptop cũ nát của hắn xuất hiện một nữ nhân tuyệt mỹ, nữ nhân có gương mặt như một thiên sứ, nhưng ăn mặc lại cực kỳ hở hang, tỉ lệ ba vòng phối hợp thập phần hoàn mỹ.

Nhìn thấy một màn như vậy, Trần Phàm ngây ra, xem ra Chu Văn này cũng là một tên hoạt bảo, ngày đầu tiên khai giảng ở ngay trong phòng ngủ xem AV.

“Di, huynh đệ, nữ nhân này vú thật lớn, là tài liệu sinh con trai, nàng gọi là gì a?” Ngu Huyền để đồ trong tay xuống, tiến đến tò mò hỏi han.

Chu Văn cũng không dời mắt, thản nhiên nói: “Tiếp viên hàng không.”

“Tiếp viên hàng không? Cậu sao biết nàng là tiếp viên hàng không?” Ngu Huyền nghi hoặc hỏi.

“Thương Tinh Không.” Chu Văn đáp.

“Ngạ, nàng gọi là Thương Tinh Không sao?” Ngu Huyền xấu hổ gãi gãi đầu, hảo tâm nhắc nhở nói: “ông nội của tôi đã nói với tôi, tinh, huyết, khí là ba thứ trọng yếu nhất của con người, nam nhân không thể sớm tiếp xúc nữ nhân, nếu không tinh khí sẽ tiết ra ngoài, đối với thân thể không tốt.”

“Đây gọi là nghệ thuật cơ thể người.” Chu Văn cải chính.

Ngu Huyền tròn tròn ánh mắt, vẻ mặt mê mang, mà Trần Phàm cũng dở khóc dở cười, có thể đem AV hình dung thành nghệ thuật cơ thể người, Chu Văn này cũng là một nhân tài.

“Chào các huynh đệ, tự giới thiệu, Tiêu Phong.” Đúng lúc này, một gã thanh niên dáng người thon dài đẩy cửa phòng ngủ đi vào, hắn có gương mặt âm nhu lại tuấn mỹ tới cực điểm, ánh mắt u buồn, lúc nói chuyện khóe môi nhếch lên một tia tươi cười tiêu sái, trong vẻ tươi cười mang theo hương vị thẹn thùng.

“Mặt trắng nhỏ, cậu cũng là phòng ngủ 108 chúng ta?” Ngu Huyền nhìn thấy Tiêu Phong, nhú mày: “Ký túc xá chúng ta không cần cây gậy!”

Ngu Huyền này thật đúng là người thẳng tính.

Trong lòng Trần Phàm cười khở một tiếng, đúng theo lời của Ngu Huyền, bộ dạng của Tiêu Phong quả thật rất giống những tài tử tuấn mỹ của phim Hàn quốc, thậm chí...ngay cả kiểu tóc cũng có vài phần giống.(người TQ vẫn luôn dùng từ “cây gậy” hình dung người HQ. Giống VN mình gọi người TQ là tàu khựa ấy.)

Thật hiển nhiên, Tiêu Phong thuộc loại suất ca trần ngập lực sát thương đối với thiếu nữ.

“Kháo! Ca là người Trung Quốc chính chính tông tông, cùng cây gậy không có bất cứ quan hệ nào.” Tiêu Phong hướng Ngu Huyền đưa ra ngón giữa, sau đó lúi kéo một valy đi vào phòng, liếc mắt liền thấy được Thương Tinh Không trên màn ảnh, hai mắt tỏa sáng, tiến lên hỏi: “Đây là bộ phim tiếp viên hàng không bản mới nhất?”

“Ba ngày.” Chu Văn cũng không quay đầu lại.

“Fan của tiếp viên hàng không?” Tiêu Phong hỏi theo bàn năng.

Gương mặt Chu Văn nghiêm túc: “Chỉ thích nhà yêu giáo dục nhân dân Tiểu Lan Lan.”

“Lan Lan tuy rằng chuyên nghiệp, nhưng các phương diện còn kém xa tiếp viên hàng không.” Làm fan trung thành của “tiếp viên hàng không”, Tiêu Phong không cho là đúng.

Chu Văn bỗng nhiên quay đầu, dừng ở Tiêu Phong nhìn vài giây đồng hồ, giận dữ nói: “Về phong tình của Lan tỷ cậu không hiểu.”

Tiêu Phong chợt ngừng lại, lại cười hỏi: “Người trong nghề sao?”

“Giám định gia cấp mà thôi.” Chu Văn quay đầu lại, một lần nữa đem ánh mắt tập trung màn hình.

Tiêu Phong xấu hổ, làm fan trung thành của “tiếp viên hàng không”, hắn chỉ đạt được cấp học đồ, mà giám định gia cấp trong miệng Chu Văn chính là xem qua không dưới ngàn người, chỉ cần nhìn bộ phận nào của nữ diễn viên liền có thể nhận ra đó là vị diễn viên nào...

Thiên My

10. Chương 10: Không Phải Oan Gia Không Tự Đầu.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

Tiêu Phong tuy rằng thoát nhìn sinh ra trong nhà phú quý. nhưng thái độ làm người hiền hòa. không hề bày ra cái giá thiếu gia. đối với chuyện trước đó Ngu Huyền xem hắn thành cây gậy tuyệt không để ý. ngược lại còn muốn mời ba người Trần Phàm đi ra ngoài liên hoan.

Tính khí Ngu Huyền thẳng thắn, ghét nhất là người có lòng dạ hẹp hòi. Tiêu Phong rộng lượng cùng hiền hòa liền nhận được hảo cảm của hắn. hắn là người thứ nhất đáp ứng. mà Chu Văn từ ý nào đó mà nói cũng được cho là cùng chí hướng với Tiêu Phong, cũng không phản đối.

Đến phiên Trần Phàm cuối cùng cũng không phản đối. tuy rằng hắn cảm giác bản thân mình khác hơn ba người bạn cùng phòng này.

Xe của Tiêu Phong là một chiếc BMW X 6 màu đỏ chu sa thật phong tao. dừng ngay dưới lầu ký túc xá. có thể nói rất nổi bật.

Đối với việc Tiêu Phong có chiếc X 6. Trần Phàm tuyệt không cảm thấy kỳ quái, về mặt Chu Văn trấn định, nhưng về mặt Ngu Huyền khó hiểu: “Là đại lão gia. sao lại mua chiếc xe màu đỏ?”

“Ha ha. to con. cậu không hiểu. Bên nước ngoài có bạch mã hoàng tử. thời cổ đại có câu hồng sắc lương câu (ngựa đỏ) xứng mỹ nhân, hiện đại sao. tự nhiên là BMW màu đỏ xứng mỹ nhân. Cậu không thấy trên Phi Thành Vật Nhiễm có các MM (các cô nương) nói sao? Tôi tình nguyện ngồi trên BMW mà khóc, cũng không muốn ngồi lên xe đạp của anh mà mỉm cười.” Tiêu Phong tiêu sái cười, thuần thục khởi động máy. lại nói: “Cần cứ kinh nghiệm tán gái nhiều năm của tôi. đại đa số nữ nhân đối với BMW đều có một sự đam mê. nhất là màu đỏ.”

“Tục ngữ nói. tiểu nhân cùng nữ nhân là khó nuôi nhất, quả nhiên là có đạo lý, khó trách ông nội tôi báo cho tôi không được sớm tiếp xúc nữ nhân.” Ngu Huyền lắc lắc đầu. ở phương diện về nữ nhân hắn thuộc loại cấp bậc tiểu bạch, thật sự không có quyền lên tiếng.

Làm một trong những trường cao đẳng nổi danh cả nước, chung quanh đại học Đông Hải có rất nhiều sản nghiệp, quán bar. tiệm cơm. khách sạn...thứ gì cần có đều có. Khách sạn Phúc Lai là khách sạn tốt nhất gần cạnh đại học Đông Hải. trang trí thật cổ kính, ngoài cửa đỗ đầy xe Limousine.

Bởi vì đại học Đông Hải khai giảng ngày đầu tiên, sinh ý của khách sạn vô cùng nóng nẩy. ghế lô đều đã được đặt trước, dù đại sảnh lầu một cũng kín người hết chỗ. Nhưng xem như vận khí của bốn người Trần Phàm cũng không tệ. vừa bước vào khách sạn. liền có một bàn khách nhân cần tính tiền rời đi.

“Mấy chúng ta. không có ghế lô. ở đại sảnh dùng tạm một chút đi. Tuy đại sảnh ồn ào một chút, nhưng mỹ nữ không ít.” Tiêu Phong cười cười, đi phía trước ba người.

“Người một nhà ăn cơm. tùy tiện tìm là được, không cần quá tiêu pha.” Trải qua tiếp xúc ngắn ngủi, Trần Phàm nhìn ra được Tiêu Phong là một người sảng khoái.

Tiêu Phong cười: “Trần Phàm, ý tốt của cậu huynh đệ tâm linh, nhưng không cần lo lắng chuyện tiêu tiền, dù sao xài cũng không phải là tiền của tôi.”

Nhìn vẻ mặt Tiêu Phong không sao cả. Trần Phàm không nói gì nữa. hắn biết đối với Tiêu Phong mà nói. ở loại địa phương này ăn một bữa cơm cũng không có gì đáng kể.

Bề ngoài Tiêu Phong anh tuấn, khí chất tiêu sái lại thêm lời nói tiêu tiền như nước, hấp dẫn đại bộ phận ánh mắt nữ sinh trong đại sảnh, một ít nữ sinh trong ánh mắt lộ ra vẻ ái mộ trắng trợn.

So ra mà nói. ba người Trần Phàm liền có vẻ ảm đạm thất sắc.

Rất nhanh bốn người đi tới bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, người phục vụ lấy ra thực đơn. Tiêu Phong lấy ra một gói thuốc lá nói: “Ba huynh đệ. muốn ăn thứ gì cứ gọi.”

“Có thịt heo đôn miến không?” Ngu Huyền giống như không biết hai chữ khách khí viết như thế nào. dẫn đầu mở miệng trước.

“Bánh mì.” Chu Văn phun ra hai chữ. diễn cảm bình tĩnh.

Nghe được hai người gọi thức ăn. vẻ tươi cười chúc nghiệp trên mặt người phục vụ trở nên có chút cứng ngắc, khách sạn Phúc Lai đích xác có món ăn thịt heo đôn miến, nhưng tên của đồ ăn cực kỳ tao nhã. nào có thô鄙 như lời Ngu Huyền nói? Càng làm cho nàng không nói gì chính là, Chu Văn gầy yếu điềm đạm nho nhã lại có thể mở miệng liền gọi bánh mì...

Phải biết rằng, khách sạn Phúc Lai thể nhưng là khách sạn cấp bậc cao nhất khu này

a!

“Mỹ nữ. không cần ngăn người, ghi nhớ lời của hai người bạn tôi.” Tiêu Phong lại không cảm thấy hành động của Ngu Huyền cùng Chu Văn mất mặt cỡ nào. mà là tiêu sái cười, ném cho Trần Phàm một điều thuốc lá: “Trần Phàm, đến lượt cậu.”

“Tôi là người dễ nuôi, cái gì cũng được.” Trần Phàm nói xong tiếp nhận thuốc lá. đốt. thích ý hút một hơi.

Nghe Trần Phàm vừa nói như thế. Tiêu Phong cũng không tiếp tục nhường, cầm lấy thực đơn. nhanh chóng chọn sáu món ăn. hai loại canh.

Làm khách sạn tốt nhất gần bên. khách sạn Phúc Lai chẳng những hoàn cảnh nhất lưu. tốc độ mang thức ăn lên cũng rất nhanh, chỉ một lát. người phục vụ đã bưng thức ăn đưa lên bàn.

Vì trợ hứng. Tiêu Phong vốn định gọi một bình Mao Đài. kết quả Ngu Huyền giành mở miệng trước chọn Thiêu Dao Tử. Tiêu Phong cười cười, ỷ vào người phục vụ làm theo lời Ngu Huyền.

“Hôm nay là ngày bốn chúng ta nhận thức, rượu này nhất định phải uống.” Tiêu Phong cầm bình rượu, mở nắp rót cho ba người Tiêu Phàm một chén.

Ba người Tiêu Phàm cũng không chối từ. đều tự cầm chén uống một hơi cạn sạch.

Một chén rượu vào miệng. Trần Phàm cũng không có chút nào phản ứng. tuy rằng hắn không nghiện rượu, nhưng trong suốt hai mươi năm qua. hắn chưa từng uống say.

“Rượu, nhất định không thể uống nhiều, nhất là lúc đang thi hành nhiệm vụ.” Những lời này Trần Phàm luôn khắc vào trong tâm khảm.

Tiêu Phong cùng Ngu Huyền thoát nhìn cũng là người thường xuyên uống rượu, một chén rượu vào miệng, cũng không có phản ứng. mà Chu Văn thân thể gầy yếu vừa uống một chén gương mặt liền đỏ lên. vẻ mặt say ngà ngà.

Tục ngữ nói. bàn rượu là nơi trao đổi tốt nhất, lời này tuyệt không giả. bốn người Trần Phàm vừa ăn vừa uống rượu, vài chén rượu vào miệng, quan hệ kéo gần không ít.

“Các huynh đệ. có một mỹ nữ thượng hạng đến đây.” Khi bốn người đem bình Thiêu Dao Tử giải quyết xong, hai mắt Tiêu Phong bỗng nhiên sáng lên nói.

Ba người Trần Phàm theo bản năng nhìn theo ánh mắt Tiêu Phong hướng ra cửa, chỉ thấy ngoài cửa có một cô gái thắt bím tóc đi vào. Cô gái mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần Jean màu lam nhạt. Chiếc quần Jean bó sát người hoàn mỹ vòng quanh đôi chân dài cùng bờ mông vênh, lực hấp dẫn không có chút kém cỏi với những nữ sinh mặc váy ngắn cùng quần mòng trong sân trường.

Đi theo phía sau cô gái là một cô gái có dáng người cao gầy. cô gái này mặc bộ váy màu đen liền nhau, bộ váy cao quý hoa lệ. phối hợp với khí chất cao quý lạnh diễm, mười phần hương vị nữ tính.

So sánh với hai cô gái đi phía trước mà nói. hai cô gái đi phía sau bình thường hơn.

Bốn cô gái xuất hiện, lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt nam nhân đang có mặt trong đại sảnh, ánh mắt trên cơ bản đều tụ tập trên hai cô gái phía trước, nhất là cô gái thứ nhất, hấp dẫn gần bảy thành ánh mắt nam nhân.

Nguyên bàn có một bàn khách nhân đã ăn xong, đang chuẩn bị tính tiền chạy lấy người, nhìn thấy bốn cô gái tiến vào. lại ngồi trở lại ghế. gọi thêm bốn chai bia. nhìn tư thế làm như sẽ không rời đi.

Cô gái đi đầu tiên sau khi nói chuyện với quản lý đại sảnh, mới biết được đã không còn vị trí. Nàng nhăn lại đôi mày thanh tú. đang muốn quay đầu trao đổi với ba người bạn cùng phòng, lại nghe nơi góc đông bắc vang lên một thanh âm tràn ngập từ tính:

“Mỹ nữ. nơi này có vị trí.”

Người mở miệng chính là Tiêu Phong đang ngồi bên cạnh Trần Phàm, đang lúc nói chuyện, khoe miệng hân hiện lên một nụ cười mỉa người.

Tiêu Phong vừa mở miệng, lập tức hấp dẫn đại bộ phận ánh mắt trong đại sảnh, vẻ mặt nữ sinh oán khí. ghen tỵ chính mình không được Tiêu Phong xem trọng, mà các nam sinh lại là bộ dáng hối hận. hối hận không kịp mở miệng giành trước, nhường cho Tiêu Phong xuất thủ đầu tiên.

Trần Phàm thấy thế. trong lòng thầm mắng Tiêu Phong không có việc gì thì tìm việc, đồng thời cúi đầu. sợ bị Tô San nhận ra. ngay khi Tô San vừa vào cửa hân liền nhận ra Tô San.

Từ sau khi biết được lực ảnh hưởng của Tô San. Trần Phàm tự nhiên không muốn ở trong trường học có việc gì cùng xuất hiện với Tô San. hân cũng không muốn bị đội hộ vệ sau lưng Tô San dùng nước bọt làm chết đuối.

Thế nhưng cúi đầu giả vờ không thấy được bốn tiểu thư. hừ hừ. người cho là bốn tiểu thư không thấy được người sao? Tô San vừa vào cửa liền thấy được Trần Phàm, lúc này thấy Trần Phàm cúi đầu giả vờ không thấy được nàng, nhất thời có chút phát cáu.

Trong lòng tuy rằng tức giận, bắt quả Tô San cũng không chủ động đi qua chào hỏi I Trần Phàm, mà là quay đầu mỉm cười nhìn cô gái mặc váy màu đen hỏi: “Thiên Thiên tỷ. chị xem chúng ta nên đi qua không?”

“Tô San.” Không đợi cô gái mặc áo váy màu đen đáp lời. một gã thanh niên mặc trang phục nhân hiệu nổi tiếng, khí độ bất phàm từ trên thang lầu hai đi xuống, nện bước trầm ổn đi đến bên cạnh Tô San nói: “Tôi đã đặt ghế lô lớn nhất, cùng nhau ăn đi?”

“Mỹ nữ. Hiểu Đông ca vì chờ các cô. bây giờ còn chưa động đũa đó.” Lưu Vĩ đi theo phía sau thanh niên, thay đổi bản sắc hung hăng cần quấy, khách khí nói.

Đối mặt với lời mời của hai người. Tô San lộ ra nụ cười giả hoạt nói: “Ngượng ngùng, hai vị suất ca. có người đã hẹn chúng ta trước rồi.”

Nói xong. Tô San chỉ về phía bàn của Trần Phàm.

Nghe được lời của Tô San. cô gái mặc váy màu đen chợt nhướng mày. trong con ngươi hiện lên một tia trào phúng, tựa hồ theo suy nghĩ của nàng. Tô San là bởi vì bộ dạng anh tuấn của Tiêu Phong, cho nên mới cự tuyệt hai gã thanh niên trước mắt.

Mà nàng lại rất rõ ràng, hai gã thanh niên trước mắt ở trong vòng danh môn Đông Hải có danh khí cực cao. hành vi của Tô San dù dùng từ ngây thơ để hình dung.

Tô San nói vậy khiến cho thanh niên đang bảo trì vẻ mỉm cười tao nhã đứng ngay trước người nàng hơi ngán ra, mà vẻ mặt Lưu Vĩ cũng bất mãn đem ánh mắt ném về hướng Trần Phàm, tựa hồ muốn nhìn xem. rốt cục là vương bát đản nào không có mắt. lại dám giành trước nhóm người của mình đi mời Tô San.

Ngay sau đó. hắn thấy được Ngu Huyền đang cúi đầu ăn nghiêng ngấu thịt heo dồn miếng.

Phát hiện này làm cho hắn sững sốt. theo sau lập tức nhớ ra điều gì đó. trong con người hiện lên một đạo ánh mắt hưng phấn mà hung tàn.

Thiên My

11. Chương 11 : Ngữ Xuất Kinh Nhân

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

Trần Phàm tuy rằng đang giả bộ cúi đầu ăn. nhưng theo dư quang trong khóe mắt vẫn đang quan sát nhóm người Tô San. Khi chứng kiến gã thanh niên khí độ bất phàm cùng Lưu Vĩ bước tới gần bên người Tô San chào hỏi. thì mơ hồ cảm thấy được có điều bất ổn.

Con bà nó. nha đầu kia đang muốn làm trò quỷ gì thế?

Mặc dù không nghe thấy Tô San nói gì. nhưng Trần Phàm lại chứng kiến Tô San đang chỉ về phía mình cùng ba người Ngu Huyền, hành động này khiến cho hắn không khỏi ngẩn ra.

“Tô San. nếu Hoàng thiếu gia đã nể tình như vậy. thì chúng ta cũng nên đáp ứng bọn hắn mới đúng.” Lúc này cô gái thân mặc váy đen. đứng bên cạnh Tô San liền mở miệng nói. Thanh âm tuy không nóng không lạnh, nhưng ngữ khí mơ hồ lại mang theo một cỗ cảm giác dứt khoát, không thể phản kháng.

Nàng tên Trương Thiên Thiên, là người bản địa trong Đông Hải. mẹ nàng công tác ngành tài chính, cha nàng là chuyên gia đầu tư nổi tiếng trong quốc nội. Còn nàng, bằng vào thành tích học tập xuất sắc của mình, đã được ban giám hiệu trường Đông Hải tuyển chọn thẳng vào khoa quản trị kinh doanh, mà không hề thông qua phương pháp cửa sau.

So sánh cùng Trương Thiên Thiên mà nói. Tô San và hai người bạn cùng phòng khác có thân phận bình thường hơn. Các nàng đều sinh ra ở gia đình bình thường, trải qua mười mấy năm ăn học trau dồi kiến thức, vượt qua chiến trường kỳ thi cao đẳng, sau đó phá vây xông vào trường đại học Đông Hải! Đối với các nàng mà nói. kiếp đời học sinh của các nàng đều là bầu bạn cùng sách vở, như thế nào đã từng trải qua cái chuyện tình này?

“Tô San. nếu Trương Thiên Thiên đã nói như vậy. hôm nay cô đừng đánh lên thẻ diện của chúng ta nữa. Chúng ta không những là bạn học cũ. hơn nữa hôm nay còn mới nhập học. ngày sau khó tránh phải thường xuyên giao tiếp cùng nhau. Hôm nay ăn một bữa cơm rau dưa. xem như giữ lại một chút tình cảm quan hệ đi!” Gã thanh niên đứng bên cạnh Lưu Vĩ mở miệng nói. ngữ khí không nhanh không chậm. Lúc nói chuyện thủy chung vẫn mang theo vẻ mỉm cười ôn nhã.

Nghe thấy hai người này nói như vậy. trong lòng Tô San không khỏi nao núng. Nàng biết gã thanh niên trước mặt tên là Hoàng Hiểu Đông, là đệ tử hồng gia* tiêu chuẩn, ngoài cha đang công tác trong chính phủ thành phố Đông Hải. hơn nữa chức vị cũng không thấp. Còn mẹ hắn tuyệt không kém cỏi, đang nắm giữ cương vị phó hiệu trưởng của trường đại học Đông Hải. (*: gia đình giàu có thượng lưu.)

Thời trung học. nàng và Hoàng Hiểu Đông học cùng một trường. Hoàng Hiểu Đông theo đuổi nàng trong suốt ba năm thời gian. Nàng đối với Hoàng Hiểu Đông chưa tới mức hảo cảm. nhưng cũng chưa tới mức phản cảm. Hôm nay sau khi báo danh xong. Hoàng Hiểu Đông đã chờ nàng ở dưới ký túc xá. mời nàng cùng nhau đi ăn cơm trưa.

Tô San hiểu rõ. coi như mình không ưa thích Trần Phàm, nhưng trước mắt. nàng mang thân phận là vị hôn thê của Trần Phàm sẽ vô pháp thay đổi. Cái thân phận này khiến cho nàng không thể bình thản đáp

ứng người thanh niên khác ở trước mặt của hắn. Huống chi trong lòng nàng cũng không có chút hảo cảm nào với đối phương?

Cho nên nàng đã từ chối Hoàng Hiểu Đồng.

Mà lúc trước đụng phải Hoàng Hiểu Đồng ở nơi này Tô San cũng rất bất ngờ. vốn dĩ. với chi số thông minh của mình, nàng hiển nhiên có thể đoán ra. Hoàng Hiểu Đồng biết nàng cùng ba người Trương Thiên Thiên sẽ tới nơi này ăn cơm. cho nên mới bám theo.

Lần trước nàng đã từ chối.

Lần này. nàng như thế nào lại sẽ đáp ứng đây?

Huống chi tên hỗn đản kia còn đang giả vờ như không quen biết nàng, đem nàng trở thành không khí. điều này khiến cho nàng mười phần khó chịu!

Cho nên khi Hoàng Hiểu Đồng đưa ra lời mời. nàng liền nhớ tới lời mời lúc trước của Tiêu Phong. Lúc này nàng chẳng những khước từ, hơn nữa còn dùng nhóm người Tiêu Phong đem ra làm tấm mộc bài cho mình. Tô San làm như thế. Cũng không phải là muốn phơi bày mối quan hệ của mình và Trần Phàm, chỉ là muốn cho Trần Phàm hết đường đánh trống lảng coi mình như không khí mà thôi.

Nhưng giờ khắc này, Trương Thiên Thiên đã chủ động đề nghị nên đáp ứng. Hoàng Hiểu Đồng cũng đưa ra lời mời thứ ba. chuyện này khiến cho nàng phi thường khó xử. Nàng có thể không hề cố kỵ, mà khước từ Hoàng Hiểu Đồng, nhưng nàng ngưng ngừng từ chối lời đề nghị của Trương Thiên Thiên!

Tuy rằng nàng và Trương Thiên Thiên chính là ngày đầu tiên nhận thức, nhưng hai người dù sao cũng ở chung một phòng. tương lai mỗi ngày đều gặp nhau, nếu như hôm nay từ chối lời đề nghị của Trương Thiên Thiên, thì nhất định sẽ mang đến rất nhiều phiền toái.

Khó xử đồng thời nàng theo bản năng liếc mắt về phía xa, nhìn thoáng qua Trần Phàm. Chính cái nhìn này, nhất thời đã khiến cho nàng tỉnh ngộ “Tuy rằng ta không thích tên hỗn đản này. nhưng nói như thế nào ta cũng là vị hôn thê của hắn! Nếu hôm nay làm trò trước mặt hắn. đáp ứng cùng nam nhân khác ăn cơm. lấy tác phong đê tiện của hắn. nhất định sẽ dăng cáo trạng. Đến lúc đó. cha mẹ khẳng định sẽ không tha thứ cho ta!”

Nhìn thấu điểm này, Tô San đang muốn tìm có thuyết phục Trương Thiên Thiên, thì đã chứng kiến nhóm khách nhân bàn bên cạnh Trần Phàm đứng dậy muốn tính tiền.

“Thiên Thiên tỷ, hôm nay chị em phòng chúng ta lần đầu tiên liên hoan nhận thức nhau, sao có thể cùng ngoại nhân ăn cơm đây? Em nghĩ bốn người phòng chúng ta kiếm một bàn khác là được rồi.” Tô San nói xong chỉ vào chiếc bàn khách nhân mới rời đi, nói: “Nơi đó còn một bàn vừa trống. chúng ta qua nơi đó thôi.”

“Phải rồi, Thiên Thiên tỷ, chúng em cũng không quen ăn cơm cùng nam sinh khác.” Nghe Tô San nói như thế, hai bạn gái cùng phòng cũng yếu ớt phụ họa.

Trước khi đến trường cha còn muốn ta tạo dựng mối quan hệ cùng Tô San cho thực tốt. Nhưng xem tình huống này. thì dường như quyết định của cha đã sai lầm mất rồi! Tô Thanh Hải mặc dù là tuyệt thế kì tài trong nhóm thượng giới ở Đông Hải. nhưng con gái của hắn kém quá xa, căn bản không đáng để mình dốc sức xây dựng mối quan hệ. Mà tên Hoàng Hiểu Đồng này mới đáng giá mượn sức.

Trong đầu hiện lên suy nghĩ này, nhưng Trương Thiên Thiên không có khẳng khẳng muốn cùng đám người Hoàng Hiểu Đồng ăn cơm trưa, ở trong mắt nàng xem ra. nếu nàng muốn tạo dựng mối quan hệ với Hoàng Hiểu Đồng; căn bản là không cần nhất thời nóng vội. Dựa vào xuất thân và điều kiện của nàng. tùy thời đều có thể làm được những chuyện đó.

Mắt thấy Trương Thiên Thiên gật đầu đáp ứng. Tô San không nhiều lời vô nghĩa. mau chóng dẫn đầu nhanh chân bước tới chiếc bàn trống kia.

Chứng kiến cảnh tượng này, Hoàng Hiểu Đồng sắc mặt khê biến, đôi con ngươi trong mắt không thể che dấu một tia phẫn nộ. Bất quá hắn không tiến lên ngăn cản. hắn bị Tô San cự tuyệt ba năm thời gian qua,

cho nên bản thân hẳn hiểu rõ đạo lý dục tốc bất đạt. Tại hẳn xem ra. một ngày nào đó Tô San nhất định sẽ phải quỳ gối thần phục ở dưới chân của hẳn.

Hoàng Hiểu Đông không có thẹn quá hóa giận. nhưng lúc này Lưu Vĩ liền đưa miệng ghé tới gần tai hẳn. nhanh chóng nói: “Hiểu Đông ca. cái tên nhà quê thiếu chút nữa đã động thủ cùng em lúc trước, đang ngồi bên cạnh gã ẻo lả kia đó. Bốn gã tạp chủng kia phá hỏng chuyện tốt của chúng ta, hôm nay nhất định phải cho bọn chúng ném mùi giáo huấn mới được!”

Hoàng Hiểu Đông cũng biết Tô San từ chối hẳn. đều không phải vì lời mời của nhóm người Tiêu Phong. Nhưng Tô San từ chối, khiến cho trong lòng hẳn mười phần căm tức, lúc này vừa nghe Lưu Vĩ nói như thế, liền quảng ném ánh mắt bất hảo về phía đám người Trần Phàm.

Trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, khóe miệng Hoàng Hiểu Đông mới nhếch lên: “Một khi đã như vậy, thì đem bọn chúng đuổi ra khỏi khách sạn đi.”

“Hảo!” Lưu Vĩ đang chờ Hoàng Hiểu Đông nói ra những lời này. Nhất thời trong lòng vô cùng hưng phấn.

Hoàng Hiểu Đông dường như biết Lưu Vĩ muốn làm cái gì. Cho nên khẽ lắc đầu nói: “Tiểu Vĩ. chúng ta không thể biểu hiện thấp kém như đám lưu manh ngoài đường ở trước mặt Tô San. Coi như chúng ta muốn chinh người khác, thì cũng phải dùng phương pháp lịch lãm.”

Lưu Vĩ không hiểu, thần tình nghi hoặc nhìn sang Hoàng Hiểu Đông.

“Nhìn mà học đây.” Hoàng Hiểu Đông đắc chí mỉm cười, đi về phía chỗ quản lý ở đại sảnh....

Cùng lúc này bốn người Tô San ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh nhóm Trần Phàm, hai người lại gần kề cùng nhau, chỉ khe quay đầu là có thể giáp mặt nhau.

“Mỹ nữ. tôi họ Tiêu tên Phong, là Tiêu Phong giống diễn viên trong phim Thiên Long Bát Bộ!” Tiêu Phong vừa nhìn thấy bốn người Tô San ngồi xuống, liền đứng dậy mỉm cười bắt chuyện.

“Người này tuy đẹp. nhưng chỉ nhìn thấy được hình mà không ném được mùi vị!” Chu Văn khẽ liếc mắt nhìn Trương Thiên Thiên, trong lòng âm thầm đánh giá.

Tựt ngay cả Ngụ Huyền đang cúi đầu ăn miến trộn thịt heo. lúc này cũng phải ngẩng đầu lên. khi hẳn chứng kiến vẻ mặt lãnh đạm của Trương Thiên Thiên, thì trực tiếp loại bỏ. Theo sau ánh mắt dừng thoáng qua trên người Tô San. cuối cùng thì tập trung lên người của một cô gái ăn mặc hiền lành chất phác ngồi bên cạnh Tô San.

“Tiểu Huyền à. nhớ lời ông nội nói. ngày sau tìm vợ thì nhất định phải tìm người con gái biết chịu cực khổ. Như này người ta mới có thể chăm sóc được gia đình’ Giờ khắc này. trong đầu của hẳn theo bản năng hiện ra lời dạy bảo của ông nội.

Vốn Trần Phàm không muốn nhìn Tô San. nhưng lúc này Tô San đã bước tới ngồi gần hẳn. cho nên hẳn cũng giả bộ không nhìn nữa. đành phải ngẩng đầu nhìn lên. ánh mắt thoáng nhìn qua bốn người Tô San.

Giả bộ sao? Bốn tiểu thư liền giả bộ cho người xem ah!

Tô San trong lòng hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn Tiêu Phong bày ra nụ cười áy náy nói: “Thật xin lỗi. tôi đối với anh hùng Kiều Phong không có hứng thú. tôi chỉ thích Hư Trúc bản tăng mà thôi.”

Lời này của Tô San vừa thốt ra. hai cô gái ngồi bên cạnh đều nhịn không được, che miệng cười khúc khích. Còn Trương Thiên Thiên lại nhíu mày. nàng phát hiện ra mình đã đánh giá thấp Tô San rồi...Tô San cự tuyệt Hoàng Hiểu Đông đều không phải là vì muốn đáp ứng lời mời của Tiêu Phong!

về phần Tiêu Phong, thì cũng là sống sờ nguyên tại chỗ. hẳn nằm mơ cũng không ngờ Tô San sẽ nói ra một câu kinh diên như thế. Nhất thời không biết phải làm sao!

Trần Phàm vốn không muốn mối quan hệ của mình cùng Tô San phơi bày ra ngoài ánh sáng. Không nói tới nhóm họ hoa diên khùng đứng phía sau Tô San. mà còn sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống ngày sau của nàng rất nhiều.

Bất quá...Chứng kiến Tô San bày ra thái độ bức người, hấn liền tỉnh ngộ: “Nhưng so ra mà nói. thì nha đầu này càng không muốn mối quan hệ cùng ta phơi bày ra ngoài ánh sáng đi!”

Sau khi nhìn thấu điểm này. bao nhiêu lo lắng trong lòng Trần Phàm đều biến mất không còn nhìn thấy tăm hơi bóng dáng. Lúc này liền bày ra hình dáng vô sỉ hạ lưu. không biết thẹn thùng nhìn Tô San nói: “Mỹ nữ. nếu cô đáp ứng làm bạn gái của tôi. đừng nói làm bản tăng Hư Trúc, mà ngay cả cao tăng quét rác. bản thân ta cũng đều dám làm ah!”

12. Chương 12: Một Người Xương Đỏ Mặt, Một Người Xương Đen Mặt.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

Như thế nào gọi là không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền nổ vang như sấm chớp. Trần Phàm chính là minh chứng tốt nhất.

Ngay từ ban đầu. hấn làm bộ như một nam sinh ngượng ngùng khó chịu, không dám nhìn thẳng vào bốn người Tô San. kết quả không qua mấy giây thời gian, thái độ liền đã xoay chuyển ba trăm sáu mươi vòng, trực tiếp khiến cho mọi người xung quanh không kịp trở mình. Tựa ngay cả Tiêu Phong, tự xưng là sát thủ của đám nữ sinh mà cũng phải cam bái hạ phong, bội phục liếc mắt nhìn Trần Phàm, giống như đang nói: “Huynh đệ. người thực cường hấn ah!”

Tên hấn dẫn thái phân chó! Bốn tiểu thư nói Hư Trúc chính là muốn từ chối gã công tử bột kia. người tự phong thần tăng quét rác ra đây làm gì! Như thế nào người không đâm đầu vào khối đậu hũ mà chết đi cho rồi đây?

Tô San trong lòng thầm mắng một câu ngoan độc. nhưng ở ngoài mặt. lại cố gắng kiềm chế không để tâm tình phần lộ biểu hiện ra ngoài, sợ bị người khác nhìn ra. quan hệ giữa nàng cùng Trần Phàm không hề đơn giản.

“San San. hạng người nói năng ngọt xớt này không cần quan đến. coi như ruồi bọ đeo bám thì tâm tình sẽ thoải mái hơn.” Lúc này Trương Thiên Thiên lên tiếng nhắc nhở. Sau khi nàng phát hiện ra chính mình đã xem nhẹ Tô San xong, liền thay đổi chủ ý. toan tính cùng Tô San gây dựng mối quan hệ. cho nên mới lên tiếng tương trợ Tô San.

“Đúng thế. Tô San. trên thế giới này có rất nhiều cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga. không biết trời cao đất rộng bao nhiêu. Cũng không biết soi gương ngắm nhìn lại xem mình có bộ dáng như thế nào ah!” Đột nhiên, bên tai mọi người vang lên một thanh âm trào phúng hài hước, chủ nhân của thanh âm này chính là Lưu Vĩ.

Hoàng Hiểu Đông cũng đang đứng bên cạnh người Lưu Vĩ. nhưng hấn không nói gì. mà chỉ dùng diễm cảm khinh thường nhìn nhìn đám người Trần Phàm. Trừ hai bọn hấn ra. còn có một nam nhân trung niên vẻ mặt kính sợ. đứng phía sau Hoàng Hiểu Đông, dường như đang chờ đợi chỉ thị của hấn.

“Tiểu ma cà bông, như thế nào? Mà muốn tìm Ngu gia tìm xui xẻo hay sao?” Ngu Huyền vừa nghe thấy Lưu Vĩ nói, liền trừng mắt hung hăng đứng lên. khí thế vô cùng dọa người.

Ngu Huyền phản kích làm cho sắc mặt Lưu Vĩ càng trở nên âm trầm, hấn cũng đang muốn ra tay. nhưng lại bị Hoàng Hiểu Đông ngăn cản. Chợt thấy Hoàng Hiểu Đông thoáng nhìn tên nam nhân trung niên đứng phía sau. nháy mắt ra hiệu. Tên nam nhân trung niên liền bước tới trước bàn đám người Trần Phàm, mỉm cười áy náy nói: “Thực xin lỗi. các bạn đồng học. bởi vì một số nguyên nhân đặc thù. nên các cậu không thể tiếp tục ở đây dùng cơm. chiếc bàn này đã được người khác đặt từ trước rồi.”

“Bị người khác đặt trước rồi sao? Như thế nào khách sạn không thông báo trước? Khi chúng ta dùng cơm được một nửa thời gian, liền ra đây nói bàn của chúng ta bị người khác đặt trước, muốn khi dễ khách hàng phải không?” Ngu Huyền bản tính nóng nảy. vừa nghe tên quản lý nói như thế. lập tức đã bùng bùng nổi giận.

Nhưng Tiêu Phong lại mang diễn cảm không hồn không giận, bình thản nói: “Chúng ta mất tiền, cơm còn chưa dùng xong, muốn đuổi chúng ta đi. chẳng một khách sạn nào có thái độ phục vụ giống như các người à?”

Tên nam nhân trung niên cũng nhìn ra được. Tiêu Phong này không phải nam sinh bình thường. Nếu không phải Hoàng Hiểu Đông khẳng khái muốn hắn làm như thế này. thì hẳn quả quyết sẽ không thực hiện chuyện tình ngu xuẩn vô lý như thế. Nhưng, nếu Hoàng Hiểu Đông muốn đuổi đám người Trần Phàm ra khỏi nhà hàng, thì hẳn đành phải đóng vai ác nhân mà thôi. Lúc này nghe Tiêu Phong nói như thế. liền mỉm cười áy náy nói: “Thực xin lỗi. các bạn đồng học. toàn bộ phí tổn của bàn này. khách sạn chúng tôi sẽ hoàn trả không lấy.”

“Tiền không thành vấn đề. muốn chúng tôi nhường bàn cũng không thành vấn đề. Nhưng phải chờ chúng tôi ăn xong mới được!” Tiêu Phong liền bày ra hình dạng công tử thế gia. không chút khách khí nói.

“Uy, mày có bao nhiêu tiền chứ? Khẩu khí thật là khoa trương!” Lưu Vĩ đứng ở phía sau Hoàng Hiểu Đông, bởi vì Hoàng Hiểu Đông ngăn cản không dám động thủ.

Nhưng lúc này vừa nghe thấy Tiêu Phong nói. liền cười lạnh châm chọc vào một câu.

Nghe Lưu Vĩ nói như thế. Tô San cũng hiểu được đám người Hoàng Hiểu Đông đã hơi quá đáng. Chuyện này trực tiếp khiến cho ấn tượng của nàng về Hoàng Hiểu Đông giảm xuống rất nhiều, đồng thời nàng trộm liếc nhìn Trần Phàm, chỉ thấy diễn cảm trên khuôn mặt phong sương của hắn vẫn bình tĩnh, nhìn không ra một chút dấu hiệu tức giận nào.

Trần Phàm cũng biết, nếu Hoàng Hiểu Đông có thể sai khiến tên quản lý nhà hàng làm ra quyết định hoàng đường như thế. hiển nhiên bối cảnh sẽ không hề đơn giản. Mà Ngu Huyền tính khí nóng nảy. nếu xảy ra động thủ. thì chuyện tình sẽ phát sinh quan hệ rất lớn.

Trần Phàm trong lòng đang cân nhắc nên xử lý chuyện này như thế nào. thoáng nhìn thấy Tô San trộm quăng ném ánh mắt về phía mình, trong lòng vừa động, liền mỉm cười nói: “Hai vị bạn học. coi như hai cậu ghen tị với bốn người chúng tôi được ngồi gần bàn mấy vị mỹ nữ này. thì cũng không nên dùng phương pháp khinh người quá đáng như thế đi? Hơn nữa nói gì thì nói. hai cậu chẳng lẽ không cảm nhận được, hai cậu làm như thế. bốn vị mỹ nữ sẽ càng khinh thường nhân phẩm của hai cậu hay sao?”

“Vị bạn học này. đây là quyết định của quản lý nhà hàng, cùng chúng tôi không có quan hệ.” Hoàng Hiểu Đông tìm nhóm Trần Phàm gây hấn. chính là vì muốn phát tiết tâm tình bất mãn trong lòng, cho nên hiển nhiên sẽ không thừa nhận bản thân mình có quan hệ cùng tên quản lý kia.

Tên nam nhân trung niên khẽ mỉm cười gật đầu: “Đúng thế. vị bạn học này. đây là quyết định của nhà hàng chúng tôi.”

“Nga. đang yên đang lành, ông vội vàng muốn đuổi chúng tôi đi. phải chăng là đầu ông bị nước vào rồi sao?” Trần Phàm cười híp mắt nhìn chăm chăm vào tên nam nhân trung niên, không chút hoang mang nói: “Tôi tin rằng, đầu óc của ông chưa tới mức bị nước tràn vào đi. Ông nói ông không có quan hệ cùng hai người bạn kia cũng không sao. nhưng ông có dám thề độc không? Chỉ cần ông thề. ông cùng hai người bạn phía sau nếu có quan hệ. sau này đồ chơi của ông liền bất lực suốt đời. thì chúng tôi sẽ bước ra khỏi nhà hàng ngay lập tức!”

Quá ngoan độc ah! Tiêu Phong trong lòng dâng lên một trận ác hàn.

Rất khí phách! Ngu Huyền âm thầm giơ ngón tay cái lên.

Sớm đã biết căn bệnh liệt dương này vô cùng đáng sợ. nên Chu Văn vẫn bình thản như cũ.

Tên trung niên nam nhân hoàn toàn không biết phải nói như thế nào. diễn cảm trở nên xanh tím. Tuy rằng cái chuyện tình phát thề. chỉ xảy ra báo ứng trong tiểu thuyết mà thôi, nhưng lời nói của Trần Phàm cũng quá mức ác độc. độc tới nỗi khiến cho bản thân hắn không dám phát thề.

Trần Phàm thấy tên nam nhân trung niên im lặng không đáp. liền thừa thắng xông lên. mỉm cười nhìn Tô San nói: “Mỹ nữ. tôi đã nhìn ra. hai người bạn phía sau đối với cô rất có hứng thú. Nhưng bản thân tôi tin tưởng, cô khẳng định rất chán ghét bọn hắn đi? Cô nhất định cảm thấy bọn hắn dùng phương thức này.

để theo đuổi cô là rất vô sỉ. ê tiện đi? Nếu bọn hấn ngồi vào chiếc bàn này. cô ngay cả tâm trạng dùng cơm đều không có đi?”

Trong khi nói chuyện, đồng thời Trần Phàm nhanh như chớp nháy mắt một cái. giống như muốn nói: “Nha đầu. người suy nghĩ cho kỹ. Nếu người không phối hợp cùng ta. Như vậy ta liền sẽ công bố quan hệ của hai người chúng ta ở trước mặt bàn dân thiên hạ đó ah!”

Vô sỉ! Ê tiện! Không biết xấu hổ!

Đọc thấu hàm ý trong ánh mắt Trần Phàm. Tô San tức giận đến nỗi toàn thân không ngừng run rẩy lên. trong lòng thầm mắng. Nếu như có thể. nàng chỉ hận không thể xông tới cắn rụng hai khối thịt trên người của Trần Phàm ah!

Trong lòng tuy rằng căm tức. nhưng Tô San quả thực cũng phi thường chán ghét hành động bỉ ổi của Hoàng Hiểu Đông, hơn nữa Trần Phàm uy hiếp cũng khiến cho nàng không còn lựa chọn nào khác.

“Hoàng Hiểu Đông, vị bạn học này nói rất đúng, cậu làm như thế. sẽ chỉ khiến cho tôi khinh thường cậu hơn mà thôi!” Thoáng điều chỉnh tâm tình. Tô San đem ánh mắt quắc nể về phía Hoàng Hiểu Đông, giống như đem hết thủy lửa giận Trần Phàm, phát tiết lên trên người của Hoàng Hiểu Đông, không chút khách khí nói.

Hoàng Hiểu Đông biến sắc. hấn nằm mơ cũng thật không ngờ. Tô San sẽ vì một tên nam sinh không hề quen biết, mà khai hỏa đối với hấn. Tuy phần nộ. nhưng Hoàng Hiểu Đông không dám phản ứng với Tô San. đành phải dùng ánh mắt ngoan độc trừng mắt nhìn Trần Phàm. Trần Phàm khẽ tủm tỉm cười, không thêm đem biểu tình phần nộ của Hoàng Hiểu Đông nhìn vào trong mắt.

“Ông nói muốn làm cho bốn vị bạn học này rời đi. chính là quyết định của nhà hàng này ư? Tôi có số điện thoại của Trịnh thúc thúc, nếu không tôi gọi điện hỏi qua một chút, xem có đúng thế không?” Tô San lại đem ánh mắt quắc nể về phía tên nam nhân trung niên, diễn cảm bắt hạo nói. Bởi vì nàng đối với hành vi ỷ thế hiếp người của tên quản lý nhà hàng này. phi thường bất mãn.

Vừa nghe thấy Tô San nói. khoeo mắt tên quản lý nhà hàng điên cuồng khiêu động lên. sắc mặt cũng trở nên dị thường khó coi. Bởi vì...Trịnh thúc thúc trong miệng Tô San. chính là ông chủ phía sau màn của nhà hàng Phúc Lai này.

“Vị tiểu thư này....tôi...tôi không phải có ý đó. Tôi cũng bởi vì thấy bốn người này nói năng bất nhã. sợ ảnh hưởng đến tâm tình dùng bữa của cô và nhóm bạn của cô. cho nên mới quyết định kêu bọn hấn rời đi mà thôi.” Tên nam nhân trung niên lau mồ hôi lạnh túa ra trên trán, cố gắng cữ chữa nói. Tại hấn xem ra. nếu Tô San thực sự muốn gọi điện thoại, ông chủ phía sau màn truy cứu xuống, thì hấn liền xong đời.

Bởi nếu như vậy. hấn chẳng những không có lấy lòng được Hoàng Hiểu Đông, tương phản còn mất đi công việc hiện giờ, điển hình chính là xui xẻo. tiền mất tật mang!

“Vậy sao?” Tô San trầm ngâm một hồi. nhìn bốn người Trần Phàm nói: “Nếu đã như vậy. thì ông cũng không cần đuổi bọn hấn rời đi. tuy bọn hấn đáng ghét, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến tâm tình dùng cơm của chúng tôi. Bất quá hai người ở phía sau kia sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến tâm tình dùng cơm của nhóm bạn chúng tôi. Ông kêu hai người đó mau chóng rời đi thôi!”

Dứt lời, Tô San theo dư quang trong mắt liếc nhìn Trần Phàm một cái. trong lòng không khỏi đắc chí. Hừ! Coi như bốn tiểu thư phối hợp cùng người, nhưng cũng đừng hòng mơ tưởng bốn tiểu thư sẽ nói lời hay ý đẹp dành cho người ah!

“Uy, hai vị bạn học kia. da mặt như thế nào dày vậy? Hai bạn không nghe thấy vị mỹ nữ kia nói. hai bạn đứng ở trong này sẽ ảnh hưởng đến tâm tình dùng bữa của người ta sao? Hai bạn còn không mau rời đi?” Trần Phàm biết Tô San đang đắc chí. nhưng cũng không quan tâm bao nhiêu. Lúc này liền híp mắt nhìn Hoàng Hiểu Đông cùng Lưu Vĩ hạo tâm nhắc nhở nói.

Vừa nghe được thanh âm của Trần Phàm, hai người Hoàng Hiểu Đông cùng Lưu Vĩ thiếu chút nữa đã tức ói máu. bọn hấn vốn muốn dùng thân phận, sai khiến tên quản lý nhà hàng đuổi nhóm người Trần Phàm ra ngoài. Nhưng không ngờ. sự tình diễn ra. lại hoàn toàn tương phản.

Lưu Vĩ tức giận nghiêng rằng nắm chặt song quyền, thực muốn xông lên đem Trần Phàm đâm thành cái đầu heo. Bất quá Ngu Huyền kia hình dáng như hung thần ác sát. khiến cho bản thân hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Còn Hoàng Hiểu Đông thì xanh mặt nhìn tên quản lí. kết quả phát hiện ra tên này biểu hiện hoàn toàn giống như một người khác, lúng túng già vờ cúi đầu. cũng không dám ngẩng lên. biểu thị sẽ không thể giúp được hắn chuyện gì.

Hiểu được điểm này. lửa giận trong lòng Hoàng Hiểu Đông càng gia tăng. Bất quá nghĩ đến lời thề mình phải chính phục Tô San. thì Hoàng Hiểu Đông mới cố gắng kiềm nén lửa giận trong lòng, nhìn chằm chằm vào Trần Phàm, âm trầm nói: “Tiểu tử. mày có dũng khí!”

Nhìn biểu tình âm trầm của Hoàng Hiểu Đông. Trần Phàm khinh thường mỉm cười, giống như không hề lo lắng Hoàng Hiểu Đông sẽ trả thù mình. Bởi vì....trong mắt hắn. khiêu khích của Hoàng Hiểu Đông chỉ là trò chơi trẻ con mà thôi.

Chu Duẩn

13. Chương 13: Thương Hoa Tiếc Ngọc?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc — 4vn

“Không cần phun những câu ngoan thoại dọa người. Nếu mày có bản lĩnh thì hãy cùng Ngu gia khoa chân múa tay so chiêu luôn bây giờ đi.” Đồng dạng không hề lo sợ Hoàng Hiểu Đông sẽ trả thù còn có Ngu Huyền, bởi vì hắn xưa nay chưa biết hai chữ “sợ hãi” viết như thế nào.

So sánh cùng Ngu Huyền mà nói. thì Tiêu Phong xuất thân gia đình phú hào nhưng thật ra lại hơi có đôi chút lo lắng, bởi vì hắn đã từng kiến thức qua rất nhiều công tử ca hung hăng càn quấy. Hiểu rõ đám công tử ca này trả thù sẽ đáng sợ như thế nào.

Chu Văn vẫn mười phần bình thản như cũ. giống như chuyện tình phát sinh trước mắt cùng hắn không có quan hệ bình thường.

Hoàng Hiểu Đông sinh ra trong gia đình giàu có truyền thống, từ nhỏ đã bị hun đúc. cho nên lòng dạ so với những đứa bạn cùng lứa tuổi vẫn luôn xuất sắc hơn. Nếu không, hắn cũng sẽ không ở dưới những tình huống ăn khổ. mà kiên trì theo đuổi Tô San.

Lúc này chứng kiến thần tình tươi cười trào phúng của Trần Phàm, cùng hình dáng ghé con không sợ cộp của Ngu Huyền, hắn cũng không nói thêm gì nữa. chỉ khẽ cười lạnh một cái. sau đó liền mang theo Lưu Vĩ bỏ đi.

“Hiểu Đông Ca, anh có muốn tôi gọi điện thoại kêu người tới phế mấy tên tiểu tạp chủng này đi hay không?” Thời gian buổi sáng. Lưu Vĩ ở trong trường học đã bị Ngu Huyền lăng mạ nhục nhã. nín một bụng lửa giận ở trong lòng. Vừa rồi ở trong này đụng phải Ngu Huyền, vốn tưởng rằng sẽ nhả ra được ngụm ác khí. nhưng thật không ngờ phải ngậm bồ hòn làm ngọt, điều này khiến cho hắn hoàn toàn nòi giận rồi. Chỉ là khi trước Ngu Huyền uy hiếp, hắn giận mà không dám làm gì. lúc này sau khi bước theo Hoàng Hiểu Đông đi vào cửa hành lang, hắn mới hung hăng nói.

Hoàng Hiểu Đông lắc đầu: “Không được.”

“Vì sao?” Lưu Vĩ hồ nghi: “Chẳng lẽ Hiểu Đông Ca còn lo lắng, làm như thế sẽ bị Tô San khinh thường?”

“Thúi lắm!” Hoàng Hiểu Đông sắc mặt phát lạnh, hồ hững nói: “Chuyện tình phát sinh xung đột vừa rồi. có rất nhiều người chứng kiến, nếu mấy người bọn hắn xảy ra chuyện gì không may mắn. kẻ ngu ngốc cũng biết đây là do chúng ta làm ra.”

“Vậy thì sao chứ? Bọn chúng có tìm được chứng cứ hay không!” Lưu Vĩ diễn cảm không cho là đúng, hần trước kia đã phé đi không ít người dám chống đối cùng hần. Có một số lần ngay cả người bị hại biết là hần làm. nhưng đều không tìm ra được bằng chứng.

“Bốp!” Hoàng Hiểu Đông thất vọng, chụp đầu Lưu Vĩ một cái: “Ta nói này Tiểu Vĩ, cha cậu cũng là người thông minh, nhưng sao cậu làm việc mà không hề động não chút nào đây? Nếu người bình thường, chúng ta làm như vậy hiển nhiên sẽ không có gì. Nhưng cái tên ẻo lả trong đám người bọn hần thoát nhìn có chút bối cảnh, tuy rằng không đến mức làm cho chúng ta kiêng kỵ. nhưng vẫn phải nên cẩn thận một chút, không được làm gì khi chưa rõ ràng.”

Bị Hoàng Hiểu Đông giáo huấn như vậy. Lưu Vĩ đại khí cũng đều không dám thở mạnh, hần từ nhỏ đến lớn đi theo Hoàng Hiểu Đông, biết rõ thủ đoạn của Hoàng Hiểu Đông, tự ngay cả ông già cũng thường xuyên kêu hần phải đem Hoàng Hiểu Đông làm tấm gương mà học tập.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao?” Vừa đi vào hành lang tầng hai. Lưu Vĩ lấy hết dũng khí nhỏ giọng dò hỏi.

Hoàng Hiểu Đông khẽ dừng bước, âm trầm nói: “Ngày mai phải đi tham gia huấn luyện quân sự. ta nghe mẹ nói một chi đội trong trung đoàn Võ Cảnh Đông Hải sẽ tiến hành huấn luyện quân sự ở quân doanh. May mắn. đội trưởng chi đội kia là ông chú của ta. khi đến quân doanh, ta chơi chết bọn chúng!”

Vừa nghe Hoàng Hiểu Đông nói như thế. Lưu Vĩ không khỏi hưng phấn lên. hần phi thường rõ ràng, một khi Hoàng Hiểu Đông tức giận, thì cũng giống như là giết người không thấy máu. mà hần cũng đã từng gặp qua ông chú của Hoàng Hiểu Đông, người này cực kỳ yêu thương Hoàng Hiểu Đông.

Cùng lúc đó. trong chính sảnh dưới tầng một. bốn người Tô San đã gọi xong thức ăn. mà nhóm Trần Phàm cũng ăn không sai biệt lắm rồi. Có thể bởi nguyên nhân đặc tội cùng Hoàng Hiểu Đông, cho nên Tiêu Phong cũng mất đi hứng thú bắt chuyện cùng bốn người Tô San.

Ngu Huyền ở thời gian đánh nhau sẽ không hề chau mày. nhưng ở trên phương diện tán tỉnh nữ nhân, lại quá kém cỏi. thuộc hạng người nhìn thấy nữ nhân là sẽ lúng túng không biết phải nói gì. hiển nhiên là sẽ không bao giờ chủ động nói chuyện.

về phần Chu Văn. hần là một cái Lý Luận Để tiêu chuẩn, ở trong mắt hần chỉ có nghệ thuật cơ thể con người mà thôi. Ba người đều không nói lời nào. hiển nhiên Trần Phàm cũng không có chủ động bắt chuyện cùng nhóm Tô San. mà thích ý ngồi hút thuốc lá. thể nghiệm cảm giác sau khi ăn hút một điếu thuốc, hương vị này so với cuộc sống thần tiên còn khoái hoạt hơn rất nhiều.

Tô San theo dư quang chứng kiến biểu tình thích ý của Trần Phàm, tâm tình nàng phi thường phức tạp. Nàng lấy bốn người Trần Phàm đem ra làm tấm mộc. cũng chỉ là xung động nhất thời, hiện giờ làm thành như vậy. trong nội tâm của nàng nhiều ít vẫn có điểm áy náy cùng tự trách.

Bởi vì...Nàng biết Hoàng Hiểu Đông luôn luôn kiêu ngạo hung hăng càn quấy đã thành tính. Hiện giờ, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho bốn người Trần Phàm.

Tô San lo lắng đồng thời. Trương Thiên Thiên cũng hứng thú đánh giá Trần Phàm. Chuyện tình phát sinh lúc trước nàng đã nhìn thấy tất cả, Trần Phàm tựa như chỉ nói vài lời đơn giản nhưng cũng ẩn giấu sát khí thâm sâu. điều này không khỏi làm cho nàng phải nhìn hần bằng cặp mắt khác xưa.

Mà càng khiến cho nàng tò mò chính là. Tô San vì sao phải trợ giúp Trần Phàm đây?

Ngay từ đầu. Trương Thiên Thiên cho rằng Tô San chỉ là muốn nhân cơ hội này. cùng Hoàng Hiểu Đông phân rõ giới tuyến, nhưng lúc này nhìn thấy rõ tâm tình áy náy trong mắt Tô San. thì nàng bắt đầu ý thức được, sự tình chân chính cũng không như suy nghĩ trong đầu của nàng.

“Vị bạn học này. các anh đã chọn tới đại phiên phức rồi. hai người lúc trước các anh trên chọn bối cảnh không hề đơn giản đâu. Trong hai người đó. mẹ của Hoàng Hiểu Đông chính là phó hiệu trưởng của trường Đông Hải chúng ta. nếu bọn hần muốn trả thù các anh. thì sợ rằng các anh sẽ phải nghỉ học đó.” Trương Thiên Thiên đậm nhạt hướng Trần Phàm nói.

Trương Thiên Thiên vừa thốt ra lời này. diễn cảm áy náy trong mắt Tô San càng nghiêm trọng hơn. còn trong đôi con ngươi của Tiêu Phong cùng Chu Văn thì đều hiện lên một tia lo lắng, bất quá chỉ có Ngu

Huyền là vẫn tức giận nói: “Nếu bởi vì chuyện này mà phải nghỉ học. ông liền đi cắt đứt cái chân chó của hai thằng đó.”

Nghe Ngu Huyền nói như thế, trong đôi con ngươi của Trương Thiên Thiên hiện lên một tia khinh thường. bởi vì nàng xem thường nhất chính là những người dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Dạng khinh thường, đồng thời nàng cũng nhìn thẳng về phía Trần Phàm, chờ mong câu trả lời của hắn. nàng tự tin có thể thông qua diễn cảm biến hóa trên mặt Trần Phàm mà xác minh phán đoán ở trong lòng của mình.

“Yên tâm đi, trường đại học Đông Hải là ngôi trường chính quy nổi tiếng, coi như mẹ của Hoàng Hiểu Đông là phó hiệu trưởng thì cũng không thể nào tùy tiện khai trừ các anh.” Không đợi Trần Phàm mở miệng, Tô San đã lên tiếng giải thích. Bởi vì nàng đã làm ra quyết định, khi trở về sẽ gọi điện thoại cho cha mình, trợ giúp Trần Phàm xử lý cái chuyện phiền toái này.

“Di. không phải cô đem chúng tôi trở thành ruồi bọ sao? Như thế nào còn chủ động nói chuyện cùng tôi? Hay là cô cũng hiểu ngôn ngữ ruồi bọ? Hoặc có thể cô còn là một con ruồi cái?” Trần Phàm ra vẻ kinh ngạc liếc mắt nhìn Trương Thiên Thiên nói, không hề có chút ý tứ cấp thể diện cho Trương Thiên Thiên. Bởi vì hết thấy biểu hiện của Trương Thiên Thiên đều rơi vào trong mắt hắn. hắn tự nhiên là biết nàng ta hỏi như vậy, là muốn thăm dò quan hệ của mình cùng Tô San. điều này khiến cho hắn phi thường phản cảm. Hắn luôn luôn không ưa thích những người tự cho mình là đúng. nhất là cái hạng nữ nhân tự nhận bản thân mình thông minh xuyên thấu hết thấy như Trương Thiên Thiên này.

Lời này của Trần Phàm vừa thốt ra. bầu không khí xung quanh nhất thời trở nên phi thường xấu hổ. Trương Thiên Thiên thiếu chút nữa thẹn quá hóa giận. mà Tô San thì giật mình, nàng không ngờ Trần Phàm còn dờ hơi như thế!

Nguyên bản Tiêu Phong còn đang lo lắng Hoàng Hiểu Đông sẽ trả thù, nhưng khi nghe Trần Phàm nói ra những lời này thì không khỏi dờ khóc dờ cười. Tại hắn xem ra. Trần Phàm đúng là hạng người không hề biết thương hoa tiếc ngọc, nhưng Ngu Huyền thì vô cùng bái phục, hắn và Trần Phàm giống nhau, theo bản năng đều phản cảm với Trương Thiên Thiên.

“Vị bạn học này. anh đang nói cái gì đó?” Tô San hung hăng trừng mắt liếc nhìn Trần Phàm một cái. Theo sau hướng Trương Thiên Thiên an ủi: “Thiên Thiên tỷ, không cần quản tới con ruồi đó. để cho hắn kêu vo ve là được rồi.”

Ngắn ngủi tức giận qua đi. diễn cảm tức giận của Trương Thiên Thiên đã khôi phục bình thường. không nói thêm gì nữa. chỉ là khiêu khích liếc mắt nhìn Trần Phàm, giống như đang mong chờ bị kịch sắp xảy ra cho đám người Trần Phàm.

Đối với khiêu khích của Trương Thiên Thiên. Trần Phàm tịnh chẳng thèm quan tâm. nhưng đối với chuyện tình Tô San ngày sau ở cùng nữ nhân như Trương Thiên Thiên. Trần Phàm lại có điểm lo lắng.

ở trong mắt Trần Phàm xem ra. Tô San tuy ngoài mặt là con tiểu quỷ cái, nhưng đối với bầu không khí không lành mạnh tiếp xúc không nhiều. Lấy lòng dạ của Trương Thiên Thiên, nếu muốn đùa giỡn Tô San. thì tuyệt đối là có khả năng xoay Tô San như chong chóng.

“Nữ nhân tự cho bản thân mình là đúng. hy vọng thượng đế phù hộ, người đừng đánh chủ ý xấu xa lên trên người Tô San. Nếu không cho dù Thiên Vương lão tử giáng lâm cũng không thể nào cứu nổi người đâu.” Trần Phàm chậm rãi bóp tắt điều thuốc lá, nguyên bản trong đôi con ngươi bình tĩnh thoáng dâng lên một tia lo lắng.

Đối với hắn mà nói, địch nhân không phân biệt nam nữ, trong từ điển làm người của Trần Phàm, không bao giờ có câu thương hoa tiếc ngọc gì hết.

14. Chương 14: Tân Sinh Đại Hội.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Tiêu Phong vốn nghĩ ngày đầu tiên gặp mặt muốn mời ba người Trần Phàm ra ngoài ăn bữa cơm, tăng tiến cảm tình lẫn nhau một chút, lại thật không ngờ một bữa cơm lại chọc phải phiền toái lớn, điều này làm cho hắn nhiều ít cũng có chút tự trách.

Trên đường trở về, ngồi trong xe, Trần Phàm giống như nhìn ra sự lo lắng của Tiêu Phong, mỉm cười: “Tiêu Phong, đừng lo lắng, không có việc gì.”

Nhìn dáng tươi cười như không có gì của Trần Phàm, Tiêu Phong chợt ngẩn ra, nửa tin nửa ngờ gật gật đầu, cũng không nói gì.

Lúc này, điện thoại di động của Trần Phàm bỗng nhiên run lên, hắn lấy ra nhìn vào, rõ ràng phát hiện Tô San nhắn tin cho hắn: “Thật xin lỗi, là tôi làm liên lụy các anh. Yên tâm đi, nếu Hoàng Hiểu Đông thật muốn đối phó các anh, tôi sẽ gọi điện cho cha của tôi, anh với bạn anh sẽ không có việc gì.”

Nhìn thấy tin nhắn này, Trần Phàm dở khóc dở cười, nghĩ nghĩ, trả lời: “Lão bà thân ái, tôi cũng không phải là con chó con mèo ngoài đường, tôi giậm chân một cái, Đông Hải thị phải rung lắc ba lần!”

Tô San: “Anh cho anh là ai chứ? Cũng không sợ đem trời thổi bay! Cứ như vậy đi, nếu Hoàng Hiểu Đông làm khó các anh, nói với tôi, có tôi ở đây bọn hắn sẽ không thể đụng tới các anh một đầu ngón tay!”

Hiển nhiên, Tô San hoàn toàn không hề tin chuyện ma quỷ của Trần Phàm, nhưng nàng thật sự có chút tò mò bối cảnh gia đình của Trần Phàm.

Mặc dù nàng là vị hôn thê của Trần Phàm, nhưng luôn luôn không biết tình huống gia đình của Trần Phàm, nàng cũng từng hỏi qua Tô Thanh Hải, nhưng mỗi một lần Tô Thanh Hải đều nhẹ nhàng che lấp cho qua.

Lúc chiều, Tô Thanh Hải phái người đem tới hai bộ giường đưa đến đại học Đông Hải, một bộ màu hồng nhạt, chăn màu hồng nhạt, ra giường, bao gối... Hơn nữa còn thêm lên hoa văn mèo nhỏ.

Nếu so sánh mà nói, bộ giường của Trần Phàm bình thường hơn, không có chỗ gì kỳ lạ.

Đối với chuyện có người đặc biệt tặng bộ giường cho Trần Phàm, Tiêu Phong cũng nhìn thấy, lý trí nói cho hắn biết, Trần Phàm không đơn giản, nhưng hắn cũng không truy hỏi sự việc kỹ càng, Chu Văn vẫn trầm mê trong thế giới AV, Ngu Huyền vốn định đi báo xã đoàn võ thuật, nhưng sau khi hỏi thăm mới biết được, ngày mốt những tân sinh như bọn họ sẽ được đưa đến quân doanh huấn luyện quân sự sau khi huấn luyện quân sự kết thúc, tân sinh mới có thể báo danh tham gia các xã đoàn.

Giữa trưa ngày thứ hai, tân sinh của đại học Đông Hải mới báo danh hoàn tất, trường học liền thống nhất mời dự hội tân sinh năm 2010.

“Các huynh đệ, đi đi, là tân sinh đại hội a, có thể gặp mặt toàn bộ tân sinh mỹ nữ.” Trong phòng ngủ 108, Tiêu Phong vừa chải đầu sửa sang mái tóc, soi soi gương, xác định không có gì sơ hở, nhìn ba người Trần Phàm vẫy vẫy tay.

Trần Phàm không nói gì lắc lắc đầu, Tiêu Phong đối với nhiệt tình tán gái hoàn toàn không kém hơn nhiệt tình nghiên cứu nghệ thuật cơ thể người của Chu Văn, ngược lại còn nhiều hơn.

Nhưng tên quái thai Ngu Huyền này đối với nữ nhân lại không có chút nào hứng thú, mà chỉ biết si mê võ thuật.

Qua những lần nói chuyện phiếm, Trần Phàm biết được, từ nhỏ Ngu Huyền theo ông nội luyện tập Hồng Quyền, có một chút hỏa hầu.

Làm một trong những trường đại học nổi tiếng Đông Hải thậm chí là cả nước, phương tiện về phần cứng của đại học Đông Hải là nhất lưu, có được đủ loại trang bị dạy học tiên tiến, đại lễ đường trang hoàng cực kỳ xa hoa, đủ để chứa đựng mấy ngàn người.

Lúc bốn người Trần Phàm đi tới đại lễ đường, khoảng cách thời gian khai mạc chỉ còn không tới năm phút đồng hồ, đại lễ đường cơ hồ đã ngồi đầy, đông nghինh nghịt, nơi nơi đều là đầu người.

“Trời ạ, đất a! Phải ngồi ở phía sau, như vậy làm thế nào còn xem được mỹ nữ?” Tiêu Phong thấy thế, khóc không ra nước mắt, lúc này chỉ còn lại chỗ ngồi hàng cuối cùng, lấy kinh nghiệm tán gái của hắn, nữ nhân

hiện tại, sau lưng là mỹ nữ, ngay mặt là khủng long vừa thò tay liền nắm một bó to, ngồi ở hàng cuối cùng, thế nào còn có thể chứng kiến được mỹ nữ?

Ba người Trần Phàm không để ý tới Tiêu Phong đang oán trời trách đất, tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống, về mặt Tiêu Phong bị thăm cũng theo sát ngồi xuống, ánh mắt lại không chút thành thật nhìn nhìn chung quanh, tựa hồ đang tìm mỹ nữ.

Lúc này, đèn lớn trong đại lễ đường vẫn còn sáng, nương theo ngọn đèn, đủ cho Tiêu Phong nhìn thấy rõ một ít gương mặt các nữ sinh.

“Ta kháo, chẳng lẽ chúng ta đang ở Jurassic Park, không thể nào toàn bộ đều là khủng long a? Còn có một bị kịch chính là...Còn có một người còn giống cả Phượng tỷ!” Tiêu Phong vừa nhìn vừa kêu ca, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng: “Di, có phát hiện! Ta ngất, tại sao lại là các nàng?”

Nghe được Tiêu Phong vừa nói như thế, Trần Phàm quay đầu vừa nhìn, phát hiện Tô San cùng Trương Thiên Thiên với hai người bạn cùng phòng khác mới vừa đi vào đại lễ đường, thật hiển nhiên, phát hiện trong miệng Tiêu Phong chính là chỉ Tô San cùng Trương Thiên Thiên.

Tô San cũng không có phát hiện Trần Phàm, cũng không ngồi bên chỗ Trần Phàm, mà ngồi vào chỗ ngồi bên kia.

Ba giờ thời gian, trên cơ bản đều đã đến đông đủ, nhân viên công tác hiện trường đóng lại cửa lớn đại lễ đường, một lão giả cùng một phụ nữ trung niên và mấy người đàn ông trung niên cùng đi, chậm rãi từ một lối đi khác trong lễ đường hướng về đài chủ tịch ở phía trước.

Nương theo ngọn đèn, Trần Phàm chú ý nhìn rõ vị lão giả kia, lão giả mái tóc trắng xóa, trên trán đầy nếp nhăn, nhưng cơ thể cũng không tệ, lúc đi đường nện bước thật ổn.

Đi theo phía sau lão giả là một phụ nữ trung niên mặc váy dài màu đen, người phụ nữ kia mang một bộ kính mắt gọng vàng, dáng người có chút mập mạp, cả người nhìn qua như một thùng nước.

Trần Phàm hiểu được, phụ nữ trung niên này chính là mẹ của Hoàng Hiểu Đông.

Những người này vừa đến làm cho đại lễ đường vốn đang ồn ào cũng yên tĩnh trở lại, cũng không còn thì thầm nói chuyện với nhau, đều đem ánh mắt nhìn lên hướng đài chủ tịch.

Rất nhanh, trong những ánh nhìn chăm chú, lão giả tóc trắng xóa dẫn đầu đi lên trung ương đài chủ tịch ngồi vào vị trí đầu tiên, những người khác lần lượt đi theo ngồi xuống, mẹ của Hoàng Hiểu Đông ngồi bên trái lão giả, mà vị trí bên trái cũng trống không, hiển nhiên còn có một người chưa tới.

Mất thấy mọi người đã ngồi xuống, một nam nhân trung niên cũng ngồi xuống theo, điều chỉnh microphone một chút, sau đó nói: “Các vị đồng học, chào buổi chiều!”

Ba ba!

Bên trong đại lễ đường vang lên tiếng vỗ tay như dãi non lấp biển.

“Xế chiều hôm nay, chúng ta ở trong này mời dự cuộc họp đầu tiên, xin mời đồng chí hiệu trưởng cổ Chánh Bình nói chuyện.” Tiếng vỗ tay vừa ngừng, người chủ trì đem quyền nói chuyện giao cho lão giả tóc trắng xóa, hiển nhiên, lão giả mới là diễn viên đại hội tân sinh lần này.

“Các vị đồng học, chào buổi chiều. Thật cao hứng có thể cùng các vị gặp mặt nơi này, cũng thật cao hứng có thể thông qua cơ hội này cùng các vị trao đổi.” Tuy rằng lão giả đã lớn tuổi, nhưng thanh âm lớn, còn đầy đủ khí lượng, mới mở miệng liền được toàn bộ tiếng vỗ tay của các học sinh: “Nói vậy, trước khi các vị tiến vào cửa trường đại học, các vị đã biết bốn năm đại học là thời gian tốt đẹp nhất trong đời mình..”

Khác với các nói chuyện của những vị lãnh đạo bình thường, lão hiệu trưởng nói chuyện thật giống hình thức nói chuyện phiếm, không hề giới thiệu đủ loại ưu điểm của đại học Đông Hải, mà là chỉ tán gẫu về đề tài trong cuộc sống đại học.

Mặc dù Trần Phàm không có quá lớn hứng thú với điều này, nhưng mất thấy người chung quanh đều nghe say sưa, hẳn chỉ đành làm ra bộ dạng như thật hứng thú.

Một giờ sau, lão hiệu trưởng đã nói chuyện xong, hần thông qua thái độ hòa nhã dễ gần, cùng sự hài hước ít có, đã lấy được tiếng vỗ tay như nước thủy triều, thật hiển nhiên, mọi người có ấn tượng đầu tiên đối với hần phi thường không tệ, ngay cả Trần Phàm cũng không ngoại lệ.

Sau khi lão hiệu trưởng kết thúc bài phát biểu, mẹ của Hoàng Hiểu Đông lại phát biểu, bà là phó hiệu trưởng phụ trách giáo học, thời gian phát biểu phần lớn đều nói về chuyện học tập, điều này làm cho những tân sinh nguyên bản nghĩ đại học là thiên đường lại cảm nhận được một tia áp lực.

Theo sau, lại có hai trung niên nhân nói chuyện, nội dung nói chuyện đại khái giống nhau, ít nhất đối với người có kiến thức nhiều như Trần Phàm cũng không thấy có bao nhiêu điểm sáng.

“Các học sinh, tiếp theo, tôi sẽ giới thiệu cho các em một vị bác sĩ mới tới trường học.” Khi Trần Phàm nghĩ đại hội tân sinh sắp kết thúc, trưởng phòng y tế ngồi bên trái về mặt kích động nói.

Lời của hần giống như bỏ ra một trái bom trong lễ đường, nhất thời nổ tung, tùm năm tùm ba thảo luận.

“Làm cái quỷ gì, đến bác sĩ cũng long trọng giới thiệu?”

“Đúng vậy, người này đầu óc không bị nước vào đi, TMD (con mẹ nó) đã sắp sáu giờ, ca vẫn chờ vọt đi đây.”

“Bác sĩ nào lại có mặt mũi lớn như vậy, đến trường học làm thầy thuốc mà cần có trưởng phòng y tế long trọng giới thiệu như thế?”

Hiển nhiên, theo mọi người xem ra, đến phòng y tế làm việc chỉ là việc nhỏ, căn bản không cần tuyên bố trong đại hội tân sinh.

“Các học sinh, xin yên tĩnh một chút.” Phía dưới nghị luận sôi nổi, trưởng phòng y tế lại không có chút tức giận, ngược lại nhìn hần giống như mới ăn thuốc kích thích, tâm tình căn bản không thể bình tĩnh, thanh âm run rẩy: “Tiếp theo, chúng ta dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh nàng đến!”

15. Chương 15: Nữ Thần.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự: Bảo Ngọc - 4vn

“Ba ba...”

Tiếng vỗ tay như nước thủy triều lại vang lên, mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về lối đi lên đài chủ tịch, một ít học sinh ngồi phía sau thậm chí cũng đã đứng lên, hiển nhiên, tất cả mọi người muốn biết rốt cục là thần thánh phương nào lại có sự phô trương lớn đến như thế.

“Nàng đến từ Anh quốc xa xôi, nàng được khen là bác sĩ tâm lý có quyền uy nhất Anh quốc thậm chí toàn Châu Âu! Nàng đã trở thành bác sĩ tâm lý của các vị, sau này, trong lúc học tập cùng sinh hoạt của các vị gặp phải vấn đề gì về phương diện tâm lý, cũng có thể đi thỉnh giáo nàng!”

Nếu như nói, trước đó những lời của trưởng phòng y tế nói ra chỉ làm nổ tung oa, như vậy lời nói bây giờ đã hoàn toàn làm cho mọi người chấn kinh!

“Bác sĩ tâm lý quyền uy nhất Anh quốc thậm chí cả Châu Âu đến làm bác sĩ tâm lý cho chúng ta?”

“Kháo! Nói đùa gì vậy, điều này sao có thể?”

“Nhân viên nhà trường như thế nào lấy loại chuyện này lừa dối chúng ta?”

“Nói không chuẩn là sự thật thì sao?”

Trong lúc nhất thời, đại lễ đường trở nên sôi trào như cái chợ, đủ tiếng riu rít nghị luận không ngừng. Cơ hồ toàn bộ học sinh đều không tin đây là thật, theo bọn họ xem ra, trừ phi vị bác sĩ tâm lý kia đầu óc bị nước vào, nếu không sẽ không ngu ngốc đi làm chuyện này.

Sau thoáng thảo luận ngắn ngủi, đại lễ đường lâm vào sự yên lặng như cõi chết, toàn bộ học sinh đều trừng to mắt nhìn chăm chăm phía trước.

“Ba thập! Ba thập!”

Một trận tiếng bước chân có tiết tấu bỗng nhiên vang lên ngay lối vào đài chủ tịch.

Theo sau, thân ảnh một nữ nhân chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nữ nhân tóc vàng như tơ, mềm nhẵn ươn bóng, đôi mày liễu thanh tú như trắng non, mũi cao thẳng, đôi môi mong manh lại mang theo vẻ hấp dẫn trí mạng. Thân hình của nàng có thể nói hoàn mỹ, gò ngực cao vút, vòng eo thon nhỏ, đôi mông đầy đặn, đùi đẹp thon dài, chiếc áo màu đen ôm sát, nổi bật đường cong tuyệt đẹp khiến người mê muội.

Dưới ánh đèn, thân thể mềm mại khôu gợi của nàng phối hợp từng bước chân có tiết tấu bước đến, chỉ trong nháy mắt đã đốt lên ngọn lửa dục vọng trong lòng mỗi nam nhân có mặt tại hiện trường!

Nhưng mà...Toàn thân trên dưới của nàng hấp dẫn người ta nhất cũng chính là cặp mắt xanh thẳm kia.

Cặp mắt xanh thẳm giống như ngôi sao sáng ngời, ánh mắt toát ra thập phần dịu dàng, bằng phẳng, nhưng nếu như người nhìn kỹ, lại sẽ cảm thấy được đôi mắt kia giống như một vầng từ trường cường đại, chặt chẽ hấp dẫn lấy người, cho người hăm sâu trong đó, sau đó.. ở trong lúc lơ đãng đã nhìn xuyên thấu người.

Được rồi, chính là loại cảm giác này.

Ánh mắt của nàng sẽ làm cho người cảm thấy được, người ở trước mặt nàng không còn bất kỳ bí mật gì đáng nói!

Nàng gọi là Kerner Er. Dai Fu, đến từ bán đảo nước Anh xinh đẹp.

Nữ thần.

Cơ hồ trong lòng toàn bộ nam sinh đều hiện ra hai chữ này.

Theo bọn hắn xem ra, nữ nhân thần bí xuất hiện trên đài này, căn bản không nên tồn tại trên thế gian.

Không chỉ là nam sinh, dù là một ít nữ sinh khi nhìn thấy Dai Fu trên đài cũng thất thần, vẻ cao quý cùng xinh đẹp của Dai Fu khiến tâm tư ghen tị của các nàng cũng đều không có.

Luôn cả Tô San cũng không ngoại lệ, bất quá sau thoáng ngáy người ngắn ngủi, nàng đột nhiên cảm giác được Dai Fu trên đài nhìn rất quen mắt, thập giọng lâm bầm nói: “Thật là kỳ quái, như thế nào lại nhìn quen mắt như vậy?”

“Như thế nào? San San, cô nhận thức nàng?” Trương Thiên Thiên luôn luôn kiêu ngạo tự phụ cũng bị khí tràng cường đại của Dai Fu chấn trụ, lúc này ngạc nhiên nghe được lời của Tô San, không khỏi cảm thấy hết sức kinh ngạc, theo nàng xem, bối cảnh của Tô San quả thật không giống bình thường, nhưng cũng không thể trở thành người mà cả người nổi danh như Dai Fu cũng biết.

Tô San lắc lắc đầu: “Không phải, Thiên Thiên tỷ, tôi không biết nàng, nhưng chỉ cảm thấy nàng có chút quen mắt... A! Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi!”

Tô San nói xong đột nhiên nhớ tới ngày đó trong phòng sách nhìn thấy Trần Phàm cùng Dai Fu khêu gợi trên internet.

Trong đầu hiện lên hình ảnh ngày hôm đó, Tô San đã có thể khẳng định, Dai Fu chính là nữ nhân gợi tình Trần Phàm trên internet!

“San San, cô nhớ tới cái gì?” Trương Thiên Thiên nhìn thấy bộ dạng cả kinh của Tô San, trong lòng càng thêm hiếu kỳ.

“Tôi...tôi ở trên máy tính nhìn thấy hình của nàng.” Tô San tự nhiên sẽ không nói ra hình ảnh gợi tình giữa Trần Phàm cùng Dai Fu, chuyện như vậy quá mức kinh thế hãi tục, nếu không phải nàng nhận ra Dai Fu, chính nàng cũng sẽ không tin tưởng.

Trương Thiên Thiên có thể nhận thấy được Tô San cũng không nói lời thật lòng, nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi.

Đại dương mã (gái Tây) lại là bác sĩ tâm lý quyền uy nhất Anh quốc thậm chí cả Châu Âu sao?

Đại dương mã không chỉ nhận thấy tên hỗn đản, còn cùng hấn gợi tình trên internet?

Giờ khắc này, trong lòng Tô San nhắc lên kinh thiên sóng lớn, lòng hiếu kỳ của nàng hoàn toàn bị vạch lên, nàng không nghĩ ra nữ nhân như Dai Fu vì sao lại cùng Trần Phàm làm ra loại sự tình này!

Theo nàng xem, Trần Phàm cùng Dai Fu tựa như hai đường thẳng song song căn bản không thể cùng xuất hiện, nhưng sự thật lại tràn ngập về chằm chọc.

Cuộc sống luôn tràn ngập điều ngoài ý muốn, người vĩnh viễn không thể đoán được ngay sau đó sẽ có chuyện gì phát sinh.

Giờ này khắc này, dùng những lời này để hình dung sự cảm thụ của Tô San thật vô cùng chuẩn xác.

Tô San bị gợi lên lòng hiếu kỳ cũng không thể tiếp tục giữ bình tĩnh, nàng nhìn không được hết nhìn đồng tới nhìn tây, cố gắng tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia.

Một, hai, ba, bốn...

Sau ba mươi giây, Tô San tìm được gương mặt xem ra quen thuộc rồi lại xa lạ trong đám người.

Giờ phút này, trên gương mặt kia không còn vẻ trêu chọc thường ngày mà Tô San nhìn thấy, ngược lại, lông mày hấn đang nhíu chặt, diễn cảm cực kỳ ngưng trọng.

Ngay chỗ ngồi, con mắt Trần Phàm chăm chú tập trung vào thân ảnh Dai Fu, tâm tình giống như bị lật ngược đủ mùi vị, vô cùng phức tạp.

Dai Fu không hảo hảo ở yên tại Anh quốc làm bác sĩ, từ xa xôi vạn lý đi tới đại học Đông Hải làm một giáo y nho nhỏ, ẩn ý bên trong, Trần Phàm tự nhiên hiểu được rõ ràng - Dai Fu là vì hấn mà đến!

Trong đoạn thời gian Dai Fu trị liệu cho hấn, Trần Phàm thông qua thân thể mềm mại mê người của Dai Fu phát tiết cảm xúc áp lực từ trong nội tâm, làm cho bệnh tình có thể khống chế, do đó mê luyện thân thể của Dai Fu thật sâu sắc.

Vô luận là thứ gì, một khi bị nghiện sẽ là một chuyện thập phần đáng sợ.

Đạo lý này, Trần Phàm biết, hơn nữa theo ý nào đó mà nói, tuy rằng hấn mê luyện thân thể Dai Fu, đồng dạng lại sợ hãi Dai Fu một cách khó hiểu.

Đúng vậy!

Là sợ hãi!

Nếu trên thế giới này còn có người có thể làm cho Trần Phàm cảm thấy sợ hãi, người đó chính là Dai Fu!

Trong thời gian trị liệu, tuy rằng Dai Fu ừợ giúp Trần Phàm ổn định lại bệnh tình, nhưng cũng đã biết toàn bộ bí mật trong lòng Trần Phàm.

Kể từ đó, ở ngay trước mặt Dai Fu, Trần Phàm không còn bí mật gì nữa!

Điều này làm cho Trần Phàm cảm nhận được sự khủng hoảng cùng kháng cự của bản năng, cho nên...Hấn bắng vào ý chí cường đại, cuối cùng rời khỏi Dai Fu, trở về quốc nội.

Hiện giờ, Dai Fu từ xa xôi vạn lý truy lại đây, cũng làm cho Trần Phàm mê mang, hấn không thể đoán được tâm tư Dai Fu.

Nàng muốn làm gì?

Chẳng lẽ nàng cũng là vì bị hấn sâu vào thế giới của ta, nghiện ta chẳng?

Không có khả năng! Người lý trí giống như nàng không có khả năng làm ra chuyện xúc động như vậy, huống chi người nhà của hấn cũng sẽ không cho nàng làm như vậy!

Lý trí nói cho Trần Phàm, nguyên nhân không có khả năng đơn giản như vậy, bởi vì hắn biết thân phận của Dai Fu, lấy thân phận của Dai Fu, cần rời khỏi Anh quốc, đi vào một nhà đại học Trung Quốc làm giáo y, điều này sẽ là vấn đề liên lụy đến rất nhiều người.

Trong lúc Trần Phàm còn đang mê mang, Dai Fu chậm rãi đi tới bên cạnh lão hiệu trưởng, đang lúc mọi người khách khí mỉm cười, thần nhiên ngồi xuống.

Đôi mắt vẻ chăm chú của mấy ngàn người, nàng không có chút bối rối, thậm chí nụ cười trên mặt cũng không hề phát sinh biến hóa.

“Tôi gọi là Kerner Er. Dai Fu, đến từ Anh quốc.” Mỉm cười quét mắt một vòng các học sinh trong lễ đường, nàng mở miệng, giống như tiếng trời: “Phương Đông là một nơi thần kỳ, tôi luôn luôn hướng tới một ngày có thể đi tới nơi này, vạch trần lớp khăn sa che mặt thần bí. Tôi thật may mắn, chính mình chiếm được một cơ hội như vậy..

“Ba ba...!”

Tiếng vỗ tay rung trời vang lên, mỗi người tại đây đều bị vẻ xinh đẹp cùng khí chất của Dai Fu chinh phục, tất cả mọi người dùng sức vỗ tay, dùng cách này hoan nghênh Dai Fu đã đến.

Trong tiếng vỗ tay, Trần Phàm giống như bị cô lập, hẩn lảng lạng ngồi yên tại chỗ, đôi mắt dừng trên khuôn mặt xinh đẹp làm kẻ khác ngạt thở, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mà ở một bên, Tô San giả vờ vỗ tay, khoe mắt cũng luôn luôn tập trung Trần Phàm, trong lòng tràn ngập sự buồn bực khó hiểu.

Nàng không biết vì sao mình lại như vậy, nhưng lại có một ảo giác, có người muốn cướp đi một vật vốn thuộc về nàng...

Thủy Chung

16. Chương 16: Nữ Thần Mời!

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Dai Fu nói chuyện rất ít, nàng chỉ đơn giản giới thiệu sơ qua về bản thân mình, sau đó xác nhận ngày sau mình sẽ đảm đương chức vụ bác sĩ tâm lý của trường đại học Đông Hải, đặt biệt phụ trách vấn đề sức khỏe của những sinh viên năm thứ nhất, nếu bạn nào có vấn đề nội tâm, thì có thể đến tìm nàng ở văn phòng y tế.

Sau cuộc nói chuyện của Dai Fu, thì buổi lễ khai giảng cũng chấm dứt, mọi người rời khỏi hội trường đi ăn cơm chiều, cơm chiều xong liền căn cứ theo các hệ khoa đăng kí lúc trước mà tiến vào các ban hệ.

“Nữ thần! Ta rốt cuộc cũng đã gặp được nữ thần ở trong truyền thuyết rồi!” Đi ở trên sân trường, Tiêu Phong giống như gà trống động tình, dùng thanh âm bén nhọn nói: “Các cậu còn nhớ không? Nữ thần của tôi đã nói, nếu ngày sau trong lòng chúng ta có vấn đề gì nghi hoặc thì có thể đến tìm nàng. Woa, thượng đế ah! Đây quả thực đúng là sự tình mỹ diệu! Ngày mai, tôi sẽ đến tìm nàng, tôi muốn nói cho nàng biết, tôi đang điên lên vì nghĩ tới nàng!”

Trải qua mê mang ngất ngủ, Trần Phàm cũng bình thường trở lại, hắn không suy nghĩ vì sao Dai Fu đột nhiên chạy tới đây thêm nữa, hết thấy đều thuận theo tự nhiên. Lúc này vừa nghe được lời Tiêu Phong nói, liền cười mắng: “Cậu đúng là hơi điên rồi!”

“Trần Phàm, ngày mai tôi muốn nói cho nữ thần biết, tôi đang mắc bệnh tương tư đơn phương, người tương tư chính là nàng! Kể từ đó, tôi mỗi ngày đều có thể đến gặp nữ thần trong lòng tôi. Ha ha, tôi quả nhiên là thông minh!” Tiêu Phong bày ra hình dáng si tình.

“Quốc nội có nhiều nữ nhân như vậy mà cậu không cần, lại đi yêu thích một cô gái phương Tây! Tôi xem cậu đúng là điên hết thuốc chữa rồi!” Ngu Huyền tức giận nói, tại hắn xem ra, nếu bản thân hắn cưới một cô gái Tây về nhà, thì khẳng định là sẽ bị ông nội đánh chết.

Chu Văn thở dài: “Kỳ thật...Nàng càng thích hợp làm nữ vương hơn.”

Nghe Chu Văn nói vậy, Trần Phàm hoàn toàn không biết phải khuyên giải như thế nào, chỉ hận không thể một tát chụp chết Chu Văn mà thôi.

Sau khi dùng mấy món ăn nhanh đơn giản, bốn người Trần Phàm cùng nhau chạy tới giáo học lâu. Bốn người Trần Phàm đều đăng kí vào khoa quản trị kinh doanh, không cùng khoa với nhóm Tô San, Trương Thiên Thiên, hay Hoàng Hiểu Đông.

Giáo viên phụ trách ban là một nam nhân trung niên hơn ba mươi tuổi, hình dáng nhã nhặn, mang theo một gọng mắt kính. Thông qua giới thiệu, Trần Phàm biết giáo viên phụ đạo tên là Cảnh Huy, từng là sinh viên cũ của trường đại học Đông Hải, sau khi tốt nghiệp được nhà trường giữ lại làm giáo viên.

Theo sau nội dung mười phần đơn giản, Cảnh Huy làm cho mọi người tự giới thiệu, sau đó đề cử một bạn phụ trách lớp trưởng cùng ủy viên học tập.

“Haiiz, đúng là buồn chán, phải chỉ có nữ thần ở đây mới tốt à!” Tiêu Phong ngồi ở hàng cuối cùng, nghe đám nữ sinh tự giới thiệu, không có...chút hứng thú nào.

Nhìn hình dáng tương tự đơn phương của Tiêu Phong, Trần Phàm cười khổ không thôi, tại hắn xem ra, lấy thủ đoạn của Dai Fu, nếu như Tiêu Phong thực sự dám đi tới thổ lộ, chỉ sợ rằng khi đi thì cười mà khi về thì khóc thét mà thôi!

Trong lòng hiện lên suy nghĩ này, Trần Phàm đang do dự có nên cảnh báo vài lời cho Tiêu Phong hay không, thì chợt cảm thấy di động rung nhẹ vài cái.

“Honey Đồ Tể! Tin tưởng rằng buổi sáng hôm nay anh đã nhìn thấy tôi. Anh nhất định là đang rất tò mò vì sao tôi lại đến đây, buổi tối chúng ta gặp nhau tâm sự nhé?”

Vừa móc di động ra, Trần Phàm liền thấy được một cái tin nhắn như vậy, tin nhắn do một dãy số xa lạ phát tới, nhưng sau khi nhìn nội dung, hắn nhắm mắt vào cũng có thể đoán ra chủ nhân của dãy số này là ai. Trong đầu hắn dần dần hiện ra thân hình nóng bỏng kiều diễm của Dai Fu...Những ảo ảnh trong đầu tựa như có ma lực bình thường, đã khơi gợi lên dục hỏa trong lòng của Trần Phàm, bất quá rất nhanh hắn đã khôi phục bình tĩnh, nhấn lại một tin đáp trả: “Được rồi!”

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Dai Fu cũng không có nhắn tin cho Trần Phàm nữa, còn Trần Phàm thì đang hồi tưởng lại quãng thời gian sống cùng Dai Fu. Càng nhớ lại những ngày đó, Trần Phàm càng cảm thấy Dai Fu là một bông hoa hồng có gai, tuy rằng phi thường mê người, nhưng lại có những chiếc gai trí mạng. Đối với bản thân hắn mà nói, Dai Fu giống như một thứ thuốc phiện, chỉ cần dùng vài lần là sẽ rất dễ gây nghiện!

Khoảng nửa tiếng sau, công việc trong lớp cũng đã xong, kết quả tuyển chọn lớp trưởng khiến cho Trần Phàm có điểm kinh ngạc...Bởi vì người trúng tuyển không phải ai khác mà chính là Ngu Huyền!

Trần Phàm không biết rằng, thái độ làm người của Ngu Huyền rất hào sảng, thường hay nói đến nghĩa khí, ở trong hai ngày qua cùng những người bạn khác phòng đã khai thông không ít, giành được rất nhiều hảo cảm của các bạn trong lớp.

“Tôi sẽ không quay về phòng cùng các cậu đâu, tôi có chút việc phải ra ngoài một lát.” Rời khỏi giáo học lâu, Trần Phàm cũng không có đi theo ba người quay trở về ký túc xá, mà tìm lý do thoái thác.

Ngạc nhiên nghe được Trần Phàm nói, Tiêu Phong ngăn ra: “Ta khát! Trần Phàm, hôm nay mới khai giảng xong, mà cậu đã muốn cùng các mỹ nữ ra ngoài thuê phòng rồi hay sao?”

“Đúng vậy, tôi muốn đi ra ngoài mượn phòng cùng nữ thần trong lòng cậu!” Trần Phàm mỉm cười nửa đùa nửa thật nói.

Tiêu Phong hung hăng phản đối: “Đi chết đi! Áo tưởng cũng đến giới hạn thôi, nữ thần sẽ vĩnh viễn thuộc quyền sở hữu của tôi...!”

“Trần Phàm, cậu yên tâm đi thôi, huynh đệ ta sẽ an bài cho cậu.” Ngu Huyền trở thành lớp trưởng nên tâm tình không sai, về mặt mười phần hào khí võ vai Trần Phàm nói.

Còn Chu Văn thì nâng mắt kính, dùng lời thăm thà nói: “Một vừa hai phải thôi, không tổn thương đến cơ thể.”

Trần Phàm: “ ...”

Nửa giờ sau, Trần Phàm đánh xe tới một tiểu khu xa hoa nằm trong nội thành, tiểu khu bắt chước lối xây dựng của Canh Thần Nhất Phẩm, diện tích tuy chiếm không lớn, nhưng giá phòng lại cực kỳ khủng bố, xứng danh với câu nói tắc đất tắc vàng.

Đi tới cửa nhà trọ theo lời Dai Fu, Trần Phàm mới hít sâu một hơi ổn định tâm tình, theo sau tiếng chuông cửa mới vang lên.

“Honey, so với trong dự đoán của tôi, anh đã chậm hơn mất bốn mươi phút rồi.” Rất nhanh cửa phòng được mở ra, Dai Fu xuất hiện ở cửa, trên mặt bày ra nụ cười tiêu hồn lạc phách: “Vốn tôi tưởng rằng anh sẽ quay về luôn sau khi nhận được tin nhắn chứ!”

Dứt lời, Dai Fu khẽ mở tròng hai mắt ra, lúc này toàn thân nàng chỉ khoác đơn giản một chiếc khăn tắm, chiếc khăn tắm bó sát người đem đường cong hoàn mỹ hình chữ s kia hoàn toàn phơi bày ra bên ngoài, xương quai xanh* trắng nõn cùng chiến hào thâm thúy ở phía bên dưới, làm cho thị lực của người khác như muốn nứt ra. Hai chiếc đùi thon dài trắng muốt còn bại lộ ở giữa không khí, khiến cho người ta xung động muốn cúi xuống, vén khăn tắm lên mà ngắm nhìn phong cảnh ở giữa hai chân của nàng.

Dai Fu thấy Trần Phàm quét mắt nhìn thân thể của mình, thì hất mái tóc sang một bên đầu vai, dễ thương cười nói: “Không cần dùng ánh mắt giống như đang ngắm dâm phụ nhìn tôi. Tôi chỉ là muốn cùng anh tâm sự một chút mà thôi.”

“Nữ nhân xinh đẹp cao quý giống như tiểu thư Dai Fu? thì làm sao có thể là dâm phụ đây? Phải biết rằng, hôm nay cô vừa xuất tràng, đã kinh sợ tất cả nhóm sinh viên lẫn giáo viên trong trường à. Một gã bạn cùng phòng của tôi đã nhớ thương cô đến mức phát bệnh mất rồi!” Trần Phàm gả ngón mím cười nói, cũng lướt sát bên người Dai Fu mà bước vào trong nhà, rõ ràng nghe thấy mùi thơm quyến rũ trên cơ thể nàng tản mát ra, hương vị này đã khiến cho nội tâm của hắn rung động một hồi.

Hắn biết mùi thơm trên cơ thể của Dai Fu không giống với mùi hương nữ nhân bình thường, mà trời sinh thiên phú cho nàng như vậy, có điểm giống với mùi thơm như u hương. Mắt thấy Trần Phàm sáng khoái giống như đang vào nhà của chính mình, thích ý ngồi trên ghế sa-lon thư giãn, cầm ly rượu vang của nàng lên nhấp nháp. Dai Fu không nhịn được mím cười nói: “Honey, xem ra bệnh tình của anh đã khổng chế được không sai rồi.”

Khi nói chuyện, Dai Fu ngồi xuống phía đối diện Trần Phàm, nhắc chân lên bắt chéo, không biết là cố tình hay vô ý mà lại lộ ra một khe hở, chỉ cần Trần Phàm nguyện ý, là có thể nhìn được phong cảnh diễm lệ ở giữa hai chân kia.

Trần Phàm đối với cơ thể của Dai Fu vẫn không có lực miễn dịch, lúc này Dai Fu chủ động câu dẫn khiến cho cả người hắn như muốn phát hỏa bình thường, khó chịu muốn chết, rơi vào đường cùng hắn đành phải nốc một ngụm rượu vang, cười khổ nói: “Dai Fu, trước tiên cô hãy mặc quần áo vào đi? Nếu cô ăn mặc hớ hênh như thế này, thực khiến cho tôi có dũng khí muốn phạm tội!”

“Ngạ, honey, tôi còn tưởng rằng anh sẽ nói, hiện giờ tôi còn đang muốn cường bạo anh chứ!” Dai Fu chẳng những không làm theo lời Trần Phàm nhắc nhở, tương phản còn cố tình thay đổi tư thế, khe hở so với lúc trước còn lớn hơn một chút, góc độ rất dễ nhìn, Trần Phàm muốn không nhìn cũng là khó khăn.

Làm như không cảm nhận được nỗi thống khổ trong lòng Trần Phàm, Dai Fu hơi nghiêng người về phía trước, ưỡn hai ngọn nhũ phong lên, liếm môi nói: “Honey, nếu không trước tiên chúng ta hãy điên cuồng một phen nhé?”

17. Chương 17: Tắm Rửa Sạch Sẽ!

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

“Dai Fu không cần quỵên rũ tôi. cô vẫn biết tôi đối với cô không có lực chống cự mà. hoặc là nói không có bất kỳ người đàn ông nào có thể bảo trì tâm tình trấn định ở dưới sự khiêu khích của cô.” Trần Phàm nhíp hồ hấp có chút dồn dập. bất quá lại không có hành động gì.

Mắt thấy Trần Phàm không đứng dậy. Dai Fu mỉm cười cổ quái, sau đó nói: “Đồ Tể. chúc mừng anh. trạng thái hiện giờ của anh so với trong tưởng tượng của tôi còn tốt hơn rất nhiều.”

“Cảm ơn.” Trần Phàm biết Dai Fu đã nói rất đúng, từ sau ngày Tô San trợ giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn, hắn chợt phát hiện ra mức độ ỷ lại vào Dai Fu của mình đã giảm sút đáng kể. Nếu đổi thành trước kia Dai Fu câu dẫn hắn như vậy. thì hắn sớm đã không còn chịu thêm nỗi nữa rồi.

Dai Fu nâng ly rượu lên. khẽ nhấp mỗi son một ngụm, sau đó nghiêm mặt nói: “Sau khi anh về nước, trừ bỏ hôm trước phát tác ra. thì còn lần nào nữa không?”

“Có.” Trần Phàm dường như vừa nhớ ra chuyện gì đó. sắc mặt có điểm khó coi. hai hàng chân mày nhíu chặt vào nhau, ngữ khí trầm thấp đáp.

Dai Fu cũng nhíu mày: “Hắn là không có giết người chứ?”

“Ừm.” Trần Phàm khẽ gật đầu. ngày đó quả thực hắn không có giết người, bất quá lại đem mười mấy kẻ được xưng là tinh nhuệ đánh thành trọng thương.

Nghe Trần Phàm trả lời như vậy. Dai Fu thoáng nhẹ nhàng thở ra: “Đồ Tể. anh thực may mắn.”

“Vì sao lại nói như vậy?” Trần Phàm nhíu mày hỏi.

Dai Fu thần tình nghiêm trang nói: “Anh cũng biết, những người mắc phải căn bệnh giống như của anh. mỗi khi phát tác đều nhất định phải thông qua ý chí bản thân mà kháng cự. Nếu ý chí bản thân vô pháp kháng cự. thì cần phải phát tiết hết nỗi thống khổ trong lòng. Nếu không hoàn toàn phát tiết ra. cảm xúc sẽ tích tụ xuống, thẳng đến những lần kế tiếp thì sẽ hoàn toàn bùng nổ!”

“Lần đầu tiên bệnh tình của anh phát tác. tuy rằng đã phát tiết cảm xúc trong lòng, nhưng anh cũng không có giết người, điều này chứng minh anh đã không hoàn toàn mất đi lý trí. nhưng nó cũng thuyết minh lần sau bệnh tình phát tác sẽ vô cùng trí mạng! Bất quá....anh lại vượt qua bình yên vô sự. hơn nữa còn có kết quả viên mãn nhất.” Dai Fu nói tới đây. khẽ mỉm cười quý dị: “Điều này chẳng lẽ không tính là may mắn sao?”

“Quả thật là như thế.” Trần Phàm cũng khẽ gật đầu. hắn hiểu rõ. nếu ngày đó không phải Tô San xuất hiện đúng lúc thì hậu quả sẽ vô cùng khó lường.

Thấy Trần Phàm gật đầu. Dai Fu trầm mặc một hồi. bỗng nhiên dùng ngữ khí cổ quái dò hỏi: “Thoạt nhìn, địa vị của cô bé kia ở trong lòng anh rất cao. nàng ta là ai?”

“Vị hôn thê của tôi.” Trần Phàm thẳng thắn đáp. theo sau chợt nhớ ra chuyện gì đó. cau mày nói: “Ha ha. suýt nữa tôi quên mất. nếu cô đã biết tôi đến trường học. như vậy tự sẽ không thể không biết thân phận của nàng, cần gì phải hỏi tôi chứ!”

“Tôi chỉ muốn xác nhận thôi! Đồ Tể. anh không cần phải kích động như vậy.” Dai

Fu nói xong, đưa ly rượu lên môi uống một hơi cạn sạch.

Dường như đã nhận ra tâm tình bất thường của Dai Fu, Trần Phàm hơi có chút kinh ngạc, ở trong kí ức của hắn. Dai Fu chính là một cái nữ nhân có năng lực khống chế tâm tình siêu cấp xuất sắc. Trong lòng

tuy rằng nghi hoặc, nhưng Trần Phàm cũng không suy nghĩ quá nhiều, mà bình thân hỏi: “Cô tới đây rốt cuộc là đang muốn làm gì?”

“Tìm anh đó. honey.” Dai Fu vươn cái lưỡi thơm mềm ra. liếm những giọt rượu vang lưu quanh miệng ly. hành động mê người này khiến cho Trần Phàm nhìn không được thắm mắt một tiếng: yêu tinh!

Cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng. Trần Phàm nhún vai nói: “Tôi biết cô đến tìm tôi. nhưng tôi muốn hỏi là mục đích của cô kìa.”

“Nếu tôi nói. tôi là bởi vì nhớ anh mà đến. anh có tin không?” Dai Fu chậm rãi đặt ly rượu xuống, hai tay chống trên bàn trà. thân hình nghiêng tới phía trước, hướng Trần Phàm thổi một ngụm khẩu khí như lan. hành động mười phần khiêu khích.

Không hề chần chừ. Trần Phàm dứt khoát lắc đầu.

“Không tin ư? Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao không?” Chứng kiến Trần Phàm lắc đầu. Dai Fu cũng không hề tỏ vẻ ngoài ý muốn, mà tươi cười hỏi.

Trần Phàm cười khổ: “Dai Fu. đừng giỡn nữa. trong lòng tôi muốn nói đến chuyện gì. cô đã rất rõ ràng. Nói đi. mục đích cô tới đây là gì?”

“Tôi đang chuẩn bị dự án nghiên cứu về hội chứng tâm lý hậu chiến tranh, mà anh là bệnh nhân tôi muốn nghiên cứu lần này” Rất nhanh Dai Fu đã nói ra đáp án. sau đó mỉm cười: “Đáp án này có vừa lòng anh không? Honey.”

Nhìn vào đôi con ngươi hút hồn của Dai Fu. Trần Phàm không cách nào phân biệt được, nàng đang nói thật hay là đùa giỡn.

Chứng kiến Trần Phàm không nói câu gì. Dai Fu chậm rãi đứng lên bước tới bên người Trần Phàm, nhắc chân lên. khẽ giẫm xuống đùi Trần Phàm....Theo sau. nàng khom người xuống, đem hai đỉnh nhũ phong ngạo thị chúng nhân cạ lên khuôn mặt của Trần Phàm, đồng thời dùng lòng bàn chân ma sát tiểu huynh đệ ở dưới hạ thân của hắn. Một cổ khoái cảm không thể nói thành lời rất nhanh đã dâng trào lên trong lòng Trần Phàm, khiến cho hắn không tự chủ được, nhịp hồ hấp đã trở nên dồn dập.

Dường như đã nhận ra điểm này. Dai Fu nhẹ nhàng cởi chiếc khăn tắm ra. đem thân hình diễm lệ không chút tỳ vết hoàn toàn phơi bày ra ở giữa không khí. nàng cúi người kê cằm vào *** tai của Trần Phàm, thổi một ngụm nhiệt khí. dùng ngữ điệu khiến cho người khác không thể nào phản kháng nói: “Honey. kế tiếp, chúng ta hẳn là phải nên hảo hảo điên cuồng một lát ah!”

“Oong!” Trần Phàm chỉ cảm thấy trong đầu mình nổ vang một tiếng, cả người căng cứng lên. Cùng lúc đó. Dai Fu vươn chiếc lưỡi nhung mềm ra. nhẹ nhàng mà liếm quanh vành tai của Trần Phàm.

Từ sau khi Dai Fu dùng thân thể trợ giúp Trần Phàm khống chế bệnh tình. Trần Phàm đối với thân thể của Dai Fu căn bản là không có lực miễn dịch, lúc này bị Dai Fu nhiều lần khiêu khích như vậy. dục hòa trong lòng rất nhanh đã bị kích phát lên. Hắn vươn hai tay ra đem Dai Fu đè xuống ghế sa-lon. bàn tay thô ráp thuần thực đặt lên đỉnh nhũ phong cao ngất, tùy ý mà xoa nắn.

“Nga. honey. anh vẫn thô bạo như trước ah!” Dai Fu nũng nịu thổ hươg khí. đồng thời xé rách quần áo của Trần Phàm ra: “Bất quá...tôi cũng thích như thế!”

Lời nói của Dai Fu đã hoàn toàn đem dục hỏa trong cơ thể Trần Phàm thiêu đốt lên. hai mắt hắn đỏ hồng, nửa quỳ ở trên ghế sa-lon. vội vàng cởi quần.

“Reng..ếế” Đúng lúc này. tiếng chuông điện thoại di động reo vang, là có người đánh điện thoại tới.

“Tắt máy đi. honey!” Dai Fu hai chân xoắn lấy hông Trần Phàm, vươn bàn tay không xương vào trong túi muốn lấy điện thoại ném sang một bên.

“Hô...!” Trần Phàm thở dài một hơi. bình ổn tâm tình xong, liền ngăn trở hành động của Dai Fu. tự mình lấy di động. Vừa mở di động ra. Trần Phàm liền rõ ràng chứng kiến, người gọi điện thoại tới chính là Tô San. Chứng kiến hai chữ Tô San. dục hòa trong lòng Trần Phàm hung hăng giẫm xuống, cảm xúc cũng bình ổn hơn rất nhiều.

“Là cô bé kia sao?” Nhận thấy được biến hóa trên người Trần Phàm. Dai Fu liền đoán ra chủ nhân của cú điện thoại này.

Trần Phàm gật đầu, suy nghĩ một chút rồi phân phó nói: “Đừng lên tiếng nhé.”

Dứt lời Trần Phàm cầm di động bước đến gần cửa sổ, nhìn màn đêm tăm tối ở bên ngoài, chuyển liên lạc.

“Hỗn đản, anh đang làm chuyện gì không nên thân vậy? Vì sao bây giờ mới nghe điện thoại chứ?” Điện thoại vừa chuyển liên lạc, trong tai nghe đã truyền ra thanh âm giận dữ của Tô San.

Nghe được thanh âm quen thuộc của Tô San, Trần Phàm nhin không được khẽ mỉm cười hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Hừ! Đã muộn thế này mà anh còn không về nhà, hay là đêm nay anh muốn ngủ ở ngoài đường ư?” Đầu dây bên kia điện thoại, Tô San bị Trần Phàm hỏi như vậy, đầu tiên khẽ ngẩn ra. Sau đó mới thờ phỉ phỉ mắng.

Cùng Trần Phàm giống nhau, thời gian sinh hoạt lớp Tô San tinh thần lo lắng không yên, một mực hồ nghi quan hệ giữa Trần Phàm cùng Dai Fu. Sau khi tan lớp, nàng không có quay về ký túc xá, mà trực tiếp chạy về nhà, kết quả phát hiện Trần Phàm căn bản là chưa có trở về. Điều này khiến cho Tô San có chút cảm tức không tên, hơn nữa vừa nghĩ tới mối quan hệ mờ ám của Trần Phàm cùng Dai Fu, nàng lại càng tức giận, cho nên liền bấm số điện thoại của Trần Phàm ngay lập tức.

“Lão bà, hôm nay cô thúc giục tôi trở về nhà, chẳng lẽ đã nghĩ thông suốt rồi, muốn cùng tôi chung giường chung gối hay sao?” Trần Phàm vô sỉ nói.

Đầu dây bên kia điện thoại, vốn Tô San đang phi thường tức giận, nhưng nghe Trần Phàm kêu một tiếng lão bà xong, chẳng hiểu vì sao cơn tức trong lòng bỗng nhiên giảm bớt xuống rất nhiều. Nhân châu xoay chuyển vài lần, nũng nịu nói: “Lão công, anh đoán trúng rồi, người ta đã tắm rửa sạch sẽ, đang ở trên giường chờ anh quay về đây nga!”

Thủy Chung

18. Chương 18: Mỹ Nữ Giấu Kéo!

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Trong căn hộ, Tô San nằm trên giường lớn xem phim hoạt hình, bàn chân nghịch ngợm đạp lên vách tường, trong tay cầm di động, tình quái nói: “Tên hỗn đản này háo sắc như vậy, nhất định sẽ mau chóng quay về. Chờ hắn về, nếu không cấp cho bốn tiểu thư một lời giải thích thỏa đáng, thì bốn tiểu thư sẽ làm cho hắn đẹp mặt!”

Tô San nằm trên giường dương dương tự đắc, mà đầu bên kia Trần Phàm nghe thấy những thanh âm “đồ đồ” truyền ra từ trong tai nghe, cũng dở khóc dở cười không thôi. Từ lần đầu tiên Tô San gọi điện cho hắn, dường như mỗi lần đều là Tô San cúp điện thoại trước à.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Phàm nhét chiếc di động vào trong túi áo, sau đó đứng lên mặc quần, buộc lại dây lưng, xoay người muốn đi.

Trên ghế sa-lon, Dai Fu cũng không có mặc khăn tắm vào, thân thể vẫn trần truồng như cũ, bất quá nàng không còn nằm ở trên ghế sa-lon nữa, mà đang ngồi dậy bắt chéo hai chân, phong cảnh diễm lệ ở dưới hạ thân như ân như hiện, phi thường mê người.

Nàng cầm một ly rượu vang, nhẹ nhàng đùa nghịch, rượu vang trong chiếc ly liền hình thành một cái lốc xoáy nhỏ. Chứng kiến Trần Phàm xoay người muốn đi, nàng khẽ mỉm cười quỷ dị: “Như thế nào? Honey, anh đã muốn đi rồi sao?”

Nói xong. Dai Fu ngửa cổ lên. chậm rãi đem ly rượu vang dốc vào trong miệng, rượu vang nhiễm ướt đôi môi khiêu gợi kia. nàng chìa cái lưỡi thơm tho ra. nhẹ nhàng liếm láp. mười phần khiêu khích.

Trần Phàm tận lực không đem ánh mắt quắc ném lên cơ thể quyến rũ mê người của Dai Fu. mà chỉ gật đầu nói: “Phải. Dai Fu. tôi nghĩ tôi nên rời đi trong lúc còn không chế được bản thân của mình.”

“Nhìn bộ dáng của anh giống như đang sợ hãi?” Dai Fu đòi con người hơi co rút lại. nháy mắt đã nhìn thấu tâm tư của Trần Phàm rồi.

“Đương nhiên sợ. tôi sợ không thể làm cho cô thỏa mãn. cho nên trước khi quá muộn, tôi muốn chạy ra khỏi gian phòng này.” Từ sau khi Trần Phàm thông qua phát sinh quan hệ cùng Dai Fu để không chế bệnh tình, thì lực miễn dịch của hắn đối với Dai Fu cơ hồ cũng là một con số không tròn trĩnh. Lúc trước bị Dai Fu câu dẫn. hắn căn bản là không thể nào kiềm chế nổi mình, hiện giờ Tô San gọi điện thoại tới đã làm cho hắn thanh tỉnh hơn một chút. Tại hắn xem ra. chính mình phải trì hoãn tính ỷ lại vào Dai Fu xuống, nếu còn triền miên ở cùng một chỗ. thì khó tránh khỏi sẽ trở về trạng thái trước kia.

“Honey. xem ra vị hôn thê của anh. so với tôi vẫn có lực hấp dẫn hơn đó.” Dai Fu khẽ mỉm cười nói.

“Thực xin lỗi.” Trần Phàm diễn cảm bất đắc dĩ đáp.

Dai Fu lạnh lùng cười: “Đồ Tể. anh đang nói gì vậy? Thực xin lỗi ư? Nga. thượng đế ah! Chẳng lẽ anh thật sự đã đem tôi trở thành dâm phụ không biết xấu hổ rồi hay sao?”

Trần Phàm ngẩn ra. theo bản năng khẽ lắc đầu.

Dai Fu đặt chén rượu xuống, đứng lên. khẽ lắc lư thân hình khiêu gợi như rắn nước

chậm rãi bước tới bên người Trần Phàm....Vươn tay nâng khuôn mặt của hắn lên.

hướng thẳng vào mặt hắn mà thổi một ngụm nhiệt khí. nói: “Honey. anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Trần Phàm chỉ cảm thấy trên khuôn mặt truyền đến một cỗ cảm giác tê ngứa, hương thơm đặc biệt trên cơ thể Dai Fu theo gió chui vào trong cánh mũi của hắn. khiến cho cả người hắn phát ra một trận tê dại.

“Có lẽ vậy.” Thầm hít sâu một hơi. Trần Phàm hung hăng kiềm chế không cho mình ngắm nhìn thân hình mềm mại của Dai Fu cách gần trong gang tấc. mà nhanh

chân bước tới gần sa-lon. cầm áo lên. khoác vào tấm thân chẳng chịt vết sẹo. Tiếp đó mới bước ra cửa trước. Nhìn Trần Phàm rời đi. diễn cảm Dai Fu vô cùng phức tạp. nhưng nàng cũng không ngăn cản.

“Honey. trên áo của anh có dính vết son môi.” Ngay khi Trần Phàm mở cửa gian phòng ra. thì sau lưng đã vang lên thanh âm của Dai Fu.

Trần Phàm thân hình cứng đờ. khẽ quay đầu lại. nhìn thoáng qua nụ cười quyến rũ trên gương mặt xinh đẹp kia. Nụ cười này. giống như ma nữ tái thế. đảo lộn chúng sinh bình thường!

Trên đường về nhà. Trần Phàm ngồi ở ghế sau xe taxi, quắc ánh mắt qua cửa xe mà ngắm nhìn cảnh đêm. trong đầu hiện lên những kỉ niệm trước kia cùng Dai Fu gặp mặt. Lần này cùng nàng gặp mặt. hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, thời gian khi Dai Fu đối diện với hắn. cảm xúc dường như có chút bất thường. Cứ việc cảm xúc của Dai Fu chỉ dao động mỏng manh, nhưng vẫn như cũ bị Trần Phàm nắm bắt. Hơn nữa....Trần Phàm còn nhận thấy được, mức độ ỷ lại của mình vào Dai Fu so với trước kia cũng giảm bớt đi rất nhiều!

Phát hiện này khiến cho Trần Phàm thầm hô may mắn. đồng thời cũng hơi có chút nghi hoặc, bởi vì hắn không biết nguyên nhân ở trong đó. Nửa tiếng đồng hồ sau. Trần Phàm đã về tới căn hộ cùng ở chung với Tô San.

Điền di trông thấy Trần Phàm bước vào cửa. liền vội vàng lấy một đôi dép lê cho Trần Phàm, khẽ mỉm cười nói: “Trần thiếu, tiểu thư nói khi nào cậu quay về. thì trực tiếp vào phòng ngủ của nàng, tìm nàng!”

Ủa? Phải chăng tiểu nha đầu kia đã nghĩ thông suốt rồi? Nghe Điền di nói như thế. Trần Phàm không khỏi nao nao.

Nhưng Điền di lại mang thần tình sáng lạn. thân là bảo mẫu trông nom hai người, nàng hiển nhiên là biết chuyện tình đính hôn của hai người. Đồng dạng cũng biết quan hệ của hai người luồn lượn cứng nhắc, đừng nói là ngủ cùng phòng, mà ngay từ ban đầu Trần Phàm và Tô San đều sinh hoạt riêng tư hết.

Hiện giờ vừa nghe Tô San muốn gọi Trần Phàm tiến vào phòng ngủ của nàng. Điền di tự đáy lòng cảm thấy cao hứng cho hai người thanh niên trẻ tuổi này.

Có lẽ Tô San chuyển biến quá nhanh, làm cho Trần Phàm không kịp thích ứng. thế nên bản thân hắn không có nhận thấy diễn cảm bất thường của Điền di. mà trực tiếp bước lên tầng lầu tìm Tô San.

Trong phòng ngủ. Tô San mặc một bộ váy ngủ đơn giản, nằm lỳ ở trên giường, xem quyển tạp chí kinh tế mà cha nàng đã đặc ý đặt hàng cho nàng vào mỗi tháng.

Dưới ánh đèn. nàng vắt vẻo đôi chân thon dài. tạo thành một cái góc độ khiến cho nam nhân nhìn thấy là muốn phát điên, phối hợp cùng với nhũ hoa dục phóng ở trước ngực, theo bên cạnh nhìn thoáng qua thì đúng là một hình chữ s hoàn mỹ. Bất quá. nàng dường như không có ý thức được điểm này. mà một bên xem tạp chí. một bên ngâm nga tiểu khúc, diễn cảm phi thường tiêu điều.

Bên ngoài phòng ngủ. Trần Phàm cũng không có trực tiếp đẩy cửa bước vào. mà đứng im ở bên ngoài, vươn tay lên gõ cửa.

Nghe thấy tiếng gõ cửa. Tô San khẽ giật mình, vội vàng bò dậy. đem quyển tạp chí trong tay ném lên trên tủ đầu giường. Sau đó tắt điện sáng đi. mở ánh đèn ngủ màu tím lên. Làm xong tất cả những chuyện này. Tô San một tay chống cằm. nằm nghiêng người, ánh mắt nhìn thẳng về phía cửa phòng ngủ. ngâm nga nói: “Anh yêu. cửa không có khóa, mau vào đây.”

Xuyên thấu qua khe cửa. chứng kiến ánh đèn bên trong phòng ngủ bỗng nhiên thay đổi Trần Phàm khẽ nhú mày thâm nghĩ, nha đầu kia đang làm cái quỷ gì thế? Trong lòng đang nghi hoặc, thì thanh âm của Tô San truyền ra. Trần Phàm không chút do dự.

trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Ngay sau đó. cước bộ của Trần Phàm liền dừng lại. đôi con ngươi trong mắt cấp tốc giãn ra diễn cảm kinh ngạc ngấm nhìn Tô San bày ra tư thế liêu nhân.

Chứng kiến Trần Phàm hai mắt tròn tròn, thần tình như không thể tưởng tượng nổi đang nhìn chằm chằm vào mình. Tô San tuy rằng trong lòng hiểu rõ. nhưng lại giả vờ hồ đồ. điềm đạm đáng yêu nói: “Làm sao vậy? Anh yêu. chẳng lẽ anh khng hài lòng với ánh đèn này sao? Nếu như không hài lòng, ngày mai em sẽ tìm người đến thay!”

Lúc trước Trần Phàm bị Dai Fu đùa giỡn không thôi, tuy rằng phút cuối cùng đã mạnh mẽ khống chế tình thân, không có để Dai Fu ra làm thịt, nhưng cũng nín một thân dục hỏa thiêu đốt. Lúc này thấy Tô San bày ra hình dáng liêu nhân, dục hòa trong nội thể giống như bị đổ thêm xăng bình thường, rất nhanh đã thiêu đốt lên.

Nha đầu này khẳng định sẽ không hảo tâm như thế. Nội tâm khẽ dao động, đồng thời Trần Phàm cũng âm thầm cảnh báo chính mình, đem ánh mắt chuyển dời khỏi cơ thể mê người của Tô San. mỉm cười nói: “Lão bà. em đang làm cái gì vậy?”

“Làm gì?” Tô San cố tình trợn trừng ánh mắt kinh ngạc lên. sau đó bày ra hình dáng tiểu nữ nhân thẹn thùng: “Người...người ta không phải đã nói là tắm rửa sạch sẽ chờ anh quay về sao? Anh còn hỏi người ta...”

Nói đến đây. thì thanh âm của Tô San đã vụn nhỏ xuống hết cỡ. không thể nghe thấy nữa. Lúc này phối hợp cùng bầu không khí bên trong căn phòng ngủ. vô hình trung đã tràn ngập sắc thái quyến rũ.

Con bà nó. đều là yêu tinh! Một đám muốn lấy mạng người ah? Trần Phàm trong lòng thầm mắng một tiếng, hiển nhiên là không bao giờ tin vào lời nói ma quỷ này của Tô San.

Trông thấy Trần Phàm không nói câu gì. Tô San thay đổi tư thế. ngồi dậy ôn nhu nói: “Anh yêu. anh còn đứng ở đó làm gì nữa đây? Người ta phải đấu tranh tư tưởng rất khổ tâm đó ah! Chẳng lẽ anh không muốn hay sao?”

Tô San nói xong, cổ tình ngoảnh đầu sang một bên. bày ra hình dáng tiểu nữ nhân then thùng.

Nhìn bộ dáng này của Tô San. Trần Phàm có chút kinh nghi, tiểu nha đầu bày ra bộ dáng này. dường như...dường như không giống giả vờ ah! Um? Sao lại như thế nhỉ?

Ngay khi Trần Phàm đang mê man. thì ánh mắt chợt nhìn thấy đầu mũi kéo lộ ra ở dưới chiếc gối Tô San đang nằm đè lên. Phát hiện này khiến cho trong lòng Trần Phàm lạnh run. dục hỏa đang thiêu đốt trong cơ thể nháy mắt liền biến mất không còn nhìn thấy tăm hơi bóng dáng, đứng thẳng thân hình lên. tức giận nói: “Lão bà. coi như cô đang đùa với tôi. thì cũng không cần giấu kéo ở dưới chiếc gối kia đi?”

“A?” Lời nói của Trần Phàm khiến cho Tô San giật mình cả kinh, theo bản năng nhìn xuống dưới gối. rõ ràng thấy được đầu mũi kéo đang chìa ra bên ngoài, trong lòng âm thầm hối hận không thôi.

Ngắn ngủi hối hận qua đi. Tô San cũng không hề chần chừ. mà dứt khoát nhấc chiếc kéo lên. nhảy xuống giường, bày ra hình dáng như sẽ cắt tiểu huynh đệ của Trần Phàm, đồng thời diễn cảm thờ nên hung ác. chậm rãi bước tới phía trước: “Trần Phàm, anh mau thành thật khai báo. anh cùng cô nàng đại dương mã kia rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?”

“Cô muốn mưu sát chồng của mình sao?” Trần Phàm thấy vậy. cổ tình làm ra bộ dáng hoảng hốt đồng thời nhanh chóng xoay người chạy trốn. Bởi quan hệ giữa hắn cùng Dai Fu quá mức phức tạp. cho nên không thể nào hướng Tô San giải thích rõ ràng được!

Trần Phàm chưa từng nghĩ qua. sẽ cho Tô San hiểu rõ về quá khứ của mình. Bởi vì quá khứ hắc ám kia. quá mức thống khổ...Hắc ám và thống khổ này. hắn chỉ muốn bản thân gánh vác một mình mà thôi.

Chu Duẩn

19. Chương 19: Bắt Đầu Huấn Luyện Quân Sự.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Sáng sớm. mặt trời đỏ rực chậm rãi mọc lên từ phương đông. ánh rạng đông xuyên qua tầng mây rơi trên từng phố lớn ngõ nhỏ tại Đồng Hải, làm tỉnh giấc tòa thành phố được vinh danh hạt minh châu Đông Phương.

Cũng giống như thường ngày, Trần Phàm cũng không ngủ nướng, mà là trước khi mặt trời mọc đã rời giường đi ra ngoài rèn luyện chạy bộ.

Đợi khi Trần Phàm quay trở về nhà trọ, di Điền đã làm xong bữa sáng mà Tô San vẫn còn mặc đồ ngủ mỏng manh, ngáp dài đi xuống thang lầu, bộ dáng còn chưa tỉnh

“Trần thiếu, tiểu thư, bữa sáng đã làm xong, hai người mau rửa mặt rồi tới ăn đi.” Di Điền cười bó tạp dề. cười nói.

Trần Phàm mỉm cười gật đầu, chuẩn bị đi tắm rửa. mà Tô San nhìn thấy hành động của Trần Phàm, đột nhiên bình tĩnh, vội vàng chạy về phòng tắm: “Hỗn đản. anh ở đó chờ đi, bốn tiểu thư còn chưa tắm. anh đã nghĩ tắm trước?”

Nghe được lời nói của Tô San. Trần Phàm dở khóc dở cười, đành phải dừng chân lại.

Đi đến bên xô pha ngồi xuống, Trần Phàm châm một điếu thuốc lá, vừa thích ý hút một hơi. trong đầu lại đang nhớ lại hết thảy tối hôm qua.

Tối hôm qua. khi thấy Tô San cầm kéo bức cung, Trần Phàm vội vàng chạy trở về phòng của mình, hơn nữa còn khóa cửa phòng.

Kết quả...Tô San cầm kéo, trực tiếp vọt tới cửa phòng Trần Phàm.

“Hỗn đản mờ cửa!”

“Không mở!”

“Mờ cửa!”

“Không mở!”

“Anh có mờ cửa hay không?”

“Không mở!”

“Trần Phạm, anh là hỗn đản. rốt cục anh có nói quan hệ của anh với đại dương mã kia hay không?”

“Không nói!”

“Anh nói hay không?”

“Không nói!”

“Anh không nói, tôi sẽ đi nói cho cha tôi biết!”

“Tùy tiện!”

“Anh...”

Đến lúc này, Trần Phạm vốn tưởng rằng Tô San đã đi, kết quả Tô San đứng gần năm phút ngoài cửa. bỗng nhiên toát ra một câu: “Hỗn đản. anh hãy nghe cho kỹ. bốn tiểu thư cho anh thêm một cơ hội cuối cùng nếu anh còn không nói, ngày mai bốn tiểu thư liền đến trường tuyên bố anh từng cùng đại dương mã kia có chơi trò gọi tình qua internet !”

“Đừng.. .đừng.. .đừng tôi nói còn không được sao?”

“Hai người có quan hệ gì?”

“Bạn bè.”

“Bạn bè mà chơi trò gọi tình internet?”

“Ngô, người Châu Âu tính tình phóng khoáng!”

“Phóng khoáng cái đầu anh, tôi cũng từng đi qua London, sao không phóng khoáng giống như nàng?”

“Ngô. người với người khác nhau.”

“Được rồi, coi như nàng phóng khoáng, vậy hai người làm sao biết nhau?”

“Tôi đi London du lịch, hỏi đường nên quen biết nàng.”

“Nàng đến Trung Quốc làm gì?”

“Làm giáo y!”

“Tôi biết nàng làm giáo y, tôi là hỏi có phải nàng đến tìm anh hay không?”

“Lão bà, cô thật sự quá thông minh, tôi thẳng thắn khai ra đi. Kỳ thật là Nàng đến Trung Quốc chỉ có một mục đích, khóc lóc đòi làm tình nhân của tôi, nếu tôi không đáp ứng, nàng muốn đi tự sát, cô bảo tôi nên làm gì bây giờ?”

Lòng của nữ nhân, kim dưới đáy biển.

Nói chung, khi nam nhân đối mặt với sự gặng hỏi của nữ nhân, một khi nói dối, nữ nhân nhất định sẽ không buông tha hỏi tới cùng nói thật ra. nữ nhân thật giống như con mèo nhỏ chịu ủy khuất bình thường không nhẽo không ngừng. biện pháp tốt nhất chính là có thành phần khuếch đại trên cơ sở chân thật.

Cách trả lời nửa thật nửa giả như vậy, sẽ làm nữ nhân cảm thấy được nam nhân của mình đang nói dối. do đó tiêu trừ hoài nghi.

Trần Phàm chính là như vậy, phía trước khi hắn kiên quyết phủ nhận. Tô San nhất định không thuận theo không buông tha. hiện giờ hắn nói ra lời khoa trương. Tô San lại không tin hắn cùng Dai Fu thông dâm. Theo nàng xem, Dai Fu người ta có thân phận gì, khóc cầu làm tình nhân của Trần Phàm, đừng mơ. Trần Phàm khóc cầu thì còn được!

Một giờ sau, Trần Phàm cùng Tô San ăn xong bữa điểm tâm, giống như ngày đầu tiên ngồi xe đến trường học.

Duy nhất khác nhau là, ngày hôm nay Tô San cầm theo một va ly lớn. bên trong đầy quần áo, đồ ăn vặt cùng đồ dùng hằng ngày, ngay cả băng vệ sinh cũng có...

“Nhìn cái gì vậy, mang theo cho bốn tiểu thư!” Tô San thấy Trần Phàm nhìn va ly của mình với vẻ cổ quái, hạ mệnh lệnh.

Trần Phàm cười tiếp nhận va ly, nhưng trong lòng âm thầm vui vẻ, mục đích nó, đến trường học cô còn dám để tôi xách cho cô sao?

“Đừng tưởng rằng trong lòng anh đánh chủ ý quỷ gì mà tôi không biết, anh có phải đang nghĩ đến trường học sẽ không ai xách va ly cho tôi sao? Yên tâm. người chịu xách va ly cho bốn tiểu thư còn nhiều mà.” Tô San ngắt đầu. hừ hừ nói.

Nhớ tới Hoàng Hiếu Đông của ngày đó, Trần Phàm chấp nhận cách nói của Tô San. không hề phản bác. thành thành thật thật xách va ly bỏ lên sau thùng xe.

Cũng giống như ngày đó, Trần Phàm xuống xe khi còn cách trường học chừng trăm thước. Tô San ngồi xe taxi tiến thẳng vào vườn trường.

Đi vào phòng ngủ, ba người Tiêu Phong đã sớm rời giường. Tiêu Phong đang sửa soạn tạo hình. Ngu Huyền đang đánh quyền, đến nỗi...Chu Văn vẫn còn đang xem AV say sưa. ần. dùng lời của hắn mà nói là đang nghiên cứu nghệ thuật cơ thể người.

“Kháo! Trần Phàm, sắc mặt của tiểu tử ngươi không đúng, tối hôm qua làm mấy lần a?” Trần Phàm vừa vào cửa, Tiêu Phong cười trêu chọc.

Ngu Huyền cũng thu hồi thể trung bình tấn: “Huynh đệ, cậu đi đường có chút mơ hồ, buông thả dục vọng quá độ!”

“Nhiều tổn thương thân.” Chu Văn làm tổng kết.

Trần Phàm thật khinh bỉ hướng ba người làm ra động tác khinh bỉ thông dụng toàn cầu, sau đó nói: “Tôi xem trên sân trường đã có không ít sinh viên đại học năm nhất, đều tranh thủ thay quần phục đi. huấn luyện quân sự không phải như những thứ khác.”

Vừa nói chuyện. Trần Phàm lập tức đi tới giường của mình, bắt đầu thay quần phục vừa lĩnh hôm qua.

Mà ba người Tiêu Phong nghe Trần Phàm nói như thế, cũng bắt đầu thay quần áo.

Mười lăm phút sau, bốn người Trần Phàm đi tới bãi bóng đầy người. trên sân bóng đã đứng đầy sinh viên năm nhất mặc quân phục.

Có lẽ bởi mặc vào quân phục, trên sân bóng có rất ít người cười nói hi hi ha ha. ngay cả Tiêu Phong cũng một đường trầm mặc.

Hiển nhiên, đối với bọn hắn mà nói, sau khi mặc vào bộ quần áo này. trong lòng liền có cảm giác khác hẳn.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Trên sân bóng. có mấy người nghiêng thân mình, bốn năm người vây ở một chỗ, bộ dạng cà lơ phát phơ.

Cầm đầu không phải là người khác, chính là Hoàng Hiếu Đông bị Trần Phàm nhục nhã ngày hôm đó, đứng bên cạnh hắn vẫn là Lưu Vĩ, ngoài ra còn có vài tên thanh niên gương mặt không tệ, trên mặt đều mang theo vẻ cao ngạo, nhìn đáng vẻ như chỉ hận không thể vênh lên tận trời.

“Hiếu Đông ca. bốn tên tạp chủng kia đã đến.” Mắt Lưu Vĩ sắc bén. liếc mắt liền nhìn thấy bốn người Trần Phàm.

Hoàng Hiếu Đông âm trầm cười cười: “Gấp cái gì ?”

Nghe được lời của Hoàng Hiếu Đông. kể cả Lưu Vĩ bên trong những người khác đều có biểu tình vẻ mặt chờ mong bọn hắn đã biết kế hoạch của Hoàng Hiếu Đông, chờ mong chính là muốn chứng kiến tình hình bi kịch của bốn người Trần Phàm.

Quá khứ đặc thù làm cho Trần Phàm có được sự miễn tuệ không giống tầm thường. khi mấy người Hoàng Hiếu Đông đem ánh mắt ném về hướng hắn. hắn trước tiên đã nhận ra. nhưng cũng chỉ liếc mắt một cái, cũng không hề tỏ vẻ, tựa như không thấy được.

Đi vào trong đội ngũ đứng lại, Trần Phàm chợt nghe sau lưng xôn xao một trận, xoay người vừa nhìn, chỉ thấy Tô San trong bộ quân phục dẫn ba người Trương Thiên Thiên đi tới sân bóng mà phía sau các nàng còn có nam sinh đang xách va ly đi theo.

Thấy một màn như vậy, Trần Phàm không khỏi cười khỏ, nha đầu kia thật biết lợi dụng ưu thế tài nguyên.

Tô San xuất hiện không chỉ hấp dẫn lực chú ý của Trần Phàm. Cũng hấp dẫn được Tiêu Phong luôn luôn trầm mặc hắn cũng nhận không được nói: “Mỹ nữ chính là mỹ nữ, mặc vào quân trang cũng cấp lực như vậy. Bất quá...so sánh với nữ thần của tôi vẫn không bằng.”

Đúng như lời Tiêu Phong. cứ việc đang mặc quân trang. nhưng vẻ xinh đẹp của Tô San vẫn không bị che lấp. quân trang rộng thùng thình tuy rằng che giấu thân thể mềm mại đang dần dần thành thực của nàng. nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy bộ ngực cùng bờ mông vun lên. phối hợp với khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, nếu đem nàng ném vào quân đội, cũng sẽ là người cạnh tranh danh vị quân hoa mạnh mẽ.

Bốn người Tô San đi đến tạo ra xôn xao không nhỏ, nhưng chỉ một thoáng sân bóng lại khôi phục vẻ bình tĩnh.

Đợi đến chín giờ, lão hiệu trưởng đi lên đài chủ tịch phía tây sân bóng bắt đầu nói chuyện.

Theo lời nói chuyện thật kích động của lão hiệu trưởng. tìm chiếc xe tài quân dục từ phía trước chạy đến. theo sau. xe tải quán dụng dừng lại, một đám quán nhân mặc quân trang, tinh thần phấn chấn ngay ngắn trật tự nhảy xuống xe, nhanh chóng xếp thành đội ngũ, chỉnh tề hướng sân bóng chạy tới.

“Oa, rất soái!”

“Rất có khí thế!”

“Thật uy vũ, hảo khí phách, sau này tôi nhất định phải gả cho quân nhân..

Trong lúc nhất thời, nữ sinh đứng trên sân bóng sôi nổi nghị luận, các nam sinh ánh mắt cực nóng nhìn đám quân nhân thân mặc quân trang. Gương mặt kiên nghị, ánh mắt kiên định đi tới.

Mỗi một nam nhân đều có mộng làm tướng quân, trước đây đều mơ có một ngày có thể mặc vào quân trang. vì bảo vệ tổ quốc cùng nhân dân mà chinh chiến sa trường!

Làm một trong những trường đại học nổi tiếng Đông Hải, đại học Đông Hải huấn luyện quán sự đều không hề tiến hành trong sân trường, mà là phải đến quân doanh, hơn nữa còn phải tiến hành hạng mục dùng đạn thật để bắn cùng sống dã ngoại. có thể nói là thập phần nghiêm khắc.

Đối với việc huấn luyện quân sự sắp đến. mọi người vừa chờ mong vừa sợ hãi, chờ mong là có thể thể nghiệm cuộc sống quân doanh, nhưng còn có thể được cầm súng. Còn sợ hãi là bởi vì nghe rất nhiều người nói qua, huấn luyện quân sự phi thường nghiêm khắc, đứng theo quân tư, bước đi cũng quân tư. không có gì để ăn cơm. không được tắm mới là kinh khủng nhất.

Bởi vì một khi bọn họ tới quân doanh, thì phải dựa theo chính quy quân sự hóa quản lý, ăn cơm cùng tắm rửa đều phải có thời gian. qua thời gian nhất định phải tập hợp. bằng không đợi chờ chính là sự trừng phạt nghiêm khắc.

Mười mấy tên chính trị viên bước chân chỉnh tề chạy tới trước đội ngũ sinh viên đứng xếp hàng. quân nhân dẫn đầu hướng lão hiệu trưởng đứng trên đài chủ tịch chào theo nghi thức quân đội kính lễ. sau đó phân phó cho thuộc hạ vài câu.

Theo sau. đội ngũ giáo quân tản ra. phân biệt đi tới từng đội ngũ của mình phía trước.

Ngành quản trị kinh doanh của Trần Phàm được cho là chuyên ngành tốt nhất trong đại học Đông Hải. nhân số lại cũng không nhiều, chỉ có khoảng ba trăm người.

Giáo quan phụ trách huấn luyện chuyên ngành quản trị kinh doanh có làn da ngăm đen. thân hình cao lớn uy mãnh, bước chân trầm ổn mạnh mẽ, vừa nhìn liền biết là quân nhân thượng xuyên tiến hành huấn luyện cường độ cao.

“Chào mọi người, tự giới thiệu, tôi là Ngô Khải.” Thân hình Ngô Khải giống như một cây thương thẳng tắp đứng ngay trước đội ngũ hình vuông, sắc mặt lạnh lùng nói: “Từ giờ trở đi, các anh không phải là sinh viên đại học Đông Hải, mà là binh lính thủ hạ của tôi! Quân nhân, lấy phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức! Mệnh lệnh của tôi, các anh phải thực hiện vô điều kiện!”

Dứt lời, ánh mắt lạnh lùng của Ngô Khải đảo qua, bỗng nhiên quát lớn: “Có nghe hay không?”

“Nghe được!” Có lẽ bị khí thế của Ngô Khải kích thích, tất cả mọi người lớn tiếng hò hét.

“Sau này. khi trả lời vấn đề của tôi, phải thêm bốn chữ “Báo cáo giáo quan.”” Ngô Khải nhướn mày. trầm giọng nói: “Có nghe hay không?”

“Báo cáo giáo quan, nghe được!” Mọi người trăm miệng một lời.

Gương mặt Ngô Khải không đổi sắc, ánh mắt như đao quét vào trong đám người một phen, trầm giọng nói: “Bây giờ tôi chọn lựa một quyền liên trường. phụ trách phối hợp công tác của tôi.”

Dứt lời, ánh mắt Ngô Khải dừng lại trên người Hoàng Hiểu Đông. đột nhiên chỉ: “Anh, bước ra khỏi hàng!”

“Dạ. giáo quan!” Hoàng Hiểu Đông tiến tới một bước, diễn cảm nghiêm túc.

Ngô Khải tiếp tục hỏi: “Anh tên là gì?”

“Báo cáo giáo quan, tôi gọi là Hoàng Hiểu Đông!” Hoàng Hiểu Đông la lớn. trong thanh âm mang theo một tia hưng phấn không thể áp chế.

Ngô Khải gật đầu: “Tốt lắm! Hoàng Hiểu Đông. anh nghe, anh đã trở thành quyền liên trường của đội ngũ này, phụ trách phối hợp công tác của tôi, hiểu được?”

“Báo cáo giáo quan. Hoàng Hiểu Đông hiểu được!” Hoàng Hiểu Đông hưng phấn quát.

“Tốt, về đơn vị.” Ngô Khải thu hồi ánh mắt, hít sâu một hơi. rống lớn nói: “Toàn thể đội ngũ. theo người đầu tiên, một lần nữa sắp lại đội ngũ. sau đó mang theo đồ đạc của các anh, chạy bộ đi tới!”

“Dạ! Giáo quan!”

Mọi người lớn tiếng trả lời, đội ngũ bắt đầu gầy dựng lại.

“Con mẹ nó, làm gì để cho đồ chó hoang kia làm quyền liên trường?” Thừa dịp gầy dựng lại đội ngũ, Ngu Huyền thập phần khó chịu ai oán nói.

Tiêu Phong cũng nhíu mày: “Sao tôi cảm thấy không thích hợp vậy?”

Trần Phàm không nói gì, chỉ híp mắt nhìn lướt qua phía trước, rõ ràng thấy được vẻ tươi cười âm trầm nơi khóe miệng Hoàng Hiểu Đông, nụ cười kia giống như đang nói với Trần Phàm: Tiểu tạp chủng, các người chết chắc rồi!

20. Chương 20: Chơi Lửa?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Đối mặt sự uy hiếp trắng trợn của Hoàng Hiểu Đông. Trần Phàm khinh thường cười cười, căn bản không để trong lòng.

Nếu đối mặt với sự khiêu khích của Hoàng Hiểu Đông, hắn cũng phải khản trương, như vậy.. .Hắn vốn không sống được tới hôm nay!

Mắt thấy Trần Phàm lộ ra nét tươi cười khinh thường, biểu tình Hoàng Hiểu Đông càng thêm âm trầm.

Sau mười mấy phút đồng hồ. mọi người theo thử tự đi lên xe tải quân dụng, xe tải chạy nhanh ra trường học. hướng quân doanh cách năm mươi cây số ngoại thành chạy tới.

“Các cậu nói. cảm giác bắn súng là như thế nào?”

“Đối với ca mà nói. sờ vào súng trong hiện thực cùng đánh cs khác nhau không lớn!”

“Kháo! Trời còn chưa tối. cậu đã nghĩ cho ngưi bay lên bầu trời?”

“Huynh đệ. bắn súng trong hiện thực cùng cs là hai chuyện khác nhau, không nói điều gì khác, lấy thân thể nhỏ xíu của cậu. có thể thừa nhận được sức giạt cường đại sao?”

Có lẽ do nguyên nhân sắp nhìn thấy quân doanh, trong xe tải. mọi người giống như đánh máu gà. cực kỳ hưng phấn, líu ríu thảo luận không ngừng.

So sánh mà nói. chỗ ngồi của Trần Phàm im lặng một chút, bởi vì...Tất cả mọi người có thể nhận thấy được không khí không thích hợp.

Trong xe. mấy người Hoàng Hiểu Đông luôn luôn cười lạnh nhìn bốn người Trần Phàm. Trần Phàm không hề tỏ vẻ. nhưng Ngu Huyền tỉnh tỉnh nóng nảy lại rất không thích trừng ngược trở về. ánh mắt giống như đang nói: Xem đại gia ngươi à? Có bàn lĩnh cùng Ngu gia ngươi so thử so thử?

Không khí quỷ dị kéo dài suốt đường đi. một giờ sau. xe tải đến quân doanh.

Quân doanh nằm dưới chân một ngọn núi. ba mặt núi vòng quanh, chung quanh xanh rì rì một mảnh.

Khác với nội thành xa hoa trụy lạc. quân doanh không có đại lầu cao chọc trời, chỉ có những kiến trúc giống như hộp diêm.

“Nga. quân doanh thân yêu của ta. ta tới!”

“Từ nay về sau. ca có thể vỗ ngực nói cho người khác, ca cũng đã làm binh!”

“Một ngày tòng quân, cà đời tòng quân, sau này ta phải dùng cách sống của quân nhân yêu cầu quản giáo chính mình!”

Các sinh viên đã nhìn quen thành phố lớn. xuống xe chứng kiến quân doanh không giống kiến trúc thường thấy, đều có vẻ hết sức kích động.

Nhưng...không đợi họ bộc lộ xong cảm tình, các giáo quan sắc mặt lạnh lùng yêu cầu toàn bộ sinh viên tập hợp.

Ngay trước đội ngũ khoa quản trị kinh doanh. Ngô Khải chứng kiến động tác chậm chạp của mọi người, sắc mặt hết sức khó coi: “Từ nay về sau. nếu tốc độ tập hợp của các anh chị vượt qua ba mươi giây, tất cả mọi người cút ra chạy mười vòng quanh sân thể dục!”

Sân thể dục quân doanh một vòng có ít nhất năm trăm thước, mười vòng tức là năm ngàn thước, đây đối với những thiên chi kiêu tử được nuông chiều từ bé mà nói. vốn là loại nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Ngô Khải uy hiếp làm cho đại bộ phận sinh viên hít sâu một hơi. đám nữ sinh lấy Tô San cầm đầu lại khóc không ra nước mắt. về kích động ban đầu trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Hiện tại cách buổi trưa ăn cơm còn có một giờ. toàn thể đều đem hành lý để sang một bên. đứng nghiêm!” Nếu như nói. lời phía trước của Ngô Khải chỉ là uy hiếp, như vậy mệnh lệnh này trực tiếp làm cho mọi người hồng mắt.

Lúc này đã là mười một giờ trưa, ánh mặt trời cay độc không nói. nhiệt độ không khí hoàn toàn tăng cao. đứng một giờ quân tư sẽ chết người.

Ngô Khải vừa hạ mệnh lệnh, các nữ sinh vốn muốn phản bác. nhưng nghĩ tới lời uy hiếp của Ngô Khải trước đó. liền đem lời muốn nói nuốt trở vào bụng, động tác cực nhanh lấy ra kem chống nắng.

“Nếu có người dám dùng kem chống nắng, như vậy liền rút ra quân doanh cho tôi!” Nhìn thấy hành động của các nữ sinh. Ngô Khải lạnh lùng cười.

Ngô Khải vừa nói ra lời này. ngay cả Tô San bên trong, tay của toàn bộ nữ sinh đều cứng ngắc trên không trung, vẻ mặt phẫn nộ.

“Các cô có thể phẫn nộ. nhưng không thể phản bác. nếu không liền rút ra quân doanh cho tôi!” Ngô Khải lạnh lùng nói: “Ném xuống vật trong tay. dựa theo động tác của tôi đứng một giờ!”

Dứt lời. Ngô Khải chuyển ánh mắt ra khỏi người các nữ sinh, làm ra động tác đứng quân tư tiêu chuẩn.

Nhìn thấy Ngô Khải làm ra động tác. ngay cả Trần Phàm bên trong toàn bộ nam sinh đều làm theo, mà các nữ sinh lại hàm chứa nước mắt. hai chân khép lại. ngẩng đầu ưỡn ngực, hai tay dán chặt khe quần.

Mắt thấy mọi người học theo bộ dáng của mình đứng cũng có da có thịt. Ngô Khải bắt đầu chuyển động trong đội ngũ.

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước...

Ngô Khải bước thong thả. theo thứ tự đi qua trước mặt mọi người.

Bỗng nhiên...

Hắn dừng chân trước mặt Tô San. tay phải nhanh chóng thò ra chụp tay Tô San. kéo mạnh.

Hai tay Tô San cũng không dùng sức. cánh tay trực tiếp bị kéo ra.

“Ông làm gì?” Sắc mặt Tô San có chút khó coi, lúc Ngô Khải kéo tay nàng, rõ ràng chụp lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng trong tay. điển hình là hành vi chiếm tiện nghi.

Đối mặt Tô San chất vấn. Ngô Khải lạnh lùng cười: “Mọi người nghe kỹ cho tôi. nếu kế tiếp, tôi kéo cánh tay ai rút ra. trưa nay đừng có ăn cơm!”

Nghe được Ngô Khải vừa nói như thế. Tô San nhú mày.

“Vẫn là câu nói kia. nếu các anh chị xem mình trở thành thiên kim tiểu thư hay đại thiếu gia. như vậy thì sớm chạy trở về đi, không nên ở chỗ này mất mặt xấu hổ!” Ngô Khải cười lạnh rời đi.

Thái độ nghiêm khắc của Ngô Khải, làm cho không ít người trong lòng sản sinh tâm lý trái nghịch, bất quá lại không ai phản kháng.

Dù sao vô luận là ai. cũng không muốn trong ngày đầu tiên huấn luyện quân sự bị đưa trở về, như vậy thật sự rất dọa người.

Rất nhanh. Ngô Khải đi tới trước người Trần Phàm, tay phải thò ra rất nhanh, bắt lấy cánh tay Trần Phàm, dùng sức lôi kéo!

Nhận thấy được trong tay Ngô Khải truyền đến lực lượng cực lớn. trên mặt Trần Phàm lộ ra dáng tươi cười khinh thường.

Không có mở ra!

Nhận thấy được điểm này. Ngô Khải biến sắc. tăng thêm lực lượng.

Cảm nhận được lực lượng trên tay Ngô Khải, trong lòng Trần Phàm hiểu được, người này rõ ràng đang cố ý làm khó mình, theo hắn xem ra. lúc này Ngô Khải chỉ hận không đem hết khí lực bú sữa mẹ đều dùng tới.

Hơn nữa khoe mắt Trần Phàm còn rõ ràng nhìn thấy, lúc Ngô Khải kéo tay mình, bên phía đám người Hoàng Hiểu Đông lộ ra dáng tươi cười vui sướng khi người gặp họa.

Hai nhân tố cộng vào cùng một chỗ. Trần Phàm nếu còn không biết là chuyện gì đang xảy ra. hẳn đã có thể mua đồng đậu hũ đâm chết.

Mắt thấy cánh tay Trần Phàm không chút sút mẻ. Ngô Khải biến sắc. theo bản năng muốn buông tay ra.

...Đã muộn!

Ngay trong một khắc hẳn muốn buông tay. cánh tay Trần Phàm đột nhiên phát lực. nhẹ nhàng nhúc nhích. Sưu!

Ngô Khải giống như trái bóng bị đá trúng, trực tiếp từ bên cạnh Trần Phàm bay ra ngoài!

Phanh!

Thân thể Ngô Khải hung hăng suất trên mặt đất. phát ra một tiếng trầm muộn, đau đớn kịch liệt làm cho sắc mặt của hắn tái nhợt một mảnh, thân mình cũng không nhẫn nại được mà run rẩy lên.

Trường hợp thành linh xảy ra làm cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, nhất là mấy người Hoàng Hiểu Đông, vẻ mặt đầy biểu tình không thể tưởng tượng nổi!

Không riêng gì sinh viên, dù là những giáo quan ở gần bên cũng bị động tĩnh nơi này hấp dẫn. bọn hắn lập tức chạy tới chỗ đội ngũ quần trị kinh doanh chạy tới.

“Giáo quan, ngài làm sao vậy? Thiếu máu sao?” Trước đó Tô San bị Ngô Khải sờ soạng tay, trong lòng đã tràn ngập oán khí. lúc này thấy Ngô Khải kiểm tra Trần Phàm không hiểu vì sao lại ngã sấp xuống, tuy rằng thập phần khó hiểu, nhưng cũng thật rất hả giận, lập tức âm dương quái khí trêu chọc.

Mọi người vốn đang bị hành động quái dị của Ngô Khải trấn trụ, lúc này ngạc nhiên nghe được lời nói của Tô San. liền nở nụ cười, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Trần Phàm đã tràn ngập bội phục.

Thật hiển nhiên, tác phong không hợp đạo làm người của Ngô Khải làm cho tâm lý bọn họ rất không thích!

Đối mặt mọi người cười nhạo, sắc mặt Ngô Khải một mảnh xanh mét. hắn cố nén đau đớn. lật người đứng lên, thần tình tức giận hướng Trần Phàm đi tới.

“Giáo quan, tôi vốn muốn đỡ ngài một phen, nhưng lại lo lắng cánh tay rời khỏi mép quần sẽ bị ngài trừng phạt, cho nên...” Khi Ngô Khải đi tới bên người Trần Phàm. Trần Phàm vẻ mặt vô tội nói.

Châm chọc!

Mẹ nó. châm chọc trắng trợn!

Sự châm chọc của Trần Phàm hoàn toàn khơi dậy lửa giận trong lòng Ngô Khải. hắn hung hăng siết chặt nắm tay!

Cùng lúc đó vài tên giáo quan khác cũng đi tới trước đội ngũ. lớn tiếng chất vấn: “Ngô Khải, sao lại thế này?”

“Các người đã muốn chơi lửa. như vậy liền cùng các người chơi đùa.”

Nhận thấy được vẻ tức giận trong con người Ngô Khải và vài tên giáo quan, trong lòng Trần Phàm cười lạnh một tiếng, thân mình vẫn không chút sút mẻ như trước, giống như một cây thương đứng thẳng nơi đó.

21. Chương 21: Âm Nhân.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Trông thấy đám chiến hữu của mình đều vây quanh đến đây, cảm xúc phần nộ của Ngô Khải nhất thời giảm bớt xuống rất nhiều, song quyền nắm chặt cũng chậm rãi buông lỏng ra. Hắn cố gắng kiềm chế nội tâm đang phần nộ, miễn cưỡng nhìn đám chiến hữu của mình bày ra một nụ cười nói: “Không sao, chẳng qua là không cẩn thận ngã xấp xuống mà thôi.”

Hiển nhiên, Ngô Khải không muốn để cho đám chiến hữu biết, vốn mình định nhằm vào một gã học sinh, nhưng tương phản lại bị đối phương đánh ngã. Hơn nữa...Ngô Khải đối với sức lực khủng bố của Trần Phàm cũng có điểm kiêng kỵ.

Bản thân hắn tuy rằng chỉ là một tên Vô Cảnh bình thường, nhưng mỗi ngày đều kiên trì rèn luyện, tính chất thân thể vốn đã rất tốt, ngay cả vừa rồi hắn không mang theo tâm tính đề phòng, nhưng Trần Phàm lại có khả năng ở dưới tình huống không cử động thân thể, đem chính hắn đẩy ngã, hiển nhiên là cũng có vài phần lực lượng đi?

“Thật là không sao chứ?” Chiến hữu của Ngô Khải nhú mày, ánh mắt nhìn về phía Trần Phàm đã tràn ngập địch ý. ở trước thời gian huấn luyện quân sự, bọn hắn đã nhận được lệnh của đội trưởng, đội trưởng thông báo rằng lần huấn luyện quân sự này cần nhờ bọn hắn chinh chiến vài người, mà Trần Phàm chính là một trong những người đó!

“Không có chuyện gì đâu.” Thoáng trầm ngâm một lát, Ngô Khải vẫn lựa chọn lác đầu, hắn cũng nhận được mệnh lệnh, biết rõ Trần Phàm là một trong những đối tượng cần phải chinh chiến, nhưng hắn chưa muốn động thủ ngay bây giờ. Nếu làm vậy, sẽ khiến cho hắn mất hết thể diện.

Dứt lời, Ngô Khải hung hăng trừng mắt liếc nhìn Trần Phàm một cái, giống như đang nói: ‘Tiểu tử, mày có dũng khí đấy, nhưng mày chớ quên, ngày còn dài, tao sẽ khiến cho mày sống không bằng chết ah!’

“Đang nhìn cái gì vậy? Đều muốn lăn ra ngoài chạy bộ sao?” Lúc này Ngô Khải thấy đám học sinh đều nhìn mình cười nhạo, nổi tức giận trong lòng càng tăng lên.

Cứ việc Ngô Khải vừa rồi đã đánh mất thể diện, nhưng mọi người đối với Ngô Khải vẫn sợ hãi như cũ, lúc này nghe Ngô Khải buông lời nói uy hiếp, thì đành phải sôi nổi thu liễm nụ cười trên khuôn mặt. Chỉ có mấy người Hoàng Hiểu Đông là ánh mắt vẫn như cũ, dừng ở trên người Trần Phàm, thần sắc trong mắt phi thường phức tạp, có nghi hoặc, nhưng càng nhiều hơn đó chính là khó chịu!

Đám chiến hữu thấy Ngô Khải không có chuyện gì, cũng không nhiều lời thêm nữa, mà xoay người quay trở về địa phương bản thân mình phụ trách. Còn Ngu Huyền thì nhân dịp Ngô Khải không chú ý âm thầm hướng Trần Phàm dựng thẳng ngón tay cái lên, Tiêu Phong thì mang diễn cảm lo lắng trên khuôn mặt, hắn biết rõ, Trần Phàm khiêu khích sẽ có ý vị như thế nào. Bất quá...khi hắn chứng kiến diễn cảm không sao cả của Trần Phàm, thì ờng lòng lại bình tĩnh xuống.

Lý trí nói cho hắn biết, Trần Phàm sẽ không phóng túng giống như Ngu Huyền, suy nghĩ nóng lên liền không thèm quan tâm đến tình huống xung quanh. Từ sau khi hắn nhận thức Trần Phàm cho tới hôm nay, Trần Phàm luôn luôn biểu hiện mười phần bình tĩnh. Nếu Trần Phàm dám làm như thế, thì hiển nhiên là sẽ không bao giờ úy kỵ hậu quả.

Chú ý đến biểu hiện của Trần Phàm không chỉ có mấy người này, mà còn có Tô San cùng Trương Thiên Thiên. Trương Thiên Thiên cau mày không hiểu nàng đang suy nghĩ đến chuyện gì, còn Tô San thì dùng dư quang nơi khóe mắt đánh giá Trần Phàm, trong đầu nhớ tới cảnh tượng khi nhìn thấy những vết sẹo chẳng chịt trên người Trần Phàm, nàng không khỏi cảm thấy tò mò: “Tên hồn đản này nói với mình rằng, những vết sẹo trên người hắn là do lúc trước đánh nhau cùng đám du côn lưu lại. Nhưng hiện giờ xem ra, chuyện tình cũng không đơn giản như vậy ah? Hừ, thế nhưng lại dám đùa giỡn lừa gạt bốn tiểu thư, chờ khi nào quay về, bốn tiểu thư sẽ làm cho người đẹp mặt!”

Ngô Khải bị Trần Phàm chơi ám chiêu, sắc mặt trở nên phi thường khó coi, thường thường kiếm ừa thí điểm xuống và riêng trên đường thì kiểm tra thí điểm Ngu Huyền hai lần, Tiêu Phong một lần, Chu Văn một lần, lực đạo cũng không hề nhỏ. May mắn ba người dường như đã mơ hồ đoán được, Ngô Khải là muốn hưởng mũi dùi đến bọn hắn, cho nên cánh tay dùng sức mười phần, không có bị Ngô Khải chinh chiến!

Khoảng hai mươi phút sau, không ít học sinh đã ướt đầm mồ hôi, thân hình bắt đầu nhúc nhích. Thậm chí có người còn thừa dịp Ngô Khải không chú ý, sẽ thả lỏng hai chân, cố gắng nghỉ ngơi dưỡng sức một chút.

Trong chuyện này có Chu Văn thể chất không tốt, có thể bảo toàn tính mạng qua hai mươi phút đã là kiên cường lắm rồi. Bất quá ngay cả khi hắn có nghị lực, nhưng thân thể đã tới điểm giới hạn, vì thế, hắn không thể không nhân cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức.

“Báo cáo giáo quan!” Ngay khi Chu Văn tiến hành nghỉ ngơi lần thứ ba, thì Hoàng Hiểu Đông đột nhiên bước lên phía trước, hướng Ngô Khải giậm chân hành lễ.

Ngô Khải nhướng mày: “Có chuyện gì?”

“Báo cáo giáo quan, tôi phát hiện có người thừa dịp ngài không chú ý, liền nghỉ ngơi nhàn rỗi!” Hoàng Hiểu Đông lớn tiếng nói.

“Ai?” Ngô Khải nheo mắt nói, nét tức giận không hề che giấu, phơ bày lên trên khuôn mặt.

Hoàng Hiểu Đông vươn tay chỉ về phía Chu Văn đang kinh hồn táng đờm: “Báo cáo giáo quan, chính là hắn!”

Ngô Khải theo phương hướng cánh tay của Hoàng Hiểu Đông nhìn thấy Chu Văn, nhất thời diễn cảm trên mặt lộ ra nụ cười lạnh: “Anh, mau bước ra khỏi hàng.”

Chu Văn sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã ngã ngã ra. Miễn cưỡng ổn định thân hình, Chu Văn tiến lên phía trước một bước, cúi đầu, làm ra bộ dáng nhận sai.

“Anh tên là gì?” Ngô Khải lạnh lùng hỏi.

Chu Văn không dám trả lời.

Đột nhiên Ngô Khải đề cao thanh âm: “Mau trả lời câu hỏi của tôi!”

“Báo...báo cáo giáo quan, em tên là Chu Văn.” Chu Văn lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt băng sương của Ngô Khải, thở không ra hơi đáp lời.

Ngô Khải híp mắt nhìn nhìn: “Chu Văn, phải không? Vừa rồi bạn học Hoàng Hiểu Đông nói anh thừa dịp nghỉ ngơi, anh có lời gì muốn nói hay không?”

“Em...” Chu Văn cố gắng biện giải, nhưng phát hiện ra ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên người mình, thời gian lúc trước hắn nghỉ ngơi nhàn rỗi đã bị không ít bạn khác nhìn thấy. Đối mặt với ánh mắt của mọi người, lời biện giải vừa ra đến bên miệng lại bị nuốt ngược trở vào trong bụng, Chu Văn khẽ cúi đầu trầm mặc không nói thêm gì nữa.

“Chu Văn, anh ra chạy vòng quanh sân thể dục mười vòng, nếu chưa chạy xong, ngày hôm nay cũng đừng có ăn cơm trưa!” Ngô Khải lạnh lùng nói.

Nghe Ngô Khải nói như thế, Trần Phàm không khỏi nhú mày, bởi vì hắn nhìn ra được Chu Văn sắp không còn chịu nổi nữa rồi. Nếu lúc này chạy thêm mười vòng quanh sân thể dục, cơ hồ cũng là chuyện tình vô pháp khả thi.

“Dựa vào đồ chó hoang kia nói Chu Văn thừa dịp nghỉ ngơi, thì ông liền tin tưởng Chu Văn nhàn hạ nghỉ ngơi hay sao? Lão tử cũng nói đồ chó hoang kia nhàn hạ nghỉ ngơi đó, ông có tin không?” Ngay khi Trần Phàm đang lo lắng, thì Ngu Huyền trợn mắt lên, diễn cảm tràn đầy sát khí trừng mắt nhìn Ngô Khải nói.

“Anh đang nói cái gì?” Ngô Khải diễn cảm lạnh lùng bước tới phía Ngu Huyền.

Ngu Huyền cười lạnh: “Mẹ nó, muốn chinh chúng tôi thì cứ việc nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng, thực con mẹ nó không cam lòng ah!”

“Hảo!” Ngô Khải nói xong, song quyền nắm chặt vào nhau.

Ngu Huyền chẳng hề kinh sợ nói: “Muốn khoa chân múa tay sao? Được, tới đi!”

Dứt lời Ngu Huyền tiến lên hai bước, chuẩn bị cùng Ngô Khải giao thủ. Ngay khi Ngu Huyền lên tiếng, thì Trần Phàm cùng Tiêu Phong đã ý thức được phiền toái rồi, nhưng không cách nào ngăn cản, lúc này mắt thấy Ngu Huyền muốn động thủ, Trần Phàm nhanh chóng bước qua, vươn tay đặt lên trên vai Ngu Huyền, trầm giọng nói: “Ngu Huyền, đừng bắt nạt!”

Ngu Huyền ngẩn ra, theo bản năng quay đầu nhìn lại, vừa lúc trông thấy khuôn mặt nghiêm túc của Trần Phàm. Không hiểu tại sao, sau khi chứng kiến diễn cảm nghiêm túc của Trần Phàm, Ngu Huyền luôn không sợ trời không sợ đất, thế nhưng lại không còn phản ứng thêm nữa.

“Báo cáo giáo quan, tôi, Ngu Huyền, Chu Văn ba người đã làm trái kỉ luật, cam nguyện chạy mười vòng quanh sân thể dục. Nếu như không hoàn thành, ngày hôm nay sẽ nghỉ ăn cơm trưa!” Mắt thấy Ngu Huyền trầm mặc không nói gì, Trần Phàm cúi người hồi báo.

“Nhục mạ giáo quan, chẳng lẽ chạy có mười vòng là đủ rồi sao?” Hoàng Hiểu Đông cười lạnh nói.

Nghe vậy, Trần Phàm lạnh lùng liếc mắt nhìn Hoàng Hiểu Đông hỏi: “Vậy cậu muốn thể nào? Đem chúng tôi đánh một trận, hay là đuổi ra khỏi quân doanh?”

Trần Phàm vừa thốt ra lời này, Hoàng Hiểu Đông há mồm muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không thể nào phun ra nổi. Bất quá lúc này Ngô Khải cũng đã dừng bước, chuyện tình Chu Văn thừa dịp nghỉ ngơi tạm thời không đề cập tới, ngay cả Ngu Huyền trái với nội quy, nhục mạ giáo quan thì vẫn không thể đuổi ra khỏi quân doanh. Về phần....đánh nhau với học sinh, chuyện này càng không có khả năng, từ mấy năm trước, sau khi phóng viên đưa tin giáo quan đánh nhau với học sinh xong, hiện giờ quân đội đều nghiêm cấm binh lính phát sinh ẩu đả cùng học sinh, ừng quá tình huấn luyện ở trong quân doanh.

Trong đầu hiện lên suy nghĩ này, Ngô Khải hừ lạnh nói: “Hảo, bây giờ mau rút ra ngoài chạy bộ cho tôi! Nếu chạy không hết mười vòng, thì giữa trưa cũng đừng có muốn ăn cơm!”

Nguyên bản Ngu Huyền bởi vì Trần Phàm ngăn cản mà tỉnh táo lại, lúc này nghe được lời nói của Ngô Khải, đã lập tức nổi giận, muốn phản bác nhưng lại bị Trần Phàm giữ chặt thân hình.

Trần Phàm quẳng ném cho Ngu Huyền một ánh mắt, sau đó hướng Chu Văn nói: “Chu Văn, đừng cúi đầu, nâng đầu của cậu lên, không phải mười vòng thôi sao? Là đại nam nhân thì há gì phải sợ?”

“Đúng thế, con mẹ nó tôi cũng không phải là quả hồng mềm!” Ngu Huyền ghen lời phụ họa thêm vào một câu, tức giận quét mắt nhìn về phía Ngô Khải.

Lúc này đột nhiên Tiêu Phong tiến lên phía trước một bước, cúi chào nói: “Báo cáo giáo quan, vừa rồi tôi cũng nghỉ ngơi nhân hạ, tôi cam nguyện cùng bọn hần chịu phạt!”

Dứt lời, Tiêu Phong không thèm chờ Ngô Khải đồng ý, mà xoay người nhìn ba người lộ ra nụ cười tiêu sái. Chứng kiến nụ cười trên mặt Tiêu Phong, ba người Trần Phàm không nói thêm gì, mà tươi cười chạy ra ngoài sân thể dục.

Bốn người Trần Phàm thoát ly khỏi hàng ngũ hình vuông, dọc theo sân thể dục mà chạy bộ, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người. Vài tên giáo quan cũng nhân cơ hội này mà uy hiếp nói: “Nếu ai dám đùa giỡn, thì bọn hần chính là tâm gương của các anh các chị!”

“Mẹ nó, bọn tạp chủng này đang khi dễ chúng ta ah!” Ngu Huyền một bên vừa chạy, một bên xiết chặt quyền đầu nói: “Trần Phàm, vì sao lúc này cậu ngăn cản tôi? Sao không để tôi cho cái tên giáo quan kia một bài học?”

Chu Văn thể chất suy nhược, rất nhanh đã sắp không kiên trì nổi thêm nữa. Lúc này còn phải chạy quanh sân thể dục, nên nhịp hô hấp đã thở dồn dập, vì thế Trần Phàm đặc ý chạy theo bên cạnh người hần, lấy tay nâng đỡ bà vai của hần, không cho hần ngã xuống. Nghe được Ngu Huyền thắc mắc nói, Trần Phàm diễn cảm phi thường bình tĩnh giải thích: “Các cậu đều nhìn ra giáo quan muốn chinh chúng ta. Đúng thế, là bọn hần muốn chinh chúng ta, hơn nữa căn bản còn có thể xác định, trò mèo này là do Hoàng Hiểu Đông chủ mưu sau lưng.”

“Mẹ kiếp, đêm nay lão tử phải đánh chết con mẹ nó!” Ngu Huyền hai mắt phún lửa nói.

Trần Phàm nghiêm mặt quét mắt nhìn Ngu Huyền nói: “Ngu Huyền, nếu cậu còn muốn tiếp tục học trong ngôi trường này, thì không được kích động như thế. Tuy rằng đám người Hoàng Hiểu Đông liên hợp cùng giáo quan chinh chúng ta, nhưng giáo quan không thể chủ động cùng học sinh đánh nhau. Bất quá...nếu như cậu chủ động gây sự, như vậy tôi dám cam đoan, toàn bộ giáo quan sẽ đem cậu đánh chết ở trong quân doanh, mà sẽ không hề xảy ra chuyện gì.”

“Trần Phàm nói đúng đó.” Tiêu Phong cũng lên tiếng phụ họa.

Ngu Huyền tuy rằng căm tức, nhưng cũng không phải ngốc tử, hiển nhiên là hiểu rõ đạo lý này, chẳng qua tâm tính nóng nảy không thể khống chế mà thôi. Lúc này nghe hai người khuyên giải như thế, lập tức dò hỏi: “Vậy chúng ta phải làm sao đây? Chẳng lẽ chúng ta mặc kệ cho đám tạp chủng này khi dễ chúng ta ở trong quân doanh hay sao?”

22. Chương 22: Nhất Tiểu Khuynh Thành.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Đối với những người thường xuyên không rèn luyện mà nói, đột nhiên chạy bộ đường trường chính là chuyện tình phi thường thống khổ. Trong khoảng thời gian này cơ thể sẽ đột phá cực hạn, trong lúc đột phá có thể kiên trì tới cùng, nhưng hai ba ngày sau muốn xuống giường cũng là không thể. Nếu đột phá không dứt, thậm chí còn sẽ xuất hiện tình huống hôn mê bất tỉnh. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao nhiều người thường nói, tham gia quân ngũ chân chính rèn luyện con người ta, chỉ có ba tháng thời gian tân binh mà thôi.

Ở trước ba tháng thời gian này, tân binh tòng quân căn bản chưa từng nhận qua huấn luyện, thể nhưng đột nhiên tiến hành huấn luyện cường độ cao, căn bản là chuyện tình vô pháp thừa nhận. Nói chung, tân binh lần đầu chạy năm km, có thể kiên trì tới đích cũng không có quá nhiều người, coi như kiên trì nổi thì toàn bộ cũng đều phải nôn nửa không dứt, hơn nữa sau khi trở về quân doanh còn sẽ than thở vài ngày mới thôi.

Trong bốn người Trần Phàm, trừ bỏ Trần Phàm ra, Ngu Huyền bởi nguyên nhân từ nhỏ luyện võ, tính chất thân thể cực kỳ xuất chúng, năm km đối với hắn mà nói thì chưa tính là cái gì, nhiều nhất chỉ xem như là tập thể dục mà thôi. Trần Phàm cùng Ngu Huyền không có chuyện gì, nhưng Tiêu Phong và Chu Văn thì hoàn toàn tương phản.

Tiêu Phong xuất thân gia đình thượng lưu, từ năm mười sáu tuổi đã bắt đầu trầm mê nữ sắc, vài năm qua sống buông thả dục vọng làm cho thân thể của hắn rất kém cỏi. Về phần Chu Văn xem AV đạt tới trình độ giám định sư, mặc dù chỉ là Lý Luận Đế, nhưng khi xem tới đoạn kích thích thì cũng nhất thời kim lòng không đậu mà tìm đến “ngũ cô nương” để giải quyết vấn đề. Bao nhiêu năm qua đã thành thói quen, cho nên thân thể cũng không thua kém Tiêu Phong bao nhiêu.

Chạy xong vòng đầu tiên, cước bộ Chu Văn đã muốn lão đảo, nếu không phải có Trần Phàm giúp đỡ thì tùy thời cũng sẽ gục ngã rồi. Mà khi chạy đến vòng thứ ba, thì Chu Văn như người uống rượu say, khuôn mặt đỏ bừng như gấc, nhịp thở trầm trọng, thân hình muốn đứng cũng không vững, rơi vào đường cùng, Trần Phàm đành phải dùng một tay nhắc Chu Văn, kéo Chu Văn chạy. Lúc này không chỉ riêng một mình Chu Văn, mà thậm chí cả Tiêu Phong cũng không chịu nổi thêm nữa, nhịp thở dồn dập, hai chân mềm nhũn ra như bún.

Trần Phàm thấy thế, nhíu mày nói: “Ngu Huyền, mau giúp Tiêu Phong chạy, hắn đã tới điểm cực hạn rồi.”

Ngu Huyền cũng nhìn ra điểm này, vừa nghe thấy Trần Phàm phân phó như thế, không nói hai lời, vươn cánh tay phải thô ráp ra, đỡ lấy Tiêu Phong.

“Huynh đệ, xin lỗi, tôi thật mất thể diện.” Cùng Chu Văn bắt đồng, Tiêu Phong sắc mặt tái nhợt thành một đoàn, ngũ khí mang theo một chút tức giận nhưng vô lực phản kháng, bất quá diễn cảm theo bản năng vẫn bày ra nụ cười tiêu sái: “Nhưng các cậu yên tâm, chỉ cần Tiêu Phong này còn một hơi thở, thì nhất định là sẽ chạy xong hết mười vòng này!”

“Cái gì mà mất thể diện với không mất thể diện? Tiêu Phong, cậu hãy nhớ kỹ, cậu có thể bước lên chạy cùng chúng tôi, như vậy đã là quá đủ rồi.” Trần Phàm cau mày nói: “Ngoài ra, cậu cũng không cần quá lo lắng, chờ thêm một lát nữa qua đi thể năng cực hạn, cậu liền sẽ chạy được bình thường thôi.”

Xa xa, Tô San luôn dùng dư quang ờng khoe mắt quan sát đám người Trần Phàm, lúc này nàng chứng kiến Trần Phàm tay cấp theo Chu Văn, diễn cảm kiên nghị chạy bộ vòng quanh sân thể dục, thì đột nhiên nàng cảm thấy trong lòng bỗng dưng sinh ra một tia đau đớn không tên. Nàng phi thường muốn lao ra tìm Ngô Khải lý luận, nhưng lý trí nói cho nàng biết, làm như vậy cũng chỉ vô ích mà thôi, cố gắng kiềm chế nội tâm phần nộ, Tô San không có xúc động mà dùng dư quang chán ghét nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của Hoàng Hiểu Đông.

“Báo cáo giáo quan.” Bỗng nhiên Tô San nhìn thấy Hoàng Hiểu Đông đứng buông thông thân hình, nàng liền bước ra phía trước ngay lập tức.

Ngô Khải lạnh lùng nhìn Tô San hỏi: “Chuyện gì?”

“Báo cáo giáo quan, tôi nhìn thấy Hoàng Hiểu Đông đã nghỉ ngơi nhàn hạ!” Tô San cúi chào, bình thản nói.

“Bá!” Lời này của Tô San vừa nói ra, nguyên bản Hoàng Hiểu Đông đang nghỉ ngơi nhàn hạ, liền vội vàng đứng thẳng thân mình lên, diễn cảm phi thường khó coi.

“Hoàng Hiểu Đông, mau bước ra khỏi hàng!” Ngô Khải nhú mày trầm giọng nói.

Hoàng Hiểu Đông tiến lên phía trước một bước, khoe mắt run rẩy kịch liệt, biểu hiện ra tâm tình đang phần nộ ở trong lòng của hắn.

“Vị bạn học này nói anh nghỉ ngơi nhàn hạ! Anh thân là phó liên trưởng, hẳn phải nên lấy mình làm gương cho các bạn học khác. Anh cảm thấy mình phải làm như thế nào?” Ngô Khải mặt không biến sắc nói, nhưng lại âm thầm hướng Hoàng Hiểu Đông nháy mắt một cái.

Những học sinh khoa công thương đối với hành vi dưng cáo trạng lúc trước của Hoàng Hiểu Đông phi thường bất mãn, lúc này vừa nghe thấy Ngô Khải nói như vậy, đều lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa, cảm giác phải làm cho Hoàng Hiểu Đông chạy một trăm vòng mới giải được nỗi hận trong lòng ah!

Hoàng Hiểu Đông xuất thân trong gia đình thượng lưu hồng gia, từ nhỏ được hun đúc dạy dỗ, cho nên năng lực quan sát biểu tình của người khác rất không sai. Hơn nữa trong lòng hắn cũng rõ ràng, Ngô Khải chính là người do ông chú mình an bài, tự nhiên Ngô Khải sẽ không dám dùng phương pháp hành xác để xử phạt bản thân hắn. Vì thế, khi chứng kiến hành động nháy mắt của Ngô Khải, Hoàng Hiểu Đông lập tức đã minh bạch hết thấy, nhanh chóng ngừng đầu ưỡn ngực lên, lớn tiếng nói: “Báo cáo giáo quan, tôi không có nghỉ ngơi nhàn hạ người bên cạnh tôi có thể đứng ra làm chứng!”

“Báo cáo giáo quan, chúng tôi có thể chứng minh Hoàng Hiểu Đông không hề nghỉ ngơi nhàn hạ!” Hoàng Hiểu Đông vừa dứt lời, đám người Lưu Vĩ đứng bên cạnh hắn sôi nổi bước ra làm chứng cho Hoàng Hiểu Đông.

“Vị bạn học này, cô cũng nghe rồi chứ, người đứng bên cạnh Hoàng Hiểu Đông nói hắn không có nghỉ ngơi nhàn hạ. Tôi nghĩ, bọn hắn đứng gần bên cạnh Hoàng Hiểu Đông nhất, hẳn là so với cô sẽ nhìn thấy rõ ràng hơn.” Ngô Khải diễn cảm lạnh lùng quát: “Về đơn vị!”

“Hoàng Hiểu Đông, người chính là một tên tiểu nhân, nhận thức người chính là sỉ nhục lớn nhất đời này của Tô San ta!” Tô San nghe Ngô Khải nói xong, thần tình giận dữ tới mức trắng bệch, sau khi phục hồi lại tinh thần, liền nhìn về phía Hoàng Hiểu Đông mắng.

Hoàng Hiểu Đông biến sắc, không nói gì, trực tiếp quay về hàng ngũ, nhưng trong lòng âm thầm nảy sinh oán niệm: “Tô San, người đứng là tiểu kỹ nữ, người hãy nhớ kỹ cho lão tử, một ngày nào đó lão tử sẽ đem người lên trên giường đùa chết người!”

“Vị bạn học này, nếu cô không thể kiên trì hoàn thành thời gian huấn luyện quân sự. Hiện giờ hãy gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm của cô xin đưa ra ngoài.” Ngô Khải dường như nhìn thấu Hoàng Hiểu Đông muốn theo đuổi Tô San, nên lúc này nói chuyện đã khách khí hơn trước rất nhiều.

Bất quá Tô San không đáp lời, một lần nữa quay trở về hàng ngũ, ánh mắt cũng quắc ném về phương hướng của bốn người Trần Phàm. Vì mang theo Chu Văn cùng chạy, nên Trần Phàm không thể chạy tốc độ quá nhanh, mặc dù là như vậy nhưng Chu Văn cũng sắp không kiên trì thêm nổi nữa rồi, thậm chí hai mắt đã nhắm lại, giống như tùy thời đều có thể hôn mê bất tỉnh.

“Chu Văn, mở to mắt ra, đừng cảm đối mặt đi.” Trần Phàm đã nhận ra điểm này, vì thế nhắc nhở nói: “Chỉ cần cậu đừng cảm đối mặt, thì cậu sẽ phát hiện ra, điểm ấy khó khăn đối với một nam nhân còn chưa tính là cái gì lớn lao!”

Nghe Trần Phàm nói như vậy, Chu Văn đang hấp hối đột nhiên giật mình bừng tỉnh, mở to mắt ra, hướng Trần Phàm mỉm cười. Đợi sau khi bốn người chạy đến vòng thứ năm thời gian, thì Chu Văn và Tiêu Phong cũng đều đột phá được giới hạn của bản thân.

“Huynh đệ, mau buông ra.” Hai người không hẹn mà đồng thanh nói.

Trần Phàm cùng Ngu Huyền đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, đồng thời cũng buông tay ra. Không có hai người nâng đỡ, Chu Văn và Tiêu Phong chạy mất sức hơn rất nhiều, bất quá dù sao bọn hắn đã vượt qua được giới hạn của bản thân, cho nên vẫn còn đủ sức kiên trì đến phút cuối cùng.

“Trần Phàm, cậu mang theo hai người họ chạy phía sau, tôi chạy trước đây!” Ngu Huyền chứng kiến Tiêu Phong có thể kiên trì, vì thế hướng Trần Phàm nói.

Trần Phàm gật đầu đáp ứng.

Thấy Trần Phàm gật đầu, Ngu Huyền không hề chần chừ, giống như một đầu cuồng sư vừa mới thức tỉnh, đột nhiên gia tốc, nhắm thẳng về phía trước mà chạy đi. Cùng lúc này, các nhóm học sinh khác đã kết thúc một giờ đứng quân tư*, đa phần mọi người đều mệt mỏi ngồi xuống bên dưới đất, cũng có một số người vây quanh chung một chỗ, nhìn bốn người Trần Phàm chạy bộ quanh sân thể dục. (*: điều chỉnh tác phong quân ngũ.)

“Hống!” Khi các nam sinh nhìn thấy Ngu Huyền đột nhiên gia tốc, giống như một cơn gió thoảng qua, nhóm nam sinh khoa quản lý công thương đều sôi nổi rống giận lên, giống như muốn dùng phương thức này để phát tiết nội tâm bất mãn của mình. Còn đám nữ sinh thì cũng đem hai tay bịt loa trên miệng, la lớn: “Cố lên ah!”

Không chỉ nhóm học sinh chuyên ngành quản lý công thương mà những học sinh chuyên ngành khác cũng làm giống như thế: “Huynh đệ, cố lên!”

“Nam nhân lớp quản trị kinh doanh hay lắm, cố lên ah!”

Trong lúc nhất thời, tiếng hò reo vang vọng khắp cả quân doanh. Nghe được thanh âm của mọi người, Chu Văn và Tiêu Phong nguyên bản thân thể đang mệt mỏi, giống như được rót thêm vào một cỗ lực lượng vô hình bình thường, cước bộ càng thêm bình ổn. Còn Trần Phàm thì mỉm cười chạy theo bên cạnh hai người, tốc độ thủy chung vẫn bảo trì một khoảng cách nhất định, về phần...Ngu Huyền, thì hắn hoàn toàn ngay từ đầu không biết hai chữ giảm tốc viết như thế nào. Tốc độ không giảm không nói, mà càng chạy thì càng nhanh hơn.

“Không phải là chạy bộ thôi sao? ông không có sợ!” Đang chạy như tên điên, Ngu Huyền dùng song quyền đâm thùm thụp vào ngực, ngửa cổ lên trời mà gầm lên giận dữ.

“Hảo! Rất đàn ông!” Trong lúc nhất thời, mọi người xung quanh lại reo hò không thôi.

Đám giáo quan tính cả Ngô Khải ở bên trong cũng đang chăm chú quan sát bốn người Trần Phàm, khi thấy động tác cùng lời nói khiêu khích của Ngu Huyền, thì sắc mặt của bọn hắn đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bỗng nhiên...Ngô Khải xoay người nhìn đám học sinh quản lý công thương, rống lớn nói: “Còn đứng đó làm gì? Các anh các chị phải biết rằng, nếu các anh bỏ qua thời gian ăn cơm trưa, như vậy buổi trưa hôm nay cũng đừng có nghĩ là muốn ăn cơm nữa!”

Ngay khi Ngô Khải lên tiếng, thì những vị giáo quan khác cũng lên tiếng nhắc nhở. Tuy lời nói của Ngô Khải khó chịu, nhưng cơ hồ toàn bộ học sinh đều lựa chọn rời đi, tụt ngay cả học sinh khoa quản lý công thương cũng rời đi mất bốn năm phần.

Bất quá Tô San không có đi, ánh mắt của nàng thủy chung vẫn dán lên thân ảnh của Trần Phàm. Trải qua thêm một lát sau, trên thao trường chỉ còn lại đám người Hoàng Hiểu Đông cùng Tô San đứng ở nơi đó. Giờ khắc này, Tô San không hề cảm thấy cô đơn, tương phản nàng còn dùng sức, hướng về phía mấy người Trần Phàm la lớn: “Trần Phàm, cố lên!”

Ngạc nhiên khi nghe được thanh âm quen thuộc, Trần Phàm theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy trên khuôn mặt phần nộn kia tràn đầy thần sắc lo lắng, trong lòng hắn bỗng nhiên cảm thấy ấm áp lên, cái loại cảm xúc này bản thân hắn chưa bao giờ từng thể nghiệm qua. Hắn không có trả lời, chính là hướng Tô San bày ra một nụ cười sáng lạn.

Tô San cũng cười theo! Đây là lần đầu tiên nàng phát ra nụ cười từ trong nội tâm, đối với Trần Phàm.

23. Chương 23: Bấy.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Mọi người đều biết thời gian chạy hành quân, nếu lựa chọn phương pháp chạy nhanh tồn sức. coi như chạy được quãng đường rất dài. nhưng khi chạy xong cũng sẽ phi thường mệt mỏi. Ngu Huyền tính chất thân thể tuy rằng xuất sắc. nhưng quãng đường quá dài cũng khiến cho hắn có chút chịu không nổi. Sau khi chạy xong, diễn cảm trên khuôn mặt đỏ bừng lên. quần áo bên ngoài cũng đã ướt đầm mồ hôi. Sau khi hưng hăng thở ra hai ngụm đường khí. Ngu Huyền sắc mặt dữ tợn nhìn đám người Hoàng Hiếu Đông cùng Ngô Khải múa may chân tay. bày ra hình dáng mười phần tức giận.

Biểu tình hưng hăng càn quấy của Ngu Huyền kia làm cho đám người Hoàng Hiếu Đông trong lòng có chút không thoải mái. về phần Ngô Khải thì hơi nheo mắt lại. thể trạng của Ngu Huyền hoàn toàn đã vượt qua khỏi tầm dự đoán của hắn. tại hắn xem ra bốn người Trần Phàm có khả năng kiên trì xuống dưới, đều phi thường khó khăn. Mà cho dù đổi thành chính bản thân hắn. đoạn đường cuối nếu lựa chọn phương pháp gia tốc như Ngu Huyền, sau khi chạy xong nhất định sẽ không thể nào đứng vững nổi thân hình.

Có lẽ do Trần Phàm nhắc nhở nên đã nảy sinh tác dụng, sau khi múa may chân tay xong. Ngu Huyền không có tiếp tục khiêu khích thêm nữa. mà đi tới bên cạnh Tô San. chân thành nói: “Cám ơn cô. mỹ nữ!”

Tô San vốn đang chăm chú quan sát mấy người Trần Phàm. Lúc này ngạc nhiên nghe được lời nói của Ngu Huyền, liền quay đầu lại. ảm đạm cười: “Đừng khách khí. chúng ta đều học chung trường mà.”

Ngu Huyền ngây ngô mỉm cười vò đầu. không biết phải nói thêm cái gì nữa! Nhớ tới bộ dáng điên cuồng lúc trước của Ngu Huyền, bây giờ lại thấy diễn cảm thật thà chất phác trên khuôn mặt của hắn. Tô San lại mỉm cười nói: “Cùng nhau cổ vũ cho bọn hắn cố lên đi!”

Theo sau. Ngu Huyền và Tô San hoàn toàn coi thường sự tồn tại của đám người Hoàng Hiếu Đông, mà càng không ngừng nhìn ba người Trần Phàm múa may chân tay hò hét cổ vũ. Khi ba người Trần Phàm chạy sắp hết vòng cuối cùng, thì đám người Hoàng Hiếu Đông lựa chọn rời đi. để cho một mình Ngô Khải ở lại thao trường.

Ở trong tiếng hò reo của Ngu Huyền và Tô San. ba người Trần Phàm rốt cuộc cũng kết thúc vòng chạy cuối cùng. Trần Phàm chỉ thoáng đổ mồ hôi. còn hai người Tiêu Phong và Chu Văn thì giống như vừa mới từ nỗi hấp bước ra. toàn thân ướt đầm mồ hôi. cước bộ lao đảo thoát lực nghiêm trọng. Trần Phàm cũng biết hai người Tiêu Phong và Chu Văn thiếu chút nữa thì đạt tới lần cực hạn thứ hai. nên đã chủ động diu dắt hai người.

“Các cậu rất tuyệt nha!” Tô San và Ngu Huyền chào đón. hướng ba người Trần Phàm cười nói.

Tiêu Phong vốn mệt mỏi đến mức thần tình trắng bệch, nhưng khi nghe được lời nói của Tô San. thì lại không khỏi bày ra vẻ tươi cười: “Có mỹ nữ cổ vũ, chúng ta như được gia tăng thêm mười phần sức mạnh ah! Khụ...khụ...!”

Có thể là do nói quá nhanh, nên Tiêu Phong vừa dứt lời thì đã kịch liệt ho khan, nguyên bản khuôn mặt tái xanh liền trở nên đỏ bừng. Trần Phàm thấy vậy trong lòng không khỏi dở khóc dở cười, hắn thầm nghĩ, nếu là Dai Fu tới đây cổ vũ, thì tiểu tử này chẳng phải là sẽ còn sức mạnh để chạy thêm vài vòng nữa hay sao?

“Tuy rằng các anh đã chạy xong mười vòng, nhưng vừa rồi ở trong quá trình chạy, hai người bọn hấn không thể chạy một đoạn, đúng không?” Ngô Khải bỗng nhiên đi tới gần mấy người, chỉ vào Chu Văn và Tiêu Phong nói.

Ngu Huyền biến sắc, lập tức tiến lên phía trước: “Vậy thì sao? Cái chính là chúng tôi đã chạy xong rồi!”

“Tôi biết các anh đã chạy xong, nhưng là...nếu như không có hai người nâng đỡ bọn hấn, thì hôm nay bọn hấn căn bản là không thể hoàn thành chỉ tiêu! Cho nên, buổi trưa ngày hôm nay hai người bọn hấn không được ăn cơm!” Ngô Khải cười lạnh một tiếng: “Hai người các anh tự tiện giúp đỡ, cũng không được ăn cơm!”

Vừa nghe thấy Ngô Khải nói, Ngu Huyền nhất thời trợn trừng mắt lên, vung tay muốn giao thủ. Bất quá Trần Phàm nhanh hơn đã giữ chặt thân hình của Ngu Huyền, khẽ lắc đầu, đồng thời liếc mắt nhìn Ngô Khải, đem Ngô Khải trở thành không khí.

Bất quá Tô San cũng không có giữ nổi bình tĩnh giống như Trần Phàm, nàng tức giận đến mức toàn thân run rẩy, hít sâu vài hơi mới bình ổn được cảm xúc. Theo sau khẽ mỉm cười trào phúng nói: “Cơm khó ăn như vậy, ai thèm chứ? Trong ruộng của bọn tiểu thư còn rất nhiều đồ ăn ah!”

Dứt lời, Tô San quay đầu nhìn bốn người Trần Phàm cười: “Các anh đừng sợ, trong ruộng của tôi còn rất nhiều đồ ăn, đừng nói là một bữa cơm trưa, ngay cả ăn hai ngày cũng không có thành vấn đề.”

Nhìn vẻ tươi cười tức giận của Tô San, đột nhiên Trần Phàm cảm thấy Tô San cực kỳ đáng yêu. Còn Ngô Khải thì nằm mơ cũng không thể nào ngờ được Tô San sẽ nói như vậy, tức đến nổi diễn cảm tím xanh, nhưng không thể nói cái gì, chỉ đành trừng mắt liếc nhìn Trần Phàm một cái. Hiển nhiên bản thân hấn sẽ không quên chuyện tình Trần Phàm làm nhục hấn lúc trước.

Trần Phàm cũng chẳng thèm tránh né, mà ngênh đón ánh mắt của Ngô Khải, hơn nữa còn nhìn thật sâu Ngô Khải một cái.

“Đi thôi anh em, nếu Tô đại mỹ nữ cung cấp đồ ăn cho chúng ta, thì chúng ta không nên khách khí.” Theo sau, Trần Phàm mới thu hồi ánh mắt, giúp đỡ Tiêu Phong cùng Chu Văn đi về phía ký túc xá.

Bốn người Trần Phàm theo chân Tô San đi vào ký túc xá nữ, sau khi cầm theo một đồng đồ ăn vặt, thì mới quay về bên phía ký túc xá nam. Khiến cho bọn hấn không ngờ nhất chính là, ký túc xá là địa phương sinh hoạt tập thể, tổng cộng khoảng hơn hai mươi người, đám người Hoàng Hiểu Đông cũng ở trong đó.

Mất thấy bốn người Trần Phàm mang theo một đồng đồ ăn vặt tiến vào cửa, đám người Hoàng Hiểu Đông không khỏi ngẩn ra, theo sau liếc mắt nhìn nhau cũng không dám nói gì. Trần Phàm ngay từ đầu hoàn toàn coi thường bọn chúng, Tiêu Phong và Chu Văn cũng không có hơi sức đâu thèm để ý, chỉ có Ngu Huyền là hung hăng trừng mắt lườm đám người Hoàng Hiểu Đông.

Tiêu Phong và Chu Văn hai người thể lực cạn kiệt nghiêm trọng, căn bản là ăn không trôi, vừa ăn một chút liền đã nôn mửa hết ra, hơn nữa còn xuất hiện tình trạng phát sốt, bệnh trạng hôn mê. Sau khi Trần Phàm phát hiện ra chuyện này, liền nhanh chóng đưa hai người tới phòng cứu thương.

Buổi chiều tham gia huấn luyện quân sự, Tiêu Phong cùng Chu Văn không có tham gia. Trần Phàm và Ngu Huyền mặc dù buổi sáng đã chạy vòng quanh sân thể dục mười vòng, nhưng lại giống như không hề xảy ra chuyện gì, hơn nữa trong quá trình tập huấn, động tác phi thường tiêu chuẩn, căn bản là không để cho Hoàng Hiểu Đông cùng Ngô Khải có cơ hội bới lông tìm vết.

Sau thời gian huấn luyện quân sự buổi chiều kết thúc, Trần Phàm cùng Ngu Huyền nắm chắc thời gian ăn cơm chiều, đến phòng y tế thăm hỏi hai người Tiêu Phong và Chu Văn trước, hơn nữa còn từ trong miệng quân y biết được, thể lực của hai người đã cạn kiệt nghiêm trọng, cần phải nghỉ ngơi ba ngày.

“Ba ngày tới hai các cậu phải hảo hảo nghỉ ngơi, tôi và Ngu Huyền mỗi buổi chiều sẽ tới thăm các cậu!” Thời gian thăm bệnh có giới hạn, nên sau khi quân y nhắc nhở Trần Phàm cùng Ngu Huyền rời đi, thì Trần Phàm mỉm cười nói.

Tiêu Phong gật đầu, theo sau chợt nhớ ra chuyện gì đó, lo lắng nói: “Trần Phàm, cậu...các cậu không nên vọng động.”

“Yên tâm đi. tôi biết chừng mực mà.” Trần Phàm hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Tiêu Phong, mỉm cười gật đầu. mang theo Ngu Huyền rời khỏi phòng y tế.

Trải qua Tiêu Phong nhắc nhở. Ngu Huyền mới nhớ tới buổi sáng thời gian chạy bộ. Lúc ấy Ngu Huyền đã từng hỏi Trần Phàm nên làm cái gì bây giờ. thì Trần Phàm nói bản thân mình đã có kế hoạch, nhưng không có giải thích tường tận. Chờ sau khi bước ra khỏi phòng cứu thương. Ngu Huyền lại nhin không được, dò hỏi: “Trần Phàm, kế tiếp chúng ta sẽ làm gì? Cũng không thể luôn luôn bị động phòng thủ chờ người khác ám toán đi?”

“Đi nhanh thôi, trước tiên quay về tắm rửa. còn vấn đề này thì để sau hãy nói.” Trần Phàm không giải thích nhiều, mà nói sang chuyện khác, trong lòng hắn đã có kế hoạch, nhưng hắn không muốn nói cho Ngu Huyền biết, bởi vì hắn không muốn để cho Ngu Huyền tham dự vào trong chuyện này. đối với Ngu Huyền sẽ không có điểm gì tốt.

Dứt lời, Trần Phàm dẫn đầu khởi động, hướng về phía ký túc xá mà chạy đi, Ngu Huyền thấy thế. mặc dù hiểu kỳ nhưng cũng không dám hỏi nhiều, đành phải bám theo Trần Phàm. Hai người vận khí không sai. ngay khi quay trở về ký túc xá thì mới đến phiên tổ ba tắm rửa. hơn nữa còn thiếu mất một người, nên Trần Phàm kêu Ngu Huyền đi tắm trước, còn chính mình thì chờ đến lượt tắm cuối cùng.

Trong ký túc xá. đám người Hoàng Hiểu Đông sớm đã tắm rửa xong, đang ngồi trên giường đánh bài. Sau khi trông thấy Trần Phàm quay về phòng xong, đều lộ ra diễn cảm hưng phấn, cảm giác giống như thợ săn nhìn thấy con mồi bình thường. Trần Phàm thu diễn cảm trên mặt đám người Hoàng Hiểu Đông vào trong tầm mắt. nhưng cũng không thèm nói gì. mà lấy trong ba lô lấy ra đồ dùng vệ sinh cá nhân.

Khoảng mười phút sau. người của tổ ba đã quay về. trong đó có hai tên trên người vẫn còn dính đầy bọt xà phòng, diễn cảm khóc không ra nước mắt. Bọn hắn mệt nhọc một ngày, quay trở về tắm nước nóng, nhất thời thoải mái mà đã quên mất thời gian, chờ tới khi kì cọ toàn thân, thì cũng hết thời gian tắm rửa mất rồi.

“Trần Phàm, mau đi đi. chỉ có mười phút thời gian vệ sinh cá nhân mà thôi.” Ngu Huyền xoa mái tóc ướt sũng, hướng Trần Phàm nói.

Trần Phàm gật đầu. cầm theo đồ dùng vệ sinh cá nhân rời khỏi gian phòng ký túc. Trần Phàm rời đi ước chừng nửa phút đồng hồ sau. mấy người Hoàng Hiểu Đông liền đem túi bài lơ-khơ quăng ném lên trên giường, dùng đánh bài. sôi nổi nhìn Ngu Huyền cười nhạo.

“Haiizz. thực không nghĩ ra. còn có người da đen tới mức như thế này.”

“Hắc hắc! Có thể người ta là dân Châu Phi cũng nên ah!”

“Phải rồi. chi người da đen mới có sức khỏe mạnh mẽ như vậy mà thôi.”

Ngu Huyền vốn đang sửa sang quần áo. lúc này nghe thấy đám người Hoàng Hiểu Đông nói chuyện thì biến sắc. Bất quá nhớ tới lời căn dặn của Trần Phàm, đành phải ngậm miệng chịu đựng, không có phản kích.

Chứng kiến Ngu Huyền không có phản ứng. Lưu Vĩ liền âm dương quái khí nói: “Các huynh đệ. mọi người nói xem hai cái tên kia sẽ ở trong phòng y tế mấy ngày?”

“Hai cái tên nhu nhược đó. chắc là sẽ phải ở trong phòng y tế suốt quãng thời gian tập huấn quân sự này thôi.” Hoàng Hiểu Đông bình thản nói.

Nghe hai người nói chuyện, động tác của Ngu Huyền bất thành linh dừng lại. hắn cầm chiếc áo may ồ trong tay. quay đầu lại. diễn cảm hung hăng trừng mắt nhìn vào đám người: “Con mẹ tui bây, chúng mày có dũng khí thì lặp lại lần nữa xem nào?”

Giờ khắc này. Ngu Huyền đã hoàn toàn không thể chịu đựng thêm được nữa. hắn có thể nhẫn nhịn khi mấy người Hoàng Hiểu Đông châm chọc hắn. Nhưng hắn lại không quen nhìn mấy người Hoàng Hiểu Đông phi báng Tiêu Phong và Chu Văn. Dù sao chỉ ba ngày sau Tiêu Phong và Chu Văn sẽ quay về đơn vị chứ không hề chạy trốn nhu nhược như đám người Hoàng Hiểu Đông bàn tán!

“Phải ah! Hay là mày cũng muốn giống như hai tên phế vật kia. chạy xuống phòng y tế nằm đường thương vài ngày?” Lưu Vĩ cười lạnh nhảy dựng lên. diễn cảm mang theo biểu tình khiêu khích nói.

Ngu Huyền tức giận trán nổi gân xanh, thuận tay đem chiếc áo đánh tới phía Lưu Vĩ. Theo sau, nhanh như hồ điệp vỗ mỗi bình thường, bồ nhào tới trước người Lưu Vĩ. một phát túm lấy cổ, đem Lưu Vĩ nhấc lên.

“Có dũng khí thì mày nói cho ông nghe thêm lần nữa xem nào?” Ngu Huyền đem mặt của mình ghì tới sát bên người Lưu Vĩ tức giận phì phì nói.

“Đánh người...đánh người!” Lưu Vĩ lớn tiếng rống lên, thuận tay tát cho Ngu Huyền một cái.

“Bốp!”

“Mày muốn chết rồi!” Ngu Huyền trúng phải một cái tát này, bao nhiêu lửa giận ở trong lòng đã hoàn toàn thiêu đốt bùng nổ lên. Tay phải mạnh mẽ phát lực, hung hăng nắm Lưu Vĩ bắn ra phía ngoài.

“Phanh!” Lưu Vĩ hung hăng đập đầu vào mép giường phát ra một tiếng kêu trầm muộn, máu tươi đỏ thắm giống như nước suối, rất nhanh phun trào ra.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở toang ra. Ngô Khải mang theo bốn gã giáo quan xuất hiện ở trước cửa.

“Hôm nay lão tử không đánh mày tàn phế thì không làm người!” Ngu Huyền đang trong cơn tức giận, nào có nghe được thanh âm của Ngô Khải. Lúc này tiếp tục lao về phía Lưu Vĩ.

Hoàng Hiểu Đông thấy thế, khẽ mỉm cười âm hiểm, nhìn năm người Ngô Khải nháy mắt một cái. Theo sau, năm người Ngô Khải xiết chặt song quyền, cười lạnh vọt tới phía Ngu Huyền...

Chu Duẫn

24. Chương 24: Thiên Vương Lão Tử Cũng Không Thể Nào Cứu Được Các Người.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Cho tới nay, Trần Phàm đều cảm thấy được tính tình Ngu Huyền thực sự quá nóng nảy, giống như thùng thuốc nổ, nóng nảy một chút liền tặc. cho nên khi biết được Hoàng Hiểu Đông muốn thông qua lần luyện quân sự để trả thù. Trần Phàm đã năm lần bảy lượt nhắc nhở Ngu Huyền cần phải nhẫn nại. thậm chí cũng không nói cho Ngu Huyền biết, mình sẽ làm sao đối phó Hoàng Hiểu Đông cùng Ngô Khải.

Ngu Huyền cũng nhẫn nại, nhưng hiện giờ đã tới nồng nổi không thể nhẫn thêm được nữa. lửa giận của hắn hoàn toàn bị thiêu đốt lên!

Phanh! Phanh! Phanh!

Ngu Huyền dưới cơn tức giận, trong ánh mắt hoảng sợ của những đồng học khác vọt tới bên cạnh Lưu Vĩ. vung chân đá mạnh, từng cước chạm vào người, phát ra thanh âm phi thường khủng bố.

“Tôi bảo anh dừng tay!” Ngô Khải đầu tàu gương mẫu. xông lên phía trước, bước dài vọt tới phía sau Ngu Huyền, một phát chụp lấy bả vai của Ngu Huyền.

“Cút!” Ngu Huyền trong lúc nổi giận nhận thấy được có người ở phía sau chụp bả vai mình, còn tưởng là đám người Hoàng Hiểu Đông, cho nên đã xoay tay tát mạnh về phía sau.

Một tát này mạnh vô cùng, nhưng lấy thân thủ của Ngô Khải, nếu muốn né tránh thì sẽ bình an vô sự. nhưng...hắn lại cố tình đứng im ở nơi đó. căn bản là không muốn tránh né.

“Ba!”

Bàn tay Ngu Huyền hung hăng tát lên mặt Ngô Khải, phát ra một tiếng vang giòn.

Nhận thấy được trên mặt truyền đến cơn đau rất bỏng. Ngô Khải không giận ngược lại còn cười, nhưng là cười đến dị thường âm trầm.

“Động thủ đánh giáo quan!” Cùng lúc đó. một gã sinh viên bên cạnh Hoàng Hiểu Đồng phối hợp hét to một tiếng, giống như đang nhắc nhở điều gì.

Ngu Huyền trong lúc nổi giận nghe được câu này. biến sắc. dừng việc đánh đập Lưu Vĩ. xoay người, nhìn thấy khuôn mặt âm trầm tới cực điểm của Ngô Khải.

“Đánh chết hắn cho ta!” Ngô Khải cười lạnh một tiếng, quyền phải đột nhiên chém ra. tốc độ nhanh như tia chớp.

Ngu Huyền biến sắc. theo bản năng lách qua. vội vàng tránh thoát trọng quyền của Ngô Khải, tuy nhiên hắn vẫn không thể tránh thoát nỗi công kích của một gã giáo quan khác.

“Phanh!”

Một quyền nện lên khuôn mặt của Ngu Huyền, lực lượng thật lớn làm cho thân mình Ngu Huyền ngã ra phía sau. đầu hung hăng đụng phải mép giường sau lưng, choáng váng ngất ngây.

“Phanh!”

Lại thêm một quyền đâm vào cằm Ngu Huyền.

Cằm vốn là đầu mối then chốt của sự cân bằng cơ thể con người, một khi bị trúng đòn liền sẽ mất đi trọng tâm. đây cũng là lý do trong những trận đấu quyền Anh. tất cả tuyển thủ đều cố tình đánh vào cằm đối thủ.

Tuy rằng Ngu Huyền luyện võ từ nhỏ. nhưng lúc này không gian quá mức nhỏ hẹp. hơn nữa đám người Ngô Khải đột nhiên động thủ. đánh cho hắn trở tay không kịp, vừa bị đánh trúng cằm. nhất thời liền ngã xuống chiếc giường ở phía sau.

Phanh! Phanh! Phanh!

Ngu Huyền vừa ngã xuống, đám giáo quan kể cả Ngô Khải giống như phát điên, điên cuồng tiến hành công kích Ngu Huyền.

Đám giáo quan này tuy rằng chỉ là võ cảnh bình thường, nhưng mỗi người đều tiến hành qua huấn luyện đánh nhau kịch liệt chuyên nghiệp, vài năm qua mỗi ngày đều chăm chỉ rèn luyện, cho nên động thủ vô cùng hung ác. chiêu chiêu tàn nhẫn.

Mà Ngu Huyền liên tục trúng phải những đòn đánh nghiêm trọng, đầu óc mê muội, căn bản là không có cơ hội phản kích, chỉ có thể theo bản năng Ồm đầu. cuộn tròn trên giường, thừa nhận sự ẩu đả như mưa rèn gió dữ của năm người Ngô Khải.

Có lẽ cảm thấy đánh không đã tay. Ngô Khải đột nhiên cởi bỏ dây lưng vũ trang ra. cho bốn gã giáo quan bên cạnh dừng lại. sau đó đánh thẳng xuống đầu Ngu Huyền.

“Ba!”

Miếng sắt trên dây lưng vũ trang hung hăng quất lên đầu của Ngu Huyền, nhất thời

đem đầu Ngu Huyền đánh vỡ. máu tươi trong nháy mắt trào ra. Bốn người khác thấy Ngô Khải rút ra dây lưng vũ trang ra. lại liên tưởng tới ý tứ của cấp trên, không nói hai lời. lập tức bắt chước, cởi bỏ dây lưng vũ trang quất như điên lên người Ngu Huyền!

Ba! Ba! Ba!

Dây lưng vũ trang quất lên trên người Ngu Huyền phát ra từng tiếng vang giòn, đầu. khuôn mặt Ngu Huyền đều bị quất nát. máu tươi nhuộm đỏ thân thể. Lúc này nhìn hắn giống như một huyết nhân, nếu không phải thân thể còn run rẩy rất nhỏ. thì mấy tên sinh viên chung quanh đều nghĩ hắn đã chết rồi.

Sinh viên chung quanh nhìn thấy năm người Ngô Khải giống như năm con chó điên muốn đánh chết Ngu Huyền, một đám bị dọa tới sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy. căn bản là không dám tiến lên ngăn trở.

Mà Hoàng Hiểu Đồng đứng một bên. vẻ mặt tươi cười như thực hiện được âm mưu. những phát sinh phía trước hết thảy đều do hấn mưu đồ sắp xếp. mục đích của hấn vô cùng rõ ràng, đầu tiên cố tình chọc giận Ngu Huyền, làm cho Ngu Huyền chủ động hướng giáo quan động thủ. Chỉ cần Ngu Huyền chủ động ra tay. như vậy Hoàng Hiểu Đồng tin tưởng, cho dù đám người Ngô Khải đánh Ngu Huyền trở thành tàn phế thì cũng không hề oan uổng!

Hoàng Hiểu Đồng duy nhất tiếc nuối chính là Trần Phàm không ở đây. Mẹ nó. nếu như có thể chính luôn tên tạp chủng Trần Phàm kia. vậy thì sẽ càng tốt!

Trong con người Hoàng Hiểu Đồng lóe lên ánh mắt âm trầm, nhìn Ngu Huyền toàn thân đầy máu. không có một chút thương cảm nào. có chăng chỉ là hung tàn mà thôi.

Trong phòng tắm công cộng, trước khi hết thời gian Trần Phàm đã tắm xong và mặc lại quần áo. mang theo đồ dùng vệ sinh cá nhân của mình rời khỏi phòng tắm.

Từ xa. Trần Phàm đã nhìn thấy cửa phòng ký túc xá cuối hành lang đang vây đầy người. Phát hiện này khiến cho Trần Phàm biến sắc. lập tức ý thức được chuyện gì đang xảy ra. hấn không hề do dự. đem tốc độ phát huy tới mức cực hạn. giống như một cơn gió lao về phòng ký túc xá.

Lúc này trong hành lang các sinh viên đều chen chúc ở nơi đó. không ai chú ý tới Trần Phàm.

“Tránh ra!” Một khắc sau. Trần Phàm đi tới trước cửa ký túc xá. lạnh giọng quát.

Một gã sinh viên chắn ngay trước mắt hấn. theo bản năng tránh ra. nhìn thấy là Trần Phàm, vốn ngần ra. theo sau lo lắng nói: “Trần Phàm. cậu...cậu mau vào đi. Ngu Huyền sắp bị đánh chết rồi!”

Tên sinh viên kia vừa thốt lên xong, những người khác liền chủ động tránh đường cho Trần Phàm, để Trần Phàm thuận lợi chen vào trong ký túc xá.

Ba! Ba! Ba!

Trong ký túc xá. ấu đả vẫn còn tiếp tục. năm dây lưng vũ trang của năm tên giáo quan đều dính đầy máu tươi, một vài sinh viên đứng xem chung quanh sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu.

“Dừng tay!”

Nhìn thấy một màn như vậy. Sự điên cuồng được Trần Phàm che giấu thật sâu trong nội tâm đã hoàn toàn bị kích phát ra. hấn buông đồ dùng cá nhân trong tay xuống, khuôn mặt dữ tợn rống giận quát lên.

Tiếng gầm giận dữ của Trần Phàm giống như tiếng sấm nổ ngang trời, nhất thời làm cho năm người Ngô Khải đang ấu đả Ngu Huyền theo bản năng dừng tay. quay đầu lại nhìn về phía Trần Phàm.

Vốn theo kế hoạch của Hoàng Hiểu Đồng là muốn tính kế luôn cả Trần Phàm, phía trước vẫn còn vì chuyện Trần Phàm đi vắng mà cảm thấy tiếc nuối, hiện giờ nhìn thấy Trần Phàm xuất hiện ở cửa thì chợt ngần ra. trong lòng nhất thời mừng rỡ. Hấn cười nháy mắt với Ngô Khải, hành động này giống như đang nói. ngay cả hấn cũng làm luôn cho ta!

Ngô Khải đối với việc buổi sáng Trần Phàm nhục nhã hấn luôn luôn ghi hận trong lòng, tuy rằng hấn nhiều ít có chút sợ hãi lực lượng biến thái của Trần Phàm, nhưng vừa nghĩ tới lúc này bên cạnh mình có bốn gã chiến hữu. liền can đảm hơn rất nhiều.

“Như thế nào? Tiểu tử. hay là ngươi cũng muốn học theo bạn cùng phòng của ngươi, động thủ đối với giáo quan?” Ngô Khải cười lạnh một tiếng, ý tứ khiêu khích hàm xúc mười phần, theo hấn xem ra. nếu Trần Phàm không chịu được khiêu khích, dẫn đầu động thủ trước, hấn tuyệt đối sẽ cho Trần Phàm nằm dài trong gian ký túc xá này.

“Tránh ra!” Trần Phàm mở miệng, thanh âm trầm thấp.

Dưới ánh đèn. đó là một gương mặt tràn ngập sát khí. cơ mặt hoàn toàn vặn vẹo vào nhau, trong đôi con ngươi màu đỏ tẩn mát ra sát ý khiến cho người không rét mà run!

Sát ý!

Sát ý dùng vô số máu tươi chồng chất tôi luyện ra!

Sát ý khủng bố làm cho sắc mặt năm người Ngô Khải biến đổi. bọn hắn chỉ cảm thấy vùng ngực của mình giống như đang bị một tòa núi lớn đè ép. ngay cả hít thở cũng đều không thông. Còn đám sinh viên kể cả Hoàng Hiểu Đông, lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. đại khí cũng không dám thờ ơ.

Có lẽ không thể thừa nhận sát khí tuôn ra trên thân Trần Phàm, một gã giáo quan bên cạnh Ngô Khải theo bản năng tránh thân mình ra. để cho Trần Phàm nhìn thấy được Ngu Huyền.

Chứng kiến cả người Ngu Huyền đầy máu cuộn tròn vào góc giường, thân mình kịch liệt run rẩy, Trần Phàm chỉ cảm thấy lửa giận thiêu tâm. hắn không lập tức động thủ. mà nhanh chóng vọt tới bên người Ngu Huyền, đỡ thân thể đầy máu của hắn dậy.

Lúc này đầu. mặt. trên người Ngu Huyền tùy ý liền có thể thấy được vết thương rõ ràng, máu tươi không ngừng tuôn ra. nhuộm đỏ thân thể hắn. nhìn hắn giống như mới từ trong hồ máu chui ra.

“Ngu Huyền!” Trần Phàm nâng Ngu Huyền dậy. thanh âm khàn khàn kêu gọi.

Nguyên bản. Ngu Huyền đang nhắm mắt lại. hơi thở có chút mỏng manh làm như nghe thấy được thanh âm của Trần Phàm, hắn chậm rãi mở hai mắt nhuộm máu ra. trước mắt thấp thoáng xuất hiện hình bóng của Trần Phàm.

“Trần Phàm, là do.. .bọn chúng đánh tôi trước...tôi.. .tôi mới động thủ.” Ngu Huyền mấp máy môi. gian nan nói.

Chứng kiến khuôn mặt Ngu Huyền đã hoàn toàn biến dạng, nghe Ngu Huyền gian nan phun ra những lời này. Trần Phàm chỉ cảm thấy trong nội tâm có ngọn lửa thiêu đốt lên. hắn cố gắng kìm nén lửa giận, gật gật đầu: “Tôi biết, cái gì cũng không cần nói. tôi để người khác đưa cậu đi tới phòng cứu thương trước đã”

Trần Phàm nói xong. Ôm lấy Ngu Huyền đi ra cửa.

Mà Ngu Huyền thấy Trần Phàm gật đầu. lại lộ ra dáng tươi cười vui mừng, sau đó trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Trần Phàm, hắn động thủ đánh ta trước, việc này cần nghiêm túc xử lý. ngươi muốn dẫn hắn đi đâu?” Tuy rằng Ngô Khải kinh hãi sát ý bùng nổ của Trần Phàm trước đó. nhưng nghĩ đến đây là quân doanh, hơn nữa bên cạnh có bốn chiến hữu. phòng chừng Trần Phàm cũng không dám làm gì.

Trần Phàm không để ý đến Ngô Khải, mà là đem Ngu Huyền Ôm tới cửa. nhìn đám sinh viên đang há hốc mồm vây quanh cửa nói: “Đem Ngu Huyền đưa tới phòng cứu thương, phòng cứu thương ở phía đông bắc quân doanh.”

Mấy tên sinh viên ngoài cửa nhìn thấy trưởng lớp của mình bị đánh đến không còn hình dạng, trong lòng tuy rằng phi thường phẫn nộ. nhưng giận mà không dám nói gì. lúc này nghe được Trần Phàm phân phó. không nói hai lời. lập tức đón lấy Ngu Huyền, nâng Ngu Huyền nhanh chân chạy về hướng phòng cứu thương.

“Các cậu. đi ra ngoài!” Trần Phàm xoay người, đứng trấn thủ trước cửa. nhìn vài tên sinh viên còn trong phòng vốn không liên quan tới Hoàng Hiểu Đông nói.

Mấy tên sinh viên trước đó bị hành động hung tàn của đám người Ngô Khải làm sợ choáng váng, luôn luôn không dám rời khỏi gian phòng, lúc này nghe được câu nói của Trần Phàm, cả đám giống như từ trong mộng bừng tỉnh, không dám nhiều lời vô nghĩa, lần lượt bước ra khỏi gian phòng ký túc xá.

“Loãng xoảng, loãng xoảng!”

Mất thấy mấy tên sinh viên rời đi, Trần Phàm dùng lực đóng cửa sắt kỹ túc xá lại. ánh mắt lạnh lùng đảo qua trên thân đám người Ngô Khải.

“Tiểu tử. ngươi muốn làm gì?” Một gã giáo quan đứng bên cạnh Ngô Khải chứng kiến hành động của Trần Phàm, theo bản năng hỏi.

Trần Phàm chậm rãi cởi bỏ quân trang trên người, nửa thân trên tràn đầy vết sẹo lập tức phơi bày ra ngoài, những vết sẹo tung hoành chằng chịt, giống như những con rắn dài hẹp quấn quanh cơ thể.

Nhìn thấy vết sẹo trên người Trần Phàm, năm tên giáo quan ngay cả Ngô Khải ở bên trong đều trợn tròn mắt. Bọn hắn thân là võ cảnh, liếc mắt liền nhận ra vết sẹo trên người Trần Phàm là vết đao. còn có vết thương của súng!

Ở những năm tháng hòa bình như hiện tại. một người thân thể đầy vết sẹo chiến tranh đại biểu cho điều gì. bọn hắn dùng bàn chân cũng có thể nghĩ ra được.

“Hôm nay. dù là thiên vương lão tử hạ phàm cũng không thể nào cứu được các người!” Trần Phàm nói xong, liền hướng về phía năm người Ngô Khải mà chậm rãi bước tới. Lúc này khuôn mặt của hắn trông dữ tợn giống như là ma quỷ đến từ địa ngục.

25. Chương 25: Ra Tay Tắt Thấy Máu.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

“Trần Phàm, người .. người muốn làm gì? Người biết đây là địa phương gì không?” Tuy rằng Hoàng Hiểu Đông xuất thân từ hồng gia, lòng dạ thâm sâu hơn đám bạn cùng lứa tuổi. nhưng dù sao hắn cũng chỉ mới mười chín tuổi. Lúc này nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy sát ý của Trần Phàm, thì không khỏi hoảng sợ. hai chân nhũn ra không nói. lúc nói chuyện, hô hấp không đủ. thanh âm còn run rẩy không thành tiếng.

So sánh với Hoàng Hiểu Đông mà nói. thì Lưu Vĩ bị Ngu Huyền đánh tới bởi hoa lá. đang quỳ rạp trên mặt đất không gượng dậy nổi. mà bốn gã sinh viên cùng nhóm với Hoàng Hiểu Đông lại đang xụi lơ ngồi trên giường, không dám thở mạnh.

Lúc này nhìn thấy Trần Phàm đã hoàn toàn thay đổi thành một con người khác, trên mặt đã không còn biểu tình hi hi ha ha. ngược lại diễn cảm dữ tợn. gân xanh trên người hắn căng phình lên. trong đôi con ngươi bắn ra quang mang khát máu.

Nếu lúc này có Dai Fu ở đây. thì nàng nhất định là sẽ khản trương. Bởi vì...Đây là dấu hiệu bệnh tình của Trần Phàm chuẩn bị phát tác!

Nhìn khuôn mặt dữ tợn vạn vạo của Trần Phàm, cảm thụ được sát khí ngập trời trên người hắn. biểu tình trên mặt đám người Ngô Khải đại biến, thở hổ hển. không tự chủ được chậm rãi lùi về phía sau.

Phanh!

Trong bọn hắn. có một tên giáo quan đứng cách chiếc giường sau lưng khoảng chừng nửa thước, vừa lui bước liền đụng phải chiếc giường.

Không còn chỗ thối lui!

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước...

Trần Phàm chậm rãi bước tới gần năm người Ngô Khải, lúc này biểu tình của năm người khản trương tới cực điểm. Ngô Khải ngừng cả hô hấp. run rẩy hỏi: “Người.. người muốn làm gì?”

Sưu!

Trần Phàm đột nhiên khởi động, giống như quỷ mị nhảy lên trước người Ngô Khải, nương theo xung lượng, đá mạnh vào sườn!

Hô! Hô!

Một cú đá sườn mạnh mẽ. chân chưa tới. mà tiếng xé gió đã tới trước!

“Phanh!”

Đối mặt với một cước giận dữ của Trần Phàm. Ngô Khải không có bất kỳ phản ứng nào. khuôn mặt trực tiếp bị đá trúng.

Lực lượng khổng lồ trực tiếp đánh Ngô Khải văng ra ngoài, theo sau hung hăng đụng lên cửa sổ phía trước.
Loảng xoảng loảng xoảng!

Cửa sổ thủy tinh nhất thời bị đập dập nát. rơi lên mặt đất phát ra từng tiếng vang giòn, mà bản thân Ngô Khải cũng bị những mảnh vụn thủy tinh cắt qua. máu tươi lập tức tuôn trào ra bên ngoài.

Thân thể hắn cuốn rúc vào nhau, hai tay vô thức Ôm lấy quai hàm. máu tươi không ngừng từ trong miệng trào ra. nhuộm đỏ hai bàn tay của hắn.

Một màn bất thành linh xảy ra. làm cho mấy người Hoàng Hiểu Đồng trợn tròn mắt lên. hai chân Hoàng Hiểu Đồng mềm nhũn ra. trực tiếp ngồi phịch xuống dưới đất.

Còn bốn gã giáo quan kia tuy rằng cũng bị chấn kinh, nhưng dù sao bọn hắn đã

từng nhận sự huấn luyện quân sự chính quy, tính chất phải mạnh hơn mấy người Hoàng Hiểu Đồng nhiều lắm. Trong đó một gã giáo quan dẫn đầu lấy lại tinh thần từ trong nỗi khiếp sợ. vung dây lưng vũ trang trong tay lên. nhắm ngay vào đầu của Trần Phàm mà đánh tới.

Đối mặt với một kích bất ngờ. Trần Phàm không hề trốn tránh, mà là nhanh chóng giơ tay phải lên. chop ra phía trước, nháy mắt bắt lấy dây lưng vũ trang đập tới!

Nhìn thấy Trần Phàm một phát bắt được dây lưng vũ trang, tên giáo quan kia theo bản năng trợn trừng hai mắt lên. vẻ mặt khiếp sợ - lần này hắn đã dùng hết toàn lực. lực lượng cường hãn bao nhiêu chính bản thân là rõ ràng nhất, hắn căn bản không thể tin được Trần Phàm có thể dùng tay không tiếp lấy dây lưng vũ trang của mình.

Tên giáo quan bị nắm chặt dây lưng vũ trang ngây người. Trần Phàm bỗng nhiên nhếch môi. lộ ra vẻ tươi cười dọa người, tay phải đột nhiên phát lực. dùng sức kéo một cái. đem dây lưng vũ trang túm tới trong tay. sau đó dụng lực quất ra!

“Ba!”

Một tiếng vang giòn truyền ra. khuôn mặt của tên giáo quan bị tước đoạt đi dây lưng vũ trang, bị quất trúng, nhất thời xuất hiện một vết máu tươi.

“Ba!”

Không đợi cho hắn kịp phục hồi lại tinh thần, lại thêm cú quất thứ hai rít gió đánh tới. lúc này Trần Phàm quật từ trên xuống, dây lưng vũ trang mang theo miếng sắt hung hăng đập vào đầu tên giáo quan kia. nhất thời tạo ra một vết rách dài. máu tươi trong nháy mắt tràn ra. cả người trực tiếp bị nện ngã xuống đất. Ôm đầu kêu rên không dứt.

Cùng lúc đó. hai gã giáo quan khác cũng đã lấy lại tinh thần, vung dây lưng vũ trang trong tay hướng Trần Phàm đập tới.

Trần Phàm lui về phía sau một bước, cầm dây lưng vũ trang trong tay quất ra.

Phanh!

Ba sợi dây lưng vũ trang chạm nhau trên không trung, cổ tay Trần Phàm run lên. nháy mắt cuốn lấy hai sợi dây lưng vũ trang của hai gã giáo quan kia. dùng sức lôi kéo về phía mình.

Hai gã giáo quan bất ngờ không phòng ngự. bỗng chốc bị Trần Phàm kéo tới trước người. Trần Phàm buông dây lưng vũ trang xuống, hai tay rất nhanh chop tới. trực tiếp nắm lấy cổ hai người. Hai người bị nắm chặt cổ. không thể hô hấp. sắc mặt đỏ bừng, theo bản năng muốn vung quyền lên đánh Trần Phàm.

Hai tay Trần Phàm đột nhiên gia tăng lực đạo. động tác của hai gã giáo quan nhanh chóng dừng lại. đôi con ngươi trắng dã trợn trừng lên. như đã sắp chết rồi.

Gương mặt Trần Phàm liên tục biến ảo vài giây đồng hồ. thẳng đến khi hai gã giáo quan sắp tắt thở. hắn giảm bớt lực lượng hai tay. dùng sức vung, giống như ném đi rác rưởi, trước sau đem hai người ném về cửa sổ phía trước.

Loảng xoảng....loảng xoảng!

Thân thể hai người hung hăng đánh lên cửa sổ, lan can cửa sổ chộp lên một trận, những mảnh thủy tinh còn sót lại cũng bị chấn rớt xuống, rơi trên mặt đất phát ra những chuỗi thanh âm vang giòn chói tai.

Thanh âm vang giòn chói tai. giống như ma âm từ địa ngục truyền lên. đập vào tâm khảm của mấy người Hoàng Hiểu Đông, làm cho sắc mặt của bọn hắn trở nên trắng bệch như tờ giấy, thân hình không ngừng run rẩy kịch liệt, thậm chí có hai tên trong đó. lại khấn trương tới mức dưới chân đã chảy ra thứ chất lỏng màu vàng.

Tên giáo quan cuối cùng còn lại thì phi thường sợ hãi!

Lúc này hắn thật sự đang sợ!

Thân là một võ cảnh, hắn không phải chưa từng gặp qua kẻ biết đánh người, đặc công trung đoàn võ cảnh Đông Hải huấn luyện ngay phía sau quân doanh của bọn hắn. hắn cũng từng nhìn thấy qua những người đó huấn luyện. Nhưng theo hắn xem ra. những người đó nếu so sánh với Trần Phàm trước mắt. thì quả thực vẫn giống như là trẻ con đấu với người lớn. không có điểm nào có thể so sánh!

Hắn giống như nhìn thấy ma quỷ giữa ban ngày, hoảng sợ thối lui đến bên mép giường, cuộn tròn vào góc tường, thân mình không ngừng run rẩy.

“Xuống dưới.” Trần Phàm đỏ rực mắt. thanh âm khàn khan nói. Trần Phàm lên tiếng làm cho cả người tên giáo quan kia kịch liệt chấn động, nhưng cũng không dám bước xuống.

Đồng tử Trần Phàm hơi co rút lại. chân phải rất nhanh đá ra. hung hăng đá vào chân giường.

Ba! Một cước ra. chân giường do ống tuýp chế tạo thành, trực tiếp bị đá gãy!

Thấy một màn như vậy. hai gã học sinh đứng bên cạnh Hoàng Hiểu Đông sợ tới mức chày nước tiểu, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, mà Hoàng Hiểu Đông. Lưu Vĩ cùng hai tên còn lại thì trợn mắt há hốc mồm ra. hoàn toàn choáng váng!

Chân giường bị Trần Phàm đá gãy. chiếc giường mất đi cân bằng, hướng Trần Phàm đập tới. tên giáo quan trên giường cũng lặn xuống.

Trần Phàm dùng một tay đỡ lấy giường, không cho ngã. chân trái giống như đạn pháo đá ra!

Răng rắc!

Thanh âm tiếng xương cốt bị gãy truyền ra rõ ràng, tên giáo quan cuối cùng trực tiếp quỵ rạp xuống đất. chân trái kịch liệt run rẩy lên.

Tay phải Trần Phàm dùng sức đẩy. trực tiếp đẩy mạnh chiếc giường văng ra. tựa vào trên vách tường, sau đó cúi người nhặt dây lưng vũ trang lên.

Mắt cá chân trái của tên giáo quan cuối cùng bị một cước của Trần Phàm đá nát. đau đớn kịch liệt khiến trên trán hắn toát ra mồ hôi lạnh, lúc này nhìn thấy Trần Phàm cầm dây lưng vũ trang lên. thân mình không khỏi hung hăng run rẩy.

“Vừa rồi các ngươi lấy thứ này đánh Ngu Huyền.” Trần Phàm mở miệng lần nữa. thanh âm vẫn khàn khàn như trước.

Bá!

Lời đang nói, Trần Phàm dùng sức vãi dây lưng vũ trang ra!

Ba!

Miếng sắt trên dây lưng vũ trang hung hăng đập vào ngón tay gã giáo quan cuối cùng, lực lượng cường đại trực tiếp đem ngón tay của hắn nện gãy nát. xương cốt trắng phều rõ ràng có thể nhìn thấy được.

“A!”

Tục ngữ nói tay đứt thì lòng đau. đầu ngón tay bị nện gãy nát. cái loại thống khổ này làm cho tên giáo quan cuối cùng hoảng sợ tru lên một tiếng, theo sau mắt nhắm lại. bị dọa tới mức đương trường hôn mê bất tỉnh.

Trần Phàm thấy thế. chậm rãi xoay người, sau đó hướng mấy người Hoàng Hiểu Đồng đi đến.

“Không...đừng...đừng lại đây!” Nhìn thấy Trần Phàm đi tới. Hoàng Hiểu Đồng. Lưu Vĩ cùng hai tên sinh viên còn chưa hôn mê hoảng sợ kêu lên.

26. Chương 26: Chỗ Dựa Vững Chắc.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Từ sau khi cùng Hoàng Hiểu Đồng phát sinh xung đột. Trần Phàm liền đoán được Hoàng Hiểu Đồng sẽ trả thù. mà trước khi đến quân doanh. Hoàng Hiểu Đồng cùng Ngô Khải nháy mắt nhau cũng đã bị Trần Phàm nhìn thấy.

Buổi sáng Trần Phàm cùng ba người Ngu Huyền bị hai người liên thủ chơi xấu. Trần Phàm cũng không phải không tức giận, chính là cảm thấy không thể giống trống khua chiêng giải quyết, cố gắng đợi cho đến khi trời tối mới chậm rãi tìm hai người tính sổ.

Dù sao. nếu ở ban ngày giống trống khua chiêng tìm hai người tính sổ. sẽ liên lụy đến cả Ngu Huyền tham gia thì không nói, quan trọng hơn là sẽ bị những người khác nhìn thấy.

Trong lòng có kế hoạch. Trần Phàm vì phòng ngừa vạn nhất, nên đã căn dặn Ngu Huyền kỹ càng, lại thật không ngờ cuối cùng Ngu Huyền cũng vẫn trúng phải bẫy của đám Hoàng Hiểu Đồng, bị đánh thành trọng thương!

Điều này đã làm cho Trần Phàm bùng nổ! Cũng thiếu chút nữa khiến cho bệnh tình của hắn hoàn toàn phát tác. may mắn cuối cùng hắn đã khống chế được bản thân mình, áp chế sự hung bạo trong nội tâm. không có ra tay giết người.

Nhưng...đây không có nghĩa là Trần Phàm sẽ bỏ qua cho Hoàng Hiểu Đồng cùng Ngô Khải.

“Cậu của tao...là chỉ đội trưởng, mày dám động một đầu ngón tay của tao. ông ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!” Hoàng Hiểu Đồng thấy Trần Phàm không hề dừng bước, hoàn toàn sợ hãi. theo bản năng xuất ra chỗ dựa vững chắc của mình.

“Nguyên lai là như vậy.” Trần Phàm nheo mắt lại. liếm liếm môi. bước chân nặng nề đi đến bên cạnh Lưu Vĩ bị Ngu Huyền ẩu đả khi này. giống như xách gà con đem Lưu Vĩ nhấc lên. dùng thanh âm khàn khàn nói: “Trên người mày có thương tích, như vậy mày nhất định là sắp vai rất trọng yếu đi!”

Lúc này Lưu Vĩ đã hoàn toàn bị sợ đến choáng váng, căn bản không dám nói lời nào. chỉ trừng to mắt lên. dùng thần tình sợ hãi nhìn chằm chằm vào Trần Phàm.

Trần Phàm chậm rãi buông Lưu Vĩ ra. cả người hắn xụi lơ trên mặt đất. thân mình run rẩy kịch liệt.

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của Lưu Vĩ, trên mặt Trần Phàm không có chút lòng nhân từ. có chăng chỉ là lạnh lùng: “Ngu Huyền luôn nói muốn đánh gãy chân chó của mày. hiện giờ hắn bị đánh trọng thương, tao tới giúp hắn hoàn thành tâm nguyện vậy!”

Nói xong, chân phải Trần Phàm đột nhiên đạp xuống mắt cá chân trái của Lưu Vĩ!

“Răng rắc!”

Thanh âm xương cốt gãy đoạn nhất thời vang lên. thân hình của Lưu Vĩ mạnh mẽ cứng đờ. khuôn mặt nháy mắt vặn vẹo cùng một chỗ. miệng há hốc, phát ra “A” một tiếng hét thảm, sau đó trực tiếp đau đớn tới mức hôn mê bất tỉnh.

“Răng rắc!”

Lại là một cước, mắt cá chân phải của Lưu Vĩ bị đập nát. đau đớn kịch liệt làm cho hắn tỉnh lại từ trong cơn hôn mê. sắc mặt tái nhợt đến dọa người, mồ hôi to như hạt đậu tuôn ra từ trên trán của hắn. Vào giờ khắc này. Lưu Vĩ đã hoàn toàn sợ đến mức choáng váng tinh thần, thể cho nên cũng luôn cả hành động phát ra tiếng kêu rên đau đớn.

Mắt thấy Trần Phàm không chút lưu tình đập gãy hai chân Lưu Vĩ. hai gã sinh viên còn thanh tỉnh bên cạnh Hoàng Hiểu Đông cũng bị dọa cho hôn mê bất tỉnh, còn Hoàng Hiểu Đông thì sợ đến mức ngây người, hẳn biết rõ. hẳn mới là chủ mưu của chuyện tình lần này. Lưu Vĩ chỉ là người tham dự mà thôi.

Tham dự còn phải gãy chân, còn chủ mưu? Hắn không dám tưởng tượng! Từ nhỏ đến lớn. Hoàng Hiểu Đông sinh trưởng dưới quang sáng của gia tộc. mà chưa từng sợ hãi như hôm nay.

Răng rắc...Răng rắc...Răng rắc...Răng rắc!

Theo sau. bốn tiếng xương gãy lần lượt vang lên. bốn gã sinh viên đã ngã bèn cạnh Hoàng Hiểu Đông đều bị đánh gãy một chân!

Từ nhỏ bọn hắn chưa từng phải chịu qua thống khổ, lúc này chỉ biết tru lên một tiếng tê tâm liệt phế. cảm giác thực đúng là sống không bằng chết!

“Tới phiên mày.” Trần Phàm ngồi xồm xuống, dừng ở ngay mặt Hoàng Hiểu Đông, chậm rãi nói.

Hoàng Hiểu Đông dùng sức nuốt khan nước bọt. giống như phát điên, không ngừng thối lui thân thể ra sau. nói năng lộn xộn: “Mày dám động tao. cậu tao sẽ không bỏ qua cho mày! Cha mẹ tao sẽ không bỏ qua cho mày!”

“Vậy sao?” Trần Phàm lộ ra hàm răng trắng lạnh, mạnh mẽ túm lấy chân phải cứng ngắc của Hoàng Hiểu Đông, dùng sức lôi kéo. trực tiếp kéo Hoàng Hiểu Đông tới trước người.

Sau đó hắn đứng lên. vung chân, nhắm ngay mắt cá Hoàng Hiểu Đông mà nặng nề giẫm xuống!

“Răng rắc!”

Một tiếng thanh thúy giòn tan vang lên. mắt cá chân của Hoàng Hiểu Đông trực tiếp bị giẫm thành nát vụn, bột phần xương cốt theo da thịt rời ra ngoài, nhuộm lẩn đỏ máu tươi, cảnh tượng phi thường dọa người.

Ngay lúc Trần Phàm động thủ. Hoàng Hiểu Đông vốn đã bị hù cho hôn mê bất tỉnh, lúc này đau đớn lại làm cho hắn hồi tỉnh từ trong cơn hôn mê.

Trên mặt của hắn đã không còn nhìn thấy một tia huyết sắc. sợ hãi không lời nào có thể diễn giải, thậm chí còn khiến cho hắn đã quên cả tru lên. hắn chỉ biết kịch liệt run rẩy thân hình, dùng một loại ánh mắt khẩn cầu Thượng Đế mà nhìn vào Trần Phàm.

“Chân những người khác còn có thể nối lại. còn mày. đời này đừng hòng dùng tới nó nữa!” Trần Phàm nói xong, lại vung chân lên. hướng mắt cá chân kia của Hoàng Hiểu Đông hung hăng giẫm xuống.

“A!”

Tiếng tru khàn khàn vang vọng cả tòa lầu ký túc xá. Hoàng Hiểu Đông lại hôn mê. trong lúc hôn mê. chất thải của hắn đã chảy ra đầy quần.

Mắt thấy Hoàng Hiểu Đông hôn mê bất tỉnh. Trần Phàm chậm rãi xoay người, đem ánh mắt nhắm ngay Ngô Khải cùng chiến hữu của hắn đang run rẩy trên mặt đất.

So sánh với Ngô Khải mà nói. thương thế hai gã giáo quan khác còn nặng hơn một chút, mắt thấy ánh mắt của Trần Phàm tập trung lên người bọn hắn. bọn hắn lập tức nhắm mắt lại. lựa chọn giả chết.

Mà Ngô Khải lại dùng ánh mắt sợ hãi tới cực điểm nhìn Trần Phàm, dùng sức nuốt nước bọt. muốn nói gì đó. nhưng miệng mở ra nửa ngày cũng không nói nên lời.

Trần Phàm chậm rãi đi về hướng Ngô Khải, nguyên bản tiếng bước chân rất nhỏ, lúc này trong ký túc xá yên lặng lại có vẻ cực kỳ chói tai.

“Quân nhân, dùng để bảo vệ quốc gia. là người lấy nhiệm vụ bảo vệ nhân dân làm trách nhiệm của bản thân mình!” Trần Phàm chậm rãi đi tới trước người Ngô Khải, mặt không chút thay đổi nói: “Mà không phải giống như tội mày đem nắm tay vung về phía đồng bào của mình!”

Ngay lúc Trần Phàm đang báo thù cho Ngu Huyền, thì Ngu Huyền đã được đưa đến phòng cứu thương của quân doanh, quân y phòng cứu thương nhìn thấy cả người Ngu Huyền đầm máu. ý thức được có chuyện lớn xảy ra. liền cho người tiến hành cứu chữa cho Ngu Huyền, đồng thời hỏi thăm mấy sinh viên đưa Ngu Huyền tới đã xảy ra chuyện gì.

Hai phút sau. quân y vừa hỏi chuyện sắc mặt dị thường khó coi. bước nhanh đến bên điện thoại, cầm điện thoại bấm một dãy số.

Làm đội trưởng chi đội thứ sáu trong trung đoàn võ cảnh Đông Hải. Lý Thắng chỉ mới có ba mươi sáu tuổi.

Thành tựu như vậy. đủ khiến cho rất nhiều người phải rơi mắt kính, đồng dạng, người thông minh đều rất rõ ràng, không có chỗ dựa vững chắc. Lý Thắng sẽ không có khả năng thăng tiến nhanh như vậy.

Trên thực tế. quả thật đúng là như thế.

Lý Thắng có thể thăng tiến nhanh như vậy. ngoại trừ năng lực bản thân hẳn không sai. còn có một nguyên nhân khác chính là cha của Hoàng Hiểu Đông - Hoàng Chí Văn trợ giúp!

Thân là nhân vật thực quyền trong chính phủ Đông Hải, tuy nói quyền lực của Hoàng Chí Văn không nhỏ. nhưng lấy thân phận của hắn cũng rất khó nhúng tay vào trung đoàn võ cảnh Đông Hải. Hắn có thể giúp đỡ Lý Thắng, là bởi vì bạn tốt của cha hắn thời đại học chính là nhân vật thực quyền trong trung đoàn võ cảnh Đông Hải.

Bởi vì có sự trợ giúp của Hoàng Chí Văn. Lý Thắng ở trung đoàn võ cảnh Đông Hải giống như cá gặp nước, nguyên nhân này làm cho hắn đối với đứa cháu Hoàng Hiểu Đông thập phần cưng chiều.

Khi Hoàng Hiểu Đông đưa ra ý tứ muốn nhân cơ hội huấn luyện quân sự chính vài người, hắn ngay cả nháy mắt cũng không cần nháy, cũng không hỏi rõ nguyên nhân bên trong, trực tiếp đáp ứng.

Bên trong một tòa kiến trúc ba tầng nằm sâu tận cùng quân doanh. Lý Thắng ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, bắt chéo hai chân, mỉm cười cùng trò chuyện với một người đàn ông trung niên.

Người trung niên không mặc trang phục võ cảnh bình thường như Lý Thắng, mà là một thân quân phục rằn ri. Hắn cũng không có dáng người mập mạp như Lý Thắng, hay làn da trắng nõn, ngược lại thân thể hắn dị thường rắn chắc, toàn thân không hề có chút mỡ thừa, nước da ngăm đen. cảm giác như toàn thân tràn ngập lực lượng.

Mà hắn.. hấp dẫn người khác nhất chính là hai bàn tay của hắn!

Hai tay của hắn thô mà dày. che kín vết chai. Người dùng súng đều biết, đó là vết chai do hàng năm luyện súng mà lưu lại.

“Đỉnh linh linh...” Khi Lý Thắng đang trò chuyện với người trung niên, thì tiếng chuông điện thoại cắt đứt lời của hắn.

Trước khi người trung niên đến. Lý Thắng đã phân phó thủ hạ trước khi người trung niên rời đi thì không được quấy nhiễu hắn. lúc này nghe được tiếng chuông điện thoại, hắn không khỏi nhú mày. trong đôi con ngươi hiện lên một tia phẫn nộ.

Theo sau. hắn nhìn người trung niên cười cười nhận lỗi. đứng dậy đi tới bên cạnh điện thoại, cầm điện thoại lên. dùng ngữ khí bất hảo nói: “Tôi không phải đã dặn rồi sao? Lúc tôi đang nói chuyện với Phương đội trưởng, bất luận kẻ nào cũng không thể quấy nhiễu chúng tôi rồi mà.”

“Đội trưởng, đã xảy ra chuyện rồi...” Quân y bên kia điện thoại, vội vàng đem toàn bộ chuyện xảy ra nói cho Lý Thắng nghe.

Nghe được thủ hạ hồi báo tin tức. Lý Thắng cà kinh, sau đó gương mặt xám xịt. đôi chân mày cau chặt lại. vẻ phẫn nộ trong con ngươi căn bản là không thể che giấu!

27. Chương 27: Biến Thành Một Người Khác.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Vài giây trôi qua. Lý Thắng cúp điện thoại, hít sâu một hơi. điều chỉnh cảm xúc một chút, xoay người nhìn người trung niên kia. gương mặt cổ nặn ra một vẻ tươi cười gượng ép.

Người trung niên được Lý Thắng gọi là Phương đội trưởng có thể rõ ràng nhận thấy được biến hóa trên mặt Lý Thắng, trầm ngâm nói: “Lý đội trưởng, nếu anh có việc thì anh cứ nhanh đi xử lý. tôi cáo từ trước.”

Nghe được Phương đội trưởng muốn cáo từ, sắc mặt Lý Thắng lại biến đổi, lắc đầu nói: “Phương đội trưởng, kỳ thật cũng không có việc gì. chỉ là sinh viên đại học Đông Hải ở chỗ của tôi tiến hành huấn luyện quân sự. xảy ra chút vấn đề.”

Câu nói của Lý Thắng làm cho Phương đội trưởng nhú mày. hắn biết rõ sự tình tuyệt đối không nhỏ. nếu không cũng sẽ không hồi báo tới chỗ Lý Thắng.

Trong lòng mặc dù hiếu kỳ là chuyện gì đã xảy ra. nhưng Phương đội trưởng cũng không chủ động hỏi.

“Phương đội trưởng, hay là như vậy. anh chờ ở đây một lát. tôi đi xuống xem một chút sẽ về ngay.” Biết rõ thân phận người trung niên. Lý Thắng cũng không muốn cứ để cho hắn rời đi như vậy. hắn biết rõ làm tốt quan hệ với người trung niên ý vị như thế nào. nhưng đồng dạng hắn có chút lo lắng cho an nguy đám người Hoàng Hiểu Đồng!

Lúc huấn luyện quân sự buổi sáng, chuyện Ngô Khải bị Trần Phàm hất văng té ngã. Lý Thắng cũng biết, hơn nữa hắn còn đặc biệt gọi Ngô Khải vào phòng hỏi kỹ tình huống cụ thể. khi từ trong miệng Ngô Khải biết được chân tướng sự tình, lý trí nói cho hắn biết, Trần Phàm tuyệt đối không phải người thường.

Người thường không có khả năng có được lực lượng khủng bố như vậy!

Biết được điểm này. Lý Thắng để cho đám người Ngô Khải trước tiên nhắm vào Ngu Huyền, tạm thời quan sát Trần Phàm vài ngày, thăm dò xong nội tình, tiếp tục đối phó Trần Phàm.

Mà vừa rồi hắn nhận được điện thoại, trong điện thoại, thủ hạ nói cho hắn biết. Ngu Huyền bị đám người Ngô Khải đánh thành trọng thương, đồng thời Trần Phàm đã khóa cửa ký túc xá. không biết muốn làm gì.

Có thể ở ba mươi sáu tuổi hỗn thành đội trưởng chi đội thứ sáu của trung đoàn võ cảnh Đông Hải. đầu quả dưa của Lý Thắng cũng không kém. nghe xong thủ hạ báo cáo. hắn liền ý thức được sự tình không thích hợp. trong lòng có chút lo lắng an nguy của Hoàng Hiểu Đồng, theo hắn xem ra. nếu Hoàng Hiểu Đồng ở chỗ của hắn xảy ra chuyện gì. hắn cũng không cách nào ăn nói với cha mẹ Hoàng Hiểu Đồng.

Làm như nhìn ra sự khẩn trương của Lý Thắng. Phương đội trưởng thoáng do dự. vẫn hỏi: “Lý đội trưởng, đã xảy ra chuyện gì? Thoạt nhìn thực nghiêm trọng a?”

“Phải. Phương đội trưởng.” Lý Thắng cố nén nội tâm lo lắng cùng phần nộ. cười khổ nói: “Anh cũng biết, năm nay huấn luyện quân sự của đại học Đông Hải tiến hành ở chỗ của tôi. Hôm nay là ngày đầu tiên huấn luyện quân sự. kết quả...có sinh viên cùng thủ hạ của tôi xảy ra xung đột. còn thật nghiêm trọng.”

“Thực nghiêm trọng?” Phương đội trưởng nhú mày. gần hai năm qua. mặt trên luôn nhắc tới lúc huấn luyện quân sự. binh lính không thể phát sinh xung đột với sinh viên, hiện giờ ra loại chuyện này. hắn cũng có chút bận tâm.

Lý Thắng thoáng do dự. vẫn lựa chọn nói thật: “Phải, có một sinh viên bị đánh thành trọng thương, mà một sinh viên khác vì muốn báo thù cho bạn học của hắn. chủ động tìm đám thủ hạ của tôi. Tôi nghe thủ hạ nói sinh viên kia tựa hồ không đơn giản, tôi sợ...”

“Lý đội trưởng, một khi đã như vậy. tôi cùng anh đi xem.” Phương đội trưởng lập tức đứng dậy nói. hấn đã ý thức được tầm quan trọng của sự tình, đồng dạng Lý Thắng nói cũng khơi gợi lên sự hứng thú của hấn. có thể được Lý Thắng nói thành người không đơn giản, kia khẳng định không giống người bình thường, hấn thật ra muốn tìm hiểu xem một chút.

Lý Thắng vốn nghĩ nếu Trần Phàm dám dả thương Hoàng Hiếu Đồng, cho dù không giết chết Trần Phàm, cũng phải cho Trần Phàm nằm đi ra ngoài, hơn nữa cả đời sau đều phải nằm trên giường!

Hiện giờ hấn nghe được Phương đội trưởng cũng đòi đi. trong lòng mặc dù có chút không muốn, nhưng cũng không nói gì. chỉ gật đầu.

Theo sau. Lý Thắng cùng Phương đội trưởng tự ngồi lên xe. đi tới ký túc xá quân doanh dành cho sinh viên.

Trong túc xá. Trần Phàm cũng không lưu tình với bốn gã chiến hữu của Ngô Khải, bọn hấn đều không chút ngoại lệ bị Trần Phàm đánh gãy mười ngón tay. coi như ngày sau cho dù được nối xương, cũng phải chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Có thể nói không chút nào khoa trương, kiếp sống quân nhân của bọn hấn đã kết thúc.

Ngô Khải trơ mắt nhìn bốn gã chiến hữu của mình bị Trần Phàm đánh gãy ngón tay. đã hoàn toàn bị dọa. hấn giống như mới bò ra từ trong hồ nước, toàn thân đều ướt đầm.

“Chẳng những mày dám làm bị thương Hoàng thiếu, còn làm gãy ngón tay của bọn hấn. mày nhất định phải chết! Mày tuyệt đối không thể rời khỏi quân doanh!” Nhiều khi một người khi sợ hãi tới cực điểm đều bỗng nhiên trở nên gan lớn. lúc này Ngô Khải chính là như vậy. phía trước Trần Phàm đánh gãy ngón tay bốn chiến hữu của hấn. hấn bị giày vò sợ hãi. lúc này khi thấy chỉ còn lại một mình hấn. cũng đã hoàn toàn bất cứ giá nào.

Trần Phàm đánh gãy ngón tay bốn gã chiến hữu Ngô Khải xong, còn lo lắng không thể áp chế cảm xúc thô bạo trong nội tâm. không lập tức động thủ đối với Ngô Khải, hiện giờ nghe được lời nói uy hiếp của Ngô Khải, hấn nở nụ cười, cười đến rất lạnh.

Theo sau. dưới ánh nhìn soi mói của Ngô Khải. Trần Phàm chậm rãi đi đến bên cạnh hấn. nhặt lên một mảnh thủy tinh sắc bén. cầm trong tay đùa bỡn một chút.

“Mày...mày muốn làm gì?” Nhìn hành động của Trần Phàm. Ngô Khải lại khẩn trương lên.

“Chớ khẩn trương, chỉ là giúp mày cắt đứt gân tay mà thôi.” Trần Phàm nhẹ nhàng liếm liếm môi: “ân. đây chỉ là vì trừng phạt buổi sáng nay mày sờ vào tay cô bé kia!”

Đối với việc buổi sáng tên Ngô Khải này nhân cơ hội sờ soạng tay của Tô San. ký ức Trần Phàm hãy còn mới mẻ.

Thân mình Ngô Khải kịch liệt chấn động, cố gắng đứng lên. kết quả hai tay đè lên mảnh thủy tinh vỡ. máu tươi đầm đìa.

Mắt thấy Ngô Khải giãy dụa. gương mặt Trần Phàm không chút thay đổi giẫm lên cổ tay Ngô Khải. ngồi xổm người xuống, nắm mảnh thủy tinh ở tay phải dùng tốc độ nhanh không thể thấy rõ xẹt qua cổ tay Ngô Khải.

Bá bá bá lả tả...

“Ngao! Mày là ác ma! Mày chết không được tử tế!” Máu tươi trong nháy mắt từ cổ tay Ngô Khải tuôn ra. nổi đau đớn tê liệt phé khiến cho hấn kêu rên không dứt.

Trần Phàm buông tay phải Ngô Khải ra. giẫm lên tay trái, lạnh lùng cười: “Ác ma? Lúc này mới bắt đầu mà thôi.”

Nói tới đây. Trần Phàm không khỏi nhớ tới cả người Ngu Huyền đầy máu. bộ dáng hấp hối. nguyên cảm xúc thô bạo đã áp chế lại đột nhiên bùng nổ. lại vung lên tay phải, xẹt một nhát qua cổ tay trái Ngô Khải, máu tươi trong nháy mắt lại tuôn ra. văng lên đầy mặt Trần Phàm.

Đến tận đây. gân tay Ngô Khải toàn bộ bị đánh đứt. hơn nữa không thể nối lại. một đôi tay hoàn toàn bị phế đi.

Ngô Khải tựa hồ cũng biết điểm này. giờ khắc này hắn hoàn toàn lâm vào trong sự điên cuồng: “Mày nhất định phải chết! Chi đội trưởng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày! Hắn sẽ làm cho mày chết còn thảm hơn con chó!”

“Điều này không cần mày quan tâm.” Trần Phàm cười híp mắt lau mảnh thủy tinh đầy máu trên người Ngô Khải, động tác rất chậm, phối hợp với giọng nói chậm rãi thông thả của hắn. làm cho người ta có loại cảm giác đứng đống tóc gáy: “Vừa rồi tao chỉ là trùng phạp chuyện mày sờ tay cô bé kia. kế tiếp, đến phiên báo thù cho Ngu Huyền!”

“Bá!”

“Bá!”

Khi nói chuyện, tay phải Trần Phàm lại vũ động, mảnh thủy tinh sắc bén hóa thành một đạo bóng trắng, vồ tình từ nhượng (gân) chân Ngô Khải xẹt qua!

“Ngao!”

Máu tươi trong nháy mắt lại tuôn ra. hai chân Ngô Khải kịch liệt run rẩy lên. bộ mặt cơ thể hắn hoàn toàn vụn vụn vào nhau, giống như đã thú bị thương, kêu rên không dứt.

“Đồng!”

Cùng lúc đó. ngoài cửa truyền đến tiếng vang thật lớn. cửa sắt ký túc xá bị người dùng một cước đá văng, một đám võ cảnh toàn thân võ trang ghim súng xuất hiện ở cửa.

Bọn hắn nhận được mệnh lệnh mặt trên, trước tiên đeo súng đuổi tới nơi đây.

Nhưng...khi bọn hắn đá văng cửa ký túc xá, chứng kiến hết thấy cảnh tượng bên trong, dù bọn hắn là quân nhân từng trải qua huấn luyện chính quy. cũng không khỏi bị chấn kinh!

Lúc này ký túc xá đã hoàn toàn biến thành địa ngục nhân gian, mặt đất xi măng bị máu tươi nhuộm đỏ bừng, trong không khí tràn ngập mùi máu. Trên mặt đất. kể cả Hoàng Hiểu Đông bên trong, trên người bọn hắn vết máu loang lổ. một ít người còn thanh tỉnh nằm trên mặt đất sắc mặt tràn ngập sợ hãi!

Loại sợ hãi sâu tận xương tủy này. điều khắc thật sâu trong nội tâm bọn hắn. vĩnh viễn không thể hủy diệt!

“Giơ tay lên. ngồi xổm xuống!” Trong thoáng ngáy người ngẩn ngui, võ cảnh đầu lĩnh giờ súng, đem họng súng nhắm ngay Trần Phàm, rống lớn.

Trần Phàm không giơ tay lên. càng không ngồi xổm. mà là chậm rãi đứng dậy. cầm mảnh thủy tinh, híp mắt. âm lãnh nhìn chằm chằm đám võ cảnh xuất hiện ngoài cửa.

Phía trước, tuy rằng Trần Phàm xuống tay ngoan độc. hơn nữa xuất hiện dấu hiệu bệnh tình phát tác. nhưng bằng vào ý chí lực khủng bố. áp chế cảm xúc hung bạo trong nội tâm. lúc này nhìn họng súng đen nhánh lạnh băng trong tên đám võ cảnh, cảm xúc hung bạo hắn đang tận lực áp chế bắt đầu rục rịch lên.

Tựa hồ...hắn muốn biến thành một người khác!

Cuồng Lôi

28. Chương 28: Tâm Tư Lý Thắng.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

“Giơ tay anh lên. có nghe hay không?” Nhận thấy được sát ý kinh khủng trên người Trần Phàm, trong lòng đầu lĩnh võ cảnh cực kỳ khấn trương, hấn cố gắng dùng tiếng gầm giận dữ để che giấu, nhưng hai bàn tay run rẩy đã bán rả hấn.

Không chỉ là hấn. những chiến hữu bên cạnh hấn cũng có chút khấn trương!

“Tôi không thích người khác dùng súng chĩa vào tôi.” Trần Phàm nhẹ lắc cổ. phát ra một tiếng vang giòn rỗng: “Tôi biết các anh phụng lệnh làm việc, tôi không muốn làm khó dễ các anh.”

Dứt lời, Trần Phàm giơ lên hai tay. tư thế xem như phối hợp.

Ngạc nhiên nghe được câu nói của Trần Phàm, nhóm võ cảnh đều nhẹ nhàng thở ra. nguyên bản trong tay bọn hấn cầm súng không nên sợ hãi mới đúng, nhưng mùi máu tươi cùng sát khí chồng chất từ trên người Trần Phàm phát ra quá nặng, dày đặc đến mức bọn hấn không dám đối diện cùng Trần Phàm.

“Anh xác định sẽ không phản kháng?” Võ cảnh cầm đầu vốn muốn lập tức hạ súng, nhưng là vì bảo đảm nên vẫn khấn trương hỏi một câu.

Hấn vừa thốt lên xong, những võ cảnh khác cũng nhìn chằm chằm Trần Phàm không chuyển mắt. không dám lãnh đạm chút nào.

Trần Phàm gật gật đầu.

Thấy Trần Phàm gật đầu. đầu lĩnh võ cảnh suy nghĩ một chút, ra lệnh: “Buồng súng!”

Bá!

Cơ hồ trong nháy mắt, toàn bộ võ cảnh buồng súng xuống, động tác chỉnh tề nhất trí. vừa nhìn liền biết thường xuyên tiến hành huấn luyện, lẫn nhau đạt tới ăn ý rất tốt.

“Xin theo chúng ta đi một chuyến, đội trưởng của chúng ta muốn gặp anh!” Mắt thấy thủ hạ đều buồng súng, cầm đầu võ cảnh trầm giọng nói.

Trần Phàm gật gật đầu. sau đó lập tức hướng ngoài cửa đi tới.

Có lẽ là nhận thấy được Trần Phàm thu liễm sát ý trên người, có lẽ là võ cảnh cầm đầu đáp ứng lời yêu cầu của Trần Phàm, nhóm võ cảnh nhìn Trần Phàm đi tới. cũng không giơ súng lên. chỉ yên lặng nhìn chằm chú vào hấn.

Cùng lúc đó. đầu lĩnh vào ký túc xá. sắc mặt Tô San khó coi đứng ngay trước bốn võ cảnh võ trang đầy đủ. bất mãn nói: “Vì sao không cho tôi đi vào? Người bên trong tôi quen biết, là bạn học của tôi!”

Phía trước, những võ cảnh tiến đến sau khi nhận được mệnh lệnh, trước tiên chạy tới nơi này. xua tan sinh viên tụ tập trong ký túc xá. hơn nữa còn an bài người canh gác. cấm sinh viên tới gần.

Mà Tô San nhìn thấy mười mấy tên võ cảnh võ trang đầy đủ vọt vào tòa lầu ký túc xá nam sinh, xuống lầu hỏi. mới biết được chân tướng sự tình.

Không biết tại sao. khi biết được một mình Trần Phàm cùng mấy võ cảnh làm Ngu Huyền bị trọng thương đang ở chung trong một phòng thì nội tâm của nàng đã tràn ngập lo lắng.

“Vị bạn học này. mời cô lập tức rời khỏi đây!” Võ cảnh đứng trước người Tô San mặt không chút thay đổi nói.

Nghe được câu trả lời giống như máy móc của võ cảnh kia. gương mặt Tô San phát lạnh, hoàn toàn nổi giận: “Các anh sao có thể như vậy? Làm bị thương bạn học của tôi không nói. hiện tại một đồng người mang theo súng đi vào bắt bạn học của tôi! Anh.. .các anh rốt cục muốn làm gì?”

Lúc này đây. bốn gã võ cảnh lựa chọn trầm mặc.

Trương Thiên Thiên luôn luôn đi theo sát phía sau Tô San. trong lúc nàng nhận thấy được cảm xúc của Tô San dị thường kích động, nàng mơ hồ đoán được điều gì. lại không dám khẳng định. Đồng thời, nàng thật sự hiếu kỳ với việc gì đó đang xảy ra bên trong.

“San San. cô không nên kích động, nếu bọn hắc không cho đi vào. chúng ta ở bên ngoài chờ thôi.” Trương Thiên Thiên nghĩ nghĩ nhìn Tô San nói.

Nếu ở bình thường. Tô San nghe được câu nói của Trương Thiên Thiên, nhất định sẽ ý thức được tâm tình của mình có chút khác thường, nhưng ngay lúc này nàng thật sự không biết là làm sao. nàng cực kỳ lo lắng cho an nguy của Trần Phàm, căn bản không nhìn thấy được điểm này, nàng vốn muốn nói gì đó. lại chứng kiến từ xa xa có mấy chiếc quân xa chạy đến.

Bên ngoài ký túc xá sinh viên đại học Đông Hải vây kín, nhìn thấy mấy chiếc quân xa đi đến. cùng tránh đường, để mấy chiếc quân xa thuận lợi dừng ngay trước cửa lớn ký túc xá.

Khi xe dừng lại. dần dần nhảy xuống không phải cảnh vệ viên của Lý Thắng, mà là vài tên binh lính thủ hạ của Phương đội trưởng mặc quân trang rằn ri. bọn hắc vừa xuống xe. lập tức bảo hộ Phương đội trưởng, theo thói quen đưa mắt nhìn bốn phía, vừa nhìn liền biết đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp.

So ra mà nói. người của Lý Thắng kém hơn rất nhiều, không có chút ý thức cảnh giác nào.

“Để giáo quan mang theo bọn họ đến sân thể dục!” Nhìn đám người đồng nghìn nghịt, sắc mặt Lý Thắng cực kỳ khó coi. hôm nay là ngày đầu tiên huấn luyện quân sự. liền phát sinh chuyện như vậy. điều này làm chỉ đội trưởng như hắc thật mất mặt. hơn nữa chuyện này còn bị Phương đội trưởng hay biết.

Lúc Lý Thắng truyền đạt mệnh lệnh, một gã võ cảnh canh gác rất nhanh chạy đến trước mặt Lý Thắng, thu chân, uốn ngực, cúi chào lớn tiếng nói: “Báo cáo chỉ đội trưởng, trung đội trưởng đã dẫn người đi vào. cho chúng tôi phụ trách cảnh giới!”

Lý Thắng gật gật đầu. quay đầu lại nhìn thoáng qua Phương đội trưởng, sắc mặt nghiêm túc nói: “Phương đội trưởng, chúng ta vào đi thôi.”

Nói xong Lý Thắng dẫn đầu di chuyển, cùng bốn tên lính đi vào ký túc xá. Phương đội trưởng dẫn người theo sát phía sau.

Trần Phàm đã đi ra hành lang, hơn mười võ cảnh đã vây quanh hắc ở giữa, nhưng không ai dùng súng chĩa vào hắc.

Phía trước còn hơn mười võ cảnh, hai người làm một tổ. nâng lên đám người Hoàng Hiểu Đông.

Lý Thắng mới mang người đi tới chỗ rẽ hành lang, lập tức thấy được Hoàng Hiểu Đông được nâng đi phía trước nhất.

Khi hắc chứng kiến mắt cá chân dính đầy máu lộ ra xương trắng của Hoàng Hiểu Đông thì sắc mặt hắc không khỏi biến đổi lớn!

“Hiểu Đông!” Sau thoáng khiếp sợ. Lý Thắng lập tức bước nhanh đến trước người Hoàng Hiểu Đông, khom người thần tình lo lắng hỏi han: “Hiểu Đông, làm sao vậy?”

Hai mắt cá chân của Hoàng Hiểu Đông bị Trần Phàm đạp nát. đau đớn kịch liệt làm cho ý thức của hắc trở nên cực kỳ mơ hồ. mơ hồ nghe được câu nói của Lý Thắng, hắc theo bản năng cảm thấy hết sức quen thuộc, gian nan mở mắt.

“Hiểu Đông, là cậu. cháu làm sao vậy?” Lý Thắng thấy Hoàng Hiểu Đông mở to mắt. nhẹ nhàng thở ra. vừa rồi hắc thấy sắc mặt Hoàng Hiểu Đông tái nhợt, cả người dính đầy vết máu. thiếu chút nữa đã nghĩ Hoàng Hiểu Đông đã chết.

Dần dần thấy rõ người đứng trước mắt là cậu của mình, nguyên bản cơ thể suy yếu của Hoàng Hiểu Đông lập tức có cỗ lực lượng vô hình dũng mãnh tràn vào. hắc như phát điên, đỏ hồng mắt tru lên: “Cậu...cậu. chân của cháu bị tên tạp chủng kia đánh gãy! Giúp cháu giết hắc! Nhất định phải giết hắc!”

Giờ khắc này. nội tâm sợ hãi tích góp từng tí một trong lòng Hoàng Hiểu Đông hóa thành oán khí. lòng dạ đã ném hết lên chín tầng mây. nguyện vọng của hắc chỉ có một: để Lý Thắng báo thù cho hắc!

Nghe được lời nói của Hoàng Hiểu Đông, lại nhìn thương thế của hắc. trong lòng Lý Thắng chợt lộ bộ. lấy ánh mắt của hắc tự nhiên nhìn ra mắt cá chân Hoàng Hiểu Đông đã hoàn toàn dập nát. nửa đời sau chỉ sợ phải vượt qua trên xe lăn.

Phát hiện này làm cho Lý Thắng nguyên bản đang lo lắng cho Hoàng Hiểu Đông lập tức càng trở nên âm trầm, cặp con ngươi hẹp dài lập tức híp lại. lóe ra sát khí lạnh lẽo. thậm chí hắn cũng không đi nhìn xem thương thế của đám người Ngô Khải.

Đối với hắn mà nói. một trăm Ngô Khải cũng kém một mình Hoàng Hiểu Đông!

Kiệt lực không chế cảm xúc. Lý Thắng bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Phương đội trưởng đứng phía sau nói: ‘Phương đội trưởng, tính chất nghiêm trọng của chuyện này vượt khỏi sự dự liệu của tôi. chỉ sợ tạm thời tôi không cách nào tiếp anh. thật có lỗi. lần sau uống rượu. Lý mỗ tự phạt năm ly!’

Hiển nhiên đã đến lúc này, Lý Thắng cũng không còn quan tâm được tới việc lôi kéo kết giao với Phương đội trưởng, hắn nhất định tự mình xử lý chuyện này. Nếu không, hắn sẽ gặp phải lửa giận của Hoàng Chí Văn.

Đây là điều mà hắn không thể thừa nhận!

Phương đội trưởng hiểu rõ tính cách của Lý Thắng, biết rõ Lý Thắng là một người có thù tất báo. hơn nữa hắn cũng biết Lý Thắng có thể liên tiếp thăng chức là do quan hệ với Hoàng Chí Văn. hiện giờ đứa con của Hoàng Chí Văn còn bị đánh gãy hai chân. Phương đội trưởng dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được Lý Thắng đang muốn làm gì.

Theo hắn xem ra. lấy tính cách Lý Thắng, tuyệt đối sẽ không để cho người làm bị thương Hoàng Hiểu Đông trở lại Đông Hải.

Dù sao. trong lần huấn luyện quân sự này cũng có hạng mục sinh tồn dã ngoại, mà hạng mục cũng không tiến hành trong quân doanh, mà cần xâm nhập vào khu núi lớn sau quân doanh, trong núi lớn hoàn cảnh phức tạp. rất nhiều nguy hiểm, dù phát sinh chuyện ngoài ý muốn cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Mà Lý Thắng muốn tạo ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần một lời nói.

“Lý đội trưởng, hãy để cho tôi nhìn thử người làm bị thương cháu của anh. bản thân tôi muốn nhìn xem. rốt cục là ai có bốn sự lớn như vậy. chẳng những làm bị thương cháu của anh. còn đánh bị thương lính của anh!” Hơi trầm ngâm. Phương đội trưởng quyết định tìm hiểu đến tột cùng, thứ nhất hắn không muốn Lý Thắng làm ra tai nạn chết người, hơn nữa hắn lại muốn trông thấy người đã làm bị thương Hoàng Hiểu Đông.

Đúng như Phương đội trưởng suy nghĩ. Lý Thắng quả thật động sát cơ!

Hắn dự tính lấy mạng Trần Phàm!

Theo hắn xem ra. chỉ có như vậy mới xoa dịu được lửa giận của Hoàng Chí Văn.

Hiện giờ. Phương đội trưởng lại khẳng khái đòi lưu lại. lại làm cho Lý Thắng có chút khó xử. bắt quá suy nghĩ một chút, hắn vẫn gật đầu đáp ứng.

“Lập tức đưa bọn họ tới phòng cứu thương!” Lý Thắng lạnh lùng hạ mệnh lệnh.

“Cậu cũng đi theo đi. nhìn xem có thể giúp đỡ được gì hay không.” Phương đội trưởng quay đầu nhìn một binh lính đen gầy nói.

“Dạ!” Tên binh lính đen gầy thân thể trắng tấp gật đầu. sau đó cùng rời đi.

Lúc đám người Hoàng Hiểu Đông bị khiêng đi. Lý Thắng cùng Phương đội trưởng sóng vai đi tới chỗ Trần Phàm đang bị mười mấy võ cảnh vây quanh phía trước.

Lý Thắng thấy được Trần Phàm. Trần Phàm cũng nhìn thấy Lý Thắng, khi nhìn thấy biểu tình âm trầm cực điểm của Lý Thắng thì Trần Phàm híp mắt. trong đồng tử biến thành như châm nhọn, chợt đem ánh mắt ném về hướng Phương đội trưởng cùng ba tên lính đi phía sau hắn.

Khi ánh mắt dừng trên người Phương đội trưởng thì đồng tử Trần Phàm hơi phóng lớn. trong con ngươi hiện lên một tia kinh ngạc.

Bởi vì..hắn nhận ra Phương đội trưởng!

Khi ánh mắt Trần Phàm dừng trên người Phương đội trưởng. Phương đội trưởng cũng đang đánh giá Trần Phàm.

Nhìn toàn thân tràn ngập lực lượng bạo tạc của Trần Phàm, cảm thụ được sát khí sâu đậm che giấu trên người hắn. phản ứng đầu tiên của Phương đội trưởng chính là cảm giác nguy hiểm!

Trần Phàm mang đến một cỗ khí tức hết sức nguy hiểm cho hắn!

Phản ứng thứ hai chính là: quen thuộc!

Hắn mơ hồ cảm giác mình đã từng gặp Trần Phàm ở đâu đó. sát khí trên người Trần Phàm cho hắn một loại cảm giác vừa quen thuộc vừa sợ hãi...

Cuồng Lôi

29. Chương 29: Bá Đạo, Hung Hăng Càn Quấy.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Cảm giác quen thuộc làm cho Phương đội trưởng nhúu mày tận lực suy tư. trong đầu lại không có chút ấn tượng đã từng cùng Trần Phàm gặp mặt.

“Bắt hắn trói lại cho tôi!” Phương đội trưởng lâm vào trầm tư. Lý Thắng lại càng ngày càng tức giận, hạ mệnh lệnh nói.

Ngạc nhiên nghe được lời của Lý Thắng, những võ cảnh bên cạnh Trần Phàm theo bản năng muốn dồn phục Trần Phàm.

“Chớ quên, các ngươi đã đáp ứng ta cái gì.” Trước khi nhóm võ cảnh động thủ. Trần Phàm đã mở miệng, giọng nói bằng sương, sát ý trên người cũng dần dần phóng ra ngoài.

Nghe được lời nói của Trần Phàm, những võ cảnh vừa định ra tay lại đột nhiên cứng ngắc trên không trung.

Thấy một màn như vậy. Lý Thắng cả kinh, theo sau tức giận đến cả người run rẩy lên kịch liệt!

Phải biết rằng, hắn là chi đội trưởng, là người cầm quyền nơi này!

Hiện giờ. thủ hạ của hắn bởi vì một câu của Trần Phàm, mà không chấp hành mệnh lệnh của hắn!

Phát hòa!

Lúc này Lý Thắng đã hoàn toàn phần nộ!

“Con mẹ nó còn thất thần làm gì? Dem hắn trói lại!” Lý Thắng hống hển hét lớn.

Lý Thắng bạo nộ. nhưng Phương đội trưởng từ đầu tới cuối vẫn duy trì bình tĩnh, khi hắn nhận thấy được sự biến hóa của Trần Phàm, lập tức mở miệng nói: “Lý đội trưởng, không nên kích động, tôi xem không cần trói người, hỏi trước rõ ràng là chuyện gì xảy ra đi.”

“Phương đội trưởng, chuyện này tôi sẽ xử lý. không bằng anh đi trước một bước đi!” Trong cơn phần nộ Lý Thắng nghe được lời của Phương đội trưởng, hoàn toàn không kiểm soát, cũng chẳng thèm quan tâm thân phận Phương đội trưởng là gì.

Đối với thái độ biến hóa trước sau của Lý Thắng đối với mình. Phương đội trưởng không hề để ý, giống như hắn sớm đã biết Lý Thắng là người như thế nào.

Lời của Lý Thắng vừa ra khỏi miệng. Phương đội trưởng cũng không rời đi. mà là nhúu mày ghé đến bên tai Lý Thắng, nhẹ giọng nói: “Tiểu tử đó không đơn giản, việc này nên bàn bạc kỹ hơn!”

Trải qua lời nhắc nhở của Phương đội trưởng. Lý Thắng dần dần bình tĩnh trở lại. phía trước bởi vì hắn nhìn thấy cháu của mình bị đánh gãy hai chân, hoàn toàn nổi giận, lại quên Trần Phàm chẳng những làm bị thương cháu của hắn. còn đánh bị thương năm tên võ cảnh.

Hơn nữa dưới tình huống hắn hoàn toàn không hề bị thương!

Đây cũng chính là nói, năm tên võ cảnh ở trong tay Trần Phàm không hề có chút sức lực đánh trả!

Hiểu được điểm này. biểu tình Lý Thắng càng thêm trở nên âm trầm. Dù là bộ đội của hắn không phải là bộ đội đặc thù. nhưng năm người liên hợp cùng nhau, ở trong không gian nhỏ hẹp bị đánh không hề có lực hoàn thủ. đối phương lại không chịu một chút tổn thương, điểm này chỉ sợ dù chính Phương đội trưởng cũng không thể làm được!

Lý Thắng trầm mặc. trong đám người Trần Phàm lại mở miệng, khoe miệng của hắn lộ vẻ tươi cười trào phúng, trong con ngươi cũng tràn ngập vẻ khinh thường: “Như thế nào? Lý đội trưởng, chẳng lẽ ông muốn lạm dụng chức quyền đem mạng của tôi xử lý ngay tại chỗ này hay sao?”

Lý Thắng vốn bởi vì lời nhắc nhở của Phương đội trưởng nên bình tĩnh trở lại. lúc này nghe được lời nói của Trần Phàm, trong con ngươi hiện lên một tia sát khí. nhưng không tức giận, mà là lạnh lùng nói: “Tiểu tử. ta không cần biết ngươi là người gì. ngươi làm bị thương sáu sinh viên, năm võ cảnh, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn dị thường! Ngươi sẽ vì hành vi của ngươi trả giá thật đắt!”

“Nga?” Trần Phàm buông hai tay. lạnh lùng nói: “Đó là sự trừng phạt mà bọn hắn nên có thôi!”

“Người trẻ tuổi, ý vào chính mình có chút bồn sự. quá bữa bãi cũng không phải là chuyện tốt.” Nghe được lời nói hung hăng càn quấy của Trần Phàm, dù là Phương đội trưởng cũng nhìn không được, tuy rằng hắn cảm thấy chuyện này có vấn đề. nhưng cho dù người của Lý Thắng có sai. thì Trần Phàm cũng không nên dùng bạo lực để giải

Trần Phàm nheo mắt lại. cười lạnh hỏi: “Cơn tức không lớn còn gọi là người trẻ tuổi sao?”

“Tốt!” Phương đội trưởng tỉnh bơ vỗ vỗ tay. sau đó nói với Lý Thắng: “Lý đội trưởng, nếu không ngại, cho người của tôi giúp anh dạy tiểu tử này một chút”

Lý Thắng nghe Phương đội trưởng nói như thế. lập tức gật gật đầu. hắn thật sự biết rõ thân thủ ba người phía sau Phương đội trưởng kinh khủng tới bậc nào.

Mắt thấy Lý Thắng gật đầu. Phương đội trưởng lập tức đánh ra một thủ thế. thủ thế vừa ra. ba gã binh lính mặc quân trang mang giày đặc chủng tác chiến không hẹn mà cùng đi lên trước, hướng Trần Phàm đi đến.

“Các anh lui ra phía sau!” Lý Thắng thấy thế. nhìn đám võ cảnh đang vây quanh Trần Phàm truyền đạt mệnh lệnh, giọng nói có chút bất mãn. hiển nhiên đợi sau khi xử lý hoàn tất chuyện này. mười mấy người kia sẽ thừa nhận lửa giận của hắn.

Thân là một gã chỉ đội trưởng, lại không chỉ huy được thủ hạ. điều này truyền đi ra sẽ bị người trong trung đoàn võ cảnh Đông Hải cười đến rụng răng!

“Nếu ông cũng muốn cùng hắn không phân rõ đen trắng, ý thế hiếp người, như vậy tôi không để ý đưa luôn ba người bọn họ đi gặp diêm vương!” Mắt thấy võ cảnh bên người rời đi. phía trước đi tới ba gã binh lính mặc quân trang, trong con ngươi Trần Phàm lóe lên hàn ý lạnh lẽo. giọng nói băng sương khiến lòng người rét lạnh: “Nếu như là luận bàn. bọn hắn còn chưa đủ tư cách. ông.. cũng không đủ tư cách!”

Ông cũng không đủ tư cách!

Bá đạo. hung hăng càn quấy, không coi ai ra gì!

Trần Phàm nói lời ngông cuồng làm cho trong đôi con ngươi của ba tên binh sĩ bên cạnh Phương đội trưởng hiện lên một tia tức giận, mặc dù bọn hắn có chút sợ hãi với một thân sát ý khủng bố của Trần Phàm, nhưng bọn hắn cũng không tin Trần Phàm có thể là đối thủ của ba người bọn hắn.

Bọn hắn càng không tin ngay cả đội trưởng của mình cũng không có tư cách làm đối thủ của Trần Phàm!

Không chỉ nói ở trung đoàn võ cảnh Đông Hải. hay là cao thấp trong toàn quân. Phương đội trưởng đều được tính là nhân vật. hiện giờ lại bị Trần Phàm nói không có tư cách luận bàn cùng Trần Phàm?

Theo ba tên lính xem ra. đây quả thực chính là thói lắm!

“Phương đội trưởng, tiểu tử này thật ngông cuồng, cho người của anh buông tay đánh, xảy ra chuyện tôi phụ trách hết!” Lý Thắng hoàn toàn bị tư thế cuồng vọng của Trần Phàm chọc giận, hấn lạnh lùng liếc mắt nhìn Trần Phàm, sau đó nói với Phương đội trưởng.

Phương đội trưởng hiểu được ý tứ của Lý Thắng. Lý Thắng là muốn cho người của hắn hạ sát thù!

“Trở về.” Ngoài sự dự liệu của người khác chính là Phương đội trưởng bị Trần Phàm nhục nhã chẳng những không dựa theo lời Lý Thắng nói đi làm. cũng không nổi giận vì câu nói của Trần Phàm, tương phản còn cho ba tên lính thủ hạ của mình quay về.

Ngạc nhiên nghe được mệnh lệnh của Phương đội trưởng, ba tên lính nháy mắt dừng bước lại. gương mặt dù có chút nghi hoặc, nhưng vẫn xoay người trở lại bên cạnh Phương đội trưởng.

Nghi hoặc không chỉ là ba người bọn họ. mà còn có Lý Thắng đang đứng bên người Phương đội trưởng. Lý Thắng nhíu mày. khó hiểu hỏi: “Phương đội trưởng, anh đây là...?”

“Tôi cho rằng trước tiên cần phải đem sự tình hỏi rõ mới tốt.” Gương mặt Phương đội trưởng nghiêm túc đáp một câu. sau đó hướng Trần Phàm hỏi: “Người trẻ tuổi, cậu nói chúng tôi không coi ai ra gì. tôi xem cậu càng giống như không coi ai ra gì! Nói đi. rốt cục sao lại thế này?”

Nói xong, sắc mặt Phương đội trưởng phát lạnh, bồi thêm một câu: “Nói vậy cậu cũng biết cậu chơi đùa phát hỏa. nếu lý do của cậu không đủ nguyên vẹn. như vậy thật đáng tiếc. Lý đội trưởng tuyệt đối sẽ không cho cậu bình yên rời khỏi quân doanh.”

Hiển nhiên đến lúc này. Phương đội trưởng cũng có chút căm tức. nhất là câu nói vừa rồi của Trần Phàm, vũ nhục hắn không sao cả. nhưng muốn nói đưa binh lính của hắn đi gặp diêm vương gia. đây mới chính là trực tiếp chọc giận hắn.

“Sự tình kỳ thật rất đơn giản. Hoàng Hiểu Đông cùng một người bạn cùng phòng của tôi trước khi huấn luyện quân sự từng có phát sinh mâu thuẫn, trong lòng hận thù.

lợi dụng cơ hội huấn luyện quân sự lần này chinh lý chúng tôi.” Trần Phàm lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Thắng, gần từng chữ: “Ngay từ đầu. đã liên hợp đám giáo quan huấn luyện quân sự cho chúng tôi chạy bộ. không cho ăn cơm. những điều này là chuyện nhỏ. chúng tôi nhịn một chút cũng đã vượt qua. Nhưng bọn hắn ngàn vạn không nên đem bạn cùng phòng của tôi đánh thành trọng thương!”

“Dem bạn cùng phòng của cậu đánh thành trọng thương? Ai làm?” Phương đội trưởng nhướn mày.

Trần Phàm trầm giọng nói: “Năm tên võ cảnh nằm dưới đất kia.”

“Chỉ biết nói vậy! Rõ ràng là sinh viên không biết trời cao đất dày kia động thủ trước!” Lý Thắng lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Phàm, nếu không phải lúc này có Phương đội trưởng ở đây. chỉ sợ hắn đã sớm cho người xuống tay đối với Trần Phàm, căn bản sẽ không kéo dài đến bây giờ.

Trần Phàm ha ha cười: “Phải rồi! Mấy tên hỗn đản kia vốn cho lính của người mai phục ngay cửa ký túc xá. sau đó dẫn đầu động thủ với bạn cùng phòng của ta. chờ sau khi chọc giận bạn của ta. binh lính của người mới xông vào làm ra vẻ như đang cố gắng ngăn cản! Bạn của ta đang phần nợ. nhất thời không biết là giáo quan, không quay đầu lại đã giáng cho hắn một cái tát, sau đó lính của người cũng rất uy vũ. nói phải đánh chết hắn ah!”

“Đây là chân tướng trong miệng người!” về mặt Trần Phàm trào phúng nói: “Dù sao ở trong quân doanh này. quyền lực của người lớn nhất, người đem người sống nói thành người chết, cũng không một ai dám nghi ngờ người, đúng không?”

Ân?

Tựa hồ nghe ra vấn đề trong lời nói của Trần Phàm, đôi mày Phương đội trưởng càng nhíu chặt hơn.

Mà Lý Thắng đã hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, hắn thậm chí không hề hỏi đến Phương đội trưởng, mà vung tay lên. lạnh lùng nói: “Trời hắt lại cho ta. xử trí theo quân pháp!”

Lúc này đám võ cảnh thối lui ra phía sau Trần Phàm lại không thờ ơ giống như lần đầu tiên, bọn hắt giống như có lẽ đã ý thức được sai lầm của mình.

Khi bọn hắt cố gắng đem Trần Phàm bao vây. thì bốn người bên cạnh Lý Thắng đã rút súng ra. hòng súng nhắm ngay Trần Phàm!

Đối mặt hòng súng đen nhánh, nhận thấy được người đứng phía sau cách mình càng lúc càng gần. Trần Phàm kéo chiếc áo rằn ri trên người xuống, híp mắt. lạnh lùng nói: “Phương đội trưởng, từ biệt ba tháng trước, không nghĩ tới chúng ta lại gặp nhau ở nơi này!”

Lúc trước đi ra khỏi ký túc xá. Trần Phàm không muốn bị sinh viên bên ngoài nhìn thấy cơ thể tràn đầy vết sẹo của mình, vì thế đã mặc áo vào. Lúc này không có chiếc áo che phủ. những vết sẹo chằng chịt ở trên người Trần Phàm lập tức bại lộ ra ngoài.

Nhìn những vết sẹo chằng chịt ở trên người Trần Phàm, đồng tử Phương đội trưởng đột nhiên giãn nở ra. sau đó trong đầu dần dần hiện ra một thân ảnh trùng hợp với thân ảnh của Trần Phàm.

Khi hai thân ảnh hoàn toàn trùng khớp, trí nhớ giống như nước thủy triều tràn về. Phương đội trưởng nhận không được sợ run cả người, thanh âm run rẩy nói: “Không.. .không nên cử động!”

Biểu hiện khác thường của Phương đội trưởng làm cho mọi người ngoại trừ Trần Phàm đều giật mình cả kinh!

Ở trong trí nhớ của đám người Lý Thắng. Phương đội trưởng luôn luôn là một người có tố chất tâm lý rất tốt. gặp phải bất cứ tình huống gì cũng đều sẽ không bao giờ khẩn trương!

Nếu không hắt cũng không có tư cách trở thành đội trưởng đại đội đặc công của trung đoàn võ cảnh Đông Hải!

Nhưng giờ khắc này. Phương đội trưởng lại khẩn trương?

“Tôi bảo các cậu lui ra!” Phương đội trưởng nhìn đám võ cảnh đang vây quanh người Trần Phàm gào lên một tiếng, sau đó quay đầu. dùng ngữ khí không cho phản kháng nói: “Lý Thắng, anh không thể động vào người này! Một đầu ngón tay cũng không thể động!”

Dứt lời. Phương đội trưởng dùng một loại ánh mắt kính sợ và sợ hãi nhìn Trần Phàm.

Loại sợ hãi này. như sử dụng ma pháp bình thường, đã in sâu vào bên trong tâm khảm của linh hồn hắt. vĩnh viễn không thể phai nhạt!

30. Chương 30: Từng Là Ác Mộng.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Thân là đội trưởng đại đội đặc công trung đoàn võ cảnh Đông Hải. năng lực tác chiến đơn độc của Phương Chí Cương chẳng những bài danh thứ nhất trong trung đoàn võ cảnh, hơn nữa trong cuộc thi lớn của tổ chức đặc công ba tháng đã lấy được quán quân trong hạng mục cách đấu!

Danh hiệu quán quân này giúp cho trung đoàn võ cảnh Đông Hải lấy được danh dự. đồng dạng cũng sáng tạo một cơ hội cho hắt - sau trận thi đấu đặc công kết thúc, hắt được một ngành đặc thù đưa đi. tham gia vào một hạng chọn lựa hạng nhất.

Hắt rõ ràng nhớ rõ. bọn hắt có tổng cộng mười hai người, mười hai người đến từ địa phương khác nhau, bộ đội khác nhau.

Trong mười hai người, có rất nhiều thành viên tinh anh của đội hải quân lục chiến, có rất nhiều thành viên đỉnh cấp của bộ đội đặc chủng bí mật...

Mà hẳn là người được chọn lựa duy nhất đại biểu cho bộ đội võ cảnh tham gia vào nơi này!

Tục ngữ nói. nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (ngoài người có người, ngoài trời có trời), một ngọn núi sẽ có ngọn núi cao hơn.

Nhìn thấy thực lực của những thành viên tinh anh thuộc mười hai chi bộ đội. Phương Chí Cương biết mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng, chính mình vẫn luôn tự hào với khả năng công phu cách đấu cũng chỉ miễn cưỡng có thể ngang bằng lực lượng với những người đó mà thôi!

Thậm chí. trong lòng Phương Chí Cương rất rõ ràng. nếu...nếu những người đó buông tay. không chỗ nào bắn khoản giao thủ cùng hắn. hắn chẳng những thất bại. còn có thể chết!

Loại đả kích ngay từ đầu này làm cho Phương Chí Cương không thể thừa nhận, bất quá...về sau hắn lại hờ hững, dù sao bộ đội võ cảnh so sánh với những chi bộ đội này luôn có chút chênh lệch, loại chênh lệch này so ở các phương diện.

Sau khi hờ hững. Phương Chí Cương liền Ồm thái độ học tập. cùng mười một quân nhân đại biểu cho sự ưu tú nhất của toàn quân cùng nhau tiến hành huấn luyện.

Mười ngày huấn luyện cấp cho Phương Chí Cương chỗ tốt thật lớn. ưu đãi này đủ cho hắn được lợi cả đời.

Sau khi kết thúc đợt huấn luyện mười ngày, bọn hắn một hàng mười hai người bắt đầu tham gia tuyển chọn. bắn. cách đấu. lễ nghi, năng lực biểu đạt ngôn ngữ. năng lực ứng biến linh cơ vân vân. mấy thử này đều cần thông qua khảo nghiệm.

Ngoại trừ hạng mục bắn Phương Chí Cương chênh lệch không lớn với mười một người khác, mặt khác toàn bộ các hạng mục hắn đều kém rất xa.

Thẳng đến khi tới hạng mục cách đấu mà Phương Chí Cương vốn tự cho là tự hào nhất, hắn tính toán sẽ sử dụng toàn bộ sức mạnh đánh đến cuối cùng, tất phải bảo vệ vinh dự cuối cùng của bộ đội võ cảnh!

Nhưng...làm cho hắn nằm mơ cũng thật không ngờ chính là. khảo nghiệm hạng mục cách đấu lại không giống với hạng mục khác - hạng mục khác đều tiến hành khảo nghiệm từng người, mà hạng mục cách đấu thì là toàn bộ mọi người cùng nhau tiến hành khảo nghiệm!

“Đối thủ của các anh chỉ có một người, chuyện các anh phải làm chính là đánh ngã người kia trong thời gian ngắn nhất.”

Ngay lúc đó khi nghe được vị sĩ quan khảo hạch nói ra những lời này không chỉ riêng Phương Chính Cương, mà mỗi tinh anh của các chi bộ đội đến từ các nơi đều tròn mắt!

Phải biết rằng, bọn họ đều là tinh anh trong tinh anh. vương bài trong vương bài!

Thực lực như vậy. mặc dù là được phái đi tham gia cuộc thi đấu bộ đội đặc chủng toàn cầu. bọn hắn cũng có tin tưởng lấy được thành tích xuất sắc nhất!

Mà viên sĩ quan khảo hạch lại muốn mười hai tinh anh các chi bộ đội như họ cùng nhau giao thủ với một người?

Viên sĩ quan sát hạch cũng bị cả mười hai người chất vấn nghi ngờ. nhưng khảo nghiệm cuối cùng vẫn được tiến hành đúng hạn.

Đối thủ của bọn họ là một nam nhân mang mặt nạ màu bạc.

Từ ban đầu khinh địch, đến giữa cẩn thận, rồi đến mặt sau thảm bại. nam nhân mang mặt nạ màu bạc kia mang theo khí phách cùng sát khí không thể địch nổi. đã cho mười hai người bọn họ một bài học - nam nhân mang mặt nạ màu bạc bằng vào sức một mình cuối cùng đem mười hai người kể cả Phương Chí Cương bên trong toàn bộ đánh ngã xuống đất!

Càng làm trong lòng bọn họ sợ hãi chính là nam nhân mang mặt nạ màu bạc đánh tới cuối cùng, sát khí lẫn nhiên, hoàn toàn bị lạc mình, chiêu chiêu trí mạng, đem năm người trong mười hai người đánh thành trọng thương, hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu!

Hơn nữa...nếu không phải cuối cùng nam nhân mang mặt nạ màu bạc kia bị bắn súng gây tê. trong mười hai người Phương Chí Cương nhất định sẽ có người đi gặp Diêm Vương gia!

Phương Chí Cương vĩnh viễn cũng sẽ không quên được ngày hôm đó. ngày hôm đó đối với hắn mà nói tuyệt đối là ác mộng!

Cho tới bây giờ. hắn vẫn như cũ không thể tin được, mười hai quân nhân tinh anh ưu tú nhất sẽ thua bởi một người, dù cuối cùng người kia cũng bị thương không nhẹ. nhưng dù sao người kia vẫn thắng!

Khí phách coi rẻ hết thấy cùng vết sẹo dày đặc khủng bố trên người nam nhân kia làm cho Phương Chí Cương vĩnh viễn không thể quên!

Trước đó. Phương Chí Cương đã cảm thấy thân ảnh Trần Phàm có chút quen thuộc, sát khí toát ra từ trên người cũng làm cho hắn có cảm giác quen thuộc, nhưng bởi hiện tại thân phận của Trần Phàm là một đệ tử. cho nên hắn không dám liên tưởng đến có liên quan tới người mang mặt nạ màu bạc giao thủ tại ngành đặc thù ngày đó.

Nhưng khi Trần Phàm bỏ đi chiếc áo quân trang trên người, lộ ra vết sẹo dày đặc khắc sâu trong trí nhớ Phương Chí Cương thì hắn lập tức bị chấn kinh!

Đúng vậy. là rung động!

Hắn thật không ngờ đời này của mình còn có thể gặp mặt nam nhân thiếu chút nữa đã phá vỡ sự hiểu biết của hắn!

Hắn càng không nghĩ đến. nam nhân không ai bì nổi kia lại có thể chỉ là một thanh niên chỉ có hai mươi tuổi!

Càng làm cho hắn không cách nào tin tưởng chính là - nam nhân kia lại là một sinh viên?

Từng ly từng tý của ngày đó vẫn như nước thủy triều hiện lên trong đầu Phương Chí Cương, khiến cho cả người hắn không ngừng run rẩy. Đồng thời trên mặt của hắn còn tràn ngập biểu tình kích động.

Mắt thấy Phương Chí Cương không ngừng kích động, đám người Lý Thắng bị cử chỉ khác thường của Phương Chí Cương làm khiếp sợ cũng chậm rãi tỉnh thần lại.

Giờ khắc này. trong lòng Lý Thắng cũng nhắc lên sóng lớn dữ dội!

Phương Chí Cương hiểu biết hắn. hắn lại như thế nào không biết về Phương Chí Cương?

Có thể nói không chút nào khoa trương, từ khi hắn nhận thức Phương Chí Cương, chưa từng nhìn thấy Phương Chí Cương kích động qua như thế!

Mặc dù là ngày đó. Phương Chí Cương vừa lấy được quán quân hạng mục cách đấu trong trận thi đấu lớn. Phương Chí Cương cũng biểu hiện thập phần đậm mặt!

Mà giờ này khắc này. Phương Chí Cương lại kích động đến như vậy?

Chẳng lẽ tiểu tử trước mắt này lại là con cháu của một đại nhân vật nào đó?

Trong lòng Lý Thắng trầm nghĩ, lập tức lại nảy nghĩ này. trong kỷ ức của hắn. thái độ làm người của Phương Chí Cương luôn chính trực, luôn luôn không biết uyển chuyển làm người, nếu không lấy năng lực của Phương Chí Cương cũng đã sớm thăng chức, mà không phải giống như bây giờ. chỉ là một đội trưởng của đại đội đặc công!

Trong lòng hiểu được điểm này. mặc dù Lý Thắng thật hiếu kỳ nguyên nhân Phương Chí Cương khác thường như thế. nhưng không hỏi. mà là vô nhẽ nhẹ lên bả vai Phương Chí Cương, nghĩ nghĩ nói: “Phương đội trưởng, tâm tình của anh thoát nhìn không ổn. không bằng để tôi cho người đưa anh về phòng nghỉ ngơi. Còn chuyện này. tôi tự mình tới xử lý!”

Thật hiển nhiên, sau khi cho rằng Trần Phàm không có chỗ dựa vững chắc cường đại. Lý Thắng cũng không có ý định buông tha Trần Phàm!

Hắn cũng không muốn thừa nhận lửa giận của Hoàng Chí Văn. sự trả giá khi thừa nhận lửa giận hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng - nếu hắn không thể xử lý tốt chuyện này. như vậy đời này hắn cũng chỉ có thể làm chỉ đội trưởng tại đây. còn muốn đi lên trên, đó là người ngốc nói mê thôi!

Lời nói của Lý Thắng làm cho Phương Chí Cương dần dần từ trong ký ức phục hồi lại tinh thần, hắn kiệt lực điều chỉnh cảm xúc một chút, nhưng vẫn không thể áp chế được nội tâm kích động như trước.

“Hô...” Phun ra một ngụm buồn bực trong lòng thật sâu. Phương Chí Cương nghiêm túc nói: “Lý Thắng, tôi nói. anh không thể đụng đến một đầu ngón tay của hắn!”

Thái độ chuyển biến của Phương Chí Cương cũng làm cho Lý Thắng hoàn toàn nổi giận, từ ban đầu cho tới bây giờ. hắn luôn luôn chịu đựng không xuống tay đối với Trần Phàm, chính là vì cấp mặt mũi cho Phương Chí Cương, mà hiện giờ Phương Chí Cương lại mạnh mẽ muốn tham dự chuyện này. hơn nữa còn muốn ngăn cản hắn xuống tay đối với Trần Phàm.

Đây là chuyện mà hắn không thể bỏ qua!

Làm tốt quan hệ với Phương Chí Cương đương nhiên trọng yếu. nhưng còn xa không bằng bình ổn lửa giận của Hoàng Chí Văn!

Dù sao Phương Chí Cương chỉ là đại biểu cho ngày sau thăng quan nhanh hơn được một chút, còn Hoàng Chí Văn lại quyết định vận mệnh tương lai của hắn!

“Phương Chí Cương, tuy rằng anh là đội trưởng đại đội đặc công, nhưng luận chức vị, tôi và anh giống nhau, mà nơi này là quân doanh của tôi. anh không có quyền yêu cầu tôi làm cái gì!” Lý Thắng biến sắc. giọng nói trở nên thật không chút khách khí: “Chuyện này tôi sẽ tự xử lý tôi hi vọng anh không cần nhúng tay!”

Ngạc nhiên nghe được lời này của Lý Thắng. Phương Chí Cương nhất thời nóng nảy. hắn ngàn vạn lần thật không muốn nhìn thấy mâu thuẫn giữa Lý Thắng cùng Trần Phàm bùng nổ. tạm thời không đề cập tới thân phận của Trần Phàm mà ngay cả hắn cũng không có tư cách biết được, chỉ là thân thủ kinh khủng của Trần Phàm thật làm cho hắn có chút kiêng kỵ!

Theo hắn xem ra. Lý Thắng không biết điều muốn đối phó Trần Phàm, đó là nhổ lỏng trên đầu lão hổ - muốn chết!

“Phương đội trưởng. Lý đội trưởng nói rất đúng, nơi này là địa bàn của hắn. chuyện này do hắn xử lý sẽ tốt, tâm ý của ông lòng tôi lĩnh.” Trong lòng Trần Phàm rất rõ ràng Lý Thắng muốn làm gì. cũng nhìn ra được Phương Chí Cương đang muốn ngăn cản. vì thế mỉm cười nói: “Mặt khác, tôi cố ý để cho ông nhận ra tôi. mục đích chỉ có một. đó là muốn ông giúp tôi gọi một cuộc điện thoại.”

“Gọi cho ai?” Phương Chí Cương hỏi theo bản năng.

“Đường Quốc Sơn.” Trần Phàm chậm rãi phun ra một cái tên.

Nghe được Trần Phàm nói ra tên này. mọi người ở đây lập tức biến sắc!

Còn Lý Thắng thì lại giống như bị sét đánh, tròng to mắt ra. về mặt không thể tưởng tượng nổi sững sờ ngay tại chỗ đứng im không hề nhúc nhích, trong đầu hoàn toàn chất đầy ba chữ Đường Quốc Sơn.

Đường Quốc Sơn. tư lệnh của trung đoàn võ cảnh Đông Hải!

Cửu Trảo Ma Long

31. Chương 31: Một Cú Điện Thoại.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Bỗng nhiên gian phòng liền trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy nhịp tim của đám người Phương Chí Cương. Ngay cả Phương Chí Cương ở bên trong. không một ai nghĩ tới. Trần Phàm lại muốn đánh điện thoại gọi cho Đường Quốc Sơn!

“Cú điện thoại này có thể không gọi hay không?” Ngắn ngủi khiếp sợ qua đi. Phương Chí Cương đã dần dần khôi phục lại bình tĩnh, tuy rằng hắn không biết thân phận của Trần Phàm, nhưng đã chứng kiến qua bản lĩnh khủng bố phi thường của Trần Phàm, hắn hoàn toàn có lý do tin tưởng, đây không phải là Trần Phàm muốn hù dọa Lý Thắng, mà thật sự có mối quan hệ với Đường Quốc Sơn.

Trần Phàm hờ hững lắc đầu: “Phương đội trưởng. tất cả mọi người đều là người thông minh, nếu hôm nay ông không xuất hiện, hẳn nhất định sẽ xuống tay với tôi. Mà nếu không phải tôi cởi áo ra. để ông nhận ra tôi. nói vậy ông cũng không vì cứu tôi mà trở mặt cùng hắn. đúng không?”

Đối mặt với Trần Phàm chất vấn. Phương Chí Cương liền rơi vào trầm mặc. Đúng theo như lời mà Trần Phàm nói. Lý Thắng luôn nhận định không có xuống tay, hoàn toàn là xem trên thể diện của Phương Chí Cương. Mà đến lúc này xem ra. Lý Thắng đã quyết định không bán thể diện cho Phương Chí Cương thêm nữa. muốn khẳng khẳng hướng Trần Phàm xuống tay hạ sát.

Bởi nỗi ám ảnh trong kí ức, nên Phương Chí Cương tin tưởng Trần Phàm không phải là đang muốn phô trương thanh thế, hù dọa người khác, nhưng đang bị lửa giận làm cho đầu óc choáng váng hôn mê, trải qua ngắn ngủi khiếp sợ xong. Lý Thắng cười lạnh một tiếng nói: “Đường Quốc Sơn? Ha ha. người đang hù dọa ai đó? Ta nói cho người biết, người nói không sai. người làm cháu ta cùng lính của ta bị thương. Người muốn bình an rời khỏi nơi này, đó tuyệt đối là chuyện tình không có khả năng.”

“Phương đội trưởng. nếu ông không muốn nơi này xảy ra án mạng. như vậy thì hãy làm theo lời tôi nói đi.” Trần Phàm khẽ nheo mắt nhìn Phương Chí Cương, ngữ khí uy hiếp không hề che giấu.

Thân là đội trưởng đại đội đặc công thuộc trung đoàn võ cảnh Đông Hải, Phương Chí Cương chưa từng bị người khác uy hiếp qua như thế này, chưa bao giờ! Nếu đổi thành người khác nói chuyện với hắn như thế, hẳn tuyệt đối sẽ làm cho người ấy biết câu thành ngữ “họa từ miệng mà ra” sẽ có hàm ý như thế nào.

Nhưng...Lời này từ trong miệng Trần Phàm nói ra. đã khiến cho Phương Chí Cương không thể không tin. Tuy rằng trong tay đám lính của Lý Thắng đều có súng, nhưng lúc này tất cả mọi người đều đang ở trong không gian nhỏ hẹp. Lý Thắng cùng mình đều ở đây, đám võ cảnh kia tuyệt đối sẽ không dám nổ súng bừa! Dù sao, tử đạn là không có mất. không người nào dám cam đoan khi nổ súng, tử đạn sẽ không bắn nhầm vào Lý Thắng.

“Tiểu tử ngông cuồng? Ta sẽ bắt chết người ngay bây giờ!” Đám thủ hạ của Lý Thắng không dám nổ súng, nhưng cũng không có nghĩa là Lý Thắng không dám. Bởi Trần Phàm buông lời cuồng vọng đã hoàn toàn chọc giận hắn. hắn rống giận lên một tiếng. theo bên hông rút khẩu súng lục ra.

“Sưu!” Ngay khi Lý Thắng muốn rút súng ra. thì Trần Phàm liền hành động. Tất cả mọi người bao gồm Phương Chí Cương ở bên trong. đều không một ai nhìn thấy rõ Trần Phàm hành động như thế nào, bọn hắn chỉ cảm thấy trước mắt của mình hoa lên vài cái bóng ảnh. Theo sau. không đợi cho Lý Thắng kịp giương súng lên. Trần Phàm liền đã án ngữ ở ngay trước người Lý Thắng, cánh tay phải bung ra nắm giữ lấy khâu súng lục ở trong tay của Lý Thắng.

“Súng, không phải là thứ để người chơi đùa!” Trần Phàm lạnh mà cười, tay phải đột nhiên phát lực. rất nhanh sau đó khâu súng lục đã rơi vào trong tay của Trần Phàm, họng súng chĩa thẳng vào đầu Lý Thắng. Bất thành linh xảy ra cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người đều đứng ngây ra!

“Bỏ súng xuống!” Theo sau. trừ bỏ đám người Phương Chí Cương ra. những binh sĩ khác đều sôi nổi giương súng trong tay lên. đem họng súng nhắm thẳng vào người Trần Phàm, rống giận quát. Thanh âm tuy lớn. nhưng không cách nào che giấu đi tâm tình hoảng sợ trong ngữ khí của bọn hắn. đã kiến thức qua thủ đoạn thiết huyết của Trần Phàm, bọn hắn hoàn toàn có lý do tin tưởng rằng. Trần Phàm có đảm lượng một phát bắn nát đầu Lý Thắng!

Giờ khắc này, trong đôi con ngươi băng sương lạnh lùng của Trần Phàm không hề có bất kỳ một tia cảm xúc nào của con người. Có chăng chỉ là sát khí âm trầm khủng bố, cái loại sát khí khủng bố lạnh tới thấu xương. Nhìn vào đôi con ngươi không có bất kỳ một tia cảm xúc nào của con người. từng giọt mồ hôi lạnh

to như hạt đậu túa ra trên trán của Lý Thắng, toàn thân hắn không kìm chế nổi mà run rẩy lên. dáng vẻ hung hãn cần quấy lúc trước nháy mắt đã hoàn toàn biến mất tăm hơi. Lý trí nói cho hắn biết. Trần Phàm tuyệt đối là dám nổ súng!

“Đừng...đừng bắn!” Lý Thắng hoảng hốt nói. Phương Chí Cương cũng không khá hơn chút nào, hắn muốn tiến lên ngăn trở Trần Phàm, nhưng đã bị Trần Phàm trừng mắt liếc nhìn cảnh cáo.

“Di động?” Trần Phàm nhìn Lý Thắng quát, trong ngữ khí mang theo thanh âm khàn khàn đặc hữu.

Lý Thắng toàn thân chấn động, thờ hồn hể từng ngum nói: “Đưa di động cho hắn!”

Lý Thắng vừa thốt ra lời này, đám binh lính cảnh vệ liền nhanh chóng buông súng xuống. lấy máy điện thoại quân dụng ra. đưa tới cho Trần Phàm. Bất quá Trần Phàm cũng không tiếp nhận máy di động, mà dùng họng súng gõ xuống trán của Lý Thắng một cái.

Hành động này khiến cho tất cả mọi người phải nín thở, còn Lý Thắng thì hai chân mềm nhũn ra. thiếu chút nữa đã hôn mê bất tỉnh ngay tại đương trường, may mắn bản thân hắn dù sao cũng là nhân vật từng kiến thức qua sóng to gió lớn. Trước khi đầu óc hôn mê, đã kịp thời cắn xuống đầu lưỡi của mình, dưới cơn đau kích thích liền khôi phục được một chút khí lực, nên không có gục ngã.

“Tự gọi cho Đường Quốc Sơn đi.” Trần Phàm ra hiệu cho Lý Thắng tiếp nhận di động.

Lý Thắng nuốt khan nước miếng, vươn bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh ra. run rẩy đón lấy chiếc điện thoại di động.

“Bốp!” Có thể là do quá mức hoảng sợ, cho nên sau khi tiếp nhận di động, cánh tay không ngừng run rẩy đã khiến cho chiếc di động trực tiếp rơi xuống bên dưới đất.

“Tôi cho ông thêm một cơ hội nữa. nếu di động còn rơi, tôi sẽ bắn nát đầu ông!” Trần Phàm liếm môi lạnh lùng nói.

Cả người Lý Thắng lại hung hăng run lên. dùng thanh âm khàn khàn nói: “Mau...mau lấy điện thoại lên cho ta!”

Tên cảnh vệ đứng phía sau Lý Thắng cũng bị khí thế khủng bố của Trần Phàm dọa cho hoảng sợ. Bởi vậy khi cúi xuống nhặt di động. hai bàn tay cũng không ngừng run rẩy, may mắn tổ chức tâm lý coi như không tệ. nên sau khi nhặt di động lên cũng không làm rớt xuống lần nữa.

Vươn tay ra đón lấy chiếc điện thoại di động quân dụng. mồ hôi lạnh trên trán Lý Thắng túa ra nhiều hơn. bàn tay cầm chiếc điện thoại thì vẫn không ngừng run rẩy như cũ. Lúc này hắn phải cắn đầu lưỡi thêm một lần nữa. lần này hắn dùng sức trực tiếp đem đầu lưỡi của mình cắn nát. máu tươi nhất thời theo trong khóe miệng chảy ra. Lý Thắng không có lau vết máu trên khóe miệng đi. mà hít sâu một hơi, bắt đầu bấm số 0123....

Sau khi bấm xong con số cuối cùng. thì cả người Lý Thắng đã hư thoát mất hết khí lực. hắn run rẩy đưa điện thoại ra trước mặt Trần Phàm. Trần Phàm vươn cánh tay còn lại ra đón lấy máy, đặt lên trên tai.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người đều đem ánh mắt quảng ném về phía Trần Phàm, khản trương tới mức đã quên hô hấp. Trải qua vài giây thời gian. điện thoại chuyển tiếp, trong ống nghe truyền ra một cái thanh âm trầm ổn mạnh mẽ: “Alo!”

“Kêu Đường lão đầu ra nghe điện thoại.” Trần Phàm thấy không phải là khẩu âm của Đường Quốc Sơn. liền phân phó nói.

Đường lão đầu?

Ngạc nhiên nghe cách xưng hô này, đám người Phương Chí Cương không khỏi trợn tròn mắt lên. còn Lý Thắng thì toàn thân chấn động, hai mắt nhắm vào, làm ra vẻ như muốn hôn mê ngất đi. Tại hắn xem ra. lấy thân phận cùng địa vị của Đường Quốc Sơn. người dám xưng hô như thế này, Trần Phàm tuyệt đối chính là người đầu tiên!

Phương Chí Cương làm như đã nhận ra vẻ bất thường của Lý Thắng. cho nên liền bước tới nâng đỡ Lý Thắng. đồng thời diễn cảm tương đối khó coi. Bởi vì hắn xem ra. mối quan hệ giữa Trần Phàm và Đường

Quốc Sơn đã hoàn toàn vượt qua khỏi tầm dự đoán của hắn. kể từ đó, chuyện này muốn giải quyết qua loa. chỉ sợ là so với lên trời còn muốn khó khăn hơn rất nhiều.

Đầu bên kia điện thoại, binh lính cảnh vệ của Đường Quốc Sơn nghe được ba chữ “Đường lão đầu” cũng ngây ngốc ra. Hắn lại cẩn thận nhìn thoáng qua số máy gọi tới. sau đó lạnh lùng hỏi: “Anh là ai?”

“Anh đi thông báo cho Đường lão đầu. nói Trần Phàm gọi điện tới. tôi có việc cần gặp ông ấy.” Có thể là do đang nói chuyện điện thoại, nên ngữ khí của Trần Phàm đã thoải mái hơn rất nhiều, cũng không chĩa thẳng họng súng vào đầu Lý Thắng nữa.

Đầu bên kia điện thoại, binh lính cảnh vệ của Đường Quốc Sơn nghe vậy, thì trầm ngâm một lúc, sau đó mới cẩn thận nói: “Xin chờ thêm một lát.”

Đại khái chừng nửa phút đồng hồ sau. trong tai nghe truyền ra một thanh âm hùng hậu mười phần trung khí: “Thằng nhóc này, làm sao cậu vẫn không biết lớn nhỏ như vậy đây chứ?”

“Không biết lớn nhỏ ư? Lão già này, dường như xưa nay tôi vẫn luôn gọi ông là Đường lão đầu đi?” Trần Phàm không cho là đúng nói.

Lời này vừa thốt ra. đám võ cảnh đứng phía sau Trần Phàm đều buông súng trong tay xuống. còn Lý Thắng thì hai mắt nhắm chặt, trực tiếp ngã nhào vào trong lòng của Phương Chí Cương. Qua cuộc đối thoại ngắn ngủi kia. đã chứng minh Trần Phàm và Đường Quốc Sơn nhận thức nhau, hơn nữa mối quan hệ còn không hề tầm thường!

Lúc này, Đường Quốc Sơn đang dở khóc dở cười, theo sau hắn chợt nhớ ra cái gì đó, nên mới dò hỏi: “Ủa? Làm sao cậu lại dùng máy của tên tiểu tử Lý Thắng để gọi cho tôi? Hai người nhận thức nhau sao?”

“Còn hơn là nhận thức đó!” Trần Phàm tức giận nói: “Đường lão đầu. tôi nói cho ông biết, nếu tôi không gọi điện thoại tới cho ông. chỉ sợ rằng hôm nay ông phải đến nhật xác tôi rồi.”

“Nhật xác là sao?” Nghe được câu nói này, đầu tiên Đường Quốc Sơn thoáng ngẩn ra. theo sau liền cười mắng: “Thằng nhóc này, đừng nói những điều vô nghĩa với ta. Mau nói đi. rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Đường lão đầu. tôi nghĩ. hãy để cho chính bản thân hắn kể cho ông nghe đi.” Trần Phàm nói xong đưa máy tới trước mặt Lý Thắng đang sắp rơi vào hôn mê.

Trông thấy chiếc máy điện thoại gần trong gang tấc, Lý Thắng giống như đang nhìn thấy ma quỷ chui lên từ dưới địa ngục bình thường, đôi con ngươi trong mắt mở lớn lên. thân mình hung hăng run rẩy, như thể nào còn dám tiếp đón điện thoại đây?

Bùm! Theo sau. trên người Lý Thắng không biết từ đâu trào ra một cỗ khí lực. trực tiếp quỳ rạp xuống đất. dùng ánh mắt cầu xin tha thứ nhìn vào Trần Phàm, đồng thời còn khẽ lắc đầu. ý bảo Trần Phàm xin hãy buông tha cho hắn. Nhìn Lý Thắng lúc trước khăng khăng muốn đưa mình vào chỗ chết, nhưng lúc này lại khúm núm van xin giống như một con chó nhà tang. Trần Phàm không hề...nảy sinh ra chút lòng nhân từ nào. Bởi vì nhân từ đối với địch nhân....chính là tàn nhẫn với bản thân mình!

Trần Phàm hiểu rõ, nếu hôm nay bản thân mình giống như Ngu Huyền, không hề có chút bối cảnh nào, thì cho dù mình quỳ xuống kêu Lý Thắng bằng ông nội cũng chẳng thấm thía vào đâu. Lý Thắng tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tha cho mình!

“Nếu ông không nghe, thì tôi sẽ buông điện thoại ra đó.” Trần Phàm nói xong. giờ điện thoại ra giữa không trung.

Chứng kiến Trần Phàm muốn buông tay, Lý Thắng sợ tới mức thiếu chút nữa đã hồn phi phách tán. thân hình mập mạp run rẩy mãnh liệt, hai tay vội vàng đón lấy máy di động.

“Thủ...thủ trưởng.” Lý Thắng vừa đón lấy máy di động. liền dùng sức nuốt khan nước miếng, run rẩy nói.

Đầu bên kia điện thoại, Đường Quốc Sơn đợi khoảng chừng ba mươi giây đồng hồ sau mới nghe được thanh âm của Lý Thắng. nhất thời hiểu ra chuyện tình sợ rằng không hề đơn giản. Lúc này còn cảm nhận được nỗi sợ hãi trong ngữ khí của Lý Thắng, thì trong lòng càng chứng thực nghi vấn của mình. Nhớ tới câu nói

lúc trước của Trần Phàm. Đường Quốc Sơn ngữ khí liền trở nên băng lạnh: “Lý Thắng, anh mau nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

Lý Thắng bị thanh âm băng lạnh của Đường Quốc Sơn làm cho hoảng sợ không nhẹ. máy di động ở trong tay hắn thiếu chút nữa đã rơi ra.

Lúc trước, Trần Phàm không có đích thân đưa Ngu Huyền chạy tới phòng cứu thương, là bởi vì hắn nhìn ra được trên người Ngu Huyền không có vết thương trí mạng, phần lớn chỉ là ngoại thương mà thôi. Thoạt nhìn tuy rằng khủng bố, nhưng không có nguy hiểm, cho nên hắn lựa chọn ở lại, giúp Ngu Huyền báo thù. Hiện giờ, chứng kiến Lý Thắng tiếp đón điện thoại xong, sợ tới mức ngay cả đại khí cũng không dám thở mạnh. Trần Phàm biết mình không cần phải ở lại đây thêm nữa. Vì thế cầm áo mặc lên trên người, sau đó thản nhiên bước đi ra ngoài.

Lúc này đây không có bất kỳ người nào dám ngăn trở hắn, thậm chí Phương Chí Cương còn đặc biệt phái một gã cảnh vệ đi theo Trần Phàm. Mục đích của Phương Chí Cương rất đơn giản, hắn không muốn dám vô cảnh gác cửa cùng Trần Phàm phát sinh xung đột!

“Lý Thắng xong rồi!” Đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Trần Phàm rời khỏi hành lang. Phương Chí Cương khẽ thở dài, hắn biết rõ lấy tính chất nghiêm trọng của chuyện tình lần này, không chỉ kiếp sống quân nhân của Lý Thắng chấm dứt, mà thậm chí bản thân mình cũng khó tránh khỏi bị cấp trên trách phạt.

Thủy Chung

32. Chương 32: Trần Gia Ở Phương Bắc.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Tổng Y Viện là bệnh viện trực thuộc vào trung đoàn võ cảnh ở Đông Hải, danh khí rất lớn, vốn được coi là bệnh viện lớn nhất nhì ở Đông Hải. Đối với người bình thường mà nói, Tổng Y Viện tuy rằng danh khí lớn, nhiều chuyên gia, nhưng nếu không có quan hệ nhất định, muốn nhờ chuyên gia cấp cao hội chẩn khám bệnh, cơ hồ cũng là chuyện tình không có khả năng.

Ngày hôm nay, khi màn đêm vừa mới buông xuống, có rất nhiều xe quân dụng mang biển số của trung đoàn võ cảnh Đông Hải chạy vào trong bệnh viện, cả bãi đậu xe cơ hồ là chất đầy xe quân dụng. Tạm thời không đề cập tới vấn đề giá thành của mỗi chiếc xe, chỉ cần nhìn biển số của những chiếc xe này, đều đã khiến cho người bình thường phải khiếp sợ không thôi rồi.

Trong phòng hội thảo của bệnh viện, trừ bỏ những chuyên gia ngoại quốc ra, còn có những chuyên gia bản địa, đều tập trung ở đây. Loại tình huống này xuất hiện ở Tổng Y Viện là cực kì hiếm thấy, trước kia chỉ khi nào có đại nhân vật đến bệnh viện điều trị, mới sẽ xuất hiện cái loại tình huống như thế này.

Trong một gian phòng cao cấp của Tổng Y Viện, Ngu Huyền toàn thân băng bó, lẳng lặng nằm dưỡng thần ở trên giường, giống như một cái xác ướp bình thường. Trần Phàm an vị ngay bên cạnh Ngu Huyền, những tia lo lắng cuối cùng trong đôi con ngươi đã hoàn toàn biến mất. lúc trước những chuyên gia của bệnh viện đã tiến hành kiểm tra tổng quát cho Ngu Huyền, kết quả cũng sáng tỏ, thương thế của Ngu Huyền phần lớn đều là ngoại thương, sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, dưỡng bệnh vài ngày là có thể xuất viện.

Chẳng biết qua bao nhiêu lâu thời gian, bởi vì mất máu quá nhiều mà rơi vào trạng thái hôn mê, Ngu Huyền đã chậm rãi mở mắt ra, trong đôi con ngươi vẫn còn che kín những đường tơ máu. Rơi vào tình trạng hôn mê quá dài, khiến cho Ngu Huyền không kịp thích ứng với ánh điện trong gian phòng, vừa mở mắt ra đã lập tức nhắm tịt hai mắt vào.

“Ngu Huyền, trước tiên đừng gấp gáp mở mắt, để tôi rót cho cậu một chén nước ấm nhé.” Trần Phàm phát hiện ra Ngu Huyền đã hồi tỉnh, liền đứng lên đi rót nước cấp cho Ngu Huyền.

Nghe được thanh âm của Trần Phàm. Ngu Huyền vội vàng mở tròng mắt ra. đôi con ngươi xoay chuyển vài vòng. suy yếu hỏi: “Trần Phàm, đây là nơi nào thế?”

“Đông Hải Võ Cảnh Tổng Y Viện!” Trần Phàm vừa rót nước, vừa mỉm cười giải thích cho Ngu Huyền.

“Đông Hải Võ Cảnh Tổng Y Viện?” Ngu Huyền lộ ra ánh mắt nghi hoặc nói: “Sao tôi lại ở trong này?”

“Đám vương bát đần kia đã nhận sai rồi, vì bù đắp sai lầm. đã đặc biệt đưa cậu tới đây dưỡng thương.” Trần Phàm mỉm cười đem cốc nước đặt lên trên chiếc bàn ở đầu giường bệnh.

Vừa nghe thấy Trần Phàm nói như vậy, nguyên bản đang suy yếu Ngu Huyền bỗng nhiên liền trở nên phần nộ. Hắn cố gắng ngồi dậy, trong đôi con ngươi toát ra một tia lửa giận, nói: “Con mẹ chúng nó, đám chó hoang kia nhân cơ hội đánh lén tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho chúng nó đâu!”

“Ha ha. bọn chúng đã bị trừng phạt thích đáng, cũng đang nằm điều dưỡng trong bệnh viện này, thương thế so với cậu còn nghiêm trọng hơn gấp mấy lần rồi.” Trần Phàm nói lời này rất đúng sự thật, tuy rằng trên người Ngu Huyền có nhiều vết thương. nhưng không gây xương vỡ đầu. còn đám người Hoàng Hiểu Đông xương cốt đều tan nát. nhất là Hoàng Hiểu Đông cùng Ngô Khải, ngày sau chắc chắn là không thể nào hoàn toàn bình phục.

Nghe Trần Phàm nói như vậy, đầu tiên Ngu Huyền giật mình trợn tròn mắt lên. xung quanh hốc mắt của hắn thâm tím. lúc này nhìn không khác nào một con gấu mèo!

“Cậu...cậu nói bọn chúng cũng đang nằm dưỡng thương trong bệnh viện này? Là cậu làm sao?” Ngẩn ngừ kinh ngạc qua đi. Ngu Huyền liền điều chỉnh cảm xúc dò hỏi. trong ngữ khí cũng tràn ngập hồ nghi.

“Ừm.” Trần Phàm không có phủ nhận, mà là mỉm cười gật đầu. Sau đó cầm chén nước lên. nhẹ nhàng thổi vài hơi. cố gắng để cho nước nhanh nguội đi.

Ngu Huyền trầm mặc, hắn không khỏi nhớ tới lúc trước ở quân doanh. Trần Phàm vì ngăn cản hắn ra tay, mà đã phải lãnh chịu một đồng hậu quả. Hơn thế nữa...Trần Phàm còn vì báo thù cho hắn. mà bất chấp hậu quả. đánh trọng thương đám người Hoàng Hiểu Đông cùng Ngô Khải!

“Trần Phàm. Ngu Huyền tôi xưa nay vẫn luôn trực tính, sẽ không bao giờ nói chuyện khách sáo.” Ngu Huyền hai mắt ửng hồng, thanh âm run rẩy nói: “Tóm lại. ân tình lần này, huynh đệ ta sẽ ghi nhớ kỹ!”

Vừa nghe Ngu Huyền nói như thế. Trần Phàm mỉm cười không đáp. Hắn biết rõ lời này của Ngu Huyền là xuất phát từ trong nội tâm. nếu như đã xuất phát từ trong nội tâm. thì so với những lời hoa mỹ khách sáo còn đáng quý hơn rất là nhiều.

“Ngu Huyền, tôi biết cậu lo lắng, tôi đánh Hoàng Hiểu Đông cùng mấy tên võ cảnh kia sẽ dính tới phiền toái. Nhưng yên tâm đi. phiền toái đã được giải quyết xong rồi.” Trần Phàm nhìn thấy nỗi lo lắng trong mắt của Ngu Huyền, liền mỉm cười giải thích.

Ngu Huyền tuy rằng nóng tính, hay xúc động. nhưng cũng không phải là cái thứ ngu ngốc. Hắn biết, lúc này mình vẫn bình yên vô sự nằm dưỡng thương ở trong phòng bệnh của Đông Hải Võ Cảnh Tổng Y Viện, đều đã chứng minh hết thấy rồi!

“Tốt lắm. nước nguội rồi. mau uống nước đi.” Trần Phàm cầm chén nước đưa tới trước mặt Ngu Huyền.

Vốn Ngu Huyền còn muốn đứng lên. nhưng vết thương trên người quá nhiều, chỉ thoáng động tới liền đau nhức không thôi. Vì thế, hắn đành phải ngồi im há miệng ra. để cho Trần Phàm giúp hắn uống nước....

Cùng lúc đó, viện trưởng đã thảo luận xong. quay về tới văn phòng. Trong văn phòng, Đường Quốc Sơn, Hoàng Chí Văn, Lý Thắng cùng Lý Hồng mẹ của Hoàng Hiểu Đông đều đang tập trung ở đây.

Hoàng Chí Văn cùng Lý Hồng hai người đều mang diễn cảm âm trầm, trong đôi con ngươi tràn ngập thần sắc lo lắng, còn Lý Thắng thì trong lòng vẫn đang run sợ, cứ việc lúc này Đường Quốc Sơn chưa có thông báo phế bỏ thân phận chỉ đội trưởng của hắn. nhưng hắn đã biết rõ, đây chính là chuyện tình sớm hay muộn mà thôi. So sánh với ba người này mà nói. thì diễn cảm của Đường Quốc Sơn bình tĩnh hơn rất nhiều.

Vừa trông thấy viện trưởng đẩy cửa. bước vào văn phòng. Lý Hồng là người đầu tiên đứng lên. diễn cảm khóc lóc tang thương chạy tới bên cạnh người viện trưởng, túm lấy ống tay áo Blouse, khẩn trương hỏi thăm: “Viện trưởng, chân của con tôi có thể chữa khỏi được không?”

Nghe Lý Hồng hỏi câu này, sắc mặt của viện trưởng có chút khó coi, còn Đường Quốc Sơn lại bày ra biểu tình sớm đã biết trước. Tại hắn xem ra. lấy khả năng khổng chế lực lượng của Trần Phàm, nếu đã muốn phế bỏ một người. coi như là Hoa Đà tái thế cũng vô pháp cứu chữa.

Đúng như suy nghĩ của Đường Quốc Sơn. sau khi trầm ngâm vài giây đồng hồ xong, viện trưởng buồn bực nói: “Tôi đã triệu tập tất cả chuyên gia trong viện đến họp, nhưng mọi người đều nhất trí cho rằng. con của hai ông bà quãng thời gian còn lại. sẽ phải sống ở trên xe lăn rồi.”

Vừa nghe thấy viện trưởng nói như vậy, Lý Hồng nhất thời diễn cảm trở nên tái nhợt, đôi con ngươi trong mắt trợn trừng lên. theo sau nhân cầu xoay chuyển vài lần. làm ra vẻ như muốn ngắt đi. Mà Hoàng Chí Văn ngồi ở trên ghế salon. lại nắm chặt song quyền, hấn dùng sức mười phần, khiến cho hai nắm đấm phát ra những thanh âm bùm bùm cách cách. Bất quá hắn không có đứng lên nâng đỡ Lý Hồng, mà dùng thần sắc âm trầm liếc mắt nhìn Đường Quốc Sơn. trầm giọng nói: “Đường lão, nếu chân con tôi có thể hồi phục, tôi sẽ không truy cứu chuyện này. Nhưng hiện giờ kết quả đã biết rồi. chân con tôi không thể hồi phục lại bình thường. Như vậy, sã thanh niên đánh gãy chân con tôi. tôi sẽ cho người đoạn gãy tứ chi của hắn.”

“Tôi muốn lấy tính mạng của tên hỗn trướng đó!” Lý Hồng hai mắt đỏ ửng. chanh chua quát lên.

Nghe hai người nói chuyện như thế, sắc mặt của viện trưởng càng trở nên khó coi hơn. còn Đường Quốc Sơn lại cười lạnh: “Hoàng Chí Văn, tôi khuyên anh không nên vọng động! Anh phải biết rằng, chuyện lần này sai là ở con anh và Lý Thắng.”

“Đường lão, ngay cả khi con tôi sai, nhưng thủ đoạn của tên thanh niên kia quá mức tàn nhẫn!” Hoàng Chí Văn chỉ có một đứa con trai độc nhất này, hơn nữa từ nhỏ vun đắp tài bồi. cố gắng để ngày sau nó lớn lên nối nghiệp mình. Nhưng hiện giờ biến thành như vậy, hắn tự nhiên là không thể nuốt trôi cục tức này: “Đường lão, tôi nghe Lý Thắng nói. ông cùng tiểu tử đó quen biết nhau, hơn nữa quan hệ thâm sâu. Bất quá sự tình đã tới nước này, bất kể như thế nào, tôi cũng phải khiến cho tên tiểu tử kia trả giá thảm trọng, hy vọng ông sẽ không lấy làm phiền lòng.”

Hiển nhiên, ở trong suy nghĩ của Hoàng Chí Văn xem ra. là Đường lão một mực muốn bảo hộ cho Trần Phàm. Nếu không phải như thế, thì khi Trần Phàm theo Ngu Huyền đến bệnh viện, hắn đã cho người đem trói Trần Phàm lại. căn bản là sẽ không cần phải chờ bệnh viện làm ra kết quả chuẩn đoán bệnh trạng. Hiện giờ, đôi chân của Hoàng Hiểu Đông đã không cách nào cứu chữa. Hoàng Chí Văn cũng chẳng thêm quan đến mối quan hệ nữa. Tại hắn xem ra. tuy rằng luận thân phận, quyền lực cùng địa vị. hắn không bằng Đường Quốc Sơn. nhưng hắn không tin tưởng Đường Quốc Sơn sẽ vì Trần Phàm mà cùng hắn cá chết lưới rách!

“Hoàng Chí Văn. chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi giúp tiểu tử đó, là bởi vì có mối quan hệ thâm sâu hay sao?” Đường như nhìn thấu được suy nghĩ trong đầu của Hoàng Chí Văn. Đường Quốc Sơn nhíu mày, sắc mặt không buồn không vui nói.

Đường Quốc Sơn vừa thốt ra lời này, chẳng những là hai vợ chồng Hoàng Chí Văn, thậm chí cả Lý Thắng cũng ngây ngẩn tâm thần. Chứng kiến ba người không nói câu nào, Đường Quốc Sơn khẽ mỉm cười trào phúng, ngữ khí trầm thấp nói: “Ha ha! Nếu Hoàng Chí Văn anh muốn hướng gã tiểu tử đó xuống tay, cũng được! Đường mỡ sẽ không ngăn cản đâu.”

Hoàng Chí Văn tuy rằng đang tức giận. nhưng dù sao cũng là một lão cáo già. nhiều năm lăn lộn trong giới quan trường. Vừa nghe đã hiểu trong ngữ ý của Đường Quốc Sơn còn bao hàm ý tứ khác, nhin không được nên dò hỏi: “Đường lão, ông đây là có ý gì?”

“Phương bác Trần gia, có biết không?” Đối phương hỏi một đằng, nhưng Đường Quốc Sơn lại trả lời một nẻo.

Phương bác Trần gia!

Bốn chữ này vừa ra khỏi miệng Đường Quốc Sơn, nhất thời sắc mặt của Hoàng Chí Văn cùng Lý Thắng đều đại biến!

“Chẳng lẽ...hắn...hắn là người Trần gia?” Hoàng Chí Văn nuốt khan nước miếng, biểu tình sợ hãi trên mặt không thể che giấu nổi.

Đường Quốc Sơn khê gật gật đầu!

Chứng kiến Đường Quốc Sơn gật đầu, lửa giận đang thiêu đốt trong lòng Hoàng Chí Văn lập tức biến mất không còn trông thấy tăm hơi bóng dáng, giống như hắn vừa phải thừa nhận đả kích khủng bố bình thường, toàn thân vô lực dựa vào thành ghế salon. hai mắt vô thần ngược lên nhìn chằm chằm vào trần nhà. còn Lý Thắng thì đang phơi bày ra biểu tình sợ hãi!

Lý Hồng không hiểu Trần gia phương Bắc đại biểu cho cái gì, mắt thấy chồng mình không nói thêm lời nào, nàng như một ả đàn bà chanh chua bình thường, hung hăng vỗ tay xuống bàn nước trà, hắng giọng, dùng thanh âm bén nhọn quát: “Tôi chẳng quản tên hỗn trưởng kia là Trần gia hay là Vương gia. Hắn làm cho con tôi phải sống nửa đời sau ở trên xe lăn. tôi nhất định phải khiến cho hắn sống không bằng chết!”

“Câm miệng!” Nghe thấy Lý Hồng nói, Hoàng Chí Văn đang thất thần suy tư, chợt hung hăng mở to mắt ra, diễn cảm tựa như đã hoàn toàn khôi phục bình thường.

“Hoàng Chí Văn!” Lý Hồng bị Hoàng Chí Văn quát một tiếng, đầu tiên thoáng sửng sốt. theo sau như người điên lên cơn bình thường, vung tay lên chỉ vào Hoàng Chí Văn nói: “Con của ông bị đánh thành bộ dáng như vậy, mà ông lại bảo tôi câm miệng! Trong lòng ông còn nghĩ đến con mình nữa hay không?”

“Bốp!” Hoàng Chí Văn biến sắc nhảy dựng lên, vung tay tát vào miệng Lý Hồng một cái. Lần này, Hoàng Chí Văn dùng mười thành khí lực, thanh âm vô cùng vang dội.

Lý Hồng bị đánh tới mức choáng váng đầu óc! Nàng trợn tròn hai mắt lên, diễn cảm không dám tin nhìn chằm chằm vào Hoàng Chí Văn. Nàng không tin được, Hoàng Chí Văn lại dám đánh nàng, hơn nữa còn dưới tình huống như thế này.

Lý Hồng đang muốn phát tác thêm, thì Hoàng Chí Văn đã cướp lời, trong ngữ khí tràn ngập vẻ bất đắc dĩ cùng sợ hãi. nói: “Lý Hồng, trên đời này, có những người chúng ta không thể đắc tội nổi! Muốn trách, chỉ có thể trách con của chúng ta có mắt không trông mà thôi.”

Lúc này đây, Lý Hồng không có la toáng lên nữa, mà ngơ ngác đứng sững sờ nguyên tại chỗ. So ra mà nói, thì Hoàng Chí Văn càng thêm thống khổ hơn, thân là nhân vật nắm giữ thực quyền, hắn vốn muốn dùng quyền lực của mình để báo thù cho con trai, nhưng thật không ngờ lại chẳng thể làm gì nổi đối phương. Đây đối với bản thân hắn mà nói. không thể nghĩ ngờ chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất cuộc đời này của hắn!

Nhưng...nhiều năm trà trộn ở quan trường, hắn tự nhiên phải hiểu rõ ràng một câu châm ngôn: “Người sống trên đời. có những điều sỉ nhục, không phải người muốn rửa nhục là có thể rửa nhục! Và có những người. cho dù hung hăng tát người một cái, mà người còn phải khom lưng cúi đầu cảm tạ người ta.”

Thấy Hoàng Chí Văn đã biết mối liên quan trong chuyện này. Đường Quốc Sơn liền đứng dậy bước ra khỏi văn phòng, vốn viện trưởng muốn đi theo bồi tiếp hắn, nhưng lại bị hắn dùng ánh mắt ngăn cản.

Rất nhanh sau đó, Đường Quốc Sơn dẫn theo cảnh vệ, đi tới gian phòng dưỡng thương của Ngu Huyền. Trần Phàm nghe thấy tiếng bước chân, xuyên thấu qua cánh cửa sổ thủy tinh nhìn thấy Đường Quốc Sơn xong, thoáng chần chờ một lúc, vẫn phải đứng lên bước ra khỏi phòng bệnh.

Trần Phàm vừa bước ra khỏi cửa. đám cảnh vệ của Đường Quốc Sơn liền chia ra phong tỏa hành lang, tạo một không gian riêng cấp cho Đường Quốc Sơn cùng Trần Phàm.

“Tiểu tử, thiếu chút nữa cậu đã khiến cho tôi dính vào đại phiền toái ah!” Đường Quốc Sơn giả vờ bày ra thần sắc nghiêm nghị, diễn cảm đánh thép nói.

Trần Phàm hừ lạnh một tiếng: “Đường lão đầu, tôi giúp ông thu thập một đám bại hoại như vậy, ông không cảm ơn tôi thì thôi, cứ nhiên còn nói tôi khiến cho ông dính vào đại phiền toái?”

Nghe Trần Phàm nói như thế. Đường Quốc Sơn lập tức ngậm miệng vào, chuyện này truy cứu đến cùng, thì hoàn toàn là bởi vì Hoàng Hiểu Đông cùng Lý Thắng ép người quá đáng.

“Được rồi. không nói đến chuyện này nữa, liền dừng ở đây thôi.” Đường Quốc Sơn lảng tránh sang chuyện khác: “Lão gia nhà cậu có khỏe không?”

“Đừng nhắc tới ông ta trước mặt tôi.” Nghe được hai chữ lão gia, sắc mặt của Trần Phàm liền biến đổi. ngữ khí cũng trở nên lạnh lùng.

Đường Quốc Sơn xấu hổ mỉm cười, không dám nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng thờ dài không thôi...

Cuồng Lôi

33. Chương 33: Thiếu Nữ?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Đường Quốc Sơn đã rời đi trước khi Trần Phàm ly khai, mà vợ chồng Hoàng Chí Văn thì luôn luôn bảo hộ bên cạnh Hoàng Hiểu Đông. còn...Lý Thắng không ngoài dự kiến đã bị khai trừ. Hiển nhiên, Đường Quốc Sơn làm như vậy, là vì cấp cho Trần Phàm cùng Trần gia một sự công đạo, hẳn không muốn tiếp tục cảnh mẹ đẻ thêm cảnh con!

Lúc mười giờ, viện trưởng phái một y tá trưởng phụ trách chiếu cố Ngu Huyền, đồng thời để cho Trần Phàm về nhà nghỉ ngơi. Biết rõ Ngu Huyền không gặp nguy hiểm Trần Phàm cũng không kiên trì. sau khi cùng Ngu Huyền cáo từ. liền rời khỏi bệnh viện.

Viện trưởng vốn muốn phái xe công của bệnh viện đặc biệt đưa Trần Phàm trở về, nhưng cũng bị Trần Phàm cự tuyệt.

Dù đã mười giờ tối. nhưng trên đường phố xe cộ tấp nập, hai bên đường tùy ý có thể nhìn thấy dân thành phố tản bộ. Có lẽ do nguyên nhân thời tiết quá nóng bức. có lẽ vì xã hội tiến bộ, tư tưởng của mọi người càng ngày càng mở ra. nữ nhân mặc váy càng lúc càng ngắn. càng lúc càng lộ liễu, trong đó còn có không ít nữ nhân, mặc quần sooc còn lộ luôn cả mông...

Không biết đi đã bao lâu. lúc Trần Phàm định can một chiếc taxi trở về biệt thự. lại chợt nghe thấy tiếng điện thoại vang lên.

Trước khi huấn luyện quân sự. mỗi giáo quan chuyên nghiệp sẽ lấy đi toàn bộ điện thoại di động. chuẩn bị sau đợt huấn luyện quân sự sẽ trả lại cho sinh viên, trước khi Trần Phàm rời khỏi quân doanh cũng đã lấy lại điện thoại di động của mình.

Nghe thấy chuông điện thoại. Trần Phàm tựa hồ liền đoán được chủ nhân của cuộc gọi này, khẽ nhíu mày, nghĩ nghĩ. nhưng vẫn lấy điện thoại ra chuyển máy.

“Honey, chuyện xảy ra với anh ở quân doanh tôi đã nghe nói rồi.” Điện thoại vừa chuyển, bên trong truyền ra thanh âm quen thuộc của Dai Fu.

Trần Phàm biết rõ bối cảnh sau lưng Dai Fu. cũng không vì Dai Fu biết chuyện này mà cảm thấy kỳ quái, ngược lại. theo hắn xem ra. với con đường lấy tin tức của Dai Fu. nếu không biết được chuyện này thì đó mới chính là kỳ quái!

Mất thấy Trần Phàm không nói lời nào, đầu bên kia điện thoại giọng nói Dai Fu bỗng nhiên trở nên hết sức nghiêm túc: “Đồ Tể, căn cứ theo toàn bộ sự tình xảy ra mà xem. anh tựa hồ đã khống chế được cảm xúc cuồng bạo trong nội tâm. không hoàn toàn biến thành một phần khác của anh nữa rồi.”

Biết rõ bệnh tình nghiêm trọng của Trần Phàm. Dai Fu hiểu rõ ràng, nếu bệnh tình của Trần Phàm hoàn toàn bùng nổ, biến thành một con người khác, thì hôm nay cũng không đơn giản là chỉ có vài người bị thương. Một khi xuất hiện loại tình huống kia. quân doanh sẽ biến thành địa ngục nhân gian chân chính!

“Phải, tôi có thể nhận thấy được lúc ấy bệnh tình phát tác, nhưng tôi đã khống chế được chính mình rồi.” Đối với điểm khống chế được cảm xúc, Trần Phàm cũng âm thầm cảm thấy may mắn.

Nghe được Trần Phàm trả lời, bên kia điện thoại Dai Fu chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, trầm ngâm chốc lát. cười nói: “Chúc mừng anh. Đồ Tể, bệnh tình của anh đã có chuyển biến tốt đẹp. Đã trải qua chuyện lần này, ngày sau cho dù phần kia của anh có xuất hiện, nhưng anh vẫn sẽ giữ được sự bình tĩnh. Kể từ đó, lấy ý chí cùng nghị lực khống chế của anh. sẽ không còn xuất hiện hiện tượng hoàn toàn mất đi khống chế như trước nữa ”

“Mượn lời chúc phúc của cô, chỉ mong lão đầu Thương Đế sẽ không tiếp tục nhảy ra đá cho tôi một cước.” Trong đầu hiện lên hình ảnh không thể khống chế được lúc trước, Trần Phàm cũng cảm thấy may mắn cho chính mình, hẳn so với người khác càng hiểu được phần kia của mình có bao nhiêu đáng sợ, hẳn thậm chí tin tưởng. nếu không vì mình sinh ra ở Trần gia. lấy trạng huống của hắn. sớm đã bị bí mật xử lý hơn trăm lần rồi. Ngày trước đối với xã hội mà nói. hắn chính là một quả bom hẹn giờ, tùy thời đều có thể phát nổ!

“Đồ Tể. anh cần thận suy nghĩ một chút, anh có thể lấy được hiệu quả hiện giờ, nguyên nhân lớn nhất là vì cái gì? Là bởi vì vị hôn thê của anh sao?” Dai Fu thoáng do dự hỏi.

Trải qua lời nhắc nhở của Dai Fu. trong đầu Trần Phàm không khỏi hiện lên thân ảnh thanh xuân hoạt bát. tràn ngập sự phấn chấn tinh thần của Tô San. trong lòng cũng hiểu được là do nguyên nhân này, vì thế gật đầu: “Phải.”

“Tốt lắm. vấn đề tôi đã hỏi xong. tôi nghĩ. đối với hạng mục nghiên cứu này, tôi lại có đột phá mới rồi.” Bên kia điện thoại, sắc mặt Dai Fu hơi thay đổi. theo sau ngữ khí trở nên thoải mái hơn. nói xong lời cuối cùng, trong ngữ khí lại mang theo một tia khiêu khích: “Honey, tôi nghĩ chúng ta nên khai chai rượu vang để chúc mừng, anh cảm thấy thế nào?”

Trong đầu Trần Phàm không khỏi lóe lên thân thể mềm mại mê người của Dai Fu. trong cơ thể bản năng nổi lên phản ứng. nhưng hắn vẫn cười khổ cự tuyệt nói: “Dai Fu. cô không cần hấp dẫn tôi. tôi không chịu được sự hấp dẫn của cô. Ân. tuy rằng tôi rất muốn hung hăng thu thập đám phụ như cô một trận, nhưng cô cũng biết, tôi có một người bạn bị đánh trọng thương, bây giờ còn đang ở bệnh viện, tôi thật sự không có hứng trí đi chúc mừng cái gì. hôm nào khác đi.”

“Hỗn đản. tôi chỉ là muốn mời anh uống ly rượu vang mà thôi. Tiếp tục cảnh cáo anh một lần nữa. đừng đem tôi nghĩ thành đám nữ lúc nào cũng không được thỏa mãn dục vọng như thế, nếu không tôi sẽ không dễ yên cho anh đâu!” Bên kia điện thoại. Dai Fu giả vờ tức giận mắng một câu. sau đó trên gương mặt mê người hiện lên vẻ thất vọng, nàng dùng một loại ngữ khí cổ quái nói: “Đồ Tể, anh thật sự thay đổi rồi.”

Thay đổi sao?

Trần Phàm tự hỏi mình, trong lòng lập tức có đáp án.

“Dai Fu. cô cũng biết tôi là một nam nhân cường thế. tôi có chủ nghĩa đại nam tử. cho nên...Tôi không chỉ muốn chinh phục cô ở thể xác, mà còn có tâm hồn. tôi không thích cảm giác bị động...” Trong lòng tuy rằng hiểu được đáp án. nhưng Trần Phàm vẫn nhận thấy được bầu không khí có chút dị thường, nên không trịnh trọng trả lời. mà là trêu chọc theo thói quen nói.

“Honey, tôi thật đáng tiếc nói cho anh biết, nguyện vọng của anh sẽ không thực hiện được rồi.” Dai Fu phản kích nói: “Trong lòng tôi anh chỉ là một người bệnh, không hơn. Tôi và anh phát sinh quan hệ, chính là vì thỏa mãn sự ham muốn của song phương, không phải sao?”

“Thương Đế nói cho tôi biết, đây là lời nói dối lớn nhất thế kỷ này.” Trần Phàm không chút xấu hổ nói.

Dai Fu vừa nghe Trần Phàm nói như thế. không khỏi bị trêu tới nở nụ cười, sau đó thở dài nói: “Tốt lắm. đồ tể, tôi muốn đi tắm. ân. nếu anh muốn dùng tay tự giải quyết, tôi sẽ chuyển cho anh một tấm ảnh tôi mặc quần chữ T.”

Nói xong. Dai Fu trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe bên trong điện thoại truyền tiếng vang “đô đô”, Trần Phàm cười khổ không thôi.

Mà đối lại bên kia. Dai Fu lại cầm ly rượu vang trên bàn lên. uống một hơi cạn sạch.

Uống cạn ly rượu, khuôn mặt trắng nõn của Dai Fu hiện lên một tia đỏ ửng. nhưng con người của nàng lại thanh tỉnh đến đáng sợ, trong bóng đêm. ngữ khí của nàng hết sức phức tạp: “Ta là vì nghiên cứu đầu đề mà đến. hay là bởi vì đã hoàn toàn nghiện hẳn?”

Không có đáp án. Dai Fu lại rót đầy thêm một ly rượu vang. uống một hơi cạn sạch!

Kết thúc cuộc điện thoại nói chuyện với Dai Fu. Trần Phàm cũng không tản bộ trên đường, mà là ngồi xe trở về nhà trọ.

Lúc trở lại tiểu khu. Trần Phàm phát hiện ra đèn trong nhà đã hoàn toàn sáng lên.

Mở cửa nhà. Trần Phàm phát hiện bên trong đại sảnh lầu một cũng không thấy thân ảnh dì Điền, cẩn thận lắng nghe, phát hiện thấy trên lầu hai có tiếng bước chân, thoáng suy tư. liền nhận định là dì Điền đang dọn dẹp trên phòng.

Trong ký ức của hắn. ở dĩ vãng, dì Điền đều dọn dẹp phòng vào thời gian này, sau đó mới nghỉ ngơi.

Thay dép lê, Trần Phàm cũng không lập tức trở về phòng. mà là đi tới phòng tắm lầu một. muốn tắm rửa một chút.

Nguyên bản trong phòng riêng của hắn cũng có thể tắm rửa. nhưng chỉ là tắm vòi hoa sen. mà phòng tắm lầu một có bồn tắm lớn. còn có phòng tắm hơi. Nói chung Trần Phàm cùng Tô San đều tắm rửa trong gian phòng này, đây cũng là địa phương mà hai người tiếp xúc thân mật nhất...

Àn. đó là nói về việc hai người dùng chung đồ vật.

Đi vào phòng tắm góc tây bắc lầu một. Trần Phàm phát hiện ra đèn trong phòng tắm lóe lên. điều này làm cho hắn không khỏi cả kinh, theo bản năng cho rằng dì Điền đang ở bên trong. nhưng cẩn thận vừa nghe. bên trong phòng cũng không có động tĩnh gì.

Dì Điền rất ít khi mở sáng đèn như vậy à?

Trần Phàm thập phần nghi hoặc, trong ký ức của hắn. dì Điền là một nữ nhân phi thường mộc mạc, thập phần hiểu được làm sao tiết kiệm, căn bản sẽ không xuất hiện tình huống lãng phí điện năng.

Trong lòng mặc dù có chút kỳ quái, nhưng Trần Phàm cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đẩy cửa phòng tắm đi vào.

Trong phòng tắm che kín hơi nước, một mảnh mờ lung, làm cho người ta có cảm giác đang đặt mình ở trong tầng mây.

Hơi nước xen lẫn vào không khí. Trần Phàm nhin không được nhãn mảy, theo hắn xem ra. bình thường dì Điền hay đi phòng tắm khác để tắm rửa. hiện giờ, trong phòng tắm nơi nơi đều là hơi nước, điều này làm cho bản năng của hắn cảm thấy được chuyện tình không thích hợp, hơn nữa hắn phát hiện ra sương mù trong phòng tắm vô cùng nồng đậm.

Lấy tính chất thân thể của hắn. nếu ở lâu trong gian phòng tắm hơi như thế này, thì cũng phải khó chịu!

Bỗng nhiên...

Trần Phàm mơ hồ nhìn thấy một bóng người đang nằm bên trong bồn tắm. người nọ để lộ đầu bên trên, nằm im không nhúc nhích, căn bản là không biết Trần Phàm vừa bước vào.

Phát hiện này làm cho Trần Phàm cả kinh, lập tức ý thức được điều gì. không hề do dự. trực tiếp lao về phía bồn tắm lớn. Đúng như Trần Phàm suy nghĩ. trong bồn tắm quả thật đang nằm một người. hơn nữa còn là một cô gái.

Lúc này cô gái trần như nhộng nằm trong bồn tắm. dáng người duyên dáng yêu kiều không hề che lấp bại lộ ngay trước mặt Trần Phàm. Dù là sương mù có chút dày, nhưng Trần Phàm vẫn có thể thấy rõ ràng thân thể mềm mại yêu kiều duyên dáng của cô gái kia. nhất là nụ hoa sắp nở, dị thường mạnh mẽ, thậm chí còn có thể nhìn thấy rừng rậm màu đen ở giữa hai chân...

Mọi thứ trước mắt khiến đồng tử của Trần Phàm đột nhiên phóng lớn. theo sau trong lòng hấn nhớ ra điều gì đó, đem ánh mắt từ trên thân thể mềm mại của cô gái dời đi. một tay ôm cô gái nhấc ra khỏi bồn tắm. bước nhanh ra cửa.

Một loạt động tác này của Trần Phàm vô cùng nhanh chóng. trong nháy mắt đã đi tới cửa phòng.

Không chút do dự. Trần Phàm một tay ôm cô gái đồng thời giật mở cửa phòng tắm ra. Cùng lúc đó, dì Điền thần tình tươi cười vui vẻ vừa dọn dẹp xong phòng trên lầu. đang đi xuống dưới cầu thang tầng một.

“Phanh!”

Có lẽ lực đạo kéo cửa của Trần Phàm quá lớn. cửa đung mạnh lên vách tường, cho nên đã phát ra tiếng vang trầm muộn. Tiếng trầm đục này làm cho dì Điền không khỏi dừng bước, nét mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Trần thiếu?” Ngay sau đó, dì Điền giống như nhìn thấy quỷ giữa ban ngày, đôi mắt tròn trĩnh, miệng há hốc ra đủ có thể nhét vào một trái hồng xiêm.

Cuồng Lôi

34. Chương 34: Tiểu Thảo.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Ngạc nhiên nghe được lời của dì Điền, bước chân Trần Phàm thoáng dừng một chút, sau đó giọng nói nghiêm túc: “Dì Điền, lập tức lấy một ly nước ấm ra đây.”

Khi nói chuyện. Trần Phàm ôm cô gái trong lòng nhanh chân bước vọt tới bên cạnh xô pha. đặt cô gái nằm xuống trên xô pha. thân thể trắng nõn hơi ưỡn lên. Vừa mới ưỡn người lên. hai chân cô gái thoáng giang rộng ra. cảnh xuân bên trong bị Trần Phàm nhìn thấy thật rõ ràng.

Bất quá...lúc này hấn lại không hề có chút tà niệm, mà là trước tiên quay đầu nhìn phía dì Điền. Lúc này dì Điền vẫn bị vây trong sự khiếp sợ, tròn mắt há hốc mồm nhìn thấy tất cả chuyện này, không hiểu gì cả!

Ở trong trí nhớ của bà. Trần Phàm cùng Tô San đi tham gia huấn luyện quân sự. huấn luyện quân sự cần nửa tháng. mà hôm nay mới là ngày đầu tiên Trần Phàm đã trở lại. điều này không khỏi làm bà cảm thấy kỳ quái! Mà chân chính làm bà khiếp sợ chính là Trần Phàm trở về thì cứ về, lại đi ôm một cô gái trần như nhộng...

“Dì Điền, độ dày hơi nước trong phòng tắm rất cao, nàng hôn mê rồi.” Trần Phàm thấy dì Điền há hốc mồm tròn mắt nhìn mình, biết rõ dì Điền hiểu lầm hấn. lập tức giải thích một câu. sau đó thật nhanh bước đi lấy nước sôi cho thiếu nữ.

Dì Điền vốn đang khiếp sợ, nghe được những lời này của Trần Phàm đột nhiên bình tĩnh, trên mặt hiện lên một tia khủng hoảng.

“Dì Điền, dì lấy khăn mặt nhúng nước, sau đó vắt khô đi.” Trần Phàm đang rót nước, thấy dì Điền vọt tới bên cạnh cô gái. nói với dì Điền đang bối rối không biết nên làm gì.

Dì Điền nghe xong, không nói một lời, lập tức chạy nhanh về phía phòng tắm. bởi vì mang dép lê, thiếu chút nữa đã trượt té trên mặt đất. ở dĩ vãng, bà làm bất cứ chuyện gì đều rất ổn định, hiện giờ xuất hiện loại tình huống này, đủ để chứng minh sự khủng hoảng trong nội tâm của bà.

Thấy một màn như vậy, Trần Phàm lập tức ý thức được cô gái hấn là con gái của dì Điền. Trong lòng nghĩ như vậy, Trần Phàm liền không dám lãnh đạm. vội vàng bưng ly nước ấm chạy về hướng cô gái. trong lúc chạy ly nước thế nhưng không hề tràn ra.

Nếu có người luyện võ nhìn thấy một màn như vậy, tuyệt đối sẽ bị dọa ngất đi! Bởi vì...Khả năng yêu cầu sự mềm dẻo cùng nhịp nhàng của thân thể thật yêu cầu rất cao, rất cao, không chỉ nói là người thường. dù là người hàng năm luyện võ cũng không thể làm được.

Đi vào bên cạnh cô gái. Trần Phàm dùng tay tách đôi môi như phấn hồng của nàng, rót nước vào miệng cô gái. sau đó nâng vùng đầu đang hôn mê của nàng lên.

“Cô đông...” Dưới sự trợ giúp của Trần Phàm, cô gái thuận lợi uống một ngụm nước ấm.

Lúc này, dì Điền cầm một cái khăn nhúng nước, vội vàng lau vệt tới bên cạnh Trần Phàm, cũng chẳng quan tâm đi giúp cô gái che phủ thân thể, mà là hoang mang lo sợ hỏi: “Trần thiếu. Tiểu Thảo nó không sao chứ? Bây giờ nên làm gì?”

“Nàng không có việc gì. chẳng qua chỉ là thiếu dưỡng khí nên bị hôn mê mà thôi, nhưng vì hôn mê thời gian khá dài. nên phải dùng khăn mặt ngâm nước lạnh giúp nàng chà xát người. như vậy có thể sẽ tỉnh lại trong thời gian ngắn nhất.” Trần Phàm nghiêm mặt nói.

Dì Điền hiển nhiên là luống cuống, nghe Trần Phàm vừa nói như thế. bà không chút suy nghĩ. trực tiếp đem khăn mặt đưa cho Trần Phàm, để Trần Phàm giúp cô gái chà xát thân thể.

Trần Phàm sửng sốt. nhưng vừa nhìn thấy biểu tình hoang mang lo sợ của dì Điền, cũng biết do dì Điền lo lắng quá mức. nhất thời hoàn toàn rối loạn, vì thế không nói gì. tiếp nhận khăn lông ướt hất sâu một hơi. cúi người giúp đỡ cô gái lau thân thể.

Dù là thân thể cô gái còn chưa hoàn toàn dậy thì. nhưng lại rất có đường nét. có lồi có lõm. phối hợp làn da trắng tinh như bột lọc, làm cho người ta cảm thấy dụ hoặc trí mạng. Dưới dạng tình huống này, Trần Phàm cầm khăn mặt giúp cô gái chà xát người. tay không có chút run rẩy, đồng thời cũng không để bàn tay mình đụng chạm thân thể mềm mại của cô gái.

Một lần. hai lần. ba lần. mọi nơi...

Đầu. cổ, ngực. dưới nách. đùi...

Nhìn hành động của Trần Phàm, nguyên bản dì Điền đang lo lắng quá mức cho cô gái mà khẩn trương, tựa hồ ý thức được điều gì. sắc mặt hơi đổi. Bà há to mồm. theo bản năng muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt không chút tạp niệm của Trần Phàm, lại đem lời đến bên miệng chậm rãi nuốt vào trong bụng. một lần nữa đem lực chú ý đặt lên trên người cô gái.

Bỗng nhiên...

Đôi rèm mi giống như trăng non của cô gái run rẩy thật nhẹ hai lần. theo sau. chậm rãi mờ mất.

Thấy thiếu nữ mở to mắt. Trần Phàm âm thầm nhẹ nhàng thở ra. dừng việc chà lau. mà về mặt dì Điền đây về vui mừng.

Cô gái bị vây trong hôn mê thời gian dài tựa hồ thật không thích ứng với ngọn đèn chói mắt. nàng chỉ vừa mở mắt liền nhắm lại. sau đó lại mở, ánh vào mi mắt chính là thân hình khôi ngô của Trần Phàm.

“A!” Nhìn thấy Trần Phàm, cô gái vốn đang trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, theo bản năng hai tay đưa lên bảo vệ bộ ngực, phát ra một tiếng thét chói tai.

Cô gái vừa hét lên. Trần Phàm lập tức ý thức được điều gì. nhanh chóng xoay người nói: “Dì Điền, nàng đã không còn việc gì. tôi lên lầu trước.”

Nói xong. Trần Phàm lập tức hướng thang lầu đi đến. mà cô gái run rẩy cả người nhìn dì Điền.

Dì Điền liền bước lên phía trước, đau lòng đem cô gái ôm vào trong ngực. nói: “Tiểu Thảo, không phải sợ, vừa rồi con tắm rửa bị hôn mê, được Trần thiếu đúng lúc phát hiện, cứu tỉnh con.”

Bị dì Điền kéo vào trong lòng. thân thể cô gái dừng run rẩy, nghe được dì Điền giải thích, nguyên bản biểu tình hoảng sợ chậm rãi thối lui. chỉ còn lại bộ dáng bình tĩnh, nhưng ánh mắt vẫn không hề dời khỏi bóng lưng Trần Phàm.

Trần Phàm có thể nhận thấy được ánh mắt cô gái luôn luôn dừng lại trên người của hắn. nhưng hắn cũng không quay đầu lại. nếu lúc này hắn quay đầu lại nhìn thấy một màn như vậy, nhất định sẽ kinh ngạc, dù sao lấy số tuổi như vậy của cô gái. bị một nam nhân xa lạ nhìn thấy hết hoàn toàn thân thể, có thể ở trong thời gian ngắn như vậy khôi phục sự bình tĩnh, quả thật là một chuyện không thể nào!

Đồng thời vừa lên lầu. trong đầu Trần Phàm hiện ra thân thể mềm mại của cô gái. ảo ảnh này giống như bị sử dụng ma pháp, ở trong đầu óc của hắn không ngừng thoáng hiện.

Hắn dùng lực lắc đầu. ảo ảnh nhất thời biến mất.

Vì thế Trần Phàm không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười, hắn nghĩ tới mình cũng sẽ gặp mặt con gái của dì Điền, lại thật không ngờ gặp bằng phương thức trần ngập hí kịch thế này.

“Mẹ, hắn chính là nam chủ nhân của căn hộ này sao?” Cô gái gắt gao dán chặt chiếc đầu nhỏ nơi ngực dì Điền, bình tĩnh hỏi han.

Dì Điền gật gù đầu: “Tiểu Thảo, vừa rồi Trần thiếu cũng không phải cố ý nhìn thân hình của con. Hắn cũng chỉ vì cứu con. con không thể trách hắn. ngược lại một lát nữa con cùng với mẹ lên lầu cảm tạ người ta.”

“Àn.” Cô gái gật gù đầu. diễn cảm không hề có chút cảm xúc dao động, tựa hồ phía trước phát sinh hết thảy đối với nàng mà nói không đáng giá nhắc tới.

Theo sau. cô gái không đợi dì Điền phân phó, chủ động đứng dậy đi chân trần vào phòng tắm.

Dưới ánh đèn. mái tóc dài đen nhánh tùy ý xõa trên vai nàng. đôi mông đẹp nhếch lên với độ cong mê người. thắt lưng nhỏ nhắn như cành liễu, ngực thẳng tắp, tỉ lệ phối hợp gần như hoàn mỹ, không có chút sơ hở. phong cảnh mê người giữa hai chân như ẩn như hiện...

Đây là một bóng dáng mê người đủ làm cho bất kỳ nam nhân nào cũng phải thú huyết sôi trào!

Cuồng Lôi

35. Chương 35: Bím Tóc Đuôi Ngựa.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Làm một tiểu thư con nhà giàu. mặc dù Tô San không có bệnh công chúa như phần lớn những cô gái nhà giàu, lại có một ít khuyết điểm không thể nào tránh khỏi hay thường nói đó là sở thích cá nhân.

Ví dụ. mỗi ngày nàng rời giường thay quần áo cũng phải cần nửa giờ, cũng không phải tốc độ nàng mặc quần áo chậm chạp, mà là nàng từ trong tới ngoài đều phải cẩn thận chọn lựa một lần. thẳng đến khi tự mình thấy hài lòng mới thôi.

So ra mà nói. tốc độ thay quần áo của Điền Thảo nhanh hơn rất nhiều, năm phút sau. nàng đã thay quần áo tử tế đi ra khỏi phòng tắm.

Nàng mặc một chiếc áo kẻ vuông màu lam. quần áo mua từ năm trước, hiện giờ mặc vào đã hơi nhỏ, trong lơ đãng đem nụ hoa nở rộ trước ngực nàng nâng cao lên. thoát nhìn so với bạn cùng lứa tuổi lớn hơn một chút. Bên dưới nàng mặc quần bò màu lam. bởi vì giá cả rất tiện nghi. lại thêm giặt tẩy quá nhiều lần. màu sắc chiếc quần đã bạc hơn phân nửa. nhất là bộ vị ngay đầu gối cùng mông, cơ hồ đã thành màu trắng.

Đôi giày thể thao cũng giống như vậy, bởi vì giặt tẩy lâu ngày, đã trở nên cũ nát không chịu nổi. thậm chí mép giày còn có dấu vết may vá.

Đôi giày này đã sửa lại ba lần.

Nhìn Điền Thảo đã mặc lại quần áo tử tế. dì Điền nói: “Tiểu Thảo, theo mẹ cùng lên lầu hai.”

“Chờ một chút, mẹ.” Điền Thảo lắc lắc đầu. sau đó đi tới bên cạnh dì Điền, nói: “Mái tóc của con còn chưa thắt bím.”

Dì Điền không khỏi ngẩn ra.

Bà biết con gái từ nhỏ đến lớn chưa từng đến hiệu cắt tóc bao giờ, có mấy lần đều do bà hỗ trợ chỉnh sửa. Mà từ nhỏ đến lớn. con gái của bà đều giữ lại một bím tóc đuôi ngựa thật dài.

ở trong trí nhớ của bà. con gái chẳng những học tập ưu tú. hơn nữa thường xuyên giúp bà làm việc nhà. chỉ riêng việc này, mỗi lần đều mời bà tự tay làm cho.

Thắt bím tóc đuôi ngựa.

Mỉm cười, dì Điền tiếp nhận cây lược trong tay Điền Thảo, nói: “Tiểu Thảo, ngồi chỗ này, mẹ buộc bím tóc đuôi ngựa cho con.”

Điền Thảo nhu thuận gật gật đầu. ngồi thẳng lưng trên ghế sofa. đưa sau lưng giao cho mẹ của mình. Cũng giống như ngày thường. động tác của dì Điền rất chậm, rất nhẹ. đợi khi bà buộc xong bím tóc đuôi ngựa cho Điền Thảo, đã qua nửa giờ. Nhẹ nhàng túm bím tóc ra phía trước, trên mặt Điền Thảo hiện lên một nụ cười sáng lạn: “Mẹ, lần này thắt đẹp hơn lần trước.”

Trong lòng dì Điền đau xót. miễn cưỡng cười, hơn một lần. bà thắt bím tóc đuôi ngựa cho con. là ngày thứ hai khi con gái bà vừa khỏi bệnh.

Ngày nào đó, bởi vì bà vợ vã quay trở về nấu cơm cho Trần Phàm và Tô San hai người. nên không làm cẩn thận như ngày hôm nay.

“Đi thôi, mẹ, chúng ta cùng đi lên cảm tạ người ta. sau đó con phải đến trường.” Mất thấy dì Điền không nói lời nào, Điền Thảo cười đứng dậy, ôm cánh tay dì Điền về mặt thần nhiên. Tựa hồ..nàng cũng không e ngại nhìn thấy Trần Phàm. Dù Trần Phàm là người đầu tiên đã nhìn thấy thân thể nàng, hơn nữa còn là một nam nhân xa lạ.

Nghe được lời nói của Điền Thảo, trên mặt dì Điền hiện lên một tia chần chờ. Hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của Điền Thảo, buổi chiều dì Điền đã sớm đến cửa trường đón Điền Thảo, hai mẹ con cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn. thuận tiện mua một cái bánh kem nhỏ rẻ tiền.

Sau khi trở lại biệt thự. dì Điền dùng tiền lương của mình mua đồ ăn làm ra bốn món ăn. một món canh, xem như chúc mừng sinh nhật cho Điền Thảo.

Sau bữa cơm chiều, bà cho con gái đi tắm rửa. mình lên lầu thu dọn phòng ở, cố gắng để con gái ngủ lại nơi này tối nay, lại thật không ngờ Trần Phàm đột ngột trở về.

Có thể nói Trần Phàm trở về nhà liền làm rối loạn kế hoạch của bà. đồng thời cũng làm cho bà có chút chần chờ, chần chờ có nên cho con gái ở lại nơi này qua đêm hay không.

Trong lòng bà rất muốn Điền Thảo ở lại, dù sao hiện tại đã sắp mười một giờ, không nói một mình Điền Thảo quay về trường làm cho bà lo lắng, xem như Điền Thảo thuận lợi quay trở về trường học, cửa trường cũng chưa chắc còn mở.

Nghĩ thì nghĩ. nhưng dì Điền cũng hiểu được rõ ràng, bà không phải chủ nhân ngôi nhà thuê này, không có quyền làm ra quyết định như vậy.

“Trước lên đã.” Trong đầu hiện lên suy nghĩ này, dì Điền gượng ép cười cười.

Điền Thảo không nói lời nào, kéo cánh tay dì Điền, đi lên thang lầu.

Lầu hai. trong phòng ngủ của Trần Phàm. Trần Phàm vừa mới tắm xong.

Trong lúc tắm rửa. trong óc của hắn lại thoáng hiện thân thể mềm mại mê người của Điền Thảo, bên tai lại quanh quẩn lời nói khiêu khích của Dai Fu. trực tiếp làm cho hắn nổi lên phản ứng bản năng của nam nhân, cây thương dưới thân cao cao dựng thẳng lên. giống như một đứa bé đang bị tức giận, vượt thể nào cũng không chịu người xuống, ngược lại càng thêm muốn làm ra chuyện xấu. Rơi vào đường cùng. Trần Phàm phải dùng nước lạnh tắm rửa một phen, đem cô tà hỏa trong cơ thể khu trừ đi.

Lúc này hắn chỉ mặc một cái quần cộc, mở Computer, thuần thục chơi đùa trò cs.

cs là một trong những trò chơi Trần Phàm am hiểu cùng thích nhất. Trần Phàm thuần thục khống chế bàn phím cùng chuột, trên màn hình, một cường đạo vác một cái ba lô trên lưng tay cầm tiểu đao, thành thơi đi tới. phía trước một gã cảnh sát ngã ngồi dưới đất. trước người gác lên một cây súng ngắm.

Phanh!

Cảnh sát nỏ súng, cường đạo mạnh mẽ chột lóe. thoải mái tránh được một phát súng trí mạng.

Phanh!

Lại một tiếng súng nổ, cường đạo lại thoải mái tránh thoát viên đạn.

Banabana...

Bốn phát súng đi qua. cường đạo cầm tiểu đao đi tới bên cạnh cảnh sát. cảnh sát kích động đứng lên. đối súng, hướng cường đạo đang nhảy thật cao bắn một phát.

Phanh!

Cường đạo trúng đạn. máu hết một nửa.

Xi!

Chủ thủ của cường đạo hung hăng cầm lên trên đầu cảnh sát. một đao bạo đầu!

Rốt cục trò chơi chấm dứt. ván thử hai bắt đầu.

“Mẹ nó, đá chết tên vô dụng, đồ chó hoang tuyệt đối phải treo!”

“Đúng vậy, vừa nổ súng liền bạo đầu. thương thần cũng không chuẩn được như hắn đi?”

“Dùng súng thì đừng nói. ca dùng súng bắn tia đủ theo kịp trình độ chức nghiệp tuyển thủ. mỗi lần hắn đều có thể thoải mái tránh thoát, cuối cùng dùng dao nhỏ bạo đầu. lão tử chơi cs nhiều năm như vậy, còn chưa thấy ai nguư bức giống như hắn!”

“Đúng vậy, hắn cho hắn là đồ tể à? Mẹ nó, lão tử cũng từng ở internet gặp qua đồ tể dùng dao găm tập kích chiến đội Thụy Điển SK còn nguư bức hơn so với hắn!”

Trên màn hình máy tính, đám chơi game bên cạnh sát một trận ác mắng. theo sau đem Trần Phàm đá ra khỏi trò chơi. Thấy một màn như vậy, vẻ mặt Trần Phàm bất đắc dĩ. đây là lần thử tư hôm nay hắn bị đá ra khỏi trò chơi, cả quá trình chỉ có mười lăm phút.

Mà ở thời gian trước, mỗi lần hắn chơi cs đều sẽ phát sinh loại tình huống này, những người tham gia trò chơi đều nói hắn dùng phần mềm hack. Nhưng có một loại tình huống ngoại lệ - đó là khi dùng đến cái tài khoản đồ tể kia!

“Bang bang!”

Trần Phàm vốn định chơi thêm mấy ván. nhưng lại nghe thấy bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa. Hơi ngần ra. Trần Phàm buông máy, nhanh chóng đi đến bên giường. mặc lại quần áo, sau đó nói: “Dì Điền, phòng không khóa.”

Ngoài phòng, dì Điền nghe được lời của Trần Phàm, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng.

Cửa phòng mở ra, dì Điền vội kéo tay Điền Thảo, chậm rãi đi vào phòng của Trần Phàm.

Trong phòng. Trần Phàm vừa đốt điếu thuốc lá. thích ý hút. khi thấy dì Điền kéo Điền Thảo đi vào, không khỏi ngần người.

Nhìn quen những cô gái thời trang cùng khêu gợi. lúc này nhìn thấy Điền Thảo trong bộ quần áo mộc mạc, Trần Phàm cũng bị kinh ngạc. Trong ký ức của hắn. từ sau khi hắn đi vào Thượng Hải. vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái xinh xắn ăn mặc đơn giản mộc mạc đến như thế.

Nhất là chiếc quần bò đã phai màu thật nghiêm trọng, thuộc loại đồ vật nếu ném ra ngoài đường. ngay tên ăn mày cũng sẽ không thèm đi nhặt lấy. Trong lúc kinh ngạc, Trần Phàm không thể không thừa nhận, dù quần áo thật cũ. nhưng lại không thể che lấp được vẻ xinh đẹp mỹ miều của Điền Thảo.

Nhất là bím tóc đuôi ngựa độc đáo kia. làm cho người ta có một loại mỹ cảm lạ lùng.

Điền Thảo đứng phía sau dì Điền, nhìn Trần Phàm đang đứng phía trước vài thước hút thuốc, nàng có thể rõ ràng nhận thấy được ánh mắt lóe sáng về ngạc nhiên trong mắt hắn.

Điểm này, nàng cũng không kỳ quái.

Bởi vì cơ hồ mỗi một nam nhân đầu tiên khi gặp nàng đều lộ ra ánh mắt này.

Trong chớp mắt. Trần Phàm thu hồi ánh mắt. mỉm cười hỏi: “Dì Điền, dì có chuyện gì sao?”

Nghe được tiếng xưng hô của Trần Phàm, trong lòng Điền Thảo hơi động một chút, mặt ngoài tỉnh bơ.

“Trần thiếu, tôi chỉ là mang Tiểu Thảo đến cảm tạ cậu.” Dì Điền cảm kích nói: “Cảm ơn cậu đã đứng lúc cứu mạng Tiểu Thảo.”

Hiển nhiên sau khi khôi phục lại bình tĩnh dì Điền cũng rõ ràng. chuyện hôn mê trong phòng tắm không tính là chuyện gì lớn. nhưng nếu thời gian khôi phục quá lâu. cũng sẽ có nguy hiểm sinh mạng, rất nhiều người sau khi bị hôn mê trong phòng tắm. tuy rằng được cứu giúp, nhưng sẽ xuất hiện tình huống chỉ số thông minh giảm xuống.

“Việc nhỏ mà thôi, dì Điền không cần phải khách khí.” Trần Phàm cười lắc đầu. đồng thời trong con người hiện lên một tia ngạc nhiên, bởi vì hắn phát hiện diễn cảm của Điền Thảo thập phần bình tĩnh, tựa hồ tuyệt không hề để ý chuyện trước đó.

“Mặt khác. Trần thiếu, hôm nay là sinh nhật con gái tôi. tôi nhất thời xúc động đưa nó về đây, cho nó qua một đêm sinh nhật, hi vọng Trần thiếu đừng trách mẹ con chúng tôi. tôi sẽ đưa nó về chỗ ở ngay bây giờ.” Dì Điền đã làm ra quyết định, tự mình đưa con gái quay trở về phòng ngủ giá rẻ của mình, sáng sớm mai ngồi xe bus chạy tới làm bữa sáng cho Trần Phàm.

Động tác hút thuốc của Trần Phàm thoáng tạm dừng. chỉ nghe hắn vội vàng nói: “Dì Điền, sao lại có gì trách cứ ở đây? Hiện tại đã muộn, hai người đừng về, ở đây nhiều phòng như vậy, tùy tiện ở lại cũng được. Mặt khác, nếu dì không để ý, ngày sau cho con gái của dì đến nơi này ăn cơm rồi ngủ lại. Tô San cũng sẽ đồng ý.”

“Cảm ơn Trần thiếu, ý tốt của Trần thiếu tôi tâm lĩnh, đêm nay cho con gái tôi ngủ lại đây là được, ngày sau thật không dám. con gái sẽ ngủ lại trong ký túc xá trường học.” Lời của Trần Phàm làm cho dì Điền có chút cảm động. nên vội vàng cảm tạ nói.

“Vậy được rồi.” Trần Phàm nhìn lướt qua màn hình máy tính, nói: “Ngày mai nàng còn phải đi học, thời gian không còn sớm. hai người đi ngủ sớm một chút, sáng mai ăn xong bữa sáng. tôi lái xe đưa nàng đến trường.”

“Nha đầu ngốc, còn không mau cảm ơn Trần thiếu.” Dì Điền nghe xong liền kéo tay Điền Thảo.

Qua sự nhắc nhở của dì Điền. Điền Thảo vốn luôn luôn nhìn chăm chú vào Trần Phàm tiến lên một bước, thật sâu bái Trần Phàm: “Cảm ơn ngài.”

Trần Phàm vội vàng dụi tắt tàn thuốc, tiến lên nâng dậy Điền Thảo, cười khổ nói: “Khách khí như vậy làm gì, gọi tôi là Trần Phàm là được rồi.”

Lúc Trần Phàm nói chuyện. Điền Thảo chậm rãi đứng thẳng lên. không chút e ngại đón nhận ánh mắt Trần Phàm.

Bị Điền Thảo lãnh tĩnh nhìn chăm chú. Trần Phàm theo bản năng nhớ lại chuyện xảy ra bên trong phòng tắm. điều này làm cho hắn không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

Vì che giấu xấu hổ, hắn theo bản năng nắm lên bím tóc đuôi ngựa của Điền Thảo, cười nói: “Bím tóc đuôi ngựa rất đẹp.”

“Cảm ơn.” Điền Thảo lại phun ra hai chữ cảm ơn. đồng thời lộ ra một nụ cười thản nhiên: “Bím tóc đuôi ngựa là mẹ tôi chải cho tôi.”

Nói tới đây, Điền Thảo nghiêng người, cười yếu ớt nhìn dì Điền: “Nó là sự kiêu ngạo của tôi. mười sáu năm qua. luôn luôn như thế.”

Nhìn dáng tươi cười phát ra từ trong nội tâm hiện lên mặt Điền Thảo, Trần Phàm sững sờ ngay tại chỗ.

Hắn không hiểu được ý tứ của lời nói này là gì.

Thủy Chung

36. Chương 36: Đồng Dạng Là Đêm, Người Là Người Khác.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Nói chung huấn luyện quân sự có ba học phần, đây đối với tuyệt đại đa số người mà nói. chính là phi thường trọng yếu. dù sao học phần này cũng tốt nghiệp có liên quan trực tiếp, nếu không có đủ học phần, thì không cách nào thuận lợi tốt nghiệp.

Đối với rất nhiều sinh viên mà nói. bốn năm đại học thực tế học không được gì nhiều, phần lớn là chỉ vì giấy chứng nhận tốt nghiệp cùng học vị mà thôi.

Đây là một loại bi ai. cũng là một sự châm chọc thật lớn đối với chế độ giáo dục trong xã hội đương Thời.

Sau một ngày tiến hành huấn luyện quân sự. phần lớn sinh viên thậm chí tắm cũng chưa tắm. liền trực tiếp nằm lên giường cùng Chu Công ước hội.

Vào lúc hoàng hôn, Trần Phàm, Ngu Huyền rời khỏi quân doanh, cũng không làm kinh động sinh viên tham gia huấn luyện quân sự. vì vậy bọn họ cũng không biết rõ tình hình cụ thể như thế nào. Bất quá lúc ấy Trần Phàm báo thù cho Ngu Huyền bên trong ký túc xá. có không ít sinh viên đang nghe lén bên trong hành lang. tuy rằng không nhìn thấy tận mắt. nhưng bọn hắn bằng vào đầu óc tưởng tượng phong phú. cũng tưởng tượng ra hình ảnh ngay lúc đó.

Hình ảnh thứ nhất: Lúc ấy, Trần Phàm giống như thiên thần hạ phàm, để cho những người không tham dự vào chuyện kia rời đi. sau đó đóng cửa phòng. đem Hoàng Hiểu Đông, Ngô Khải bọn hắn đánh cho khóc cha gọi mẹ, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

Hình ảnh thứ hai: Trần Phàm thấy Ngu Huyền bị đánh trọng thương, tiểu vũ trụ hoàn toàn bùng nổ, giá trị vũ lực tiêu thăng cùng đám người Hoàng Hiểu Đông quần ẩu một trận, kết quả đánh không lại nhiều người. bị đánh thành trọng thương.

Hai hình ảnh này, không có ai biết là thật là giả. nhưng lần này Trần Phàm hoàn toàn nổi danh, hành vi hắn vì bạn cùng phòng động thân mà ra tay đã chiếm được tuyệt đại đa số nam sinh bội phục, đồng dạng, không ít MM* thích sùng bái anh hùng cho rằng Trần Phàm là nhiệt huyết nam nhi trong lòng bọn họ kết quả trực tiếp làm cho không ít MM luôn hỏi thăm Trần Phàm có bộ dáng như thế nào, có phải là một nam nhân giống như Lý Liên Kiệt hay không...(*:Muội muội ,các cô nương)

Trong túc xá nữ sinh, Tô San nằm trên giường, thần tình uể oải buồn ngủ. nhưng từ đầu tới cuối vẫn trần trọc khó có thể đi vào giấc ngủ.

Có thể nói không một chút khoa trương từ nhỏ đến lớn. hôm nay là ngày đầu tiên Tô San mệt nhất.

Lúc này nàng chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới tràn ngập một cảm giác mệt mỏi. dù đã nhân cơ hội thoa kem chống nắng, nhưng làn da vẫn bị phơi nắng đỏ bừng, truyền đến sự đau đớn rất bỏng.

Nằm trên giường gỗ cứng rắn trong ký túc xá. Tô San không phải nhớ những chiếc giường lớn trong nhà mình, mà là đang nghĩ. rốt cục Trần Phàm đã đi nơi nào.

Vì rèn luyện năng lực độc lập, trưởng học yêu cầu quân đội cấm sinh viên gọi điện thoại về nhà.

Điều này mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng đối với một ít sinh viên từ bé được nuông chiều mà nói. chứng thật là một cơ hội rèn luyện khó có được. Một ít gia trưởng có bối cảnh phổng chừng cũng hiểu được điều này, nhưng không hề lợi dụng quan hệ đòi con em mình được cấp cho đặc quyền.

Tô San chính là một trong số đó.

Bởi vì thực sự muốn biết hướng đi của Trần Phàm. Tô San từng thỉnh cầu giáo quan gọi một cuộc điện thoại. Nhưng nàng mất sức chín trâu hai hổ cũng không thuyết phục được vị giáo quan mà nàng xem như là đầu gối.

Ánh trăng theo khe hở cửa sổ chiếu vào trong phòng. Tô San nháy đôi mắt to xinh đẹp, nhìn chằm chằm trần nhà. từng hình ảnh Trần Phàm ở chung một chỗ với nàng từng ly từng tý giống như chiếu phim điện ảnh liên tục hiện lên trong đầu nàng.

Tại sao phải nhớ tên hỗn đản kia? Hắn đi đâu. có quan hệ gì tới mình?

Tựa hồ đang nhớ lại suốt một tháng nay Trần Phàm không ngừng khi dễ mình. Tô San bỗng nhiên lắc lắc đầu. chiếc miệng nhỏ quyet lên thật cao.

“Chính là nghe mấy nam sinh nói. lúc ấy Ngu Huyền bị đánh cả người đầm máu. mà tên ngu ngốc kia, một mình hắn lại đi đối phó Hoàng Hiểu Đông cùng giáo quan, nhất định sẽ bị thương.”

“Trên người hắn đều là vết sẹo, đánh nhau hắn là rất lợi hại đi? Hơn nữa buổi sáng hôm đó còn đem tên giáo quan kia ném ra ngoài. Ân. hắn hẳn là rất lợi hại. không có việc gì.”

“Không đúng, nếu hắn đánh nhau thật lợi hại như vậy, vì sao ngày đó mình ra tay giáo huấn tên trộm, hắn sợ tới mức tránh sau người mình đây?”

Một đám ý tưởng cổ quái không ngừng lóe ra trong đầu Tô San. không biết qua bao lâu. cuối cùng Tô San mỗi một không chịu nổi mới ngủ thiếp đi.

Làm như đã nhận ra Tô San không còn động tĩnh. Trương Thiên Thiên đồng dạng còn chưa đi vào giấc ngủ nhưng lại giả vờ ngủ chột mở to mắt. nhìn Tô San đang nằm trên giường. hơi nhíu mày, sau đó lâm vào trầm tư.

Trần Phàm tự nhiên là không thể đoán được tất cả chuyện này, chỗ đi Điền mang theo Điền Thảo đến phòng ngủ cách vách. Trần Phàm tùy ý xem tin tức trên mạng một lúc, đang định đi ngủ, thì lại nghe thấy điện thoại di động rung chấn hai cái thật nhẹ.

Hơi nhíu mày, Trần Phàm cầm lấy di động, nhìn thấy nội dung trong mẫu tin. đồng tử không khỏi phóng lớn.

Đây là một tin hình ảnh. tin tức do Dai Fu phát tới, nội dung tin tức rất đơn giản. là một tấm hình, là một cô gái để trần nửa thân trên, mặc T-back chụp ảnh, chủ nhân bức ảnh chính là Dai Fu.

Thân là vị bác sĩ tâm lý quyền uy nhất Anh quốc thậm chí là toàn bộ Châu Âu. Dai Fu tự nhiên biết làm thế nào để khiêu khích nam nhân, trong hình, nàng mân mê bờ mông đầy đặn co dãn mà thật đẹp, hai chân hơi hơi tách ra. thân mình cong lên, bờ mông đẹp cùng vòng eo mảnh mai trong lúc đó đã hình thành một độ cong hoàn mỹ,

phối hợp với ngọn thánh nữ đứng vững thật cao phía trước, đã hình thành một chữ S vô cùng hoàn mỹ.

Đồng Thời. Dai Fu liếm liếm môi. ánh mắt tràn ngập ý tứ khiêu khích, giống như đang dùng phương thức này nói cho Trần Phàm: Honey, không cần cho tôi cơ hội. nếu không tôi sẽ hút anh biến thành thầy khó!

Từ sau khi ở cùng một chỗ với Tô San. cả ngày Tô San mặc váy ngắn lác lư ngay trước mặt Trần Phàm. Trần Phàm còn chưa có dịp hôn môi Tô San. tự nhiên cũng không cùng nàng đắm thũng một lớp màn cuối cùng, trải qua Thời gian dài. trong cơ thể đã sớm nghẹn đủ lửa dục. Mà ngày đó hắn và Dai Fu thiếu chút nữa đã lên giường thì bị Tô San cắt đứt không nói. về đến nhà. Tô San còn ăn mặc cực kỳ phong tao, mở đèn ngủ câu dẫn hắn. làm cho lửa dục tích góp từng tí một trong cơ thể hắn thẳng tắp dâng lên. Trước đó

lại nhìn thấy thân thể mềm mại trần như nhộng của Điền Thảo, lửa dục trong người Trần Phàm đã đạt tới đỉnh, rơi vào đường cùng phải dùng nước lạnh để dội tắt.

Hiện giờ...chúng kiến ảnh chụp đầy sexy của Dai Fu. Trần Phàm chỉ hận không thể lập tức vọt tới chỗ Dai Fu hung hăng tàn phá nàng một phen.

Bất quá. ý nghĩ này cũng chỉ là chột lóe.

Cười khổ thở dài một hơi. Trần Phàm ngăn chặn lửa dục dấy lên trong cơ thể. sau đó tắt máy di động. hẳn biết rõ, nếu hắn lại nhấn tin cho Dai Fu. như vậy đêm nay hẳn đừng nghĩ muốn đi ngủ được nữa.

Trần Phàm từng trải qua chuyện như vậy, nhưng đối tượng không phải Dai Fu. mà là một người hoàn toàn khác, so ra mà nói. người đàn bà kia càng khủng bố hơn cả Dai Fu. ân. đó là nói về khả năng khiêu khích câu dẫn đàn ông...

Ngày hôm sau. Trần Phàm giống như ngày thường. khi sắc trời tờ mờ sáng. liền bò dậy khỏi siưởng. thay quần áo thể thao, đi ra ngoài rèn luyện thân thể.

Chở hắn kết thúc buổi rèn luyện, trở lại nhà. dì Điền đã làm xong bữa sáng. mà Điền Thảo thì vẫn như cũ buộc bím tóc đuôi ngựa lên. mặc một thân quần áo cũ nát mộc mạc.

“Trần thiếu, tắm xong lại xuống ăn điểm tâm.” Dì Điền thấy Trần Phàm vào cửa. vội vàng mỉm cười đứng dậy.

Điền Thảo cũng đứng lên theo, bất quá nàng không cười, chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Trần Phàm.

Ngày hôm nay Trần Phàm không còn xấu hổ như ngày hôm qua. không dám trực tiếp đón lấy ánh mắt của Điền Thảo, khi hắn chứng kiến ánh mắt Điền Thảo, nhiều ít có chút cảm thấy được ánh mắt Điền Thảo có chút bình tĩnh quá mức.

Một cô bé chỉ mới mười sáu tuổi, hắn nên thanh xuân hoạt bát. trần ngập tinh thần phấn chấn!

Mà ánh mắt của Điền Thảo lại giống như một mặt hồ không gợn sóng, bình tĩnh và im lặng.

Đây là một ánh mắt không nên có ở một cô bé mười sáu tuổi.

Cửu Trảo Ma Long

37. Chương 37: Bữa Tiệc Giá Trên Trời.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Lúc trước. Trần Phàm từ miệng của mẹ Tô San biết được khả năng của dì Điền, đã cảm thấy dì Điền có một quá khứ không ai biết, đã trần ngập chua xót khổ cay, hiện giờ xem ra. người khổ không chỉ có một mình dì Điền, còn có cả Điền Thảo nguyên bản nên có được một cuộc sống hạnh phúc.

Trong lòng tuy rằng hiểu được điều này, Nhưng Trần Phàm tự nhiên cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài. hắn cười nhìn dì Điền gật gật đầu. sau đó lên lầu tắm rửa thay quần áo.

Năm phút đồng hồ sau. Trần Phàm thay xong quần áo đi xuống dưới lầu. tốc độ nhanh như vậy thật ra khiến Điền Thảo thoáng ngơ ngác.

So sánh với việc cùng ăn điểm tâm với Tô San. bữa sáng đột nhiên này là bữa sáng Trần Phàm được ăn yên tĩnh một chút kể từ khi đi vào Đông Hải. trong lúc ăn. ba người Trần Phàm đều không mở miệng nói chuyện, thập phần im lặng.

Điền Thảo không kiêng ăn giống như Tô San. ngược lại, vô luận là thứ gì vào trong miệng nàng đều cũng ăn thật ngon lành, trong bát sẽ không hề lưu lại một hạt cơm thừa, dùng cách nói của người già. loại hải tử này thật dễ nuôi sống.

Mà Trần Phàm biết rõ tầm quan trọng của thực vật lại rất rõ ràng. một người nếu như không có sự trải qua đặc thù. chắc chắn là sẽ không quý trọng thực vật như thế.

“Đi thôi, tôi đưa cô đến trường.” Trần Phàm lau miệng, mỉm cười nhìn Điền Thảo nói.

Điền Thảo cũng ăn điểm tâm xong, nàng nhẹ nhàng buông chiếc chén sứ. nhẹ lắc đầu: “Không cần. tôi tự mình đi xe bus là được, tôi biết đường đi.”

“Nơi này cách chỗ đón xe bus không gần. vẫn để tôi đưa cô đi.” Trần Phàm thấy Điền Thảo cự tuyệt, vốn ngần ra, sau đó lại nói thêm.

Đi Điền thoáng do dự. cầm tay Điền Thảo, mỉm cười nói: “Tiểu Thảo, nếu Trần thiếu muốn đưa con đi. con cứ ngồi xe của cậu ấy đi thôi, đừng để trễ giờ học.”

Nghe dì Điền vừa nói như thế, Điền Thảo nhẹ gật đầu. đứng dậy lên lầu.

Một phút đồng hồ sau. Điền Thảo từ trên lầu đi xuống, trong tay cầm theo một quyển sách.

Trần Phàm nhìn thấy quyển sách trên tay Điền Thảo, ngậy ra. quyển sách trên tay Điền Thảo không phải là sách giáo khoa, mà là một quyển “kinh tế học”. Đối với quyển sách này, Trần Phàm không hề xa lạ. trong phòng sách có, hẳn từng đọc qua. biết tác giả quyển sách này là Samuelson*, nhân vật đại biểu cho tân cổ điển Tổng hợp học phái, là người Mỹ đầu tiên được vinh dự nhận lấy được giải Nobel kinh tế học.

Quyển sách trên tay Điền Thảo không phải quyển trong phòng sách, quyển trong phòng sách là bản chính, rất mới. mà quyển sách trong tay Điền Thảo nhìn chất liệu giấy liền có thể xác định là sách lậu. hơn nữa rất cũ nát. vừa nhìn liền biết bị lật ra rất nhiều lần.

Nhận thấy được điểm này, Trần Phàm vốn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống không mở miệng.

Đi vào ga ra. Trần Phàm lái chiếc Volkswaen cc của Tô San tới dưới lầu. Điền Thảo thông dong mở cửa xe, bước lên.

Trần Phàm chậm rãi khởi động xe. đồng Thời xuyên qua kính chiếu hậu rõ ràng nhìn thấy Điền Thảo mở quyển “kinh tế học” trong tay ra. lật tới trang nàng đã làm dấu hiệu. Trên trang sách viết rất nhiều chú giải, dùng viết đỏ viết, rậm rạp, làm cho người ta có loại cảm giác hoa cả mắt.

“Cô xem hiểu quyển sách này không?” Chạy nhanh ra khỏi tiểu khu. Trần Phàm nhịn không được hỏi. theo hần xem ra. quyển sách này khôngphải bất luận kẻ nào cũng có thể xem hiểu, lấy tuổi tác của Điền Thảo hẳn là xem không hiểu mới đúng, mà theo chú giải rậm rạp trên trang sách mà xem. Điền Thảo hẳn là hiểu được.

Điền Thảo không đáp, mà nhẹ gật gật đầu. lại lắc đầu.

Trần Phàm bị Điền Thảo làm hồ đồ, hẳn vừa lái xe vừa nhìn Điền Thảo qua kính chiếu hậu. cười khổ nói: “Rốt cục là có hiểu hay không?”

“Biết một chút, Nhưng rất nông cạn.” Điền Thảo nghĩ nghĩ. cấp ra đáp án.

Nghe câu trả lời như thế, Trần Phàm trầm mặc, nếu không phải hẳn chính tai nghe được câu này là từ trong miệng Điền Thảo nói ra. hẳn tuyệt đối sẽ không tin tưởng một cô gái chỉ mười sáu tuổi lại nói ra một câu nói như vậy.

Tỷ như Tô San, Trần Phàm tin tưởng dù là heo mẹ lên cây cũng sẽ không tin tưởng Tô San sẽ nói ra lời nói như thế.

“Cô học tập không vội sao? Như thế nào còn Thời gian xem cái này?” Có lẽ là cảm

thấy được ngồi chung với Điền Thảo rất an tĩnh. Trần Phàm lại hỏi.

Ánh mắt Điền Thảo không rời khỏi trang sách, mà là thần nhiên đáp: “Hiện tại tôi học năm hai. lịch dạy học cũng không quá khẩn trương. dùng bảy thành tinh lực là đủ rồi. còn lại ba thành tinh lực có thể xem một ít sách ngoại khóa.”

“Cô học tập rất tốt?” Trần Phàm ngây ra.

“Thứ nhất.” Điền Thảo ngẩng đầu, trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo chỉ thuộc về nàng: “Từ nhỏ đến lớn đều như thế.”

Trần Phàm không nói gì.

Trường trung học Tứ Kim Sơn nằm trên một đoạn đường Hoàng kim tại Đông Hải, trường học chiếm diện tích rất lớn. có được một loạt phương tiện phần cứng, lực lượng thầy cô giáo cũng cực kỳ khủng bố, phần lớn được xưng là giáo viên tinh anh đều đã được hiệu trưởng của trường học này dùng giá cả thật cao đào móc về đây.

Dưới tình hình như vậy, làm một trường học quý tộc, trung học Tứ Kim Sơn ở Đông Hải thậm chí cả nước có chút nổi danh, thậm chí có nhiều lần những trạng nguyên Văn khoa Đông Hải cũng đều xuất thân từ trường học này.

Điều kiện như vậy, làm cho đám phú hào như ong vỡ tổ đem con của mình đưa đến trường này.

Vì thỏa mãn tâm nguyện của những phú hào này, hiệu trưởng của trường học cũng không phải gặp người liên thu nhận, trong cuộc thi không đạt được tiêu chuẩn, muốn tiến trường học cũng có thể, Nhưng nhất định phải có làm ra công hiến cho trường học.

Cái gọi là công hiến chính là quyên tiền cho trường học, nghe nói hàng năm trường Tứ Kim Sơn thu được tiền quyên tặng nhiều đến mấy tỷ!

Có thể nói không chút nào khoa trương. trung học Tứ Kim Sơn hội tụ ngoài bày thành phú gia công tử cùng thiên kim tiểu thư trong Đông Hải. thậm chí còn có con cháu của các vị quan lớn.

Nguyên bản. lấy gia cảnh Điền Thảo không có cách nào đi vào loại trường học này, đừng nói là do thân phận nàng, mà chỉ là học phí cùng phí ăn ở cũng không phải do nàng có thể thừa nhận được.

Lúc trước Điền Thảo cũng quả thật không nghĩ tới muốn vào trường này.

Nhưng thành tích cuộc thi của nàng thật sự rất kinh diễm, đứng thứ nhất trong toàn bộ Đông Hải.

Thành tích này khiến cho rất nhiều trường trung học Đông Hải hướng cánh ô liu về phía nàng. trong đó điều kiện của trung học Tứ Kim Sơn hấp dẫn nhất, chẳng những miễn đi toàn bộ phí tồn suốt ba năm. hơn nữa còn một lần duy nhất thưởng cho Điền Thảo mười vạn nguyên.

Chuyện này Trần Phàm đều rõ ràng. thậm chí hắn còn biết sau khi Điền Thảo nhận được mười vạn nguyên cũng không hề mua cho mình một bộ quần áo nào, ngay cả chai nước uống cũng không mua. nàng đem hết tiền đưa cho dì Điền.

Một năm đó, dì Điền bị bệnh nặng. cần làm phẫu thuật mới cứu lại mạng sống. cuối cùng Điền Thảo nhận được mười vạn nguyên học bổng cứu một mạng của dì Điền.

Trần Phàm cho xe dừng ngay trước cửa cổng trường Tứ Kim Sơn. nhìn thoáng qua Điền Thảo vẫn còn ngồi yên say sưa đọc sách, diễn cảm phức tạp.

Làm như đã nhận ra ánh mắt Trần Phàm. Điền Thảo chậm rãi ngẩng đầu. nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, sau đó khép sách lại. nhìn Trần Phàm lộ ra nét tươi cười nhợt nhạt: “Cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí.” Trần Phàm cũng cười cười: “Đúng rồi, từ cuối tuần này trở đi nếu có Thời gian. đi đến nhà chơi, ở căn nhà đó còn một người chị gái. nàng sẽ thật thích cô.”

“Àn.” Trần ngâm một lát. Điền Thảo nhẹ gật đầu. đẩy cửa xe ra. đi xuống. đi rất kiên quyết, thẳng vào trường học cũng không hề quay đầu lại.

“Thật là một cô gái kiên cường.”

Nhìn thân ảnh Điền Thảo biến mất. Trần Phàm âm thầm cảm thán một câu. sau đó khởi động xe rời đi.

Vài giây đồng hồ sau. một chiếc xe thể thao Lamborahini thật phong cách dừng lại ngay cửa trường học.

Lái chiếc Lamborahini là một gã thiếu niên ăn mặc Thời trang đeo khuyên tai. Trong

xe, tên thiếu niên sắc mặt khó coi nhìn xe Trần Phàm rời đi. nắm tay siết chặt răng rắc.

Hắn tên là Tạ Lỗi. cũng là học sinh của trung học Tứ Kim Sơn. cùng một cấp với Điền Thảo.

Cũng giống như những công tử ca có quyền thế trong trường học, Tạ Lỗi chơi đùa rất nhiều cô gái ham giàu sang lại xinh đẹp, yêu thích sự lãng mạn Thời thượng, thậm chí còn chơi đùa với những thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối.

Mà loại cô gái tuy cuộc sống khó khăn gian khổ mộc mạc. Nhưng lại có được dung mạo tuyệt mỹ cùng xuất sắc giống như Điền Thảo, hắn chưa từng chinh phục qua.

Lúc trước, khi Điền Thảo xuất hiện bên trong trường trung học Tứ Kim Sơn. làm cho toàn bộ công tử ca kể cả Tạ Lỗi bên trong đều giật nảy mình.

Thần tiên tỷ tỷ.

Thậm chí. dù là những tiểu nam hài chỉ mới trung học sơ cấp cũng không hề che giấu sự ngưỡng mộ đối với Điền Thảo, ở trong mắt bọn hắn. Điền Thảo chính là thần tiên tỷ tỷ trong truyền thuyết.

Nhi đồng của trung học sơ cấp còn rục rịch, ném xuống lời thề sẽ phát động thế công đối với Điền Thảo, đám ăn chơi trác táng của trung học bộ có thể nào buông tha?

Có thể nói không chút nào khoa trương, ở trong trung học Tứ Kim Sơn. toàn bộ đám ăn chơi trác táng đều muốn chinh phục Điền Thảo, trong đó càng có những công tử ăn chơi chịu xuất ra danh tác.

ở giới giải trí. bữa tiệc dành cho những ngôi sao đang nổi Tiếng bắt quá hơn một trăm vạn. mà ở trung học Tứ Kim Sơn. bữa tiệc dành cho Điền Thảo giá cả cao tới năm trăm vạn!

Đúng vậy, là năm trăm vạn!

Một đứa con của một vị lão Tổng vì muốn mời Điền Thảo ăn một bữa cơm. từng xuất ra chi phiếu năm trăm vạn.

Đối mặt bữa tiệc giá trên trời như vậy, Điền Thảo chỉ nói hai chữ: Không đi.

Chuyện này lúc ấy khiến cho náo động thật lớn tại trung học Tứ Kim Sơn.

Đồng dạng. từ sau chuyện lần đó, những công tử ăn chơi trong Tứ Kim Sơn cũng hiểu được một việc: dùng tiền tựa hồ không thể mua được tâm hồn thiếu nữ của Điền Thảo.

Điều này làm bọn họ cảm giác tiếc nuối sâu sắc đồng Thời lại càng thêm kích phát dục vọng ganh đua so sánh và tham dục chiếm giữ trong lòng bọn họ, đối với bọn họ mà nói. ai có thể theo đuổi được Điền Thảo tới tay, tuyệt đối sẽ trở thành một nhân vật phong tao nhất trong vòng tròn tuổi trẻ ăn chơi trác táng tại Đông Hải!

Nhưng không ai thành công, thậm chí.. .không có ai nắm được tay Điền Thảo.

Có lẽ người theo đuổi thật sự là nhiều lắm. hơn nữa thân phận ăn chơi trác táng cũng không thiếu, vì thế Điền Thảo không bị lọt vào chuyện cưỡng gian trong truyền thuyết. Dù sao, dưới tình huống tất cả mọi người đều theo đuổi, nếu có người dám làm ra chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ bị chết thật thảm - điều đó tương đương khinh nhờn nữ thần trong lòng mọi người!

Nếu...nếu bọn hắn biết, đem qua có người nào đó đem thân thể nữ thần trong lòng bọn hắn nhìn hoàn toàn rõ ràng, chi sợ sẽ đem người nào đó băm thành thịt vụn tiết hận!

Tạ Lỗi cũng là một trong những người theo đuổi Điền Thảo, hắn từng nhiều lần bị mất mặt trước mặt Điền Thảo, Nhưng bị khí tiết thanh cao ở trong bùn mà không nhiễm mùi bùn của Điền Thảo thuyết phục.

Nhưng.. .vừa rồi hắn nhìn thấy một màn. hoàn toàn phá vỡ ấn tượng của hắn đối với Điền Thảo.

“Điền Thảo, mày là tiện nhân, ở trước mặt chúng ta giả dạng thuần khiết, âm thầm lại bị người khác bao nuôi, đem chúng ta xoay quanh, mẹ nó, lão tử muốn cho toàn bộ giáo viên cùng học sinh trong trường biết mày muốn làm kỹ nữ lại còn muốn lập đèn thờ!” Giờ khắc này, Tạ Lỗi có loại cảm giác bị lừa gạt nghiêm

trọng. gương mặt hần vắn vẹo, cười lạnh nói: “Hơn nữa.. .còn phải cho người ta tập thể luân phiên hăm hiếp mày .”

*: Paul Anthony Samuelson (15/5/1915-13/12/2009) là một nhà kinh tế học người Hoa Kỳ, đại biểu của trường phái kinh tế học vĩ mô tổng hợp và có đóng góp to lớn ở một loạt lĩnh vực của kinh tế học. ông là người sáng lập khoa kinh tế học lừng danh của học viện kỹ thuật Massachusetts. Samuelson đoạt Giải John Bates Clark vào năm 1947 (khi 32 tuổi) và Giải Nobel kinh tế vào năm 1970 (khi 55 tuổi), ông còn được trao Giải Thưởng Nhà Nước về khoa học, Hoa Kỳ vào năm 1996.

Cửu Trảo Ma Long

38. Chương 38: Thượng Hạng Hoàn Khố.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

ở trường trung học Tử Kim Sơn. mỗi năm đều có hai đặc thù ban cấp, nhất ban và nhị ban. hai ban cấp này đều là tinh anh tụ tập, lão hiệu trưởng trường học từng đưa ra lời nói: Chỉ cần người có thể trả tiền, thành tích không xong cũng có thể tiến vào trung học Tử Kim Sơn. Nhưng nếu muốn tiến nhất ban cùng nhị ban. điều kiện chỉ có một: thành tích phù hợp.

Thành tích nơi này đều không phải là thành tích thi trung học, mà là thành tích kiểm tra của trung học Tử Kim Sơn - mỗi tân sinh báo danh xong, trưởng học sẽ đưa ra một phần bài thi. để cho học sinh thi cử. sau đó căn cứ thành tích cuộc thi để phân ban.

Đối với một ít học sinh có bối cảnh mà nói, thành tích thi trung học đều có gian lận. Nhưng lúc kiểm tra thành tích thật sự không cách nào giờ trò dối trá.

Có thể nói, thành tích của học sinh trung học Tử Kim Sơn trong hai năm qua càng ngày càng tốt. cũng thật sự nhờ vào quyết định anh minh của lão hiệu trưởng, dù sao một khi theo thành tích chân thật phân ban. sẽ không xuất hiện tình huống một con chuột phá hư một nồi nước.

Sáng sớm ánh rạng Đông xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào phòng học lớp 11 nhất ban.

Trong phòng học thập phần im lặng. trên cơ bản đều đã đến Đông đủ. đều đang cầm sách giáo khoa ôn tập, Điền Thảo cũng không ngoại lệ, nâng cất quyển “kinh tế học”, lấy ra sách giáo khoa, ôn tập lại nội dung hôm qua lão sư đã giảng.

Cũng giống như quyển “kinh tế học”, bên trong sách giáo khoa của Điền Thảo cũng ghi đầy chú giải. rậm rạp, thoạt nhìn rất dọa người.

Bỗng nhiên...

Tiếng bước chân hỗn độn đánh vỡ sự im lặng vốn có trong phòng học, kể cả Tạ Lỗi bên trong. hơn mười thiếu niên mặc quần áo Thời trang hùng hổ hướng phòng học lớp 11 nhất ban đi tới.

Ngạc nhiên nhìn thấy hơn mười học sinh đang hùng hổ hướng lớp 11 nhất ban đi tới, đại bộ phận học sinh trong phòng sắc mặt khê biến, bọn họ đều biết, những học sinh ngoài cửa kia đều là học sinh nổi Tiếng vô lương trong trường học, đánh nhau, tán gái. trốn học mọi thứ đều phạm đủ.

Sau thoáng kinh ngạc ngẩn ngui, một ít học sinh đưa mắt nhìn Điền Thảo đang xem sách, bởi vì.. .bọn hần đều biết rõ ràng. đám học sinh bất lương này đều là kẻ theo đuổi Điền Thảo, nhất định là đến tìm Điền Thảo.

Điền Thảo cũng nghe được Tiếng bước chân truyền đến xa xa. nàng cũng đã nhận ra ánh mắt học sinh trong lớp nhìn về phía nàng. Nhưng nàng lại không để ý, vẫn lẳng lẳng xem sách giáo khoa.

“Điền Thảo, mày là đồ kỹ nữ. đi ra cho lão tử!” Lúc này một thanh âm tức giận vang lên ngay cửa phòng học, Tạ Lỗi mang theo mười mấy tên ăn chơi trác táng xuất hiện ngay cửa phòng học.

Điền Thảo buông sách giáo khoa, nhúm mày nhìn về phía Tạ Lỗi.

Đồng Thời, cơ hồ toàn bộ học sinh trong phòng học đều lộ ra biểu tình vẻ mặt kinh ngạc, thân là một đóa hoa sen trong trung học Tử Kim Sơn. nhân khí của Điền Thảo trong Tử Kim Sơn rất cao không nói. hơn nữa bởi vì thành tích xuất sắc nhất cùng khí tiết thanh cao, được tôn trọng vô cùng, Nhưng hôm nay tình huống bị người nhục mạ như vậy là lần đầu tiên xuất hiện.

“Tạ Lỗi. tao cho mày ba giây đồng hồ, đem theo người. có bao xa cút bao xa!” Lúc này, một thiếu niên ngồi bàn thứ hai buông xuống sách giáo khoa trong tay, sắc mặt không tốt nhìn đám người Tạ Lỗi đang đứng ngay cửa nói.

Thanh âm thiếu niên không lớn. lại đủ cho mọi người nghe được.

Lời vừa ra khỏi miệng, ngoại trừ Điền Thảo, cơ hồ tất cả mọi người đem ánh mắt chuyển về phía hắn. học sinh trong lớp vẻ mặt sùng bái. mà sắc mặt Tạ Lỗi lại trở nên cực kỳ khó coi.

Đối với loại ăn chơi trác táng như Tạ Lỗi mà nói. từ ngày đầu tiên sinh ra đều đã có tài sản đủ cho bọn hắn tiêu xài cả đời.

Đây là vận may của bọn hắn. cũng là bi ai của bọn hắn.

May mắn chính là. đời này bọn hắn không cần sầu ăn sầu mặc, dù là hỗn ăn chờ chết, cũng còn tốt hơn vô số người.

Bi ai chính là. thế hệ trước lưu lại cho bọn hắn tài sản thật lớn. làm cho nhóm người bọn hắn mất đi động lực giao tranh, cuối cùng luân lạc làm hoàn khổ vô lương.

Mà cũng có một nhóm người. xuất thân gia đình giàu có, kế thừa của cải cùng ghen di truyền tốt đẹp, dùng tự thân cố gắng cùng sự trợ giúp của gia đình sáng tạo thành tựu mà người thường dù trả giá gấp mười cũng không cách nào đạt tới.

Tạ Lỗi là người trước, mà mở miệng mắng Tạ Lỗi chính là người sau.

Đối với Tạ Lỗi mà nói, trong từ điển của hắn chưa từng có hai chữ học tập, cả năm cấp đếm ngược là người đứng thứ nhất, hắn cũng không biết như vậy là dọa người. ngược lại còn cho rằng là một loại kiêu ngạo, tựa như Điền Thảo đem chuyện mình luôn đứng thứ nhất làm niềm kiêu ngạo.

Vì thế. hắn không thích học sinh có thành tích học tập tốt dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn. càng không nói là thốt ra lời nhục mạ hắn.

Nhưng là giờ khắc này bị thiếu niên kia nhục mạ. trong lòng hắn tuy rằng tức giận. Nhưng lại không dám trả lời. mà thật cẩn thận giải thích nói: “Sở Qua. mày có điều không biết, con gái điểm Điền Thảo này đã lừa dối tất cả chúng ta!”

Lời nói của Tạ Lỗi làm cho thiếu niên tên Sở Qua ngây ra. theo sau ngẩng đầu nhìn Điền Thảo liếc mắt. phát hiện Điền Thảo vẫn cầm sách giáo khoa, bộ dáng như không hề nghe thấy chuyện gì. hoàn toàn là biểu tình “chỉ đọc sách thánh hiền không quản chuyện thiên hạ”.

“Đi ra ngoài nói. đừng ảnh hưởng bọn họ học tập.” Sở Qua nghĩ nghĩ. đứng dậy đi ra cửa.

Chính là tính cả Tạ Lỗi bên trong, toàn bộ đám ăn chơi trác táng mặc dù rất không thích Sở Qua. Nhưng bọn hắn lại không dám nói gì. Cùng nhau thối lui ra hành lang. mà đám học sinh trong lớp vẻ mặt tò mò nhìn Điền Thảo, giống như thật muốn biết Điền Thảo đã từng làm gì lại làm cho Tạ Lỗi tức giận như thế, sáng sớm đã dẫn người đến tìm Điền Thảo phiền phức.

Trong lòng tò mò, nhưng lại không có người mở miệng hỏi.

Góc hành lang, hơn mười tên hoàn khổ như Tạ Lỗi cùng lấy ra thuốc lá. đốt. hung hăng rít mạnh, nhìn thấy Sở Qua từ trong phòng học đi ra. đưa ánh mắt nhìn về phía Sở Qua. trong ánh mắt đều tràn ngập kính sợ.

Mỗi người bọn hắn đều rất rõ ràng, gia thế của Sở Qua so với bọn hắn mà nói. không hề có chút kém cỏi. ngược lại còn cường đại hơn một chút. Nhưng nếu Sở Qua chỉ là vì như vậy, thật không đủ để làm cho bọn người ăn chơi trác táng không biết trời cao đất rộng này tôn kính đối với Sở Qua như thế.

Bọn hắn chân chính bội phục Sở Qua chính là. Sở Qua so với bọn hắn lại ác hơn độc hơn! Nói chung. Sở Qua khi gặp được sự tình sẽ không dờ ra chỗ dựa vững chắc, mà là lựa chọn tự tay giải quyết.

Ví dụ. năm Sở Qua học lớp mười, cùng một đời thứ hai của nhà giàu có phát sinh xung đột. kết quả cắt bỏ lỗ tai của tên phú nhị đại xuống. chuyện này làm thanh danh Sở Qua tại trung học Tử Kim Sơn đại chấn, không ai dám dễ dàng trêu chọc hắn.

“Sao lại thế này?” Sở Qua đi tới trước người Tạ Lỗi. giọng nói trầm thấp hỏi.

Tạ Lỗi phun ra một ngụm khói nồng đậm. lập tức nói: “Sáng nay, khi tao tới trường học, nhìn thấy Điền Thảo từ trên một chiếc cc phổ thông bước xuống, hơn nữa...vừa rồi tao có đi hỏi thăm, tối hôm qua nó cũng không trở về ký túc xá.”

“Mẹ nó, ở trước mặt chúng ta biểu hiện giống như thánh nữ. lại bị tạp chủng bên ngoài bao nuôi, thật sự là rất đáng hận!”

“Đúng vậy, tiểu kỹ nữ kia rất đáng giận. chúng ta cần bức xé vẻ giả tạo trên mặt tiện kỹ nữ kia. sau đó cùng nhau luân hãm nó, Sở Qua ngươi là người thứ nhất!”

Tạ Lỗi vừa thốt lên xong, lập tức có hai người mở miệng phụ họa.

“Ba!”

Không do dự. Sở Qua nâng tay tát tới.

“Đừng có đem lão tử xem giống như tụi bây, lão tử chưa bao giờ làm cái trò bá vương ngành thượng cung (ý nói hàm hiếp).” Sở Qua xem thường nhìn tên ăn chơi trác táng vừa nói chuyện.

Hành động của Sở Qua nhất Thời khiến cho không ít tên bất mãn. bọn hắn thầm mắng to trong lòng hắn giả bộ, lại không dám nói ra. Nhưng Tạ Lỗi lại cười a a nói: “Sở Qua. mày đúng là khác với tụi tao, mày đã không có hứng thú đối với Điền Thảo tàn hoa bại liễu kia. vậy để tụi tao luân cô ta là được, mẹ nó, lão tử cũng không muốn lãng phí cả một năm Thời gian cùng tình lực!”

“Đúng vậy!” Lời của Tạ Lỗi vừa thốt ra. lập tức có người phụ họa.

Sở Qua híp mắt lại trừng mắt nhìn Tạ Lỗi liếc mắt nói: “Tao có nói không có hứng thú sao?”

“Sở Qua. mày?” Tạ Lỗi nhất Thời sững sốt.

“Tao muốn chơi Điền Thảo, cũng chỉ chơi một mình, sẽ không cùng tụi mày cùng chơi.” Giọng nói của Sở Qua hung hăng can quấy mà không cho nghi ngờ: “Bất quá. tao cho tụi bây một cơ hội. tụi bây đem tin tức công bố ra ngoài. ai muốn chơi Điền Thảo, tối thứ sáu ai đứng đầu. người đó chơi Điền Thảo, những người khác dựa bên đứng!”

Dứt lời. Sở Qua xoay người hướng phòng học đi đến. lúc sắp tiến vào phòng học, lại quay đầu nói: “Đương nhiên, nếu có người không hài lòng đối với sự an bài như vậy, có thể cho hắn tới tìm tao, một mình đấu. quần áo hay dọn chỗ dựa vững chắc thì cứ tùy tiện tuyên, lão tử phụng bồi tới cùng!”

Cửu Trảo Ma Long

39. Chương 39: Thiếu Niên Lão Thành (Già Trước Tuổi).

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Cũng giống như Tạ Lỗi. Sở Qua cũng là một trong những người theo đuổi Điền Thảo, chẳng qua khác với những công tử ăn chơi như Tạ Lỗi. hần chưa bao giờ lựa chọn dùng tiền đi theo đuổi Điền Thảo, càng không có dùng một ít điều kiện mà hần xem là kém trí đi dụ hoặc Điền Thảo, mà là dùng chính phương thức độc đáo của hần.

Có lẽ, sự kiên cường của Điền Thảo làm hần không hiểu, Nhưng Điền Thảo kiêu ngạo thì hần biết, hần muốn dùng phương thức hoàn mỹ nhất đánh bại Điền Thảo - trong một năm Thời gian vừa qua. thành tích của hần luôn luôn xếp hạng thứ hai. theo sát phía sau Điền Thảo, tuy nói còn có chênh lệch nhất định, Nhưng hần thủy cung tin tưởng có một ngày có thể lấy thành tích đánh bại Điền Thảo.

Ngày nào đó, đó là Thời cơ tốt nhất để hần chinh phục nàng.

Theo Thời đại tin tức xuất hiện, tốc độ truyền bá tin tức càng lúc càng nhanh, nhất là loại địa phương như trường học, một ít tin tức bất quá có tốc độ truyền bá đủ dùng từ khủng bố để hình dung.

Gần một tiết khóa, chuyện Điền Thảo bị người ngoài trường bao nuôi đã truyền khắp cả trung học Tử Kim Sơn. khiến cho náo động thật lớn. Thậm chí. ngay cả thầy giáo chủ nhiệm của Điền Thảo cũng nhận không được gọi Điền Thảo vào Văn phòng, hỏi có chuyện này hay không. Điền Thảo không trả lời.

Điền Thảo trả lời, có thể làm cho thầy chủ nhiệm tin nàng, Nhưng học sinh trong trường không tin. trong lúc nhất Thời, hình tượng thánh nữ của Điền Thảo không còn sót lại chút gì. ngược lại biến thành một người tàn hoa bại liễu đầy oán hận.

Đương nhiên, loại chuyện này là xây dựng trên cơ sở ghen tỵ.

Ngoại trừ chuyện Điền Thảo bị bao nuôi bị truyền ra. Sở Qua ước định sẽ đưa xe tại quốc lộ Vân Sơn vào ngày cuối tuần cũng bị truyền ra ngoài. đương nhiên, chuyện này chỉ truyền cho một ít tên ăn chơi có thực lực trong trung học Tử Kim Sơn. học sinh có bối cảnh bình thường đều không có tư cách biết đến.

Thái độ cuồng vọng của Sở Qua khiến cho rất nhiều ăn chơi trác táng bất mãn. Nhưng bọn hần cũng không đi tìm Sở Qua lý luận, có thể nói không chút nào khoa trương. ở trung học Tử Kim Sơn. không ai dám đi khiêu chiến Sở Qua.

Ngoại trừ bất mãn. một bộ phận ăn chơi trác táng vẫn cho rằng Sở Qua cũng biết phân rõ phải trái, dù sao không có trực tiếp bá đạo một người đòi hưởng thụ Điền Thảo, mà là cho người có năng lực có cơ hội chiếm lấy.

Tiết khóa thứ hai kết thúc, không ít người lớp khác đi vào lớp 11 nhất ban. nhìn Điền Thảo chi chi. hơn nữa cố ý nói lớn Tiếng chuyện Điền Thảo bị bao nuôi.

Những học sinh kia chỉ trở làm gương mặt Điền Thảo nổi lên một tia gợn sóng. nàng nhẹ nhàng nhú mày, Nhưng không biết nên làm sao xử lý chuyện này.

Ngay lúc Điền Thảo còn đang mê man. Sở Qua đi tới bên cạnh người nàng. nghiêm mặt nói: “Điền Thảo, theo tôi ra ngoài một chuyến, tôi có việc nói với cô.”

Ngạc nhiên nghe được lời của Sở Qua. Điền Thảo cũng không trả lời ngay, cũng không đứng dậy, nàng trầm ngâm vài giây, mới nhẹ nhàng gật gật đầu.

Ra phòng học, hai người đi tới chỗ rẽ hành lang.

Nguyên bản những học sinh đang đứng nơi đó thấy hai người đi đến. liền rời xa. hiển nhiên ở trung học Tử Kim Sơn. tính uy hiếp của Sở Qua vẫn rất lớn.

“Chuyện gì?”

Mắt thấy chung quanh không còn ai. Điền Thảo mở miệng. giọng nói bình tĩnh, nàng rất rõ ràng phú gia công tử ca ở các phương diện đều rất xuất sắc đứng trước mắt cũng có ý tử đối với nàng, nàng cũng không ghét Sở Qua. ngược lại còn có một chút cảm kích - đã một năm qua. nàng không bị gây rối quá nhiều, cũng có quan hệ mật thiết tới sự tồn tại của Sở Qua. Cũng giống như buổi sáng hôm nay, nếu không phải Sở Qua ở trong lớp, đám người Tạ Lỗi tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.

“Chuyện cô bị bao nuôi đã bị truyền ra. không ít người tính toán sẽ luân cô.” Sở Qua dùng mắt trên khuôn mặt không trang điểm của Điền Thảo, lộ ra một tia cười tà nói.

Đôi mày Điền Thảo chột cau lại, thân mình trở nên có chút cứng ngắc.

Hiển nhiên nàng tin tưởng lấy tình hình bây giờ, những tên bại hoại kia có thể làm ra loại chuyện này.

“Tôi sẽ giúp cô.” Mắt thấy Điền Thảo trầm mặc không nói, Sở Qua mở miệng lần nữa. giọng nói tràn ngập tự tin.

Đôi mày nhú chặt của Điền Thảo chậm rãi giảng ra: “Chẳng lẽ anh còn đối với bình hoa được người bao nuôi như tôi còn có hứng thú?”

“Có người dùng năm trăm vạn mời cô ăn một bữa cơm. cô cự tuyệt. Có người lấy một nhà thuê nhất phẩm. một chiếc Ferrari. một trăm ngàn chi phiếu gửi ngân hàng làm lợi thế, cho cô làm bình hoa cả đời. cô cũng cự tuyệt. Tôi cũng sẽ không giống đám ngu ngốc kia. cho rằng cô sẽ bị một nam nhân lái loại xe cc bao nuôi. Trong mắt của tôi. nam nhân muốn bao nuôi cô, ít nhất phải lái được phi cơ trực thăng.” Trên mặt Sở Qua lộ vẻ bình tĩnh không hợp tuổi: “Mặt khác, tôi đã tra qua tư liệu của cô, mẹ của cô đang làm người giúp việc trong nhà một phú hào thiên kim. thiên kim của phú hào kia có một chiếc cc đại chúng, nếu tôi không đoán sai. là nàng đưa cô tới.”

Điền Thảo không có phủ nhận, mà là bị chọc cười, lộ ra một nụ cười nhẹ, theo sau lại hỏi: “Như vậy, anh tính toán làm sao giúp tôi? Còn có, thù lao là gì? Tôi không tin trên thế giới này có bữa cơm trưa miễn phí. hơn nữa tôi từ nhỏ cũng không tin lời hứa hẹn của đàn ông. Nếu anh muốn lợi dụng loại chuyện này uy hiếp tôi cùng anh ở chung một chỗ, như vậy tôi nghĩ hoàn toàn không cần.”

“Sở Qua này không ngu xuẩn như vậy, cũng không xấu xa như lời cô nói.” Có lẽ lời Điền Thảo quá mức trực tiếp, sắc mặt Sở Qua có chút khó coi: “Tôi giúp cô, không cần cô trả thứ gì. chỉ là muốn giúp cô giải trừ nguy cơ, đồng Thời cho đám ruồi bọ ngày sau không hề tiếp tục vây quanh bên cô chuyển động thôi. Đương nhiên, tôi cũng có thể dùng phương thức bá đạo, bất quá tôi thích làm cho bọn hần tâm phục khẩu phục.”

Điền Thảo trầm mặc không nói.

“Tôi ước bọn hần tối thứ sáu đi đua xe, người nào thắng, cô thuộc về người đó.” Sở Qua tiếp tục nói: “Tuy rằng điều này đối với cô có chút vũ nhục, Nhưng hết thấy đều là bởi vì cô dựng lên. chút vũ nhục ấy so với việc bị người chơi tập thể vẫn tốt hơn. Mặt khác, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn. cùng ngày đó cô ngồi xe của tôi. có ý kiến gì hay không?”

“Anh xác định anh có thể thắng?” Điền Thảo hỏi.

Về mặt Sở Qua tự tin: “Tôi là thành viên chính thức của hiệp hội đua xe Đông Hải. hơn nữa bài danh không thấp, bọn hần.. .chỉ là một đám gà đất chó kiềng, không đáng giá được nhắc tới!”

“Dù là anh thắng, tôi cũng sẽ không ở cùng một chỗ với anh. Tôi và các người khác nhau, tôi không chơi nổi trò tình yêu. cũng không muốn chơi, lại càng không muốn dựa vào nam nhân mà sống.” Điền Thảo lắc nhẹ đầu. giọng nói kiên định mà chấp nhất.

“Tôi hiểu được, nếu không tôi cũng sẽ không kiên nhẫn để kéo dài với cô.” Sở Qua tự tin cười: “Một ngày nào đó, tôi sẽ cho cô biết, một nữ nhân cho dù có cường đại bao nhiêu, cũng cần bờ vai một nam nhân dựa vào.”

Dứt lời. Sở Qua xoay người rời đi. không có chút nào lưu luyến, mà Điền Thảo lại sững sờ đứng nguyên tại chỗ, trong đầu theo bản năng dần dần hiện ra thân ảnh một nam nhân khác.

Theo nàng xem. chuyện này là bởi vì Trần Phàm mà dựng lên.

Câu chuyện giữa Sở Qua và Điền Thảo hoàn toàn vượt qua tuổi tác của bọn họ, bọn họ nói chuyện không bị bất luận kẻ nào nghe được, nếu không tuyệt đối sẽ khiến cho náo động!

Đối với hết thấy những chuyện này, Trần Phàm vẫn không hay biết, sau khi tiễn Điền Thảo tới trường học, hần cũng không trực tiếp về nhà. mà là lái xe đi tới Đông Hải Võ Cảnh Tổng Y Viện.

Sau khi đi vào bệnh viện. Trần Phàm biết được, đám người Hoàng Hiểu Đông đã được chuyển viện, hiển nhiên, đối với Hoàng Chí Văn thậm chí cha mẹ mấy tên ăn chơi trác táng khác mà nói. ở lại Tổng Y Viện võ cảnh là một loại giày vò, loại giày vò này khiến cho bọn họ có loại cảm giác muốn phát điên, bọn hắn rất muốn xử tội Trần Phàm để báo thù cho con mình, Nhưng bọn hắn không dám. thậm chí cả dũng khí đi tìm Ngụ Huyền trút cảm phần cũng đều không có!

Phương bác Trần gia. bốn chừ này giống như một con dao mổ đặt lên trên cổ họ, làm cho bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Cuồng Lôi

40. Chương 40: Khiêu Chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Khi tia nắng mặt trời cuối cùng vừa lui khỏi đường chân trời, sắc trời đột nhiên ảm đạm xuống tới. sân bay Phổ Đông tại Đông Hải cơ hồ cùng lúc sáng rực ánh đèn. ánh đèn sáng ngời chiếu sáng mỗi ngõ ngách trong sân bay, giống như đang giữa ban ngày, có thể cho người ta hoàn toàn nhìn thấy hết thấy cảnh tượng bên trong.

Là một trong hai phi trường quốc tế lớn nhất Đông Hải. số lượng hành khách đi lại qua phi trường quốc tế Phổ Đông mỗi ngày hết sức kinh người. chẳng những có máy bay hành khách đến từ các nơi trên toàn cầu. còn có đủ loại máy bay thương vụ của những tập đoàn lớn.

Khi sắc trời hoàn toàn tối hẳn. một chiếc máy bay thương vụ từ Anh quốc vững vàng đáp xuống đường băng sân bay.

Theo quá trình hạ cánh của máy bay mà xem. có thể xác định, lái phi cơ chính là một phi công rất ưu tú.

Trên thực tế. đúng là như vậy, phi công lái chiếc phi cơ đến từ Anh quốc này đã từng đi lính trong không quân Anh quốc, hơn nữa còn là viên phi công át chủ bài.

Sau khi phi cơ dừng ổn. cửa cabin mở ra. một gã thanh niên mặc âu phục Armani. sau lưng có vài tên đại hán đeo kính râm đi cùng. chậm rãi bước xuống phi cơ.

Cùng lúc đó, một nữ lang tóc vàng mặc đồ công sở, đeo kính gọng vàng mỉm cười đi tới.

“Grimm thiếu gia.” về mặt nữ lang tóc vàng đầy sùng bái nhìn thanh niên chào hỏi.

Thanh niên được nữ lang tóc vàng gọi là Grimm. có một mái tóc ngắn màu nâu. gương mặt trái xoan, mũi cao thẳng. đôi mắt màu lam thâm thúy mà hừ thần.

Đối mặt lời chào hỏi của nữ lang tóc vàng dáng người nóng bỏng. ánh mắt của hắn cũng không hề dừng lại trên người nàng. thậm chí cũng không hề nhìn thẳng nàng lần nào, mà thần nhiên hỏi: “Helen. chuyện tôi dặn cô làm xong rồi chứ?”

“Dạ. Grimm thiếu gia. tôi đã làm theo lời dặn của ngài. mua một biệt thự tại Tử Viên, hơn nữa cũng đã vận chuyển xe thể thao của ngài từ London theo đường hàng không đưa tới. trước mắt đã lắp ráp xong. Mặt khác, đêm nay tôi đã bao nhà hàng Paran Italy cho ngài.” Helen cung kính đáp.

“Làm không tệ. chờ lần này cô trở về. tôi nghĩ cô có thể đến công tác ở bên cạnh tôi.” Trên gương mặt lạnh lùng của Grimm rốt cục lộ ra vẻ mỉm cười nhàn nhạt.

Nhưng.. về mỉm cười nhàn nhạt này lại làm cho Helen trở nên vô cùng kích động.

ở trong trí nhớ của nàng. Grimm thiếu gia rất ít cười.

Sau đó, Grimm cũng không tiếp tục nói chuyện với nữ lang tóc vàng. mà cùng vài tên đại hán to con chui vào trong một chiếc Lincoln, ngoại trừ hắn cùng cận vệ. những bảo tiêu khác cũng chui vào mấy chiếc xe Benz chung quanh.

về phần Helen. nàng cũng không biết nên lên chiếc xe nào.

“Helen. lên đây đi. tôi lần đầu tiên tới đây, tôi muốn cô giới thiệu một chút về quốc gia thần kỳ này cho tôi nghe.” Grimm thấy nữ lang tóc vàng không lên xe, liền quay kính xe xuống. vẫy vẫy tay.

Trong con người Helen lại lộ ra kích động khó thể che giấu. Nhưng nàng rất nhanh liền bình tĩnh lại. lúc bước đi đều rất vững vàng.

Điều này cho thấy tố chất tâm lý của nàng rất khá. đồng dạng nàng cũng biết mình và Grimm thuộc về hai đường thẳng song song vĩnh viễn cũng không khả năng gặp nhau, nàng biết Grimm đến Đông Hải là vì Dai Fu.

Không biết qua bao lâu. đoàn xe dừng lại trước nhà hàng số 1376 ở đường tây Nam Kinh.

Dần dần xuống xe trước là đại hán ngồi ở mấy xe Benz. bọn họ vừa xuống xe, ánh mắt miễn tuệ quét mắt nhìn khắp bốn phía một lần. xác định không có bất kỳ nguy hiểm nào, cầm bộ đàm nói gì đó.

Theo sau. tài xế lái chiếc Lincoln xuống xe, cúi đầu mở cửa xe cho Grimm. một loạt trình tự ngay ngắn trật tự. vừa nhìn liền biết từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp.

Helen biết điều xuống xe trước, đứng đối diện cận vệ của Grimm. đồng dạng khom mình, vẻ mặt tươi cười thật mê người.

Grimm chậm rãi xuống xe. giơ cổ tay nhìn thoáng qua Thời gian. sau đó với sự vây quanh của nhóm người đi vào nhà hàng.

Chính tông, cao nhã. thể diện, có thưởng thức.

Đây là sự hình dung chân thực về nhà hàng Paran Italy.

Trong phòng ăn. hoàn cảnh tao nhã. phục vụ mặc trang phục thống nhất trên mặt lộ vẻ mỉm cười đầy chức nghiệp. Dưới sự dẫn dắt của phục vụ, Grimm đi vào bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống. bên ngoài cửa Sổ chính là đường Nam Kinh phồn hoa đèn đuốc sáng trưng, ngựa xe như nước.

Nhìn lướt qua bóng đêm mê người bên ngoài cửa sổ, trên gương mặt lạnh lùng của Grimm lộ ra diễn cảm thỏa mãn. hắn hơi suy tư một thoáng. nói: “Helen. giúp tôi gọi điện thoại cho tiểu thư Dai Fu.”

Nói đến hai chữ Dai Fu. giọng nói của Grimm hơi có chút kích động.

Đúng vậy, là kích động!

Đối với hắn mà nói, mặc dù làm vụ làm ăn kiếm được hơn ngàn vạn Euro, chỉ sợ cũng sẽ không kích động. Nhưng chỉ vì gọi điện thoại cho Dai Fu. hắn liền kích động.

Thực hiển nhiên. Dai Fu ở trong lòng hắn có địa vị rất trọng yếu.

Helen rất nhanh chuyển thông điện thoại, sau đó đưa điện thoại di động cho Grimm.

Grimm hơi điều chỉnh tư thế ngồi một chút, nhếch chân bắt chéo, che giấu vẻ khẩn trương trong con người. chờ đợi điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại chuyển máy, trong điện thoại truyền ra thanh âm rung động lòng người của Dai Fu: “Grimm. tôi chỉ còn năm phút là đến phòng ăn.”

“Dai Fu xinh đẹp, cảm tạ cô đáp ứng lời mời của tôi. tôi cảm giác sâu sắc vinh hạnh và may mắn.” Thanh âm của Grimm trầm thấp mà tràn ngập từ tính, mang theo lực xuyên thấu vô hình: “Tôi chờ cô.”

Không có Tiếng trả lời. bên kia điện thoại Dai Fu trực tiếp cúp máy.

Nghe bên trong truyền ra thanh âm “đô đô”, sắc mặt Grimm thoáng biến đổi. Nhưng sau đó hắn lại nhớ ra điều gì đó, lộ ra một nụ cười tự tin.

Dưới ánh đèn. nét tươi cười của hắn thật mê người. giống như đèn sáng trong đêm đen. làm cho Helen không khỏi rơi vào si mê.

Năm phút sau. Dai Fu đến phòng ăn. khi thấy trong phòng chỉ có một mình Grimm thì Dai Fu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nàng rất rõ ràng, lấy thân phận của Grimm. đừng nói bao cả nhà hàng này, dù bao cả khách sạn cũng chẳng có gì là lạ.

Mắt thấy Dai Fu đi vào, Grimm thật thân sĩ đứng lên. mỉm cười nghênh đón nàng.

“Grimm. anh trở nên càng mê người, tôi nghĩ. London khẳng định sẽ có rất nhiều cô gái bởi vì nhớ anh mà không thể bình yên đi vào giấc ngủ đây.” Dai Fu thật thản nhiên ngồi đối diện Grimm. tao nhã bất chước chân, mỉm cười nói.

Grimm cười: “Dai Fu. cảm tạ lời ca ngợi của cô, tôi nghĩ. các nàng tưởng niệm cũng không bằng lời ca ngợi của cô.”

“Tốt lắm Grimm. đừng cho phục vụ đưa thức ăn lên. tôi không đói bụng. hơn nữa tôi đang giảm cân. tôi sẽ không ăn.” Dai Fu nhìn thấy phục vụ chậm rãi hướng bên này đi tới. lập tức nói.

Trên mặt Grimm hiện lên tia mắt tự nhiên, chợt hắn thứ hỏi: “Dai Fu thân ái. chỉ là ăn bữa cơm mà thôi.không cần...”

“Thật xin lỗi. Grimm. anh hẳn nên biết về tôi. tôi làm ra quyết định sẽ không thay đổi.” Dai Fu thản nhiên đáp lại. trong giọng nói lộ ra vẻ cường thế không hề che giấu.

“Được rồi.” Grimm thở dài. đứng dậy nói khẽ gì đó với phục vụ. phục vụ chợt ngẩn ra. sau đó mỉm cười rời đi.

Có lẽ thái độ không chút nề tình của Dai Fu làm Grimm xấu hổ, hẳn nhất Thời thật không biết nên nói gì cho phải.

Trong phòng ăn quanh quẩn Tiếng đàn dương cầm thật chậm rãi mà tao nhã. không khí có chút quỷ dị.

“Grimm. nếu như tôi không đoán sai, lần này anh tới Đông Hải, là vì khiêu chiến tôi, đúng không?” Mắt thấy Grimm không nói lời nào, Dai Fu chủ động mở miệng.

Đối với việc Dai Fu có thể đoán được điểm này, Grimm cũng không cảm thấy kinh ngạc, Nhưng vẫn có chút xấu hổ: “Dai Fu thân ái. xin tha thứ sự mạo muội của tôi. cũng xin tha thứ sự xúc động của tôi. tôi thật sự không thể khống chế chính mình.”

“Tôi hiểu được.” Dai Fu Bỗng nhiên dùng một loại giọng nói quỷ dị đáp.

Làm như đã nhận ra sự dị thường trong giọng nói của Dai Fu. trong con ngươi Grimm hiện lên một tia kinh dị, Nhưng lại không nói gì thêm.

“Năm năm trước, khi lần đầu tiên tôi gặp mặt anh. tôi từng nói qua với anh. nếu anh có thể đưa xe thắng tôi. tôi sẽ gả cho anh.” Dai Fu nghiêm mặt nói: “Bất quá tôi cũng có nói qua. cơ hội chỉ đến một lần mà thôi....!”

41. Chương 41: Nỗi Bất Đặc Dĩ Của Dai Fu

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

ở Anh Quốc, thậm chí là Châu Âu, có không ít nhân vật nổi Tiếng theo đuổi Dai Fu. mỗi lần như thế nàng đều nói cho đối phương biết, nếu như có thể đưa xe thắng nàng. nàng liền đồng ý. Đường nhiên, đám nhân sĩ thành danh kia. không một ai có lá gan dám đưa xe cùng Dai Fu. ở mặt ngoài. Dai Fu là một bác sĩ tâm lý, Nhưng trên thực tế, Dai Fu còn là một thành viên trong tổ chức đưa xe ngầm nổi Tiếng nhất Châu Âu. hơn nữa cũng thường xuyên tham gia những trận đua xe hoành tráng. kĩ năng phi thường khủng bố.

Thậm chí. ở trên bảng xếp hạng những tay đua của thế giới ngầm Châu Âu. Dai Fu còn liệt danh ở trong top mười!

Thời gian một năm qua. người muốn khiêu chiến Dai Fu có không ít, nhưng tất cả đều thất bại không một ai là ngoại lệ.

Grimm thực may mắn. vì Khoảng năm năm Thời gian trước đã có được lời hứa của Dai Fu. trong vòng năm năm qua. hắn dựa vào sự cố gắng của bản thân, từ một gã công tử không thích lái xe, đã trở thành một tay đua có kỹ năng khủng bố ở thế giới đua xe ngầm. Ngay trước khi Grimm đến đại lục, hắn đã cùng tay đua người Italy bài danh hạng ba tiến hành một cuộc tranh tài. kết quả trận đấu này cũng nằm ngoài dự tính của rất nhiều người. hắn chấm dứt trận đấu bằng ưu thế tuyệt đối. Trận đấu này cũng khiến cho thế giới đua xe ngầm ở Châu Âu nổi sóng ba đào!

Đối với chuyện tình triển khai thách đấu cùng Dai Fu. Grimm hiểu rõ rằng cơ hội chỉ có một lần. nếu như thắng. cả đời này Dai Fu sẽ làm vợ của hắn! Nếu như thua, hắn đời này liền sẽ mất đi cơ hội theo đuổi Dai Fu. Dưới áp lực lớn như vậy, thế Nhưng hắn không hề sợ hãi. có chăng chính là tự tin cùng hưng phấn! Thoảng điều chỉnh cảm xúc, Grimm liền trầm giọng nói: “Dai Fu thân mến. điểm này tôi vẫn còn nhớ rõ.”

“Thoạt nhìn, xem ra anh rất tự tin.” Dai Fu cười híp mắt nhìn Grimm nói.

Grimm tự tin cười: “Phải, Dai Fu thân mến. vì cô mà trong vòng năm năm Thời gian qua. tôi đã phải cố gắng rất nhiều. Vì rèn luyện kỹ thuật lái xe, tôi đã phải buông tha sinh ý của gia tộc. Bất quá. chỉ cần giành được cô, bao nhiêu khó khăn đó thì tính là cái gì”

“Grimm. tôi muốn biết, cái anh muốn ở tôi chân chính là cái gì? Cơ thể tôi? Trái tim tôi? Hay là gia tộc đứng sau lưng tôi?” Dai Fu không chút giấu diếm. thẳng thắn hỏi.

Grimm nao nao, theo bản năng muốn trả lời. Nhưng khi nghĩ tới Dai Fu là bác sĩ tâm lý quyền uy nhất Châu Âu, lập tức đã đem lời đang muốn nói ra nuốt ngược trở vào! Cười đáp: “Dai Fu thân mến. những điều cô nói đều có, Nhưng tôi cho rằng quan trọng nhất vẫn là cảm giác. Ngay lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy cô, tôi đã đắm chìm với lòng mình, đời này tôi nhất định sẽ phải cưới cô làm vợ.”

“Nga?” Dai Fu kinh ngạc liếc mắt nhìn Grimm một cái, theo sau hỏi: “Grimm. anh có biết vì sao tôi chạy đến nơi này hay không?”

“Nghe nói cô vì đang nghiên cứu về hội chứng tâm lý.” Grimm cấp ra một đáp án. hắn cũng không có giấu diếm điểm điểm này. Ngay trong ngày Dai Fu lên máy bay rời khỏi Anh quốc, hắn liền tìm hiểu được tin tức này.

Dai Fu khẽ lắc đầu: “Grimm. tin tức này của anh không chính xác rồi.”

“A?” Nghe như vậy, Grimm không khỏi giật mình.

Bỗng nhiên Dai Fu mỉm cười, dùng ngữ khí quỷ dị nói: “Grimm. nói thật cho anh biết, tự ngay cả chính bản thân tôi cũng không biết mục đích lần này mình đến Đông Hải là vì cái gì. Ân. có thể là vì cái chuyện đề tâm lý kia. hoặc có thể là vì....một gã nam nhân, một gã nam nhân đã khiến cho tôi nhớ nhung!”

Khi nghe Dai Fu nói ra câu này, đồng tử của Grimm đột nhiên phóng đại lên. trên mặt lộ ra diễn cảm không dám tin. Theo sau. liền biến thành âm tình bất định, thân là một người đàn ông. khi đang theo đuổi nữ nhân, lại nghe thấy đối phương nói vì một người đàn ông khác mà chạy tới đây. Chuyện này so với đang dùng cơm bị ruồi nặng làm phiền còn muốn bực mình hơn rất nhiều.

Trong lòng tuy rằng buồn bực tới cực điểm, Nhưng dù sao Grimm cũng không phải là người bình thường, hắn điều chỉnh cảm xúc rất nhanh, hơi nheo mắt lại. dùng ngữ khí trầm thấp nói: “Là tên nam nhân phương Đông. đã từng ở trong nhà cô hai tháng trước kia hay sao?”

“Phải.” Dai Fu không có giấu diếm.

Nghe Dai Fu trả lời nhanh gọn như thế, trong lòng của Grimm vô cùng không thoải mái. Trước kia hắn cũng biết chuyện tình Trần Phạm sống trong nhà Dai Fu. bất quá khi đó hắn chỉ nghĩ rằng Dai Fu đang chữa bệnh cho tên nam nhân kia. Hiện giờ xem ra. sự thật căn bản không phải là như vậy.

“Bất kể như thế nào, chỉ cần tôi thắng trận đấu kia. cô sẽ trở thành nữ nhân của tôi. không phải hay sao?” Grimm lên Tiếng. Nhưng nụ cười trên khuôn mặt của hắn đã biến mất không còn nhìn thấy tăm hơi bóng dáng. cướp lấy chính là diễn cảm âm trầm.

“Phải, lời hứa của tôi. cho tới bây giờ vẫn giữ nguyên hiệu lực.” Dai Fu dùng ngữ khí nhàn nhạt nói: “Ngoài ra. tôi biết, hiện giờ trong lòng anh đang mười phần tức giận, nếu như điều kiện cho phép, thậm chí anh còn muốn tiến hành trả thù tôi. Ví dụ như hung hăng đè tôi xuống, phát tiết nổi tức giận trong lòng, đúng không?”

Grimm biến sắc, không dám trả lời, quả thật hắn đúng là có suy nghĩ này. Nhưng lí trí nói cho hắn biết, bất kể như thế nào hắn cũng không thể làm vậy. Cứ việc gia tộc của hắn ở Anh quốc, thậm chí là khắp Châu Âu đều có được danh Tiếng lẫy lừng, Nhưng thế lực đứng sau lưng Dai Fu cũng không yếu kém hơn gia tộc của hắn. tương phản còn khủng bố hơn một chút.

Chứng kiến Grimm không nói câu gì. Dai Fu khẽ mỉm cười, cười đến thực quyến rũ. nàng tựa hồ rất thích cái loại cảm giác nhìn thấu suy nghĩ trong nội tâm của người khác. Đây cũng là điểm kiêu ngạo của nghề bác sĩ tâm lý này.

“Grimm. tôi sẽ cấp cho anh một cơ hội. để anh làm thỏa mãn suy nghĩ tà ác trong nội tâm của anh!” Mắt thấy Grimm không nói gì. Bỗng nhiên Dai Fu mở miệng. ngữ khí mười phần quý dị.

Coi như trong lòng đang mười phần căm tức, Nhưng dù sao Grimm cũng không phải người bình thường. hắn điều chỉnh cảm xúc rất nhanh, trên mặt bày ra một tia nghi hoặc: “Là gì?”

“Nếu anh có thể đua xe thắng người đàn ông kia. tôi chẳng những đáp ứng trở thành vợ của anh. Hơn nữa ngay sau khi anh chiến thắng. hai chúng ta sẽ cùng nhau trải qua một đêm tuyệt vời!” Dai Fu chậm rãi dựa lưng vào ghế. gần từng chữ nói.

Grimm nghe vậy thì không khỏi trợn mắt há mồm!

“Anh nên suy nghĩ cẩn thận, nếu anh từ chối lời đề nghị này, coi như anh thắng cuộc, tôi vẫn sẽ hoàn thành lời hứa ngày trước...Nhưng khi tôi và anh chưa chân chính kết hôn. trong Khoảng Thời gian đó anh sẽ không được sờ tới người của tôi. Mà chuyện này, hiển nhiên là anh không nguyện ý nhìn thấy đi. trong lòng anh đang nóng lòng muốn trả thù tôi ah!” Dai Fu quái thanh nói.

Grimm theo trong nỗi khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, hắn nhíu mày trầm ngâm một phen. Theo sau mới dùng ngữ khí trầm thấp nói: “Hảo, Dai Fu. tôi đáp ứng cô! Ngoài ra. tôi sẽ giải đáp câu hỏi lúc trước, tôi muốn giành lấy cô, bảy phần là muốn chinh phục thân thể cô, ba phần còn lại chính là vì...”

“Là vì thế lực sau lưng của tôi.” Dai Fu cười lạnh bổ sung. nhưng trong lòng đang nhẹ nhàng thở phào ra một hơi. Lúc trước, bởi vì Dai Fu nghĩ rằng: sẽ không có công tử nhà giàu nào, sẽ vì một nữ nhân mà lãng phí vài năm Thời gian để rèn luyện kĩ thuật đua xe, nên mới dùng phương thức này uyển chuyển từ chối đám nam nhân theo đuổi mình.

về phần những tay đua có kĩ thuật siêu cường hơn nàng, tuy đua xe xuất sắc Nhưng lại không có bối cảnh cường đại. không đạt nổi điều kiện theo đuổi nàng. Grimm chính là người duy nhất!

Hiện giờ, Grimm tràn đầy lòng tin chạy nửa vòng thế giới đến tìm nàng khiêu chiến, điều này làm cho Dai Fu cảm nhận được nguy cơ. Bởi vì. nàng theo nguồn tin bí mật biết được, trình độ đua xe hiện giờ của Grimm. nàng không phải là đối thủ. cho nên mới nhắc đến Trần Phàm, dùng phép khích tướng dụ dỗ Grimm đáp ứng lời đề nghị mới này.

Nàng dùng sự hiểu biết của mình đối với tâm lý học, để khống chế Grimm. nhưng theo ý nào đó mà nói. thì đây cũng chỉ là chuyện tình bất đắc dĩ mà thôi. Nếu như nàng có bản lĩnh chiến thắng Grimm. nàng tuyệt đối sẽ không nhắc đến Trần Phàm!

Grimm tuy không nhìn thấu quỷ kế này của Dai Fu. bất quá coi như nhìn thấu, lấy tính cách của hắn cũng sẽ không thèm để ý. Lúc này mười phần tự tin nói: “Dai Fu. tối ngày thứ bảy, tôi sẽ làm cho cô hiểu được mùi vị. khi làm nữ nhân chân chính.”

Dứt lời. Grimm khẽ mỉm cười, nụ cười phi thường tà ác, đồng dạng cũng phi thường tự tin! Bởi trong kí ức của hắn. không có người đàn ông Châu Á nào, có thể nằm trong top hai mươi của bảng xếp hạng đua xe ngầm. mà trình độ bây giờ của hắn. đủ để chiếm lấy một vị trí nằm trong top mười. Trong đầu hiện lên suy nghĩ này, Grimm giống như đã nhìn thấy cảnh tượng. Dai Fu đang trần truồng quỳ gối ở trước mặt mình, cầu xin tha thứ.

Mười phút sau. Dai Fu rời khỏi nhà hàng, nàng cùng Grimm ước hẹn Thời gian thi đấu. Thời gian thi đấu vào cuối tuần này là 00 giờ đêm. địa điểm nằm tại quốc lộ Vân Sơn.

Rời khỏi nhà hàng. Dai Fu điều khiển xe hơi. thông thả chạy thẳng về nhà. ở phía trước và sau của nàng. có năm chiếc xe hơi bám theo, năm chiếc xe này thủy chung vẫn duy trì một Khoảng cách nhất định, chính thể giống hình chữ phẩm gấu gao đem ô tô của Dai Fu bảo hộ ở bên trong.

“Oanh...!” Bất thành linh Dai Fu nhấn mạnh chân ga. chiếc xe hơi của nàng lao vọt lên như một viên đạn pháo bắn ra khỏi nòng súng bình thường. nháy mắt đã vượt qua chiếc xe Benz ở phía trước. Hành động bất ngờ của Dai Fu. khiến cho năm chiếc xe âm thầm bảo vệ nàng giật mình kinh hãi. cả đám đều sôi nổi nhấn mạnh chân ga. cố gắng bám theo Dai Fu.

“Honey, anh là người đàn ông đầu tiên của tôi. cũng chính là một người duy nhất.” Nhìn mấy chiếc ô tô đuổi theo phía sau. Dai Fu khẽ thở dài: “Xin hãy tha thứ vì tôi chưa được sự đồng ý của anh. mà đã làm ra quyết định. Nhưng tôi nghĩ. anh cũng sẽ không muốn tôi trở thành đàn bà của nam nhân khác, càng không hi vọng tôi thần phục tiểu JJ của nam nhân khác đi. đúng không?”

“Huống chi, tôi chỉ là một người phụ nữ yếu đuối mà thôi, tôi hy vọng ở Thời điểm nguy hiểm, sẽ có một người đàn ông vì tôi mà đứng ra. giống như chiến thần đứng án ngữ ở trước người tôi. che chở nắng mưa giông tố giúp tôi!” Dai Fu nói xong, thì không khỏi lộ ra vẻ tươi cười dễ thương: “Cho nên. honey, anh cần phải oanh kích tên Grimm hỗn đản kia. để cho hắn biết, nam nhân có thể khiến cho Dai Fu này nhớ nhung hoài niệm, không phải là cái thứ nửa mùa như hắn có thể khiêu chiến!”

42. Chương 42: Che Giấu Thật Sâu

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Ngày thứ bảy trong sân trường không có Tiếng đọc sách lanh lảnh, cũng không có cảnh tượng truy đuổi cãi nhau thường ngày, càng không có những thân ảnh chạy băng băng trên thảm cỏ, hết thảy đều có vẻ thật an tĩnh.

Đang lúc Hoàng hôn. trung học Tử Kim Sơn. trong một gian túc xá thuộc ký túc xá nữ sinh. Điền Thảo một mình đứng trong túc xá. cũng không giống như ngày thường cầm quyển “kinh tế học”, mà là một tay chống cằm. nhìn vàng mặt trời đỏ thẫm dần dần hạ xuống phương Tây, diễn cảm cũng không bình tĩnh giống như ngày thường, mà hàng chân mày của nàng hơi nhíu lại, trong con ngươi lộ ra một tia lo lắng.

Nàng hiểu rõ ràng. chính mình khi cự tuyệt đám công tử ăn chơi kia. hưởng thụ cuộc sống im lặng, là bởi vì những tên ăn chơi trác táng theo đuổi nàng đã bảo trì một sự cân bằng hoàn mỹ. Sự cân bằng kia. làm cho những tên ăn chơi trác táng muốn có được thân thể của nàng cũng không dám làm ra hành động điên cuồng đối với nàng. Còn hiện giờ, bởi vì nàng đi nhờ xe của Trần Phàm đến trường học, ở trong trung học Tử Kim Sơn đã nhắc lên sóng to gió lớn. hình tượng thân nhiễm bùn mà không hôi tanh mùi bùn đã hoàn toàn bị phá vỡ, sự cân bằng hoàn mỹ cũng sụp đổ.

“Nên làm gì bây giờ?” Điền Thảo vốn không phải là người thích đem toàn bộ trứng chim đặt cùng vào trong một cái giỏ xách, hơn nữa.. .Bởi vì trải qua hoàn cảnh đặc thù. nàng luôn luôn không tin vào nam nhân. Cho nên nàng cũng không có đem toàn bộ hi vọng đặt lên trên người của Sở Qua.

Nàng hiểu rõ ràng. Sở Qua là một người kiêu ngạo tự phụ. nếu thắng còn dễ nói. lấy tính cách tự phụ của Sở Qua tuyệt đối sẽ không dùng sức mạnh, mà là lựa chọn đường đường chính chính chinh phục, kể từ đó,

nàng căn bản không cần lo lắng. nàng luôn tin tưởng có thể dây dưa với Sở Qua. hơn nữa sẽ làm cho Sở Qua biết khó mà lui. Nhưng.. .nàng đồng dạng cũng rõ ràng, nếu đêm nay Sở Qua thua trận đấu. như vậy Sở Qua tuyệt đối sẽ thực hiện lời hứa. đem nàng đưa cho người thắng mà không biết sẽ là người nào.

Cứ như vậy, mười sáu năm kiên trì của nàng. tấm thân xử nữ của nàng. đều sẽ chấm dứt ngay trong đêm nay. Đây là nguy cơ lớn nhất nàng gặp được trong mười sáu năm qua!

Không hiểu tại sao, ngay khi tạm thời còn chưa có được đáp án. trong đầu của nàng. theo bản năng dần hiện ra thân ảnh Trần Phàm. Theo ý nào đó mà nói. Trần Phàm chính là đầu sỏ gây nên sự tình lần này.

Thân ảnh Trần Phàm chợt lóe lên. Điền Thảo nhẹ lắc đầu. tuy rằng nàng từ chỗ nhà trọ của Trần Phàm mà đoán ra được Trần Phàm không phải là người bình thường. Nhưng nàng thực không tin Trần Phàm có thể giải quyết nguy cơ lần này. Chẳng biết qua bao lâu. mặt trời đỏ phương Tây đã hoàn toàn rơi xuống đường chân trời, sắc trời ảm đạm xuống. trong tức xá tối đen thành một mảnh. Điền Thảo vẫn một tay chống cằm. lặng lặng nhìn lên bầu trời đen nhánh phương xa.

“Ai..Điền Thảo khe khẽ thở dài, bởi vì.. .nàng nhìn thấy được ngọn đèn xe xa xa. cũng nghe được thanh âm xe thể thao. Hiển nhiên là Sở Qua tới đón nàng - căn cứ theo lời Sở Qua. làm diễn viên đêm nay, nàng nhất định phải...”

Có mặt!

Mà chẳng cho tới bây giờ, nàng vẫn không thể nghĩ ra được biện pháp giải quyết...

Mặc dù như thế, Điền Thảo vẫn đi xuống dưới ký túc xá.

Dưới ký túc xá. chiếc xe Maserati màu bạc của Sở Qua vững vàng đỗ ngay chỗ này, ánh đèn pha chiếu thẳng vào cánh cổng của ký túc xá. làm vị bác gái canh giữ ký túc xá liên tục thò đầu ra nhìn ngoài cửa sổ.

Chẳng lẽ đứa nhỏ Điền Thảo kia lại ước hẹn cùng tiểu tử này?

Khi thấy Điền Thảo từ trên thang lầu đi xuống, vẻ mặt bác gái kinh ngạc, ở trong trí nhớ của bà. từng có không ít công tử ca chạy xe tiến đến tặng hoa cho Điền Thảo, kết quả...những bó hoa đó đều bị Điền Thảo ném vào thùng rác, theo sau bác mới lấy về tặng cho cháu gái nhỏ của mình.

Mất thấy Điền Thảo yên lặng bước lên chiếc xe Maserati hoa mỹ, bác gái nhin không được khe khẽ thở dài: Lại thêm một đóa cải trắng nữa. sẽ gặp tai ương rồi!

Điền Thảo vừa lên xe. Sở Qua cũng không nhiều lời vô nghĩa. mà trực tiếp khởi động máy, chiếc xe phát ra một Tiếng rít gào, giống như một đầu dã thú bằng sắt thép lao vọt ra ngoài.

Ngồi bên trong chiếc Maserati xa hoa. Điền Thảo cũng không được bình tĩnh như lúc ngồi trong chiếc Volkswaen cc của Trần Phàm, đây cũng không phải bởi vì chiếc Maserati xa hoa hơn xe Volkswaen cc, mà là bởi vì...Nàng đối với chuyện sắp xảy ra đêm nay tràn ngập lo lắng.

“Điền Thảo, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dáng lo lắng của cô.” Đang lái xe, Sở Qua tựa hồ đã nhận ra sự dị thường của Điền Thảo, nhin không được cười nói: “Tôi không thể không thừa nhận, bộ dáng lo lắng hải hùng của cô càng thêm mê người. làm cho người ta có loại xúc động cần phải bảo vệ cô.”

“Tôi không cần bất kỳ nam nhân nào bảo hộ.” Điền Thảo nhú mày, giọng nói lạnh lùng.

Sở Qua tự tin cười: “Nhưng cô không thể phủ nhận, đêm nay tôi là người trong mộng của cô!”

Trong lòng Điền Thảo chấn động. muốn nói cái gì. nhưng cuối cùng lại lựa chọn trầm mặc.

Vân Sơn nằm ngay trung gian thành phố N và Đông Hải, trên núi cây cối cành lá rậm rạp, cảnh sắc tương đối an tĩnh.

Nguyên bản lấy điều kiện của Vân Sơn hoàn toàn có thể phát triển thành khu du lịch, Nhưng không biết do nguyên nhân gì. chính phủ luôn không muốn phê chuẩn phát triển ngọn núi này. Bất quá. dù là Vân Sơn không được phát triển. Nhưng dựa vào phong cảnh mê người. nó vẫn có đại lượng du khách tiến đến ngắm cảnh. Bất quá đại đa số lữ khách đều đến chơi ban ngày, bởi vì khắp Vân Sơn không có địa phương nào để dừng chân, mà Thời gian ban đêm nhiệt độ trên núi giảm xuống rất thấp.

Vì thế con đường quốc lộ do chính phủ đặc biệt thi công lại biến thành thánh địa giành cho những kẻ yêu thích đua xe tại Vân Sơn. cơ hồ mỗi buổi tối cuối tuần, nơi này đều có vài trận đấu đua xe.

Từ trên đường ở Đông Hải đi tới Vân Sơn. Điền Thảo cũng không tán gẫu gì với Sở Qua. mà là luôn ngắm nhìn phong cảnh lướt qua cực nhanh ở bên ngoài cửa sổ, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì.

Vào Khoảng mười giờ, Sở Qua lái xe đi lên đường cao tốc tương thông với quốc lộ Vân Sơn.

Điền Thảo rõ ràng nhìn thấy, trên Vân Sơn phía trước đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ còn có thể nghe thấy được âm thanh vang rền của xe thể thao phát ra cùng Tiếng âm nhạc chói chói như Tiếng kim loại đang ma sát vào nhau.

Tiếng vang kia mơ hồ truyền đến. giống như địa ngục ma âm đập vào tâm thần của Điền Thảo, nàng cảm thấy càng thêm mất bình tĩnh, hai tay gắt gao nắm lại với nhau, khớp xương trắng nhợt thành một mảnh.

Lúc này trên Vân Sơn đã tụ tập không ít thành viên của giới đua xe. Đủ các chủng loại xe thể thao xa hoa đỗ trên đường đem quốc lộ phong kín. đèn xe bắn ra ánh sáng chói mắt chiếu chung quanh sáng rực lên như ban ngày.

Trong đó có vài chiếc xe thể thao phát ra Tiếng âm nhạc chói chói, Tiếng nhạc mạnh giống như thuốc kích thích lên những con người đang đứng bên cạnh đồng lửa cuồng hoan. Những người đó trong tay cầm bia hoặc cờ màu. vừa lắc lư thân hình theo Tiếng nhạc, vừa gào thét thảm thiết gì đó.

Đám ăn chơi trác táng của trường trung học Tử Kim Sơn đã tới nơi này, bọn hắn tụ tập cùng một chỗ, nhìn những nữ lang đang khiêu vũ, cả đám đều có vẻ như đang thập phần hưng phấn.

Đối với người tầm tuổi như bọn hắn mà nói. không một ai không thích những sự vật mới mẻ kích thích.

“Tao thông qua con đường đặc thù biết được, tên Sở Qua kia là thành viên của hiệp hội đua xe Đông Hải. hơn nữa còn thường xuyên đến đây tham gia thi đấu.”

“Tao cũng nghe được tin tức này, hơn nữa sân đua xe này là địa bàn của Hồng Trúc Bang. mà người phụ trách đua xe ngầm nơi này, là thủ hạ của mẹ nuôi hắn.”

Bỗng nhiên, hai gã ăn chơi trác táng lần lượt mở miệng. hai tên vừa nói xong. kể cả Tạ Lỗi cùng những kẻ ăn chơi trác táng khác đều mang diễn cảm kinh ngạc, tên ăn chơi trác táng hôm đó bị Sở Qua tát vào mặt chột tức giận mắng: “Mẹ nó! Tao đã biết tên khốn kiếp Sở Qua kia sẽ giở trò, quả nhiên đúng là thế mà!”

Lời của hắn khiến cho mấy tên kia cùng thừa nhận, nhưng nghĩ tới thế lực sau lưng Sở Qua. bọn hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Hắc! Bàn tính như ý của Sở Qua đánh cũng không tệ. nhưng hắn muốn độc hươu Điền Thảo, đây chính là mơ tưởng!” Đúng lúc này, vẫn đứng ngay phía sau mọi người. một gã thiếu niên mang diễn cảm thờ ơ lạnh nhạt chột mở miệng. Gã thiếu niên này không giống như những kẻ ăn chơi trác táng khác, hắn để tóc đầu đinh, đeo kính đen. làn da trắng nõn. dáng người gầy yếu. nhìn qua làm cho người ta nảy sinh ra một loại cảm giác hào hoa phong nhã.

“Trịnh Gia Hào, mày?” Trịnh Gia Hào vừa thốt lên. lập tức làm cho đám người Tạ Lỗi ngẩn ra. ở trong trí nhớ của bọn hắn. tuy rằng gia thế Trịnh Gia Hào không tệ. nhưng tuyệt đối là sẽ không dám đắc tội với Sở Qua.

Đối diện với ánh nhìn chăm chú của mọi người, trên mặt Trịnh Gia Hào chậm rãi hiện lên nét tươi cười mê người: “ở trong mắt tao, Sở Qua chỉ có thể xem là một tuyến thủ nghiệp dư mà thôi.”

Tuyến thủ nghiệp dư?

Không thể không nói. lời nói này của Trịnh Gia Hào cực kỳ khí phách, thế nên đã làm cho đám người Tạ Lỗi trợn mắt há hốc mồm ra.

“Hãy chờ xem. đêm nay cùng Điền Thảo lên giường là tao, mà không phải Sở Qua!” Trịnh Gia Hào tự tin cười, châm một điếu thuốc lá. Ánh lửa chiếu rọi lên khuôn mặt trắng nõn của hắn. làm cho đám người Tạ Lỗi nhìn thấy, lại cảm giác có loại hương vị âm trầm.

Mẹ nó! Tên vương bát đản Trịnh Gia Hào này che giấu thật sâu!

Trong lúc nhất Thời, toàn bộ đám ăn chơi trác táng kể cả Tạ Lỗi, trong lòng đều trào ra ý niệm này.

43. Chương 43: Ngoài Dự Đoán Trước.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Người hiền lành một khi bị chọc giận. có thể còn đáng sợ hơn cả ác nhân chân chính, người Lý trí một khi điên cuồng lên. tuyệt đối sẽ là một kẻ điên từ đầu tới đuôi!

Trần Phàm.

Từ khi Trần Phàm quen biết Dai Fu tới nay, Trần Phàm vẫn cảm thấy Dai Fu là người lý trí nhất mà hắn đã từng gặp qua. Mà từ sau khi Dai Fu đi vào Trung Quốc, ở trước mặt Trần Phàm tuy rằng Dai Fu biểu hiện có chút bất thường, Nhưng Trần Phàm vẫn như cũ tin chắc điểm này. Nhưng...Vào chín giờ đêm đó, sau khi Trần Phàm nhận được điện thoại của Dai Fu. thì Trần Phàm không khỏi dao động.

Kẻ điên! Nữ nhân Dai Fu này điên rồi!

Trong lòng Trần Phàm nghĩ như vậy.

Lúc Trần Phàm đi ra cửa tiểu khu. ngoài cửa đỗ một chiếc Bugatti Veyron EB16.4 năm 2004

Ngạc nhiên nhìn thấy chiếc xe này, Trần Phàm chợt ngây ra.

Loại xe này ở Anh quốc chỉ có hai chiếc, trong đó chủ nhân một chiếc chính là ngôi sao bóng đá nước Anh nổi Tiếng. David Beckham. mà chủ nhân chiếc còn lại chính là của Dai Fu.

Chiếc Bugatti EB 16.4 năm 2004 có hai hạng số liệu đánh vỡ nền công nghiệp xe hơi đương kim thế giới. Lúc xe tăng tốc, vận tốc tối đa có thể đạt tới 405.7 km/h. hơn nữa còn đánh bại kỉ lục 386.6 km/h mà đoàn xe Convini Six Wheeler lập ra ở trong giải đấu năm xưa. nhanh hơn chừng 19 km/h! Khoảng Thời gian tăng tốc là 2.9 giây, nhanh hơn so với F1 là 0.3 giây giá thành bán ra của mỗi chiếc xe ước chừng Khoảng một triệu hai trăm ngàn usd. tương đương với hai chiếc Ferrari. Nó là xe thể thao nhanh nhất thế giới!

Xe được trang bị động cơ W16 với 4 turbo nén dung tích 7.999 cm³, có công suất 1.001 mã lực và mômen xoắn cực đại 1.250 Nm/2.200 vòng/phút. Bugatti Veyron có thể tăng tốc từ 0-100 km/h chỉ trong 2,5 giây, từ 0-200 km/h trong 7,5 giây và từ 0-400 km/h trong vòng chưa tới 1 phút. Vận tốc tối đa mà một chiếc Bugatti Veyron có thể đạt được là 407 km/h nếu đóng mui, khi mở mui thì khoảng 350 km/h.

Có một không hai!

Mắt thấy Trần Phàm đi tới cửa tiểu khu. bước chân dừng lại. Dai Fu mở cửa xe chậm rãi bước xuống. mỉm cười nói: “Honey, anh còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Nghe được lời nói của Dai Fu. Trần Phàm âm thầm lắc lắc đầu. bất đắc dĩ đi về phía nàng. Mà khi chứng kiến Dai Fu từ trong chiếc Bugatti thật phong cách bước xuống, ánh mắt bảo an tiểu khu đều trợn trừng lên!

Trước đó chiếc xe hoa lệ kia đã dùng một cú trôi batile phiêu dật vững vàng dừng ngay trước cửa tiểu khu thì bảo an tiểu khu đã vì tạo hình hoa lệ của chiếc xe thể thao mà giật mình không thôi, hiện giờ, nhìn thấy Dai Fu giống như nữ thần từ trên xe tao nhã bước xuống. bảo an đã trực tiếp trợn tròn hai tròng mắt!

Mỹ nữ thượng hạng phối hợp với xe thể thao đỉnh cấp, đây là một màn chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết cùng phim ảnh thôi, hắn không ngờ mình có điểm phúc nhìn thấy được một màn này.

Mẹ nó, nam nhân kia rốt cục là ai?

Sau thoáng khiếp sợ, bảo an lấy lại tinh thần, đưa ánh mắt nhìn về phía bóng lưng Trần Phàm, trong lòng đã tràn ngập ghen tỵ. Theo hắn xem ra, mỹ nữ thượng hạng cùng xe thể thao đỉnh cấp, cho hắn một thứ, hắn nguyện ý sống ít đi mười năm. nếu cho hắn đủ hai thứ, hắn tình nguyện kiếp sau đầu thai thành heo!

“Cô gái điên, xem ra hôm nay cô hạ đủ vốn gốc, lại đem cả chiếc xe này ra để sử dụng sao!” Trần Phàm đi tới trước người Dai Fu, trêu ghẹo nói.

Dai Fu cười thật dễ thương: “Honey, anh thật không biết, đêm nay người đầu với anh trước khi đến đây, đã chiến thắng Xa Vương đứng hàng thứ ba tại Châu Âu. Vì không để chuyện ngoài ý muốn phát sinh, mấy ngày trước tôi đã kêu người đem xe thể thao của tôi vận chuyển theo đường hàng không tới đây.”

Nói đến đây, Dai Fu mở trừng hai mắt lên: “Honey, anh cũng không muốn để cho tôi lên giường với nam nhân khác chứ. đúng không?”

Trần Phàm á khẩu không trả lời được!

Đúng như lời của Dai Fu. Trần Phàm quả thật không muốn cho Dai Fu lên giường với nam nhân khác. Bởi vì..hắn nhớ rất rõ ràng. lần đầu tiên khi phát sinh quan hệ với Dai Fu. Dai Fu đã chảy máu. Trần Phàm là một người đàn ông Đông phương, trong lòng hắn cũng có di truyền của đàn ông phương Đông, máu hồng đại biểu cho lần đầu tiên của Dai Fu. cũng đã trao cho hắn trách nhiệm nào đó!

Cử việc, bởi vì quan hệ giữa Trần Phàm cùng Dai Fu thập phần vi diệu, hắn chưa bao giờ thực hiện qua thứ gì gọi là trách nhiệm, Nhưng khi Dai Fu lần đầu tiên hướng hắn cầu xin giúp đỡ thì hắn ý thức được, chính mình cần phải làm cái gì cho cô gái này.

“Cô gái điên, tôi có một vấn đề.” Trần Phàm lên xe. Bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Dai Fu tựa hồ đoán được Trần Phàm đang muốn nói gì. lúc khởi động xe, khẽ liếm liếm môi nói: “Tôi biết anh muốn hỏi tôi. có phải tôi đã yêu anh rồi hay không chứ gì.”

“Phải.” Bị Dai Fu nhìn thấu ý tưởng trong nội tâm. Trần Phàm xấu hổ gật gật đầu.

Dai Fu nở nụ cười, cười đến thật quý dẻ: “Honey, nếu đêm nay anh có thể thắng tên hỗn đản kia. tôi sẽ làm nữ nhân của anh!”

Tôi sẽ làm nữ nhân của anh!

Ngạc nhiên nghe được Dai Fu nói ra những lời này, Trần Phàm chợt ngẩn ra. theo sau mắng thăm: kẻ điên! Nữ nhân này tuyệt đối điên rồi!

Ngay lúc Dai Fu lái xe cùng Trần Phàm đi đến Vân Sơn. Sở Qua cũng đã đưa người đến Vân Sơn. khiến cho toàn bộ mọi người đều chú ý.

Trong xe. Điền Thảo nhìn trường hợp hỗn loạn bên ngoài cửa sổ, đôi chân mày càng nhíu chặt hơn. hai nắm tay siết chặt đã ướt đầm mồ hôi.

“Nếu cô sợ thì ở trong xe đi. tôi cam đoan, không ai dám đến quấy rầy cô.” Sở Qua mỉm cười nhìn Điền Thảo nói một câu. sau đó không đợi Điền Thảo trả lời. trực tiếp đẩy cửa xe ra bước xuống.

“Cháu trai, đã lâu không gặp cháu.” Sở Qua vừa mới xuống xe. phía sau liền vang lên một thanh âm trầm thấp.

Sở Qua theo bản năng quay đầu lại. rõ ràng nhìn thấy mấy người đàn ông đang hướng bên này đi tới. người đàn ông đầu lĩnh trong đó, thuộc loại nhân vật khi ném tới chỗ nào thì cũng đều sẽ trở thành tiêu điểm ở chỗ đó.

Thân hình của hắn cao lớn mà khôi ngô, đầu trọc, trên đầu trọc còn xăm hình một cô gái trần truồng, nhìn qua làm cho người ta có cảm giác đầy người âm nhu. Nhưng khi người ta nhìn thấy má trái của hắn liền cảm thấy hắn phi thường dữ tợn - trên má của hắn có một vết đao khắc sâu nhìn rõ tận xương!

Hàm răng của hắn rất trắng. trong bóng đêm trắng đến chói mắt. lúc hắn nói chuyện, vết sẹo đao trên mặt hơi vận vẹo lại cùng một chỗ, phối hợp với ánh mắt giống như độc xà. khiến cho người ta có loại cảm giác dựng đứng tóc gáy.

Âm trầm, dữ tợn. nguy hiểm.

Đây là cảm giác đầu tiên người đầu trọc này gây ra cho kẻ khác.

Hắn gọi là Hà Lão Lục, người tổ chức giới đua xe ngầm Đông Hải, đồng dạng cũng là nhân vật quan trọng trong Đông Hải. một trong những nguyên lão của Hồng Trúc Bang.

“Chú Hà. gần đây cháu học nhiều bài vở, cho nên không tới thường xuyên được.” Đối mặt với Hà Lão Lục, mặc dù Sở Qua vốn không sợ trời không sợ đất Nhưng cũng có một chút mất tự nhiên, hắn ra vẻ trấn định hỏi han: “Không biết cháu nhớ chú Hà nhường ra sân thi đấu chừng nửa giờ, chú Hà đã an bài được chưa?”

“Cháu trai lên tiếng, chú làm sao lại dám không làm?” Hà Lão Lục ha ha cười, thần bí nói: “Cháu trai, đêm nay ngoại trừ cháu và đám tiểu vương bắt đầu đua xe ra. còn có một trận đua quan trọng nữa!”

“Có đại nhân vật?” Sở Qua lập tức bị khơi gợi lòng hiếu kỳ, ở trong ký ức của hắn. có thể làm cho Hà Lão Lục đánh giá là trận đấu cấp quan trọng, như vậy trận đấu này nhất định là không đơn giản. ít nhất cũng phải là nhân vật quan trọng trong giới đua xe ngầm ở quốc nội tham dự.

Dù sao, Hà Lão Lục là ông chủ phía sau màn lớn nhất của giới đua xe ngầm vùng này!

“Đêm nay, tuyên thủ xếp hạng thứ tám trong bài hàng bằng ngầm sẽ đến đua xe cùng một cao thủ thần bí tại nơi này.” Hà Lão Lục thả ra quả bom thật lớn. trong ngữ khí lộ ra vẻ đắc ý không hề che giấu - có thể hấp dẫn được tuyên thủ bài danh thứ tám trong giới đua xe thế giới đến đây thi đấu, bãi đua xe ngầm Văn Sơn không cần Thời gian bao lâu. thanh danh sẽ hoàn toàn đại chấn!

Quả nhiên, nghe được tin tức này, miệng của Sở Qua trực tiếp biến thành hình chữ O!

“Ha ha. cháu trai, đám tiểu vương bắt đầu đều đang nhìn cháu kia. cháu đi qua chào họ đi. hiện tại chú cho người phong tỏa quốc lộ, trận đấu của các cháu sẽ bắt đầu sau 20 phút nữa.” Hà Lão Lục cười vỗ vỗ vai Sở Qua. thập phần dùng sức, thiếu chút nữa đã làm Sở Qua ngồi bệt luôn xuống đất.

Sở Qua bị đau làm ra biểu tình thật khó coi, sau đó trong lòng hắn chợt toát ra một ý niệm cô quái: Hà Lão Lục đang hướng mẹ nuôi mình thị uy sao?

Trong lòng hiện lên ý nghĩ này, Sở Qua lại không dám nói ra. mà là gật đầu cười, sau đó lập tức đi về hướng đám người Tạ Lỗi.

Phía trước. Sở Qua nói chuyện cùng Hà Lão Lục, đám người Tạ Lỗi cũng không dám quấy rầy, lúc này nhìn thấy Sở Qua đi tới, bọn hắn lập tức nghênh đón. chỉ nghe đầu lĩnh Tạ Lỗi hỏi: “Sở Qua. Điền Thảo đâu?”

“Hỏi nhiều như vậy làm gì, mà đừng có giả nhiều trò.” Trước đó ném khối ở chỗ Hà Lão Lục, trong lòng Sở Qua rất không vui, lúc này nghe được lời Tạ Lỗi. lập tức khinh miệt quét mắt liếc nhìn Tạ Lỗi. theo sau lại nói: “Điền Thảo ở trong xe tao, năng có chút không thích ứng không khí nơi này, tạm Thời không xuống xe.”

“Sở Qua. mà thật sự biết giấu người trong xe à!” Nghe được Sở Qua vừa nói như thế. Trịnh Gia Hào đang nấp sau đám người bỗng nhiên tiến lên. vẻ mặt cười lạnh nói: “Bất quá mà cũng không còn giấu được bao lâu, chờ sau khi cuộc đua kết thúc, Điền Thảo sẽ là của tao!”

“Chỉ bằng mà?” Sở Qua nheo mắt. thân là một thành viên của hiệp hội đua xe Đông Hải, hắn căn bản không hề xem đám ăn chơi trác táng của trung học Tử Kim Sơn nhìn vào trong mắt.

Trịnh Gia Hào cực kỳ tiêu sái ném tàn thuốc trong tay đi: “Sở Qua, nói vậy mà cũng nghe qua hiệp hội đua xe SIS.”

Hiệp hội đua xe SIS?

Nghe được lời của Trịnh Gia Hào, Sở Qua không khỏi giật mình!

Hắn quả thật biết hiệp hội đua xe SIS, thậm chí có thể nói không chút nào khoa trương, chỉ cần là người ham đua xe đều biết về hiệp hội này.

Hiệp hội này được thành lập vào thập niên 80, tổng bộ thiết lập tại Hong Kong, đại biểu cho giới đua xe ngầm cao cấp nhất quốc nội.

Làm như đã nhận ra được vẻ kinh Ngạc trên mặt Sở Qua. Trịnh Gia Hào đắc ý nở nụ cười: “Sở Qua. đến lúc này tao cũng không gạt mày, tao là hội viên chính thức của hiệp hội đua xe SIS.”

Hội viên chính thức của hiệp hội đua xe SIS?

Sở Qua cả kinh, theo sau cười khẩy nói: “Trịnh Gia Hào, mày lừa kẻ ngốc sao?”

Lời tuy nói như vậy, nhưng giọng nói của Sở Qua đã không còn tự tin như trước, bởi vì hắn nghe người ta nói qua. Trịnh Gia Hào vốn lớn lên ở Hong Kong, thẳng đến khi cha hắn khuếch trương làm ăn đến đại lục vào hai năm trước, mới đi đến Đông Hải.

“Hắc! Có lừa mày hay không. chúng ta có thể xác minh.” Trịnh Gia Hào nói xong, cười tà hướng xe thể thao của Trịnh Gia Hào nhìn thoáng qua.

Ánh mắt kia giống như đang nói với Điền Thảo trong xe: Mày không phải ưa thích giả bộ làm thánh nữ sao? Đêm nay, lão tử biến thánh nữ làm dâm phụ!

44. Chương 44: Kết Quả Xấu Nhất

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Đua xe cùng những môn thi đấu thể thao đều giống như. càng chơi càng kích thích, bãi đua xe ở Vân Sơn. mỗi khi màn đêm buông xuống. trước tiên sẽ tiến hành vài trận đua xe motor, những chiếc motor tham dự cuộc đua thoát nhìn vô cùng phong cách, phần lớn đều trải qua chế độ, dùng ống xả đặc biệt, cho nên Tiếng động cơ gầm rú vô cùng đỉnh tai nhức óc. Nói chung đua xe motor phần lớn đều là những người gia cảnh bình thường. bọn hắn không có tiền mua xe thể thao, cho nên đành phải dùng xe motor chơi cho đã nghiện. loại thành phần như thế này ở trong bãi đua xe chiếm tỷ lệ không nhỏ, hơn nữa còn hắn còn thích mang theo nữ nhân chạy tới nơi này.

Khoảng mười giờ năm mươi phút thì tràng đua xe gần máy chấm dứt. những tuyển thủ tham gia trận đấu liền sôi nổi đem xe của mình đỗ vào bên cạnh đường quốc lộ, ôm nữ nhân của mình trong lòng, vẻ mặt hâm mộ ngấm nhìn những chiếc xe thể thao hoa lệ ở trên đường lớn.

ở trong Tiếng nhạc chất chúa như kim loại nặng, ba chiếc xe thể thao nằm trên đường lớn cơ hồ mở đèn pha cùng một lúc, đèn xe sáng ngời chiếu thẳng về phía trước. Thấy một màn như vậy, một vài nữ nhân điên cuồng la hét chói tai. cởi bỏ áo ngực của mình xuống. cầm trong tay múa may quay cuồng. Cũng có đám nhân sĩ thượng lưu mở cửa xe hơi ra. bước xuống xem cuộc chiến, những người này thích đua xe, Nhưng hiểu rõ tính chất nguy hiểm của trò chơi này, nên không có tự mình tham gia. chỉ tới đây để hưởng thụ bầu không khí này thôi.

Có thể nói. bọn hắn chính là quân chủ lực xuất tiền ra đánh cược, mấy ngàn đồng tiền cược bọn hắn khinh thường tham gia. nếu bọn hắn ra tay ít nhất cũng phải là mấy vạn đồng. Có khi gặp trận đấu quan trọng. thậm chí sẽ xuất hiện trường hợp tiền cược lên đến mấy trăm vạn đồng. Bình thường. khi tiền đặt cược càng cao, thì Hà Lão Lục bản thân là nhà cái cũng đều có thể kiếm được phần trăm hoa hồng đầy bát.

Trong khi đám du côn đang ôm gái reo hò cổ vũ, thì đám nhân sĩ thượng lưu. lại sôi nổi đi về phía nơi chum tiền đặt cược, chuẩn bị đánh cược.

“Vì sao không ngồi trong xe đây? Đối với kĩ thuật lái xe của tôi không tin tưởng sao?” Khi Sở Qua muốn đánh chiếc xe thể thao tới điểm đỗ cuối cùng, thì Điền Thảo đưa ra yêu cầu muốn xuống xe, điều này không khỏi làm cho Sở Qua ít nhiều có đôi chút buồn bực.

Điền Thảo chậm rãi buông đôi phần quyền ra: “Tôi không muốn đem sinh mệnh của mình giao vào trong tay người khác.”

Sở Qua biến sắc, nhưng cũng không thềm nói gì.

Theo sau. Điền Thảo bước xuống xe. nhất Thời hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của đám Đông tại hiện trường, một thân trang phục đơn giản. nàng ở trong tràng cảnh như thế này hoàn toàn đúng là một thứ lán loại. Bất quá. rất nhanh ánh mắt của mọi người đã bị hấp dẫn bởi chiếc xe Maserati màu bạc của Sở Qua. có mấy người vừa nhìn thấy chiếc xe này, liền đã vung tay lên hô lớn: “Sở Qua cổ lên!”

Hiển nhiên, thân là một thành viên trong hiệp hội đua xe Đông Hải, ở trong bãi này Sở Qua cũng có thể coi là sân nhà. Chậm rãi điều khiển chiếc xe thể thao của mình tiến vào vị trí cuối cùng, đồng Thời Sở Qua nghe thấy được những thanh âm hò reo cổ vũ mình, nổi lo lắng trong lòng dần dần biến mất.

Sau khi biết được thông tin. Sở Qua là một thành viên trong hiệp hội đua xe Đông Hải. đám công tử ăn chơi trác táng của trung học Tử Kim Sơn. cơ bản đều bỏ cuộc, chỉ riêng Tạ Lỗi. Trịnh Gia Hào cùng một gã thiếu niên khác tên là Triệu Trác tham dự cuộc thi. Xe thể thao của ba người so với Sở Qua cũng không hề kém cỏi. trong đó Trịnh Gia Hào cầm lái một chiếc xe Ferrari màu vàng, khiến cho người ta nảy sinh ra một loại cảm giác vô cùng khí phách.

Chứng kiến Sở Qua đem xe đậu ở vị trí định sẵn. Trịnh Gia Hào nghiêng đầu nhìn sang, khinh thường liếc mắt nhìn Sở Qua một cái. Sở Qua cũng không yếu thế, trừng mắt nhìn trở về.

“Thời gian bắt đầu trận đấu chỉ còn ba phút, các vị bằng hữu mau chóng đặt cược đi!” Đúng lúc này, nhân viên tổ chức hiện trường liền dùng loa phóng thanh thông báo cho mọi người đặt cược, đồng Thời ở phía có ánh lửa trại tối cường thịnh, có bốn nữ nhân thân mặc áo tắm hai mảnh giờ cao thể bài lên. trên mặt thể bài có viết rõ ràng tỉ lệ đặt cược dành cho bốn người Sở Qua.

Trong bốn người. tỉ lệ đặt cược dành cho Sở Qua là thấp nhất, chỉ có 1.5. Mà trong Khoảng Thời gian đặt tiền cược, người đặt cho Sở Qua cũng là nhiều nhất, hiển nhiên, rất nhiều người xem ra. đám công tử thiếu gia trung học Tử Kim Sơn căn bản sẽ không phải là đối thủ của Sở Qua. Dù sao, theo ý nào đó mà nói. Sở Qua cũng được cho là tay đua xe bán chuyên nghiệp rồi.

ở trong Tiếng la hét chói tai của những người đứng xem chung quanh, một nữ nhân dáng người mảnh khảnh, trong tay cầm theo một lá cờ nhỏ, chậm rãi bước ra giữa đường quốc lộ, nữ nhân này chỉ mặc một chiếc quần T-Back màu đen. thân nhiên phơi bày bầu ngực đồ sộ ra trước mắt mọi người. Rất nhanh, nàng giơ lá cờ trong tay lên cao...

“Ngao!” Thấy một màn như vậy, người xem tại đương trường đều hiểu rõ ràng. trận đấu muốn bắt đầu rồi.

“Bá!” Ngay sau đó, nữ nhân vung lá cờ xuống...

“Oanh!” Bốn chiếc xe thể thao cơ hồ đồng Thời lao vút đi. giống như những viên đạn pháo bay ra khỏi nòng súng thần công bình thường, tốc độ quá mức khủng bố, khiến cho trái tim của người xem rộn ràng lên. theo bản năng phát ra một Tiếng hét kinh hãi...

Sở Qua thân là thành viên của hiệp hội đua xe Đông Hải. tốc độ phản ứng của hắn rất nhanh, điều này làm cho trong quá trình khởi động xuất phát, hắn đã nhanh hơn Tạ Lỗi cùng Triệu Trác. Thế Nhưng....Trịnh Gia Hào so với hắn còn muốn nhanh hơn!

Đợi tới lúc chạy đến khúc cua đầu tiên. Trịnh Gia Hào vượt qua hắn một nửa thân xe, hơn nữa còn đang bám sát vào mép đường. sau đó vẽ ra một đường cong hoàn mỹ lao vút lên. hoàn toàn đem Sở Qua lưu lại ở phía sau!

“Đã vượt qua khúc cua đầu tiên, trước mắt chiếc xe Ferrari số 3 đang dẫn đầu!” Rất nhanh, người giám sát đứng ở khúc cua đầu tiên, đem tin tức phản hồi về hiện trường. nhân viên công tác dùng loa phóng thanh công bố tin tức ra. Cùng lúc đó, bốn người đẹp thân mặc áo tắm hai mảnh, lại giương cao thể bài lên. lúc này đây tỉ lệ đặt cược thoáng có biến hóa. tỉ lệ đặt cược cho Sở Qua nhích lên 1.7, còn tỉ lệ đặt cược cho Trịnh Gia Hào thì hạ xuống 2.0!

“Mẹ nó, đang làm cái quái gì thế không biết. Sở thiếu gia làm sao có thể rút lại phía sau được chứ?” Mấy tên du côn ngồi trên xe máy nghe vậy, thì không khỏi sôi nổi chửi ầm lên. bọn chúng không có coi trọng về bên ngoài như đám nhân sĩ thượng lưu. mà bọn hắn tới nơi này chính là vì muốn tìm kiếm bầu không khí náo nhiệt.

“Phải ah! Chẳng lẽ phong độ phát huy thất thường ư?”

“Đừng lo lắng, chỉ hơi chậm một chút lúc xuất phát thôi, phía sau còn có thể đuổi theo ah!”

Cùng lúc đó, đám nhân sĩ thượng lưu đặt cược cho Sở Qua. cũng sôi nổi tập trung ở cùng một chỗ.

“Hay là chúng ta đều bị Hà Lão Lục tính kế?”

“Chắc không đâu. Hà Lão Lục tuy rằng trên danh nghĩa quy thuận Hồng Trúc Bang. Nhưng thực tế thì sao? Căn bản là hắn không có nghe theo Hoàng Phủ Hồng Trúc, mà tiểu tử Sở Qua đó tâm cao khí ngạo, hẳn là sẽ không bởi vì chút tiền này mà thông

đồng cùng với Hà Lão Lục đâu!”

“Tiểu vương bát đản Sở Qua làm sao lại rút ở phía sau thế nhỉ?” Lúc này đâu không có người nào trả lời. Nhưng nếu như bọn hắn biết Trịnh Gia Hào là thành viên của hiệp hội đua xe SIS tại Hong-kong. thì bọn hắn tuyệt đối sẽ không còn kinh ngạc như thế nữa. So sánh với những người khác. Điền Thảo Bổng nhiên trở thành tiền đặt cược của trận đấu lần này, nàng không nói gì. mà chỉ gắt gao nắm chặt đôi phần quyền.

“Đã qua nửa Thời gian thi đấu rồi. chiếc xe Ferrari số 3 vẫn tiếp tục dẫn đầu. chiếc Maserati số 4 đang bám sát theo phía sau!” Chẳng bao lâu sau. hiện trường lại vang lên thanh âm thông báo của nhân viên công tác, lúc này tỉ lệ đặt cược đã phát sinh biến hóa rất lớn. tỉ lệ cược cho Trịnh Gia Hào giảm xuống 1.5, mà Sở Qua thì lên tới 2.6! Hiện trường nhất Thời hỗn loạn thành một đoàn, vài người vẫn tin tưởng Sở Qua sẽ thắng. nên vẫn đổ thêm tiền cược, mà đám người đoán rằng trận đấu này có điềm khả nghi. thì lại xoay tiền cược về phía Trịnh Gia Hào.

“ở khúc cua thứ ba. chiếc Ferrari vẫn tiếp tục dẫn đầu.”

“ở khúc cua cuối cùng. chiếc Ferrari số 3 ưu thế dẫn đầu là mười phần rõ ràng. kết quả trận đấu này cơ bản cũng đã sáng tỏ rồi!” Tin tức lần lượt truyền đến khiến cho một đám người giống như gặp ác mộng bình thường. Điền Thảo lặng lẽ đứng nguyên tại chỗ, mái tóc dài tung bay theo gió, che kín khuôn mặt của nàng, khiến cho người khác không thể trông thấy diễn cảm trên khuôn mặt của nàng lúc này. Chỉ có thể nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn kia đang không ngừng run rẩy ở trong gió đêm.

“Hồng...hồng...” Nương theo thanh âm sào rít chói tai. chiếc Ferrari màu vàng hóa thành một cơn lốc, dẫn đầu xông qua đường băng.

“Mẹ nó, Sở thiếu gia thua rồi!”

“Tiểu vương bát đản Sở Qua này, tao đặt cược cho hắn bốn mươi vạn ah!”

“May mắn ở nửa chặng đường. tao xoay tiền cược về phía chiếc Ferrari số 3, nếu không hôm nay sẽ thê thảm rồi.”

Trịnh Gia Hào chiến thắng, khiến cho bầu không khí xung quanh huyền não hẳn lên. những thanh âm chửi bới. oán hận. may mắn đồng dạng cũng không ngừng vang lên. Lúc này Trịnh Gia Hào đem chiếc xe thể thao dừng ở ven đường. dưới ánh mắt soi mói của chúng nhân, hắn ngẩng cao đầu. đắc chí bước tới phía Điền Thảo!

Những thanh âm mắng chửi huyền não xung quanh, hẳn giống như đều chẳng nghe thấy gì. trong mắt hắn lúc này chỉ có một mình Điền Thảo mà thôi. Hắn cùng đám thiếu niên ăn chơi trác táng trong trường Tử Kim Sơn giống nhau, ngay khi lần đầu tiên nhìn thấy Điền Thảo đã muốn chinh phục đóa hoa này.

Ngày hôm nay, hắn đã thành công!

Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng thần sắc hâm mộ trong mắt đám công tử ăn chơi trác táng của trường trung học Tử Kim Sơn đang nhìn hắn. Nhưng chưa đủ, hắn muốn làm trò trước mặt Sở Qua. hung hăng đùa giỡn Điền Thảo, đem một tia kiên cường và lòng tự tôn của Điền Thảo, hoàn toàn đánh nát. sau đó dùng cái loại thái độ ăn trên ngồi trốc mà nhìn xuống Điền Thảo!

Hắn muốn nhìn thấy cảnh tượng. Điền Thảo ở trước mặt hắn luôn cao ngạo giống như thánh nữ bình thường, phải làm trò trước mặt Sở Qua. yếu đuối bất lực ôm đầu khóc rống lên! Nếu Điền Thảo quỳ xuống dưới chân hắn mà khóc lóc van xin. hắn sẽ không thương hoa tiếc ngọc, tương phản, hắn còn cười lạnh, túm tóc Điền Thảo nhắc lên. mắng nàng là con điếm!

Giờ hân này trong lòng hân tràn ngập khoái cảm biến thái, đồng Thời hân đang chờ đợi. Sở Qua xông qua điểm đích.

Ngay khi Sở Qua bước xuống xe. đó chính là lúc hân bắt đầu làm nhục Điền Thảo!

Cửu Trảo Ma Long

45. Chương 45: Một Phen Điên Cuồng.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Rốt cục dưới sự chờ đợi của Trịnh Gia Hào, Sở Qua là người thứ hai vượt qua điểm kết thúc.

Sau đó, Sở Qua xuống xe. sắc mặt của hân hết sức khó coi. trong con người đã tràn ngập vẻ phẫn nộ và không cam lòng, hân theo bản năng đem ánh mắt nhìn về phía Điền Thảo, thấy được Trịnh Gia Hào đứng cách Điền Thảo không xa đang nhìn hân cười nhạt.

Nụ cười kia tràn ngập sự trào phúng và khiêu khích, kèm theo một chút kiêu ngạo chỉ người thắng mới có!

Một cỗ nhiệt huyết nháy mắt phóng mạnh lên đầu Sở Qua. Sở Qua cơ hồ không chút suy nghĩ. nổi giận ùng ùng nhằm về phía Trịnh Gia Hào.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Trịnh Gia Hào hơi đổi. Nhưng không tránh, mà là hô đám ăn chơi trác táng của trung học Tứ Kim Sơn đứng cách đó không xa: “Hắc! Sở đại thiếu gia chúng ta thua không nổi. hân tựa hồ muốn đánh tao, ha ha!”

Nghe được Tiếng cười trào phúng của Trịnh Gia Hào, đám ăn chơi trác táng nguyên bản luôn bất mãn Sở Qua. lập tức đi tới bên cạnh Trịnh Gia Hào, về mặt xem thường nhìn Sở Qua đang vọt tới cực nhanh. Đối mặt với mười mấy ánh mắt xem thường. bước chân chạy như điên của Sở Qua liền chậm lại.

Dần dần...dần dần. Sở Qua dừng bước, sắc mặt hân thật khó coi nhìn thoáng qua Điền Thảo đang cắn răng đứng thẳng thân mình, cuối cùng lắc mạnh đầu. Chờ sau khi hân lại mở to mắt. vẻ phẫn nộ trên mặt hân biến mất. Hân không tiếp tục hướng đám người Trịnh Gia Hào đi tới. mà là xoay người rời đi. Đúng như suy nghĩ của Điền Thảo trước đó, Sở Qua lựa chọn nhận thua.

“Hắc! Tao còn tưởng rằng hân muốn chống chế!” Nhìn thấy Sở Qua xoay người. Trịnh Gia Hào cười lạnh một tiếng, giọng nói tràn ngập xem thường.

Trông thấy Sở Qua rời đi, nghe lời nói đắc ý của Trịnh Gia Hào, một gã ăn chơi trác táng hâm mộ ghen tị nói: “Trịnh Gia Hào, chúc mừng, đêm nay mày có thể hảo hảo thỏa thích cả đêm!”

“Phải a! Nhìn thấy con tiểu kỹ nữ Điền Thảo kia. bộ dáng giả thanh cao, trong lòng lão tử rất không ưa! Trịnh Gia Hào a. đêm nay mày cần giúp mọi người hảo hảo mà chơi nó, hoàn toàn bức xé diện mạo thánh nữ của nó xuống nhé!” Lập tức có người đi theo phụ họa.

“Đối với tao mà nói. so sánh với việc có được thân thể của nó, tao càng hi vọng nhìn thấy nó bỏ xuống cái dáng thanh cao giả tạo kia!” Trịnh Gia Hào thu hồi ánh mắt. cười tà nhìn Điền Thảo đang kiệt lực giữ vững bình tĩnh, âm trầm nói: “Tụi mày yên tâm. tao sẽ xé nát cái mặt nạ giả tạo của nó, cho nó biến thành dâm phụ chân chính, đồng Thời tao còn lưu bản sao internet, cho tụi mày chia nhau hưởng lợi!”

“Ha ha. tốt!” Trong lúc nhất Thời, đám ăn chơi trác táng trung học Tứ Kim Sơn sôi nổi cười to, cảm giác như là bọn hân đã nhìn thấy được hình ảnh của Điền Thảo trần truồng trên internet.

Trong Tiếng cười của hơn mười tên ăn chơi trác táng. Điền Thảo luôn luôn kiệt lực giữ vững bình tĩnh, sắc mặt rốt cục thay đổi!

Sắc mặt của nàng trở nên một mảnh tái nhợt, thân hình nhỏ bé đang run nhè nhẹ trong gió đêm. giống như tùy Thời đều có thể bị gió thổi bay đi. Giờ khắc này, nàng chợt phát hiện, một nữ nhân kiên cường cùng trí tuệ, ở trước mặt hiện thực tàn khốc cùng quyền lực, sẽ có một loại cảm giác vô lực sâu sắc....

“Mày còn có thể tiếp tục diễn về thánh nữ của mày đến bao giờ.” Làm như đã nhận ra sắc mặt biến hóa của Điền Thảo, trong lòng Trịnh Gia Hào thích thú. chỉ nghe hắc đắc ý nói: “Một hồi. xem xong trận đấu của Xa Vương đứng hàng thứ mười trong bảng bài danh, sẽ cho mày biến thành dâm phụ!”

Giống như là vì xác minh lời nói của Trịnh Gia Hào, hắc vừa Dứt lời. từng chiếc xe xa hoa có rèm che từ quốc lộ phía trước chạy đến. đèn xe chói mắt chiếu hoàn cảnh xung quanh sáng trưng lên.

Đoàn xe đến. lập tức hấp dẫn lực chú ý của toàn bộ mọi người ngoại trừ Điền Thảo. Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc, bốn chiếc.. Trong vòng mười phút ngắn ngủi. chừng ba bốn mươi chiếc limousine đi tới gần sân thi đấu.

Mà Hà Lão Lục đang chờ ở bãi đỗ xe bên đường lại phân phó thủ hạ ném ra quả bom nặng cân đêm nay: “Các tiên sinh, nữ sĩ. mười hai giờ đêm nay, người đứng hàng thứ tám trong bảng bài danh đưa xe ngầm Vương Grimm. sẽ cùng một gã cao thủ thần bí. ở trong này tiến hành một trận đấu đua xe so tài cao thấp!”

“Xa Vương đứng hàng thứ tám trong bảng bài danh sẽ thi đấu ở chỗ này sao?”

“Có làm hay không? Xa Vương đứng trong mười danh đầu ở bảng bài danh sẽ tới nơi này?”

“Nhiều đại nhân vật đến đây như vậy, nói vậy tin tức này là thật rồi!”

“Mẹ nó, đêm nay có chơi a. lão tử cần đem toàn bộ tích tụ đẩy ra. dù là thua, lão tử cũng chấp nhận!”

“Đúng vậy, loại trận đấu này chỉ có thể gặp mà không thể cầu. có lẽ cả đời này đều không gặp được đâu!”

Khác với nhân sĩ thượng lưu cùng đám ăn chơi trác tác trong trung học Tứ Kim Sơn. những tay đua khác cũng không biết ngày hôm nay sẽ có trận đấu cấp cao đến thế. Bởi vậy, khi bọn hắc nghe được thủ hạ Hà Lão Lục công bố tin tức, liền giống như gà chơi hăng máu. hưng phấn gào thét kêu to lên. về nổi... Những nhân sĩ thượng lưu tuy rằng trước tiên đã biết tin tức này, Nhưng từ nụ cười sáng lạn của bọn hắc mà xem. thì bọn hắc cũng đang rất kích động.

Bọn hắc tụ tập cùng một chỗ, trong lúc mỉm cười hàn huyên, cùng những tay đua đưa ánh mắt nhìn về quốc lộ phía trước.

Trong ánh mắt mong chờ của mọi người, quốc lộ phía trước xuất hiện một đoàn xe, đoàn xe có sáu chiếc, năm chiếc bày hình chữ phẩm, đem chiếc ở giữa bao vây bên trong.

Dần dần. đoàn xe từ xa tới gần. cuối cùng ngừng lại trên bãi đỗ xe được dự bị ngay bên cạnh quốc lộ.

Trong sáu chiếc xe. có năm chiếc cùng một màu sắc, chiếc ở giữa là một chiếc xe thể thao màu vàng.

Dưới ánh đèn chói mắt. chiếc xe thể thao kia giống Như một chiếc xe vua thần nhiên đỗ tại nơi đó, ngạo thế quần hùng!

Thân xe rộng lại thấp hơn bình thường rất nhiều, giống như một con báo săn đang phủ phục trên mặt đất. tùy Thời sẽ thả người nhảy về phía con mồi. Đồng Thời nó lại giống như một bức họa. một bức họa vô luận là nhìn từ góc độ nào cũng đều hoàn mỹ không chút tỳ vết. Đường cong của thân xe tao nhã. ngoại hình bóng loáng của thân xe đại biểu cho xuất thân cao quý của nó, cũng phụ trợ thêm địa vị xe vương hơn người. Thân xe, cửa xe, hoặc nội thất bên trong xe khiến cho nó vô luận ở loại trường hợp nào đều cho thấy mị lực độc đáo không giống người thường của mình.

“Ta kháo! Koenissega! Lại là Koenissega trong truyền thuyết!”

“Trời ạ. đây chẳng lẽ chính là Koeniasaga trong truyền thuyết có tốc độ đạt tới 388km/h sao?”

CLICK ĐỂ XEM NỘI DUNG: SHOW

Trong lúc nhất Thời, tuyệt đại bộ phận những người ở đây đều bị chấn kinh, dù là cả bộ phận nhân sĩ được xưng là nhân sĩ thượng lưu!

Ngay cả bọn hắc có khả năng mua được nổi Koenissega. Nhưng vì là loại xe thể thao có vinh dự nhanh thứ hai toàn cầu. đều không phải là có tiền thì có thể mua được, nó còn là một loại tượng trưng cho thân phận!

“Các tiên sinh, các nữ sĩ. thỉnh dùng Tiếng hô to cùng hoan hô của các vị hoan nghênh Xe Vương Grimm đến!” Ngay khi toàn trường bởi vì sự xuất hiện của chiếc Koeniasega mà lâm vào khiếp sợ, một nữ nhân đáng người tuyệt vời dưới sự an bài của Hà Lão Lục, cầm chiếc loa khuếch đại âm thanh, cao giọng hô.

“Ngao!”

Thanh âm nữ nhân vừa hạ xuống. hiện trường vang lên Tiếng tru rung trời.

Giờ khắc này, tựa hồ tất cả mọi người lâm vào trong sự kích động cùng điên cuồng, chỉ riêng Điền Thảo không có. Nàng giống như đang bị ngăn cách, cùng chung quanh không hề hòa hợp.

“Sự kiên trì của mình lẽ nào phải thất bại sao?” Trong Tiếng động gầm gào thật lớn. Điền Thảo ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt tràn ngập vẻ không cam lòng. Nhưng...càng nhiều chính là sự trào phúng!

Nàng giống như đang tự trào phúng sự ngu muội vô tri của mình, lại giống như đang trào phúng ông trời bất công!

Mà trong Tiếng hoan hô của mọi người. cửa xe Koenissega từ từ mở ra. Grimm trong bộ quần áo thể thao dành cho đua xe chậm rãi bước xuống.

Hắn giống như vị quân vương Thời cổ đại. dùng một loại ánh mắt ngạo mạn quét mắt nhìn đám Đông tại hiện trường, khoe miệng gợn lên đường cong tỏ vẻ miệt thị đối với đám người vây xem tại hiện trường.

Tựa hồ theo hắn xem ra. những người đang cuồng hoan này, đều là một đám hề. một đám vai hề đang vì hắn hoan hô!

Ngay lúc Grimm đã đến địa điểm trận đấu. Dai Fu lái chiếc Bugatti Veyron EB16.4 đi tới đường cao tốc ngay giao giới với quốc lộ Vân Sơn.

“Honey, bọn hắc tựa hồ đang chờ chúng ta.” Giống như nghe được Tiếng hoan hô xa xa. Dai Fu mỉm cười lấy ra hai mặt nạ. một cái màu vàng. một cái màu bạc: “Đeo mặt nạ đi. đừng để bại lộ thân phận.”

Đang khi nói chuyện. Dai Fu đem mặt nạ màu vàng đưa cho Trần Phàm.

“Cô lo lắng sự tình luôn luôn toàn diện như vậy.” Trần Phàm cười tiếp lấy mặt nạ màu vàng, hiển nhiên, hắn và Dai Fu đều rõ ràng, nếu ở trong này bị bại lộ thân phận, như vậy ngày sau khó tránh sẽ có phiền toái, đây là điều mà cả hắn và Dai Fu đều không muốn nhìn thấy.

“Tốt lắm. honey, qua đây đi. hiện tại do anh lái xe. dùng tốc độ cao nhất tiến lên!” Dai Fu nói xong cho xe dừng tại ven đường. sau đó đeo mặt nạ màu bạc, nở nụ cười như địa ngục ma nữ: “Honey, tôi muốn anh dùng khí thế áp đảo tên hỗn đản kia ngay từ đầu!”

“Oanh!”

Nửa phút sau. chiếc xe Busatti Veyron EB16.4 được xưng là xe thể thao vua lại khởi động, trong đêm đen nó giống như một đầu quái thú sắt thép rít sào lao về phía trước!

Phía trước, có đối thủ của Trần Phàm.

Còn có một cô gái vì hắn mà lâm vào tuyệt cảnh bị thảm....

46. Chương 46: Thần Bí

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Phong cách xuất tràng của Grimm. làm cho hiện trường dâng lên cao triều trước nay chưa từng có. Tất cả mọi người đem xe lái tới bãi đỗ xe bên cạnh quốc lộ, chỉ còn chiếc Koenigsega hào quang bắn ra bốn phía đứng ở trên đường lớn. giống như một chiếc xe vua. đang ngạo thị quần hùng.

Grimm tựa hồ rất thích cái loại không khí này, hẳn không ngồi trong xe, mà là cùng Helen bước ra ngoài. thích ý hút xì sà. hưởng thụ những Tiếng vỗ tay hoan hô sùng bái của mọi người. thậm chí còn có mấy cô gái trẻ xúc động cởi bỏ luôn thân trên tiến đến tìm Grimm yêu cầu ký tên. kết quả bị thù hạ của Hà Lão Lục ngăn cản. Hiển nhiên, thân là người chịu trách nhiệm chính phía sau màn. Hà Lão Lục chẳng những biết Grimm bài danh xe vương đứng hàng thứ tám. đồng Thời cũng biết thế lực ngạt thở đứng phía sau người này, dĩ nhiên sẽ không hi vọng cái thứ tàn hoa bại liễu đi tới quấy rối Grimm.

Mà Grimm tựa hồ quả thật cũng đem đám nữ nhân điên cuồng này trở thành tàn hoa bại liễu, trong ánh mắt của hắn tràn ngập vẻ xem thường: “Tôi vẫn cho rằng nữ nhân Châu Á rất có nội hàm. không nghĩ tới cũng rác rưởi như vậy!”

“Phải. Grimm thiếu gia. các nàng không chỉ là rác rưởi, mà còn thật ngu xuẩn, các nàng cũng không nghĩ kỹ, xem Grimm thiếu gia là ai? Là người mà các nàng có thể tùy ý đến gần sao?” Helen lập tức vỗ mông ngựa nói.

Grimm nở nụ cười, hẳn cười ha hả vỗ mông Helen nói: “Helen. tôi phát hiện từ sau khi cô tới đây, bản sự nịnh hót đã cao hơn trước rất nhiều, chẳng lẽ đều học từ dân bản địa hay sao?”

“Dạ. thiếu gia. đại bộ phận người Trung Quốc đều là cao thủ nịnh hót.” Cả người Helen giống như bị điện giật. đổ đến mê người. Nhìn toàn thân Helen tràn ngập dự hoặc, Grimm không có chút nào hứng thú. lúc này toàn bộ hứng thú của hắn đều đang tập trung lên người Dai Fu.

Vừa nghĩ tới tối nay có thể hung hăng đem cơ thể Dai Fu áp xuống dưới người mình, khóe miệng của Grimm không khỏi lộ ra vẻ tươi cười tà mị.

Oanh!

Bỗng nhiên...

Một chuỗi thanh âm đinh tai nhức óc từ phía trước quốc lộ truyền đến.

Thanh âm cuồng bạo bất thành linh xuất hiện, lập tức khiến cho toàn bộ mọi người đều chú ý, nguyên bản Tiếng ồn ào hỗn loạn trong lúc nhất Thời đã trở nên yên tĩnh xuống, tất cả mọi người đều đem ánh mắt quảng ném về hướng phương xa.

Đối thủ của Grimm đã đến!

Giờ khắc này, cơ hồ trong lòng mọi người đều tuôn ra suy nghĩ như vậy, đồng Thời bọn hắn cũng vô cùng hiếu kỳ, người có thể trở thành đối thủ của Grimm rốt cục là ai.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người. hai ngọn đèn pha sáng rực xuất hiện ở phía trước, ánh đèn cơ hồ là chiếu sáng rực đường quốc lộ, Nhưng bởi vì ánh đèn thực sự quá mức chói mắt. nên không một ai có thể thấy rõ bộ dáng của chiếc xe thể thao này, mà chỉ nghe thấy được thanh âm cuồng bạo kia.

“Grưm...Grưm!”

Trong Tiếng vang cuồng bạo, chiếc Bugatti Veyron tượng trưng cho xe thể thao vua đã xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Một trận cuồng phong màu lam...Đây là hình ảnh mà toàn bộ mọi người đều nhìn thấy!

“Két...”

Theo sau. Tiếng bánh xe ma xát cùng mặt đường vang lên. chiếc Bugatti Veyron chạy nhanh như bay, lướt qua không trung. sau đó vững vàng ngừng lại.

“Tê!”

Vừa chứng kiến rõ ràng đứng ngay giữa đường chính là Bugatti Veyron. không ít người đều hít vào một ngụm lạnh khí. hai mắt tròn tròn. Giờ khắc này, cơ hồ tất cả mọi người bị chấn kinh!

Có thể nhìn thấy Koeniassega mang danh xưng là “u linh”, điều đó cũng làm cho mọi người muốn phá rớt kính mắt rồi. hiện giờ chiếc Bugatti Veyron xuất hiện, thì đã hoàn toàn rung động tâm thần của bọn hắn!

Dù là ông chủ sau màn Hà Lão Lục cũng phải lộ ra dáng vẻ kinh ngạc. hắn không biết đêm nay đối thủ của Grimm là ai. thậm chí ngay cả một chút tư liệu cũng đều không có, hiện giờ nhìn thấy đối thủ của Grimm lái chiếc Busatti Veyron tiến đến. lý trí nói cho hắn biết, đối thủ của Grimm thật xứng đáng với hai chữ thần bí.

Dù sao, làm ông chủ phía sau màn của giới đua xe ngầm khu vực này, Hà Lão Lục còn chưa từng gặp qua người có thể lái chiếc xe đại biểu cho xe thể thao vua như Bugatti Veyron đến thi đấu! Hà Lão Lục còn chưa từng gặp qua. những người khác thì càng khỏi nói. Khác hẳn với lúc Grimm đến hiện trường mọi người đều kinh hô, giờ khắc này, hiện trường trở nên cực kỳ tĩnh lặng.

“Dát. đó là xe gì? Nhìn thực khủng a?”

“Thoạt nhìn trông cũng chẳng hơn những loại xe thể thao khác chút nào.”

Sau một thoáng khiếp sợ ngăn ngủi qua đi. dẫn đầu phá vỡ bầu không khí quỷ dị tại hiện trường chính là hai cô nàng chưa từng nghiên cứu gì về xe hơi thể thao, thanh âm của hai người tuy rằng không lớn. Nhưng ở hiện trường yên tĩnh lại có vẻ dị thường chói tai.

“Mẹ nó, đừng đánh mất thể diện của lão tử như vậy chứ!” Cô nàng đầu tiên lên Tiếng liền bị bạn trai của cô ta bịt miệng lại. đồng Thời nam nhân kia cũng ngẩng nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy lúc này đang có rất nhiều ánh mắt khinh bỉ quăng ném về phía này.

Mà bên cạnh cô nàng lên Tiếng thứ hai. có một nam nhân đang chậm rãi đứng giăng cách ra xa. theo hắn xem ra. chính mình thân làm thành viên của giới đua xe. nữ nhân của mình lại ngay cả Bugatti Veyron cũng không nhận ra. nếu nói ra thì thực dọa người!

So với những người đang khiếp sợ mà nói. Grimm cũng không cảm thấy kinh ngạc bao nhiêu, hắn tựa hồ đoán được Dai Fu sẽ đem xe thể thao của nàng chở tới nơi này. Trầm ngâm suy nghĩ một chút. Grimm hướng chiếc Busatti Veyron đi tới. hắn muốn đi tới chào hỏi Dai Fu.

“Mẹ nó, Busatti Veyron và Koenissega. ngấm lại thực khiến cho người ta hưng phấn ah!”

“Đời này có thể tận mắt chứng kiến trận đấu này, lão tử chết cũng không hối tiếc!”

Trong lúc nhất Thời, nguyên bản hiện trường đang im lặng liền trở nên huyền ảo, Tiếng kinh hô, thanh âm nghi ngờ, Tiếng reo hò, hòa lẫn vào nhau, nổi lên không dứt. Cũng có người thông minh lấy điện thoại di động ra. điên cuồng chụp ảnh. chuẩn bị đi về đưa lên mạng, trở thành vốn liếng cho mình khoe khoang.

“Không ngờ là Bugatti Veyron. thật sự là khó tin. tao ở bao nhiêu trận đua xe ngầm cũng chưa từng thấy qua có người dùng Bugatti Veyron đua xe à.” Không chỉ là riêng những tay đua vì sự xuất hiện của Busatti Veyron ở đây mà cảm thấy khiếp sợ, dù là Trịnh Gia Hào thân làm thành viên của hiệp hội đua xe SIS cũng không ngoại lệ. Bất quá Điền Thảo đứng cách hắn không xa vẫn giữ nguyên biểu tình lãnh đạm. nàng tựa hồ không có chút nào hứng thú đối với chiếc xe đủ làm cho nhiệt huyết nam nhân sôi trào lên kia.

“Mẹ nó, lặn đi qua một bên. mặt mày tối tăm như vậy, nghiêm trọng ảnh hưởng cảm xúc của lão tử!” Trịnh Gia Hào nhìn thấy bộ dáng lãnh đạm của Điền Thảo, nhất Thời phát cáu. không chút khách khí mắng.

Thân thể Điền Thảo khẽ run lên. môi khẽ nhúc nhích, cuối cùng lựa chọn trầm mặc. đồng Thời lui về sau mấy bước, thân mình hoàn toàn bị đám người ngăn trở.

Cùng lúc đó, Grimm trong trang phục đua xe đi tới bên cạnh Bugatti Veyron. nhẹ nhàng đặt tay lên cửa kính xe.

Dai Fu mở cửa kính xe. giọng nói lạnh lùng hỏi: “Grimm. anh có việc gì thế?”

“Không có việc gì. tôi chỉ là muốn nhìn xem. đêm nay cô ăn mặc có xinh đẹp hay không mà thôi.” Grimm thoải mái cười nói: “Tuy rằng tôi biết một nửa hồi khi chúng ta lên giường cô sẽ cởi bỏ toàn bộ quần áo, Nhưng trước khi lên giường. nếu cô ăn mặc gợi cảm mê người. sẽ làm cho tôi càng thêm hưng phấn, cũng

giống như lúc tôi chuẩn bị xông qua điểm đích cuối cùng thì hung phấn khi nghe thấy những Tiếng hoan hô của người xung quanh ah!”

Nghe được lời nói cuồng vọng tự đại của Grimm. Trần Phàm không nói gì. chỉ khinh thường cười cười.

Làm như nhận ra vẻ tươi cười gọn lên từ khóe miệng của Trần Phàm. Grimm đưa mắt nhìn về phía hắn: “Hầu tử. tôi đã thấy ảnh chụp của anh. anh không cần đeo mặt nạ. nga. tôi nhớ ra rồi. người phương Đông các anh đều thích cổ tình đem chính mình biến thành nhân vật thần bí. Ừm. theo góc độ tâm lý học mà xem. đây chính là biểu hiện của sự tự ti cùng khấn trương đó.”

“Nữ nhân điên, đóng cửa sổ lại. Hoàng cầu bên ngoài sửa mãi làm tôi thực phiền toái.” Nghe lời nói khiêu khích của Grimm. Trần Phàm dùng Anh ngữ nói. khẩu âm thuần túy là khẩu âm London.

“Honey, anh nói không sai.” Dai Fu nói xong liền đóng cửa kính xe lên.

Bên ngoài xe. Grimm nghe được hai người kẻ xướng người họa. sắc mặt trở nên cực kỳ âm trầm, hấn híp mắt. lạnh lùng mắng: “Fuck! Dai Fu. đêm nay tôi nhất định sẽ làm cho cô trần như nhộng quỳ gối dưới chân tôi cầu xin sám hối!”

Dứt lời. Grimm không hề dừng lại. mà sắc mặt thật khó coi đi về hướng chiếc xe của mình.

Cùng lúc đó, nơi lửa trại sáng nhất, hai mỹ nữ thân cao chừng 1m75, để trần nửa thân trên, mặc một bộ T - back. giơ cao hai thẻ bài điện tử lên. trên thẻ bài là tư liệu về Grimm và Trần Phàm.

Tính danh: Grimm.

Quốc tịch: Anh quốc.

Ti lệ đặt cược: 1.2

Chiến tích: xếp hạng thứ tám trong giới đua xe ngầm Châu Âu. trước khi tới đây đã chiến thắng Xa Vương đứng hàng thứ ba trong bảng bài danh Châu Âu. là Xa Vương tân sinh.

Tính danh: Không biết.

Quốc tịch: Không biết.

Thành tích trận đấu: Không biết.

Ti lệ đặt cược: 4.5.

Hai ti lệ đặt cược vừa đưa ra. ngay cả nhân sĩ thượng lưu bên trong, tất cả mọi người đều tròn mắt lên!

Một chút đều không biết?

Loại tình huống này, trong những trận đấu đua xe. cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua.

“Kháo, như thế nào đều là không biết gì sao?”

“Phải a. chơi trò gì vậy?”

Trong lúc nhất Thời, những tay đua nghị luận sôi nổi. mà ngay cả đám nhân sĩ thượng lưu đến đây cảm thụ trận đấu cũng đang sôi nổi hướng Hà Lão Lục hỏi thăm vấn đề bên trong.

Vì thế. Hà Lão Lục phi thường bất đắc dĩ!

Bởi vì...ngay chính hắn cũng không biết người lái chiếc Bugatti Veyron kia là thần thánh phương nào!

Trận đấu này chính là do thủ hạ của Grimm chủ động liên hệ tìm hắn. lúc ấy người tìm hắn cũng không nói ra thân phận của Trần Phàm, đương nhiên, đây cũng là yêu cầu do Dai Fu đề xuất với Grimm.

Không thể biết được tin tức từ trong miệng Hà Lão Lục. đám nhân sĩ thượng lưu có chút chần chờ, bọn hắn do dự thật lâu sau mới lần lượt đặt cược, trong đó phần lớn là đặt cược cho Grimm. hơn nữa còn đặt cược tương đối nhiều.

Điều này làm cho Hà Lão Lục cảm nhận được một tia áp lực. nhưng nghĩ tới trảng cảnh sau khi cuộc tranh tài này kết thúc, bãi đua xe Vân Sơn sẽ hoàn toàn nổi danh, hẳn cũng bình thường trở lại. hẳn hiểu được nếu tiết kiệm cũng không thể kéo lâu dài. kiếm tiền căn bản cũng không cần phải gấp gáp.

So với những nhân sĩ thượng lưu mà nói. những người bình thường đặt cược luôn thống nhất hơn. tất cả bọn hắn đặt cược cho Grimm. theo bọn hắn xem ra. đối thủ của Grimm tuy rằng lái Bugatti Veyron. Nhưng tin tức một chút đều không biết, quý mới biết là người này từ nơi nào xuất hiện!

Trong lúc những người vây xem đứng cạnh quốc lộ tiến qua đặt cược. Trần Phàm châm một điếu thuốc lá. thích ý hút một hơi. theo sau. ánh mắt thoáng dừng lại một chút.

Trong cơn kinh ngạc, hắn nhìn thấy được một thân ảnh quen thuộc, Nhưng thân ảnh kia bị rất nhiều người che khuất tầm nhìn.

Hắn không phải là nàng đi?

Trong đầu hiện lên bộ dáng mộc mạc của Điền Thảo, Trần Phàm âm thầm lắc đầu.

47. Chương 47: Tiền Đặt Cược Vẫn Là Như Trước.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Âm thầm lắc đầu. Nhưng Trần Phàm cũng không dời ánh mắt. cố gắng nhìn đến tận cùng xem. Nhưng người bên kia ngày càng nhiều, căn bản là không có cách nào nhìn thấy rõ thân ảnh trước đó.

“Honey, anh đang nhìn gì vậy?” Dai Fu thấy Trần Phàm luôn luôn nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, nhin không được khe hở.

Trần Phàm phun ra một ngụm khói, lắc lắc đầu: “Không có gì.”

Dứt lời. Trần Phàm nhìn đồng hồ, sau đó bóp tắt tàn thuốc, khởi động xe.

“Grum!”

Trần Phàm vừa khởi động xe, đám người chung quanh lập tức cuồng hống lên. hiển nhiên, bọn hắn biết rõ rằng, trận đấu sắp bắt đầu rồi.

Grimm đồng dạng cũng khởi động xe, khi xe hắn lướt sát qua bên chiếc Bugatti Veyron thì Grimm hạ kính xe xuống. tà ác cười: “Tên người Châu Á chết tiệt, đừng cố gắng chạy nhanh, sẽ có nguy hiểm tính mạng đó. Ân. đua xe là môn thể thao nguy hiểm nhất trên đời này.” Dứt lời. Grimm đóng cửa kính xe lại.

Nghe được lời nói của Grimm. Trần Phàm cũng không tỏ vẻ gì. hắn biết rõ Grimm không phải là đang cảnh cáo hắn. nếu thắng Grimm thì sẽ bỏ mạng. Mà là đang nói cho hắn biết, nếu hắn đang ở dưới tình huống rút lui phía sau mà còn vội vàng vượt ẩu. thì rất có thể sẽ chôn vùi luôn tính mạng.

Trên đường tới đây Trần Phàm đã từng xem qua bản đồ do Dai Fu cung cấp, quốc lộ Vân Sơn có rất nhiều khúc cua nguy hiểm. bên dưới khúc cua là triền núi sâu thăm thẳm, một khi xuất hiện sai lầm. đích xác là sẽ vứt bỏ tính mạng.

Rất nhanh. Grimm cho xe dừng trước một vạch trắng, đồng Thời mỹ nữ cầm cờ màu đã sớm đứng ngay trên bậc thang xi măng.

“Grimm! Grimm!”

Có lẽ bởi vì danh khí của Grimm thật sự quá lớn. hoặc có lẽ bởi vì đa số mọi người đều đặt cược cho Grimm thắng. cũng có thể do hành vi không lộ mặt của Trần Phàm đã chọc giận người xem tại hiện trường, nên khi Trần Phàm cho xe chạy tới vạch trắng, người xem tại hiện trường đều sôi nổi hô to tên Grimm.

Cửa kính xe trải qua công nghệ xử lý đặc thù. nên hiệu quả cách âm phi thường xuất sắc, Trần Phàm cũng không có nghe thấy những Tiếng huyền não bên ngoài. trên thực tế dù là hắn nghe được, cũng sẽ không để ý.

Lúc này hắn không có giống như ngày thường lộ ra biểu tình hi hi ha ha. ngược lại, vẻ mặt của hắn cực kỳ chuyên chú. đôi con ngươi chăm chú nhìn chăm chăm vào mỹ nữ cầm lái cờ màu đứng ở phía trước.

Bá!

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Trần Phàm, lái cờ màu bị người phụ nữ kia vung xuống!

Oanh!

Cơ hồ cùng một Thời gian. hai chiếc xe thể thao đại biểu cho tốc độ nhanh nhất thế giới đồng Thời lao vút đi. Tiếng động cơ cuồng bạo vang vọng khắp bốn phía xung quanh, đem Tiếng kinh hô của khán giả bao trùm lên.

Thân là vua của các dòng xe thể thao, Bugatti Veyron có Thời gian gia tốc là 2.9 giây từ 0 - 100km/h. so với F1 ghi lại là nhanh hơn 0.3 giây! Đây là ưu điểm mà xe Koenigsega của Grim không thể so sánh. Đồng dạng...Năng lực nhạy cảm cùng phản ứng của Trần Phàm, lại là điều mà Grimm càng không thể so sánh!

Năng lực phản ứng của Grimm là thông qua phương pháp đặc thù rèn luyện ra. còn Trần Phàm, hắn rèn luyện được trong lúc giao thủ của Diêm Vương gia. từng rất nhiều lần. hắn có thể đào thoát khỏi tay Diêm Vương gia. đều là do thông qua Năng lực phản ứng biến thái mà trốn thoát.

Năng lực phản ứng xuất sắc của Trần Phàm cùng khả năng gia tốc ngư bức nhất của Bugatti Veyron. hai ưu thế này hòa nhập cùng một chỗ. làm cho Trần Phàm dễ dàng cướp được tiên cơ, lúc này ngay khi đối mặt với khúc cua đầu tiên. Trần Phàm không chỉ gọn gàng bám sát mép đường bên trong mà tiến lên. đồng Thời còn vượt qua Grimm một phần ba thân xe!

“Tê...”

Nương theo Tiếng lốp xe ma sát cùng mặt đường sinh ra thanh âm chói tai. chiếc Bugatti Veyron màu lam dọc theo mép đường bên trong vẽ ra một cú đóng cua tiêu chuẩn, hoàn toàn nắm chắc ưu thế dẫn đầu!

Tuy rằng Grimm vừa cất bước liền rút lại phía sau. Nhưng hắn dù sao cũng là Xa Vương đứng hàng thứ tám trong bảng bài danh Châu Âu. cho nên hắn cũng không hề khẩn trương. mà là hết sức chăm chú điều khiển xe. Theo hắn xem ra. trận đấu này gian nan nhất chính là nửa đoạn đường phía sau. nửa đoạn đường phía trước những khúc cua cũng không quá phức tạp, dễ dàng thông qua. rồi sau đó những khúc cua ở nửa đoạn đường phía sau mới thực sự là nguy hiểm, bên cạnh đường chính là vách núi dựng đứng. khi đó mới thực sự là Thời gian khảo nghiệm kỹ thuật lái xe.

Trên vị trí tay lái phụ. Dai Fu cũng không vì tốc độ khủng bố mà cảm thấy khẩn trương. dù sao bản thân nàng cũng chính là một cao thủ đua xe. Cảnh vật ngoài xe nhanh chóng biến mất. Dai Fu nâng cằm lên. lẳng lặng thưởng thức Trần Phàm đang hết sức chăm chú điều khiển xe, khóe môi nhếch lên nụ cười thần nhiên. Nàng thích bộ dạng chuyên chú của Trần Phàm khi đang làm việc.

“Khúc cua đầu tiên đã qua. Bugatti Veyron tạm Thời dẫn đầu!” Trần Phàm cùng Grimm vừa thông qua khúc cua đầu tiên, hiện trường lập tức công bố tin tức.

Rầm!

Tin tức này khiến cho xung quanh huyền não lên. tựa hồ không ai nghĩ rằng Xa Vương Grimm sẽ rút lại phía sau!

“Mẹ nó, Busatti Veyron có thể dẫn đầu. chẳng qua chỉ là bởi vì tốc độ khởi động nhanh hơn mà thôi. Koenissega nhất định sẽ đuổi kịp!” Có người lựa chọn thái độ lạc quan, những người này phần lớn đều là người chưa hiểu rõ về việc đua xe.

So sánh với bọn hắn mà nói. những người biết rõ tình huống xe thể thao không hơn kém tính năng bao nhiêu, khởi động nhanh hay chậm chính là vì khả năng phản ứng của người cầm lái. bọn hắn đang nhũu

mày, theo bọn hần xem ra. vị cao thủ thần bí có thể dẫn đầu ở giai đoạn khởi động. đây là một tín hiệu nguy hiểm.

“Mẹ nó, ông trời sẽ không chiếu cố ta tới mức như thế đi?” Nếu như nói lúc này người cao hứng nhất ở hiện trường. ngoại trừ Hà Lão Lục thì còn có thể là ai. phía trước hần cho người làm công tác thống kê một chút, tiền đặt cược Grimm lấy được thắng lợi cao tới hơn ba triệu, mà Trần Phàm chỉ có năm trăm ngàn. đây là Khoảng hơn kém thập phần khác xa nhau, nếu Trần Phàm có thể giành được thắng lợi; đêm nay hần xem như dùng một hòn đá ném trúng hai con chim - chẳng những đem danh đầu của bãi đua xe Vân Sơn trở nên nổi tiếng, hơn nữa còn có thể kiếm về được một Khoảng lợi nhuận!

“Lại thêm một cú đóng của hoàn mỹ, chiếc Bugatti Veyron đã vượt qua khúc cua thứ hai. tiếp tục dẫn đầu!” Người giám sát đang chờ đợi ở khúc cua thứ hai nhìn thấy bóng ảnh màu lam do Bugatti Veyron vẽ ra một cú batile hoàn mỹ, thì vội vàng hồi báo.

“Bugatti Veyron thông qua khúc cua thứ ba. tiếp tục dẫn đầu!”

“Bugatti Veyron đang ở khúc cua hình chữ s, liên tục dùng những cú batile hoàn mỹ để bỏ xa đối thủ. ưu thế dẫn đầu thực không thể nghi ngờ!” Lúc này đây, người hồi báo tin tức có vẻ như đang hết sức kích động, hần xem qua không ít trận đấu đua xe, đến hôm nay còn chưa từng nhìn thấy người nào ở khúc cua hình chữ s có thể vẽ ra những cú đóng của liên tục hoàn mỹ như thế.

Sau khi nghe được tin tức này, Hà Lão Lục kích động không gì sánh được, trước tiên hần liền truyền đạt mệnh lệnh: “Mẹ nó, đem tỉ lệ đặt cược cho Grimm tăng lên 6.0, cao thủ thần bí tỉ lệ đặt cược điều đến 1.1!”

Phải biết rằng. lúc này quá trình thi đấu còn chưa quá nửa. hần làm ra điều chỉnh như vậy, hoàn toàn là phải dùng từ không thể tưởng tượng nổi để hình dung!

Huống chỉ. người rút lại phía sau chính là Xa Vương Grimm đứng hàng thứ tám trong bảng đề danh!

Quả nhiên. Hà Lão Lục vừa thay đổi tỉ lệ đặt cược, hiện trường lập tức oanh động.

Nhìn tỉ lệ đặt cược khiến cho kẻ khác cảm thấy ngạt thở, mọi người tin tưởng vào Grimm sẽ thắng cũng nhin không được lại muốn đi đặt thêm tiền. Không ít người quả thật đã làm như vậy, tỉ lệ đặt cược kia khiến cho bọn hần rất động tâm. hơn nữa bọn hần cũng không tin một tay đua vô danh có thể thắng được Xa Vương Grimm!

Bọn hần đang hoàn toàn rơi vào điên cuồng Nhưng lại đã xem nhẹ một cái vấn đề: nhà cái là người ngu sao?

Đây là vấn đề mà toàn bộ dân cờ bạc khi kích động đều dễ dàng quên mất hay xem nhẹ.

Cũng có một số ít người bảo trì được bình tĩnh, đám người này cơ hồ toàn bộ đều là nhân sĩ thượng lưu trong xã hội. hiển nhiên, bọn hần không cho rằng trong thiên hạ có bữa cơm trưa nào miễn phí. bọn hần càng không tin tên cáo già Hà Lão Lục sẽ tặng tiền cho bọn hần!

“Quá trình thi đấu quá nửa. Bugatti Veyron tiếp tục dẫn đầu. dẫn đầu Khoảng nửa phút!”

“Đợi một chút...từ từ. Bugatti Veyron ngừng lại! Không biết nó vì sao lại ngừng lại!”

Thanh âm hồi báo đã tràn ngập kích động. mà người đầu tiên nghe thấy tin tức hồi báo là Hà Lão Lục cũng chấn kinh, hần cơ hồ không chút suy nghĩ. lập tức phân phó nói: “Đóng cửa tỉ lệ đặt cược, con mẹ nó, lập tức đóng cửa tỉ lệ đặt cược, dừng việc đặt cược!”

Lúc này đây, Hà Lão Lục cơ hồ là rống âm lên!

Nghe thủ hạ Hà Lão Lục công bố tin tức, nhìn về mặt Hà Lão Lục kích động. hiện trường liền nhốn nháo lên. những người đã đặt cược trên thân Grimm. hoàn toàn chìm vào điên cuồng, bọn hần đang dốc sức hô to tên Grim.

Thanh âm đinh tai nhức óc bao trùm khắp con đường quốc lộ, đám công tử ăn chơi của trường trung học Tử Kim Sơn toàn bộ đều đi theo Trịnh Gia Hào áp cho Grimm. Bugatti Veyron đột nhiên dừng lại. điều này làm bọn hần cực kỳ kích động!

“Trịnh Gia Hào, thương lượng với mày một chuyện, chờ sau khi mày đem con Điền Thảo chơi ngán. thì nhường cho tao chơi vài ngày nhé. tiền đặt cược thắng đêm nay hoàn toàn thuộc về mày!” Trong sự kích động Tạ Lỗi vỗ vai Trịnh Gia Hào một cái.

Lúc này Trịnh Gia Hào còn kích động hơn cả Tạ Lỗi. hấn cơ hồ không chút suy nghĩ. ha hả cười nói: “Không thành vấn đề! Đêm nay lão tử cao hứng, tụi bây theo tao về biệt thự. chúng ta cùng nhau pháo dàn con điểm này, tao là người đầu nhất, chính tụi bây an bài. ha ha!”

Nghe được lời hứa hẹn của Trịnh Gia Hào, những tên công tử ăn chơi trác táng của trung học Tử Kim Sơn đều hoan hô, theo sau ánh mắt nhìn về phía Điền Thảo đều lộ ra vẻ dục vọng trắng trợn!

Điền Thảo mơ hồ nghe được lời nói của Trịnh Gia Hào.

Nếu như nói trước đó Điền Thảo lo lắng. như vậy lúc này nàng đã tuyệt vọng. giờ khắc này, trí tuệ của nàng. kiên cường của nàng. đã muốn xuất hiện vết rách thật lớn. tựa hồ tùy Thời sẽ bị đánh nát!

Cuộc tranh tài trước đó, nàng là tiền đặt cược.

Cuộc tranh tài này, nàng tựa hồ vẫn là...Nếu Busatti Veyron thua, nàng không chỉ bị một mình Trịnh Gia Hào hăm hiếp chà đạp, mà là bị hăm hiếp chà đạp tập thể!

48. Chương 48: Rốt Cục Ai Sám Hối?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Nếu như nói nữa quãng đường trước. Trần Phàm biểu hiện ra phi thường hoàn mỹ, như vậy thân là người đứng hàng thứ tám trong bảng bài danh. Grimm chỉ có thể xem như là hợp cách. Ngay từ đầu đã rút lại phía sau. tuy rằng hấn có thể bảo trì bình tĩnh. Nhưng...khi hấn nhìn thấy chiếc Busatti Veyron liên tục về ra những khúc cua hoàn mỹ, dùng tốc độ cực hạn dần dần tạo ra Khoảng cách cùng hấn. đã khiến cho nội tâm của hấn không cách nào còn bảo trì bình tĩnh nổi. Hấn biết mình gặp cao thủ rồi!

Mà lúc trước, khi hấn nhìn thấy chiếc Busatti Veyron liên tục dùng kĩ thuật balite lướt nhanh trên mặt đường, vượt qua khúc cua hình chữ s, thì hấn đã hoàn toàn tuyệt vọng...

Khả năng đua xe của đối phương hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của hấn. hấn thậm chí còn suy nghĩ. mặc dù là Xa Vương đứng hàng thứ nhất Châu Âu cũng không thể nào ở khúc cua hình chữ s này, liên tục về ra những cú trôi hoàn mỹ như thế. Tâm tính biến hóa làm cho Grimm phát huy kĩ năng có chút thất thường, thế nên khi quá trình thi đấu đã qua phân nửa Thời gian. thì Trần Phàm đã dẫn trước hấn một Khoảng Thời gian là ba mươi giây!

“Honey, vì sao anh dừng lại?” Mắt thấy Trần Phàm cho xe dừng bên cạnh đường quốc lộ, Dai Fu luôn luôn dùng mắt thường thức Trần Phàm biểu diễn, không khỏi lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Chờ hấn.” Trần Phàm không lập tức trả lời. mà là châm một điếu thuốc lá. hung hăng hút một hơi. sau đó mới chậm rãi phun ra hai chữ này.

Ngạc nhiên nghe được câu này, Dai Fu không khỏi ngẩn ra. chợt nàng phát hiện khóe mắt Trần Phàm kịch liệt nhảy lên. trong con ngươi lóe ra ánh mắt màu đỏ tươi. Phát hiện này làm sắc mặt nàng hơi đổi. giọng nói cũng trở nên nghiêm túc: “Đồ Tể, anh làm sao vậy? Chẳng lẽ bệnh tình của anh phát tác ư?”

“Dai Fu. cô hấn là còn nhớ rõ, tôi từng nói qua với cô, phàm là địch nhân của tôi. tôi sẽ phải khiến cho hấn sám hối ở dưới địa ngục tăm tối!” Lúc Trần Phàm nói chuyện, thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy ngọn đèn xuất hiện ở phía sau. hấn biết Grimm đã đuổi theo, Nhưng lại không hề khởi động máy xe.

Khi Trần Phàm nói ra lời này thì hai tay Grimm đang run rẩy nắm chặt vô lăng. bởi vì hấn sắp vượt qua chiếc Bugatti Veyron do Trần Phàm điều khiển!

Kích động!

Kích động không gì sánh kịp!

Nguyên bản Grimm vốn đã tuyệt vọng, nằm mơ cũng thật không ngờ, xe của Trần Phàm sẽ xuất hiện tình huống trực trặc!

Đúng vậy, là trực trặc!

Theo hắn xem ra, xe của Trần Phàm tuyệt đối là xuất hiện tình huống trực trặc gì đó, nếu không cũng sẽ không dừng ở giữa đường!

Điều đó cũng biểu thị, trận đấu này hắn nắm chắc phần thắng rồi, tuy rằng phương thức thắng lợi có điểm ám muội. Nhưng...luôn luôn tôn sùng người thắng làm vua, người thua làm giặc như hắn. không cần quan tâm đến điểm này làm gì!

Hắn chỉ biết là, đêm nay, Dai Fu sẽ quỳ xuống sám hối ở dưới hai chân hắn.

“Đồ Tể. nếu bệnh tình thật sự phát tác, như vậy thì dừng lại đi! Tôi không hi vọng anh xảy ra sự cố đâu.” Mắt thấy Grimm đã vượt qua. Dai Fu cũng không hề cảm thấy khấn trương. ngược lại trên mặt tràn đầy diễn cảm lo lắng. không phải lo lắng cho nàng. mà là đang lo lắng cho Trần Phàm.

Trần Phàm nở nụ cười: “Nếu hiện tại dừng lại, chúng ta sẽ thua, cô sẽ trở thành nữ nhân của hắn.”

“Đời này của tôi chưa từng làm trái qua ước định, Nhưng vì anh. tôi sẽ làm trái ước định một lần. tôi không cần! Thật sự không cần!” Dai Fu Bỗng nhiên trầm giọng nói. ngữ khí trở nên vô cùng nghiêm túc: “Đồ Tể, tình huống của anh so với trong tưởng tượng của tôi càng nguy hiểm hơn. tôi muốn anh dừng lại ngay lập tức!”

Mặc dù theo Dai Fu xem ra. lúc này bệnh tình Trần Phàm phát tác có chút quỷ dị, Nhưng nàng vẫn kiên trì khuyên giải Trần Phàm dừng cuộc thi đấu.

“Dai Fu. kỳ thực ở trước mặt cô không phải lúc nào tôi cũng hoàn toàn bộc lộ hết thấy, tôi có một việc vẫn luôn luôn không nói cho cô biết.” Trần Phàm nói xong nhắm khê mắt. trong con ngươi hiện lên một tia cuồng bạo, chợt hắn mở kính xe xuống. chậm rãi bắn tàn thuốc ra ngoài.

Tàn thuốc màu đỏ tươi ở trên không trung lướt qua một đạo đường cong xinh đẹp, theo gió phiêu tán.

“Oanh!”

Cùng lúc đó, Trần Phàm lại khởi động máy xe. cảm xúc cuồng bạo trên mặt cũng dần dần biến mất. Thấy một màn như vậy, Dai Fu không khỏi trờn lớn đôi mắt xinh đẹp!

Nàng hiểu rõ ràng. chuyện kia đối với Trần Phàm mà nói tuyệt đối không hề bình thường. hơn nữa hắn là có quan hệ tới đua xe, nếu không sẽ không ở ngay lúc này mà khiến cho bệnh tình của Trần Phàm phát tác!

“Nữ nhân điên, lúc trước tôi cho hắn cảm nhận mùi vị tuyệt vọng, mà vừa rồi. tôi cho hắn nếm mùi hi vọng. kế tiếp, tôi sẽ đợi tới Thời gian hắn sắp thành công, hoàn toàn đạp cho hắn chìm sâu xuống nỗi tuyệt vọng!” Làm như đã nhận ra vẻ kinh ngạc của Dai Fu. Trần Phàm nghiêng đầu sang chỗ khác, khê mỉm cười nói: “Tôi sẽ đạp hắn xuống địa ngục, để cho hắn ở đó mà sám hối về những điều mơ tưởng hảo huyền của hắn.!”

Dứt lời. Trần Phàm phun ra một hơi buồn bực, chân khí cuồng bạo trào ra khi nãy cũng hoàn toàn biến mất. giống như hết thấy đều chưa từng xuất hiện qua cái gì. Còn Dai Fu thì hoàn toàn choáng váng, nàng há hốc miệng, muốn hỏi gì đó, nhưng không thể bật thốt ra. dù chỉ là một chữ...

“Khởi động! Bugatti Veyron lại khởi động rồi!” Người quan sát bên cạnh quốc lộ, trước tiên đem tin tức phản hồi trở về. Nghe được tin tức này, trên mặt Hà Lão Lục tràn ngập biểu tình thất vọng, lúc này chiếc Busatti Veyron dừng lại đã qua khoảng chừng nửa phút! Đây cũng chính là nói. Grimm đã dẫn trước Trần Phàm một phút đồng hồ!

Thân là ông chủ phía sau màn của giới đua xe địa phương này, Hà Lão Lục hiểu rõ ràng, thành tích của một tay đua trong trận đấu như thế nào, cùng tâm lý có quan hệ rất lớn. phía trước, Grimm rút lại phía sau lâu như vậy, là bởi vì chịu ảnh hưởng của tâm lý, không thể phát huy ra hết sở trường.

Theo hắn xem ra. hiện giờ Grimm đã vượt qua cao thủ thần bí kia, tâm lý khôi phục bình thường. so ra mà nói. cao thủ thần bí từ lúc dẫn đầu đến lúc rút lại phía sau. tâm lý tuyệt đối sẽ xảy ra biến hóa. kĩ năng phát huy ra cũng sẽ chịu hạn chế!

Grimm thắng chắc rồi!

Đây là ý niệm chân thật nhất trong lòng của Hà Lão Lục, đồng dạng cũng là ý tưởng của những người đang đứng xem. bọn hắn dùng tiếng hoan hô chúc mừng thắng lợi để biểu đạt ý nghĩ này.

Đồng dạng. Grimm cũng cho là mình thắng chắc rồi. Theo hắn xem ra, cho dù hiện tại xe thể thao của đối thủ có khôi phục bình thường, cũng không thể nào đuổi kịp!

Tâm lý hoàn toàn buông lỏng, làm cho Grimm phát huy ngày càng tốt, từng cú trôi đi phi thường hoàn mỹ.

“Bugatti Veyron tựa hồ không hề chịu ảnh hưởng, ngược lại tốc độ của nó còn nhanh hơn so với lúc trước!”

“Không có khả Năng! Đây tuyệt đối không có khả năng!”

Những người được Hà Lão Lục phái đến mỗi địa điểm để quan sát không ngừng đem tin tức hồi báo về. Khi Hà Lão Lục nghe được tiếng kinh hô của thủ hạ cuối cùng, thì không khỏi lớn Tiếng chất vấn: “Nói cho tao biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão...lão đại. vách núi ở đoạn này nổi danh là đoạn đường nguy hiểm, nhiều khúc cua. hơn nữa con đường nhỏ hẹp...”

“Mẹ nó, nói điểm chính, tao muốn nghe điểm chính!” Hà Lão Lục hớn hển mắng, lời nói của thủ hạ khiến cho hắn cảm thấy được một tia kỳ tích.

“Lão đại, chiếc Busatti Veyron ở đoạn đường này vẫn duy trì tốc độ như cũ! Căn cứ theo phỏng đoán của tôi. nếu hắn luôn bảo trì tốc độ nhanh như thế này, thì hoàn toàn có thể đuổi kịp chiếc Koenigsegg!”

“Mày xác định?”

“Lão đại. tôi dám dùng đầu đảm bảo! Mẹ nó, hắn là một người điên! Một người điên từ đầu đến chân!”

Người quan sát ở đoạn sau cùng của trận đấu hoàn toàn choáng váng, bọn hắn đã được kiến thức cái gì gọi là tốc độ chân chính, cái gì là điên cuồng chân chính!

Bọn hắn thậm chí còn đang hoài nghi, chiếc xe kia phải chăng chính là do Thượng Đế thao túng, nếu không vì sao mỗi một lần đóng cua đều tinh chuẩn tới như vậy, mỗi lần vào cua vẫn bảo trì tăng tốc!

Có mấy lần. khi bọn hắn chứng kiến Bugatti Veyron thiếu chút nữa sẽ đánh lên lan can ven đường thì bọn hắn thậm chí còn nhắm chặt hai mắt lại, Nhưng chờ khi bọn hắn mở to mắt ra. thì Busatti Veyron đã biến mất rồi...

Nếu không phải thanh âm động cơ gầm rú trên đường vang vọng quanh quẩn, thì bọn hắn thậm chí còn hoài nghi chiếc Busatti Veyron đã rơi xuống vách núi sâu thẳm thẳm mất rồi!

“Lão đại. Busatti Veyron đuổi theo phía sau! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra. bọn hắn sẽ gặp nhau ở khúc cua cuối cùng!”

Lại nghe được thủ hạ hồi báo, Hà Lão Lục lập tức khẩn trương. hắn hung hăng thở mạnh ra vài hơi. Mà khi nghe được tin tức này, người xem tại hiện trường cũng hoàn toàn choáng váng. Giờ khắc này, bọn hắn thậm chí không tin vào chính lỗ tai của mình!

Phía trước, chiếc Bugatti Veyron ngừng lại trên đường. bọn hắn đều cho rằng chiếc Bugatti Veyron xảy ra vấn đề, sau đó chiếc xe lại tiếp tục khởi động, tốc độ còn nhanh hơn so với trước vài phần. Mà hiện giờ, chiếc Busatti Veyron đã sắp đuổi theo kịp rồi...

ở khúc ngoặt cuối cùng, Khoảng cách vạch vôi trắng cũng không còn xa. dùng mắt thường có thể nhìn thấy. Sau một thoáng khiếp sợ ngẩn ngui qua đi. cơ hồ tất cả mọi người đều đem ánh mắt quắc nể về phía khúc ngoặt cuối cùng. một số người thậm chí còn khẩn trương tới mức phải dùng tay ôm ngực.

Giờ khắc này, hiện trường yên tĩnh đến quỷ dị.

Người xem tại hiện trường biết được tin tức Busatti Veyron sắp đuổi kịp, mà Grimm cũng nhìn thấy, hẳn thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy rõ ràng, phía sau xe, một đạo gió xoáy màu lam đang gia tốc lao về phía hắn. Thấy một màn như vậy, sắc mặt Grimm đại biến!

Hắn cơ hồ theo bản năng đạp mạnh chân ga vận hết tốc lực. tốc độ đột nhiên tăng lên. Nhưng cho dù vậy, chiếc Bugatti Veyron ở phía sau vẫn đang không ngừng rút ngắn Khoảng cách chênh lệch!

“Fuck!” Grimm hoàn toàn nổi giận. cũng hoàn toàn rơi vào trong điên cuồng, dù hắn đã nhìn thấy khúc cua ở phía trước, Nhưng hắn vẫn không giảm tốc độ, mà là còn lao thẳng tới phía trước!

Tốc độ của Bugatti Veyron nhanh hơn xe hắn. vì không để cho Trần Phàm vượt qua. nên hắn đã phải nhấn kịch chân ga. Hiên nhiên, đến một khắc này, hắn sẽ không muốn thất bại. và cũng không thể thất bại! Nếu không, hắn chẳng những mất đi cơ hội có được Dai Fu. hơn nữa sẽ triệt để bị đả kích!

Hắn là một người tự phụ và kiêu ngạo, hắn tuyệt đối không hi vọng nhìn thấy một màn như vậy phát sinh!

“Đến đây đi!”

Grimm gầm lên giận dữ. Nhưng không hề buông lỏng ga. mà đem đầu xe nhập vào phương hướng khúc cua. giảm xuống chân phanh.

Đây là động tác batile!

Khi Grimm cố gắng đánh tay lái trở lại, sắc mặt hắn nhất Thời cuồng biến!

“Tư...”

Tiếng ma sát kịch liệt của lốp xe cùng mặt đường vang vọng phía chân trời, tất cả mọi người đều rõ ràng nhìn thấy, chiếc Koenisnegs cùng Busatti Veyron cơ hồ đồng Thời nhập vào khúc cua. đồng Thời làm ra động tác batile!

Nguyên bản Bugatti Veyron thoáng rút lại phía sau liền vượt lên trước, giành lấy mép đường bên trong. lúc trôi đi. thân xe cơ hồ lướt sát qua lan can đường. Thấy một màn như vậy, người xem xa xa kinh Ngạc há hốc miệng, cực độ rung động khiến cho bọn hắn không thể phát ra được âm thanh.

“Oong...Oong!”

Thanh âm gầm rít lần lượt vang lên. dẫn đầu gia tốc chính là Bugatti Veyron. nó giống như một cơn gió màu lam lao thẳng về phía trước, chiếc Koenisnegs bám theo sát ở ngay phía sau.

Chứng kiến một màn này, biểu tình đặc ý trên mặt Grimm đã hoàn toàn biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại vẻ mặt điên cuồng. mắt hắn đỏ rực. đem chân ga đạp tới cực hạn!

Luận khi gia tốc, Bugatti Veyron luôn là số một.

Luận tốc độ nhanh nhất. Busatti Veyron cũng là số một.

Đường băng thẳng tắp, ở dưới tình huống Bugatti Veyron dẫn đầu. Koenianega làm sao có thể vượt qua nổi đây?

Đáp án mười phần rõ ràng...

“Không!”

Trong Tiếng rống giận tuyệt vọng của Grimm. chiếc Bugatti Veyron dẫn đầu xông qua điểm đích...

Cuồng Lôi

49. Chương 49: Cỗ Đại Ngoài Đồng.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

“Ông...ông...”

Nguyên bản Tiếng động lớn làm hiện trường trở nên im lặng một mảnh, chỉ có Tiếng động cơ Busatti Veyron phát ra thanh âm âm vang không ngừng truyền ra, đến nỗi sau khi Grimm lái chiếc Koenianega lướt qua điểm kết thúc, cũng không lập tức dừng xe, mà là trực tiếp lái thẳng về phía trước.

Sự thất bại cùng hành động dị thường của Grimm, làm cho những bảo tiêu cùng Helen đi theo Grimm sắc mặt đại biến, bọn hắn lập tức liền đuổi theo.

Cách ba cây số phía trước, chiếc Koeniasaga của Grimm lẳng lẳng dừng ngay giữa đường.

Helen nhìn thấy một màn như vậy, lập tức nhẹ nhàng thở ra, sau đó cho người dừng xe cách chiếc Koeniasaga chừng mười thước.

Khi xe dừng lại, Helen xuống xe, lập tức đi về hướng xe của Grimm.

Rất nhanh. Helen đi tới bên cạnh xe Grimm. phát hiện cửa xe đang mở ra.

Trong xe, đôi mắt Grimm đỏ bừng một mảnh, đồng tử trũng thật lớn, thân thể không thể khống chế run rẩy lên.

“Không có khả Năng! Không có khả Năng! Ta sẽ không thua, ta sẽ không thua người Trung Quốc kia!” Grimm điên cuồng lắc đầu, thì Thảo tự nói.

Nhìn Grimm từng vô cùng tự tin, lúc này bộ dáng thất hồn lạc phách, vẻ mặt Helen lo lắng, nàng theo bàn năng vươn tay, cố gắng nắm lấy bà vai Grimm.

Đúng lúc này...

Grimm đột nhiên xoay người, hành động bất thành linh dọa Helen nhảy dựng.

“Helen, cô nói cho tôi biết, tôi không có bại, đúng không?” Grimm đỏ Hồng đôi mắt. bộ mặt hoàn toàn vặn vẹo: “Cô nói cho tôi biết! Nhanh nói cho tôi biết!”

“Ấn. thiếu...thiếu gia không có thua!” sắc mặt Helen hết sức khó coi, hiển nhiên cũng bị bộ dạng khác thường của Grimm hù sợ, chỉ có thể dựa theo ý của Grimm nói chuyện.

“Ha ha. ta không có thua! Ta thắng tên hỗn đản kia! Con gái điểm Dai Fu kia là của ta, nàng là của Grimm ta!” Nghe được lời nói của Helen, Grimm ha ha phá lên cười, cười đến dị thường điên cuồng: “Khuya hôm nay ta nhất định phải làm cho nàng trần như nhộng sấm hối dưới chân của ta!”

Nhưng sau Tiếng cười to ngẩn ngui, Grimm Bỗng nhiên lại ngừng lại, hắn điên cuồng lắc đầu: “Không đúng! Không đúng! Ta thua! Ta nhớ ra rồi. cuối cùng ta đã bại bởi tên hỗn đản kia!”

Nói tới đây, Grimm giống như bị điện giật, vô lực dựa vào chỗ ngồi, vẫn không nhúc nhích.

“Thiếu gia, thiếu gia!” sắc mặt Helen lại biến đổi, không hề do dự, tiến lên ôm lấy Grimm.

Grimm không đẩy Helen ra, hắn giống như bị mất đi hồn phách, không ngừng liên tục lặp đi lặp lại: “Ta thua, ta không có thua.” Mấy chữ này.

Nhìn thấy một màn như vậy, Helen hiểu được, đối thủ dùng phương thức tàn nhẫn nhất, nhục nhã nhất đánh thẳng vào lòng kiêu ngạo trong lòng Grimm. đem về kiêu ngạo không ai bì nổi đập thành dập nát!

Hơn nữa...Phần kiêu ngạo kia cũng không chỉ dành riêng cho việc đua xe. còn chính là phương diện khác.

Làm một người cực kỳ tự phụ. nếu Grimm không thể trải qua được cửa ải khó khăn này, như vậy cuộc đời này xem như bị phế đi hoàn toàn!

Ngay lúc Helen ôm lấy Grimm. mặt khác, người xem đang lâm vào sự khiếp sợ hoàn toàn tại hiện trường dần dần hồi phục lại. bọn hắn nhìn vào chiếc xe thể thao vua Bugatti Veyron đang đỗ giữa đường. trong ánh mắt không có sự phẫn nộ cùng oán hận sau khi thua tiền, có chính là thần phục!

Tuyệt đối thần phục!

Theo bọn hần xem ra. quá trình trận đấu này biến đổi bất ngờ, tay đua lái chiếc Bugatti Veyron có thể ở quá trình thi đấu quá nửa rồi lại phía sau một phút đồng hồ, cuối cùng đạt được thắng lợi; tất cả chuyện này đủ để dùng từ không thể tưởng tượng nổi để hình dung!

Bởi vì.. người thất bại chính là Xa Vương Grimm bài danh thứ tám!

“Xa Vương! Xa Vương!”

Không biết ai kêu lên một Tiếng trước tiên, theo sau Tiếng hô to rung trời vang vọng, người xem tại hiện trường sôi nổi hô to lên. dùng thanh âm cùng nhiệt tình của bọn hần biểu đạt sự kích động trong nội tâm bọn hần.

Đêm nay, bọn hần chứng kiến kỳ tích!

Ngoài xe. Tiếng reo hò rung trời, bên trong xe. Trần Phàm lại không hề có cảm xúc dao động bao nhiêu, tựa hồ đối với hần mà nói. dùng loại phương thức tàn nhẫn này đánh bại Grimm. chỉ là một chuyện rất bình thường.

Nhưng bác sĩ tâm lý Dai Fu vốn được khen tặng là bác sĩ tâm lý quyền uy lớn nhất Anh quốc, sắc mặt đỏ lên. về khán trường cùng kích động trong cơn người thủy chung không hề thối lui.

Đối với khán giả mà nói. bọn hần chỉ chứng kiến được kết quả. mà Dai Fu lại chứng kiến toàn bộ quá trình.

Khán trường. kích thích, kích động. điên cuồng.

Đây là sự cảm thụ đích thật trong đêm nay của Dai Fu!

Khi Trần Phàm siêu việt chỗ ngoặt sau cùng. Dai Fu thậm chí quên cả thở, nàng luôn luôn gắt gao nhìn chăm chăm kính chiếu hậu!

Thăng đến...khi Trần Phàm lái chiếc Bugatti Veyron xông qua điểm cuối cùng. nàng mới thở dài một hơi thật nhẹ nhõm.

Trong lúc Dai Fu không ngừng điều chỉnh cảm xúc, Trần Phàm cũng hưng hăng rút thuốc lá. mà ở một bên. chính là Trịnh Gia Hào cùng đám công tử ăn chơi của trung học Tử Kim Sơn. cũng hoàn toàn bị tài đua xe không thể tưởng tượng nổi của Trần Phàm chinh phục, thế cho nên bọn hần tạm Thời quên đi Điền Thảo, chỉ theo chân đám Đông hô to hai chữ “Xa Vương”.

Điền Thảo đứng sau lưng bọn hần. hai nắm tay nắm chặt thoáng thả lỏng. chính là nàng không hề phát giác trước đó do mình dùng sức quá lớn. móng tay của nàng đã xuyên vào trong da thịt.

Lúc này, hai tay của nàng. máu tươi đầm đìa.

Không biết tại sao, giờ khắc này, Điền Thảo vốn không hề nhìn qua chiếc Bugatti Veyron. nhin không được tiến lên trước vài bước, đi tới trước đám người phía trước, dùng một loại ánh mắt phức tạp, nhìn Bugatti Veyron.

“Nữ nhân điên, trò chơi đã xong, chúng ta đi thôi.” Nhìn thấy mấy chiếc xe Benz xuất hiện trước sau chiếc Bugatti Veyron. bao vây chiếc xe ở bên trong. Trần Phàm chậm rãi bóp tắt tàn thuốc, hướng Dai Fu nói.

“Ân.” Dai Fu chậm rãi nhắm mắt. nhẹ nhàng gật gật đầu.

Nhưng Làm cho Dai Fu cảm thấy ngoài ý muốn chính là. nàng không nhận thấy được máy xe khởi động, vì thế nàng theo bản năng mở to mắt nhìn về phía Trần Phàm.

Ngay sau đó, nàng rõ ràng chứng kiến. Trần Phàm luôn luôn giữ vững bình tĩnh, trên mặt lộ ra biểu tình kinh Ngạc!

Thế cho nên. hần quên cả việc mở ra cửa sổ để ném tàn thuốc trong tay ra.

Phát hiện này làm cho đôi mày của Dai Fu không khỏi nhíu lại!

Nàng rõ ràng nhớ kỹ, vô luận là lúc vượt qua chỗ ngoặt sau cùng đầy nguy hiểm, hay là cuối cùng dẫn đầu xông qua điểm kết thúc, cảm xúc của Trần Phàm không chút nào dao động.

Mà hiện giờ, Trần Phàm lại lộ ra biểu tình kinh ngạc?

Bản năng. Dai Fu nghiêng đầu nhìn lại. theo ánh mắt Trần Phàm nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, người xem đứng hai bên đường giống như đánh máu gà. hô to không dứt. một ít người xem lâm vào điên cuồng còn muốn đột phá cảnh giới tuyến ngay quốc lộ, phóng mạnh về phía Busatti Veyron. Nhưng đều bị thù hạ của Hà Lão Lục ngăn lại.

Ánh mắt Dai Fu cũng không bị những người xem điên cuồng kia hấp dẫn. ánh mắt của nàng đã rơi lên người một cô gái.

Trong Tiếng hoan hô đầy trời, cô gái mặc một chiếc áo ô vuông màu lam. một chiếc quần bò cũ nát. một đôi giày thể thao ó vàng. lặng lặng đứng trước đám người.

Nàng cắn chặt đôi môi hơi phát tím. thân hình hơi run rẩy lên thật khê. hai nắm tay nắm chặt đầm đìa máu tươi.

Gió đêm thổi bay vài lọn tóc trên trán nàng, làm cho người ta có thể nhìn thấy khuôn mặt thanh lệ thoát tục của nàng - sắc mặt của nàng hơi trắng bệch, con ngươi một mảnh trong suốt, Nhưng trong vẻ trong suốt lại mang theo sự lo lắng đau khổ cùng cảm kích.

Trong gió đêm. nàng giống như một gốc cỏ dại ngoài đồng. bị gió hoang thổi mạnh đến lung lay sắp ngã.

50. Chương 50: Kiên Cường Tiểu Thảo, Nhu Nhược Tiểu Thảo

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

-Nhìn thân ảnh nhỏ yếu không hợp với hoàn cảnh chung quanh chút nào của Điền Thảo, trong lòng Dai Fu chợt cảm thấy đau lòng khó hiểu. nàng nhìn ra được, đó là một cô gái có vẻ bề ngoài yếu ớt Nhưng lại thập phần kiên cường.

Giống như loài cỏ dại. có sự cứng cỏi phi thường khủng bố.

Trong lúc đau lòng. Dai Fu đang muốn hỏi Trần Phàm xem đã xảy ra chuyện gì, lại nhìn thấy một đám thiếu niên ăn mặc Thời trang đi tới phía sau cô gái.

Đầu lĩnh chính là Trịnh Gia Hào dáng người cao gầy, làn da trắng nõn, đeo kính đen.

Theo sau đám người chung quanh reo hò một lúc, Trịnh Gia Hào mới nhớ tới Điền Thảo, khi hắn phát hiện ra Điền Thảo không còn ở phía sau thì cả kinh, sau đó lập tức tìm kiếm, nhất Thời phát hiện Điền Thảo chẳng biết lúc nào đã chạy tới trước đám đông.

“Mẹ nó, gái điểm thúì, mày còn muốn chạy sao?” Trịnh Gia Hào nhìn thấy Điền Thảo, hung tợn mắng. đồng Thời vươn tay, chụp lấy cổ áo Điền Thảo, trực tiếp túm Điền Thảo tới bên cạnh mình.

Lần này hắn túm rất mạnh, trực tiếp xé đi cổ áo, hai nút áo phía dưới cũng bị kéo đứt. lộ ra làn da trắng nõn cùng khe ngực có thể mơ hồ nhìn thấy được của Điền Thảo.

“Ba!”

Điền Thảo cắn môi, che lấy cổ áo, vung lên tay phải, hung hăng đánh ra một cái tát.

Tiếng vang thanh thúy bị Tiếng reo hò ầm ĩ đầy trời bao phủ, mà Trịnh Gia Hào hưởng thụ một cái tát này thì cũng choáng váng, hắn nằm mơ cũng thật không ngờ Điền Thảo dám động thủ đánh hắn.

Không chỉ là hắn. mà ngay cả những tên công tử ăn chơi trác táng sau lưng Trịnh Gia Hào cũng đều ngây ngẩn cả người ra!

Sau một thoáng ngậy người ngấn ngủ, sắc mặt Trịnh Gia Hào phát xanh lên. vẻ tức giận không thể che giấu từ trong con ngươi của hắn biểu lộ đi ra. hắn theo bản năng vung lên cánh tay, muốn trả lại cho Điền Thảo một cái tát.

Điền Thảo không tránh, thân thể nàng thậm chí không hề gập khúc, mà lẳng lẳng đứng nguyên tại chỗ.

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp mà tràn đầy vẻ nguy hiểm bỗng nhiên vang lên. theo sau. hiện trường vốn đang huyền ảo đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Động tác của Trịnh Gia Hào thoáng chậm, nhưng không hề ngừng lại.

“Ba!”

Tiếng vang truyền ra, trên gương mặt mê người của Điền Thảo xuất hiện dấu ấn bàn tay đỏ tươi, khoe miệng bị đánh rách, máu tươi trong nháy mắt chảy ra.

Thanh âm vang giòn, cơ hồ là khiến cho mỗi người ở đây đều nghe được, nhưng không ai đưa mắt nhìn về hướng phát sinh chuyện tình, ngược lại. mọi người đều đang trừng to mắt nhìn người thanh niên khôi ngô từ trên chiếc Bugatti Veyron đi xuống.

“Ba!”

Chỉ riêng Điền Thảo là không nhìn thấy, lúc này nàng cũng không lau máu tươi trên khoe miệng đi. mà là cắn răng trả lại cho Trịnh Gia Hào một cái tát khác.

Mười thành lực lượng.

Trịnh Gia Hào nổi giận, hắn hoàn toàn nổi giận, từ nhỏ đến lớn không người nào dám đánh hắn như vậy! Mà hiện giờ, một nữ nhân thấp hèn giống như kỹ nữ trong mắt hắn lại dám tặng cho hắn hai cái tát?

“Kỹ nữ. đêm nay lão tử chẳng những cho bọn hắn cùng nhau hãm hiếp mày, mà còn đem mày ném tới câu lạc bộ đêm dơ bẩn nhất làm tiếp viên!” Trịnh Gia Hào phẫn nộ theo bản năng muốn chụp lấy tóc Điền Thảo, hắn cố gắng muốn hành hung Điền Thảo ngay tại chỗ.

“Mày còn dám động tới một sợi tóc của cô bé. tao sẽ giết cả nhà mày!”

Ngay lúc Trịnh Gia Hào muốn động thủ, nam nhân khôi ngô liền mở miệng, hắn đeo mặt nạ màu vàng, nên không một ai có thể thấy rõ diễn cảm trên mặt của hắn. nhưng cặp mắt băng lãnh cùng thanh âm khàn khàn lại khiến cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Động tác của Trịnh Gia Hào đột nhiên ngừng lại. hắn theo bản năng đem ánh mắt nhìn về hướng nam nhân khôi ngô đang đi tới phía bên này.

Ngay sau đó, hắn thấy được một đôi con ngươi trôi nổi hào quang màu đỏ tươi, giống như ánh mắt dã thú trong đêm đen, ánh mắt kia mang theo khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Thân thể hắn giống như bị hãm sâu vào ma pháp, cứng ngắc ngay tại chỗ, quên cả hô hấp.

Không chỉ là Trịnh Gia Hào, mà tất cả mọi người ở hiện trường đều sửng sốt ngay tại chỗ, ánh mắt của mọi người đang rơi vào trên thân người nam nhân khôi ngô kia.

Nam nhân khôi ngô không để ý tới ánh mắt của mọi người, mà là chậm rãi bước tới phía Điền Thảo. Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước...

Cước bộ của hắn không nhanh cũng không chậm, trầm ổn và mạnh mẽ. mỗi một bước tựa hồ như đã trải qua đo lường tính toán, cực kỳ tinh chuẩn. Nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân. Điền Thảo khoe miệng chảy máu tươi, chậm rãi xoay người lại.

Ngay sau đó, nàng thấy được nam nhân đang hướng nàng đi tới, đón nhận ánh mắt của nam nhân kia.

Theo sau, nàng tựa hồ đã nhận ra chủ nhân đôi mắt này, đồng tử đột nhiên phóng lớn. thân thể mềm mại nhu nhược kịch liệt run rẩy lên!

Nước mắt của nàng đảo quanh nơi viền mắt, nhưng nàng gắt gao cắn môi, không cho nước mắt chảy xuống, chỉ nhìn thẳng vào đôi con ngươi của nam nhân kia.

Chỉ là...lặng lặng ngắm nhìn.

Rốt cục, nam nhân đeo mặt nạ màu vàng kia. nam nhân toàn thân lộ ra khí tức nguy hiểm, nam nhân vừa rồi đã chinh phục mỗi người trong hiện trường, đi tới trước người của nàng. vươn tay, nhẹ nhàng lau đi máu tươi trên khóe miệng nàng. Đối mặt với động tác ôn nhu nhẹ nhàng Nhưng chậm chạp của nam nhân. Điền Thảo không tránh, nàng vẫn lặng lẽ nhìn chăm chú vào đôi con ngươi nguyên bản lạnh lùng mà trở nên ôn nhu kia. đồng Thời, hai mắt của nàng mơ hồ ướt át, thân ảnh nam nhân ở trong tâm mắt của nàng liền trở nên nhạt nhòa.

Nước mắt. tựa hồ tùy Thời đều sẽ rơi xuống!

“Nói cho tôi biết, ai khi dễ cô?” Nhẹ nhàng lau vết máu nơi khóe miệng của Điền Thảo, nam nhân mở miệng, giọng nói thông thả. thanh âm khàn khàn.

Dù Trần Phàm đã nghe được lời nói của Trịnh Gia Hào, cũng nhìn thấy Trịnh Gia Hào vừa mới đánh Điền Thảo một cái tát. nhưng hắn biết rõ, Điền Thảo đột nhiên xuất hiện ở nơi này, tuyệt đối là phải có ẩn tình, hắn muốn biết rõ góc ngách đầu đuôi câu chuyện.

Không nói một lời, Điền Thảo đột nhiên ngồi xổm xuống.

Nước mắt không thể khống chế trào ra khỏi vành mắt, lướt qua khuôn mặt mê người của nàng. khiến cho nàng nhìn qua trông giống như là một đóa hoa hồng điêu linh.

Mười sáu năm qua, ủy khuất giấu tận sâu trong nội tâm của nàng giống như dòng sông bị vỡ đê bùng nổ!

Nước mắt chảy vào trong miệng của nàng, có điểm mặn, còn có vị đắng chát.

Giờ khắc này, kiên cường của nàng. kiên trì của nàng đã hoàn toàn bị đánh nát. nàng giống như một chú nai con bị thương, vô lực ngã ngồi xuống đất. ôm đầu, lớn tiếng khóc rống lên.

Nghe tiếng khóc đầy ủy khuất của Điền Thảo lúc này, trong nội tâm của Trần Phàm hung hăng chấn động, trong đầu hắn không khỏi dần dần hiện ra cô bé từng để cho hắn phải kinh diễm.

Hắn đang nhớ lại vẻ kiên cường của cô bé kia.

Hắn đang nhớ lại vẻ mộc mạc của cô bé.

Hắn còn đang nhớ lại sự tận lực kiên trì trong lòng cô bé.

Hắn càng đang nhớ lại cô bé kia dùng sự cố gắng để đổi lại sự kiêu ngạo của chính mình.

Cô bé kia buộc bím tóc đuôi ngựa, bím tóc đuôi ngựa là do chính mẹ nàng giúp nàng buộc lấy, là kiêu ngạo lớn nhất trong mười sáu năm qua của nàng.

Từng có, cô bé kia từng làm cho Trần Phàm phải nhìn với cặp mắt khác xưa. mà hiện giờ, cô bé lại ngồi khóc thật ủy khuất thê thảm.

Giữa lúc hoảng hốt, Trần Phàm mới hiểu được, mặc kệ cô bé kia từng có bao nhiêu kiên cường, bao nhiêu thông minh, bao nhiêu kiêu ngạo, nàng thủy chung vẫn chỉ là một cô bé, một cô bé chỉ mới có mười sáu tuổi.

“Tiểu Thảo, đừng khóc, nói cho tôi biết, ai khi dễ cô, tôi giúp cô giáo huấn bọn chúng.” Trần Phàm ngồi xổm người xuống, vươn tay ra. nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Điền Thảo, ôn nhu nói.

Không một tiếng trả lời, Điền Thảo càng khóc dữ dội!

Tựa hồ...Cho tới giờ phút này, nàng mới phát hiện ra. chính mình kỳ thật cũng giống như những đứa trẻ khác, cũng sẽ có Thời gian phi thường yếu ớt.

Điền Thảo không đáp, Nhưng toàn bộ đám ăn chơi trác táng kể cả Trịnh Gia Hào, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi, trong con ngươi bọn hắn toát ra một tia sợ hãi.

“Tôi biết vì sao lại như thế.” Đúng lúc này, một thanh âm vang lên sau lưng Trần Phàm, dù người phát ra thanh âm đã kiệt lực che giấu sự khẩn trương trong nội tâm. nhưng thanh âm run rẩy đã bán rả hẳn.

“Nói.” Trần Phàm chậm rãi đi tới bên cạnh Sở Qua. trầm giọng cảnh cáo: “Mày tốt nhất không nên nói dối.”

Lời của Trần Phàm vừa thốt ra. sắc mặt của đám người Trịnh Gia Hào liền cuồn cuộn biến, thân thể không thể khống chế run rẩy lên. trong bọn họ có người muốn cố gắng nhắc nhở Sở Qua. Nhưng lời nói ra đến khóe miệng. lại phải nuốt trở xuống, chỉ biết ngơ ngác nhìn Sở Qua.

Đối mặt với Trần Phàm. Sở Qua cảm thấy áp lực còn khó chịu hơn là đối mặt Hà Lão Lục, bất kể hắn cố gắng như thế nào thì cũng đều không thể bảo trì nổi bình tĩnh, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực như có một tòa núi lớn đang đè xuống, không thể hô hấp.

“Hô...” Sở Qua liên tục thở sâu hai hơi, sau đó mới chậm rãi nói: “Điền Thảo được công nhận là hoa hậu giảng đường trong trường học của chúng ta. mỗi người đều muốn truy đuổi nàng tới tay. Nhưng nàng là một cô gái kiêu ngạo, không vì tiền tài cùng dụ hoặc mà thay đổi. cho nên không ai thành công. Hơn nữa bởi vì rất nhiều người chúng ta đều muốn theo đuổi được nàng. cho nên không ai dùng đường ngang ngõ tắt. Nhưng kể từ ngày nàng được một người lái chiếc Volkswagen cc chở tới trường học, hết thảy đều thay đổi.”

Trong lòng Trần Phàm vừa động, chợt nhớ lại ngày đó mình lái xe chở Điền Thảo tới trường. nhưng cũng không cắt đứt lời Sở Qua.

“Trải qua ngày đó, tất cả mọi người cho rằng Điền Thảo bị người khác bao nuôi, không ít người đã muốn luân nàng ” Sở Qua nói tiếp, khi nói tới từ “luân”, hắn theo bản năng cúi đầu, không dám nhìn Trần Phàm.

Luân?

Đây là lần thứ hai Trần Phàm nghe được chữ này.

Giờ khắc này, hắn đã đại khái hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Chỉ vì mình lái xe đưa Điền Thảo đến trường, mà đám công tử ăn chơi này lại muốn luân Điền Thảo?

Trần Phàm không khỏi nheo mắt....

51. Chương 51: Đây Chỉ Là Sự Khởi Đầu

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Trầm ngâm suy nghĩ, Trần Phàm không tỏ vẻ gì, mà là tiếp tục hỏi: “Vì sao nàng lại ở đây?”

“Tôi vì không muốn Điền Thảo bị bọn họ chơi, liền đưa ra yêu cầu, sẽ thông qua phương thức đua xe đến quyết định Điền Thảo thuộc về ai. Người nào thắng, Điền Thảo thuộc về người đó.” Sở Qua nói tới đây, trên mặt hiện lên một tia áy náy, đua xe bị bại bởi Trịnh Gia Hào là điều mà hắn không ngờ tới.

“Sở Qua, mày ngậm máu phun người, rõ ràng là bởi vì một mình mày muốn chơi Điền Thảo, cho nên mới đưa ra phương thức dùng đua xe để quyết định Điền Thảo thuộc về ai.” Dù Trịnh Gia Hào bị hành động Trần Phàm đột nhiên bước xuống xe khiến cho khẩn trương khó hiểu, nhưng vừa nghe được lời của Sở Qua nói. hắn lập tức mở miệng phản bác.

“Thúi lắm. lão tử chưa bao giờ muốn dùng sức mạnh, làm như vậy chính là không muốn làm cho đám ruồi bọ như tụi mày vây quanh nàng mà thôi.” vẻ mặt Sở Qua tức giận: “Lời này, tao đã nói qua với Điền Thảo.”

“Là mày đề nghị đem Điền Thảo biến thành tiền đặt cược cho trận đua xe đúng không?” Trần Phàm híp mắt hỏi.

Ánh mắt lạnh như băng của Trần Phàm làm cho Sở Qua cực kỳ không thoải mái, nhưng hắn vẫn cực kỳ quang côn gật gật đầu.

“Ba!”

Trần Phàm xuất thủ.

Mọi người chỉ nhìn thấy trước mắt Sở Qua hiện lên một bóng tay, đột nhiên thân hình Sở Qua trực tiếp bay ra ngoài, giống như một con diều bị đứt dây, bay một đường cong hoàn mỹ trên không trung, sau đó hung hăng nện xuống mặt đường, khoe miệng lập tức tuôn trào máu tươi.

“Vị tiên sinh này, bãi này là của Hà mỗ tôi. Sở Qua là cháu của Hà mỗ, thỉnh xem trên thể diện của Hà mỗ đừng nên động thủ. Mọi người có chuyện gì thì từ từ thương lượng.” Trần Phàm vừa ra tay, Hà Lão Lục lập tức đứng dậy nói.

Trước đó, hắn luôn luôn phái người quan sát tình huống phát triển, hắn nhìn ra được Trần Phàm tuyệt đối không phải là người bình thường dễ trêu chọc, cho nên không có bước ra ngăn cản. Chẳng đến khi Sở Qua bị đánh, hắn thoáng do dự. theo sau vẫn quyết định đứng ra ngăn cản. Dù sao, hắn là người cầm quyền nơi này, Trần Phàm động thủ đánh Sở Qua. đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ là một loại nhục nhã!

“Tôi nhận thức ông sao?” Trần Phàm lạnh lùng quét mắt nhìn Hà Lão Lục, trông thấy sắc mặt đối phương trở nên có chút khó coi. nhưng vẫn tiếp tục nói: “Nếu như biết điều, tốt nhất đừng xen vào vũng nước đục này!”

Giống như là vì xác minh lời nói của Trần Phàm, lời hắn vừa thốt xong. Một đám đại hán da đen đeo kính râm cùng bộ đàm đồng thời từ trong xe bước xuống, nhanh chân bước tới sau lưng Trần Phàm, trầm giọng nói: “Tiên sinh, tiểu thư muốn tôi nói với ngài. nếu cần chúng tôi động thủ thì cứ việc phân phó.”

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Hà Lão Lục lại biến đổi. Mà những người khác thì không khỏi ngạc nhiên, còn đám người Trịnh Gia Hào lại trợn mắt há hốc mồm ra!

“Chú Hà, đem Tiểu Thảo làm tiền đặt cược là tôi không đúng, nhận một cái tát này là đáng, chú không cần lo cho tôi!” Ngay khi Hà Lão Lục đang do dự có nên ra mặt đối kháng với Trần Phàm hay không, thì Sở Qua trúng một cái tát của Trần Phàm nhện đau đứng lên, trầm giọng nói.

Trúng một cái tát của Trần Phàm, tuy rằng Sở Qua phẫn nộ, nhưng hắn lại càng thêm kính sợ cùng cảm kích Trần Phàm. Bởi vì Trần Phàm thắng Xa Vương Grimm. đồng thời còn cứu Điền Thảo.

Biểu hiện của Sở Qua khiến cho trong lòng Trần Phàm rung động, vì thế hắn không tiếp tục động thủ với Sở Qua mà là đi tới trước mặt hắn: “Nói cho tao biết, có những tên nào đã nói là muốn luân Tiểu Thảo.”

“Bọn hắn.” Sở Qua trực tiếp chỉ hướng đám người Trịnh Gia Hào.

Trần Phàm theo phương hướng Sở Qua chỉ tay, ánh mắt nhìn về phía đám người Trịnh Gia Hào. Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Trần Phàm, sắc mặt đám người Sở Qua cuồn cuộn, theo bản năng muốn lùi về phía sau.

Cúi đầu nhìn thoáng qua Điền Thảo đang rơi nước mắt đầy mặt. ánh mắt của Trần Phàm híp lại thành một khe hở, ngữ khí băng sương làm cho người ta dựng đứng tóc gáy: “Muốn chạy thì có thể, nhưng phải đem mạng lưu lại!”

Muốn chạy thì có thể. nhưng phải đem mạng lưu lại!

Mấy chữ này giống như lời ác ma tru lên nổ vang bên tai đám người Trịnh Gia Hào, bọn hắn theo bản năng dừng bước, sắc mặt biến thành một mảnh trắng bệch, trong đó có mấy tên nhát gan hai chân run rẩy kịch liệt, tựa hồ tùy lúc sẽ ngồi bịch xuống dưới đất. Giờ khắc này, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn vào khuôn mặt bị chiếc mặt nạ vàng che khuất của Trần Phàm, không ai dám mở miệng, hiện trường tĩnh lặng im phăng phắc.

Điền Thảo cũng đã ngừng khóc, nàng ngẩng đầu lên. ánh mắt mở to ngấm nhìn thân ảnh khôi ngô trước mắt. trong lòng cũng không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Trần Phàm di chuyển bước chân, hướng Trịnh Gia Hào đi tới. Một bước, hai bước, ba bước...

Nhìn Trần Phàm đang hướng chính mình đi tới, vẻ hung hăng càn quấy cùng cuồng vọng của Trịnh Gia Hào trước trận đua xe nhất thời đã biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng tăm hơi. Một loại cảm giác sợ hãi bao trùm lên nội tâm của hắn. Hắn muốn lùi về phía sau. muốn chạy trốn, nhưng dưới chân phẳng phất nặng ngàn cân, không thể dịch chuyển dù là mảy may.

“Là mày thắng được trận đua xe lúc trước, đúng không?” Trần Phàm đi tới trước người Trịnh Gia Hào, hít mắt hỏi.

Trịnh Gia Hào tựa hồ đã thật sự bị dọa. Hắn theo bản năng gật gật đầu. lúc sau lại cảm thấy được không ổn, muốn mở miệng biện giải cái gì đó.

Nhưng Trần Phàm đã không cho hắn cơ hội này, lại hỏi tiếp: “Vừa rồi tao nghe mày nói, mày không chỉ muốn tự mình chơi Điền Thảo, mà còn muốn cho đám người phía sau mày luân Điền Thảo, cuối cùng còn muốn đem Điền Thảo đưa tới hộp đêm dơ bẩn nhất khu này, đúng không?”

Thân thể Trịnh Gia Hào kịch liệt run rẩy, khẩn trương không biết nên trả lời như thế nào.

“Trả lời tao!” Trần Phàm đột nhiên giận dữ gầm lên.

Trịnh Gia Hào sợ tới mức đặt mông ngồi bịch xuống dưới đất. diễn cảm nhìn qua như đã sắp khóc, hàm răng của hắn run cầm cập, trong ngữ khí đã tràn ngập hương vị cầu xin tha thứ: “Đúng...thực xin lỗi. tôi...tôi không biết nàng cùng ngài nhận thức, nếu tôi...”

“Nếu mày biết nàng nhận thức tao, mày sẽ không làm như vậy, đúng không?” Trần Phàm nở nụ cười, chỉ là không có người nào trông thấy nét tươi cười của hắn. chỉ nghe ra sự tức giận không thể che giấu trong giọng nói của hắn: “ông già tui mày có tiền có quyền, có địa vị, cho nên tui mày có thể vì tâm tình khó chịu liền muốn đi hãm hiếp một cô gái trẻ vô tội!”

“Tui mày còn có thể đem cô bé kia trở thành tiền đặt cược đua xe của tui mày. Sự sợ hãi cùng bất lực của nàng tui mày sẽ không để ý. Ngược lại, nàng biểu hiện càng sợ hãi, tui mày sẽ càng vui vẻ. càng có cảm giác thành tựu. Tao nói đúng chứ?” Trần Phàm nói xong lời cuối cùng, ánh mắt băng sương đảo thoáng qua trên mặt đám người Trịnh Gia Hào.

Giờ khắc này, không người nào dám nhìn thẳng vào hai mắt của Trần Phàm, cũng không người nào biết Trần Phàm muốn làm gì.

“Nói cho tao biết, là ai đưa ra ý kiến muốn luân Điền Thảo đầu tiên?” Trần Phàm chậm rãi ngồi xổm người xuống, vỗ nhẹ lên gương mặt tái nhợt của Trịnh Gia Hào, trầm giọng hỏi.

Thân thể Trịnh Gia Hào kịch liệt run rẩy, chất lỏng màu vàng nhiễm ướt quần của hắn. thần tình hắn sợ hãi chỉ vào Tạ Lỗi. dùng sức nuốt nước bọt. nói: “Là... là... .hắn.”

Sắc mặt Tạ Lỗi cuồng biến. theo bản năng mắng: “Trịnh Gia Hào, mày là Vương bát đản. con mẹ nó một chút khí khái cũng đều không có?”

“Mày rất có khí khái sao?” Trần Phàm chậm rãi đứng lên, nhìn Tạ Lỗi hỏi.

Đối mặt một thân khí tức nguy hiểm của Trần Phàm, sắc mặt Tạ Lỗi thật khó coi, nhưng so với những tên ăn chơi trác táng khác mà nói. hắn còn thoáng trấn định hơn một ít. chỉ thấy hắn cố nén nội tâm sợ hãi. cười lạnh nói: “Chẳng lẽ ông dám đem tất cả chúng ta giết sao?”

Đồng dạng là dân ăn chơi trác táng, nhưng cũng phân ba bảy loại, khí phách của Sở Qua không phải những tên công tử ăn chơi khác có thể so sánh, đồng dạng. Tạ Lỗi so với những tên công tử ăn chơi khác lại càng thêm âm hiểm hơn. Hắn xuất thân từ gia đình giàu có, từ nhỏ chịu qua hun đúc, vô luận tâm mắt hay chỉ số thông minh cũng không hề kém cỏi. hắn nhìn ra được Trần Phàm là người mà hắn không thể trêu chọc nổi. nhưng đồng dạng, hắn cũng không tin Trần Phàm thật có can đảm giết chết hết bọn hắn!

Trong bọn hắn bất cứ thế lực của gia đình nào lộ ra. có lẽ ở trong giới thượng lưu đông đảo tại Đông Hải cũng không thể nhắc lên kinh đào sóng lớn. nhưng nếu toàn bộ thế lực các gia đình tập trung lại cùng một chỗ, thì tuyệt đối sẽ là một cỗ thế lực làm cho bất luận kẻ nào cũng đều không dám coi thường. Tạ Lỗi nhận định điểm này, cho nên hắn thông minh nói ra. theo hắn xem ra, chỉ cần bọn hắn liên kết cùng một chỗ, Trần Phàm vị tất đã dám làm gì bọn hắn.

Quả nhiên, Tạ Lỗi vừa thốt lên xong, lập tức khiến cho đám công tử ăn chơi giống như bắt được một cọng rơm rạ cuối cùng, bọn hắn vội vàng báo ra thể lực sau lưng của gia đình mình.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí yên tĩnh nguyên bản liền bị phá vỡ, đám công tử ăn chơi báo ra bối cảnh xong, đám nhân sĩ xã hội thượng lưu vây xem chung quanh liền sôi nổi nghị luận, dù là về mặt Hà Lão Lục cũng tràn đầy kinh ngạc!

Theo Hà Lão Lục xem ra, nếu đám công tử ăn chơi trác táng toàn bộ đều chết hết ở chỗ này, tạm không nói đến Trần Phàm, hắn là người đầu tiên không thể chịu nổi!

Trong lòng hiện lên suy nghĩ này, nhưng Hà Lão Lục cũng không tiếp tục đứng ra ngăn cản. theo hắn xem. Tạ Lỗi nói rất đúng. Trần Phàm tuyệt đối sẽ không dám làm gì.

Theo ý nào đó mà nói, Tạ Lỗi nghĩ đúng, nhưng...hắn đã đánh giá thấp Trần Phàm rồi.

“Mày thực thông minh. nhưng...người thông minh thường thường luôn bị chết sớm!”

Khi nói chuyện, Trần Phàm Ngay tại chỗ nhảy chồm lên, giống như một đầu dã thú phóng ra, nháy mắt lao tới trước người Tạ Lỗi, vung chân phải ra!

Hô! Hô!

Nương theo lực lượng của cú bật. tốc độ một cước này của Trần Phàm phải nói là nhanh như thiểm điện, lực lượng khủng bố mang theo những tiếng xé gió. Mọi người chỉ kịp nhìn thấy một bóng cước hoa lên.

Tạ Lỗi liền thấy giữa hai chân mình truyền đến cảm giác lạnh lẽo, muốn lùi về phía sau. Nhưng là...đã muộn!

“Phanh!”

Chân phải của Trần Phàm hung hăng đạp thẳng vào giữa hai chân Tạ Lỗi. lực lượng khủng bố trực tiếp đem Tạ Lỗi đánh bay ra ngoài.

“Ngao!”

Trên không trung, Tạ Lỗi theo bản năng ôm lấy giữa hai chân, mũi cơ trên khuôn mặt đã hoàn toàn vụn vỡ lại thành một đoàn, phát ra một tiếng tru tê tâm liệt phé.

Tiếng tru phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm, khiến cho đám công tử ăn chơi trác táng còn lại sợ đến mức choáng váng tâm thần, chấn kinh tuyệt đại đa số người tại hiện trường!

Nhưng Dai Fu ngồi trong chiếc Busatti Veyron lại mang theo diễn cảm bình tĩnh nói: “Đây chỉ là sự khởi đầu mà thôi.”

Chu Duẩn

52. Chương 52: Hai Tuyển Hạng, Một Lựa Chọn.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

“Phanh!” Thân hình Tạ Lỗi từ trên không trung bay ra xa, hung hăng ngã nện xuống dưới mặt đất. hắn không còn tru lên nữa. Cơn đau đớn kịch liệt đã làm cho hắn hôn mê đi rồi. Nhưng dù đã hôn mê, thân hình của hắn không kìm chế được mà vẫn run rẩy lên. giữa hai chân xuất hiện vết máu thật rõ ràng.

Trong đêm đen, vết máu kia đỏ như tiên diễm!

Nhìn thấy bộ dáng bi thảm của Tạ Lỗi. không ít tên công tử ăn chơi đều sợ tới mức ngồi bịch xuống dưới đất. sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, đại khí cũng không dám thở mạnh. Còn Trịnh Gia Hào khi này tát Điền Thảo một bạt tai, lại Giống như nhìn thấy ma quỷ, cả người không ngừng rung mình run rẩy.

Chậm rãi...chậm rãi, mọi người lại đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Phàm, trong ánh mắt đã tràn ngập sự sợ hãi cùng cầu xin, cầu xin Trần Phàm buông tha cho bọn hắn.

Nhìn thấy đám ăn chơi trác táng bình thường không ai bị nổi lại giống như một đám chó con đang ở trước mặt Trần Phàm dùng ánh mắt cầu xin tha thứ. tâm tình của Điền Thảo cực kỳ phức tạp.

“Tao cho tụi mày hai tuyển hạng!” Trần Phàm mở miệng lần nữa. Ánh mắt của hắn không chút nhân từ, có chăng chính là sự lạnh lùng thấu tận xương tủy.

“Lựa chọn gì?” Một tên ăn chơi trác táng bị dọa đến nổi tè ra quần theo bản năng dò hỏi. lời vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức sợ tới mức phải trốn vào phía sau lưng của một gã công tử khác.

“Tụi mày không phải ưa thích đua xe sao? Tao cho tụi bây một cơ hội để đua xe. Nhưng...người về đích cuối cùng, sẽ phải để mạng lại ở đây!” Trần Phàm không động thủ với tên trác táng kia mà gần từng chữ: “Đây là lựa chọn thứ nhất.”

Tĩnh!

Đối diện với một sự lựa chọn như vậy, đám công tử trác táng lặng ngắt như tờ, không ai dám đứng lên đáp ứng. Giờ khắc này, bọn hắn tựa hồ cũng không dám cam đoan chính mình có phải là người về đích cuối cùng hay không!

Bất quá...cũng có ngoại lệ.

Nguyên Trịnh Gia Hào đã bị hù phá mặt đứng lên. hắn tựa hồ vừa nhìn thấy được ánh rạng đông. vẻ mặt của hắn trở nên vô cùng kích động: “Chỉ cần không phải gã cuối cùng. ông sẽ buông tha cho chúng tôi sao?”

“Ngoại trừ mày.” Lời của Trần Phàm nói ra giống như chậu nước lạnh trực tiếp dội tắt hi vọng dấy lên trong lòng Trịnh Gia Hào, hắn Giống như bị rút hết khí lực toàn thân, lại vô lực ngồi bịch xuống dưới đất. Còn mấy tên trác táng khác lại chờ đợi Trần Phàm nói ra tuyển chọn thứ hai.

Trong lúc bọn hắn chờ đợi, Trần Phàm mở miệng lần nữa: “Lựa chọn thứ hai, tụi mày quỳ Ngay trước mặt Điền Thảo, phục lạy nhận sai!”

“Bá!”

Lúc này đây, đám công tử ăn chơi kia cũng không còn lựa chọn trầm mặc. bên trong cơ thể bọn hắn giống như được rót vào một cỗ lực lượng vô hình, lết tới trước người Điền Thảo.

Thấy một màn như vậy, Điền Thảo nắm chặt cổ áo che kín. theo bản năng lùi ra phía sau hai bước.

“Không phải sợ, đây là sự trừng phạt nên có đối với bọn hắn.” Cùng lúc đó, Trần Phàm đi tới trước người đỡ nạng.

Phanh! Phanh! Phanh!

Có lẽ là vì muốn biểu hiện mình đã sai lầm. có lẽ là quá mức sợ hãi, cho nên đám ăn chơi trác táng ngày thường không ai bị nổi đang phục lạy, một tên so với một tên càng ra sức hơn. thanh âm một cái còn vang hơn một cái.

Giờ khắc này, bọn hắn tựa hồ như đã quên trước đó còn tụi năm tụi ba thảo luận tối nay sẽ tàn phá Điền Thảo như thế nào. Giờ khắc này, bọn hắn không có dũng khí. cũng không có đảm lược dùng thân phận cùng địa vị mà bọn hắn vẫn luôn tự hào đi ỷ thế hiếp người!

“Điền Thảo, tôi sai lầm rồi. tha thứ cho tôi đi!” Trong lúc hoảng hốt. không biết gã công tử ăn chơi trác táng nào một bên phục lạy, một bên lớn tiếng cầu xin tha thứ nói.

“Điền Thảo, chúng tôi sai lầm rồi. buông tha chúng tôi đi!”

Tên ăn chơi trác táng kia vừa thốt lên xong. những người khác lập tức đi theo phụ họa. cảm giác như hận không thể lập tức tiến lên ôm lấy chân Điền Thảo để cầu xin tha thứ!

Thấy một màn như vậy, Điền Thảo bị chấn kinh!

Đúng vậy, nàng bị chấn kinh!

Từ lúc còn nhỏ, nàng đã hiểu được đây là một xã hội cá lớn nuốt cá bé, kẻ yếu chỉ có thể bị khi phụ cùng vũ nhục.

Từng ở tuổi nhi đồng những đứa bé khác đang cùng mẹ mình làm nũng, thì nàng đang làm việc.

ở tuổi nhi đồng những đứa bé đang được ăn Kentucky, còn nàng lại cắn bánh mì cứng ngắc lạnh băng, vẫn đang làm bài tập.

Bởi vì, nàng không cam lòng!

Nàng không cam lòng làm một kẻ yếu nhược, nàng không cam lòng chính mình lại bước lên con đường cũ của mẹ nàng!

Nàng muốn nhờ vào sự cố gắng của mình làm một cường giả khiến cho người khác phải ngưỡng mộ mình. Đây là tín ngưỡng của nàng!

Dưới sự chống đỡ của tín ngưỡng, qua bao nhiêu năm, nàng mặc quần áo chịu sự dày vò của thời gian. lấy được vị trí số một trong trường học làm cho những đứa bé khác phải ganh tỵ.

Nhưng sự trả giá cùng cố gắng đứng sau danh hiệu số một đó, những đứa bé kia không hiểu.

Lúc trước, trong lúc nàng thân bất do kỳ bị mang tới nơi đây, bị sự thật tàn khốc tàn phá. sự kiêu ngạo cùng kiên trì trong nội tâm của nàng thiếu chút nữa đã bị đánh cho dập nát. tín ngưỡng vĩnh hằng trong lòng cũng dao động.

Mà hiện giờ, nhìn thấy một màn mộng ảo trước mắt. nàng bị chấn kinh, nàng cảm thấy được tất cả chuyện này giống như đang trong mơ, cho nàng một loại cảm giác không chân thật.

Bên trong Busatti Veyron, Dai Fu nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng cũng không khỏi rung động, nàng hiểu rõ ràng. Trần Phàm làm như vậy, là vì trợ giúp Điền Thảo tìm về tín ngưỡng sắp bị mất đi, cùng sự kiên trì bị đã kích.

Dù sao, đã bị đả kích nghiêm trọng như thế. nếu sự kiên trì trong lòng Điền Thảo hoàn toàn bị phá vỡ, như vậy con đường nhân sinh của nàng sẽ bị thay đổi rất lớn.

Cùng lúc đó, Trịnh Gia Hào lại giống như một tù phạm đang chờ chết, trong lòng chất đầy sợ hãi.

Đối với tù phạm mà nói, chết có lẽ cũng không đáng sợ, nhưng tư vị chờ đợi cái chết tuyệt đối là khổ sở, đó là một loại giày vò, một loại giày vò làm cho con người ta sẽ phải điên lên.

Đám ăn chơi trác táng khác có thể thông qua việc phục lạc để bù đắp sai lầm. nhưng hần không thể, hần không thể tưởng tượng được. Trần Phàm sẽ đối phó hần như thế nào. Nguy hiểm không báo trước, đây là một trong những nỗi sợ hãi lớn nhất của nhân loại!

“Mày đang nghĩ tao sẽ đối phó mày như thế nào, đúng không?” Ngay khi Trịnh Gia Hào bị nỗi sợ hãi giày vò, sắp không còn chịu nổi. thì Trần Phàm liền giống như u linh xuất hiện ở Ngay trước mặt của hần.

Hần dùng sức nuốt nước bọt, vội vàng gật đầu.

“Tao cũng có thể cho mày hai cơ hội.” Trần Phàm trầm giọng nói: “Một, mày sẽ giống như hần, gãy một bàn tay!”

Nói xong Trần Phàm chỉ Tạ Lỗi đang nằm hôn mê.

“Tôi tuyển điều thứ hai! Tuyển điều thứ hai!” Trịnh Gia Hào cơ hồ là rống lên nói.

Trần Phàm nở nụ cười, cười đến thật quỷ dị: “Mày xác định?”

“Xác định!” Trịnh Gia Hào giống như sà con mồi thóc, vội vàng gật đầu thật nhanh.

“Điều thứ hai tao với mày đua xe, thắng. tao sẽ xem như không có chuyện gì phát sinh.” Trần Phàm gằn từng chữ: “Nhưng thua, đem mạng lưu lại!”

Đồ mạng!

Trần Phàm vừa thốt lên xong. Trịnh Gia Hào trực tiếp sợ choáng váng, đám quần chúng đang vây xem chung quanh cũng ngây dại ra. Là một trong những phương thức đánh bạc hấp dẫn bậc nhất, trong quá trình thi đấu đua xe, bài bạc không có gì kích thích bằng đổ cược nữ nhân, đổ nữ nhân cũng không kích thích bằng đổ mạng. đây là đạo lý mà tất cả mọi người đều biết.

Dù là Hà Lão Lục hay những người xem bên ngoài đều khiếp sợ, không phải bởi vì bọn họ chưa từng xem qua đổ mạng. Tương phản, hàng năm đều có tay đua ở bãi đua xe Vân Sơn dùng tính mạng đem làm tiền đặt cược. Bọn hắn sở dĩ khiếp sợ, là bởi vì những lời này nói ra từ trong miệng Trần Phàm. Phải biết rằng...Trần Phàm vừa mới thắng trong cuộc thi đấu với Xa Vương Grimm. Hơn nữa còn là dưới tình huống rút lại phía sau tới một phút đồng hồ, cuối cùng chuyển bại thành thắng. hoàn toàn đả bại Grimm. đã đánh nát phần kiêu ngạo trong nội tâm của Grimm!

Thế cho nên sau khi cuộc tranh tài kết thúc, Grimm cũng không còn dám tiếp tục xuất hiện ở nơi này...

Hiện giờ Trịnh Gia Hào lựa chọn điều thứ hai. cùng Trần Phàm đua xe đổ mạng?

Mọi người dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được kết cục của Trịnh Gia Hào!

“Tôi không đổ, không đổ!” Trịnh Gia Hào điên cuồng lắc đầu. theo hắn xem ra. không chỉ là chính hắn. dù là thành viên của hiệp hội đua xe SIS của giới đua xe ngầm được xưng là đệ nhất Hongkong cũng tuyệt đối sẽ không dám cùng Trần Phàm đua xe đổ mạng!

“Vậy thì tuyển điều thứ nhất sao?” Trần Phàm cười lạnh hỏi.

Trịnh Gia Hào khóc, hắn bị hù khóc: “Cũng không tuyển, tôi cũng không tuyển!”

“Hắc! Điền Thảo cũng không muốn trở thành tiền đặt cược của tội mày, nhưng tội mày ỷ thế hiếp người. làm cho nàng không còn đường lựa chọn nào khác.” Đối mặt Trịnh Gia Hào bị hù khóc, Trần Phàm không có chút nào nhân từ: “Mà bây giờ, mày cũng chỉ có thể lựa chọn một trong hai điều này!”

“Đừng...Tôi van cầu ông, van cầu ông buông tha tôi! Tôi sai lầm rồi, tôi thật có lỗi! Nếu ông buông tha tôi. tôi cho ông tiền, cho ông rất nhiều tiền, ông muốn bao nhiêu tôi cho ông bấy nhiêu..Trịnh Gia Hào hoàn toàn bị sợ đến nông nổi choáng váng tâm thần, hắn nói năng đã có chút lộn xộn.

Giờ khắc này, hắn tựa hồ đã quên trước kia trận đua xe bắt đầu. bộ dáng không ai bì nổi kia. Hắn cũng đã quên mở miệng đòi đưa Điền Thảo ném tới hộp đêm dơ bẩn nhất làm tiếp viên!

“Răng rắc!”

Nhưng không đợi hắn nói cho hết lời. một tiếng vang giòn cắt đứt lời của hắn.

“A!”

Một tiếng thét bén nhọn vang vọng phía chân trời, một cánh tay của Trịnh Gia Hào rũ xuống. xương cốt trắng hếu lộ ra ngoài. máu tươi đầm đìa tràn ra.

Những hạt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy ra trên trán của Trịnh Gia Hào, hắn ôm lấy cánh tay rùng rùng máu tươi, kêu rên không dứt!

“Ngao!”

Nương theo tiếng tru thống khổ, thân hình của Trịnh Gia Hào bay ra ngoài, trên không trung. bộ mặt cơ thể hắn vụn vụn cùng nhau.

“Phanh!”

Thân hình của Trịnh Gia Hào rơi bên cạnh Tạ Lỗi, đau đớn kịch liệt đồng dạng cũng làm cho hắn hôn mê bất tỉnh.

Nghe được tiếng kêu thảm thiết thống khổ của Trịnh Gia Hào, đám ăn chơi trác táng còn lại cũng không dám nhìn qua. Tương phản, nguyên bản bọn hắn đã suy yếu. trong cơ thể lại có dũng mãnh tràn vào một cỗ lực lượng, phục lấy càng thêm nhiệt tình hơn. Cho dù là bọn hắn đi viếng mộ mã tổ tiên, phục lấy cũng không có dùng sức như lúc này.

“Đi thôi.”

Trần Phàm lập tức đi tới bên cạnh Điền Thảo đang lẳng lặng quan sát tất cả. vỗ nhẹ lên bả vai Điền Thảo. Điền Thảo nhẹ gật đầu, đi theo Trần Phàm về hướng chiếc Bugatti Veyron đại biểu xe thể thao vua kia.

Mắt thấy Trần Phàm muốn dẫn Điền Thảo rời đi. không ai tiến lên ngăn trở, thậm chí không ai dám lên tiếng.

Chỉ còn lại âm thanh phục lạy “bình bình” vang lên trong màn đêm tăm tối...

Chu Duẩn

53. Chương 53: Ánh Trăng Từ Phương Bắc Xuất Hiện.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Đó là một đêm thần kỳ nhất mà ta đã trải qua trong cuộc đời này, ta thật không ngờ, người có thể chiến thắng Xa Vương Grimm lại là một người trong quốc nội. Ta càng không nghĩ đến. Điền Thảo lại nhận thức người kia. Mà nam nhân tràn ngập sắc thái thần kỳ kia lại vì Điền Thảo mà ra tay. Nhiều khi ta nhớ lại chuyện đêm hôm đó, trong đầu ta vẫn nhin không được toát ra một câu: Hết thấy đều có thể!

Trong chiếc Bugatti Veyron. Dai Fu nhìn thấy Trần Phàm mang theo Điền Thảo đi tới, chủ động bước xuống xe.

Dù nàng đeo mặt nạ, Điền Thảo không thể nhìn thấy được gương mặt của nàng. nhưng dáng người uyển chuyển cùng khí chất cao quý của Dai Fu. làm cho Điền Thảo tin chắc, Dai Fu là một nữ nhân xinh đẹp.

“Đồ Tể. đêm nay cho anh mượn chiếc xe này.” Dai Fu nhìn Trần Phàm mở to hai mắt, ý vị thâm sâu.

Đồ Tể?

Tiếng Anh của Điền Thảo rất tốt. nàng nghe hiểu lời Dai Fu nói. cái tên “Đồ Tể” nhất thời làm nàng giật mình.

Làm như thấy được vẻ nghi hoặc của Điền Thảo, Trần Phàm cười khỏ không thôi, hắn không nói gì. chỉ gật gật đầu. sau đó mở ra cửa xe, để cho Điền Thảo lên xe.

Dù trong lòng tràn ngập nghi hoặc, nhưng Điền Thảo cũng không hỏi nhiều, mà nhu thuận chui vào xe, cùng lúc đó Dai Fu đi tới một chiếc xe Benz phía sau. một gã đại hán da đen cung kính mở cửa xe cho nàng.

Theo sau, đoàn xe trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, chậm rãi rời đi.

Đưa mắt nhìn đám người Trần Phàm rời đi. biểu tình của Sở Qua hết sức phức tạp, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Mà đám ăn chơi trác táng đang dập đầu bái không khí cũng lần lượt ngừng lại.

Bất quá...vẫn còn một tên ăn chơi trác táng khác đang phục lạy tới mơ hồ, hắn tựa hồ như chưa phát hiện ra nhóm người của Trần Phàm đã rời đi rồi. vẫn phục lạy như cũ, vừa phục lạy vừa khóc tang nói: “Điền Thảo, nga. không. Điền nãi nãi. Điền nãi nãi của tôi. tôi sai lầm rồi. tôi thật sự sai lầm rồi. cô từ bi bỏ qua cho tôi đi..

Nếu đổi lại bình thường. đám ăn chơi kia thấy một màn như vậy, tuyệt đối sẽ cười đến rụng răng. nhưng giờ khắc này, bọn hắn không cười, mà là xui lơ nằm trên mặt đất. không hện mà cùng đưa ánh mắt nhìn về hướng Trịnh Gia Hào cùng Tạ Lỗi đang nằm hôn mê phía xa xa. trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn.

“Hà Lão Lục, người kia rốt cục là ai?” Cùng lúc đó, đám nhân sĩ thượng lưu liền vây quanh Hà Lão Lục, người mở miệng đầu tiên chính là một gã nam nhân đeo chiếc kính gọng vàng.

Nam nhân kia vừa thốt lên. những người khác đều đem ánh mắt rơi vào trên người Hà Lão Lục, vẻ mặt chờ mong, chờ mong Hà Lão Lục đưa ra đáp án.

Đối mặt ánh mắt của mọi người, gương mặt dữ tợn của Hà Lão Lục lộ ra một nụ cười khổ: “Tôi đã nói rồi. tôi không biết thân phận của hân.”

“Không đúng. Hà Lão Lục, nếu ông không biết thân phận của hân. lấy tính tình của ông sẽ không có khả năng bỏ qua dễ dàng như vậy.” Nghe được Hà Lão Lục trả lời. một gã nam tử gương mặt âm nhu nói.

“Đúng vậy, hân thật đúng là không cho Hà Lão Lục ông chút mặt mũi.” Lời người nọ vừa ra khỏi miệng, lại có người phụ họa nói.

“Các anh đây là ý gì? cố ý moi móc Hà Lão Lục ta sao?” Hà Lão Lục cười lạnh quét mắt nhìn mấy người. trầm giọng nói: “Hắc! Đừng nói với tôi. các anh dám trêu hân! Mẹ nó, toàn bộ quốc nội có bao nhiêu người lái được Busatti Veyron. chỉ cần dùng một bàn tay liền có thể đếm hết. Hân Chẳng những lái Bugatti Veyron. mà còn mang theo bảo tiêu người da đen bên mình. Trọng yếu hơn là. Xa Vương Grimm bại bởi hân. Ngay cái rắm cũng không dám phóng, mang theo cái đuôi rời đi. mãnh long quá giang như vậy, Hà Lão Lục ta thật không thể trêu vào. Các anh có bản lĩnh, các anh đi gây đi!”

Lời Hà Lão Lục vừa thốt ra. đám nhân sĩ thượng lưu đều á khẩu không trả lời được.

Hiển nhiên không chỉ có Hà Lão Lục không thể trêu vào, mà bọn hân cũng không dám trêu vào. Bởi vì mãnh long quá giang đã cấp cho bọn hân quá nhiều rung động.

Đám nhân sĩ thượng lưu tò mò đối với thân phận của Trần Phàm, những tay đua cùng nữ nhân bọn hân mang theo cũng giống như vậy.

“Lão công. anh nói nam nhân thần bí vừa rồi cùng Độc Xà Hoàng Phủ Hồng Trúc ai ngu hơn ai?” Một cô gái ăn mặc phong tao, tràn đầy bộ dáng đua đòi lôi kéo cánh tay bạn trai đứng bên cạnh hỏi.

Nam nhân kia đang dựa vào lan can quốc lộ, vốn đang hồi tưởng lại một màn thi đấu vừa rồi. ngạc nhiên nghe được câu hỏi của nữ nhân bên mình, tức giận nói: “Mẹ nó, đây còn phải nói sao? Đương nhiên là nam nhân thần bí vừa rồi ngu bức hơn!”

“Vì sao? Nhưng em nghe nói toàn bộ nam nhân tại Đông Hải đều muốn lên giường của Hoàng Phủ Hồng Trúc, nhưng không ai dám lên.”

“Quả nhiên ngực lớn không có đầu óc! Mẹ nó, tên ăn chơi trác táng gọi là Sở Qua lái chiếc Maserati mấy cô đã thấy được chưa? Hân là con nuôi của Hoàng Phủ Hồng Trúc, kết quả thì sao? Bị nam nhân thần bí kia chỉ dùng một cái tát đánh bay ra ngoài!”

Đối với hết thảy những chuyện này, Trần Phàm cũng không biết. lúc này hân dùng một tay lái chiếc Bugatti Veyron. một tay hút thuốc, mà Điền Thảo lại lặng lặng ngồi bên cạnh hân. nhìn như không hề chớp mắt. kỳ thật đang dùng khước mắt đánh giá hân.

Đây là lần đầu tiên Điền Thảo sinh ra tò mò đối với một người đàn ông!

Trong lòng mỗi người phụ nữ đều có những ảo tưởng lãng mạn. Tuy rằng Điền Thảo sống lý trí hơn những cô gái cùng tuổi, nhưng nàng cũng là nữ nhân, nàng đồng dạng cũng ở trong mộng mơ thấy những câu chuyện xưa đồng thoại cổ tích.

Nhưng lý trí làm cho nàng phải hồi tỉnh lại, khu trừ một ít ảo tưởng trong nội tâm.

Mà hôm nay, nàng chứng kiến một màn trong mộng kia. thậm chí so với chuyện cổ tích trong mộng lại càng thêm khoa trương càng thần kỳ!

Nếu như nói hết thảy phát sinh phía trước, đối với ai tạo sự rung động lớn nhất, không thể nghi ngờ là Điền Thảo!

Nguyên bản! Điền Thảo đã tuyệt vọng!

Nàng thậm chí suy nghĩ, nếu đám người Trịnh Gia Hào thật sự làm vậy đối với nàng, nàng liền lựa chọn cắn lưỡi tự sát!

Nhưng.. .Ngay lúc nàng tuyệt vọng, Trần Phàm Chẳng những giải cứu nàng, hơn nữa còn cho một đám ăn chơi trác táng khinh nhờn nàng Giống như một đám chó con. quỳ trước mặt nàng sám hối!

Loại rung động này thật không cách nào dùng lời nói để mà hình dung được.

“Cảm ơn anh.”

Khi Bugatti Veyron đi vào con đường lộ xuyên giữa quốc lộ Vân Sơn và đường cao tốc, Điền Thảo chậm rãi xoay đầu lại. dừng trên khuôn mặt xa lạ mà quen thuộc của Trần Phàm, chân thành nói.

“Là tôi hại cô, tôi nên xin lỗi cô mới đúng.” Nghe được câu cảm ơn của Điền Thảo, Trần Phàm thốt nhiên không thôi, hẳn biết rõ, nếu không phải do ngày hôm đó mình khăng khăng đòi đưa Điền Thảo đến trường, thì cũng sẽ không có chuyện tình này phát sinh.

Hết thấy, đều là do hấn mà ra.

Điểm này trong lòng Điền Thảo cũng rất rõ ràng, nghe được Trần Phàm nói như vậy, nàng nhẹ nhàng đáp: “Tuy rằng trước đó bọn hấn đã hình thành một sự cân bằng quý dị, nhưng cân bằng kia làm cuộc sống của tôi thật yên lặng. Nhưng tôi vẫn hiểu được, sự cân bằng kia sớm hay muộn đều bị đánh rách nát. Chẳng qua xảy ra nhanh hơn mà thôi.”

Nói tới đây, Điền Thảo tựa hồ lại biến thành cô gái tràn ngập trí tuệ, giọng nói của nàng mang theo sức cuốn hút khó hiểu: “Mà chuyện đêm nay thì khác, tôi tin tưởng. qua đêm nay, sau này sẽ không còn người nào đến quấy rầy cuộc sống của tôi.”

Điền Thảo nói như vậy làm cho Trần Phàm không khỏi ngẩn ra.

“Cho nên. tôi muốn cảm ơn anh. cảm ơn anh giúp tôi giải trừ nguy cơ, cảm ơn anh cho tôi được giải thoát ỷ khuất cùng sự yếu ớt nghẹn sâu trong nội tâm. cảm ơn anh giúp cho tôi càng thêm kiên định tín ngưỡng của chính mình.” Nói xong lời cuối cùng. Điền Thảo lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Quai hàm chỉ nhếch lên nhưng không hề ảnh hưởng chút nào đến mị lực của nụ cười tươi này, nụ cười này, giống như đóa mẫu đơn nở rộ xinh đẹp, đẹp không sao tả xiết!

Nhìn trên mặt Điền Thảo nở rộ tươi cười. Trần Phàm hiểu được, qua đêm nay, cô gái có được trí tuệ cùng ý chí khảng bố này, tuyệt đối sẽ không giống như đêm nay để cho nỗi tuyệt vọng chiếm cứ tâm linh của nàng. ngược lại. sau sự tỉnh lần này, kiên trì của nàng sẽ càng thêm vững chắc, trí tuệ của nàng sẽ bày ra càng thêm hoàn mỹ.

Trần Phàm hoàn toàn tin tưởng. một ngày kia. cô gái kiên cường này sẽ sáng tạo một thành tựu làm cho hấn không thể đoán trước!

Điền Thảo cũng không trở về nhà trọ của Trần Phàm, dùng lời của nàng mà nói, nàng không muốn để mẹ của mình nhìn thấy quai hàm bị sưng của nàng, càng không muốn để mẹ mình nhìn thấy một mặt yếu ớt của nàng.

Bởi vì, nàng lo sợ sẽ làm mẹ của nàng lo lắng.

Vì thế, Trần Phàm đành phải đưa Điền Thảo đến trường trung học Tứ Kim Sơn. Nhưng ở giữa đường mua cho Điền Thảo một ít bông băng cùng thuốc thoa, nói cho Điền Thảo sau khi trở về lập tức dùng bông băng đắp lên, uống thuốc.

Trần Phàm lái chiếc Bugatti Veyron đến Ngay cửa trường trung học Tứ Kim Sơn. bảo an đã sắp cởi áo đi nghỉ, nhưng nghe được tiếng kèn xe, nhìn thấy một chiếc xe hoa lộ tới mức mà hấn cũng không phân rõ giá trị thì hấn vẫn đi ra mở cửa trường.

Bởi vì từng có nhiều ăn chơi trác táng chọn thời gian lúc 0 giờ mang theo một đồng hoa tươi, đến dưới lầu ký túc xá nữ sinh, bày thành hình trái tim. sau đó kêu gọi tên của Điền Thảo.

Cho nên bảo an đối với việc có người lái xe thể thao tới trường học, tuyệt không cảm thấy kỳ quái.

Bảo an không kỳ quái, nhưng bác gái canh giữ cửa ký túc xá lại kinh ngạc!

Tuy rằng bà không nhớ tên của xe thể thao, nhưng bà vẫn nhớ rõ, lúc trước khi Điền Thảo đi ra ngoài, lên một chiếc xe thể thao màu bạc.

Mà giờ khắc này, Điền Thảo lại bước xuống từ một chiếc thể thao màu xanh...

“Chẳng lẽ củ cải trắng thủy linh này trong một đêm thay đổi hai con trai nhà giàu?” Bác gái vừa đi ra mở cửa cho Điền Thảo, vừa âm thầm suy tư.

Sau đó, động tác của bà chợt dừng lại!

Bởi vì bà nhìn thấy trong tay Điền Thảo ôm một gói to!

Ở trong trí nhớ của bà, Điền Thảo ngoại trừ chưa từng ngồi vào xe thể thao của đám con trai nhà giàu, hơn nữa chưa bao giờ nhận lễ vật của bọn hủn!

Nhưng đêm nay Điền Thảo Chẳng những ngồi xe thể thao của con trai nhà giàu, hơn nữa còn ngồi tới hai chiếc, càng kỳ quái hơn chính là mang theo “lễ vật” trở về...

“Ánh trăng đã mọc từ phương bắc rồi sao?”

Lúc mở cửa, bác gái nhìn lên ánh trăng trên bầu trời, nhưng không hề hay biết gói to trong tay Điền Thảo chỉ chứa bông băng cùng thuốc men...

Chu Duẩn

54. Chương 54: Trò Chơi Cạnh Tranh.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Chờ khi bác gái canh giữ cổng ký túc xá hồi phục lại tinh thần, thì Điền Thảo đã đi lên lầu. xa xa chiếc Bugatti Veyron cũng khởi động, dọc theo vườn trường chạy ra ngoài đường lớn.

Lên lầu hai, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn đèn xe biến mất xa xa. trong đầu Điền Thảo theo bản năng dần hiện ra tình cảnh Trần Phàm đeo mặt nạ dát vàng giống như thiên thần hạ phàm xuất hiện.

Một màn kia, tựa như điêu khắc tận sâu trong nội tâm của nàng, tựa hồ vĩnh viễn không thể hủy diệt!

Nàng khẽ nhắm mắt, Điền Thảo nhẹ nhàng tự nói với mình: “Điền Thảo, mi cần phải nhớ rõ, mi chỉ có thể dựa vào chính mình, nam nhân vốn không đáng tin cậy.”

Dứt lời, Điền Thảo mở choàng mắt, dưới ánh đèn, đôi con ngươi của nàng đã hoàn toàn khôi phục bình tĩnh.

Trở lại phòng ngủ. Điền Thảo dựa theo lời Trần Phàm dặn dò khi nãy, dùng nước đá đắp mặt để cho bớt sưng, sau đó uống thuốc. Đợi sau khi nàng làm xong tất cả chuyện này, thì cũng đã gần tới hai giờ sáng rồi.

Ở dĩ vắng, mỗi lúc trời tối Điền Thảo xem hết tin tức, sẽ bỏ ra hai giờ ôn tập bài học, hai giờ xem một ít sách kinh tế, mười một giờ rưỡi sẽ rửa mặt đánh răng, đúng mười hai giờ đi vào giấc ngủ.

Đêm nay, quy luật này bị phá vỡ.

Đối với Điền Thảo mà nói, đây là một ban đêm mộng ảo, đồng dạng cũng là một ban đêm khiến nàng thật khó quên.

Nhưng sau khi Điền Thảo uống thuốc xong, tắm rửa sạch sẽ, cũng không nằm trong chăn nhớ lại chuyện đã phát sinh đêm nay, mà là lập tức đi vào giấc ngủ.

Cùng lúc đó, Trần Phàm lái chiếc Busatti Veyron mệnh danh xe thể thao vua. đi tới cửa tiểu khu Dai Fu đang ở lại.

Cũng giống như Trần Phàm, tiểu khu chỗ ở của Dai Fu cũng là một nhà trọ xa hoa. bảo an trực ban hai mươi bốn giờ, trong tiểu khu có rất nhiều cameras. cơ hồ không có góc chết, biện pháp phòng vệ thuộc loại nhất lưu.

Mất thấy chiếc Bugatti Veyron phong cách đi vào cửa tiểu khu. bảo an liền cho qua. hai ngày trước hắn đã nhìn thấy chiếc xe này thường xuyên xuất hiện trên tạp chí xe hơi thể thao, biết rõ chủ nhân chiếc xe kia cũng ở lại trong tiểu khu, vì thế trực tiếp cho qua.

Lái xe đến bãi đỗ xe tiểu khu, Trần Phàm lấy điện thoại di động bấm số gọi Dai Fu. qua vài giây liền chuyển máy, trong điện thoại truyền ra thanh âm có vẻ uể oải của Dai Fu: “Đồ Tể, anh phá hủy giấc mộng đẹp của tôi rồi.”

Ngạc nhiên nghe được câu nói của Dai Fu. Trần Phàm không biết phải nói cái gì.

“Honey, anh cũng biết, giấc ngủ của tôi luôn không tốt. một khi bị đánh thức sẽ rất khó ngủ.” Bên kia điện thoại. Dai Fu thấy Trần Phàm không nói lời nào, oán giận nói: “Mà anh cũng có thể rõ ràng, thức đêm có nguy hại rất lớn đối với làn da..

Từ sau khi Dai Fu tiến vào thế giới nội tâm của Trần Phàm, hiểu biết được quá khứ của hắn. Trước khi Trần Phàm rời đi Anh quốc, Dai Fu có thể thật nhẹ nhàng nắm giữ Ý tưởng trong nội tâm của Trần Phàm, mà Trần Phàm thủy chung lại không đoán được nội tâm của Dai Fu, càng đừng nói tới đọc thấu nội tâm của nàng.

Tuy rằng sau khi về nước, Trần Phàm phát hiện khi mình đối diện Dai Fu đã có thay đổi rất lớn so với trước kia. nhưng hắn vẫn không hề hiểu được nàng. Cũng giống như đêm nay, Trần Phàm nằm mơ cũng không nghĩ tới. Dai Fu luôn luôn hành động lý trí lại để hắn đi đưa xe, mà tiền đặt cược không ngờ chính là bản thân nàng.

Điều này không thể không nói thật hoang đường.

Càng hoang đường chính là lúc này Dai Fu lại có thể kéo chuyện mất ngủ vì Trần Phàm sẽ làm ảnh hưởng đến làn da của nàng..

“Nữ nhân điên, cô có biết hiện tại tôi muốn làm gì không?” Trần Phàm châm một điếu thuốc lá, tức giận nói.

“A...” Đầu kia điện thoại. Dai Fu thoải mái duỗi lưng một cái. điều chỉnh tư thế ngủ một chút, đôi đùi đẹp thẳng tắp khép lại, bờ mông tròn trịa quyết lên với một độ cong thật mê người: “Hay là hiện tại anh muốn lên lầu?”

“Đúng vậy, tôi nghĩ lên lầu mở ra đầu của cô ra, nhìn xem trong đầu óc cô rốt cục là đang suy nghĩ cái gì.” Trong lòng Trần Phàm thầm mắng một tiếng yêu tinh, hung hăng nói.

“Lạc lạc...” Dai Fu nhất thời bị Trần Phàm chọc cười, theo sau mờ trùng hai mắt, dùng một loại ngữ khí quý dị, chậm rãi nói: “Honey, nguyên bản tôi đáp ứng anh. nếu đêm nay anh thắng được trận đấu, tôi sẽ làm nữ nhân của anh. Bất quá thật đáng tiếc, anh đã lãng phí cơ hội này rồi.”

“Ân?” Trần Phàm ngây ra.

Đầu kia điện thoại, Dai Fu tựa hồ có thể ảo tưởng ra được biểu tình lúc này của Trần Phàm, lộ ra một tia tươi cười giảo hoạt: “Anh quá rầy giấc ngủ của tôi. ần. Ngay vừa rồi. Tôi nhất thời cũng nghĩ không ra nên làm sao trừng phạt anh. cho nên chuyện đáp ứng làm nữ nhân của anh liền xóa bỏ đi.”

“Fuck!” Nghe được câu nói của Dai Fu. Trần Phàm trực tiếp bóp tắt tàn thuốc, mắng: “Nữ nhân điên, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa muốn làm nam nhân của cô, đều là do cô một bên tình nguyện. Tôi tới chỉ là vì trả xe cho cô mà thôi.”

“Vậy sao? Tôi nhớ rõ mấy ngày trước anh có nói qua. anh Chẳng những muốn chinh phục tôi về xác thịt, mà còn phải chinh phục tôi về tâm hồn. tôi luôn luôn thật chờ mong. Như thế nào hôm nay liền biến thành không muốn làm nam nhân của tôi?” Dai Fu một châm thấy máu: “Tốt lắm. honey, thời gian không còn sớm. tôi muốn uống rượu vang, hảo hảo bổ sung giấc ngủ một chút. Còn về xe, anh giao cho hộ vệ của tôi là được rồi. mặt khác, bọn hắn sẽ đưa anh trở về.”

Dứt lời. Dai Fu không đợi Trần Phàm đáp lời, trực tiếp cúp điện thoại.

“Kẻ điên.” Trong ống nghe truyền ra thanh âm “đô đô”, Trần Phàm mắng một tiếng, sau đó bước xuống xe, đem chìa khóa giao cho vị đại hán da đen đứng bên ngoài đợi đã lâu.

Đại hán da đen tiếp nhận chìa khóa, lập tức mở một cửa xe Benz cho Trần Phàm, làm ra tư thế như mời.

Lên xe, Trần Phàm theo bản năng hướng chỗ khu nhà thuê nhìn lướt qua.

Trong nhà, Dai Fu cầm một ly rượu chân dài, đang trần như nhộng đứng sát cửa sổ, giống như vưu vật do Thượng Đế tạo ra, dưới ánh trăng, tỏa ra hấp dẫn vô hình.

Đối với một người từng ở trong đêm tối, bị mười mấy tên lính đánh thuê giỏi nhất truy sát trong khu rừng rậm nguyên thủy mà nói, có thể sống sót, chỉ nhờ vào vận khí là không đủ.

Đối với người thường mà nói, khoảng cách xa như vậy căn bản không thể thấy rõ Dai Fu. Nhưng Trần Phàm lại khác - hẳn có thể nhìn thấy Dai Fu đang trần như nhộng.

Làm như đã nhận ra ánh mắt nhìn tới của Trần Phàm. Dai Fu ưỡn ngọn núi cao ngất, làm ra động tác hôn gió với Trần Phàm.

Thấy một màn như vậy, Trần Phàm hoàn toàn không biết nói gì.

Theo sau, chiếc xe khởi động, chậm rãi biến mất trong đêm tối.

“Lạc lạc...lạc lạc...” Đưa mắt nhìn chiếc xe rời đi, Dai Fu lớn tiếng bật cười, cười đến không chút e dè, sau đó nàng rót ly rượu màu đỏ tươi vào miệng, liếm liếm môi, mỉm cười nói: “Honey, hiện tại tôi đã khẳng định mình thật sự nghiện anh rồi. Bất quá tôi bỗng nhiên thay đổi chủ ý, tôi không cam lòng dễ dàng bị anh chinh phục như vậy.

Hiện tại nữ nhân ở bên cạnh anh không ít, tôi nghĩ. tôi hẳn là cùng anh, hoặc là các nàng chơi một hồi trò chơi cạnh tranh thật ý nghĩa.”

Dưới ánh trăng, thân thể mềm mại hoàn mỹ không tỳ vết của Dai Fu đủ làm cho bất kỳ một nam nhân nào cũng phải điên cuồng.

Đồng dạng, trong con người nàng toát ra kiêu ngạo, cũng có thể làm cho bất kỳ một nam nhân nào nhìn thấy sẽ phải khiếp sợ.

Nàng xuất thân đặc thủ, trong lòng chảy xuôi dòng máu cao quý, đồng dạng. còn I chảy xuôi theo một loại có tên là sự kiêu hãnh...

Chu Duẫn

55. Chương 55: Một Chiếc Điện Thoại, Hai Loại Tâm Tư.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Sáng sớm, mặt trời đỏ chậm rãi mọc lên từ phương đông, rặng mây đỏ nhuộm Hồng trên không trung. ánh mặt trời rơi khắp ngõ ngách trong quân doanh.

Dưới ánh mặt trời, binh lính chấm dứt huấn luyện chính tề hô khẩu hiệu, chạy vào quân doanh, mà sinh viên đại học Đông Hải vẫn còn giữ vẻ mặt ngái ngủ hướng sân thể dục chạy tới, còn có người vừa chạy vừa mặc quần áo.

Huấn luyện quân sự đã trôi qua một tuần, nhưng tựa hồ bọn họ cũng chưa thể thích ứng loại cuộc sống quân doanh huấn luyện buồn tẻ này.

Lý Thắng bị thủ tiêu chức vụ chỉ đội trưởng. Tân chỉ đội trưởng lật đổ địa vị của Lý Thắng đối với thủ hạ binh lính nghiêm khắc yêu cầu, cấm phát sinh xung đột cùng sinh viên.

Hiển nhiên, hẳn không muốn lặp lại bi kịch của Lý Thắng.

“San San. nhanh lên, nếu không sẽ đến muộn.” Bên ngoài ký túc xá nữ sinh, một cô gái cùng phòng với Tô San đang hướng Tô San mang theo hai mắt gấu mèo mà ngoắc ngoắc.

Trương Thiên Thiên đi phía trước quay đầu lại nhìn thấy đôi mắt Tô San so với buổi sáng ngày hôm qua càng thêm đen. Trong lòng rất rõ ràng, ngày hôm qua chỉ sợ Tô San lại ngủ không được ngon giấc.

Trên thực tế suốt một tuần nay, Tô San cũng chỉ có một giấc ngủ được an ổn. chính là ba ngày trước, liên tục bốn ngày tới một giờ sáng nàng mới đi vào giấc ngủ. thật sự do không chịu được nữa. sau khi lên giường không qua mười giây đồng hồ liền ngủ mất.

Ngoại trừ đêm hôm đó, mỗi đêm Tô San đều trần trọc khó thể đi vào giấc ngủ. cuối cùng chỉ đành dùng phương pháp đếm cừu để có thể ngủ được.

Đối với nguyên nhân Tô San ngủ không ngon. Trương Thiên Thiên thập phần rõ ràng, nàng biết là bởi vì Trần Phạm.

Nói chung, một người nếu cực kỳ muốn biết chân tướng sự tình nào đó, sẽ phi thường thống khổ, dùng từ ngày nhớ đêm mong để hình dung cũng không đủ. loại cảm giác này thật giống như có móng vuốt mèo bên trong lòng gãi gãi cào cào. thật vô cùng khó chịu không nhịn được.

Đúng như ý nghĩ của Trương Thiên Thiên. Tô San ngủ không ngon. chỉ là vì muốn biết chân tướng sự tình kia. hoặc nói thẳng ra là hiện giờ Trần Phạm đang ở đâu.

Bất đắc dĩ, Tô San đang ở quân doanh, không thể gọi điện thoại, đối với việc này chỉ đành bị lòng hiếu kỳ không ngừng tàn phá. kết quả tàn phá chính là mắt gấu mèo càng ngày càng đen.

Giấc ngủ không tốt, sáng sớm hôm sau tinh thần dĩ nhiên không tốt. đã qua suốt mấy ngày, mỗi ngày Tô San rời giường uể oải không ngừng. về mặt tiểu tụy.

Hôm nay thần sắc nàng vẫn không tốt như trước, nhưng con người nguyên bản ảm đạm lại lóe ra ánh mắt mong chờ.

Trương Thiên Thiên Tuy rằng có thể xác định quan hệ giữa Tô San cùng Trần Phạm không đơn giản. nhưng không có chủ động hỏi qua. Tô San tự nhiên cũng sẽ không chủ động nói tới.

Lúc này nàng ngạc nhiên nhìn Tô San suốt mấy ngày uể oải không phấn chấn nhưng hôm nay tinh thần tỏa sáng. không khỏi cảm thấy tò mò.

Chờ khi bốn người Tô San đi tới sân thể dục, đại bộ phận sinh viên đều đã đến. tùm nập tùm nập ba đứng chung một chỗ, không biết đang nói chuyện gì.

Giáo quan phụ trách huấn luyện quân sự cũng đã đi tới sân thể dục đầy đủ. bất quá bọn hắn cũng không ngăn cấm hành vi nói chuyện phiếm, bởi vì còn chưa tới thời gian bắt đầu huấn luyện quân sự. Một khi tới thời gian, giáo quan sẽ cho họ đứng nửa giờ quân tư (ng nghiêm), sau đó lại bắt đầu một ngày huấn luyện mới.

“Báo cáo giáo quan.” Ngay khi ba người Trương Thiên Thiên đi tới đội ngũ dành cho lớp quản trị kinh doanh. Tô San bỗng nhiên chạy chậm tới bên cạnh giáo quan, chào theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn.

Nhìn thấy đôi mắt Tô San biến thành màu đen. giáo quan nhăn mày, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Giáo quan, hôm nay thân thể tôi thật không khỏe...” Tô San làm ra vẻ mặt thống khổ.

Gương mặt giáo quan tối sầm: “Muốn xin nghỉ?”

“Không phải.” Tô San lắc lắc đầu: “Tôi muốn xin đến phòng cứu thương kiểm tra.”

Nghe được Tô San nói như thế. giáo quan không khỏi nhớ tới biểu hiện trong mấy ngày nay của Tô San. trong mấy ngày này bởi vì giấc ngủ không đầy đủ. cả người Tô San uể oải không phấn chấn, huấn luyện đều sai lầm.

“Được rồi.” Mặc dù có chút bất mãn đối với hành vi huấn luyện không tốt của Tô San trong mấy ngày qua. nhưng giáo quan cũng nhìn ra được thân thể trạng huống của Tô San quả thật không tốt lắm. tiếp tục kiên trì nữa chỉ sợ sẽ thật sự xảy ra sự cố, vì thế

đáp ứng thỉnh cầu của Tô San: “Đi khám bác sĩ xong. đem giấy chẩn đoán bệnh của bác sĩ mang về cho tôi xem.”

“Dạ! Giáo quan!” Tô San hưng phấn đáp ứng. sau đó cúi chào, xoay người rời đi. cả động tác hành văn liền mạch lưu loát, làm gì còn bóng dáng uest oải không phần chấn suốt mấy ngày nay?

“Toàn thể tập hợp!”

Khi nhóm huấn luyện viên bắt đầu tổ chức cho sinh viên đứng nghiêm. Tô San chạy chậm tới phòng cứu thương, cảm giác giống như một cô gái lãng mạn đang muốn đi ước hẹn. trên mặt tràn ngập vẻ hưng phấn cùng kích động.

Một đường âm ừ tiểu khúc, Tô San đi tới cửa phòng cứu thương gõ lên cửa phòng.

“Vào đi!” Rất nhanh, bên trong truyền ra một thanh âm trầm ổn.

Tô San đẩy cửa vào.

“Đồng học, cô không khỏe sao?” Nguyên bản quân y đang xem báo chí. nhìn thấy Tô San vào cửa. buông tờ báo nhíu mày hỏi. mấy ngày nay hẳn tiếp hơn mười người cố ý muốn mượn bệnh để nghỉ ngơi. những sinh viên kia đều không ngoại lệ, đều không đạt được ý muốn.

Tô San lắc mạnh đầu nhanh như trống bỏi: “Không phải!”

“Nếu không khám bệnh, vậy cô không đi huấn luyện, tới nơi này làm gì?” vẻ mặt quân y nghi hoặc.

Tô San đứng lý hợp tình nói: “Tôi muốn gọi điện thoại.”

“Gọi điện thoại?” Quân y chột ngẩn ra. sau đó vẻ mặt nghiêm nghị, cứng rắn: “Chẳng lẽ cô không biết quy định không cho phép các cô gọi điện thoại sao?”

“Tôi biết, nhưng cú điện thoại này tôi không gọi không được, tôi đã bị giày vò suốt mấy ngày.” Tô San nói xong, lộ ra biểu tình ủy khuất, làm bộ nặn ra vài giọt nước mắt. theo sau lại thêm nước mũi lại là nước mắt nói: “Chú à. ngài có điều không biết, ngày đầu tiên tham gia huấn luyện quân sự. người bị mang đi là bạn trai của tôi. hẳn đi rồi. tôi không thể liên hệ hẳn. tôi thật lo lắng. ngài nhủ lòng từ bi. cho tôi gọi điện thoại cho hẳn đi...”

“Người nào?” Nghe được Tô San nhắc tới chuyện ngày đó, sắc mặt quân y hơi đổi, hiển nhiên đã bị chuyện kia ảnh hưởng không chỉ một mình Lý Thắng mà thôi, cả mọi người trong quân doanh đều bị ảnh hưởng.

Tô San đỏ Hồng mắt, nhỏ giọng nói: “Chính là...chính là người thanh niên cao cao, trắng trắng, ngây ngốc, bộ dạng lại ra vẻ người lớn..

“Tôi không biết cô đang nói tới người nào.” Quân y liếc mắt. trong lòng không biết nói gì. nào có kiểu hình dung người như vậy?

Tô San nóng nảy, diễn cảm giả vờ ủy khuất nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. hờn hển nói: “Ai nha! Chú à. chính là...chính là người thanh niên bị bộ đội các vị xuất động một đồng người mang súng chạy đi bắt đó.”

“Là hẳn.” Sắc mặt quân y lại biến đổi. hốt hoảng vài giây đồng hồ, theo sau hỏi: “Cô mới vừa nói. cô là bạn gái của hẳn?”

“Ân.” Khác hẳn với vẻ giả tạo lúc trước, lúc này Tô San nghe được quân y hỏi như vậy, tim đập thậm chí càng nhanh hơn, theo bản năng dời ánh mắt, nhẹ gật gật đầu.

Đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt người bên ngoài thừa nhận quan hệ với Trần Phàm.

Thấy Tô San gật đầu. trong đầu quân y không khởi hiện lên tin tức mà chiến hữu hẳn đã mô tả. không chút do dự đáp ứng: “Cô gọi đi.”

Dứt lời, quân y trực tiếp đứng dậy, đi ra ngoài cửa. tư thế kia giống như đang nói: cô muốn hỏi bao lâu cũng không sao!

Tô San chột ngẩn ra, sau đó mừng rờ, trực tiếp chạy về phía điện thoại.

Mà quân y đi ra khỏi phòng. đồng thời giúp Tô San đóng cửa phòng lại, nhưng trong lòng lại buồn bực tới cực điểm, nếu cô là bạn gái của vị đại gia kia còn cần tới chỗ tôi gọi điện thoại sao? Chỉ cần cô lên tiếng một câu. dù cô muốn dùng điện thoại cầm di động của chi đội trưởng. chi đội trưởng cũng không dám nói nửa chữ “Không” a?

Ý nghĩ trong lòng quân y Tô San tự nhiên không biết. nếu là nàng biết, chỉ sợ không chỉ đơn giản là gọi điện thoại, phỏng chừng sẽ xách theo hành lý trực tiếp chạy về nhà.

Đi tới trước máy điện thoại, trái tim nhỏ của Tô San nhảy lên bùm bùm không ngừng, không ngờ nàng lại có chút khẩn trương.

Liên tục thở sâu hai hơi. Tô San cầm lấy điện thoại, ngón tay run rẩy bấm điện thoại di động của Trần Phàm.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây...

“Chào quý khách, số điện thoại này tạm thời không chuyển được.” Không biết qua bao lâu. bên trong điện thoại truyền ra thanh âm êm tai.

“Hỗn đản đáp phân chó, người lại dám không nghe điện thoại?” Trong lòng Tô San tức giận. vì gọi cuộc điện thoại này, nàng đã trầm tư suy nghĩ vài ngày, cuối cùng không chịu nổi giày vò, cắn răng quyết định nói với quân y về quan hệ với Trần Phàm, dùng điều này đạt được cơ hội gọi điện thoại.

Ý tưởng của Tô San rất đơn giản, thân là bạn gái, quan tâm bạn trai đang ở đâu. điều này hẳn là không quá đáng.

Vừa tức tối, Tô San còn có một chút lo lắng, theo nàng xem. Nếu Trần Phàm có rảnh rỗi, sẽ không thể không nghe điện thoại.

Trong lòng hiểu được điểm này, Tô San lại bấm số di động của Trần Phàm.

“Tô San?” Lần này trong điện thoại rất nhanh truyền ra thanh âm của Trần Phàm.

Vừa nghe được Trần Phàm gọi tên mình. Tô San chột ngẩn ra, theo sau nỗi giận: “Tốt! Anh là hỗn đản đáp phân chó, nếu anh đã biết là điện thoại của tôi. lại không nghe, anh có ý tứ gì vậy?”

“Lão bà ngoan a. cô hiểu lầm tôi. lão công vừa mới đi tiểu, nên không nghe được, vừa muốn gọi trở lại gọi cho cô, cô đã gọi tới.” Trần Phàm cợt nhả nói. hẳn đoán được là số điện thoại quân đội. vì vậy cho là Tô San. bởi vì biết được số điện thoại của hắn chỉ có Tô San và Dai Fu.

Nghe được giọng nói thanh thoi của Trần Phàm, cái mũi Tô San không khỏi đau xót. trên mặt tràn ngập ủy khuất, tôi ở trong này lo lắng muốn chết, anh lại có vẻ thật khoái hoạt vô cùng a?

“Lão bà ngoan. tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ nghe được thanh âm của lão công. kích động tới ảm nhiên rơi nước mắt?” Trần Phàm cười trêu chọc.

Lời của Trần Phàm vừa thốt ra. tia ủy khuất trong lòng Tô San nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại sự phẫn nộ: “Làm sao anh không đi mua đồng đậu hũ đâm chết? Bốn tiểu thư phiên anh còn chưa kịp, làm sao sẽ bị kích động?”

“Ngà? Vậy sáng sớm cô gọi điện thoại cho tôi làm gì?” Trần Phàm giả ngu hỏi.

“Tôi.. .tôi chỉ là muốn anh cho cha tôi biết, để ông ấy nghĩ biện pháp, xem có thể có cách nào cho tôi rời khỏi quân doanh.” Tô San nói dối: “Nếu còn tiếp tục như vậy, bốn tiểu thư sẽ bị phơi nắng thành người Congo!”

“Sao cô không tự mình nói?” Trần Phàm cười hỏi.

Tô San thiếu chút nữa bị lời của Trần Phàm làm tức giận muốn ngắt, nhưng là vì giả tạo, đành phải nói: “Tôi không phải sợ cha tôi giáo huấn tôi sao, anh nói tốt hơn là tôi nói a!”

“Cô sợ, tôi không biết sợ sao?” Trần Phàm không cho là đúng nói.

“Anh...anh...” Tô San bị tức giận đến run cả người. theo sau nổi giận nói: “Bỏ đi, bốn tiểu thư còn chưa hiếm lạ!”

“Ba!”

Nói xong, Tô San trực tiếp cúp điện thoại, sau đó hung hăng giậm chân, giống như một oán phụ tràn ngập oán khí mắng: “Thối hỗn đản... hỗn đản không biết xấu hổ, đáng đời bị đánh, tôi mà còn tiếp tục lo lắng cho anh. tôi là heo! Anh chờ, tôi trở về sẽ cho anh biết tay!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tô San nhất thời giật mình, sau đó đôi mắt to đen chuyển hai vòng: “Nghe khâu khí của tên hỗn đản này, tựa hồ không có chuyện gì. như vậy nói cách khác...”

Giờ khắc này, Tô San không khỏi nhớ lại một lời đồn truyền lưu khi trước: Trần Phàm giống như thiên thần hạ phàm, làm cho những người không tham dự chuyện kia rời đi. sau đó đóng cửa phòng, đem Hoàng Hiểu Đông. Ngô Khải bọn hắn đánh cho khóc cha kêu mẹ, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

Hồi tưởng lại lời đồn ấy, trái tim nhỏ của Tô San nhảy loạn kinh hoàng, diễn cảm thật kích động, đang muốn gọi điện thoại chứng thực với Trần Phàm, nhưng sau khi cầm lấy điện thoại, lại ngây ngẩn cả người. theo sau do dự vài giây hung hăng để điện thoại xuống: “Hừ, tôi không hiếm lạ đâu!”

Dứt lời, Tô San trực tiếp xoay người rời khỏi phòng cứu thương.

Cùng lúc đó bên kia điện thoại Trần Phàm lại cảm thấy trong lòng chảy qua dòng nước ấm.

Với năng lực quan sát của hắn, làm sao có thể không phát hiện được sự lo lắng trong giọng nói của Tô San?

Bên tai quanh quẩn lời nói trẻ con của Tô San. Trần Phàm cũng không gọi điện cho Tô Thanh Hải mà là khép lại di động.

Theo hắn xem ra, huấn luyện quân sự đối với Tô San mà nói là một lần rèn luyện khó được, nếu sớm chấm dứt như vậy, đối với Tô San không có gì hại.

“Nha đầu ngốc, vì gọi cho tôi cú điện thoại này, tổn không ít tâm tư đi?” Nghĩ đến giọng nói cãi bướng của Tô San. Trần Phàm không khỏi nở nụ cười.

Chu Duẩn

56. Chương 56: Quy Tâm Tự Tiến.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Đang lúc Hoàng hôn. trời chiều đã hạ dần xuống phương Tây, ánh dư quang rơi trong trường trung học Tử Kim Sơn. ánh vàng một mảnh rực rỡ, làm cho cả vườn trường tràn ngập một cỗ khí tức yên lặng cùng tường hòa.

Trong phòng học lớp 11 nhất ban, hoàn toàn im lặng, kể cả Điền Thảo bên trong tuyệt đại đa số học sinh đều đang cặm cụi làm bài thi.

So sánh với những bạn học khác mà nói. tốc độ đáp đề bài thi của Điền Thảo rất nhanh, nàng rất ít tự hỏi. dùng từ bút xuống như bay để hình dung tuyệt không quá mức.

Đây là thói quen đáp đề thi của nàng.

Đã qua bao nhiêu năm, ngoại trừ cuộc thi trung học, Điền Thảo đều quy định cho bản thân trước giờ kết thúc làm bài thi. nàng phải hoàn thành bài thi trước nửa giờ.

Tốc độ nhanh, khó tránh khỏi sẽ có chỗ sơ sẩy, thành tích tự nhiên sẽ kém cỏi hơn một ít. nhưng Điền Thảo lại không cần. nàng để ý chính là hiệu suất, hơn nữa nàng tin tưởng cho dù mình yêu cầu bản thân như thế, vẫn có thể lấy được vị trí thứ nhất.

Đây là một loại tự tin sâu tận xương tủy.

Ngay lúc nhóm học sinh như Điền Thảo còn đang lo làm bài thi. Sở Qua cho tới nay luôn ngồi vững ở vị trí thứ hai trong lớp lại đang một tay chống cằm. nhìn ra trời chiều ngoài cửa sổ, trong đầu thoáng hiện một buổi tối điên cuồng cuối tuần trước.

Trần Phàm lái chiếc Bugatti Veyron đánh bại Grimm bài danh trước mười trong bảng bài danh đua xe ngầm. thanh danh hoàn toàn đại chấn, Ngay cả Hà Lão Lục bên trong những nhân sĩ thượng lưu đều lợi dụng đủ loại con đường tìm hiểu thân phận chân thật của Trần Phàm, nhưng lại không hề có chút rõ ràng.

Ngoài ra, cha mẹ của Tạ Lỗi cùng Trịnh Gia Hào bị Trần Phàm đánh trọng thương cũng âm thầm tiến hành điều tra về Trần Phàm, kết quả điều tra Giống như đám người Hà Lão Lục, chính là biết quan hệ của vị mãnh long quá giang uy chấn một phương trong đêm đó cùng Dai Fu vốn không tầm thường.

Tìm hiểu được tin tức này, Tạ gia cùng Trịnh gia lập tức dừng việc tìm hiểu, mà lựa chọn đem răng nanh bị đánh nát nuốt ngược vào trong bụng.

Theo người của hai nhà xem ra. người có quan hệ chặt chẽ với Dai Fu. cũng không phải người mà bọn hắn có thể khiêu chiến.

Trên thực tế. tất cả mọi người biết, nếu như từ chỗ Điền Thảo xuống tay, là có thể tìm hiểu ra lai lịch của Trần Phàm, nhưng chuyện ngày hôm đó đã cấp cho mọi người một hồi chuông cảnh tỉnh - trừu chọc Điền Thảo, chẳng khác nào khiêu khích Trần Phàm!

Không người nào dám đi xúc phạm vào nghịch lân của Trần Phàm.

Sở Qua cũng không đi quấy rầy Điền Thảo, dù hắn là người muốn biết lai lịch đích thực của Trần Phàm hơn ai hết.

“Đỉnh linh linh...”

Không biết qua bao lâu, tiếng chuông tan học vang lên. nguyên vườn trường đang im lặng lập tức trở nên sôi trào lên.

Trong phòng học lớp 11 nhất ban, Điền Thảo trong ánh mắt hâm mộ của những bạn ngồi cùng bàn, thu hồi lại bài thi đã đáp xong, đứng dậy rời đi phòng học.

“Điền Thảo, chậm đã.” Khi Điền Thảo đi tới cửa phòng học, phía sau vang lên thanh âm của Sở Qua.

Bước chân Điền Thảo khựng lại, chân mày khẽ nhíu.

Đúng như lời Điền Thảo đã nói với Trần Phàm đêm đó, từ sau chuyện xảy ra. Ngay cả Sở Qua, toàn bộ đám ăn chơi trác táng không còn ai đến gây rối Điền Thảo, đến nỗi những kẻ vì ghen tỵ đến đỏ mắt mà ăn nói bậy bạ sau lưng nàng. Điền Thảo cũng không để trong lòng.

Hiện giờ nghe được thanh âm của Sở Qua, cũng làm cho Điền Thảo có chút nghi hoặc, nàng vốn tưởng Sở Qua đã Bỏ đi.

“Có chuyện gì sao?” Điền Thảo quay đầu lại, sắc mặt bình tĩnh hỏi.

Sở Qua hít sâu một hơi, hơi có chút kích động nói: “Tôi có chút chuyện muốn hỏi cô, chúng ta đi ra ngoài nói.”

Nói xong, Sở Qua dẫn đầu đi ra phòng học, đi tới chỗ rẽ hành lang. Điền Thảo thoáng do dự rồi đi theo.

Học sinh chung quanh mặc dù rất hiếu kỳ hai người muốn nói chuyện gì, lại không dám đi tới gần mà là tự giác rời xa.

Qua một tuần nay, Điền Thảo có thể rõ ràng cảm nhận được, ánh mắt Sở Qua nhìn về phía nàng nhiều ít có chút biến hóa. nàng biết tất cả những chuyện này là bởi vì Trần Phàm.

Hiện giờ thấy biểu tình Sở Qua hơi có chút do dự, nàng nghĩ đoán được ẩn ý bên trong, thản nhiên hỏi: “Anh là muốn hỏi tôi, ngày đó người giúp tôi ra mặt là ai, đúng không?”

Sở Qua không nghĩ tới Điền Thảo lại chủ động đặt câu hỏi, vốn ngần ra. sau đó gật gật đầu. vẻ mặt diễn cảm chờ mong.

Điền Thảo khẽ nhủ mảy: “Anh tìm hấn làm gì?”

“Tôi nghĩ bái ông ta làm thầy.” vẻ mặt Sở Qua trịnh trọng nói.

Bái sư?

Ngạc nhiên nghe được hai chữ này, dù tố chất tâm lý của Điền Thảo vốn không tệ, CŨNG lấp bắp kinh hãi.

“Từ nhỏ tôi đã thích đua xe, luôn luôn mơ ước trở thành tay đua chức nghiệp.” Sở Qua lại không hiểu vẻ kinh ngạc của Điền Thảo, trầm giọng nói: “Hấn là tay đua lợi hại nhất mà tôi từng thấy, cho nên tôi muốn bái ông ta làm thầy.”

Nói tới đây, Sở Qua tựa hồ nhớ ra điều gì đó, vội vàng bổ sung: “Điền Thảo, cô yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ không tiếp tục đánh chủ ý gì với cô, chỉ hi vọng cô có thể giới thiệu hấn nhận thức cùng tôi.”

Nhận thấy được Sở Qua biểu lộ chân tình, trong lòng Điền Thảo nhiều ít có chút kinh ngạc, ở trong trí nhớ của nàng, Sở Qua thuộc loại người không sợ trời không sợ đất, chưa từng phục ai. nói khoa trương một chút, thuộc loại người trời sinh có vương bá khí. chính là bây giờ hấn lại cầu nàng giới thiệu cho hấn nhận thức Trần Phàm.

“Tôi không quen hấn.” Thoáng suy tư, Điền Thảo nhẹ lắc đầu.

Ngạc nhiên nghe được câu nói của Điền Thảo, Sở Qua tròn tròn ánh mắt: “Cái gì? Cô không quen hấn? Điều này sao có thể?”

“Tôi quả thật không quen hấn.” Điền Thảo cười khổ nói: “Trước ngày đó, tôi cũng chỉ cùng hấn từng gặp mặt một lần mà thôi..

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói Điền Thảo hơi có chút dị thường, nhưng Sở Qua đang lâm vào khiếp sợ cùng không hề nhận thấy.

Sau đó, không đợi Sở Qua đáp lời, Điền Thảo ôm sách vở, lập tức rời đi.

Đi trong hành lang, trời chiều chiếu xuống gương mặt trắng nõn của Điền Thảo, làm cho người ta có loại cảm giác thật yên lặng.

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay mái tóc đen nhánh của nàng, đôi mắt linh động, nhưng không cách nào che giấu một tia gợn sóng tận sâu trong con người.

Nàng biết, chính mình cũng không quên nam nhân kia.

Nhưng nàng tự nói với mình, không thể đi.

Đối với những chuyện này Trần Phàm hoàn toàn không hay biết, hấn đang ngồi trên một chiếc taxi đi tới tổng bệnh viện võ cánh Đông Hải. ngâm một liều thuốc lá. vừa thưởng thức cánh sắc bên ngoài cửa sổ, vừa cùng tài xế taxi nói chuyện phiếm.

Tài xế taxi là một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, gương mặt thật thà phúc hậu, nhưng thích đa sầu đa cảm. nhìn thấy những cô bé mặc váy ngắn đi trên đường, liền thần thức những cô bé đó của ngày trước không biết từng có bao nhiêu thuần khiết cùng bảo thủ.

Đối với lời cảm thán của tài xế taxi. Trần Phàm chỉ cười phụ họa. cũng không phát biểu ý kiến.

“Ai, người tuổi trẻ bây giờ a. thật không được chút nào.” Tài xế taxi châm một điếu thuốc lá. nhớ lại: “Nhớ rõ có một lần. tôi ở Ngay cửa của một rạp chiếu phim tối tại đường Nam Kinh, thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi. nam anh tuấn, nữ tính lệ, ăn mặc phong tao, nhưng trang điểm hơi đậm. Sau khi hai người lên xe, đem tôi xem như không khí. Ngay tại chỗ ôm nhau, hôn môi. còn xé rách quần áo đối phương. Làm cho tôi kỳ quái chính là tôi còn nghe được thanh âm “ông ông”..

Nói tới đây, tài xế taxi xuyên qua kính chiếu hậu, cười khỏ một tiếng: “Tiểu huynh đệ, cậu đoán đó là thanh âm gì?”

“Không biết.” Thoáng suy tư. Trần Phàm lắc lắc đầu.

“Ngay từ đầu tôi cũng không biết đó là thanh âm gì. thậm chí tôi còn tưởng do xe của mình bị hỏng.” Tài xế taxi nói tới đây, có vẻ có chút hưng phấn, thanh âm cũng đề cao hơn rất nhiều: “Kết quả khi tới nơi. hai người sửa sang lại quần áo, tôi phát hiện, thiếu nữ kia từ trong váy móc ra vật gì đó màu Hồng nhạt..

Vật màu Hồng nhạt?

Trần Phàm không khỏi nhớ tới có một ngày Chu Văn xem AV, đạo cụ trong phim, nhất thời bật cười.

Giống như thấy Trần Phàm có vẻ không quá hứng trí. tài xế taxi không tiếp tục nhớ lại chuyện cũ. mà chuyển tâm lái xe, Trần Phàm lại bắt tằm thuốc ra ngoài cửa sổ, hưởng thụ cơn gió lạnh thổi đến.

Nửa giờ sau, xe taxi đến tổng bệnh viện trung đoàn võ cảnh Đông Hải.

Ngay cửa bệnh viện trung đoàn võ cảnh Đông Hải. Ngu Huyền đã đợi từ lâu. mắt thấy Trần Phàm ngồi xe taxi đi vào, lập tức ra đón. cười ha hả nói: “Con mẹ nó, ở mãi trong bệnh viện khiến cho tôi buồn đến dẫn đau. nếu không ra viện, phỏng chừng tôi sẽ nổi điên!”

Nghe được Ngu Huyền oán hận. Trần Phàm mỉm cười lại không nói gì. hắn nghe Ngu Huyền nói qua. ông nội Ngu Huyền chẳng những là người luyện võ, hơn nữa còn có hiểu biết về y thuật, từ nhỏ đến lớn Ngu Huyền chưa từng đi qua bệnh viện, sinh bệnh đều là do ông nội của hắn ra tay trị liệu.

“Đúng rồi, tiểu Phàm, hôm nay là ngày chấm dứt huấn luyện quân sự. Chu Văn cùng Tiêu Phong hai người hẳn là trở lại vườn trường.” Ngu Huyền bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, nhanh miệng nói.

Trần Phàm lắc đầu: “Còn ở trên đường, nhưng sắp về tới. Vừa rồi Tiêu Phong gọi điện thoại cho tôi. tối nay cùng nhau ăn cơm.”

Nghe Trần Phàm nói như thế, Ngu Huyền cũng không nhiều lời vô ích. khỏe như vâm chui vào xe taxi. không có chút dấu hiệu từng bị thương.

Nha đầu Tô San hẳn cũng sắp trở lại, lấy cá tính của nàng hẳn là trực tiếp quay về nhà đi?

Nhận thấy được xe khởi động, trong đầu Trần Phàm dần hiện ra bộ dáng thanh xuân hoạt bát của Tô San. không khỏi nở nụ cười.

Đột nhiên, hắn phát hiện mình đã dần dần thích ứng ngày tháng tranh cãi cùng Tô San. trong khoảng thời gian này, không có Tô San tranh cãi với hắn. hắn cảm giác trong sinh hoạt như thiếu chút gì đó.

“A thế...”

Ngay sau đó, Trần Phàm không khỏi nhảy mũi hai cái.

“Hỗn đản đập phân chó, bốn tiểu thư đã trở lại. nợ nần giữa hai ta nên hảo hảo tính toán!”

Cùng lúc đó, trong một chiếc xe tải quân dụng trên đường cao tốc, Tô San nhìn nhà cao tầng hai bên đường, vẻ mặt hưng phấn, cảm giác như nàng đã thấy được bộ dáng thê thảm của Trần Phàm khi bị nàng khi dễ.

Vào lúc này, nàng quy tâm tự tiến. (đại khái như tưởng tượng).

57. Chương 57: Mời

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Lúc Trần Phàm cùng Ngu Huyền đi vào đại học Đông Hải. từng chiếc xe tải quân dụng từ cửa trường học chạy vào, chạy theo xà hình, hướng nhanh về sân thể dục.

Đài chủ tịch trước sân bóng đã sớm được bố trí. trải lên thảm đỏ, bên trên bày bàn hội nghị. đang có một loạt lãnh đạo nhà trường đang ngồi.

Lão viện trưởng cũng không có mặt bên trong. mẹ của Hoàng Hiểu Đông cũng không thấy. Sau khi biết được không thể trả thủ Trần Phàm, cha mẹ Hoàng Hiểu Đông lập tức liên hệ bác sĩ khoa ngoại nổi tiếng trong và ngoài nước, cố gắng cứu lại Hoàng Hiểu Đông. nhưng lại không hề có bất cứ tác dụng gì.

Bọn hắn mời toàn bộ bác sĩ kiểm tra xong thương thế của Hoàng Hiểu Đông, đều cùng nói một câu: con của ông nửa đời sau phải vượt qua trên xe lăn.

Đối với hết thảy những chuyện này, Trần Phàm cũng không biết rõ tình hình.

Lúc này hắn cùng Ngu Huyền cũng không chờ đợi tại sân thể dục, mà là đang ở trong phòng ngủ 108, chờ Chu Văn và Tiêu Phong hai người trở về.

Ước chừng một giờ sau. cửa phòng ngủ 108 bị người đẩy ra. Chu Văn cùng Tiêu Phong hai người xuất hiện ở cửa.

Lúc này Chu Văn cũng không còn phờ phạc như lúc trước, ngược lại. trong con ngươi dường như có thêm một tia kiên nghị.

Tiêu Phong bởi nguyên nhân buông thả cuộc sống dục vọng quá độ, sắc mặt luôn thập phần tái nhợt, nhưng trải qua cuộc huấn luyện quân sự. làn da của hắn đã biến thành màu đồng cổ mà nhiều người tha thiết ước mơ, đôi mắt phù thũng cũng đã biến mất. một đôi mắt mê người sáng ngời hữu thần.

“Kháo!” Mắt thấy Trần Phàm cùng Ngu Huyền đang thích ý nằm trên giường. uống trà ô Long. Tiêu Phong cực kỳ bất nhả làm ra một động tác khinh bỉ thông dụng toàn cầu: “Hai người các cậu thật là thanh thoi a? Nhất là Ngu Mỹ Nhân, huynh đệ ta bởi vì lo lắng cho an nguy của cậu. mỗi tối đều trần trọc khó thể đi vào giấc ngủ..

Vừa vào cửa, Tiêu Phong đã tổ khổ một trận, mà Chu Văn lại thật nhanh vọt tới bên ngăn tủ của mình, thuận thực mở ra ngăn tủ. lấy ra notebook. cắm điện, kết nối internet, mở máy tính.

Nhìn thấy hành động của Chu Văn. Trần Phàm hiểu được điều gì mà Tiêu Phong giống như oán phụ lại về mặt kinh ngạc: “Kháo! Tiêu Văn tử. không phải chứ? Chúng ta đã có mười lăm ngày không hảo hảo tắm rửa. cậu không đi tắm rửa với tôi. vừa về đến liền mở máy nghiên cứu nghệ thuật cơ thể người?”

“Phim mới của tiếp viên hàng không.” Chu Văn bĩu môi.

Ngu Huyền vốn đang xấu hổ khi nghe Tiêu Phong tổ khổ, lúc này chứng kiến hành động của Chu Văn. sang sắc cười: “Tiêu Phong a. cậu không cần vừa về tới liền trách cứ tôi! Mụ nội nó, tôi ở bệnh viện mười lăm ngày, điều cũng đã sắp nghẹn ra trứng! Tôi thật ra muốn tham gia huấn luyện quân sự đây!”

“ít nói nhảm, điển hình được tiện nghi còn khoe mã.” Tiêu Phong khinh bỉ nói một câu. sau đó liếc mắt nhìn Trần Phàm: “Trần Phàm, hai người đợi lát nữa. chúng ta đi tắm rửa trước, sau đó đi ăn cơm. tối xem phim đêm nay điên cuồng một trận.”

Dứt lời, Tiêu Phong tựa hồ cảm giác thân thể mình quá dơ bẩn. cũng không nói thêm lời nào, nhanh chóng lấy ra đồ dùng tắm rửa bản thân, do dự một chút, đi tới trước người Chu Văn đang tập trung tinh thần, vỗ vỗ bả vai Chu Văn: “Tiểu Văn tử. cậu xác định muốn xem xong tập mới tiếp viên hàng không mới chịu đi tắm rửa?”

“Phải.” Chu Văn coi thường Tiêu Phong, diễn cảm kiên định.

Tiêu Phong không nói gì. Trần Phàm lại cười khổ nói: “Chu Văn. thời gian đã không còn sớm. cậu đi tắm rửa cùng Tiêu Phong trước, sau đó chúng ta đi ăn cơm. Còn cuộn phim kia, ngày mai xem cũng được.”

Lúc này Chu Văn lại không hề phản bác, mà thoảng do dự. nhịn đau dùng chuột bấm tắt. quay đầu nhìn Trần Phàm gật đầu: “Được.”

Biểu hiện của Chu Văn cũng không làm Tiêu Phong cảm thấy kỳ quái, sau khi trải qua huấn luyện quân sự. hắn biết trong phòng Ngủ này, bề ngoài Trần Phàm thoát nhìn như không có gì nổi bật. trong lúc vô hình đã trở thành trung tâm của phòng ngủ 108.

Vào lúc bây giờ, Trần Phàm, Ngu Huyền, Chu Văn ba người cùng ngồi trên chiếc xe BMW X6 phong tao của Tiêu Phong, đi tới Phúc Lai khách sạn.

Cũng giống như ngày đầu tiên khai giảng. hôm nay sinh ý tại khách sạn Phúc Lai cực kỳ nóng nẩy, bãi đỗ xe ngoài cửa đã sớm bị những chiếc xe cấp bậc cao thấp không đồng nhất chiếm hết.

“May mắn ca có dự kiến trước, biết hôm nay nhiều người dùng cơm. lúc rời quán doanh đã gọi điện đặt ghế lô.” Cho xe đỗ Ngay cạnh đường cái, Tiêu Phong lộ ra biểu tình “quả nhiên không sự dự liệu của ta”.

“Bánh mì chấm nước sốt chua cay rất ngon.” Chu Văn bình tĩnh nói, ra vẻ vẫn còn đang hoài niệm tập mới của “Tiếp viên hàng không”, muốn tốc chiến tốc thắng.

Tiêu Phong thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu: “Kháo! Tiểu Văn tử. cậu không đến nỗi như vậy đi? Một hồi chúng ta cơm nước xong. đi tới chỗ hộp đêm. nơi đó em gái thủy linh vô cùng. đến lúc đó cậu xem trúng người nào tùy tiện chọn, ca mời cậu. Không cần chi lo dùng lý luận, thực hành mới là Vương đạo.”

“Thấp kém.” Chu Văn không cho là đúng, ngẩng đầu đi vào khách sạn.

“ông nội của tôi nói. nữ nhân như mãnh hổ, còn trẻ không thể tùy tiện chạm vào.” Ngu Huyền theo sát phía sau.

Hai người làm Tiêu Phong khóc không ra nước mắt. đáng thương nhìn Trần Phàm: “Trần Phàm; còn cậu?”

“Có đạt tới cấp bậc như Dai Fu không?” Trần Phàm trêu ghẹo nói.

“Gi?” Tiêu Phong chợt ngẩn ra. theo sau nổi trận lôi đình mắng: “Kháo! Trần Phàm? cậu đang khinh nhờn nữ thần trong lòng tôi!”

Giữa bạn bè với nhau cùng hoạn nạn không khó, cùng nhau hưởng phúc mới là khó hơn lên trời.

Tạm thời không đề cập tới bốn người Trần Phàm sau này có cùng nhau hưởng phúc hay không. ít nhất, bốn người trong lúc huấn luyện quân sự cùng trải qua hoạn nạn, trải qua như vậy, làm cho tình hữu nghị giữa họ nhanh chóng ấm lên. vượt xa tình bạn ở trên bàn rượu giao ra, không thể đem so sánh.

Vì thế, so sánh với việc liên hoan ngày khai giảng đầu tiên, không khí bữa cơm này càng thêm hòa hợp.

Cơm no rượu say đi qua. Tiêu Phong bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Đúng rồi. Trần Phàm, có chuyện này bạn thân thiếu chút nữa quên nói với cậu.”

“Chuyện gì?” Trần Phàm đang hút thuốc thật thích ý sau bữa ăn. ngạc nhiên nghe được lời Tiêu Phong, cảm thấy tò mò hỏi.

“Còn nhớ rõ đại mỹ nữ Tô San chứ?” Tiêu Phong đầy ý xấu.

“Đương nhiên nhớ rõ, ngày đó nàng ở đây gài bẫy bốn chúng ta.” Trần Phàm gật gật đầu. nhưng trong lòng đang trầm nghĩ. mục đích nó, mỗi ngày ta ở chung một chỗ cùng nàng, có thể không nhớ rõ sao?

Trong lòng đang trầm nghĩ, Trần Phàm cũng có chút tò mò Tiêu Phong vô duyên vô cớ lại nhắc tới Tô San làm gì.

“Ngày mốt là sinh nhật của đại mỹ nữ Tô San.” Tiêu Phong ra vẻ thần bí nói.

Đã tới sinh nhật Tô San?

Trong lòng Trần Phàm chợt rung động, một cảm giác tự trách tràn ngập trong đầu của hắn.

Dù hắn và Tô San bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù mới đính hôn. nhưng chuyện đính hôn đã là sự thật.

ở dưới tình hình này, thân là vị hôn phu của Tô San. Ngay sinh nhật của nàng cũng không biết, vị hôn phu như hắn cũng thật không xứng với trách nhiệm.

Trong lòng đồng thời tự trách, trên mặt Trần Phàm lại không hề lộ ra sơ hở, mà là ra vẻ tò mò hỏi han: “Xem ra quan hệ hiện tại của cậu cùng Tô San không tệ a? Ngay chuyện ngày mốt nàng sinh nhật cậu cũng đều tìm hiểu được.”

“Cắt! Thế nào là tôi tìm hiểu, là chính cô ta chính mồm nói cho tôi biết.” Tiêu Phong đắc ý nói: “Hơn nữa..

“Tiểu Phong a. cậu có thể một lần nói hết lời, cậu đang treo khẩu vị của tôi cùng Trần Phàm sao?” Mắt thấy Tiêu Phong lại thừa nước đục thả câu. Ngụ Huyền tức giận nói.

Lần này không đợi Tiêu Phong mở miệng. Chu Văn chờ gọng kính, dẫn đầu nói: “Tô San mời bốn chúng ta tham gia buổi tiệc sinh nhật của nàng.”

Nha đầu kia vô duyên vô cớ mời Tiêu Phong bọn hắn tham gia buổi tiệc sinh nhật làm gì?

Chẳng lẽ không sợ làm quan hệ giữa mình và nàng bị hấp thụ ánh sáng?

Trần Phàm chậm rãi phun ra một ngụm khói, ở trong lòng thầm hỏi chính mình.

58. Chương 58: Tiềm Long Cùng Lời Hứa

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ nổi lên. ánh sáng đèn neon bao phủ cả tòa thành thị, làm cho người ta có một loại cảm giác mờ mịt, giống như một tòa mê hồn chi thành.

Một vầng trăng rằm nghiêng nghiêng giắt trên bầu trời, ánh trăng dịu dàng xuyên thấu qua khe hở bức màn chiếu vào trong phòng Tô San.

Trong phòng, toàn thân Tô San bao bọc một chiếc khăn tắm. khăn tắm phong phanh bao phủ một ít bộ phận trọng yếu. từng vùng da thịt trong suốt sáng bóng bại lộ bên ngoài. bên trên còn dính bọt nước, hơi đỏ ửng. dưới ánh đèn lấp lánh ánh mắt người khác, phối hợp với thân thể mềm mại có lỗi có lỗm. tản ra sự hấp dẫn vô hình.

Dù trong lúc huấn luyện quân sự. mỗi ngày Tô San đều thoa kem chống nắng, nhưng vẫn như cũ không ngăn được ánh nắng cay độc, từ trên cổ kéo dài xuống. làn da của nàng rõ ràng đã đen hơn một ít.

Vào lúc này, trên mặt cùng trên cổ nàng đều đắp mặt nạ. Chỉ lộ ra lỗ mũi cùng ánh mắt. bộ dạng uể oải nằm lý trên giường. đang cầm một quyển tạp chí. đôi đùi đẹp đan chéo cùng một chỗ, cao thấp đồng đều. mỗi khi như vậy bàn chân như mỹ ngọc lại nhấc kê lên. khăn tắm bao phủ hai chân lại rã ra. lộ ra cảnh xuân mê người.

Ngay lúc Tô San không chút yên lòng xem tạp chí giải trí. tiếng chuông điện thoại thật khê vang lên đánh vỡ sự yên lặng vốn có bên trong phòng.

Ngạc nhiên nghe được chuông điện thoại di động. Tô San giật mình, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên. bởi vì động tác quá mạnh, thiếu chút nữa làm khăn tắm bung ra. cũng may nàng đứng lúc kéo lại. mới không làm khăn tắm rơi xuống.

Nàng cũng không quan tâm chuyện phủ khăn mong manh của mình, nàng dùng chân trần chạy về phía bàn học, cầm chiếc di động đang nạp điện.

Ba ba.

Khi thấy dòng chữ biểu hiện tên người gọi trên màn hình di động. Tô San giống như bị rớt vào một chậu nước lạnh, sự kích động trong lòng biến mất hơn phân nửa.

Bởi vì.. .Nàng cứ ngỡ cú điện thoại này do Trần Phàm gọi tới.

Trong con người hiện lên vẻ thất vọng. Tô San bấm điện thoại, hừ hừ nói: “Cha. cha còn biết gọi điện thoại cho con a? Con còn tưởng là cha quên mất con gái rồi chứ.”

“Con gái bảo bối. con có cấp cho cha mười lá gan. cha cũng không dám quên đi con đúng không?” Đầu bên kia điện thoại. Tô Thanh Hải vừa hưởng thụ việc xoa bóp của vợ, vừa trêu ghẹo nói.

Nguyên bản Tô San đang có chút thất vọng nghe Tô Thanh Hải vừa nói như thế. cô ý hừ nói: “Không nghe, nhiều ngày như vậy, cha CÙNG mẹ cũng chưa đến thăm con. còn nói không quên con rồi sao?”

“Con gái bảo bối. con cũng không phải không biết, gần đây cha ở Hong kong có làm ăn quan trọng. thật sự là bận quá.” Tô Thanh Hải đầy mặt hiện ý cười nhìn thoáng qua vẻ mặt u oán của vợ, sau đó nói: “Hơn nữa không phải có tiểu Phàm đang ở cùng với con sao?”

“Cha. cha không đề cập tới tên hỗn đản kia còn được, nhắc tới con lại tức giận.”

Nghe Tô Thanh Hải nhắc tới Trần Phàm, lửa giận trong lòng Tô San thẳng tắp bay lên. hận không thể lập tức đi tìm Trần Phàm PK (đồ sát) một phen, làm cho Trần Phàm biết tay của nàng.

Tô Thanh Hải ngây ra: “Như thế nào? Hai đứa lại cãi nhau?”

“Cha. con nói bao nhiêu lần. con cùng tên hỗn đản cãi nhau chỉ là chuyện bình thường. không cãi nhau mới là việc lạ.” Tô San tức giận nói.

Tô Thanh Hải cười khổ: “Vậy hấn lại làm gì con?”

“Hừ! Cha. cha cũng không biết, tên hỗn đản tham gia huấn luyện quân sự cùng đồng học phát sinh xung đột. vung tay, cuối cùng xuất động thật nhiều võ cảnh đi bắt hấn. con vì chuyện này lo lắng ngủ không yên. kết quả cha đoán thế nào?” Tô San nghĩ tới mười ngày qua. trong lòng vô cùng buồn bực.

Tô Thanh Hải tựa hồ đã biết chuyện của Trần Phàm trong quân doanh, nghe được lời nói của Tô San. diễn cảm cũng không chút nào biến hóa. bất quá vì diễn trò, vẫn ra vẻ kinh ngạc hỏi han: “Cái gì? Tiểu Phàm lại có thể xảy ra loại chuyện này? Cuối cùng thế nào? Tiểu Phàm không có sao chứ?”

“Con ước gì hấn bị đánh chết cho xong!” Tô San thở phì phì nói: “Hấn có thể có chuyện gì? Hai ngày trước con hao hết sức chín trâu hai hổ mới tìm được cơ hội gọi điện thoại cho hấn. kết quả hấn ngược lại. làm như không có việc gì xảy ra. Hơn nữa hôm nay con vừa xong quân huấn trở về, hấn không ở trong nhà. khẳng định đi ra ngoài sống vất vưởng.”

“Khụ.. .khụ..Tô Thanh Hải cười xấu hổ, biết rõ nữ nhi của mình đang nói nhảm, đồng thời trong con người lộ ra ánh mắt vui mừng.

Trong khoảng thời gian này, thái độ của Tô San đối với Trần Phàm đã biến hóa. Tô Thanh Hải đều thấy rất rõ ràng, hấn biết rõ, con gái bảo bối của mình đang chậm rãi rơi vào tay giặc.

“Đúng rồi, cha. hai người khi nào mới trở về? Ngày mốt chính là sinh nhật của con.

Là sinh nhật mười chín tuổi nga!” Tô San nhớ tới hai ngày sau là sinh nhật của mình, trên mặt nhất thời liền khôi phục tươi cười.

Đầu kia điện thoại, gương mặt Tô Thanh Hải hơi có chút tự trách, theo sau thở dài nói: “Con gái bảo bối. năm nay sinh nhật, mẹ con cùng cha chỉ sợ không có cách nào ở cạnh con.”

“Cái gì?” Tô San nhất thời trợn tròn mắt: “Cha. cha có làm hay không? Sinh nhật của con cha mẹ cũng không về sao?”

“Con gái bảo bối, thực xin lỗi, cha cũng là thân bất do kỳ, bên này thật sự bận quá. không tranh thủ được thời gian.” Tô Thanh Hải than thở nói: “Bất quá cha sẽ cho người đem quà sinh nhật về cho con. Mặt khác ngày con sinh nhật, cha cho người bố trí Tử Uyển biệt thự. mời bạn bè cùng bạn học của con cùng con chúc mừng. đúng rồi. còn có tiểu Phàm.”

“Con mời hấn còn không bằng đi mời đầu heo!” Tô San buồn bực nói một câu. theo sau nói: “Được rồi. mặt nạ của con đã đến giờ, không nói với cha nữa. thực mất hứng!”

Dứt lời, Tô San trực tiếp cúp điện thoại.

Từ nhỏ đến lớn. mỗi lần sinh nhật Tô San. vợ chồng Tô Thanh Hải đều bồi bên cạnh nàng, lần này lại không về, điều này nhiều ít làm cho nàng có chút buồn bực. Ngay trong lúc Tô San đang buồn bực. đầu bên kia điện thoại, Tô Thanh Hải cũng thở dài thật sâu. người phụ nữ đang đầm bớp bả vai cho hấn cũng hung hăng cầu véo hấn. làm hấn đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Quế Trân, không phải chúng ta đã nói rõ rồi sao? Tại sao lại phát cáu với anh?” Tô Thanh Hải đứng dậy cười a a dịu người phụ nữ ngồi xuống sofa.

“Em biết anh muốn cho San San cùng tiểu Phàm nuôi dưỡng cảm tình, nhưng chúng ta làm như vậy có phải hà khắc với San San hay không?” Mẹ của Tô San. Tần Quế Trân u oán nói.

Nghe được lời của Tần Quế Trân, vẻ tươi cười trên mặt Tô Thanh Hải chậm rãi giãn ra. hắn nheo mắt lại trầm giọng nói: “Quế Trân. San San từ nhỏ bị chúng ta nuông chiều, tật xấu thật sự nhiều lắm. hơn nữa lại có tính ỷ lại chúng ta quá mạnh mẽ, đây không phải chuyện tốt. Hiện giờ chúng ta làm như vậy, ngoại trừ cho nó cùng tiểu Phàm nuôi dưỡng thêm cảm tình, đối với nó cũng là một loại rèn luyện.”

Lúc này Tần Quế Trân lựa chọn trầm mặc.

“Quế Trân. San San nhà ta có thể được gả cho nam nhân Trần gia là phúc khí của nó.” Tô Thanh Hải châm một điếu thuốc lá. hút mạnh một hơi. phun ra ngậm khói nồng đậm. nghiêm mặt nói: “Tiểu Phàm là bởi vì từng trải qua khúc chiết, hiện giờ lựa chọn dạo chơi nhân gian. Nhưng có thể được Trần lão thái gia xưng là một đời hi vọng của Trần gia. hắn tuyệt đối không có khả năng luôn luôn như vậy!”

“Tiềm long, chung quy sẽ có một ngày vượt cửu thiên.” Tô Thanh Hải chậm rãi nhắm mắt lại: “Vì không muốn để cho San San biến thành gánh nặng của hắn. chúng ta nhất định phải hà khắc với nó.”

“Thanh Hải. nếu...nếu không phải bởi vì lời hứa kia. em thật sự không muốn San San như vậy, em tình nguyện cho nó bình an trải qua cả đời..Ánh mắt Tần Quế Trân ướt át nói.

Đôi mày Tô Thanh Hải nhăn lại. quát lạnh: “Quế Trân, em chớ quên lời anh nói năm đó với em.”

Dứt lời, Tô Thanh Hải hung hăng dụi tắt thuốc lá. không hề nhìn tới Tần Quế Trân, lập tức bỏ về phòng sách.

Tần Quế Trân rơi nước mắt đầy mặt.

59. Chương 59: Tâm Tư Thiếu Nữ

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Buổi liên hoan của những người trong phòng ngủ 108 kết thúc, cũng không làm theo an bài ban đầu của Tiêu Phong đi tới hộp đêm. Thứ nhất võ sĩ Ngu Mỹ Nhân đối với nữ nhân thực sự không dậy nổi hứng thú. còn nữa. tiêu Văn tứ tiêu chuẩn trách nam chỉ là “vua lý luận” điển hình, không có đủ dũng khí đi thực hành.

Mặc dù Tiêu Phong là hoa hoa công tử điển hình, lại cũng không có nhiều hứng thú đối với loại nữ tử phong trần ăn chơi, so ra mà nói. hắn càng ưa thích chinh phục những thủy linh cải trắng trong sân trường.

Còn về Trần Phàm, hắn thì lựa chọn nước chảy bèo trôi, đi hay không đi. đối với hắn mà nói khác nhau không lớn.

Đối với thái độ kiên định của Ngu Mỹ Nhân và tiểu Văn tứ. tuy Tiêu Phong lựa chọn thỏa hiệp, nhưng lại đề nghị không say không về.

Tiêu Phong từ mười sáu tuổi đã bắt đầu du đãng đủ loại quán bar, tửu lượng có thể dùng từ khủng bố mà hình dung. mà Ngu Mỹ Nhân nghe nói từ nhỏ bị Ngu lão gia tứ ném vào trong thùng rượu ngâm lớn. được xưng ngàn chén không say.

Tửu lượng của Trần Phàm cũng không kém. hơn nữa hiểu được một ít tiểu kỹ xảo xoa tan hơi cồn. bình thường rất khó say rượu.

Kể từ đó, khiến cho trạch nam Chu Văn hoàn toàn bị kịch - lúc bữa tiệc kết thúc, khuôn mặt tiểu Văn tử đỏ bừng ghé vào trên bàn. bất tỉnh nhân sự, rơi vào đường cùng Ngu Huyền đành phải cõng Chu Văn trở về phòng ngủ.

Khi Trần Phàm về đến trong nhà đã hơn mười giờ tối.

Trong nhà, dì Điền cũng không như ngày thường mười giờ đã vào phòng ngủ mà đang ngồi trên ghế sofa cùng Tô San xem ti vi.

Tô San mặc đồ ngủ đang nằm trên ghế sofa. đầu gối lên đùi dì Điền, không chút yên lòng xem ti vi. ngạc nhiên nghe được thanh âm mở cửa. giống như bị uống thuốc kích thích, nhảy dựng lên Ngay tại chỗ.

Hành động thành linh của nàng dọa dì Điền cũng nhảy dựng. sau đó bà cười khổ không thôi, bà làm sao không nhìn ra. theo thời gian trôi qua. Tô San càng ngày càng để ý tới từng cử động của Trần Phàm?

Phải biết rằng, lúc Trần Phàm mới dọn vào ở, dù đêm không về ngủ. Tô San cũng không hề để ý tới.

Vừa vào cửa, Trần Phàm liền nhìn thấy Tô San đang đứng trên bộ sofa giá trị xa xỉ. hai tay chống nạnh, Giống như người thẩm lý và phán quyết, lại như hổ rình mồi nhìn chằm chằm cửa.

Hành động của Tô San làm cho Trần Phàm dở khóc dở cười.

“Trần thiếu, cậu đã trở về. ăn cơm chưa?” Dì Điền lại cười lấy đôi dép lê trong tủ giày đưa cho Trần Phàm.

Trần Phàm tiếp nhận đôi dép, gật đầu cười: “Ăn rồi dì Điền.”

Nghe Trần Phàm nói như thế. dì Điền mỉm cười, cũng không nói thêm gì nữa. biết điều trở về phòng ngủ của mình, mà ánh mắt Tô San vẫn không nhúc nhích tập trung Trần Phàm, tựa hồ đang đợi Trần Phàm thẳng thắn khai nhận.

Ai biết Trần Phàm Ngay từ đầu luôn xem Tô San như là không khí. lập tức đi đến bên cạnh sofa ngồi xuống, cầm lấy một ly nước trắng, một hơi uống cạn.

“Nghẹn chết anh!” Tô San vốn chờ mong Trần Phàm mở miệng trước, thấy Trần Phàm luôn coi thường mình, trong lòng nổi giận, mắt thấy Trần Phàm Giống như quỷ chết khát đầu thai, một hơi uống cạn ly nước sạch sẽ, lập tức nguyên rửa.

Trần Phàm thiếu chút nữa phun luôn ngụm nước cuối cùng ra ngoài. buông ly nước, dở khóc dở cười nói: “Lão bà. cô muốn mưu sát chồng a?”

“Không biết xấu hổ, ai là lão bà của anh?” Tô San hừ lạnh một tiếng: “Đây người toàn mùi rượu, cách xa tôi một chút.”

“Ngô, được rồi. tôi đi tắm rửa rồi ngủ.” Trần Phàm “nhu thuận” đứng dậy, chuẩn bị lên lầu.

Tô San nhìn thấy Trần Phàm muốn đi. nhất thời nóng nảy: “Anh...anh chờ một chút!”

“Lão bà. cô lại muốn nói gì?” Trần Phàm xoay người, biết rõ còn có hỏi.

Ngày đó gọi điện thoại xong cho Trần Phàm, biết được Trần Phàm cũng không hề xảy ra chuyện. Tô San theo bản năng liên tưởng đến tin đồn Trần Phàm đại diện thần uy, trong lòng giống như bị mèo cào không ngừng ngứa ngáy, thực sự muốn biết mọi chuyện đã xảy ra. Nhưng vì lòng tự trọng quá mạnh, nàng thật sự chịu đựng lòng hiếu kỳ mãnh liệt, không tiếp tục gọi điện thoại cho Trần Phàm.

Nhưng đợi mãi đến khi nàng trở lại Đông Hải, lại không cách nào nhin được nữa. thế cho nên nàng cũng không cùng bạn bè liên hoan, mà là trước tiên chạy về nhà. vì muốn biết rõ chân tướng sự tình.

Lúc này, nghe Trần Phàm vừa hỏi như vậy, nàng theo bản năng hỏi han: “Sự tình đó chân tướng thế nào?”

“Chuyện gì?” Trần Phàm tự nhiên biết Tô San đang muốn hỏi điều gì. nhưng hần lựa chọn giả ngu. hần cũng không muốn đem chân tướng sự tình nói với Tô San. vậy đối với Tô San không phải là một chuyện tốt.

Hành vi giả ngu của Trần Phàm làm Tô San tức giận đến run rẩy cả người, nộ hoa trước ngực cũng chớp lên một trận, rất mê người.

Cổ nén xúc động muốn cắn Trần Phàm. Tô San tức giận nói: “Chính là chuyện Ngụ Huyền bị đánh.”

“A. chuyện đó sao.” Trần Phàm cố ý đề cao thanh âm. theo sau cười tủm tỉm nói: “Chân tướng chính là. lão công của cô chính là siêu nhân nhập thân, đại phát thần uy, đánh cho đám Vương bát dẫn kia quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, kêu gào thấu trời!”

Tô San: !!!

Mắt thấy Tô San không biết nói gì. Trần Phàm vô sỉ hỏi: “Còn có chuyện gì không?”

“Theo lời anh nói, anh làm bị thương đám người Hoàng Hiểu Đông?” Nụ hoa trước ngực Tô San run rẩy không thôi, trong giọng nói mang theo tia lửa giận không thể áp chế.

“Ân.” Trần Phàm không chút do dự gật đầu.

Tô San cả kinh, hiểu kỳ nói: “Người nhà của Hoàng Hiểu Đông không đến tìm anh phiền phức?”

“Tìm tôi phiền phức?” Trần Phàm bĩu môi: “Lão bà. lão công của cô là siêu nhân nhập thân, bọn hần còn dám tìm tôi phiền toái? Đó không phải là tìm chết sao?”

“Cút! Anh là hỗn đản miệng đầy bịa đặt!” Tô San rút cục bạo phát, nắm lên một gối đệm trên sô pha ném về phía Trần Phàm.

Trần Phàm nhẹ tiếp nhận gối đệm sô pha, tùy ý đặt lên trên sô pha, cười ha ha, xoay người lên lầu, lưu lại Tô San đang nghiêng răng nghiêng lợi tức tối.

Trở lại phòng ngủ, Trần Phàm thuần thực cởi sạch sẽ, đi vào phòng tắm rửa.

Nước lạnh từ đỉnh đầu tuôn xuống, kích thích lên thần kinh Trần Phàm, để vẻ say ngà ngà của hần cũng tiêu mất.

Nhẹ lắc đầu, Trần Phàm vừa hưởng thụ nước lạnh tràn xuống, vừa suy tư nên tặng lễ vật gì cho Tô San.

Đối với việc tặng quà cho con gái, Trần Phàm đúng là không trâu bắt chó đi cày, hoàn toàn không có chút kinh nghiệm. Hơn nữa hần cũng biết, lấy xuất thân của Tô San, cơ hồ không thiếu thứ gì, muốn tặng một món quà không giống người thường đúng thật là chuyện không dễ dàng.

Tô San lại không biết Trần Phàm đang dụng tâm lương khổ, lúc này nàng tựa lên đầu giường. chiếc miệng nhỏ khêu gợi vểnh lên. cầm một con gấu nhỏ màu Hồng nhạt, dùng sức chọt chọt: “Hỗn đản đập phân chó, tôi đâm chết anh, đâm chết anh!”

Giờ khắc này, con gấu nhỏ đáng thương bị xem thành thể thân của Trần Phàm, thừa nhận lửa giận của Tô San.

Ước chừng nửa phút sau. Tô San dừng lại hành động trong tay, hít sâu một hơi, thì thào lẩm bẩm: “Phi phi phi. mình vì sao phải vì tên hỗn đản đập phân chó kia mà tức giận?”

“Ân. bốn tiểu thư tuyệt đối sẽ không vì tên hỗn đản vô sỉ. tự đại kia mà tức giận.” Tô San làm như đang nhớ lại quyết định ngày trước, bơm hơi cho mình: “Mình Chẳng qua là đang tìm nhược điểm của hần mà thôi, đợi đến khi tìm được nhược điểm của hần. có thể đùa bỡn hần trong lòng bàn tay. Một khi chơi đủ. hừ hừ. liền một cước đá bay hần, có bao xa bay bao xa..

Sau một lúc lẩm bẩm, tâm tình Tô San tựa hồ chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, cởi bỏ áo ngủ trên người cực nhanh.

Ngủ trần.

Đây là một trong những sở thích lớn nhất của Tô San.

Đúng rồi, tên hỗn đản đập phân chó kia tựa hồ không biết sinh nhật của mình?

Khi Tô San kéo tấm chăn phủ lên thân thể mềm mại mê người, nàng chột ngạc nhiên nhớ ra chuyện gì đó.

Ý nghĩ vừa ra, tâm tình thật vất vả mới khôi phục lại của nàng nhất thời trở nên vô cùng không xong. đồng thời cặp mắt cất giấu một sự trống vắng khó thể che giấu.

60. Chương 60: Không Hợp Nhau

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Cùng Beverly Hills tại Mỹ, Vịnh Nước Cạn tại Hong Kong, ở Đông Hải cũng có khu nhà giàu đặc biệt - Tứ Viên, Đàn Cung là hai khu nhà giàu nổi danh nhất Đông Hải. mà biệt thự số 1 tại Tứ Viên Đông Hải có giá trên trời là 1.3 triệu nguyên, trở thành một trong những nơi ở sang quý nhất đại lục.

Trước khi Trần Phàm đến Đông Hải, Tô Thanh Hải từng mua một biệt thự tại Tứ Viên, tính toán để cho Trần Phàm và Tô San ở, nhưng cả Trần Phàm cùng Tô San đều phản đối.

Vô luận là Trần Phàm hay Tô San đều thích địa phương náo nhiệt, khu biệt thự Tứ Viên, phồn hoa thì đủ phồn hoa. nhưng cực kỳ quạnh quẽ, hàng năm bốn mùa cũng không có bao nhiêu người. Dù sao, vô luận là ở tòa thành thị nào, biệt thự phần lớn chỉ là do kẻ có tiền chuẩn bị cho bà nhỏ cùng tình nhân mà thôi.

xế chiều hai ngày sau, Tô San sau khi tỉ mỉ trang điểm chọn lựa. đã sớm cùng đi Điện đi tới biệt thự số 18 trong Tứ Viên, mà Trần Phàm cũng không cùng đi chung mà đi tới trường học gặp ba người Ngu Huyền, sau đó cùng nhau đến biệt thự.

Tuy Tô San ném xuống lời giận dữ với cha mình, nói là thỉnh heo cũng không thỉnh Trần Phàm, nhưng Trần Phàm thân là vị hôn phu của nàng. tự nhiên phải tham gia buổi tiệc sinh nhật của nàng.

Nhưng.. .Tô San dùng lời lẽ nghiêm khắc cảnh cáo hần không được dùng thân phận của vị hôn phu mà đến...

Lúc Trần Phàm đi tới phòng ngủ 108 trong ký túc xá. trong phòng ngủ một mảnh bận rộn. ba người Tiêu Phong đang bận rộn thu thập hình tượng của mình.

Nguyên bản, Ngu Mỹ Nhân từ nhỏ đối với vấn đề hình tượng tuyệt không hề để ý, nhưng thật không chịu nổi bị Tiêu Phong lải nhải, dùng cách nói của Tiêu Phong. nếu đã chịu đi tham gia buổi tiệc sinh nhật, phải mặc裳 Hoàng một chút, nếu không làm mất thể diện phòng 108.

Rơi vào đường cùng, Ngu Mỹ Nhân đành phải thỏa hiệp, đi cùng Tiêu Phong mua một áo sơ mi, quần tây, giày da, nhất nhất đầy đủ.

Lão thô lỗ Ngu Mỹ Nhân còn mặc sơ mi. vì vậy trạch nam Chu Văn tự nhiên cũng không cam chịu bị rớt lại phía sau. hần mặc một chiếc áo màu trắng, quần tây, giày da màu vàng, làm cho người ta có một loại cảm giác quái dị, thấy thế nào cũng không hề hòa hợp.

So ra mà nói, Tiêu Phong thường xuyên tham dự party thì biết cách ăn mặc hơn. bởi nguyên nhân thời tiết quá nóng. Tiêu Phong cũng không mặc lễ phục bánh bao, mà là mặc một chiếc áo màu sắc rực rỡ, nhưng lại giá trị xa xỉ. thân dưới mặc một chiếc quần tây bó sát có nhãn hiệu nổi tiếng. phối hợp một đôi giày da màu đen làm bằng thủ công, điển hình là câu khoác áo người.

Nhẹ nhàng hất mái tóc tự cho là rất phong cách. Tiêu Phong quay đầu lại. quét mắt nhìn Ngu Huyền, trêu ghẹo nói: “Kháo! Ta nói Mỹ Nhân, lấy thân hình cùng cách ăn mặc đêm nay của cậu. nếu trong party có thiếu phụ, cậu tuyệt đối là người được xếp đầu tiên.”

“Biến, mồm chó không mọc ngà voi.” Ngu Huyền tức giận múa may nắm tay.

Không để ý tới lửa giận của Ngu Huyền. Tiêu Phong lại đưa mắt nhìn sáng Trần Phàm, trong con người hiện lên một tia ghen tỵ: “Trần Phàm, cổ nhân nói người dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào yên cương. điểm này không hề nói sai a. Bình thường cũng không hề phát hiện bộ dạng của cậu thật soái, vì sao cậu mặc thân quần áo này vào khiến cho người ta lại cảm thấy anh tuần bức người đây?”

Nghe được lời của Tiêu Phong, Trần Phàm dở khóc dở cười.

Bộ quần áo trên người hần chính do Tần Quế Trân mẹ của Tô San lần đầu tiên gặp mặt đã dẫn hần đi mua. cụ thể giá bao nhiêu hần không biết, dù sao phí không ít tiền.

Dùng cách nói của Tô San: Mẹ, mẹ rất bất công! Mua một bộ quần áo cho tên hỗn đản, đủ cho con mua năm bộ!

Khi Trần Phàm, Ngu Huyền, Chu Văn ba người ngồi lên chiếc xe BMW của Tiêu Phong đi tới Tử Viên, trời chiều đã hạ xuống đỉnh núi. màn đêm dần dần buông xuống. đèn đường hai bên trong khu biệt thự phát sáng. ngọn đèn màu vàng đỏ chiếu sáng cả con đường lớn. làm cho người ta có thể rõ ràng nhìn thấy hết thấy cảnh tượng trên đường.

Đây là một đường quốc lộ rất rộng rãi. hai bên đường trồng cây ngô đồng cao, mỗi khi đi ngang một tòa biệt thự, lại thấy có một con đường nhỏ liên tiếp cùng quốc lộ. Hai bên đường nhỏ hương hoa tràn ngập, bãi cỏ được tu bổ cực kỳ chỉnh tề.

“Tục ngữ nói: tới Yên Kinh đừng nói mình là quan lớn. tới Đông Hải đừng nói mình có tiền nhiều, lời này đúng là không nói sai một chút nào. Tuy nói giá nhà ở Hàng Châu hiện tại đã cao hơn Yên Kinh cùng Đông Hải. nhưng khu nhà ở xa hoa vẫn kém hơn một chút a.” Nhìn những biệt thự phong cách Châu Âu hoa lệ chung quanh. Tiêu Phong cười khổ nói: “ở địa phương nhỏ lái chiếc BMW của tôi còn cảm thấy có phong cách, nhưng đến nơi đây đúng là dọa cho người ta thấy thật rõ ràng.”

“Giả vờ.” Chu Văn đỡ gọng kính, khinh bỉ nói.

Lời này của Chu Văn thiếu chút nữa làm Tiêu Phong tức đến hộc máu. mà Trần Phàm thầm chấp nhận lời nói của Tiêu Phong.

Vào lúc sáu giờ năm mươi, bốn người Trần Phàm đi tới con đường nhỏ thông vào biệt thự số 18 giao thoa với quốc lộ. Ngay chỗ giao thoa, hai đại hán mặc âu phục màu đen đeo bộ đàm Giống như hai ngọn núi đang đứng nơi đó, sắc mặt lạnh lùng. mắt thấy phía trước chạy đến một chiếc BMW màu đỏ, lập tức tiến lên làm ra thủ thế dừng xe.

Tiêu Phong cho xe dừng lại, quay kính xe xuống, đem thiệp mời đưa cho một gã đại hán trong đó, cười nói: “Vị đại ca này, chúng ta đến tham gia buổi tiệc sinh nhật của Tô San tiểu thư.”

Đại hán cũng không lập tức cầm lấy thiệp mời, mà ánh mắt lướt cực nhanh trong xe một lần. khi thấy Trần Phàm ngồi Ngay sau xe thì đồng tử hơi phóng lớn. trong con ngươi hiện lên một tia kinh ngạc, bắt quả lại không nói gì. mà nhanh chóng lấy lại tinh thần, tiếp nhận thiệp mời. cung kính làm ra thủ thế: “Mời.”

Rất nhanh, Tiêu Phong lại khởi động xe lần nữa. chiếc xe chạy nhanh trên đường nhỏ, vòng qua hai khúc quanh, đi tới trước cửa sắt biệt thự số 18.

Cũng giống như chỗ giao thoa, hai bên cửa sắt cũng có bảo tiêu võ trang đầy đủ đang đứng, bắt quả lúc này bọn họ cũng không tiếp tục kiểm tra mà trực tiếp cho đi.

Trước ga ra biệt thự, đang đỗ những loại xe Limousine đủ kiểu, trong đó có nhiều xe thể thao nổi tiếng. so ra mà nói, chiếc BMW của Tiêu Phong thật có vẻ nghèo nàn hủ lậu.

Nhìn thấy những chiếc xe xa hoa rực rỡ đẹp đẽ. Tiêu Phong cũng không có bất kỳ phản ứng nào, trên mặt vẫn lộ ra nét mỉm cười mê người. Ngu Huyền cùng Chu Văn hai người cũng không có phản ứng dị thường gì, nhưng trong lòng Trần Phàm hơi có chút kinh ngạc.

Từ sau khi hắn đi vào Đông Hải, từ trước tới nay Tô San luôn ở chung một chỗ với hắn. bình thường cũng không thấy ai lui tới. hôm nay sinh nhật lại có nhiều khách nhân đến đây như vậy, điều này không khỏi làm cho Trần Phàm cảm thấy kỳ quái.

Trần Phàm không biết Tô San là một cô gái cực kỳ hướng ngoại, hơn nữa rất nhiều sở thích, giao kết bạn bè cũng thập phần phổ biến.

Dù sao một cô gái xuất thân phú quý, hơn nữa bản thân nàng lại cực kỳ xuất sắc, đặt vào môi trường nào cũng sẽ trở thành tiêu điểm.

Sau khi Trần Phàm đi tới Đông Hải, Tô San cũng không tiếp tục đi tham gia vào những hoạt động của những môi trường kia. hoàn toàn là bởi vì nàng đem toàn bộ hứng thú cùng tinh lực đều chuyển dời lên trên người Trần Phàm.

Sau khi xuống xe, Tiêu Phong làm đầu tàu gương mẫu. đi Ngay trước mọi người, trên mặt thủy chung luôn lộ ra vẻ mỉm cười mê người, có vẻ cùng hoàn cảnh chung quanh thập phần hòa hợp, sắc mặt Trần Phàm lại bình tĩnh. Ngu Huyền với tính cách tùy tiện tuy rằng cảm thấy được biệt thự trước mắt quá xa hoa. nhưng cũng không để trong lòng. nhưng trạch nam Chu Văn lại có vẻ có chút khấn trương bất an.

“Chu Văn, không cần khấn trương, buông lỏng một chút, kỳ thật...chỉ cần cậu buông lỏng, những thứ trước mắt không có là gì.” Trần Phàm nhận thấy được vẻ khấn trương của Chu Văn, mỉm cười vỗ lên bờ vai của hắn: “Một người vô luận là bản cùng hay phú quý, hắn cũng giống như cậu, phải ăn uống vệ sinh đi ngủ.”

Có lẽ lời cổ vũ của Trần Phàm làm ra tác dụng, trong một thoáng Chu Văn thả lỏng hơn rất nhiều, thân thể cũng không cứng nhắc như trước.

Đi vào biệt thự, tiếng dương cầm lan tới trước mặt. mười mấy nam nữ ăn mặc thật tỉ mỉ, phong độ bất phàm đang ở trong đại sảnh tùm ba tùm năm tán gẫu. trong tay cầm ly rượu đỏ, thấp giọng trò chuyện cùng nhau.

Ngọn đèn trong đại sảnh cực kỳ ôn nhu, nơi góc tây bắc bày vài cái bàn, bên trên phủ khăn trắng bày đầy đủ điểm tâm lót dạ cùng hoa quả.

Vài người phục vụ trang phục thống nhất đang bưng khay rượu, đứng ở mỗi góc, khi thấy bốn người Trần Phàm tiến vào, một gã phục vụ lập tức tiến lên nghênh đón. trên mặt lộ vẻ mỉm cười đầy chúc nghiệp, làm ra thủ thế như mời.

Tiêu Phong không nói một lời, cử chỉ thật tao nhã bưng một ly rượu đỏ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói tiếng cảm ơn, Trần Phàm cũng bưng lên một ly, mỉm cười gật đầu.

về phần...Ngu Mỹ Nhân thì lại càng trực tiếp, nhấc ly rượu đỏ, giống như uống nước trái cây uống một hơi cạn sạch, đồng thời dùng thanh âm thô lỗ nói: “Mụ nội nó, trên đường khát muốn chết.”

Thanh âm Ngu Huyền nhất thời đánh vỡ không khí vốn có trong đại sảnh, trong lúc nhất thời cơ hồ toàn bộ mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía bốn người Trần Phàm, ánh mắt giống như đang nhìn quái vật.

Đối mặt hơn mười ánh mắt nhìn chăm chú. Trần Phàm hoàn toàn không thêm để ý, cười cười: “Khát thì uống thêm vài ly, dù sao là miễn phí, không uống thì uống phí.”

Tiêu Phong vốn đang vì lời nói của Ngu Huyền mà cảm thấy có chút xấu hổ, không biết nên làm sao dàn xếp, lúc này ngạc nhiên nghe được lời Trần Phàm nói, thiếu chút nữa phun ra cả ngụm rượu đỏ trong miệng!

Vẻ mặt của người phục vụ cũng cổ quái, cũng may tổ chức nghề nghiệp của hắn không tệ, sau thoáng giây người ngẩn ngui, lập tức lộ ra vẻ mỉm cười đầy chúc nghiệp: “Xin ngài chờ.”

Dứt lời, phục vụ lập tức rời đi lấy thêm rượu cho Ngu Huyền.

“Bốn người kia là ai?”

“Đúng vậy, Tô San vì sao lại mời người thô tục như vậy?”

“Bốn người bọn hắn đến. quả thật đang khinh nhờn buổi party này!”

Trong lúc nhất thời, bốn người Trần Phàm có vẻ không hòa hợp với không khí trong đại sảnh, cơ hồ tất cả mọi người đều dùng ánh mắt xem thường nhìn bọn họ, nghị luận sôi nổi.

Chỉ có ba người bạn cùng phòng của Tô San là ngoại lệ.

Trong đó, ánh mắt Trương Thiên Thiên nhìn về phía Trần Phàm ý vị thâm sâu.

61. Chương 61: Trái Mật Đào Chín Mộng

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

“Mỹ Nhân a Mỹ Nhân, ca hôm nay xem như chết trên tay cậu rồi.” Đối mặt lời nghị luận chung quanh. Tiêu Phong rất rõ ràng. kế hoạch tán gái đêm nay xem như lấy sự thất bại mà chấm dứt. bất quá tuy hắn nói như vậy, nhưng thật ra tuyệt không để ý: “Bất quá... ai bảo cậu thuộc nhóm chúng ta đây? Ca thừa nhận vậy!”

Tiêu Phong nói xong, ánh mắt lại cực nhanh nhìn quét trong đại sảnh, tựa hồ như đang tìm mỹ nữ.

Cùng lúc đó, Trương Thiên Thiên vốn đang nói chuyện cùng một gã thanh niên anh tuấn, lại nhìn thanh niên kia lộ ra dáng tươi cười như xin lỗi. sau đó nhẹ nhàng nói với hai người bạn cùng phòng gì đó, ba người lại hướng bốn người Trần Phàm đi tới.

Hôm nay những cô gái đến tham gia buổi tiệc sinh nhật của Tô San phần lớn đều được xem là mỹ nữ, ẩn dưới tình huống trang điểm, nhưng Trương Thiên Thiên dáng người cao gầy, khí chất lạnh diêm cao quý không thể nghi ngờ xem như là người nổi bật trong đó.

Vì thế, những tuấn nam mỹ nữ trong đại sảnh nhìn thấy Trương Thiên Thiên chủ động đi tới chỗ bốn người Trần Phàm thì dừng cuộc nghị luận, trong đó một ít thanh niên tính toán thông qua cơ hội đêm nay theo đuổi Trương Thiên Thiên, lại lộ ra biểu tình vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Theo bọn hắn xem ra, với nguyên tắc giao kết bạn bè cùng xuất thân của Trương Thiên Thiên, tuyệt đối không có khả năng trở thành bạn bè của bốn người Trần Phàm.

Kỳ tích luôn sinh ra trong sự lơ đãng.

Hành động của Trương Thiên Thiên cho những người đó một cái tát. nàng không những chủ động hướng Trần Phàm đi tới. gương mặt còn mỉm cười, dẫn đầu chào hỏi Trần Phàm: “Trần Phàm, đã lâu không gặp.”

Có lẽ nguyên nhân Trương Thiên Thiên lưu lại ấn tượng đầu tiên quá kém cho Trần Phàm, có lẽ nguyên nhân do tính cách bản thân Trương Thiên Thiên. Trần Phàm vẫn đối với Trương Thiên Thiên không có chút cảm tình gì. lúc này mắt thấy Trương Thiên Thiên chủ động chào hỏi, cũng chỉ là mỉm cười gật đầu, cũng không có ý tứ muốn nói chuyện.

Nhưng Tiêu Phong đứng một bên ra vẻ ghen tỵ nói: “Trương đại mỹ nữ. cô cũng thật không hiền hậu a! Nơi này có bốn người chúng ta đang đứng, ánh mắt của cô chỉ có một mình Trần Phàm thôi sao?”

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong ánh mắt Tiêu Phong nhìn về phía Trương Thiên Thiên không hề có chút hương vị ái mộ.

Tiêu Phong từng nói qua với Trần Phàm, hắn cũng không thích loại nữ nhân ánh mắt chỉ nhìn lên bầu trời thế này, nữ nhân này quá mức cao ngạo, quá mức tự cho là đúng, không phải khẩu vị của hắn.

Thái độ lãnh đạm của Trần Phàm làm cho Trương Thiên Thiên nhiều ít có chút xấu hổ, trong con người cũng hiện lên một tia tức giận, bất quá nàng cũng không biểu hiện trên mặt, mà là cầm ly rượu nhẹ nhàng nhấp một ngụm, Giống như đang che giấu xấu hổ.

Cùng lúc đó hai người bạn cùng phòng khác của Tô San đều thân mật chào hỏi bốn người Trần Phàm.

Trần Phàm có thể nhận thấy được vẻ khẩn trương trong con người hai nàng, hiển nhiên hai nàng giống như Hoàng hoa khuê nữ lần đầu tiên lên kiệu hoa. là lần đầu tham gia một buổi party như vậy, căn bản không thích ứng với không khí như thế.

Khác với Trương Thiên Thiên, Trần Phàm đối mặt với hai nàng thái độ rõ ràng phát sinh biến hóa, vẻ mặt ôn hòa đáp lại, đồng thời an ủi hai nàng không cần khẩn trương, buông lỏng một chút.

Không riêng gì Trần Phàm, Ngu Huyền có hảo cảm với hai cô gái xuất thân từ gia đình bình thường, cảm thấy được hai nàng thật dễ giao tiếp, lập tức liền bắt chuyện, nhưng Chu Văn lại Giống như hủ nút, này giờ không nói gì.

Bốn người Trần Phàm đến giống như bỏ vào trong mặt hồ một hòn đá, tạo nên một mảnh gợn sóng, bất quá rất nhanh mặt hồ đã khôi phục lại sự bình tĩnh - trong đại sảnh ngoại trừ mấy người cố gắng theo đuổi Trương Thiên Thiên, những người khác đều thu hồi ánh mắt. tự hàn huyên chuyện riêng của mình.

Bỗng nhiên...

Một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng từ cửa truyền đến. những khách nhân cơ hồ cùng dừng cuộc nói chuyện cùng nhau, đưa ánh mắt nhìn ra cửa đại sảnh.

Trần Phàm cũng theo ánh mắt của mọi người, nhìn ra lối vào đại sảnh.

Ngay sau đó, Trần Phàm nhìn thấy được một nữ nhân mặc lễ phục màu đen.

Mái tóc dài màu đen của nữ nhân được bới lên. lộ ra vẻ đoan trang và cao quý, mặt trái xoan tiêu chuẩn, cằm thật nhọn, đôi môi khêu gợi thoa son môi màu đỏ nhạt, mũi cao thẳng, một đôi mắt to mê người giống như đang phóng điện bất cứ lúc nào, cho người khác nếu lơ đãng sẽ rơi vào tay giặc, không thể tự kiềm chế.

Chiếc váy lễ phục dạ hội bó sát người vòng quanh đường cong hình chữ S tiêu chuẩn của nàng, đôi vai sợi cảm lộ ra lại có một đôi xương quai xanh phụ trợ, làm cho người ta có loại cảm giác như gọi hồn.

Nếu như nói Tô San chỉ là một trái táo gây ngộ, như vậy nữ nhân trước mắt chính là một trái mật đào chín mọng, toàn thân tán ra ý nhị đặc hữu của nữ nhân thành thực, cấp cho những nam nhân trong đại sảnh một sự trùng kích mãnh liệt.

Dù là Ngu Huyền vốn không ưa nữ nhân cũng trợn tròn mắt, mà vua lý luận Chu Văn lại sáng hai mắt, quý biết hẳn đang liên tưởng đến “cơ thể của vị văn nghệ sĩ” nào.

“Lý Dĩnh...là Lý Dĩnh!” Tiêu Phong hít sâu một hơi. trong giọng nói đã tràn ngập khiếp sợ, càng nhiều là sự ái mộ.

Không riêng là Tiêu Phong, ngoài hẳn ra trong đại sảnh những nam nhân khác đều có biểu tình kinh ngạc, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú vào Lý Dĩnh, đồng thời xì xào bàn tán với đồng bạn bên cạnh, về ái mộ trong con người thật không cách nào che giấu.

Ngoại trừ những nam nhân, dù là những nữ nhân kể cả Trương Thiên Thiên bên trong, trong ánh mắt nhìn về phía Lý Dĩnh xen lẫn vẻ ghen tỵ - lấy tuổi tác cùng sự trải qua của các nàng, không thể nào có được ý nhị thành thực như trên người Lý Dĩnh.

Ý vị của nữ nhân thành thực, tựa như một chén cháo mỹ vị ngon miệng, cần dùng thời gian và trải qua lửa nóng, chậm rãi nấu.

Dù là Trần Phàm từng gặp qua đủ loại mỹ nữ CŨNG không thể không thừa nhận, nữ nhân đang đi vào đại sảnh, chứng thật là một mỹ nữ cả người tỏa ra khí tức mê người.

Nữ nhân như vậy vô luận là đặt ở thời đại nào, đều sẽ làm cho nam nhân biến thành dã thú chân chính.

Ngoài ra, Trần Phàm mơ hồ cảm thấy được nữ nhân trước mắt có chút quen thuộc, lại quên đã gặp nhau ở nơi nào.

“Nàng rất nổi tiếng?” Ngay lúc Trần Phàm còn đang nghi hoặc, Ngu Huyền đứng bên cạnh về mặt tò mò hỏi Tiêu Phong.

“Ta kháo! Ngu Mỹ Nhân, cậu từ đâu tới a?” Ngạc nhiên nghe được câu hỏi của Ngu Mỹ Nhân. Tiêu Phong xem thường mắng: “Năm năm trước, nàng là nữ thiên hậu Châu Á. là nữ nghệ sĩ nổi danh nhất Châu Á. sau đó vốn muốn tiến vào Hollywood nhưng không biết bởi vì nguyên nhân gì bỏ qua, đồng thời cũng thôi lui ra khỏi giới giải trí, làm bị thương vô số trái tim của người hâm mộ.”

“ông nội tôi nói, kỹ nữ vô tình, con hát vô nghĩa, cho nên cho tới bây giờ tôi chưa từng chú ý tới sao kim.” về mặt Ngu Huyền thần nhiên nói.

Mà trải qua lời nhắc nhở của Tiêu Phong, Trần Phàm chợt có ấn tượng với Lý Dĩnh, hẳn tỉnh ngộ, thời gian năm năm trước, áp phích về nữ nhân này treo đầy phố lớn ngõ nhỏ.

Nữ nhân này cũng không phải đi vào một mình, phía sau nàng còn đi theo một gã thanh niên.

Tên thanh niên kia mặc một thân lễ phục màu trắng, lễ phục màu trắng cùng làn da màu đồng cổ đã hình thành sự phối hợp tươi sáng, kiểu tóc cá tính lại có vẻ thập phần chói mắt.

Hắn thủy chung vẫn giữ khoảng cách tách khỏi Lý Dĩnh chừng một thước, lúc đi đường, thân hình phiêu dật. giống như đang lướt, có chút hấp dẫn ánh mắt người khác.

Trần Phàm nhìn ra được, lấy cách ăn mặc của thanh niên, không hề giống bảo tiêu của Lý Dĩnh.

Nếu như nói bốn người Trần Phàm đến, làm cho bầu không khí trong đại sảnh hơi có vẻ quỷ dị, như vậy Lý Dĩnh đến làm không khí trong đại sảnh tăng vọt lên - chờ đợi Lý Dĩnh đi vào trong đại sảnh, trong đại sảnh cả nam lẫn nữ đều sôi nổi tiến lên chào hỏi. tiếp xúc, trong đó còn có một ít thanh niên nam nữ lần đầu tiên gặp mặt Lý Dĩnh đều xin chữ ký.

Lý Dĩnh thủy chung vẫn duy trì vẻ mỉm cười tao nhã. không chút hoang mang ký tên cho những người đó, cũng không có chút nào cao ngạo cùng không kiên nhẫn.

Mà người thanh niên bên cạnh Lý Dĩnh tựa hồ thân phận cũng không đơn giản. trong đại sảnh chỉ ít có một nửa người chào hỏi hắn. bất quá hắn chỉ gật đầu đáp lại. thái độ ôn hòa. thậm chí cũng không lộ ra bao nhiêu hứng thú đối với mấy cô gái chủ động bắt chuyện, mà vài lần đưa ánh mắt nhìn về phía cửa thang lầu, tựa hồ đang chờ mong Tô San xuống lầu.

Hành động của thanh niên không tránh được ánh mắt Trần Phàm, điều này làm cho Trần Phàm thoáng nhăn mày, theo hắn xem ra. trong con người tên thanh niên kia toát ra vẻ chờ mong, vượt xa khách nhân bình thường, dù là kẻ ngốc cũng phát giác được vấn đề trong đó.

“Hắn gọi là Triệu Hoàn, là sinh viên năm hai của khoa quản lý chúng ta. là xã trưởng võ đạo xã trường học, từng làm bạn nhảy của rất nhiều ngôi sao tai to mặt lớn. danh khí không nhỏ.” Làm như nhận thấy đang Trần Phàm đang nhíu mày, Trương Thiên Thiên luôn luôn lựa chọn trầm mặc, trên môi chợt hiện lên một độ cong quỷ dị, không chút hoang mang nói: “Mặt khác, hắn vẫn là một trong những người theo đuổi Tô San, hơn nữa còn là người có thực lực nhất. Từ sau khi khai giảng. mỗi ngày hắn đều kiên trì tặng hoa cho Tô San. cho dù chúng ta đi huấn luyện quân sự. hắn cũng không hề gián đoạn.”

Dứt lời, Trương Thiên Thiên thâm ý liếc mắt nhìn Trần Phàm.

“Chẳng thể trách lúc chúng ta huấn luyện quân sự trở lại ký túc xá đều thấy hoa. nguyên lai đều là hắn tặng a?” Không đợi Trần Phàm mở miệng, một người bạn cùng phòng của Tô San tỉnh ngộ.

Mà Trần Phàm lại không cho là đúng nói: “Ai, suất ca như vậy, không ngờ lại đi trúng ý nữ tử như Tô San hay sao?”

Nguyên bản Trương Thiên Thiên đang cố gắng thông qua diễn cảm biến hóa cùng câu trả lời của Trần Phàm để mà phỏng đoán, nghe được câu nói này của Trần Phàm, nhất thời không biết nói gì, nhất thời không biết nên làm sao trả lời.

“Mấy huynh đệ, các cậu ai muốn ký tên?” Cùng lúc đó, Tiêu Phong luôn luôn chú ý từng cử động của Lý Dĩnh đã không còn kiềm nén được, chuẩn bị ra tay.

Ngay cả Trần Phàm bên trong, cả ba người đều không để ý đến.

Vì thế Tiêu Phong cũng không nói thêm lời nào, lập tức đi tới chỗ Lý Dĩnh đang bị vây quanh xa xa.

Rất nhanh, Tiêu Phong ở trong biểu tình bất mãn của đám người, làm mặt dày túm lấy cánh tay Lý Dĩnh, không biết liêm sỉ nói: “Lý tỷ tỷ, chào cô, tôi muốn giúp bạn cùng phòng của tôi xin chữ ký có được không?”

Hành động của Tiêu Phong lập tức làm cho hiện trường yên tĩnh trở lại, đại đa số mọi người lộ ra ánh mắt kinh ngạc, không ai nghĩ tới da mặt Tiêu Phong lại dày tới trình độ như vậy.

“Buông tay anh ra.” Cùng lúc đó, Triệu Hoàn đang đứng sau lưng Lý Dĩnh lạnh lùng mở miệng.

Nghe được câu nói của thanh niên, đối mặt ánh mắt phun lửa của nam giới chung quanh. Tiêu Phong xấu hổ thu tay về, đồng thời chỉ chỉ tới chỗ đứng của Trần Phàm.

Nguyên bản Lý Dĩnh bị hành động thành linh của Tiêu Phong làm có chút xấu hổ, nụ cười trên mặt cũng có chút cứng ngắc, lúc này thấy Tiêu Phong buông tay ra. gương mặt khôi phục bình thường, mỉm cười: “Có thể.”

Khi nói chuyện, Lý Dĩnh theo phương hướng ngón tay của Tiêu Phong chỉ tới, đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Phàm.

Ngay sau đó nàng nhìn thấy được Trần Phàm đang đứng xa xa.

Chợt nàng giống như nhìn thấy được chuyện gì không thể tin nổi, đôi mắt to mê người tròng lớn tròn xoe khê nhếch miệng, trên mặt tràn ngập khiếp sợ!

62. Chương 62: Biểu Hiện Khác Thường

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Hành động khác thường của Lý Dĩnh lập tức khiến cho toàn bộ mọi người kể cả Trần Phàm đều chú ý.

Nhận thấy được vẻ khiếp sợ cùng hiếu kỳ tốt cùng trong con người của Lý Dĩnh,

Trần Phàm hơi nhíu mày, trong lòng thập phần nghi hoặc, chính mình tựa hồ cũng không nhận ra nàng, vì sao nàng lại dùng loại ánh mắt này nhìn mình?

Trần Phàm nhanh chóng rà soát lại một phen, cũng không tìm được thân ảnh Lý Dĩnh trong trí nhớ, đây cũng chính là nói, vận mệnh của hắn và Lý Dĩnh trước hôm nay chính là hai đường thẳng song song, không hề có phát sinh sự xuất hiện nào cùng đường.

“Lý tỷ, cô làm sao vậy?” Mắt thấy Lý Dĩnh hoàn toàn lâm vào trong sự khiếp sợ,

Triệu Hoành đứng phía sau nàng lập tức tiến lên đỡ lấy Lý Dĩnh, lo lắng hỏi han.

Nghe câu hỏi của Triệu Hoành. Lý Dĩnh từ trong sự khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, thở sâu một hơi, gượng cười: “Tiểu Hoành, tôi không sao?”

Nói xong, Lý Dĩnh vừa nhìn chăm chăm đôi con ngươi dài dẫu sương gió của Trần Phàm, vừa hướng Trần Phàm đi tới.

“Lý Dĩnh làm sao vậy?”

“Đúng a, vì sao nhìn thấy tiểu tử đó lại giống như bị mất hồn?”

Lúc trước lực chú ý của Triệu Hoành đều đặt trên người Tiêu Phong, sợ Tiêu Phong nhân cơ hội ăn bớt. lúc này nghe được chung quanh truyền đến tiếng nghị luận, khê nhíu mày, hướng Trần Phàm nhìn lại.

Ngay sau đó, hắn cũng giống như Lý Dĩnh, hoàn toàn sững sờ Ngay tại chỗ!

Khiếp sợ!

Khiếp sợ không gì sánh được!

So sánh với Lý Dĩnh mà nói, vẻ khiếp sợ trên mặt Triệu Hoành còn nhiều hơn.

“Di, mọi người xem, sắc mặt Triệu Hoành cũng không đúng!”

Nhận thấy được sắc mặt Triệu Hoành biến hóa, người chung quanh lại nghị luận, mà Lý Dĩnh đã lập tức đi tới trước người Trần Phàm.

Lý Dĩnh còn chưa tới, hương vị trên người đã thổi vào mặt, nhắm thẳng lỗ mũi Trần Phàm chui vào.

Khác với Dai Fu, hương thơm trên người Lý Dĩnh cũng không phải hương thơm của cơ thể, mà là hương nước hoa phi thường sang quý.

Đứng cách Trần Phàm khoảng một thước, Lý Dĩnh lại nhìn Trần Phàm thật sâu, theo sau gương mặt dần dần khôi phục bình thường, nhàn nhạt cười: “Chào anh, là anh cần ký tên sao?”

Vô luận là Lý Dĩnh hay Triệu Hoành, biểu hiện quái dị của hai người Trần Phàm đều nhìn thấy rõ, nhưng không hiểu vấn đề bên trong. Lúc này ngạc nhiên nghe được Lý Dĩnh nói như thế, lập tức cười khổ nói:

“Lý tiểu thư, là như vậy, người bạn học này của tôi cực kỳ sùng bái cô, muốn xin chữ ký của cô, nhưng lại không dám nói thẳng, cho nên kéo tôi đệm lưng.”

Lời của Trần Phàm vừa thốt ra, vẻ mặt Tiêu Phong xấu hổ, diễn cảm giống như đang nói: “Kháo, tiểu Phàm! Cậu lại vì nữ nhân đâm huynh đệ ta một dao!”

Tiêu Phong liếc mắt dùng ánh mắt nhìn Trần Phàm oán hận, Lý Dĩnh lại là sững sờ. tựa hồ Ngay từ đầu nàng hoàn toàn không ngờ Trần Phàm sẽ cự tuyệt.

Không chỉ là Lý Dĩnh, dù là Trương Thiên Thiên và một số người khác cũng thật không ngờ điểm này.

Thậm chí...trong đó một ít người vì bảo trì phong độ không dám bắt chuyện cùng Lý Dĩnh, vẻ mặt Biểu tình ghen tỵ: “Tiêu tử này thật sự là không biết điều!”

“Đúng vậy, Lý Dĩnh chủ động ký tên cho hắn. hắn lại có thể chủ động cự tuyệt, thật sự là rất biết giả vờ!” Lập tức có người phụ họa.

Lời của hai người, Trần Phàm cùng Lý Dĩnh đều nghe được. Trần Phàm không hề tỏ vẻ gì, mà Lý Dĩnh lại lộ ra dáng tươi cười tự giễu, nhẹ nhàng nga một tiếng, diễn cảm cực kỳ mất tự nhiên, giọng nói hơi có vẻ quý dị.

Chợt nàng kiệt lực điều chỉnh cảm xúc một chút, không hề nói thêm gì với Trần Phàm, trực tiếp xoay người rời đi.

“Kháo, tiểu Phàm, cậu có làm hay không? Lý Dĩnh chủ động ký tên cho cậu. cậu lại có thể cự tuyệt?” Mắt thấy Lý Dĩnh rời đi. Tiêu Phong túm Trần Phàm: “Hay là cậu cố ý? Tính toán dùng lạt mềm buộc chặt?”

“Lạt mềm buộc chặt cái đầu cậu!” Trần Phàm bị Tiêu Phong đổ lên đầu sóng ngọn gió có chút buồn bực. tức giận nói: “Tôi không quen biết nàng, hơn nữa chưa từng nghe nàng ca hát, cần nàng ký tên làm gì?”

Tiêu Phong á khẩu không trả lời được!

Mà Trương Thiên Thiên luôn thờ ơ lạnh nhạt với tất cả chuyện này lại thử hỏi: “Trần Phàm, có phải anh nhận thức Lý Dĩnh hay không a? Sao tôi lại cảm thấy ánh mắt nàng nhìn anh rất quái lạ?”

Lời của Trương Thiên Thiên vừa thốt ra. mấy người Tiêu Phong cũng lập tức nhớ lại một màn quý dị vừa rồi. một đám đều dùng ánh mắt mong chờ nhìn Trần Phàm.

Theo bọn họ xem ra, nếu Trần Phàm từng cùng thiên hậu Châu Á xảy ra vụ tai tiếng tình dục nào đó, ngày mai phỏng chừng liền hoàn toàn nổi danh.

“Trương đại mỹ nữ, cô Chẳng lẽ chưa từng nghe qua những lời lòng hiếu kỳ hại chết miêu hay sao?” Trần Phàm nheo mắt lại. như cười như nói: “Nhiều người như vậy đang nhìn tôi. cô là muốn đẩy tôi ra đầu sóng ngọn gió, hay là muốn cho tôi bị họ dùng nước bọt làm chết đuối?”

Làm như đã nhận ra vẻ tức giận che giấu tận sâu trong con người Trần Phàm, trong lòng Trương Thiên Thiên tuy rằng không thoải mái. lại không dám nói thêm gì nữa. mà là giả vờ uống rượu che giấu ý tưởng đích thực trong nội tâm của mình.

Đến nỗi mấy người Tiêu Phong tuy rằng tò mò, nhưng cũng không hỏi thêm lời nào.

Chính là...vô luận là Trần Phàm, hay là người bên cạnh hắn đều nhận thấy được. Triệu Hoành đang được vây quanh bên kia, sẽ thường thường đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Phàm.

Không khí tựa hồ như đã khôi phục lại bình thường. duy nhất khác nhau chính là, phía trước mấy người Trần Phàm bị mọi người khinh nhờn trong nháy mắt lại biến thành tiêu điểm buổi party.

Nhất là Trần Phàm, vốn đầu tiên hắn được Trương Thiên Thiên chủ động chào hỏi, sau lại có Lý Dĩnh chủ động tặng chữ ký.. hơn nữa hắn còn trực tiếp cự tuyệt!

Không biết qua bao lâu, đàn dương cầm trong đại sảnh cũng đã ngừng lại, cơ hồ tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về hướng cửa thang lầu.

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Tô San trong bộ váy trắng liền áo đi cùng đi Điện chậm rãi từ trên lầu đi xuống.

Bộ áo váy màu trắng vốn do một vị đại sư nổi tiếng tại Hong kong đích thân làm ra. mặc trên người Tô San có vẻ thập phần vừa người, thanh lịch mà không hề mất vẻ phần chân.

Nhưng.. .nàng thân là diễn viên buổi party hôm nay, tựa hồ cũng không vui, nụ cười trên mặt có chút gượng ép không nói. đôi mày thanh tú hơi cau lại, giống như là bị ủy khuất.

Nhưng nàng che giấu rất khá, người bình thường khó phát hiện ra.

Dần dần, dần dần, Tô San cùng đi Điện đi xuống cầu thang, đi tới một sân khấu được bố trí tạm thời trong đại sảnh, tiếp nhận phục vụ đưa lên microphone, nở nụ cười hơi có vẻ gượng ép: “Cảm tạ các bạn đêm nay đã đến tham gia buổi tiệc sinh nhật của tôi. hi vọng các bạn có thể có một buổi tối thật vui vẻ ở nơi này!”

Ba ba!

Thanh âm Tô San vừa hạ xuống, Ngay cả Trần Phàm bên trong tất cả mọi người đều vỗ tay.

Cùng lúc đó, một người phục vụ đẩy xe bánh kem đi tới trước mặt Tô San, mở ra cấm nển, thuần thực đốt lên. tổng cộng mười chín cây.

Khi người phục vụ châm cây nến cuối cùng, đèn trong đại sảnh bỗng nhiên tắt ngấm. ca khúc sinh nhật du dương liền vang lên.

“Chúc bạn sinh nhật vui vẻ.

Chợt tiếng ca của mọi người cũng vang lên, mỗi người đều vỗ tay, đi theo tiết tấu, tặng cho Tô San lời chúc phúc chân thành nhất.

Trên bậc thang, nguyên bản Tô San đang tâm tình không tốt, nghe được tiếng hát chúc mừng sinh nhật của mọi người, trong lòng nhất thời cảm thấy cảm động, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười phát ra tận sâu trong nội tâm lần đầu tiên trong đêm nay.

Trước khi xuống lầu, nàng đã nhìn thấy được Trần Phàm, biết chỗ đứng của hắn, nhưng vẫn cố ý không tiếp xúc với ánh mắt của hắn.

Lúc này thấy ca khúc đã sắp kết thúc, nàng nhin không được dùng khéo mắt liếc nhìn Trần Phàm.

Tựa hồ...nàng muốn nhìn thấy bộ dạng Trần Phàm hát bài hát mừng sinh nhật cho nàng.

Ngay sau đó, nụ cười trên mặt nàng nhất thời cứng ngắc lại!

Cách đó không xa, Trần Phàm cũng không cùng những người khác ca hát, mà là cúi đầu. cũng không biết đang làm gì.

Nhìn thấy một màn như vậy, nụ cười trên mặt Tô San lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. chỉ còn lại vẻ mặt ủy khuất, cái mũi có chút lên men...

Nàng rõ ràng nhớ kỹ, khi nãy bảo tiêu giao danh sách quà tặng cho nàng, cũng không có tên Trần Phàm.

Đây cũng chính là nói, trong toàn bộ khách nhân đến hôm nay, Trần Phàm là người duy nhất không tặng quà.

Hắn không biết sinh nhật của mình cũng không sao, không tặng quà sinh nhật cũng không sao, nhưng...vì sao Ngay cả bài hát chúc sinh nhật hắn cũng không muốn hát tặng cho mình?

Hắn thật sự có xem mình là vị hôn thê của hắn không?

Dưới ánh nến, thân thể mềm mại của Tô San hơi run rẩy lên...

63. Chương 63: Quà Sinh Nhật

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Tự ti cùng kiêu ngạo.

Đây là bẩm sinh trong lòng mỗi người, không thể hủy diệt, chỉ có thể tận hết cố gắng lớn nhất đi duy trì sự cân bằng.

ở trong mắt Tô Thanh Hải, Tô San được nuông chiều từ bé, tật xấu trên người không ít.

Nhưng trong mắt một số người chung quanh Tô San. nàng xuất thân cao quý, điều kiện bản thân xuất sắc, vô luận là học tập hay ở phương diện khác, nàng đều làm được tốt nhất.

Có lẽ, nàng không được cứng cỏi như Điền Thảo, nhưng cũng không giống như những cô con gái nhà giàu được chiều chuộng, thậm chí so với một ít những đứa trẻ sinh hoạt tại đô thị càng kiên cường hơn một chút.

Từ nhỏ đến lớn, cho dù nàng bị thương cũng sẽ không biểu lộ ra trước mặt người bên ngoài. nhiều nhất là trốn trong lòng mẹ mình tự liếm miệng vết thương.

Vào lúc này, bên tai quanh quẩn tiếng ca chúc phúc, trước mắt lóe ra ánh nến đại biểu cho sự lãng mạn cùng hạnh phúc, tuy nhiên nàng không cách nào được vui vẻ.

Bất quá nàng cũng không đem tâm tình chân thật nhất trong nội tâm biểu hiện lên trên mặt. trên mặt nàng thủy chung lộ vẻ tươi cười, dù vì nàng không biết cách giả tạo, nên nụ cười kia nhìn qua nhiều ít có chút mất tự nhiên.

Ba ba...

Một lát sau, âm nhạc biến mất, tiếng ca dần dần tan đi, tiếng vỗ tay lại vang lên.

“Cảm ơn. cảm ơn các bạn!” Tô San vốn đang cúi đầu. sau đó mãnh liệt hít sâu một hơi. dùng sức thở mạnh, giống như đem sự buồn bực cùng ủy khuất trong lòng toàn bộ phun đi ra.

Tựa hồ chỉ là trong nháy mắt. Tô San đã thổi tắt toàn bộ ngọn nến. trong đại sảnh thoáng lâm vào bóng tối ngẩn ngui.

Rất nhanh, ngọn đèn lại sáng lên. Tô San được sự trợ giúp của dì Điền cắt bánh ngọt. party chính thức bắt đầu.

“Uy, tiểu Phàm, cậu phát ngốc cái gì? Ăn bánh ngọt!” Mắt thấy Trần Phàm như lâm vào hồi ức, thân thể vẫn không nhúc nhích. Tiêu Phong nhìn không được đẩy Trần Phàm.

Hành động của Tiêu Phong làm cho Trần Phàm đang thất thần chợt bừng tỉnh, trong nháy mắt đó, trong con người hắn lộ ra bi thương thật sâu.

Bất quá...cũng chỉ là trong nháy mắt. khi hắn ngẩng đầu lên. sắc mặt đã hoàn toàn khôi phục bình thường, nhìn Tiêu Phong gật đầu cười, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía trước.

Phía trước, Tô San đã cắt xong khối bánh ngọt đầu tiên, đưa tới Ngay trước mặt thiên hậu Lý Dĩnh.

Lý Dĩnh ôm nhẹ Tô San một chút, đưa lên lời chúc phúc, mới tiếp lấy bánh ngọt nhẹ nhàng cắn qua một miếng.

Theo sau, Tô San cũng không còn tự mình cắt bánh ngọt mà nhờ dì Điền giúp đỡ, cắt xong bàn giao cho phục vụ. do phục vụ đưa đến tay mỗi người.

Mà Tô San lại nhân cơ hội này bước xuống sân khấu, đi đến trong đám người. chào hỏi mọi người.

Sau khi chào hỏi ba người Trương Thiên Thiên. Tô San đưa mắt nhìn bốn người Trần Phàm, cười nói: “Cảm ơn các anh đã đến dự buổi sinh nhật của tôi.”

“Tô đại mỹ nữ. có thể giới thiệu một mỹ nữ cho bốn suất ca được không?” Tiêu Phong cũng không nhận ra được vẻ dị thường của Tô San, trên ghẹo nói.

Tô San cười gật đầu: “Không thành vấn đề, anh xem trúng vị mỹ nữ nào nói với tôi. tôi giúp anh giới thiệu.”

“Thật sự?” Tiêu Phong tựa hồ thật không ngờ Tô San lại dễ dàng đáp ứng như thế. có chút mừng rỡ: “Tôi xem trúng vị muội tử mặc lễ phục màu đen kia, giúp tôi giới thiệu đi.”

Tiêu Phong vốn thích tán gái cũng không thua gì lòng nhiệt tâm nghiên cứu nghệ thuật cơ thể người của Chu Văn. mắt thấy Tô San đáp ứng, trực tiếp lôi kéo Tô San đi thẳng về góc đông bắc, hướng một cô gái đáng người cao gầy đi đến.

Trước khi đi, Tô San chào tạm biệt mấy người Trần Phàm, ánh mắt khi nhìn Trần Phàm lại thập phần bình tĩnh.

Khác với Trương Thiên Thiên, Tô San là một cô gái thẳng thắn, nội tâm của nàng cơ hồ là tờ giấy trắng đơn thuần, thủy chung luôn lộ vẻ tươi cười chính là vì không muốn để cho người ngoài nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của nàng mà thôi!

Đối với khả năng này của nàng, đừng nói tiêu chuẩn giả tạo của nàng Ngay cả so sánh với bác sĩ tâm lý Dai Fu. dù là cùng Trương Thiên Thiên so sánh cũng đã kém cách xa vạn dặm.

ở dưới tình hình này, lấy ánh mắt Trần Phàm, nếu còn nhìn không ra tâm tình Tô San không tốt. đó mới là việc lạ.

Tuy rằng đã nhận ra điểm này, nhưng Trần Phàm cũng không nói gì. theo hần xem ra. tâm tình Tô San không tốt. hẳn là bởi nguyên nhân vợ chồng Tô Thanh Hải không thể trở về.

Thời gian trôi qua, không khí buổi tiệc càng lúc càng nóng nẩy, trong sàn nhảy những thân ảnh quần quýt khiêu vũ ngày càng nhiều.

Trong đó có một số người cố gắng mời Tô San. bất quá đều bị Tô San cự tuyệt.

Mắt thấy một số người mời Tô San thất bại, Triệu Hoành trong thân lễ phục màu trắng, hít sâu một hơi. kiệt lực thể hiện một nụ cười có thể nói hoàn mỹ mê người. lập tức đi tới trước người Tô San, một tay đặt sau lưng, làm ra một động tác mời cực kỳ thân sĩ: “Tô San, có thể mời cô nhảy một bài không?”

Sau khi chào hỏi hết với mọi người, Tô San có chút mệt mỏi, nhìn thấy Triệu Hoành xuất hiện Ngay trước mặt mình, hơi có vẻ xin lỗi nói: “Thật ngại quá. Triệu Hoành, tôi hơi mệt một chút.”

“Nha.” Dù Triệu Hoành cũng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng Tô San cự tuyệt vẫn làm sắc mặt hần hơi đổi. nhưng sau đó hần lại lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Sắc mặt của cô đích xác không tốt lắm. nếu như quá mệt mỏi, liền đi nghỉ ngơi sớm một chút đi, tin tưởng bọn họ đều có thể hiểu được.”

“Cảm ơn.” Tô San theo lễ tiết gật đầu cảm tạ. nhưng sau đó xoay người đi về hướng đi Điện.

Tựa hồ nàng thực sự có chút mệt mỏi, muốn tìm một chỗ dựa vào.

Lúc chín giờ, vì muốn đem không khí đẩy lên đỉnh cao, Lý Dĩnh từng là thiên hậu không ngờ lại chịu lên sân khấu ca hát. mà Triệu Hoành cũng không chút thua kém đảm đương việc làm bạn nhảy của nàng.

Hai người vừa ra sân, vỗ tay không ngừng, không khí trong nháy mắt đạt tới đỉnh!

Trong đó, phong cách vũ kỹ của Triệu Hoành lại chinh phục tuyệt đại bộ phận MM xinh đẹp trong hiện trường, cho tới lúc hần bước xuống sân khấu, mấy MM không hẹn mà cùng tiến lên bắt chuyện với hần.

Nhưng làm cho các MM thất vọng chính là Triệu Hoành cũng không biểu hiện ra chút hứng thú đối với các nàng, lại thường xuyên đưa ánh mắt nhìn về hướng Tô San. vẻ ái mộ trong con ngươi hiện lên rất rõ ràng.

Lý Dĩnh đi lên sân khấu biểu diễn xong, liền cùng Triệu Hoành xin cáo từ trước.

Lúc rời đi, Lý Dĩnh lại ôm Tô San, nhìn ra được quan hệ của hai người không tệ, mà Triệu Hoành lại có chút tiếc nuối, tiếc nuối không nắm chắc cơ hội hôm nay.

Theo hần xem ra, trường hợp như hôm nay cũng không thể lấy được niềm vui của Tô San, như vậy ngày sau sẽ càng khó.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng Triệu Hoành tựa hồ cũng không nguyện ý buông tha, ngược lại ý chí chiến đấu càng tăng lên.

Không chiếm được, vĩnh viễn đều là tốt nhất.

Dùng những lời này để hình dung tâm tư của Triệu Hoành là chuẩn xác nhất.

Lý Dĩnh ra về làm cho không khí buổi tiệc trở nên ảm đạm xuống tới. những khách nhân cũng lần lượt rời đi. trong đó nguyên bản có một ít nam nữ vốn không quen biết nhau nhưng khi rời đi lại đi chung cùng nhau.

Trần Phàm cũng cùng mấy người Tiêu Phong cùng nhau rời đi. trước khi đi hắn đem một đồ vật đặt vào trong tay dì Điền.

Nhận được vật Trần Phàm lưu lại, dì Điền an bài phục vụ thu dọn hiện trường, sau đó đi lên lầu tìm Tô San.

Bởi vì...Trần Phàm khi đưa đồ vật cho bà, nói cho bà biết, đó là quà sinh nhật hắn chuẩn bị cho Tô San.

Trong một gian phòng ngủ trong biệt thự lầu hai, Tô San đang ngồi trên giường, không giống như ngày thường vẫn nguyên rửa Trần Phàm, chỉ là lẳng lặng ngồi yên.

Nghe được tiếng đập cửa, Tô San tựa hồ biết là dì Điền, đứng dậy mở cửa, mỉm cười nói: “Dì Điền, đại sảnh cứ cho bọn họ thu dọn đi. hôm nay chúng ta ở lại đây là được. Dì cũng mệt mỏi cả ngày, tắm rửa đi ngủ sớm một chút.”

“Tiểu thư. tôi không sao cả. chờ bọn họ thu dọn xong lại ngủ.” Dì Điền nói xong đem hộp quà Trần Phàm đưa cho bà đưa tới trước mặt Tô San: “Đúng rồi. tiểu thư. trước khi rời đi Trần thiếu bảo tôi đem hộp quà này giao cho cô, nói là quà tặng sinh nhật cho cô.”

Trần Phàm tặng quà sinh nhật?

Mấy chữ này giống như thiên lôi nổ vang bên tai Tô San. trong lúc nhất thời nàng ngất ngẩn cả người. thế cho nên cũng không lập tức đi đón lấy hộp quà tặng.

Nhận thấy được biểu tình biến hóa của Tô San, dì Điền không khỏi hiểu ý cười, bà làm sao không nhìn ra đêm nay tâm tình Tô San không tốt. trong chuyện này ngoại trừ việc vợ chồng Tô Thanh Hải không thể trở về, còn có một bộ phận nguyên nhân là ở trên người Trần Phàm.

“Cảm ơn dì. dì Điền.” Sau thoáng ngất người ngẩn ngủ, Tô San hơi có chút kích động tiếp nhận hộp quà tặng. mà dì Điền lại chủ động thối lui ra khỏi phòng. hơn nữa còn giúp khép cửa phòng lại.

Hai tay run rẩy cầm hộp quà chỉ cỡ nắm tay, Tô San giống như đang cầm bảo bối, kích động không thôi.

Phải biết rằng, đêm nay nàng thu được mấy chục món quà tặng, nhưng cũng chưa từng liếc mắt nhìn một lần!

Chậm rãi đi tới bên giường, Tô San ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng đặt hộp quà tặng lên giường. nhưng không lập tức mở ra.

“Tên hỗn đản đập phân chó này xem như còn có lương tâm. biết chuẩn bị lễ vật cho mình!” Tô San thì thào tự nói một câu, đồng thời khóe miệng hiện lên một ý cười hạnh phúc không thể che giấu.

Hít sâu một hơi, Tô San nhanh chóng mở ra hộp quà tặng.

Nhưng Ngay khi nàng nhìn thấy bên trong hộp quà tặng. cả người nàng giống như bị điện giật. trực tiếp đặt móng ngón luôn xuống mặt đất.

64. Chương 64: Ba Lần Cơ Hội

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Trống không?

Điều này sao có thể?

Tô San hoàn toàn ngây dại.

Nàng nằm mơ cũng thật không NGỜ, Trần Phàm đưa hộp quà cho nàng lại là trống không.

Từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục.

Lúc này, dùng những lời như thế để hình dung tâm tình của Tô San thật sự rất thích hợp.

Nguyên bản bởi vì Tô San nhận được quà sinh nhật của Trần Phàm tâm tình trở nên cực kỳ vui vẻ, nhưng ngay lúc này nhìn thấy hộp quà tặng trống rỗng, tâm tình vui sướng không còn sót lại chút gì, có chỉ là đau lòng!

Nàng thật không ngờ, Trần Phàm lại ở Ngay trong ngày sinh nhật của nàng trêu đùa nàng như vậy, chuyện trêu đùa này đối với nàng mà nói, là một sự cười lạnh, lạnh tới mức làm nàng nhận không được rùng mình.

Theo sau, nàng cơ hồ theo bản năng lấy ra điện thoại di động, bấm dãy số của Trần Phàm.

Giờ khắc này, nàng cắn chặt môi. hai mắt hơi có chút phồng hờn, trước mắt một mảnh hơi nước.

Bên kia điện thoại, Trần Phàm đúng lúc bước xuống xe Tiêu Phong, ngạc nhiên nhận thấy được di động trong túi chấn động, lập tức lấy ra. nhìn thấy là điện thoại của Tô San, chần chờ, mỉm cười nói: “Lão bà ngoan, nhận được lễ vật rồi sao?”

“Trần Phàm, anh là tên hỗn đản!” Nguyên bản tâm tình Tô San cực kỳ không xong, nghe được lời trêu chọc của Trần Phàm, hoàn toàn nổ bạo.

Cho tới nay, mặc dù trong thời gian Tô San “tranh đấu” với Trần Phàm luôn rơi ở hạ phong, cũng thường xuyên bị khinh bỉ, nhưng chân chính tức giận cơ hồ không có.

Giờ này khắc này, vẻ tức giận toát ra trong giọng nói của Tô San làm cho Trần Phàm ngạc nhiên.

“Tô San. cô làm sao vậy?” Biết được tâm tình Tô San thập phần không xong. Trần Phàm cũng không tiếp tục hi hi ha ha, mà là trịnh trọng hỏi.

Nước mắt chậm rãi trào ra trong vành mắt Tô San, lướt qua khuôn mặt mê người của nàng, nàng cắn chặt môi. dùng hết khí lực hô: “Hỗn đản, anh cút đi!”

Ba!

Dứt lời, Tô San trực tiếp cúp điện thoại.

“Đồ...đồ...”

Bên tai quanh quẩn tiếng hồi âm. cả người Trần Phàm sững sờ ngay tại chỗ, đôi mày cau chặt lại.

Nàng làm sao vậy?

Trần Phàm khép lại di động, trong lòng tự hỏi.

Chậm rãi châm một điếu thuốc lá. Trần Phàm ngồi xổm trên đường phố, rít thuốc thật mạnh đồng thời suy tư nguyên nhân nổ bạo của Tô San.

Cùng lúc đó, ở bên kia. Tô San lau nước mắt, sau đó cầm cái hộp không trên giường, theo bản năng định ném đi!

Từ nhỏ đến lớn. cho dù Tô San có tức giận, cũng không có thói quen tùy tiện ném đồ vật.

Lần này đây, tuy rằng nàng nhất thời xúc động, nhưng cuối cùng vẫn nhận được.

Cuối cùng nàng không ném bỏ hộp quà tặng trong tay, mà gắt gao cầm chặt cái đáy hộp quà.

Bỗng nhiên...

Tô San nhìn thấy một tờ giấy từ trong hộp quà rớt ra, phiêu dàng trên không trung.

Màu sắc của tờ giấy cùng bên trong hộp quà giống nhau, trước đó nàng cũng không có nhìn thấy.

Cơ hồ theo bản năng, nàng liền chụp được tờ giấy.

Xoa xoa nước mắt, Tô San buông hộp quà tặng trong tay, mở lòng bàn tay lộ ra tờ giấy.

Dưới ánh đèn, trên tờ giấy màu hoàng kim viết một đoạn chữ lớn như rồng bay phượng múa: “Lão bà thân ái, xin tha thứ cho tình thương của tôi quá thấp, tôi nghĩ hai ngày thật sự nghĩ không ra cần mua lễ vật gì cho cô. Cuối cùng tôi quyết định tặng cho cô ba lần cơ hội, ba lần cơ hội để tôi làm việc cho cô, nói cách khác, sau này, ở bất cứ thời gian và địa điểm nào, cũng có thể đưa ra yêu cầu với tôi, ân... cho dù là yêu cầu vô lễ, chỉ cần không làm trái nguyên tắc làm người của tôi, xem như có lên núi đao, xuống biển lửa cũng sẽ thực hiện không chối từ.”

Oanh!

Ngạc nhiên đọc được đoạn câu viết này, Tô San hoàn toàn trợn tròn mắt.

Thậm chí. so với lúc nhìn thấy hộp quà tặng trống rỗng, trong lòng nàng càng thêm khiếp sợ.

Lễ vật!

Đây là lễ vật hấn tặng cho mình!

Giờ khắc này, Tô San phảng phất như từ cửu u vực sâu về tới thiên đường, một cảm giác vui mừng cùng hạnh phúc không thể diễn tả được bằng lời tràn ngập ở trong lòng của nàng, để nàng lập tức nín khóc mỉm cười, cười thật sáng lạn.

Đây là lễ vật đặc thù nhất nàng thu được suốt mười chín năm nay.

Đây là một phần lễ vật mà nàng nằm mơ cũng thật không ngờ đến.

Đồng dạng, đây cũng là một phần lễ vật khiến nàng bồi hồi từ thiên đường cùng địa ngục, ban đầu nàng vì chuyện Trần Phàm tặng lễ vật cho mình mà cảm thấy vui mừng, sau đó bởi vì hộp quà tặng trống không, nàng cảm thấy đau lòng, hiện giờ...nhìn thấy lễ vật chân chính, nàng mừng rỡ như điên.

Sau thoáng kích động, Tô San thật cẩn thận đem phần lễ vật đặc thù này thu vào, sau đó nàng nhớ lại một màn mình mới nói giận bùng nổ với Trần Phàm, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.

Không có chút nào do dự, Tô San liền cầm lấy di động bấm dãy số của Trần Phàm.

Bên kia điện thoại, Trần Phàm hút hết một điếu thuốc vẫn không nghĩ thông suốt vì sao Tô San lại tức giận đến như thế, đang do dự có nên gọi điện hỏi lại Tô San hay không, lại nghe được điện thoại vang lên.

Nhanh chóng lấy ra di động, nhìn thấy chủ nhân cuộc điện thoại, Trần Phàm chợt ngẩn ra, sau đó liền chuyển máy.

“Thật...thật xin lỗi.” Điện thoại chuyển được, không đợi Trần Phàm nói chuyện, trong điện thoại truyền ra thanh âm của Tô San.

Ân?

Bên tai vang lên ba chữ “thật xin lỗi” của Tô San, biểu tình Trần Phàm cần bao nhiêu phần khích liền có bấy nhiêu phần khích, hấn dờ khóc dờ cười hỏi: “Lão bà. rốt cục cô đang làm cái quỷ gì?”

“Tôi...tôi...” Trong lòng đồng thời áy náy, Tô San lại không biết làm sao mở miệng, nín nửa ngày, cuối cùng cắn răng nói: “Thực xin lỗi. khi nãy tôi không nhìn thấy được tờ giấy bên trong hộp quà.

Nói tới đây, Tô San cũng không tiếp tục nói tiếp, theo bản năng trong đầu hiện ra nội dung tờ giấy, nụ cười trên mặt càng trở nên sáng lạn.

Nàng hiểu được trước khi mình mời đám người Tiêu Phong, Trần Phàm có lẽ không biết sinh nhật của nàng.

Nhưng sau khi Trần Phàm biết được sinh nhật của nàng, suy nghĩ suốt hai ngày nên tặng lễ vật gì cho nàng. điều này cũng đã đủ chứng minh tâm ý của Trần Phàm.

Trọng yếu hơn là phần lễ vật này Tô San thật thích...

Phải biết rằng, Tô San giao phong cùng Trần Phàm có chiến có bại, hiện giờ lấy được sát khí siêu cấp, sau này muốn thắng Trần Phàm, đó chẳng qua là lãng phí một cơ hội mà thôi.

Mà đây chính là ý Tô San muốn có nhất!

Theo ý nào đó mà nói, Trần Phàm nghĩ ra tặng lễ vật này cũng là hao hết tâm tư.

Cảm xúc của nữ nhân giống như khí hậu của mùa xuân, trước một khắc nàng có thể khóc khóc tích tích, mà rất nhanh nàng sẽ cười hì hì.

Tô San chính là tấm gương rõ nhất, trước đó còn mới khóc thương tâm muốn chết, lúc này trong lòng lại ngọt ngào như mới được ăn mặc.

Mà bên kia điện thoại Trần Phàm cũng thật không biết nói gì.

Hắn như thế nào cũng thật không ngờ, Tô San lại vì chuyện lễ vật mà phát hỏa với hắn.

Trong lúc không nói gì. trong lòng Trần Phàm bỗng nhiên vừa động. di, nha đầu này tự dưng lại để ý mình có tặng quà hay không... hay là?

Trong lòng có ý nghĩ này, Trần Phàm lập tức cười hì hì hỏi: “Lão bà ngoan a, nói đi, có phải bị lễ vật của lão công làm cảm động tới mức khóc lóc? Còn nữa. cô để ý tới lễ vật của lão công như vậy, hay là đối với lão công khăng khăng một mực, yêu lão công đến một vạn năm không thay đổi?”

Ngạc nhiên nghe được những lời này của Trần Phàm, trái tim nhỏ của Tô San chợt nhảy mạnh kinh hoàng, trên mặt hiện lên một luồng ửng đỏ, mắng: “Cút!”

vẫn là chữ “cút” như cũ. nhưng giọng nói đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Tốt lắm. tôi lặn đây.” Trần Phàm tự nhiên biết lúc này Tô San chỉ đang nói đùa, giả vờ muốn cúp điện thoại.

Hành động vô sỉ của Trần Phàm làm Tô San buồn bực không thôi: “Trần Phàm, anh không thể.. đứng đắn hơn một chút sao?”

Tô San vốn muốn nói là lãng mạn, lại cảm thấy không ổn, lập tức đổi thành đứng đắn.

“Được rồi, lão bà đại nhân, cô còn có gì phân phó?” Trần Phàm nghiêm trang nói.

Tô San vênh chiếc miệng nhỏ, suy tư vài giây đồng hồ, bỗng nhiên nói: “Hôm nay lúc hát bài hát sinh nhật, anh không có hát, hiện tại anh phải đền bù lại.”

“Được, được.” Ngay người nghe được lời này của Tô San. trong đầu Trần Phàm theo bản năng hiện lên một hình ảnh. giọng nói cũng biến đổi. nhưng hắn rất nhanh liền điều chỉnh lại: “Lão bà, cô có thể nghĩ lại cho rõ ràng, chỉ vì hát một bài hát sinh nhật liền lãng phí một lần cơ hội quý giá, điều này không đáng!”

“Tôi nguyện ý, anh quản được sao.” vẻ mặt Tô San đắc ý, sau đó lại cảm thấy thật có hại. sửa lời nói: “Không được, đây là chuyện anh phải làm. là do anh thiếu tôi. hiện tại chỉ là trả về mà thôi, không thể tính lãng phí cơ hội.”

Lần này Trần Phàm cũng không cự tuyệt, hắn không lập tức hát. mà lấy ra một điều thuốc lá đốt lên, ngồi xồm đầu đường, coi thường ánh mắt kỳ dị của những người đi đường.

“Hát a.” Tô San đợi vài giây đồng hồ, không thấy động tĩnh, lập tức thúc giục.

“Hò.. Mạnh mẽ phun ra một hơi khói, Trần Phàm hát lên.

“Happy birthday to you..

Thanh âm khàn khàn thông qua điện thoại rơi vào trong tai Tô San. nàng nhắm mắt lại. hưởng thụ sự lãng mạn đến thật không dễ dàng.

Giờ khắc này, nàng chợt phát hiện Trần Phàm bị mình xem như hỡn dấn. cũng không phải là người không có tư tưởng như nàng vẫn nghĩ.

Thậm chí.. .Trong nội tâm nàng đã tuôn ra một ý niệm kỳ quái trong đầu: Đây là bài hát sinh nhật hay nhất mà mình từng được nghe qua đi?

65. Chương 65: Ngẫu Nhiên Gặp Nhau

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Ngay lúc trong lòng Tô San bị hạnh phúc chiếm lĩnh, bên cạnh đường. Trần Phàm cúi đầu. khom người. hoàn toàn không để ý tới đám đông đang vây xem chung quanh chỉ trò, thanh âm của hắn trầm thấp mà thông thả.

Cùng lúc đó, mí mắt của hắn kịch liệt nháy mạnh, trong con ngươi toát ra thật sâu bi thương.

“Happy birthday to you..

Tiếng hát trầm thấp mà khàn khàn lại vang lên. thanh âm quen thuộc lại quanh quẩn bên tai Trần Phàm, trong óc của hắn lại hiện ra hình ảnh đã điều khắc thật sâu trong trí nhớ.

“Tiểu Phàm, hôm nay là sinh nhật con gái của ta. cùng ta hát bài hát sinh nhật cho con gái của ta.” Trong hình ảnh. một nam tử thật thà phúc hậu buông cây súng đang chà lau trong tay xuống, vẻ mặt ý cười nhìn Trần Phàm nói.

Ý cười không thể che giấu. đem tâm tình của nam tử thật thà phúc hậu bày ra thật tinh tế - sinh nhật con gái. hắn rất vui vẻ.

“Con nói, lão Lưu. mỗi năm thầy đều đáp ứng con gái của mình dự sinh nhật cô ấy, lần này lại hứa suông với nàng đi?” Trần Phàm vừa hướng nam tử hàm hậu đi tới. vừa nói.

Nghe được lời nói của Trần Phàm, trong con ngươi nam tử hàm hậu hiện lên một tia tự trách, sau đó cười mắng: “Con không nên nhiều lời vô nghĩa như vậy, mau tới đây.”

Trần Phàm liếc mắt cũng không nói thêm lời vô ích. mà nam tử hàm hậu lại nhanh tay bấm điện thoại di động.

Điện thoại rất nhanh chuyển được, trong điện thoại truyền ra thanh âm hưng phấn của một cô gái: “Cha. cha sắp về tới nhà sao?”

“Khụ khụ.. .Oánh Oánh. thật xin lỗi. hôm nay cha có chuyện quan trọng cần phải xử lý, trở về không được.” Nghe được thanh âm con gái của mình, vẻ áy náy trong con ngươi của nam tử hàm hậu càng dày hơn. sau đó hắn kiệt lực điều chỉnh cảm xúc một chút, dùng giọng nói dịu dàng tiếp: “Quà tặng sinh nhật của con cha đã cho người gửi qua đường bưu điện, cha gọi điện thoại cho con. một là muốn xin lỗi con. hai là chúc con sinh nhật vui vẻ, cuối cùng sẽ cùng tiểu Phàm ca ca hát bài hát sinh nhật tặng con.”

“Không cần! Con không cần lễ vật! Con không thích nghe bài hát sinh nhật! Cha gạt con! Cha lại gạt con! Cha nói hôm nay sẽ trở lại!” Đầu bên kia điện thoại, cô gái thương tâm khóc: “Cha là đại lừa gạt! Sau này con sẽ không tin cha nữa!”

“Oánh Oánh. con hãy nghe cha nói.” sắc mặt nam tử hàm hậu có chút khó coi, hơn nữa là lo lắng, hắn lại làm sao muốn lừa con gái của mình?

Qua những năm tháng. hắn từng trong nhiều đêm trần trọc khó thể đi vào giấc ngủ. trong tay vẫn cầm chặt ảnh gia đình.

“Con không nghe! Con không nghe!” Cô gái rống lớn nói: “Cha gạt con. lừa bà nội, lừa mẹ, cha từ đầu tới cuối là một đại lừa gạt! Từ nay về sau. con không có người cha như cha!”

Ba!

Nói xong, cô gái trực tiếp cúp điện thoại.

Từ nay về sau. con không có người cha như cha!

Bên tai quanh quẩn lời nói của con gái. nam tử hàm hậu giống như bị lọt vào sét đánh, thân mình cứng ngắc tại chỗ.

Một loại cảm giác áy náy trong nháy mắt che kín nội tâm cùng khuôn mặt của hắn. tim của hắn vô cùng đau đớn.

Thậm chí.. thân thể hắn cũng kịch liệt run rẩy lên!

“Sư phụ. thầy chạy về đi. lần này con đi một mình là được.” Trần Phàm nghe được hai người nói chuyện, nhận thấy được sắc mặt biến hóa của nam tử hàm hậu. lập tức nói.

Nghe được lời của Trần Phàm, nam tử hàm hậu kiên quyết lắc đầu: “Không được.

Tiểu Phàm, chuyện lần này không Giống bình thường. thượng tằng muốn chúng ta không được sơ hở, một mình con. ta lo lắng.”

“Con gái của ta chỉ tức giận với ta mà thôi. ần. chỉ là tức giận...” Nói xong, nam tử hàm hậu miễn cưỡng cười, nhưng sau đó xoay người đi về phòng của mình.

Dưới ánh đèn. thân ảnh từng cao ngất của nam tử hàm hậu kia hơi có chút rũ xuống, đã tràn ngập hương vị dịu hiu.

Trong đầu hiện ra bóng lưng vắng vẻ cùng tự trách. Trần Phàm cảm thấy trái tim của mình giống như bị người dùng con dao sắc bén hung hăng đâm vào, một cổ đau đớn tê tâm liệt phế từ trái tim hắn hướng bốn phía thân thể lan tràn.

Dưới ánh đèn. thân thể hắn kịch liệt run rẩy lên. nước mắt nóng bỏng từ trên khuôn mặt kiên nghị lướt qua. chảy vào miệng.

“Lão công. anh xem. người kia hát bài sinh nhật cho bạn gái. hát đến xúc động. cảm động đến khóc.” Cách đó không xa. một cô gái ăn mặc thời trang nhìn thấy hành động của Trần Phàm lập tức kéo lấy cánh tay nam nhân bên cạnh, hâm mộ nói: “Quả thực rất lãng mạn!”

“Lãng mạn? Ngay buổi tối lại ngồi xổm trên đường cái. vừa hát bài hát sinh nhật, lại vừa rơi nước mắt. Anh xem đầu của hắn bị người đụng vỡ rồi!” vẻ mặt thanh niên kia xem thường nói.

Bá!

Trần Phàm đột nhiên mờ mắt. hai mắt đỏ bừng một mảnh, ánh mắt dọa người.

Nhìn thấy ánh mắt giống như dã thú của Trần Phàm, hai chân thanh niên mềm nhũn, theo sau không dám nói thêm lời vô ích. mà sắc mặt tái nhợt dẫn cô gái rời đi.

Cùng lúc đó, bên kia điện thoại Tô San đã nhận ra vẻ dị thường của Trần Phàm, cũng nghe được lời nói của đôi thanh niên nam nữ. liền vội vàng hỏi: “Trần Phàm, anh làm sao vậy? Ai khóc?”

“Ngô, gió mạnh thổi cát vào mắt tôi. kết quả nước mắt chảy lả tả. làm hại mấy người vây xem nghĩ tôi hát đến chỗ xúc động, ảm đạm rơi nước mắt. Mụ nội nó, tôi thật dọa người quá đi.” Trần Phàm hít sâu một hơi. kiệt lực khống chế giọng nói của mình: “Tốt lắm. Tô San. thời gian không còn sớm. cô cũng đã mệt mỏi cả đêm rồi. mau ngủ sớm một chút đi.”

“Ha ha. anh là con quỷ xui xẻo.” Nghe Trần Phàm vừa nói như thế. Tô San vẫn không hoài nghi. mà bị chọc cười, sau đó nàng lại nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi. anh về Ngủ không?”

“Không, đã muộn rồi, tôi sẽ ở lại ký túc xá.” Trần Phàm nói.

Tô San nga một tiếng, không nói thêm gì nữa. hơi có chút lưu luyến cúp điện thoại.

Nghe trong điện thoại truyền ra thanh âm “đô đô”, Trần Phàm cũng không lau nước mắt trên mặt. mà chậm một điệu thuốc lá. rút mạnh, người đi đường vây xem chung quanh cũng trước sau rời đi.

Sau khi hút hết điệu thuốc thử hai, Trần Phàm bắn bay tàn thuốc, đứng dậy rời đi.

ở trong mắt rất nhiều người “đứng đắn”, quán bar là địa phương thối nát. nơi đó xác suất một đêm tình vượt xa xác suất thân cận thành công còn lớn. đó là nơi thu nhỏ hình ảnh đạo đức tiêu vong. Mà đối với người thích sống về đêm mà nói. quán bar là thiên đường của bọn họ, bọn họ có thể ở nơi này kéo bỏ sự giả tạo, tùy ý cuồng hoan.

Phía trước ngồi xe Tiêu Phong đi về nơi này, Trần Phàm nhìn thấy hai bên đường có rất nhiều quán bar, hẳn theo trí nhớ hướng một quán bar đi tới.

Rất nhanh. Trần Phàm đi vào một quán bar có tên là Lam sắc Yêu Cơ, cũng không hề ngẩng đầu lên đi thẳng vào.

Dù đã qua mười một giờ đêm. nhưng trong quán bar kín người hết chỗ, những khách nhân đi đêm càng tăng vọt. thanh âm ly rượu va chạm liên miên không ngừng. trong sàn nhảy, những nam lẫn nữ thân phận khác nhau lần lượt điên cuồng vận vẹo thân thể, Giống như một đám ác ma đang loạn vũ.

Ngoại trừ những thân hình đang điên cuồng vận vẹo trong sàn nhảy, cùng nam nhân hoàn toàn lâm vào phát tiết, những nam nhân còn lại trong quán bar đều thường thường đưa mắt nhìn về góc tây bắc.

Nơi đó có một nữ nhân mặc lễ phục màu đen đang ngồi.

Mái tóc dài của nữ nhân được búi cao, trên sống mũi đeo kính râm màu đen. lộ ra nửa gương mặt. nguyên bản khuôn mặt mê người bởi vì bị tác dụng của rượu cồn mà đồ bưng một mảnh, làm như sắp bị nặn ra nước.

Dưới ánh đèn. lễ phục dạ hội bó sát người buộc vòng quanh đường cong tiêu chuẩn chữ s của nữ nhân, đôi vai gợi cảm lộ ra trong không khí cùng hai xương quai xanh phụ trợ, làm cho người ta có loại cảm giác gọi hồn.

Mà toàn thân nàng toát ra ý nhị của một nữ nhân thành thực, lại giống như độc dược trí mạng, kích thích hormone của mỗi một nam nhân trong quán rượu.

Yêu tinh.

Đây là sự đánh giá của những nam nhân trong quán bar đối với nàng.

Trong đó có mấy nam nhân nổi sắc tâm đã muốn tìm qua nói chuyện với nữ nhân kia. kết quả còn chưa đi đến bên cạnh nàng. liền bị hai nam nhân đáng người khời ngô ngăn lại.

Theo sau. hai nam nhân kia giống như hai vị thần thủ hộ, vẫn không nhúc nhích đứng gần nữ nhân chừng một thước, ánh mắt lạnh lùng quét nhìn bốn phía, uy hiếp mỗi một nam nhân trong quán rượu, làm cho bọn hắn dù có sắc tâm nhưng không có sắc胆.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài cần uống chút gì không?” Khi Trần Phàm ngồi vào chỗ trống hiếm hoi Ngay quầy bar, lập tức có một cô gái mặc đồng phục đi tới. trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười đầy chúc nghiệp.

“Thiên Dao Tử.” Trần Phàm buột miệng nói ra. hẳn nhớ rõ, đây là loại rượu mà sư phụ hắn thích uống nhất, dùng cách nói của sư phụ. loại rượu này rất mạnh, mùa đông uống sẽ không bị lạnh.

Lần đầu tiên hắn uống Thiên Dao Tử là năm sáu tuổi.

Mùa đông một năm kia. hắn thiếu chút nữa chết cóng trong núi. cuối cùng trước khi sư phụ đi đã tặng hắn Thiên Dao Tử cứu hắn một mạng.

Ngạc nhiên nghe được lời Trần Phàm, cô gái ngây ra. sau đó lắc đầu nói: “Thật có lỗi. tiên sinh, chúng tôi không có Thiên Dao Tử.”

“Rượu Vodka.” Trần Phàm lắc lắc đầu. nguyên bản suy nghĩ hơi mơ hồ chợt thanh tỉnh lại một chút.

Cô gái cười gật đầu: “Được, xin tiên sinh chờ một chút.”

Rất nhanh, một người phục vụ đem một chai rượu Vodka đặt lên trước mặt Trần Phàm, thuận thực mở ra. đưa cho Trần Phàm: “Tiên sinh, mời ngài từ từ dùng..”

“Cô đông! Cô đông!”

Không đợi người phục vụ nói cho hết lời, Trần Phàm cầm lấy chai rượu, ngửa cổ, giống như uống nước lạnh đem chai rượu Vodka trừ danh cực mạnh rót vào miệng.

Nhìn thấy hành động của Trần Phàm, người phục vụ trợn tròn mắt. hắn từng gặp qua người có thể uống. nhưng lần đầu tiên nhìn thấy có người đem rượu Vodka uống như nước lã.

Trong biểu tình kinh ngạc của người phục vụ. Trần Phàm uống một hơi cạn sạch chai Vodka. sau đó đặt chai rượu không lên bàn. trầm giọng nói: “Lấy tiếp, bốn chai!”

“Mấy chai?” Người phục vụ hoài nghi lỗ tai của mình bị phá hủy, nuốt nước bọt. thật cẩn thận hỏi han.

“Bốn chai.”

Lúc này mở miệng không phải là Trần Phàm, mà là một nữ nhân.

Ngạc nhiên nghe được thanh âm của nữ nhân, người phục vụ quay đầu vừa nhìn, đồng tử trong nháy mắt phóng ra tới mức lớn nhất, mồm há hốc, lại thủy chung không phun ra được chữ nào.

Bởi vì.. người mở miệng chính là nữ nhân ngồi Ngay góc tây bắc, là yêu tinh có thể làm cho nam nhân muốn điên cuồng.

“Đêm nay lão tử không có hứng thú đối ẩm với đàn bà. lặn ra xa.” Trần Phàm cúi đầu đốt thuốc, nghe được lời của nữ nhân, theo bản năng cho rằng là loại nữ nhân bồi rượu trong quán bar, cũng không ngẩng đầu mà ôn hòa nói một câu.

“Đêm nay, chúng ta không nói chuyện giới tính, mà là uống rượu.” Nữ nhân Chẳng những không tức giận vì câu nói của Trần Phàm, ngược lại thần tình mỉm cười đối diện với Trần Phàm, trả lời câu nói của hắn. sau đó ngẩng đầu nhìn người phục vụ đang hoàn toàn há hốc mồm ra. nói: “Theo như hắn nói. lấy bốn chai Vodka đi.”

Ấn?

Đột nhiên. Trần Phàm cảm thấy được thanh âm của nữ nhân có chút quen thuộc, tựa hồ từng nghe qua nơi nào, cùng lúc đó, một mùi nước hoa quen thuộc tràn vào mũi hắn.

Trong lòng Trần Phàm vừa động. nháy mắt nhớ ra gì đó, có chút kinh nghi ngẩng đầu.

Có lẽ là vì để cho Trần Phàm nhìn cho rõ ràng. nữ nhân cố ý hạ kính mắt một chút, lộ ra nửa khuôn mặt.

Dưới ánh đèn. gương mặt đẹp đến mức làm người ta ngạt thở!

66. Chương 66: Hôn Gián Tiếp

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Tửu lượng của Trần Phàm không tệ, hơn nữa còn biết chút kỹ năng xua tan nồng độ cồn. vì thế trong nhiều năm qua hắn chưa từng uống say bao giờ. Nhưng...rượu Vodka được cả thế giới xưng là rượu mạnh, dĩ nhiên không phải là hư danh hảo huyền. Trần Phàm dùng một hơi uống hết một chai, trong đầu nhiều ít cũng có chút chuyển choáng.

Nhưng khi hắn nhìn thấy rõ nữ nhân ngồi đối diện mình chính là Lý Đình từng có biểu hiện quỷ dị trong buổi tiệc sinh nhật hôm nay của Tô San. thì trong lòng hắn không khỏi giật mình, men say ngà ngà trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. khô nheo ánh mắt lại.

Sao nàng lại ở chỗ này? Dưới ánh đèn. Trần Phàm nhìn thấy khuôn mặt câu hồn của Lý Đình đang lộ vẻ mỉm cười, thì không khỏi thẳm hỏi chính mình.

Trong lúc thăm hỏi. Trần Phàm rất rõ ràng. sở dĩ Lý Dĩnh mang kính râm. chính là không muốn bị người khác nhận ra nàng, tuy nàng đã rời khỏi giới giải trí nhiều năm. nhưng dù sao vẫn được xem như là nhân vật của công chúng, nếu không đeo kính râm. ở trường hợp này sẽ rất dễ dàng bị nhận ra.

“Có phải đang muốn hỏi tôi. tại sao lại xuất hiện ở nơi này không?” Làm như đã nhận ra vẻ nghi hoặc trong đôi con ngươi của Trần Phàm. Lý Dĩnh nhàn nhạt cười nói: “Trước khi anh đi vào quán bar này, tôi đã uống hết hai chai bia. cho nên anh không cần miên man suy nghĩ. càng không cần suy đoán có phải tôi đang theo dõi anh hay không.”

“A...tôi còn chưa có thể diện lớn đến mức phải, để cho một đại mỹ nữ theo dõi lúc nửa đêm như thế này.” Vừa nghe Lý Dĩnh nói như thế, Trần Phàm hơi giàn đôi chân mày ra. trêu ghẹo nói.

Dứt lời, Trần Phàm châm một điếu thuốc lá.

“Có thể cho tôi một điếu thuốc không?” Lý Dĩnh bỗng nhiên mở miệng nói.

Trần Phàm ngẩn người, sau đó ném gói thuốc cho Lý Dĩnh: “Tuy rằng tôi không kỳ thị nữ tính hút thuốc, nhưng nữ nhân hút thuốc không phải là thói quen tốt. hơn nữa đối với làn da sẽ có thương tổn rất lớn.”

“Thi thoảng tôi mới hút thôi.” Lý Dĩnh mỉm cười, đầu ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn kẹp lấy điếu thuốc lá. đốt. nhẹ nhàng rít một hơi.

“Khụ...khụ...” Tựa hồ đúng như lời Lý Dĩnh vừa nói, nàng vừa hút vào một hơi, liền ho khan lên. hiên nhiên không phải là người nghiện thuốc, nếu là người nghiện thuốc, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống này.

Người phục vụ lúc này còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong nỗi khiếp sợ, hẳn thật sự không nghĩ ra. nam nhân này từ gương mặt đến khí chất đều thực bình thường. rất cục cựa tài đức sì mà có thể làm cho yêu tinh khiến những nam nhân khác trong quán bar đều phải điên cuồng kia. lại chủ động tiến lên bắt chuyện, hơn nữa còn cùng nhau hút thuốc tán gẫu. Gã phục vụ kia không nghĩ ra. những nam nhân khác trong quán rượu lại càng không nghĩ ra! Một số người thậm chí còn cho rằng, vì mình uống rượu nên đã xuất hiện ảo giác...

Trần Phàm có thể nhận thấy được ánh mắt ghen tỵ của những nam nhân khác trong quán, hẳn còn nhìn thấy hai nam nhân khôi ngô đứng góc tây bắc trong quán đang đưa ánh mắt cảnh cáo tới. nhưng hẳn đều không để ý.

Hắn không có hứng trí nói chuyện với Lý Dĩnh, càng không hỏi Lý Dĩnh vì sao khi ở trong party nhìn thấy hắn lại có cảm xúc kích động, hắn chỉ lẳng lặng hút thuốc, tựa hồ như đang muốn dùng nicotin gây tê liệt chính mình.

Trần Phàm không nói lời nào, Lý Dĩnh cũng không dám mở miệng. mà vừa hút thuốc vừa nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Trần Phàm, cảm giác phảng phất như muốn đem bộ dáng của Trần Phàm điêu khắc vào tâm sâu trong nội tâm của mình.

“Tôi nói mỹ nữ. trên mặt tôi không có mọc hoa đi?” Thẳng đến khi người phục vụ đem bốn chai rượu Vodka đi tới. Trần Phàm thấy Lý Dĩnh vẫn nhìn mình như cũ. nhịn không được phải mở miệng nói trước.

“Đích xác là không mọc hoa. nhưng...” Lý Dĩnh muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói ra câu kế tiếp, mà cầm một chai Vodka lên: “Uống rượu đi!”

Trần Phàm cười cười, không hỏi thêm nhiều lời. cầm lấy một chai rượu cùng một cái với Lý Dĩnh.

“Phanh!” Tiếng va chạm giữa hai chai rượu trong quán bar ầm ĩ có vẻ thực nhỏ bé I không đáng kể.

Trần Phàm vẫn giống như khi nãy, ngửa cổ giống như đang uống nước, tu ừng ực vào trong miệng. mà Lý Dĩnh uống hơn một nửa chai, khuôn mặt liền đã đỏ bừng lên. hiên nhiên trước kia nàng không thường uống loại rượu Vodka này, nên cũng không chịu nổi sự mãnh liệt của nó.

vẫn giống như trước đó, Trần Phàm lại một hơi uống cạn sạch chai rượu Vodka. sắc mặt phỉếm Hồng. trong đôi con ngươi xuất hiện vài phần say ngà ngà.

uống xong một chai. Trần Phàm lại cầm thêm một chai, đang muốn uống, lại nghe Lý Dĩnh nói: “Anh uống kiểu như vậy, rất dễ dàng bị say.”

“Có đôi khi uống rượu là một chuyện rất hạnh phúc.” Giọng nói Trần Phàm hơi có vẻ quỷ dị: “Người một khi uống rượu, gan cũng lớn. tỹ như sẽ đôi với một nữ nhân làm ra chuyện mà bình thường mình không dám làm. cô nói sao?”

Câu nói của Trần Phàm làm sắc mặt Lý Dĩnh hơi đổi. sau đó nhận thấy được con người không hề có chút dự vọng nào của Trần Phàm, tự giễu nói: “Đúng vậy, ở một vài thời gian đặc thù. uống rượu chứng thật là một chuyện rất hạnh phúc. Anh đã muốn say, tôi bồi anh là được!”

“Hắc! Chẳng lẽ cô sợ uống rượu, tôi sẽ có mưu đồ gây rối với cô?” Trần Phàm cười híp mắt nhìn Lý Dĩnh.

Về mặt Lý Dĩnh thản nhiên: “Vậy phải nhìn xem anh có bản lĩnh đó hay không.”

“Chúng ta không ngại thử xem.” Trần Phàm nói xong lại ngửa cổ, dùng sức rót rượu vào miệng.

Lúc này Lý Dĩnh cũng không chịu thua kém. mà học theo bộ dạng Trần Phàm, cổ I gồng một hơi đem nửa chai Vodka còn lại uống sạch sẽ.

“Con mẹ nó, thật gặp quỷ, yêu tinh kia như thế nào lại vô duyên vô cớ đấu rượu cùng Tiêu tử đó? Một khi uống rượu kiểu như vậy, chẳng phải sẽ tiện nghi cho tên tiêu tử?”

“Hắc! Tiêu tử đó muốn chiếm tiện nghi của yêu tinh kia là không thể nào, anh không thấy sắc mặt hai tôn sát thần kia rất khó nhìn sao?”

“Đúng vậy! Tôi xem chừng, tên mặt trắng nhỏ kia ra khỏi quán bar sẽ bị đánh!”

Nhìn thấy Trần Phàm đấu rượu cùng Lý Dĩnh, nam nhân trong quán bar vạn phần đổ kỵ, hận Trần Phàm không lập tức bị đánh một trận mới tốt.

Giờ khắc này, sự ti tiện của nhân tính cùng bầu không khí không lành mạnh bày ra thật tinh tế - chính mình không chiếm được, người khác cũng đừng hòng chiếm được!

“Cô đông! Cô đông!”

Một trận thanh âm nặng nề trôi qua. Trần Phàm lại uống sạch chai rượu Vodka kia.

Lý Dĩnh cũng không cam chịu rút lại phía sau. theo sát Trần Phàm đưa ra chai rỗng.

Bất quá một hơi uống hơn phân nửa chai rượu Vodka. trên mặt Lý Dĩnh càng thêm say, tay phải cầm chai rượu hơi có chút không xong. về đồ ửng trên mặt càng đậm. Đồ Hồng kéo dài tận xương quai xanh.

Về đồ ửng mê người cùng con người say ngà ngà phối hợp ý nhị nữ nhân thành thực làm say lòng người trên người nàng. làm cả người nàng tràn ngập khí tức hấp dẫn.

“Còn...còn một chai cuối cùng, chúng ta chia ra thế nào?” Thân thể Lý Dĩnh hơi loạng choạng cầm lấy chai rượu.

Lúc này Trần Phàm cũng có vài phần say ngà ngà. đồ mặt nói: “Được! Cô uống trước, còn lại thuộc về tôi!”

“Tốt!” Lý Dĩnh gật đầu. sau đó ôm lấy chai rượu cuối CÙNG. không nói một lời, mở đôi môi khêu gợi. ngậm chai rượu, rầm rầm ừng ực uống, đồng thời hai ngọn núi cao ngất phía trước cũng run lên. làm cho người ta nhìn không được sẽ nghĩ tới hình ảnh phun máu mũi.

Dù đã say, nhưng Lý Dĩnh cũng không cựa mạnh, mà uống tới một phần ba thì ngừng lại.

Giờ khắc này, gương mặt nàng đã thành màu đỏ, con người cũng đỏ!

Hiển nhiên nàng đã đến cực hạn. tiếp tục uống hết nhất định sẽ say như chết.

“Này, cho anh!” Lý Dĩnh quơ chai rượu đưa tới trước mặt Trần Phàm, con người mê người một mảnh mê ly.

Trần Phàm nhẹ lắc đầu. cố gắng xua tan vẻ say sưa. trực tiếp cầm lấy chai rượu, uống lên.

Miệng vừa chạm tới miệng chai, Trần Phàm lập tức cảm thấy được hương rượu có mùi vị, ngậm đầu tiên có chứa chút hương vị nào đó, thoáng tưởng tượng. rõ ràng liền phản ứng - chai rượu này bị Lý Dĩnh uống qua.

Đây cũng chính là nói, hai người giống như gián tiếp hôn môi...

67. Chương 67: Gây Ra Phiền Toái

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Hiểu được điểm này, Trần Phàm nhin không được nhìn lướt qua đôi môi màu đỏ nhạt của Lý Dĩnh.

Dưới ánh đèn. đôi môi khêu gợi của Lý Dĩnh giống như hai cánh hoa. mê người đến cực điểm.

Lý Dĩnh tựa hồ thật đã say, nàng không nhìn thấy cử động của Trần Phàm, mà vô lực dựa vào sau ghế, nhắm mắt lại. vẫn không nhúc nhích.

Mà những nam nhân vẫn luôn luôn chú ý hành động của hai người, thấy một màn như vậy, trên mặt tràn ngập vẻ ghen tỵ, theo bọn hắn xem ra. có thể cùng yêu tinh như Lý Dĩnh có nụ hôn gián tiếp so với buổi tối cùng nữ nhân bồi rượu trong quán bar lẫn trên giường lớn trong khách sạn cũng còn có cảm giác thành tựu hơn nhiều.

Trần Phàm ngửa cổ đem hơn phân nửa chai rượu cuối cùng rót vào miệng, hai nam nhân khô ngô đang đứng góc tây bắc quán rượu hướng bàn của Trần Phàm cùng Lý Dĩnh đi tới.

Lúc hai người đi đường. ngẩng đầu ưỡn ngực. nện bước trầm ổn. ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Trần Phàm.

Trần Phàm đã nhận ra vẻ tức giận trong ánh mắt hai người, lại không hề để ý tới, mà tiếp tục uống rượu.

“Hô...”

Đem hơn phân nửa chai rượu cuối cùng cạn sạch. Trần Phàm nhin không được phun ra một hơi buồn bực. mùi rượu nồng nàn.

Mà hai nam nhân khô ngô đi tới phía sau Lý Dĩnh, trong đó một nam nhân cúi người xuống. CUNG kính hỏi han: “Tiểu thư. thời gian không còn sớm. chúng ta cần phải trở về.”

Tuy rằng Lý Dĩnh đã đến cực hạn. nhưng ý thức vẫn còn chưa mơ hồ, nghe được lời nói của nam nhân, chậm rãi mở to mắt. ánh vào mi mắt chính là gương mặt đỏ của Trần Phàm, sau đó nàng đưa ánh mắt nhìn lên mấy chai rượu trống không. cười: “Chúng ta tiếp tục uống.”

Lời của Lý Dĩnh vừa thốt ra. sắc mặt hai nam nhân khô ngô đều thay đổi. không hèn mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Phàm, trong ánh mắt nồng đậm hương vị uy hiếp: tiểu tử, biết điều thì có bao xa lẫn bao xa!

Nhận thấy được vẻ uy hiếp trong con ngươi hai người. Trần Phàm khinh thường cười: “Tôi nói mỹ nữ. bản thân tôi muốn tiếp tục uống với cô, nhưng hai cái đuôi sau lưng cô tựa hồ không muốn a?”

“Tiểu tử. rượu có thể uống loạn, nói không thể nói lung tung.” Trần Phàm vừa thốt lên. trong đó một nam nhân khô ngô lập tức nheo ánh mắt. thậm chí còn nắm tay thành quyền, trên tay nổi gân xanh.

Cùng lúc đó, Lý Dĩnh loạng choạng ngồi dậy, quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt khó coi của hai người. oán giận nói: “Các anh có phiền hay không? Uống rượu cũng không cho người ta uống thống khoái!”

“Tiểu thư. chúng ta...” Hai gã nam nhân khô ngô đối mặt Lý Dĩnh lại cực kỳ tôn kính, nhất thời không biết nên làm sao giải thích, lúc nói chuyện khóe mắt lạnh lùng quét nhìn Trần Phàm, cảm giác hận không thể đem Trần Phàm tháo thành tám mảnh.

Mắt thấy hai người không nói lời nào, Lý Dĩnh loạng choạng đứng lên. vươn tay, ý bảo Trần Phàm giúp đỡ nàng: “Đi. chúng ta đổi địa phương uống.”

Nhìn thấy hành động của Lý Dĩnh, đồng tử hai gã nam nhân khôi ngô đột nhiên phóng lớn. trong con người đã tràn ngập vẻ lo lắng cùng phần nộ.

Ngay sau đó Trần Phàm cười hắc hắc. trực tiếp nắm lấy bàn tay phải trắng nõn của Lý Dĩnh, lòng bàn tay lập tức truyền tới một cảm giác bóng loáng mềm mại.

Trần Phàm không biết Lý Dĩnh từng là thiên hậu Châu Á Chẳng những ca hát thật hay, đàn dương cầm cũng rất xuất sắc, đôi tay dường như rất tốt. da thịt bóng loáng giống như mỹ ngọc.

Mắt thấy Trần Phàm nắm tay Lý Dĩnh, khoe mắt hai gã nam nhân khôi ngô kịch liệt run rẩy lên!

Nhưng không chờ bọn họ phát tác, Lý Dĩnh bởi vì uống nhiều rượu mà đứng không vững. thuận thế ngã vào trong ngực Trần Phàm.

Hương thơm mê người xông vào mũi. thân thể mềm mại nhu nhược nháy mắt áp vào người. hai tòa núi non cao ngất trước ngực lại đặt lên trên vai Trần Phàm.

Ôm thân thể mềm mại vào lòng, Trần Phàm chỉ cảm thấy cả người truyền đến một cảm giác mềm mại không cách nào hình dung.

Mà nhìn thấy một màn tươi đẹp này, ánh mắt ghen tỵ của những nam nhân trong quán bar cũng đều tròn tròn, cùng lúc đang chờ đợi Trần Phàm bị hai gã nam nhân khôi ngô đánh ngã xuống đất.

Nguyên bản tâm tình của Trần Phàm cũng có chút không ổn. đến quán bar chỉ là muốn uống cho say, trước đó bị hai gã nam nhân dùng ánh mắt uy hiếp, trong lòng thập phần khó chịu, hơn nữa còn có chút say ngà ngà. hoàn toàn từ đầu đã không xem hai người kia vào trong mắt.

Không chút suy nghĩ. Trần Phàm dùng một tay kéo Lý Dĩnh vào trong lòng, đi ra cửa.

“Muốn chết!” Trong đó có một nam nhân khôi ngô nhìn thấy hành động của Trần Phàm, sắc mặt đại biến, khẽ quát một tiếng, bước ra một bước dài. tay phải thành hình chụp, chụp lên cổ áo Trần Phàm.

“Hô! Hô!”

Lần này, vừa nhanh vừa xảo, tay chưa tới từ sau lưng đã truyền lại tiếng xé gió.

Trần Phàm cũng không quay đầu lại. mà Ngay khi tay của nam nhân kia sắp nắm lấy được cổ áo của hắn thì sau lưng hắn Giống như mọc thêm đôi mắt. tay trái còn nhàn rỗi hướng ra phía sau vung lên. nháy mắt bắt lấy cổ tay nam nhân kia đang chụp tới.

Theo sau, Trần Phàm đột nhiên phát lực, dùng sức vung!

“Sư!”

Ngay sau đó, nam nhân kia cảm thấy Ngay cổ tay truyền đến một cỡ lực lượng thật lớn. thân thể hắn bỗng nhiên bay lên không. Giống như một túi rác bị ném ra ngoài. trực tiếp văng ra.

“Oanh!”

Sau thoáng lượn ngẩn ngủ trên không, thân hình nam nhân kia hung hăng đập lên bàn rượu phía trước, trực tiếp đem bàn rượu đập vỡ dưới đất. chai rượu cùng ly rơi đầy đất đập nát.

Trên sàn nhà. thân hình nam tử kia hơi có chút cuộn tròn, cố gắng giãy dụa đứng dậy lại không thấm thía gì.

Chỉ một cú đánh. Trần Phàm đã làm cho hắn tạm thời mất đi sức chiến đấu!

Một màn thành linh xảy ra làm cho tất cả mọi người trong quán bar đều giật mình!

Tựa hồ thật không ngờ tên mặt trắng nhỏ trong đôi mắt của bọn họ, thân thủ lại khủng bố đến như thế!

Thậm chí.. .Ngay cả nam nhân còn lại cũng thật không ngờ, hắn đối với thân thủ của đồng bạn mình thập phần rõ ràng, theo hắn xem ra. một màn vừa rồi cơ hồ dùng từ không thể tưởng tượng nổi để hình dung!

Trần Phàm đối với thời gian cùng sự nắm chắc độ mạnh yếu quả thực quá kinh Nhom khủng!

“Đứng lại!” Sau thoáng khiếp sợ ngăn ngui, tên nam tử khôi ngô còn lại quyết đoán rút cây súng bên hông ra. hòng súng đen nhanh nhắm Ngay Trần Phàm.

“A!”

Mắt thấy tên nam tử kia rút súng, trong đại sảnh cả trai lẫn gái đều hét lên, hiện trường nhất thời trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Mà nguyên bản Trần Phàm còn đang giúp đỡ ôm Lý Dĩnh nhìn thấy một màn như vậy, không cần quay đầu lại cũng biết là chuyện gì xảy ra.

“Làm sao vậy?” Nguyên bản Lý Dĩnh đang nhắm mắt tựa vào trong lòng Trần Phàm lại bị tiếng thét chói tai làm bừng tỉnh, nàng chớp mắt nghi hoặc nhìn Trần Phàm.

“Người của cô rút súng, xem ra đêm nay chúng ta không còn cách nào tiếp tục uống rượu, hôm khác đi.” Trần Phàm mỉm cười, ôm Lý Dĩnh xoay người, neho mắt lại quét nhìn tên nam nhân kia. trong ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường cùng tự tin. tựa hồ đối với hắn mà nói. chỉ cần hắn nguyện ý, tùy lúc đều có thể dễ trước khi nam nhân kia nổ súng mà làm cho hắn mất đi sức chiến đấu.

Tự tin!

Tự tin không gì sánh kịp!

Nhận thấy được sự tự tin trong giọng nói của Trần Phàm lộ ra. nam nhân cầm súng trong tay vẻ mặt hơi đổi. trong lòng thế nhưng có chút khẩn trương.

Mà Lý Dĩnh lại biến sắc, nháy mắt giẫy ra khỏi ngực Trần Phàm, la lớn: “Anh.. .anh làm gì?”

“Tiểu thư. tôi...tôi chỉ là lo lắng an nguy của cô.” Mắt thấy Lý Dĩnh giẫy khỏi ôm ấp, nam nhân khôi ngô thu hồi súng. nghiêm mặt nói.

Lý Dĩnh dùng sức lắc lắc đầu. vẻ say tiêu trò vài phần, theo sau thanh âm lạnh lùng nói: “Các anh đây là hồ nháo!”

Bị Lý Dĩnh rắn dạy cùng quờ mắg. nam nhân kia cúi đầu.

“Còn không đi mau!” Lý Dĩnh tức giận quát một tiếng, sau đó quay đầu lại. lại phát I hiện trước mắt chỉ là những bóng người còn đang thất kinh, những người kia đang thét chói tai hướng ra cửa chạy như điên.

Còn về.. .Trần Phàm, sớm đã không còn thấy hình bóng.

Ra quán bar, Trần Phàm theo dòng người rời đi, xa xa truyền tới thanh âm tiếng còi I cảnh sát, hiển nhiên, ông chủ quán bar nhìn thấy thủ hạ của Lý Dĩnh rút súng, trước tiên lựa chọn báo cảnh sát.

Một cơn gió thổi qua, vẻ say của Trần Phàm biến mất hơn phân nửa, hắn biết rõ, thủ hạ của Lý Dĩnh nếu dám ở Ngay trước mặt công chúng rút súng, liền tuyệt đối sẽ không sợ hãi cảnh sát.

Khi hắn hiểu được điểm này, Trần Phàm cũng rất tò mò, rốt cục Lý Dĩnh là thần thánh phương nào?

Theo Trần Phàm xem ra. Lý Dĩnh từng là thiên hậu Châu Á. có được bảo tiêu cũng không kỳ quái, nhưng ở đại lục bảo tiêu lại dám ở ngay trước mặt công chúng công khai rút súng, thân phận chân thật của Lý Dĩnh tuyệt đối cũng không chỉ là thiên hậu Châu Á đơn giản như vậy.

“Xem ra mình trong lúc vô ý chọn phải phiền toái không nhỏ a.”

Hắn ngoắc lại một chiếc taxi, Trần Phàm nhìn Lý Dĩnh đang được hai gã bảo tiêu đưa ra quán bar, âm thầm cảm thán.

68. Chương 68: Siêu Nhân Mặc Quần Lót Ngực Bên Ngoài.

Nhom dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Thượng Đế không phải vạn năng.

Trần Phàm không phải Thượng Đế. hắn tự nhiên cũng không phải vạn năng. hắn và những người khác cũng giống nhau, một cái đầu. cùng tử chi. cũng phải ăn uống cùng ngũ. cũng có thất tình lục dục.

Bởi vì trải qua đặc thủ. hắn ở phương diện khác cường đại tới mức khiến kẻ khác giận sôi. nhưng hắn vẫn ở trong một ít lĩnh vực lại là người ngoài ngành.

Ví dụ: Luận tài đua xe, Trần Phàm đủ làm cho Xa Vương sùng bái. nhưng luận...học tập, trong đại học tùy tiện đưa ra một sinh viên cũng đủ tận tình khinh bỉ Trần Phàm.

Đối với Trần Phàm chưa từng được đi học bao giờ mà nói, hai chữ đi học thật quá mức mờ ảo, cho tới khi hắn ôm sách giáo khoa, cùng ba người Ngu Mỹ Nhân đi vào phòng học thì hắn luôn có loại cảm giác thân đang ở trong mộng.

Mà khi một lão nhân tóc trắng xóa giảng dạy một bắt buộc trong đại học, toán học cao cấp thì Trần Phàm liền có loại cảm giác giống như đang nghe thiên thư.

So ra mà nói, ba người Ngu Mỹ Nhân lại nghe được say sưa. thường thường còn ghi chép, những bạn học khác cũng như vậy, hiên nhiên tất cả mọi người đều rõ ràng. ngành học toán học cao cấp không chỉ có quan hệ đến vấn đề học phần, đối mặt với những khóa trình khác cũng có ảnh hưởng rất lớn.

Vì thế. Trần Phàm thật nghiêm túc lật lật sách, cố gắng dung nhập vào bầu không khí trong lớp, bắt đắc dĩ hắn lại không hề có chút trụ cột nào, căn bản xem không hiểu thứ gì gọi là vi phân và tích phân hay công thức gì gì đó.

Ở dưới tình hình này, Trần Phàm âm thầm lo lắng, chính mình sau này có nên tiếp tục lên lớp học khóa toán học cao cấp này nữa hay không, dù sao hắn cũng không giống như những sinh viên khác, hắn tới nơi này cũng không phải vì muốn được đào tạo sâu hơn. cũng không phải bởi vì giấy chứng nhận tốt nghiệp và chứng minh học vị.

So sánh với toán học cao cấp mà nói. một quản lý học thử hai Trần Phàm vừa nghe liền biết, dù sao cái gọi là quản lý đại khái đều Giống nhau, lĩnh ngộ được tinh túy, đến chỗ nào xử lý cũng đều sẽ như nhau.

Làm một trong những học phủ nổi tiếng Đông Hải. phương tiện phần cứng đại học Đông Hải có thể nói là nhất lưu. chỉ nói về căn tin đã có ba nơi. hơn nữa quy mô Tương đối lớn. trong đó còn có một căn tin thậm chí đạt tới tiêu chuẩn cấp năm sao.

Sau khi khóa trình buổi sáng kết thúc, Trần Phàm cùng ba người Ngu Mỹ Nhân cùng nhau đi tới căn tin tên Phượng Hoàng nằm ở góc tây bắc. Căn tin Phượng Hoàng có quy mô lớn nhất trong ba căn tin. giá tiền cũng cao hơn một chút.

Gia cảnh của Ngu Mỹ Nhân bần cùng. lấy tiền sinh hoạt của hắn dừng nói đến căn tin Phượng Hoàng. dù là đi tới căn tin thấp nhất, cũng chưa chắc đủ cho hắn ăn cơm. ở dưới tình hình này, Ngu Mỹ Nhân vốn không hề có ý muốn đến căn tin Phượng Hoàng, nhưng.. .Tiêu Phong sớm đã biết tất cả chuyện này liền chuẩn bị xong hết thảy, hắn lấy ra một tấm thẻ có một vạn nguyên. xem thành thẻ dùng cơm công cộng dành cho phòng 108.

Đối với quyết định của Tiêu Phong. Ngu Mỹ Nhân cùng Chu Văn đều thần nhiên nhận lấy, cũng không phải bọn họ thích lợi dụng. nhưng sau khi trải qua sự kiện huấn luyện quân sự. tình hữu nghị của bốn người trong phòng 108 đã nhanh chóng ấm áp, căn bản sẽ không để ý tới những việc nhỏ nhặt như lông gà vò tòi này.

Huống chi, Tiêu Phong cũng nói: Dù sao tiền này cũng không phải do ca kiếm, các cậu không cần đau lòng.

Vô luận là suất ca hay là mỹ nữ. ở trong sân trường luôn có sự hấp dẫn thật cao, nhất là mỹ nữ.

Tiêu Phong vô luận gương mặt hay khí chất đều thập phần xuất chúng. lại biết cách ăn mặc, là sát thủ thiếu nữ điển hình. Vì thế từ ngày đầu tiên hắn đi vào đại học Đông Hải. luôn luôn sẽ hấp dẫn không ít, thậm chí còn được đánh giá là ngôi sao của khoa quản trị kinh doanh.

Nhất là vẻ mỉm cười mê người theo thói quen của Tiêu Phong, nghe nói mê đảo không ít nữ sinh năm nhất.

ở dưới tình hình này, không chỉ nói ngành quản trị kinh doanh, cho dù là khoa quản lý kinh tế, muốn tìm ra nam sinh viên hấp dẫn hơn Tiêu Phong cũng tuyệt không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng đi ở trên đường trong vườn trường. Trần Phàm đã phát hiện một sự thật kinh người - hôm nay, thiếu chút nữa sự hấp dẫn của hắn còn cao hơn Tiêu Phong!

Phát hiện này làm cho Trần Phàm kinh ngạc không thôi.

“Tiểu Phàm a. cậu có thể còn chưa biết, hiện tại cậu đã là danh nhân trường học rồi.” Nhận thấy được diễn cảm kinh ngạc lộ ra trên mặt Trần Phàm. Tiêu Phong cười trêu ghẹo.

“Danh nhân?” Nghe được lời của Tiêu Phong. Trần Phàm nhất thời dừng bước, thần tình nghi hoặc.

“Đúng vậy.” Tiêu Phong ra vẻ hâm mộ: “Ngày đó tiểu Huyền tử bị đánh, cậu một mình đối mặt mười mấy tên võ cảnh võ trang đầy đủ. việc này đã bị truyền ra. tông cộng có hai kịch bản. có muốn nghe thử một chút hay không?”

Nghe Tiêu Phong vừa nói như thế. trong lòng Trần Phàm chợt động, ngày đó khi hắn động thủ đã đóng cửa. mà gian túc xá kia lại có tường vây, hành động của hắn hẳn không có ai nhìn thấy mới đúng.

Đương nhiên Trần Phàm rất rõ ràng, lúc ấy động tĩnh đánh nhau thật sự quá lớn. một ít sinh viên hẳn cũng nghe được.

Đối với chuyện này Trần Phàm cũng không để trong lòng, theo hắn xem ra. nếu hắn đã đưa ra cây cổ thụ tư lệnh viên Đường Quốc Sơn của trung đoàn võ cảnh Đông Hải ra mặt. sự tình phía sau liền không cần hắn lo lắng.

Bên trường học vẫn trầm mặc. cùng việc đám người Hoàng Hiểu Đông thôi học, tựa hồ cũng đã nghiệm chứng điểm này.

Nhưng.. .hắn ngàn tính vạn tính cũng không tính được chuyện kia lại tạo ra sóng to gió lớn trong các sinh viên tại trường.

“Kịch bản đầu tiên: Lúc ấy cậu giống như thiên thần hạ phàm, để cho những người không tham dự vào chuyện kia rời đi. sau đó đóng cửa phòng đem đám người Hoàng Hiểu Đông. Ngô Khải đánh cho khóc cha gọi mẹ, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ! Kịch bản thứ hai: Cậu thấy tiểu Huyền tử bị đánh thành trọng thương. tiểu vũ trụ hoàn toàn bùng nổ, giá trị vũ lực tiêu thăng. cùng đám người Hoàng Hiểu Đông chiến đấu một trận, kết quả cuối cùng đánh không lại nhiều người. bị đánh thành trọng thương.” Tiêu Phong thấy Trần Phàm trầm mặc không nói gì thêm.

“Cậu bị xem thành anh hùng.” Chu Văn tổng kết theo thói quen: “Là loại siêu nhân mặc quần lót bên ngoài.”

Dù Trần Phàm cảm thấy lời của Tiêu Phong thật có chút hoang đường. nhưng trên đường từ phòng học đi tới căn tin. thiếu chút nữa sự hấp dẫn của hắn còn cao hơn Tiêu Phong, thậm chí còn có mấy nữ sinh viên gan lớn chủ động đi lên hỏi hắn có phải là Trần Phàm hay không.

Từ ban đầu kinh ngạc, càng về sau càng không còn cảm giác, sự thích ứng của Trần

Phàm có thể dùng từ biến thái để hình dung. dù là Tiêu Phong cũng phải thật sâu bội phục.

Buổi cơm trưa kết thúc, Trần Phàm theo ba người Tiêu Phong đi tới địa điểm đang tuyển nhận của các đại xã đoàn. Do hôm nay là ngày đầu tiên chấm dứt huấn luyện quân sự. các đại xã đoàn đều đang tuyển nhận thành viên mới. vì thế địa điểm tuyển nhận kín người hết chỗ, từng xã đoàn đều bày bàn, đưa ra biểu ngữ.

Trước khi đến. trong bốn người ngoại trừ Trần Phàm đều đã chọn xong xã đoàn chuẩn bị gia nhập.

Tiêu Phong muốn gia nhập hiệp hội âm nhạc.

Trần Phàm từng nghe Tiêu Phong nói qua. từ sáu tuổi Tiêu Phong đã bắt đầu học đàn dương cầm. tiêu chuẩn khá cao, hẳn vốn tính toán tiến vào học viện âm nhạc Trung Quốc, thực hiện giấc mộng đồng thời đem những thủy linh cải trắng bên trong toàn bộ nhào lộn.

Lý tưởng thật tràn đầy, nhưng sự thật lại phủ phàng.

Tiêu Phong không thực hiện được nguyện vọng của chính mình - lựa chọn của hắn bị cha mẹ hắn kiên quyết phản đối. cuối cùng đành bắt đắ dĩ đi tới đại học Đông Hải. phải học hành làm sao có thể nổi nghiệp thừa kế gia sản.

Từ nhỏ Ngu Huyền theo Ngu lão gia tử học võ, ở phương diện võ thuật có trình độ cao, theo lý phải gia nhập võ thuật hiệp hội. mà Chu Văn lại lựa chọn xã đoàn về điện ảnh hoạt hình, dùng lời của hắn mà nói. hắn muốn đem nghệ thuật cơ thể người phát dương quang đại trong hiệp hội điện ảnh.

“Đi. đó là xã đoàn gì a. thật nhiều thủy linh cải trắng!” Khi chờ đợi xong ba người báo danh ở các xã đoàn đã chọn, đang chuẩn bị trở về phòng ngủ nghỉ trưa, lại nhìn thấy phía trước vây đầy người. trong đó còn có những nữ sinh viên tiêu chuẩn không tệ.

Đến gần vừa nhìn, bốn người Trần Phàm mới nhìn thấy một biểu ngữ. trên đó viết mấy chữ lớn “Vũ Xã”.

Người phụ trách hiệp hội. được xưng là đại tân sinh Vũ Vương Triệu Hoành cũng có mặt. cơ hồ toàn bộ nữ sinh viên tại hiện trường đều đem ánh mắt nhìn về phía hắn.

Thật hiển nhiên. Vũ Xã đông đúc như vậy, hoàn toàn là bởi vì có Triệu Hoành tồn tại.

“Vì hoan nghênh những bạn học mới gia nhập xã đoàn, hiệp hội chuẩn bị tối nay tám giờ ở khoa quản lý kinh tế đại sảnh khiêu vũ tổ chức vũ hội đón người mới đến. hoan nghênh mọi người đến tham gia khiêu vũ!” Đối mặt đông đảo ánh mắt ái mộ của các nữ sinh viên. Triệu Hoành từ đầu tới cuối vẫn lộ ra vẻ mỉm cười mê người.

Lời của Triệu Hoành vừa thốt ra. lập tức khiến cho một trận hoan hô.

“Vũ hội đón người mới đến. nghe không tệ a. hơn nữa nhiều mỹ nữ như vậy.” Nghe được lời của Triệu Hoành. Tiêu Phong đề nghị nói: “Mấy huynh đệ, đêm nay dù sao không có việc gì. chúng ta đi tham gia đi?”

Đối với những lời đề nghị Tương tự. bình thường Trần Phàm cũng không phát biểu ý kiến, hắn vẫn bảo trì trầm mặc như dĩ vãng, lại nhận thấy được có người đem ánh mắt tập trung chính mình.

Trong lòng hơi động một chút. Trần Phàm thuận thể nhìn lướt qua. rõ ràng phát hiện người nhìn mình không phải người khác, chính là Triệu Hoành.

Xa xa, Triệu Hoành nhìn thấy Trần Phàm, nụ cười trên mặt trở nên có chút cứng ngắc, ánh mắt nhìn về phía Trần Phàm thật sự khó chịu.

Nhận thấy được địch ý trong con ngươi của Triệu Hoành. Trần Phàm như có suy nghĩ chỉ nheo mắt lại.

Chu Duẫn

69. Chương 69: Vũ Đạo Vương Tử.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Tuy rằng Triệu Hoành chỉ là một sinh viên, nhưng bởi vì bối cảnh không tầm thường. từng nhiều lần làm bạn nhảy của những ngôi sao nổi tiếng. danh khí ở giới giải trí còn cao hơn một ít ngôi sao ở tuyến hai.

Vũ kỹ hoa mỹ, bề ngoài cùng khí chất xuất chúng, bối cảnh không tầm thường...

Tất cả chuyện này, làm cho Triệu Hoành ở trong vườn trường vô luận đi tới đâu đều là tiêu điểm, thậm chí từng có không ít nữ minh tinh ở tuyến hai tuyến ba cùng người mẫu mới ra đời đều từng theo đuổi hắn.

Những nữ nhân kia theo đuổi hắn. có rất nhiều người ái mộ hư vinh, có rất nhiều người muốn mượn hắn nổi danh.

Đối với sự theo đuổi của những nữ nhân kia. Triệu Hoành ai đến cũng không cự tuyệt, nhưng đợi sau khi đoạt lấy được thân thể của những cô gái kia. hắn lại không hề tò vờ gì.

Mỗi khi những cô gái kia cho là mình bị lừa đi tìm Triệu Hoành lý luận. Triệu Hoành đều cực kỳ khinh thường nói ra một câu nói: lão tử cùng cô lên giường là vinh hạnh của cô, cô còn muốn nói điều kiện?

ở giới giải trí đùa nhiều nữ nhân. Triệu Hoành chậm rãi mất đi hứng thú đối với nữ nhân trong giới giải trí. theo hắn xem ra. giới giải trí cơ hồ không có nữ nhân sạch sẽ!

ở dưới dạng tình hình này, Triệu Hoành bắt đầu có hứng thú đối với những thủy linh cải trắng trong trường học, nhưng làm Triệu Hoành thất vọng chính là. nữ sinh trong trường học tuy rằng tuổi trẻ tràn ngập sức sống, nhưng vô luận là gương mặt hay cách ăn mặc đều có một chút chênh lệch với những nữ minh tinh.

Thẳng đến khi Tô San xuất hiện thay đổi ấn tượng này của Triệu Hoành.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy Tô San. trong lòng Triệu Hoành liền âm thầm tự nói với mình: Tô San là MM thứ nhất hắn sắp chinh phục trong vườn trường.

Sau khi làm ra quyết định, hắn lập tức đối Tô San triển khai thế công rất mạnh - theo ngày đầu tiên Tô San tiến vào đại học Đông Hải bắt đầu. mỗi ngày hắn không ngừng tặng hoa. mặc dù Tô San phải đi huấn luyện quân sự tại quân doanh cũng không ngoại lệ.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn trong vườn trường phát sáng lên. ánh sáng dịu dàng chiếu sáng lên con đường vườn trường sắp khúc, trên đường tùy ý có thể thấy được những đôi tình lữ đang dắt tay nhau, thậm chí còn hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của hai người. đang ở một góc tối nào đó, hôn môi.

Hoa tươi, kim cương.

Đây là hai dạng đồ vật vĩnh viễn được nữ nhân yêu nhất.

Vì thế, khi trong tay Triệu Hoành cầm lấy bó hoa Hồng màu lam tượng trưng cho sự lãng mạn bước đi trên đường trong vườn trường thì những nữ sinh nguyên bản đang ôm ấp với bạn trai lại cùng đưa ánh mắt nhìn về phía hắn. về hâm mộ trong con người không cách nào che giấu.

Mà một ít nam sinh viên nhìn thấy Triệu Hoành, trong con người cũng lộ ra vẻ tự ti không thể che giấu.

Đối với ánh mắt của mọi người khắp chung quanh, khóe miệng Triệu Hoành hiện lên một độ cong khinh thường. không biết hắn đang cười nhạo những nữ sinh không đứng đắn trong mắt của hắn. hay cười nhạo những nam sinh tìm một bạn gái không đứng đắn mà còn đang đắc chí.

Cảm giác về sự ưu việt.

Mấy chữ này ở trên người Triệu Hoành được bày ra thật tinh tế.

Xuyên qua con đường vườn trường u ám. Triệu Hoành tay cầm hoa tươi, gương mặt mỉm cười đi tới dưới lầu ký túc xá nữ sinh viên số 6.

Dưới lầu ký túc xá nữ sinh viên, vẫn có không ít những đôi tình lữ đang ôm nhau hôn môi. hoặc đang thâm thì trò chuyện.

Mỗi lúc trời tối Triệu Hoành đều đến tặng hoa cho Tô San. điều này đã truyền ra trong sân trường, vì thế khi Triệu Hoành đi vào dưới lầu ký túc xá nữ sinh, một nửa nữ sinh viên đã mở cửa sổ trên phòng ngủ, lộ đầu ra bên ngoài, ánh mắt nhìn về hướng Triệu Hoành đang cầm hoa tươi.

“Đến rồi, Vũ Đạo Vương Tử Triệu Hoành lại tới nữa!”

“Triệu Hoành này thật đúng là cuồng đại a!”

“Phải a, chỉ là làm cho người ta cảm thấy kỳ quái chính là, Tô San kia tựa hồ đang chương mất hắn.”

“Hắc! Đó là nhỏ Tô San Ngụ ngọc kém trí, ở niên đại hiện tại này, người vừa đẹp trai lại lẳng mạn như Triệu Hoàn, còn cuồng đại như vậy đã tuyệt chủng!”

“Ai. Triệu Hoàn nếu đối với tôi như vậy, hẳn là tốt..

“Nếu Triệu Hoàn theo đuổi cô, cô sẽ như thế nào?”

“Tôi sẽ đem đêm đầu tiên của tôi cho hắn..

Triệu Hoàn xuất hiện làm cho các nữ sinh viên nghị luận sôi nổi, trong đó có không ít nữ sinh có dấu hiệu muốn động tình.

Đối mặt đông đảo nữ sinh chú ý, Triệu Hoàn không có cảm giác khẩn trương chút nào, ngược lại nụ cười trên mặt càng tăng lên.

Hắn thích loại cảm giác được nữ nhân ái mộ!

Hít sâu một hơi, Triệu Hoàn giống như thưởng ngày, cầm hoa đi tới ký túc xá nữ sinh.

Bác gái canh giữ ký túc xá nhìn thấy Triệu Hoàn, vẫn không ngăn trở, mà là ân cần cười cười: “Tiểu Triệu, lại tới nữa sao? Đêm nay vẫn do tôi giúp cậu tặng hoa sao?”

“Àn.” Triệu Hoàn gật đầu, sau đó đưa một tấm thẻ giá trị năm ngàn nguyên cho bác gái: “Đây là thù lao của bác.”

Bác gái thừa dịp mọi người không chú ý, lập tức tiếp nhận lấy tấm thẻ thật nhanh, cười trêu ghẹo: “Chút chuyện nhỏ, khách khí như vậy làm gì. Cậu chờ chút, tôi đi giúp cậu tặng hoa. nếu như cô bé kia nhận, tôi sẽ hẹn dùm cậu, truy con gái phải biết rèn sắt khi còn nóng.”

Trong lòng Triệu Hoàn khinh thường cười cười, lại không nói gì.

Mười phút sau, bác gái vẽ mặt buồn bực xuống lầu, nói: “Thật không biết cô bé kia nghĩ như thế nào, một thanh niên xuất sắc như cậu tặng hoa mà nàng lại không muốn.”

Lời bác gái vừa thốt ra, đôi mày Triệu Hoàn hơi cau lại, nhưng hắn tựa hồ có chuẩn bị tâm lý, cũng không bị đả kích quá lớn.

“Tiểu Triệu a, con cóc ba chân thật khó tìm, cô gái xinh đẹp còn nhiều mà, theo điều kiện của cậu, dạng cô gái nào không có được, có đáng cuồng đại với một cô bé như vậy sao?” Bác gái do dự một chút nói.

Triệu Hoàn điều chỉnh cảm xúc một chút, mỉm cười nói: “Bác gái, bác Chẳng lẽ không biết, không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất sao? Bác cứ xem đi, không cần bao lâu, nàng sẽ cam tâm tình nguyện thần phục tôi!”

Nói xong lời cuối cùng, vẽ mặt Triệu Hoàn thật tự tin!

Ngày ba mươi tháng chín, đại học Đông Hải cử hành dạ hội đón người mới đến, đến lúc đó, thân là ngôi sao vườn trường Triệu Hoàn sẽ lên sân khấu Biểu diễn. Hắn đã âm thầm làm ra quyết định, đêm dạ hội, hắn sẽ biểu diễn một điệu vũ do chính thầy khiêu vũ nổi tiếng nước Mỹ biên soạn cho hắn.

Điệu vũ kia hắn đã tập luyện thật lâu, dù là thiên hậu Châu Á Lý Dĩnh cũng phải khen không dứt miệng.

Ngoài ra, Triệu Hoàn còn quyết định Ngay không khí ngày hôm đó lên đỉnh cao nhất, hắn sẽ thông qua sân khấu hướng Tô San thổ lộ...

Đây cũng là nguyên nhân Triệu Hoàn luôn luôn tự tin, theo hắn xem ra, ngày biểu diễn của hắn sẽ khiến toàn bộ trường học náo động, vô số nữ sinh ái mộ hắn. mà Ngay tại thời khắc đó, hắn Ngay trước mặt toàn bộ người xem thổ lộ với Tô San. trường hợp như vậy ngấm lại cũng làm cho người kích động, làm sao không đánh động được trái tim Tô San?

Lại bị Tô San cự tuyệt. Triệu Hoàn không có chút nhụt chí. cũng giống như ngày thường thần nhiên rời đi. làm những nữ sinh viên trong ký túc xá lại ồn ào nghị luận.

Dù là phòng ngủ của Tô San cũng không ngoại lệ.

“San San. Triệu Hoành kia vóc người anh tuấn, lại biết lắng mạn. hơn nữa đối với cô một lòng say mê, vì sao cô không có chút hứng thú với hắn?” Trong phòng ngủ. một cô gái mặc sơ mi trắng có chút nghi hoặc hỏi han.

Cô gái tên là Ngô Đồng, là người tây bắc, từ nhỏ thích xem phim truyền hình lãng mạn. nên đối với những sự việc lãng mạn luôn luôn tràn ngập khát khao.

Tô San đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về nhà trọ, ngạc nhiên nghe được lời người bạn cùng phòng, chợt ngẩn ra. theo sau cười cười: “Ngô Đồng, sau này những bó hoa đều là của cô, cô cắm vào bình cũng được, ném bỏ cũng được.”

“A!” Ngô Đồng nghe được lời nói của Tô San. xấu hổ đến đỏ mặt: “Tôi không cần đâu! Cũng không phải tặng cho tôi.”

Nói xong. Ngô Đồng lại nghi hoặc hỏi: “San San. Chẳng lẽ cô không thích một chút nào sao?”

“Thích, nhưng phải xem người tặng là ai.” Tô San thản nhiên đáp.

Hiển nhiên, tuy rằng Tô San cũng ưa thích lãng mạn. nhưng theo nàng xem, Triệu Hoành cho dù đem toàn bộ hoa Hồng trên thế giới đến đại học Đông Hải tặng cho nàng, cũng không lãng mạn bằng quà tặng sinh nhật của Trần Phàm tặng cho nàng.

Phải biết rằng, từ tối hôm qua tới hôm nay, nàng luôn luôn vẫn còn kích động vì món quà của Trần Phàm, trong đầu nàng ít nhất suy nghĩ ra hơn một ngàn việc yêu cầu Trần Phàm thực hiện...

“Ngô Đồng, Chẳng lẽ cô không nhìn ra sao? Trong lòng San San đã có người rồi.” Trương Thiên Thiên đang ở một bên xem tạp chí kinh tế bỗng nhiên mở miệng, ý vị thâm trường.

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Trương Thiên Thiên, trái tim nhỏ của Tô San chợt kinh Hoàng. trên mặt hiện lên một luồng ửng đỏ, trong đầu cũng hiện ra thân ảnh Trần Phàm.

Tên hỗn đản hiện tại chắc còn trong văn phòng của phụ đạo viên đi?

Tô San trầm nghĩ trong lòng. vẻ đỏ ửng trên mặt càng thêm rõ ràng. theo sau thuần thực thu thập xong đồ vật. chào hỏi ba người Trương Thiên Thiên, nhanh như chớp bỏ chạy.

Nhìn bóng lưng Tô San rời đi. trong đầu Trương Thiên Thiên nhất thời hiện ra ánh mắt u oán của Tô San hôm qua khi nhìn Trần Phàm lúc mọi người hát bài chúc mừng sinh nhật.

Rốt cục hắn là ai? Vì sao đến bây giờ cha mình còn chưa cho mình biết tin tức?

Trương Thiên Thiên một lần nữa nhìn vào trong tạp chí. tâm tư lại không hề đặt trong đó.

Từ sau ngày huấn luyện quân sự trở về. Trương Thiên Thiên nhờ cha mình lợi dụng mạng lưới quan hệ đi điều tra bối cảnh của Trần Phàm, nhưng cho đến bây giờ còn không có kết quả.

Điều này làm cho Trương Thiên Thiên cảm thấy kinh ngạc đồng thời càng thêm tò mò thân phận của Trần Phàm.

Dù sao, cha của nàng là nhân vật nổi tiếng trong giới đầu tư tài chính, mạng lưới nhân mạch thập phần cường đại. muốn điều tra một người là một việc phi thường đơn giản.

Nhưng...Trương Thiên Thiên không biết. ngoại trừ nàng, còn có người cũng đang điều tra bối cảnh của Trần Phàm...

Trong chuyện này, chính là Triệu Hoành!

Chu Duẩn

70. Chương 70: Cơ Mật Cấp Lục Tinh (Sáu Sao).

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Nếu nói nhân vật nổi danh nhất trường đại học Đông Hải, như vậy ngoài lão hiệu trưởng Hàn Phi ra, thì không còn ai.

Làm hiệu trưởng trường đại học Đông Hải, Hàn Phi phát biểu rất nhiều học thuật luận văn nổi tiếng trong khu vực kinh tế, trong đó có một ít luận văn được các quốc gia Âu Mỹ đánh giá làm kinh điển. Thậm chí, một ít truyền thông phương Tây đánh giá Hàn Phi chính là người cha đỡ đầu của tài chính đông phương.

Tuy rằng sự đánh giá này ở ý nào đó thật có chút khách quan, nhưng cũng đủ để chứng minh địa vị thật cao của Hàn Phi trong khu vực kinh tế, hẳn từng nhiều lần được mời đến tiếp nhận chức vụ trong ngành trọng yếu, nhưng hẳn đều cự tuyệt.

Điều này làm cho rất nhiều người không biết về Hàn Phi thập phần khó hiểu, theo một số người xem ra, lấy địa vị cùng thực lực bản thân của Hàn Phi trong lĩnh vực kinh tế, nếu nắm chắc được cơ hội, như vậy cho tới tuổi bây giờ, tuyệt đối không chỉ làm một hiệu trưởng. Lui bước mà nói, dù Hàn Phi không tham gia chính trường, đi buôn bán, cũng tuyệt đối sẽ sáng tạo ra được thành tựu của một ông trùm giới tài chính.

Phụ đạo viên Cảnh Huy của ngành quản trị kinh doanh xem như là một trong số ít người hiểu biết về Hàn Phi.

Cảnh Huy từng được ca tụng là kỳ hoa của khoa quản trị kinh doanh, Cảnh Huy tốt nghiệp ngành quản lý kinh tế của đại học Đông Hải, học vị tiến sĩ, là một trong những học sinh xuất sắc nhất của Hàn Phi.

“Cảnh Huy, lấy năng lực của cậu, nếu cậu lựa chọn tiến vào thương giới, nhất định sẽ trở thành một trong những người có tiền nhất trên thế giới này. Cho nên tôi hi vọng cậu suy nghĩ cho kỹ càng.” Năm đó, khi Cảnh Huy tốt nghiệp từng nói với Hàn Phi, muốn ở lại đại học Đông Hải nhậm chức làm việc thì Hàn Phi đã từng nói với Cảnh Huy như vậy.

Lúc ấy, Cảnh Huy trả lời: “Lão sư, những gì em biết, đều do thầy dạy cho em. Nếu thầy từng bỏ qua cơ hội tiến vào chính giới cùng thương giới, như vậy em tự nhiên cũng có thể. Hơn nữa, em cũng giống như thầy, thích đem những gì mình hiểu biết dạy lại cho đời sau.”

Cứ như vậy, Cảnh Huy ở lại làm việc tại đại học Đông Hải, tựa hồ muốn học theo Hàn Phi, cả đời đều ở lại đại học Đông Hải.

...

Vào tám giờ rưỡi tối, Cảnh Huy đã dạy xong đường khóa cho lớp đệ nhị quản lý công thương, thời gian đường khóa cũng không lâu lắm, chủ đề minh xác, trình tự rõ ràng, sau khi dặn dò xong mọi việc thì xong xuôi kết thúc.

Bất quá trước khi chấm dứt, Cảnh Huy điểm danh Trần Phàm, Ngu Huyền, Tiêu Phong, Chu Văn bốn người cùng hắn đến văn phòng.

Đối với yêu cầu của Cảnh Huy, bốn người Trần Phàm đều hiểu rất rõ ràng, Cảnh Huy gọi bọn họ đi, hơn phân nửa là vì chuyện xảy ra lúc huấn luyện quân sự.

Văn phòng Cảnh Huy nằm ở góc tây bắc khoa quản lý kinh tế, là một văn phòng độc lập, rộng khoảng năm mươi thước vuông, trong đó hết ba phần tư bị giá sách chiếm cứ, còn lại một phần tư địa phương được đặt một bàn làm việc, cùng một sofa và bàn trà đơn giản.

Đi vào văn phòng Cảnh Huy, lan vào mũi chính là hương vị của sách vở, hơn nữa Trần Phàm liếc mắt liền nhìn thấy, trong những quyển sách trên giá, cơ hồ đều đã được xem qua, cũng không giống như phòng sách của gia đình có tiền, làm ra một ít sách mới chỉ là vì tô điểm, trên thực tế chưa từng xem qua bao giờ.

“Ngồi.” Cũng giống như lão hiệu trưởng Hàn Phi, mặt ngoài của Cảnh Huy thoạt nhìn thập phần ôn hòa, sau khi đi vào văn phòng, ra dấu cho bốn người ngồi xuống, sau đó tự mình pha trà cho bốn người.

“Lão sư, thầy đừng khách khí, muốn uống cứ để chúng em pha.” Tiêu Phong thấy Cảnh Huy chủ động pha trà, lập tức mỉm cười đi ra phía trước, nào có tư thế gì muốn khách khí?

Cảnh Huy nhàn nhạt cười: “Không cần, để cho tôi. Đúng rồi, trà này cũng không phải là trà ngon gì, một người bạn tặng loại trà làm từ hoa dại, các cậu đừng chê bai.”

Ngạc nhiên nghe được những lời này của Cảnh Huy, Tiêu Phong vừa tiến lên mấy bước đột nhiên dừng lại, vẻ mặt kinh ngạc, ngay cả Trần Phàm cũng hơi kinh hãi.

Hiển nhiên, ngay Trần Phàm cũng thật không ngờ Cảnh Huy lại khách khí như thế!

Nguyên bản...hắn còn tưởng rằng Cảnh Huy đã bị mẹ của Hoàng Hiếu Đông là Lý Hồng sai khiến đến trừng phạt bốn người bọn họ, hiện giờ xem ra là họ đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Nhìn thấy Cảnh Huy pha trà xong đưa tới trước mặt bốn người, Ngu Huyền đột nhiên đứng lên, thân mình thẳng tắp giống như một cây thương, nghiêm mặt nói: “Lão sư, người nào làm người đó chịu, chuyện huấn luyện quân sự là tôi không đúng. Tôi thân là trưởng lớp không lấy mình làm gương không nói, bởi vì không thể không chế tính tình của mình mà vung tay với bạn học cùng giáo quan quân doanh, nếu như trưởng học cần xử trí, xử trí một mình tôi là được.”

Lời nói này của Ngu Huyền có thể nói cực kỳ thẳng thắn, cũng cực kỳ phù hợp tính cách của hắn.

“Lão sư, thầy đừng nghe Ngu Huyền nói bậy, việc này do tôi gây ra.” Chu Văn lộ ra bộ dạng thật diễn cảm thành thật, trình độ hoàn toàn không thua gì đang diễn xuất phim tình cảm.

“Kháo! Đây cũng không phải giành giật lên giường cùng mỹ nữ, cả đám mấy cậu đều cướp lấy.” Tiêu Phong tựa hồ cũng không xem Cảnh Huy là lão sư của mình, mà là trở thành bạn thân của hắn: “Lão Cảnh, việc này nói đến cùng là do một tay tôi tạo thành, nếu như trưởng học muốn xử phạt thì xử phạt tôi là được.”

Nói xong, Tiêu Phong quay đầu nhìn Ngu Huyền đang định phản bác nói: “Tiểu Huyền tử, cậu đừng giành với tôi. Tuy rằng cậu có luyện võ mèo ba cẳng, có thể đi ra bên ngoài kiếm miếng cơm ăn, nhưng đó cũng không có việc gì tốt, vẫn nên thành thành thật thật đến trường, tương lai hỗn cái văn bằng đi ra ngoài làm việc mới tốt. Còn về ca, dù là có bị khai trừ, cũng không sao cả, dù sao lão Tiêu có tiền, xài tiền của ông ấy, ca cũng không hề đau lòng.”

Trần Phàm vốn đang thưởng thức chén trà do Cảnh Huy pha, ngạc nhiên nghe được ba người nói chuyện, thiếu chút phun ngụm nước trà trong miệng, cười khổ nói: “Cảnh lão sư cũng không có ý trách chúng ta, càng không cần nói tới là muốn khai trừ chúng ta, các cậu kích động như vậy làm gì?”

Lời của Trần Phàm vừa thốt ra, ba người Tiêu Phong nhất thời mở to mắt nhìn, vẻ mặt như không dám tin, mà Cảnh Huy lại mỉm cười liếc mắt nhìn Trần Phàm: “Trần Phàm nói đúng.”

Nói xong, Cảnh Huy khe khẽ thở dài: “Tuy rằng mẹ của Hoàng Hiếu Đông muốn lạm dụng quyền riêng kiếm có khai trừ các cậu, nhưng đã bị tôi đỡ lấy, sau đó bà đi tìm lão sư của tôi, chính là Hàn hiệu trưởng, kết quả Hàn hiệu trưởng cũng không đồng ý cách làm của bà. Đồng thời Hàn hiệu trưởng muốn tôi chuyển cáo các cậu, sở dĩ ông ấy lựa chọn cho các cậu tiếp tục lưu lại trường học, mục đích chỉ có một: làm việc giảng đạo lý.”

Làm việc giảng đạo lý.

Nghe được mấy chữ này, trong lòng Trần Phàm vừa động, nháy mắt hiểu được điều gì, mà Cảnh Huy cũng như có suy nghĩ nhìn hắn.

“Lão sư, nếu thầy không khai trừ chúng tôi, như vậy thân nói chúng tôi...” Ngu Huyền có chút xấu hổ sờ sờ đầu, diễn cảm thật thà hàm hậu, không có chút bộ dáng uy mãnh như khi đánh nhau.

“Mục đích hôm nay tôi gọi các cậu tới, là chỉ muốn nhấn lại ý tứ của lão hiệu trưởng. Dù sao chuyện kia ảnh hưởng không nhỏ, phương diện trường học tuy rằng bởi vì một vài nguyên nhân đặc thù không có công khai xử phạt, nhưng nhất định phải cảnh cáo.” Cảnh Huy không chút hoang mang nói: “Còn Ngu Huyền tính khí thật quá táo bạo, sau này nên chú ý một chút.”

“Đã biết, lão sư.” Ngu Huyền lộ ra hàm răng trắng tinh, nở nụ cười hàm hậu.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Tiêu Phong tựa hồ cũng không thể tin được mục đích Cảnh Huy gọi bọn họ tới là vì điều này.

“Đây chỉ là một trong số đó.” Cảnh Huy lắc lắc đầu: “Chuyện thứ hai, vốn là ngày chủ nhật, chính là ngày ba mươi tháng chín, trường học sẽ tổ chức dạ hội đón người mới đến tại đại lễ đường. Trước mắt chúng ta đã có tiết mục chuyên nghiệp, là do tám nữ sinh viên của khoa chúng ta biểu diễn làm người mẫu.”

Tuyển người mẫu?

Trước mắt Tiêu Phong đột nhiên sáng ngời, giống như đã nhìn thấy tám cô gái dáng người cao gầy mặc áo tắm hai mảnh lắc lư qua lại trước mắt hắn.

Mà Ngu Huyền thì tỉnh ngộ: “Lão sư, chẳng lẽ ngài muốn cho bốn người chúng ta cùng biểu diễn tiết mục?”

“Vây cũng không phải.” Cảnh Huy lại lắc đầu, theo sau trêu ghẹo nói: “Bất quá...vì muốn cho các cậu lập công chuộc tội, tôi quyết định tiết mục thứ hai do Ngu Huyền cậu tới tổ chức, ba người Trần Phàm hỗ trợ.”

“Không thành vấn đề, lão sư, thật sự không được, bốn người chúng ta cũng sẽ biểu diễn, không phải chỉ là mặc quần lót chữ T đứng trên đài lắc lư thôi sao? Này có cái gì?” Tiêu Phong thật sảng khoái đáp ứng.

Chu Văn xem thường liếc mắt nhìn Tiêu Phong: “Tôi cảm thấy cho cậu biểu diễn đóng phim tình cảm có động tác thì sẽ càng làm náo động.”

Nhìn thấy hai kẻ hoạt bảo lo tranh cãi, Trần Phàm không ngừng cười khỏ, đồng thời hắn cũng rõ ràng, hôm nay Cảnh Huy gọi bốn người bọn họ đi tới đây, chủ yếu là vì chuyện này.

Mà gọi là cảnh cáo, tự nhiên là nói với riêng hắn!

Dù sao, lấy thân phận cùng địa vị của lão hiệu trưởng Hàn Phi, không có khả năng không biết chân tướng của sự kiện huấn luyện quân sự.

Thậm chí Trần Phàm hoài nghi Hàn Phi cũng chưa từng điều tra qua bối cảnh của hắn, bất quá hắn biết rõ, dù Hàn Phi có mảnh khố thông thiên cũng không cách nào tra được bối cảnh thực sự của hắn.

Bởi vì...hồ sơ của hắn thuộc loại cơ mật cấp sáu sao của quốc gia, người có thể nhìn qua, chỉ đếm được trên đầu ngón tay!

Sau khi rời đi văn phòng, ba người Ngu Huyền quay trở về phòng ngủ, mà Trần Phàm lại chuẩn bị trở về nhà trọ.

Đối với việc Trần Phàm ngủ lại trong nhà trọ, ba người Ngu Huyền tựa hồ cũng đã thói quen, vẫn không hề truy hỏi kỹ càng, chỉ mở vài câu vui đùa, nói chung chỉ có một tư tưởng – còn trẻ không biết tình quý, già rồi mong X rơi lệ!

...

Cùng lúc đó, Tô San vừa cự tuyệt hoa tươi của Triệu Hoành cũng đã sắp đi ra khỏi vườn trường.

Cửa sân trường, tùy ý liền có thể nhìn thấy những đôi tình lữ đang dựa sát vào nhau, có chút người ra ngoài trường ước hẹn trở về, có người ra ngoài đi mượn phòng. Ngoài ra, cũng không thiếu người chuẩn bị đến dịch vụ internet bao cả đêm mà kết bạn đi ra, có mỹ nữ xuất hiện cũng sẽ không hẹn mà cùng quét mắt.

Tô San có thể cảm nhận được ánh mắt của những người đó, bất quá nàng cũng không hề để ý, nhưng ánh mắt lại rơi lên trên người những đôi tình lữ.

Trong lơ đãng, trong con ngươi Tô San hiện lên một tia hâm mộ.

“Tựa hồ...cho tới nay, mình cùng tên hỗn đản chưa từng ở chung như những đôi tình lữ bình thường a?”

Một ý niệm quỷ dị bỗng nhiên hiện lên trong lòng Tô San, sau đó nàng theo bản năng nhớ tới vì bản thân mình không muốn người khác phát hiện quan hệ giữa nàng và Trần Phàm, mỗi ngày đến trường đều tự đi riêng.

Nghĩ tới việc này, đáy lòng vốn bình tĩnh như mặt hồ của Tô San chợt nhấc lên một đạo gợn sóng, tâm tình trở nên hết sức phức tạp, sau đó nàng lấy ra di động nhấn một tin nhắn, cắn răng chuyển đi.

“Tiểu nha đầu hôm nay bị uống lộn thuốc?”

Năm giây sau, Trần Phàm đọc được tin nhắn của Tô San, cả người giống như bị điện giật, diễn cảm quái dị tới cực điểm.

Chu Duẫn

71. Chương 71: Vấn Đề Khó Khăn.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Đêm đen nhánh, vô số ánh sao không đếm được xâu chuỗi lại cùng nhau, sáng lóng lánh, ánh sáng màu bạc nghiêng xuống xa xôi vụn dậm, xa xa nhìn lại, thật giống như dãy ngân hà.

Dù đã chín giờ rưỡi tối, nhưng trong tiệm Kentucky nằm phía tây đại học Đông Hải vẫn kín người hết chỗ, từng đôi tình lữ ngồi trên ghế cạnh nhau, vừa ăn vừa xì xào bàn tán, hưởng thụ lấy thể giới dành cho hai người.

Nhưng...cũng có một ít nam sinh viên thừa dịp bạn gái không chú ý đưa mắt nhìn ra ngoài cửa tiệm.

Bên ngoài tiệm, Tô San mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng và quần bò màu lam nhạt lẳng lặng đứng nơi đó, gió đêm thổi qua, thổi bay mái tóc dài phiêu dạt của nàng, nàng dùng tay vuốt tóc đồng thời không ngừng đưa mắt nhìn quanh cửa đại học Đông Hải, gương mặt hơi có vẻ lo lắng.

Trước khi ra khỏi trường, Tô San nhìn thấy những đôi tình lữ rơi trong tình yêu say đắm, trong lòng có chút hâm mộ, đồng thời cảm giác thái độ của mình đối với Trần Phàm có chút quá đáng, nên xúc động thật nhiều, nhin không được nhấn cho Trần Phàm một tin nhắn: Trần Phàm, tôi đang ở ngay cửa tiệm Kentucky phía tây trường học chờ anh, đêm nay chúng ta cùng nhau quay về nhà trọ.

Sau khi nhấn tin xong, Tô San lại có chút hối hận cùng khẩn trương, hối hận là bởi vì nàng cảm giác mình làm như vậy chẳng khác gì là nhận thua với Trần Phàm.

Dù sao...lúc trước chính do nàng đưa ra lời yêu cầu đi riêng đến trường, mà hiện giờ lại chủ động yêu cầu cùng Trần Phàm về nhà.

Điều này làm cho nàng cảm thấy thật mất mặt.

Đồng thời nàng còn cảm thấy khẩn trương trước nay chưa từng có.

Cho tới nay, nàng cùng Trần Phàm giống như thiên sứ cùng ác ma, trời sinh không thể hòa hợp, tranh cãi như bữa cơm thường ngày, căn bản chưa từng trao đổi ấm áp, lại càng đừng nhắc tới lãng mạn, Trần Phàm tặng cho nàng phần quà sinh nhật độc đáo, tuy rằng làm cho nàng cảm động rất sâu sắc, nhưng khi đó Trần Phàm cũng không có mặt bên cạnh.

Ở dưới tình hình này, Tô San nhất thời tâm động, muốn cùng ở chung một chỗ với Trần Phàm thể nghiệm cảm giác lãng mạn một chút, điều này làm sao để cho nàng không bị khẩn trương?

Quá độ khẩn trương, làm cho Tô San nhiều lần lại muốn nhấn tin, nhưng mỗi khi nàng viết xong một tin, chuẩn bị bấm chuyển đi, trong đầu đều hiện ra phần lễ vật ngày hôm qua Trần Phàm đã tặng nàng.

Phần quà sinh nhật kia giống như siêu vi trùng cắn nuốt, nháy mắt đem dững khí cùng hối hận trong nội tâm của nàng cắn nuốt không còn một mảnh.

Đồng thời, cũng làm cho nàng tràn ngập sự khát khao khi nghĩ tới sắp được cùng Trần Phàm ở chung thật lãng mạn.

Nhưng...làm cho nàng buồn bực chính là, nàng ở ngay cửa tiệm chờ suốt mười phút, lại vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Trần Phàm.

Ngay lúc Tô San đang do dự có nên gọi điện thoại cho Trần Phàm để nhắc nhở hay không, thanh âm có tin nhắn bỗng nhiên lại vang lên.

Trong lòng Tô San chấn động, vội vàng dùng hai tay nâng lên di động, mở ra, rõ ràng nhìn thấy được nội dung tin nhắn: Lão bà, cô có phải đang bị phát sốt hay không?

Ngạc nhiên nhìn thấy nội dung tin nhắn, đồng tử Tô San trong nháy mắt phóng lớn, sau đó có chút hoài nghi có phải mình đã nhìn lầm rồi hay không, nhẹ nhàng nhu nhu ánh mắt một chút, lại xác nhận thêm một lần, kết quả phát hiện mình cũng không hề nhìn lầm.

Hiểu được điểm này, trái tim đang treo trên cổ họng của Tô San chợt rơi xuống, vẻ chờ mong trong con người cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại vẻ căm tức, còn có...về thất vọng!

“Vô sỉ, dê tiện, hạ lưu, hỗn đản, tôi mà còn chủ động nhắn tin cho anh, tôi chính là heo!” Tô San nghiêng rằng nghiêng lợi trả lại một tin nhắn, khi bấm chuyển liên thập phần dùng sức, tựa hồ xem điện thoại là đối tượng để phát tiết.

Lúc này Trần Phàm đã đi ra cửa trường, nhìn thấy tin nhắn của Tô San, không khỏi mỉm cười, lại trả lời: “Lão bà, đọc tin nhắn của cô, tôi lại xác định cô không phải đang phát sốt, nhưng...có thể khẳng định đầu óc cô có chút mơ hồ - chẳng lẽ cô quên lần trước gọi điện thoại nói với tôi, nếu tiếp tục điện thoại cho tôi, cô chính là heo sao?”

Cửa tiệm Kentucky, Tô San đọc được tin nhắn này của Trần Phàm, thiếu chút nữa tức đến ngất đi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cảm giác chỉ hận không thể lập tức tìm được Trần Phàm để tháo thành tám mảnh.

“Hỗn đản đập phân chó, anh chó quên, trong tay bốn tiểu thư có đại sát khí của anh, anh chờ xem, bốn tiểu thư sẽ cho anh biết tay!” Hít một hơi thật sâu, Tô San lãnh tĩnh trở lại, đồng thời trong lòng nghĩ tới điều gì đó, nguyên bản biểu tình căm tức trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tốc độ thay đổi sắc mặt quả thực so với lật sách còn nhanh hơn, làm cho các nam nhân đang trộm nhìn nàng cũng vẻ mặt kinh ngạc.

Tuy rằng đã nhận ra bị người nhìn trộm, nhưng Tô San vẫn không để ý đến, mà cực kỳ đặc ý hừ một tiếng, sau đó ngăn xe taxi chạy về nhà trọ.

...

Tạm thời không đề cập tới Tô San có nghĩ ra biện pháp trừng phạt Trần Phàm hay không, ít nhất đêm đó, Tô San cũng không nói câu nào với Trần Phàm.

Rạng sáng hôm sau, hai người trước sau như một tách ra đi tới trường học.

Tựa hồ...sau một đêm, quan hệ của hai người lại trở về trước kia.

Bất quá Trần Phàm cũng rất rõ ràng, với tính cách Tô San, tuyệt đối sẽ không quên ba cơ hội kia, cũng sẽ không dễ dàng sử dụng.

Cũng giống như thường ngày, Trần Phàm đi vào phòng 108, chuẩn bị cùng ba người Tiêu Phong đến lớp học.

Tuy rằng Ngu Huyền luyện võ từ nhỏ, nhưng ông nội của hắn từng nói qua với hắn: đây là một niên đại hòa bình, người luyện võ không có con đường nào để xuất đầu, nếu muốn làm rạng rỡ tổ tông, chỉ đành theo văn.

Cho nên, Ngu Huyền ngoại trừ đem một bộ phận tinh lực đặt lên việc luyện võ, những tinh lực khác đều dùng trong học tập - đây cũng là nguyên nhân hắn có thể thi đậu vào hệ quản lý trong đại học Đông Hải.

Cho tới nay, sáng sớm mỗi ngày, Ngu Huyền đều là người thứ nhất cầm lấy sách vở, ồn ào đến lớp học, hôm nay lại ngoại lệ.

Trong tức xá, Ngu Huyền nằm trên giường, cau mày, hai mắt vô thần nhìn lên trên, tựa hồ đang gặp phiền toái gì đó.

Mà hai người Tiêu Phong cùng Chu Văn lại có vẻ mặt lực bất tòng tâm nhìn hắn.

Tiến vào phòng ngủ, nhìn thấy một màn như vậy Trần Phàm tò mò hỏi: “Hôm nay làm sao vậy? Sao không khí trong phòng ngủ lại có vẻ là lạ?”

“Tiểu Huyền tử gặp phải phiền toái.” Tiêu Phong có chút bất đắc dĩ nói.

Trần Phàm thoáng nhướng mày: “Phiền toái? Phiền toái gì?”

“Còn có phiền toái gì?” Tiêu Phong tiếp tục nói: “Ngày hôm qua không phải lão Cảnh đã bảo tiểu Huyền tử phụ trách tiết mục dạ hội đón người mới đến sao? Hơn nữa tiết mục nhất định phải do toàn bộ nam sinh tới tham gia. Sau khi tiểu Huyền tử trở về túc xá, đã đi hết các phòng ngủ một lần, kết quả không tìm được một tiết mục nào thích hợp.”

Nguyên bản Trần Phàm nghĩ rằng Ngu Huyền gặp phiền toái gì lớn, lúc này nghe Tiêu Phong giải thích, thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhàn nhạt cười nói: “Không phải chỉ là tiết mục sao? Có cần như vậy không đây! Chuyện gì khác không nói, Tiêu Phong, cậu không phải luôn thổi phồng mình chơi đàn dương cầm rất khá sao? Cậu đến diễn tấu đàn dương cầm không phải là được rồi?”

“Tôi hỏi qua hội sinh viên, bọn hắn nói bọn hắn diễn tấu tiết mục đàn dương cầm rồi.” Ngu Huyền có chút buồn bực nói.

Tiêu Phong lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “Tiểu Huyền tử, không phải ca không giúp cậu, ca thật sự là hữu tâm vô lực! Cậu xem xem, toàn bộ chuyên nghiệp không có một người nào, không có một nam sinh nào ca hát được, khiêu vũ cũng không được, ca ngoại trừ đàn dương cầm cũng không được...”

Lúc này đây, Ngu Huyền không nói gì thêm, mà khe khẽ thở dài.

“Ai, tiểu Huyền tử, theo tôi xem, hay chúng ta bỏ quyền tổ chức tiết mục này đi, nếu cậu thấy khó nói, để cho tôi đến gặp lão Cảnh nói thay vậy.” Tiêu Phong bỗng nhiên đề nghị.

Ngu Huyền liền lắc đầu: “Không được! Lần này nếu không phải Cảnh lão sư giúp chúng ta, chúng ta nói không chừng đã bị khai trừ rồi. Nếu hắn đem nhiệm vụ này giao cho chúng ta, chúng ta không thể làm hắn thất vọng!”

Nghe Ngu Huyền vừa nói như thế, Tiêu Phong tựa hồ cảm thấy được có lý, không nói thêm gì nữa, dù là Trần Phàm cũng hiểu được, bốn người mình nếu không hoàn thành nhiệm vụ do Cảnh Huy giao cho, nhiều ít có chút không thể nào nói nổi.

Đột nhiên, bên trong phòng ngủ chợt yên tĩnh trở lại, ba người Ngu Huyền đều làm bộ dáng mặt ủ mày ê, không khí có vẻ có chút áp lực.

“Được rồi, đi học thôi, việc này bỏ qua trước, chúng ta đi học đã.” Trần Phàm thấy không khí thật áp lực, mở miệng nói.

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Trần Phàm cũng đã âm thầm làm ra quyết định – vô luận là vì ba người Ngu Huyền, hay vì Cảnh Huy vô tư trợ giúp, mình cũng phải làm ra một việc gì đó có ích cho họ.

Cửu Trảo Ma Long

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

72. Chương 72: Một Yêu Cầu.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Từ sau khi Dai Fu đi vào đại học Đông Hải, phòng y tế trở thành thánh địa trong lòng toàn bộ nam sinh viên – gọi là thánh địa là bởi vì nơi đó có nữ thần, ít nhất...các nam sinh đều cho là như vậy.

Sở dĩ Dai Fu được đông đảo nam sinh xem là thánh nữ, đây cũng là có nguyên nhân.

Có thể nói, Dai Fu ngoại trừ đôi mắt Trần Phàm sẽ bày ra bốn sắc yêu tinh, những thời gian khác đều hoàn toàn khác hẳn.

Tuy rằng nàng sẽ ôn hòa nhã nhặn tiếp đãi mỗi một nam sinh viên có đến khám bệnh để có thời gian ở chung cùng nàng, nhưng ở trước mặt những người đó, nàng sẽ lộ ra một mặt khùng bố của một vị bác sĩ tâm lý, nàng lợi dụng sự hiểu biết về nhược điểm cùng tâm lý của nhân tính, làm cho những người đó mang theo lòng khát khao mà đến, mang theo sự thất vọng mà về.

Nhưng...cho dù là như vậy, mỗi ngày vẫn có rất nhiều nam sinh đi tới phòng y tế, tựa hồ theo bọn hắn xem ra, mỗi ngày có thể nhìn thấy nữ thần trong truyền thuyết đã là một chuyện hạnh phúc.

Đối với hết thảy những chuyện này, Trần Phàm cũng không biết.

Từ sau chuyện đua xe, Dai Fu cũng chưa từng liên hệ với hắn.

Tuy rằng điều này làm cho Trần Phàm có cảm giác không đúng, nhưng cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, nên cũng không chủ động liên hệ Dai Fu.

Vì thế, khi Trần Phàm lần đầu tiên đi tới phòng y tế, nhìn thấy ngoài cửa phòng có vấn tâm lý đông người đang xếp hàng thì hắn không khỏi lâm vào sững sốt, theo sau cười khổ không thôi.

Hắn nhàm chán đứng trong hành lang đợi nửa giờ, Trần Phàm mới có được cơ hội đi vào văn phòng của Dai Fu.

So sánh với văn phòng của Cảnh Huy mà nói, đại học Đông Hải chuẩn bị văn phòng cho Dai Fu lớn hơn rất nhiều, sắc điệu lại rất đơn giản, hơn nữa cũng không hề trang hoàng.

Đi vào văn phòng nhận thấy được điểm này, Trần Phàm rất rõ ràng, tất cả chuyện này chỉ sợ do chính Dai Fu yêu cầu, nếu không đừng nói tới bối cảnh sau lưng của Dai Fu, chỉ là Anh quốc thậm chí là thân phận bác sĩ tâm lý đầy quyền uy khắp Châu Âu, nhân viên nhà trường phải xem Dai Fu như Thượng Đế mà cung kính đối xử.

Trong văn phòng, Dai Fu mặc một bộ áo choàng ngắn, trên đầu đội một chiếc mũ trắng nhỏ, mái tóc dài màu vàng kim giống như thác nước tùy ý xõa trên vai, phối hợp với gương mặt cùng ngọn núi khiến cho người ta phải ngạt thở, thực dễ dàng làm cho người ta liên tưởng tới phim tình cảm AV đầy hấp dẫn.

Tuy mỗi ngày Dai Fu đều dùng ít thời gian tiếp đãi một ít sinh viên cần trưng cầu ý kiến về tâm lý, nhưng cũng có quy định thời gian, sau mười một giờ sẽ không tiếp khách.

“Đồng học, cậu thật may mắn, cậu là người cuối cùng trong hôm nay có cơ hội được trưng cầu ý kiến.” Sau khi Trần Phàm vào cửa, Dai Fu đang cúi đầu xem một phần báo cáo học thuật, vẫn không ngẩng lên, giọng nói không lạnh không nhạt: “Hiện tại còn năm phút tới mười một giờ, hi vọng trong năm phút kế tiếp tôi có thể giúp cậu làm chút gì đó.”

Nhìn về mặt chú tâm xem báo cáo học thuật của Dai Fu, bên tai vang lên lời nói của nàng, Trần Phàm không khỏi nhớ tới chính mình lần đầu tiên mình gặp mặt Dai Fu.

Vào lần đó, Trần Phàm thông qua Trần gia ra sức mới lấy được cơ hội gặp mặt Dai Fu, nhưng Dai Fu cũng chỉ cho hắn được mười phút.

Trong đầu hiện ra tình hình lần đầu tiên hai người gặp mặt, Trần Phàm không khỏi nở nụ cười.

Có lẽ bởi vì nghe được tiếng cười, đôi mày thanh tú của Dai Fu hơi cau lại, theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng cửa.

“Chẳng lẽ hôm nay lão đầu Thượng Đế đã ngủ quên sao?” Nhìn thấy Trần Phàm, đôi mắt như lam bảo thạch của Dai Fu đột nhiên phóng lớn, sau đó hiện lên một tia sáng kỳ dị, sắc mặt cổ quái nói: “Nếu không làm sao anh lại tới nơi này?”

“Cô gái điên, chẳng lẽ tôi không thể tới nơi này sao?” Trần Phàm vừa nói vừa đi về hướng Dai Fu.

Dai Fu lắc lắc đầu, nghiêm trang nói: “Đương nhiên không phải. Tôi chỉ tò mò anh đến tìm tôi làm gì? Chẳng lẽ là bệnh tình của anh phát tác? Ân, để cho tôi suy nghĩ, bệnh tình của anh đã bắt đầu phát triển

theo phương hướng tốt, hơn nữa không chế tương đối khá, cho dù phát tác anh dựa vào ý chí của bản thân cũng có thể chống cự, sẽ không đến tìm tôi cầu cứu. Một khi đã như vậy, anh tìm đến tôi hẳn là vì chuyện khác.”

Nói tới đây, Dai Fu buông báo cáo học thuật trong tay, bộ dạng uể oải tựa vào trên ghế, nhếch chân bắt chéo, đôi mắt mê người chớp lóe: “Tôi rất hiểu kỳ, nguyên nhân anh đến tìm tôi.”

“Thật không nghĩ tới, tôi lại có thể làm cho cô đoán không ra ý tưởng trong nội tâm.” Trần Phàm cười nói đùa, nhưng trong lòng cảm thấy được thái độ của Dai Fu đối với hắn tựa hồ đã xảy ra một ít biến hóa vi diệu.

Đến nỗi rốt cục vì sao thay đổi, trong lúc nhất thời hắn lại nghĩ không ra.

“Honey, từ sau khi tôi đến đây gặp anh, tôi đã bắt đầu không nắm bắt được suy nghĩ ở trong nội tâm của anh rồi.” Dai Fu mở miệng lần nữa, giọng nói có chút quỷ dị, trong con ngươi hiện lên một tia u oán.

Trần Phàm cũng không nhận thấy được điểm này, mà cười nhún vai: “Như vậy rất tốt, không phải sao?”

“Àn, đúng vậy, ít nhất cho tôi nhìn thấy một mặt khác của anh.” Dai Fu cười gật đầu, theo sau nói: “Tốt lắm, nói cho tôi biết, hôm nay mục đích anh đến tìm tôi.”

“Muốn mời cô hỗ trợ.” Trần Phàm hơi có chút xấu hổ nói.

Hỗ trợ?

Ngạc nhiên nghe được hai chữ này, trên mặt Dai Fu chậm rãi toát ra một sự hứng thú, nàng chớp đôi mắt màu lam mê người, cười tươi như vầng trăng non: “Honey, anh muốn tôi giúp anh làm việc gì đây?”

Không biết tại sao, nhìn thấy nụ cười trên mặt Dai Fu, Trần Phàm đột nhiên cảm giác được toàn thân đều không thoải mái!

Hắn có thể cảm giác được, sau khi mình nói ra hai chữ hỗ trợ, thái độ của Dai Fu tựa hồ...tựa hồ như lại nhớ tới thuở trước!

Nhưng...đồng thời cũng làm trong lòng hắn tuôn ra một ý niệm quái dị khác trong đầu: cô gái điên này gần đây không chịu liên hệ trước với mình, tựa hồ là đang chờ mình chủ động đưa tới cửa ả?

Lắc lắc đầu, Trần Phàm đem ý niệm rối loạn trong đầu mình ném đi, nghiêm mặt nói: “Tôi cần cô nhảy một điệu vũ!”

“Khiêu vũ?” Về mặt Dai Fu nghi hoặc.

Trần Phàm cười khổ gật đầu: “Phải, tôi cùng bạn bè phụ trách tổ chức một tiết mục trong buổi dạ hội đón người mới đến, nhưng hiện tại thiếu một tiết mục khiêu vũ, tôi cảm thấy cô là người tốt nhất để lựa chọn.”

Điểm này, Trần Phàm thật ra không hề nói sai, hắn tận mắt nhìn thấy Dai Fu nhảy ballet, hoàn toàn là tiêu chuẩn chuyên nghiệp.

Nghe được Trần Phàm vừa nói như thế, Dai Fu có chút kinh ngạc, sau đó diễn cảm cũng trở nên có chút phức tạp, tựa hồ nàng thật không ngờ, Trần Phàm chủ động đến tìm nàng chỉ vì một việc nhỏ như vậy.

Nghĩ nghĩ, Dai Fu liếm liếm môi hỏi: “Chính là chuyện này sao?”

Nhìn thấy động tác đầu lưỡi của Dai Fu, trong đầu Trần Phàm nhất thời hiện ra cảm giác lúc Dai Fu dùng miệng bao vây lấy cây thương của mình, bản năng liền nổi lên phản ứng vốn có của nam nhân.

Thật là một yêu tinh mê chết người không đền mạng!

Trong lòng Trần Phàm thầm mắng một câu, diễn cảm cũng không hề biến hóa: “Phải, chỉ là chuyện này.”

“Tôi có thể giúp anh.” Dai Fu trả lời Trần Phàm, sau đó lộ ra biểu tình của một con sói đang dụ dỗ con cừu nhỏ phạm tội, lại đột nhiên chuyển giọng: “Bất quá...tôi có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?” Trần Phàm ngây ra.

“Tốt lắm, honey, đã qua năm phút, tiếp theo tôi còn bận việc, anh có thể ly khai.”

Lúc này đây, Dai Fu lại không đưa ra đáp án, mà là ngồi thẳng người, ưỡn ngọn núi cao ngất phía trước ngực, liếm liếm môi, lộ ra dáng tươi cười gọi hồn: “Còn về yêu cầu của tôi, rất nhanh anh sẽ biết thôi.”

Cửu Trảo Ma Long

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

73. Chương 73: Chủ Động Tham Dự?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Làm phụ đạo viên ngành quản lý công thương chuyên nghiệp, Cảnh Huy đối với những việc biểu diễn văn nghệ linh tinh cũng không xem trọng, so ra mà nói, hắc và lão hiệu trưởng Hàn Phi giống nhau, càng hi vọng có thể đào tạo ra một ít mầm non có tiềm lực, sau đó tiến hành tỉ mỉ bồi dưỡng, bồi dưỡng thành những tinh anh trong thương giới.

Cho nên, hắc thật tùy ý đem nhiệm vụ tổ chức tiết mục đón người mới trong buổi dạ hội cho bốn người Trần Phàm.

Theo hắc xem ra, ngành quản lý của mình chỉ cần đưa ra hai tiết mục không đến mức làm xấu mặt là được, còn có giành được giải thưởng hay không cũng không sao.

Nhưng...làm cho hắc nằm mơ cũng thật không ngờ chính là, một ngày trôi qua, bên chỗ Ngụ Huyền còn chưa đăng báo nội dung của tiết mục.

Lúc chiều, lúc Cảnh Huy đang do dự có nên đích thân ra mặt tổ chức tiết mục thứ hai hay không, hắc lại nghênh đón một vị khách nhân thật đặc thù.

Dai Fu.

Khi thấy Dai Fu trong một thân khí chất cao quý xuất hiện ngay trước mặt hắc trong phòng làm việc thì dù Cảnh Huy có được một trái tim kiên cường, trong khoảnh khắc đó hắc cũng ngừng thở!

Nàng tới làm gì?

Một khắc này, trong óc Cảnh Huy bị vấn đề này nhồi vào, thế cho nên cũng không kịp lập tức đứng dậy nghênh đón.

“Chào ông, Cảnh lão sư, tôi có thể vào không?” Mắt thấy biểu tình vẻ mặt kinh ngạc của Cảnh Huy, Dai Fu mỉm cười mở miệng, dùng Trung văn, cực kỳ lưu loát.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Lời nói của Dai Fu đem Cảnh Huy quay trở về với sự thật, hắc liền đứng lên nghênh đón.

Dai Fu với những bước chân đầy tiết tấu đi vào văn phòng, lập tức đến bên sô pha ngồi xuống, lời nói thật gãy gọn: “Cảnh lão sư, hôm nay tôi tới tìm ông, là muốn hỏi ông một việc.”

Cảnh Huy nguyên bản đang pha trà cho Dai Fu, ngạc nhiên nghe nàng hỏi, khách khí nói: “Dai Fu tiểu thư, xin mời nói.”

“Cảnh lão sư, dạ hội đón người mới đến có phải chỉ có thể do sinh viên tham gia?” Dai Fu ra vẻ nghi hoặc nói.

Cảnh Huy tựa hồ không ngờ Dai Fu sẽ hỏi ra vấn đề như vậy, vốn ngẩn ra, sau đó liền giải thích: “Nói chung là như vậy, bởi vì dạ hội đón người mới là do các sinh viên chuẩn bị, cũng là cung cấp cho họ một sân khấu để biểu diễn chính mình. Nhưng...cũng có mấy lần, lãnh đạo trường học vì muốn làm không khí thêm sinh động, từng mời những ngôi sao nổi tiếng biểu diễn.”

“Nga, vậy tôi có thể tham gia vào dạ hội đón người mới không?” Dai Fu trực tiếp hỏi.

“Ân?” Đồng tử Cảnh Huy đột nhiên phóng lớn, theo sau mạnh mẽ ngăn chặn nội tâm kinh ngạc, hỏi: “Dai Fu tiểu thư, cô muốn cùng sinh viên của ngành quản lý công thương cùng tham gia dạ hội đón người mới?”

“Phải.” Dai Fu thật rõ ràng gật đầu.

“Dai Fu tiểu thư, tuy rằng tôi không biết vì sao cô muốn tham gia dạ hội này, nhưng...tôi đại biểu ngành quản lý công thương cảm ơn cô, tôi tin tưởng, lần dạ hội này sẽ bởi vì sự tham gia của cô mà càng trở nên hoàn mỹ!” Mắt thấy Dai Fu gật đầu, tuy rằng Cảnh Huy cho rằng chuyện này cực kỳ hoang đường, nhưng vẫn có chút hưng phấn nói: “Mặt khác, Dai Fu tiểu thư, cô sẽ cùng tám nữ sinh viên tham gia tiết mục người mẫu biểu diễn sao?”

“Không phải.” Dai Fu nhẹ lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Tôi nghe nói có một sinh viên tên Tiêu Phong có tài đàn dương cầm không tệ, nhưng không có người làm bạn nhảy cho hắn...”

“Cô khiêu vũ cho Tiêu Phong?” Trong lòng Cảnh Huy vừa động, lập tức hiểu được dụng ý của Dai Fu, nhưng trong lòng lại tràn ngập nghi hoặc.

Đúng vậy, là nghi hoặc!

Tuy rằng hắn không biết thân phận chân thật của Dai Fu, nhưng chỉ cần danh đầu bác sĩ tâm lý quyền uy nhất Anh quốc cũng đã thật dọa người.

Nhân vật như vậy tuyệt đối người bình thường không thể tiếp xúc, ở dưới điều kiện tiên quyết này, Dai Fu chủ động làm bạn nhảy cho Tiêu Phong, nói rằng bên trong không có ẩn ý, Cảnh Huy tuyệt đối không tin.

Làm như đã nhận ra nghi hoặc trong lòng Cảnh Huy, Dai Fu mỉm cười: “Phải, tôi đã nói qua với hắn, bản thân hắn hết sức vui vẻ, bất quá hắn có nói chuyện này có thể trái với quy định của dạ hội, cho nên...”

“Dai Fu tiểu thư, chuyện trái quy định cô không cần lo lắng, tôi tin tưởng nhân viên nhà trường nhất định sẽ đồng ý.” Không đợi Dai Fu nói xong, Cảnh Huy lập tức tỏ thái độ, hiển nhiên hắn cũng hiểu được, vì sao Dai Fu chịu làm như vậy cũng không trọng yếu, quan trọng là...Dai Fu tham dự!

...

Một phút sau, Dai Fu đặt tới mục đích chậm rãi ly khai văn phòng của Cảnh Huy.

Trong văn phòng tựa hồ còn lưu lại hương vị uất kim hương thật độc đáo trên người Dai Fu, Cảnh Huy đốt một điếu thuốc lá, tự hỏi hồi lâu, cuối cùng dập tắt thuốc, gọi điện cho Ngu Huyền, nguyên bản Ngu Huyền bởi vì gia cảnh bản hàn mua không nổi di động, nhưng Tiêu Phong lấy lý do để tiện liên hệ đưa cho Ngu Huyền một chiếc.

Điện thoại rất nhanh chuyển được, trong điện thoại truyền ra thanh âm thô lỗ của Ngu Huyền: “Cảnh lão sư.”

“Ngu Huyền, các cậu làm rất khá.” Cảnh Huy nghiêm mặt nói: “Đã có Dai Fu tiểu thư kết hợp tổ chức tiết mục với các cậu, như vậy tiết mục của các cậu nhất định sẽ nổi danh trong buổi dạ hội...”

Mặc dù biết Dai Fu tham dự tiết mục này bên trong có ẩn ý, nhưng Cảnh Huy vẫn không truy hỏi kỹ càng sự việc, mà quyết định khen ngợi bốn người Ngu Huyền một phen, dù sao Dai Fu tham dự dạ hội đón người mới lần này, không chỉ là chuyện đại sự của ngành quản lý công thương, đối với cả đại học Đông Hải đều là đại sự!

Đầu kia điện thoại, Cảnh Huy thì đang biểu dương, mà đầu nọ điện thoại, Ngu Huyền lại tròn tròn mắt!

Đúng vậy, hoàn toàn tròn tròn mắt!

Lời nói của Cảnh Huy giống như một đạo kinh thiên lôi điện đang nổ vang bên tai Ngu Huyền, cả người hắn cứng ngắc sững sờ ngay tại chỗ, trong đầu hoàn toàn bị mấy chữ “Dai Fu kết hợp cùng các cậu tổ chức tiết mục” nhồi vào, đến nỗi sau đó Cảnh Huy nói thêm những gì, hắn hoàn toàn không hề nghe vào trong tai.

Nửa phút sau, cuộc điện thoại chấm dứt, Ngu Huyền dùng sức nuốt nước bọt, mạnh mẽ lắc lắc đầu, sau đó cẩn thận nhớ lại cuộc điện thoại vừa rồi, xác định không nghe lầm, ngây ngốc nở nụ cười.

Tiêu Phong vốn đang gọi điện thoại nói chuyện phiếm với thủy linh cải trắng lần trước được Tô San giới thiệu trong buổi tiệc sinh nhật, ngạc nhiên nghe được tiếng cười khùng bố của Ngu Huyền, giật mình cả kinh mắng: “Tiểu Huyền tử, cậu bị động kinh sao? Không thấy ca đang gọi điện thoại sao?”

Ha ha ha ha...

Ngu Huyền hoàn toàn coi thường lời oán giận của Tiêu Phong, tiếp tục ngây ngô cười vang.

“Ra cửa quẹo trái, đi thẳng năm trăm thước, quẹo phải chính là phòng y tế. Căn phòng thứ sáu lầu một, khoa bệnh tâm thần.” Chu Văn thảo xuống tai nghe, đưa ánh mắt từ trên người một văn nghệ sĩ trên màn ảnh chuyển dời, quay đầu nói với Ngu Huyền.

“Uy...uy...”

Khi Chu Văn mở miệng, Tiêu Phong nhận thấy được đầu bên kia điện thoại đã không còn động tĩnh, liên tục uy hai tiếng, kết quả phát hiện đối phương đã cắt đứt, thiếu chút nữa tức giận đến ngất đi, hổn hển mắng: “Ta kháo! Lại có thể treo! Tiểu Huyền tử, cậu hủy diễm phúc của ca! Nếu cậu không cho ca lời công đạo, ca sẽ đạn tiểu jj của cậu đạn tới chết!”

“Tiêu Phong a, có nữ thần, cậu còn muốn có những nữ nhân khác làm gì?” Ngu Huyền một lời kinh người.

“Nữ thần?” Tiêu Phong khó hiểu.

Ngu Huyền cười nói: “Vừa rồi Cảnh lão sư gọi điện thoại nói, Dai Fu tiểu thư sẽ tham gia tiết mục của chúng ta! Nói cách khác, cậu đánh đàn, nàng khiêu vũ!”

“Cái gì?” Ngạc nhiên nghe được lời nói của Ngu Huyền, sắc mặt Tiêu Phong đại biến, theo sau kích động ném điện thoại di động xuống giường, bước một bước dài vọt tới bên người Ngu Huyền, nắm lấy cánh tay Ngu Huyền, dùng sức nuốt ực nước bọt, run rẩy lên hỏi: “Tiểu...tiểu Huyền tử, cậu...cậu nói nữ thần muốn tham gia tiết mục của chúng ta?”

“Ân.” Ngu Huyền dùng sức gật gật đầu.

“Tôi đàn, nữ thần khiêu vũ?”

“Ân.”

“Cậu xác định?”

“Xác định!”

“Cậu thật xác định?”

“Tôi xác định!”

“Cậu thật sự...thật xác định cùng với khẳng định?”

“Cút!”

...

“Ha ha...ha ha...ha ha ha ha!”

Lúc này đây, cũng do Tiêu Phong điên cuồng cười ha hả, chỉ hơn cả phản ứng của Ngu Huyền trước đó không hề kém.

Sau trận cười to, Tiêu Phong bỗng nhiên mở hai mắt, nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: “Tôi đánh đàn, nữ thần khiêu vũ, Thượng Đế, đây là bao nhiêu lãng mạn, trường hợp kích động đến bao nhiêu! Tiểu Huyền tử, yêu cậu chết mất!”

Nói xong, Tiêu Phong đột nhiên mở to mắt, nắm lấy đầu Ngu Huyền, nhắm ngay cái trán hung hăng hôn mạnh một cái.

Ngu Huyền đương trường hóa đá, vẻ mặt Chu Văn có vẻ lo lắng nói: “Chúa a, cứu cứu hai kẻ điên đáng thương này đi!”

Chúng kiến ba tên hoạt bảo lại bắt đầu làm âm ỉ, Trần Phàm dờ khóc dờ cười.

Đồng thời, hắn rất rõ ràng, lấy năng lực của Dai Fu, nghĩ không muốn bại lộ quan hệ với hắn, muốn tham dự tiết mục lần này cũng không phải việc gì khó khăn.

Duy nhất làm cho hắn tò mò chính là, Dai Fu muốn đưa ra yêu cầu gì...

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

74. Chương 74: Dạ Hội Nghênh Tân.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Thời gian tựa như những hạt cát nhỏ trôi qua đầu ngón tay, sẽ trôi qua ở trong sự lơ đãng.

Trải qua một tuần thích ứng, nhóm sinh viên đại học năm nhất dần dần thích ứng với sự rỗi rảnh cùng vội vàng, lại chìm đắm vào cuộc sống đại học lần sự dọ lạc.

Không giống như lúc còn học trung học, cuộc sống muôn màu muôn vẻ, nhất là dạ hội đón người mới đã đến, lại đốt lên nhiệt huyết trong lòng bọn họ, làm cho bọn họ có thể tận tình hưởng thụ thời gian khoái lạc nhất của tuổi trẻ.

Trải qua hội sinh viên cùng đoàn ủy nhiều lần sàng chọn, dạ hội đón người mới cuối cùng lựa chọn hai mươi tiết mục, trong đó hệ quản lý công thương chiếm hai tiết mục, một là do Tô San và Trương Thiên Thiên đăng ký buổi biểu diễn người mẫu, một dù không tham gia sàng chọn, lại trực tiếp được nhân viên nhà trường nhận định làm tiết mục áp trực “Dương cầm bạn vũ”.

Có lẽ vì muốn cấp cho mọi người một sự vui mừng, nhân viên nhà trường chẳng những không để tiết mục “Dương cầm bạn nhảy” tham gia sàng chọn, lại còn luôn luôn giữ bí mật.

Đây cũng chính là nói, ngoại trừ Cảnh Huy cùng lão hiệu trưởng và mấy người Trần Phàm, không có ai biết tình hình thực tế của tiết mục này.

Mặc dù tiến hành giữ bí mật với tiết mục, nhưng bên nhà trường vẫn cấp cho Dai Fu và Tiêu Phong một nơi để luyện tập.

Trong một tuần qua, Tiêu Phong mỗi ngày thần thái hớn hỡ, tươi cười không ngừng, dùng lời của hắn nói: ca rất cực tỏa sáng mùa xuân thứ hai!

Chính là...Khi Chu Văn hỏi hắn thổ lộ một chút, đầu của hắn lại lắc như trống bỏi, sau đó dùng phương thức như tự an ủi mình để giáo dục: yêu đương tựa như hầm canh, phải dùng lửa nóng chậm rãi nấu, dục tốc sẽ bất đạt.

Đối với lời này, Chu Văn theo thói quen đẩy gọng kính, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Cậu cho cậu là Thương Tĩnh Không tỷ tỷ a, quay phim tình cảm AV cũng đòi chơi ngày thơ?”

Bởi vì cần tham gia biểu diễn trong dạ hội đón người mới, Tiêu Phong thành người bận rộn, Tô San cũng không ngoại lệ - mỗi khi trời xế chiều, Tô San xong đường khóa, đều cùng đám người Trương Thiên Thiên cùng nhau tập luyện tiết mục.

Tô San cố gắng, Trần Phàm đều nhìn thấy trong mắt.

Hắn hiểu được, Tô San có lòng tự trọng thật cố chấp, thích tranh cường hão thắng, vô luận làm điều gì cũng muốn tranh thủ làm được tốt nhất, cho dù làm không được tốt nhất cũng phải làm cho chính mình vừa lòng.

Không biết có phải do nguyên nhân Tô San quá bận, hay là bởi vì lần trước hai người thật vất vả mới bồi dưỡng được một chút cảm tình mà nhanh chóng hạ nhiệt độ, trong một tuần vừa qua, số lần Tô San cùng

Trần Phàm gấp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, càng không nói là có thể tranh cãi như trong dĩ vãng.

Biến hóa quỷ dị để cho di Điền nhìn thấy, lại không hề hiểu được nguyên nhân.

So ra mà nói, tuy rằng Trần Phàm cảm thấy cuộc sống thiếu ít gia vị, nhưng cũng không tạo thành ảnh hưởng đối với hắn quá lớn, mỗi ngày hắn ngoại trừ đi học, vẫn ở lại nhà chơi đùa CS.

...

Khi một luồng ánh nắng chiều chìm xuống đường chân trời, tiếng động xôn xao ban ngày dần dần đi xa, sự yên lặng ban đêm cũng đã đến, nhưng...bên trong đại học Đông Hải nơi nơi đều tràn đầy không khí vui sướng.

Tất cả chuyện này đơn giản là đêm nay đại học Đông Hải cần ở bãi bóng tổ chức dạ hội đón người mới đến.

Đối với những tân sinh mà nói, đây là hoạt động tập thể đầu tiên sau khi bọn họ tiến vào đại học, vô luận có lên sân khấu biểu diễn hay không, bọn họ đều muốn được tham dự trong đó, mà đối với học sinh lớp cao hơn mà nói, bọn hắn phần lớn đều chỉ ôm tâm tư liệp diễm (săn mỹ nữ) mà đến.

Một ít sinh viên bởi vì quan sát dạ hội đón người mới nên sớm đến căn tin ăn cơm, khi trời chiều còn chưa hoàn toàn hạ xuống, liền cùng đồng bạn của mình chiếm lấy địa hình có lợi ở khắp bốn phía trên khán đài.

Bãi bóng lớn như vậy đã hoàn toàn thay đổi, trên sân bóng dựng một sân khấu cỡ lớn, ngay trung ương sân khấu được trải thảm lông màu đỏ tươi. Bên cạnh sân khấu lâm thời được dựng một loạt phòng thay đồ, để cho những ai tham gia diễn xuất có thể ở bên trong làm công tác chuẩn bị.

Dù sắc trời còn chưa hoàn toàn tối hẳn, nhưng đèn pha trong sân bóng đã được mở ra, ngọn đèn màu đỏ vàng chiếu sáng lên cả sân bóng, giống như đang ở giữa ban ngày.

Bốn phía trên khán đài, nơi nơi đều là đầu người nhấp nhô, có khi còn nghe được thanh âm chửi vang, trong đó phần lớn đều là vì giành giật chỗ ngồi.

Tô San, Dai Fu, Tiêu Phong đều cần lên sân khấu biểu diễn trong đêm dạ hội, Trần Phàm tự nhiên không thể vắng mặt.

Chỗ ngồi của Trần Phàm cách sân khấu rất gần, là do Ngu Huyền tới chiếm trước, ngoại trừ bốn chỗ ngồi dành cho người trong phòng ngủ 108, còn có chút người thuộc quản lý công thương.

Bỗng nhiên...

Đèn lớn trên sân bóng đột nhiên tắt lịm, hơn mười tia sáng lade hoa mỹ từ bốn phía sân vận động bắn ra, cả sân vận động chìm trong ánh sáng, tựa như ảo mộng.

“Ngao!”

Biến hóa bất thành linh, liền giống như đốt lên những ngọn lửa trong lòng, mọi người cùng phát ra tiếng gào như quỷ khóc lang hào tận trời.

Bất quá rất nhanh, tia lade liền biến mất, đèn lớn trên sân bóng được mở ra, âm thanh gào to chợt dừng lại, chỉ còn lại tiếng chửi vang ầm ỹ.

Hiển nhiên, mọi người đều nhìn ra, một màn vừa rồi là nhân viên nhà trường đang điều chỉnh thử ngọn đèn, đây là công tác chuẩn bị trước khi bắt đầu dạ hội, nếu không lúc dạ hội diễn ra, ngọn đèn xảy ra vấn đề, đó tuyệt đối không phải là một chuyện tốt.

“Ta kháo! Công ty giải trí Lam Cảnh quả nhiên không giống bình thường, đừng nói gì khác, chỉ là dàn dựng sân khấu cùng hiệu quả ánh đèn thì công ty bình thường đã không thể so sánh.” Mở miệng chính là Tiêu Phong, đêm nay hắn mặc một thân lễ phục màu trắng, phối hợp với khuôn mặt mê người có thể miêu sát những cô gái, hắn chỉ cần xuất hiện trên khán đài liền trở thành tiêu điểm của mọi người, chính xác ra là tiêu điểm của đông đảo nữ sinh.

So ra mà nói, cách ăn mặc tùy ý của ba người Trần Phàm thật có cảm giác như những chiếc lá phối hợp cùng đóa hoa tươi.

“Công ty giải trí Lam Cảnh?” Trần Phàm có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn Tiêu Phong: “Công ty giải trí này có đặc thù gì sao?”

“Kháo!” Tiêu Phong cực kỳ bất nhã hướng Trần Phàm làm ra một động tác khinh bỉ thông dụng toàn cầu, mắng: “Trần Phàm, tôi rất cực đã phát hiện, cậu cùng tiểu Huyền tử đều từ tỉnh cầu khác tới, nếu không làm sao lại không biết công ty giải trí Lam Cảnh?”

“Lại bắt đầu khoe khoang.” Chu Văn có lẽ đã thói quen lúc Tiêu Phong thích khoe khoang liền dội nước lạnh, lần này cũng không ngoại lệ, theo thói quen đẩy gọng kính.

Khác với dĩ vãng, Tiêu Phong lại không đả kích Chu Văn, mà là tiếp tục khoe khoang nói: “Bề ngoài Lý Dĩnh đã thối lui ra khỏi giới giải trí, trên thực tế thân phận đã có chuyển biến, từ nghệ sĩ biến thành bà chủ, công ty giải trí Lam Cảnh là do nàng mở ra.”

Công ty của Lý Dĩnh?

Trần Phàm ngây ra, trong đầu không khỏi dần hiện ra thân thể mềm mại tràn ngập hương vị nữ nhân thành thực của Lý Dĩnh.

Hay là...đêm nay nàng cũng tới?

Trong lòng Trần Phàm vừa động, theo bản năng nhìn lướt qua sân khấu.

Bởi vì dạ hội sắp bắt đầu, những người diễn mấy tiết mục mở màn đều đã làm chuẩn bị, chung quanh sân khấu ngoại trừ thành viên hội sinh viên phụ trách duy trì trật tự, hoàn toàn trống rỗng, ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy sinh viên mặc trang phục biểu diễn từ phòng thay đồ bên cạnh sân khấu đi ra.

Bên trong một gian phòng thay đồ.

Lý Dĩnh trong bộ váy áo màu đen bó sát cao mái tóc, trên mặt trang điểm rất nhạt, cơ bản giống như chỉ là dưỡng da, nhưng mặc dù là như vậy, sự xuất hiện của nàng vẫn chói lọi che phủ những nữ sinh khác, ánh mắt những nữ sinh nhìn về phía nàng đã tràn ngập vẻ hâm mộ cùng sùng bái, thậm chí đại bộ phận nữ sinh còn đến nhờ nàng ký tên.

Tô San cùng Trương Thiên Thiên là ngoại lệ.

Bởi vì tiết mục hai nàng ở tận thứ chín, vì thế hai nàng cũng không lập tức thay quần áo, mà là đang nhờ sự trợ giúp của nhân viên trang điểm sửa sang lại tạo hình.

Những nữ sinh sắp lên sân khấu biểu diễn vẻ mặt hưng phấn, trong con ngươi Lý Dĩnh lại hiện lên tia hâm mộ, tựa hồ...mọi thứ trước mắt khiến cho nàng nhớ lại kiếp sống nghệ sĩ trước kia.

Đồng thời, cũng làm cho nàng nhớ lại một thân ảnh điêu khắc thật sâu trong nội tâm của nàng.

Thân ảnh hiện lên, hơi thở của Lý Dĩnh đột nhiên dừng lại, thân mình nhịn không được nhẹ run lên một chút.

Cục Phẩm Thiên Vương

Nguyên Tác: Phong cuồng

75. Chương 75: Danh Hoa Có Chủ.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Theo sau, Lý Dĩnh nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc một phen, mắt thấy các nữ sinh trong phòng đang chuẩn bị thật ngay ngắn trật tự chuẩn bị lên sân khấu, liền dặn dò chuyên viên trang điểm vài câu. liền đi ra khỏi phòng thay đồ của nữ sinh.

“Lý tỷ.” Lý Dĩnh vừa ra cửa. liền nghe được một tiếng gọi quen thuộc.

Ngẩng đầu vừa nhìn, xuất hiện trước mắt chính là gương mặt quen thuộc của Triệu Hoành.

Đêm nay Triệu Hoành mặc âu phục màu đen. trên đầu đội mũ. rõ ràng phỏng theo tạo hình kinh điển của Michael Jackson năm đó.

Lúc này tay hắn cầm chín mươi chín đóa hoa hồng, tay đặt sau lưng. nhìn vào cực kỳ giống một vị Hoàng tử đang cầu tình yêu trên ti vi.

Nhìn thấy hoa tươi trong tay Triệu Hoành. Lý Dĩnh cười khở một tiếng nói: “Tiểu Hoành, hoa này là đưa cho San San a?”

“Àn.” Triệu Hoành gật gật đầu. tôn kính nói: “Nếu như Lý tỷ cần. tôi sẽ lập tức cho người đi mua. Đương nhiên...không thể tặng hoa hồng.”

“Cậu cũng đừng đem tôi ra trêu đùa.” Lý Dĩnh nói xong như nhớ ra điều gì đó, lại nói: “Đúng rồi. tiểu Hoành, tôi có một vấn đề luôn luôn muốn hỏi cậu.”

“Mời Lý tỷ nói.” Lý Dĩnh nói làm Triệu Hoành hết sức kinh ngạc, hắn chưa từng nghĩ tới Lý Dĩnh sẽ chủ động hỏi hắn chuyện gì. cũng không dám nghĩ.

Đối với hắn mà nói. Lý Dĩnh là một sự tồn tại chi để cho hắn có thể nhìn lên. không dám có chút lòng khinh nhờn!

“Cậu thật tâm muốn ở chung một chỗ với San San sao?” Hiển nhiên. Lý Dĩnh đối với sinh hoạt cá nhân rối loạn của Triệu Hoành cũng đã từng nghe qua.

Triệu Hoành sửng sốt. nhưng không trả lời.

“Chẳng lẽ chỉ là chơi đùa?” Lý Dĩnh nhíu mày, nàng thông qua Tô Thanh Hải quen biết Tô San. lần đó hai người tán aâu thập phần hợp ý, lúc sau tuy rằng không liên hệ với nhau nhiều, nhưng quan hệ cũng không tệ, nếu không sinh nhật Tô San cũng sẽ không mời nàng.

Làm như đã nhận ra vẻ tức giận của Lý Dĩnh. Triệu Hoành vội vàng lắc đầu: “Là.. .Đương nhiên không phải. Lý tỷ, tôi thật tâm thích Tô San.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng Triệu Hoành trong lòng có quỳ căn bản không dám nhìn thẳng ánh mắt Lý Dĩnh, ánh mắt mơ hồ của hắn đã bán rả Ý tưởng chân thật trong nội tâm của hắn.

“Tiểu Hoành. San San không giống như những cô gái khác, nếu cậu thiết tình thích nàng, như vậy tôi không ngăn trở cậu. ngược lại còn có thể giúp cậu. nhưng...nếu như cậu chỉ là muốn chơi đùa. như vậy tôi khuyên cậu nên sớm chặt đứt ý nghĩ này!” Lý Dĩnh nhíu mày nói. câu nói kế tiếp tuy rằng không nói ra miệng. nhưng ý tứ thật rất rõ ràng.

Xem ra Lý tỷ thực để ý đến Tô San.

Trong lòng Triệu Hoành vừa động. cười a a nói: “Tiểu Hoành cần tuân dạy bảo của Lý tỷ.”

“Đừng có làm trò với tôi.” Lý Dĩnh tức giận khiển trách một câu. theo sau lại nói: “Đúng rồi. tiểu Hoành, ở trong trường học cậu có nhìn thấy thiếu niên tham gia sinh nhật Tô San lần trước hay không?”

Dứt lời, trong đầu Lý Dĩnh theo bản năng dần hiện ra thân ảnh Trần Phàm.

Tựa hồ không thể gọi hắn là thiếu niên đi?

Hồi tưởng lại đêm đó Trần Phàm cùng mình uống rượu nói chuyện. Lý Dĩnh đột nhiên cảm giác cách dùng từ của mình thật có vấn đề, nhưng lại không phát hiện được gương mặt vốn đang tươi cười của Triệu Hoành, bỗng nhiên trở nên có chút âm trầm.

“Lý tỷ, chị đang nói là thiếu niên nào?” Trong lòng Triệu Hoành tuy rằng đoán được Lý Dĩnh đang nói tới Trần Phàm, nhưng biết rõ còn cố hỏi.

Trong con ngươi của Lý Dĩnh hiện lên một tia ánh sáng kỳ dị, do dự một chút, nói: “Cậu hẳn là đoán được.”

“Lý tỷ, có câu tôi vốn không nên nói. nhưng tôi cảm thấy được là phải nói: chị làm như vậy, sẽ làm Tiết thiếu tức giận!” Triệu Hoành trầm giọng nói.

Tiết thiếu!

Ngây người nghe được hai chữ này, Lý Dĩnh giống như bị sét đánh, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch như tờ giấy, theo sau khoe mắt nàng nhìn thấy Tô San đang cầm di động từ trong phòng thay đồ đi ra. kiệt lực lộ ra một tia tươi cười gượng ép, nhưng trong vẻ tươi cười mang theo ba phần oán khí. bảy phần hận ý: “Chuyện của tôi không liên quan tới hần.”

Dứt lời. Lý Dĩnh không đợi Triệu Hoành đáp lời. trực tiếp rời đi.

Hoặc có lẽ bởi vì lúc rời đi quá mức lo lắng. bước chân của nàng có chút rối loạn.

“Trần Phàm...Trần Phàm, mày có quan hệ thân mật với Tô San không sao cả. nhưng mày tốt nhất đừng nên có quan hệ với Lý tỷ, nếu không mày sẽ chết còn thảm hơn con chó!”

Nhìn bóng lưng Lý Dĩnh rời đi. đôi mày Triệu Hoành can chặt lại. đã hình thành như hình dạng chữ xuyên.

Theo sau. mắt thấy Tô San nghe xong điện thoại, hần giống như làm ảo thuật, lộ ra dáng tươi cười mê người. lập tức đi tới chỗ Tô San đang đứng.

“Tô San. đêm nay cô thật xinh đẹp!” Đi tới bên người Tô San. Triệu Hoành vẫn đặt một tay sau lưng. làm ra động tác tặng hoa. tư thế tuyệt đẹp, giống như một Hoàng tử đang cầu hôn: “Tặng cho cô, trước tiên cầu chúc đêm nay cô diễn xuất thành công.”

Lúc Tô San đang nghe điện thoại đã phát hiện Triệu Hoành, vốn định nghe xong điện thoại trực tiếp rời đi. nhưng Triệu Hoành nắm bắt rất đúng thời cơ, không còn cách nào khác thoát thân, vì thế đành phải theo lễ tiết cười cười: “Cảm ơn.”

Tuy là nói như vậy, nhưng Tô San vẫn không nhận hoa.

“Tô San. cô tựa hồ có ý kiến đối với tôi.” Triệu Hoành mỉm cười nói, không có chút dấu hiệu tức giận.

Thoáng ngây người nghe Triệu Hoành nói như vậy, Tô San cũng trầm mặc.

Khác với Lý Dĩnh, đối với sinh hoạt cá nhân của Triệu Hoành. Tô San tuyệt không hay biết, theo ý nào đó mà nói. nàng cũng không tới mức phản cảm Triệu Hoành, ngược lại. hành động liên tiếp tặng hoa của Triệu Hoành cũng thỏa mãn lòng hư vinh giấu tận sâu trong nội tâm của nàng.

Nhưng...Triệu Hoành đối với nàng mà nói. cũng giống như những người theo đuổi khác, cũng chỉ là thỏa mãn một chút lòng hư vinh nho nhỏ mà thôi - bởi vì sự tồn tại của vị hôn phu như Trần Phàm, nàng đối với nam nhân khác căn bản không có nửa điểm hứng thú. loại chấp niệm này đã xâm nhập vào tận xương tủy của nàng.

Đây cũng không phải bởi vì nàng đã hoàn toàn yêu Trần Phàm - trên thực tế, dù chính nàng cũng không hiểu rõ ràng hiện tại quan hệ giữa nàng và Trần Phàm lại là quan hệ như thế nào.

Sở dĩ nàng có loại chấp niệm này, gần nhất là vì sự tồn tại của vị hôn phu Trần Phàm, từ lúc nàng còn nhỏ đã bắt đầu luôn luôn giày vò lấy nàng, để lại bóng ma. làm cho nàng đối với những nam nhân khác luôn luôn có chút bài xích. Còn nữa. mặc dù nàng xuất thân bất phàm, theo đuổi thời đại mới. nhưng trong lòng lại chảy xuôi tư tưởng đặc hữu của nữ nhân đông phương - tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc.

Mắt thấy Tô San không nói lời nào, Triệu Hoành nghĩ tới Tô San đang do dự, hần tự tin cười cười: “Tô San. hoa cô có thể không nhận. nhưng...cô không thể ngăn cản tình yêu của tôi đối với cô, tôi tin tưởng, một ngày nào đó thành ý của tôi sẽ làm cô cảm động.”

Dứt lời, Triệu Hoành tiêu giá xoay người rời đi. nhìn như không có chút nào lưu luyến, nhưng trong lòng đang hung tợn nói: “Tô San a Tô San. coi như cô là đầu gỗ, đêm nay cô cũng phải cảm động! Chờ khi cô chân chính thân phục dưới háng của tôi, tôi sẽ cho cô biết hành vi hiện tại của cô ngu muội như thế nào!”

Ý nghĩ trong lòng Triệu Hoành, Tô San tự nhiên không thể biết.

Mắt thấy Triệu Hoành rời đi. Tô San cũng xoay người, kết quả rõ ràng nhìn thấy những nữ sinh biểu diễn cùng mình đều đang đứng ở cửa. về mặt hâm mộ đang nhìn mình.

“San San, kiếp trước của cô có phải có cừu oán với Triệu Hoành hay không a?” Trong đó có một nữ sinh trêu ghẹo nói.

Lời của nữ sinh kia vừa ra khỏi miệng, lập tức liền có người phụ họa: “Đúng vậy, tôi cảm thấy được hẳn thật tình đối với cô, hơn nữa vóc người lại anh tuấn, khiêu vũ lại giỏi như vậy, nam sinh thượng hạng như thế làm sao mà tìm?”

“Các cô cũng đừng quan tâm vô ích, San San là danh hoa có chủ.” Trương Thiên Thiên hữu ý vô ý nói. đồng thời cười híp mắt nhìn chằm chằm Tô San. tựa hồ đang chờ đợi biểu tình Tô San biến hóa.

Quả nhiên, lời của Trương Thiên Thiên vừa thốt ra, trên mặt Tô San hiện lên một tia ngượng ngùng, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn.

Hôm nay tên hồn đàn đang ở trên khán đài sao?

Cùng lúc đó, trong lòng Tô San trào ra một ý niệm kỳ quái trong đầu, cũng không dám lấy hết dũng khí ở trong biển người mênh mông tìm kiếm thân ảnh Trần Phàm, mà là cười nói: “Thiên Thiên tỷ, cô cũng đừng trêu chọc tôi, tôi làm gì có chủ a?”

Lúc này đây, Trương Thiên Thiên không trả lời, mà là nhìn lướt qua chỗ Trần Phàm đang ngồi.

Tựa hồ...nàng biết Trần Phàm ngồi ở chỗ kia.

Ngay sau đó, ánh mắt nàng gặp ánh mắt Trần Phàm trên không trung.

Nguyên bản, Trần Phàm thấy Triệu Hoành tặng hoa cho Tô San, trong lúc nhất thời cũng không biết suy nghĩ chuyện gì. vẫn chưa thu hồi ánh mắt. lúc này ngạc nhiên nhìn thấy Trương Thiên Thiên lại đang nhìn về phía mình, mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng không hề tỏ vẻ gì. mà là chuyển dời ánh mắt.

“Ông!”

Cùng lúc đó, điện thoại trong túi đột nhiên chấn động lên, Trần Phàm lấy điện thoại ra nhìn, phát hiện là Dai Fu nhắn tin tới: “Honey, anh tựa hồ gặp được tình địch, loại cảm giác này thế nào?”

Nhìn thấy nội dung tin nhắn, Trần Phàm cũng không biết nói gì, cũng không trả lời.

Một lát sau, tin nhắn lại đột kích: “Honey, tôi biết mùi vị khổ sở này, nhưng anh yên tâm. tôi cũng sẽ mời nàng thưởng thức một chút loại cảm giác đó, ân, Ngay tại đêm nay.”

“Cô gái điên, cô muốn làm gì?” Trần Phàm cà kinh, lập tức trả lời tin nhắn.

Lần này, Dai Fu cũng không lập tức trả lời, mà qua thật lâu, thẳng đến khi Trần Phàm nhin không được muốn gọi điện thoại chất vấn, mới trả lời tin tức, nội dung rất đơn giản, chỉ có một hàng chữ: “Honey, chờ quên, anh còn thiếu tôi một điều kiện..

Cục Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

76. Chương 76: Người Xem Không Tưởng.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Khác với đại đa số những trường trung học khác, trung học Tử Kim Sơn rất ít học bù. thứ nhất là những tên công tử ăn chơi sẽ có ý kiến, lại thêm lãnh đạo trường Tử Kim Sơn cho rằng vừa học vừa nghỉ ngơi mới là Vương đạo, cứ cầm đầu học chưa chắc sẽ phát huy được tác dụng tốt.

Vì thế. ở trong lúc những trường trung học khác sẽ cho học sinh học bù. trung học Tử Kim Sơn lại cho học sinh được nghỉ phép bảy ngày.

Cho tới nay, Điền Thảo đều thích chế định kế hoạch, kế hoạch lớn thì tính trên mười năm. kế hoạch nhỏ là trong một ngày, nàng đều lần lượt chế định ra. hơn nữa còn nghiêm khắc dựa theo kế hoạch chấp hành.

Kỳ nghỉ lần này cũng không ngoại lệ.

Duy nhất khác với dĩ vãng chính là kỳ nghỉ lần này, Điền Thảo chuẩn bị rút ra ba ngày theo bồi dì Điền.

Mặc dù có ý nghĩ này, nhưng Điền Thảo rất rõ ràng. với tính cách của mẹ nàng. nếu nàng nói thẳng mẹ tuyệt đối sẽ không đáp ứng. cũng không phải bởi vì lo lắng sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của nàng, mà là bởi vì Trần Phàm cùng Tô San hai người.

Hiểu được điểm này, Điền Thảo do dự cả buổi trưa, cuối cùng quyết định đi tìm Trần Phàm xin cho mẹ mình được nghỉ phép ba ngày.

Sau buổi học chiều kết thúc, Điền Thảo sửa sang lại đồ đạc trong ký túc xá một chút, đem những bài học cần xem trong những ngày nghỉ sắp xếp cùng một chỗ, sau đó đơn giản tắm rửa. thay một bộ quần áo, rời khỏi trung học Tử Kim Sơn.

Suốt hai giờ, thay hai lần xe bus. Ngay khi sắc trời hoàn toàn tối hẳn Điền Thảo đã đi tới đại học Đông Hải.

Ban đêm. đại học Đông Hải đèn đuốc sáng choang. tùy ý có thể thấy được những đôi tình lứa đang ngồi một chỗ ôm ấp nhau.

Nhưng Ngay khi một thân ảnh mộc mạc xuất hiện Ngay cửa đại học Đông Hải thì lập tức khiến cho không ít người chú ý, nhất là nam sinh, cơ hồ mỗi một nam sinh đều đem ánh mắt nhìn về thân ảnh làm người kinh thế hãi tục.

Đó là một cô bé.

Nàng mặc một chiếc áo sơ mi xanh kẻ sọc trắng. chiếc áo hơi cũ. màu xanh đã trở nên nhạt nhòa, hơi có chút ngả vàng, nâng cao đôi tiểu bạch thò Ngay trước ngực của nàng. Bên dưới nàng mặc chiếc quần bò màu lam. cũng giống như chiếc áo, quần bò giá rẻ đã rất phai màu. Ngay đầu gối cùng mông đã giặt tẩy cơ hồ biến thành màu trắng bạc.

So sánh với áo cùng quần mà nói, đôi giày dưới chân nàng càng thêm đập vào ánh mắt mọi người - nàng mang một đôi giày vải màu hồng. mặc dù có chút cũ. nhưng lờ mờ có thể nhìn thấy đường may thật khéo. Giày là do mẹ nàng làm cho nàng từ hai năm trước.

Lúc ấy, vì lo lắng tuổi nàng càng ngày càng lớn. nàng nói mẹ làm lớn một chút, mãi cho đến hai năm sau hôm nay, vừa mới thích hợp. Một cơn gió thổi qua. thổi bay mái tóc đen trên trán cô bé, bím tóc đuôi ngựa kiêu I ngạo lẳng lẳng nằm trên đầu vai nàng.

Tiên tử không nhiễm chút khói bụi nhân gian.

Giờ khắc này, cơ hồ trong lòng những người đang nhìn về phía nàng đều tuôn ra ý niệm như vậy trong đầu.

Theo bọn họ xem ra. ở đại đô thị thay đổi từng ngày như Đông Hải. có thể nhìn thấy một cô gái thật xinh xắn. không trang điểm. mặc một bộ quần áo mộc mạc như thế xuất hiện trước mặt công chúng. xác suất còn nhỏ hơn khi nhìn thấy phú ông giàu có.

Đối mặt ánh mắt khác thường của mọi người. Điền Thảo không có bất kỳ tỏ vẻ. cũng không trực tiếp tiến vào trường học, mà là lẳng lặng đứng ở cửa. ngẩng đầu. nhìn I lên bốn chữ đại học Đông Hải.

Dưới ánh đèn. thân thể của nàng thẳng tắp như một cây thương, diễn cảm vô cùng kiên định.

Hai năm sau. mình nhất định sẽ bước vào nơi này.

Thu hồi ánh mắt. trong lòng Điền Thảo yên lặng tự nói với mình, sau đó bước chân thật kiên định, đi vào trường đại học nàng vốn đã dự định sẽ thi vào.

“Cô bé kia là ai?”

“Không biết, nhưng hẳn không phải sinh viên trường học chúng ta.”

“Đúng vậy, nếu trường chúng ta có cô gái như thế. đã sớm truyền ra.”

“Còn hơn truyền ra. tôi xem. nếu nàng ở trường học chúng ta. danh khí tuyệt đối sẽ không thấp hơn nữ thần, quả thực chính là tiên nữ hạ phàm!”

Điền Thảo rời đi. làm cho một ít nam sinh đang chuẩn bị ra ngoài uống rượu cũng nghị luận sôi nổi.

Ngay lúc Điền Thảo cất bước đi vào đại học Đông Hải, Ngay đối diện trường học, một thiếu niên đang khẩn cấp bước xuống xe.

Nếu như nói cách ăn mặc của Điền Thảo đại biểu cho sự mộc mạc, như vậy cách ăn mặc của thiếu niên kia đại biểu cho sự xa xỉ.

Toàn thân Điền Thảo cộng lại cũng không tới một trăm nguyên. mà một món quần áo trên người thiếu niên lại giá trị hơn vạn. là gấp hai mươi lần của Điền Thảo.

Còn khoa trương hơn chính là. trên cổ hắn còn đeo một sợi dây chuyền có mảnh ngọc phật trị giá một ngàn sáu trăm vạn ở trong một hộp đấu giá mua mới có.

Một ngàn sáu trăm vạn!

Lấy giá cả thịt heo trước mắt. đủ để mua một trăm sáu mươi vạn cân. một con heo cộng lại khoảng ba trăm cân. chính là hơn năm mươi ngàn con heo...

Nhưng dù trên người thiếu niên đều là giá trị xa xỉ. nhưng thiếu niên chân chính hấp dẫn ánh mắt mọi người không phải cách ăn mặc của hắn. mà là khí phách tự cao tự đại của hắn.

Hiên trương, bá đạo.

Đây là cảm giác đầu tiên hắn cấp cho mọi người.

Hắn giống như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ, sắc bén. coi rẻ hết thấy!

Không để ý tới những ánh mắt chú ý xung quanh, thiếu niên vừa xuống xe. ánh mắt liền nhìn theo Điền Thảo đi phía trước, bước chân hơi có chút lo lắng đi Theo sau.

Cùng lúc đó, một nam nhân tướng mạo bình thường. lại cũng giống như một u linh, che giấu trong đám người. thủy chung vẫn cùng thiếu niên duy trì khoảng cách chừng năm thước.

Năm thước, là nam nhân định cho mình cự ly cần thiết.

Thiếu niên không phải người khác, chính là Sở Qua mà trong khoảng thời gian này chỉ vì muốn nhận thức được Trần Phàm đã gần như tẩu hỏa nhập ma.

Vì muốn gặp mặt thật của “người thần bí”, Sở Qua mạo hiểm cho người theo canh chừng Điền Thảo, khi biết được Điền Thảo tan học buổi chiều, lại ngồi xe đi tới đại học Đông Hải. liền lập tức chạy tới đây.

Tuy rằng không biết Điền Thảo muốn đến đại học Đông Hải làm gì. nhưng Sở Qua cảm thấy hành vi của Điền Thảo thật khả nghi. rất có thể sẽ quan hệ tới người thần bí kia.

Điền Thảo cũng không hề nhận thấy được có người đang luôn luôn theo phía sau mình, sau khi tiến vào trường học, nàng không chút hoang mang đi tới sân bóng nằm phía đông bắc của vườn trường.

Bởi vì...trước khi rời khỏi trung học Tử Kim Sơn. nàng từng dùng điện thoại di động của người bạn cùng phòng nhắn tin cho Trần Phàm, nói là muốn gặp mặt hắn một lần.

Đối với hành động của Điền Thảo, trong lòng Trần Phàm tuy rằng cực kỳ tò mò, nhưng vẫn không cự tuyệt, mà là nói cho Điền Thảo, tối nay mình sẽ ở sân bóng trường đại học Đông Hải xem dạ hội đón người mới đến. đồng thời nói cho Điền Thảo vị trí của hắn.

Chờ khi Điền Thảo đi tới sân bóng. dạ hội đã được bắt đầu. ngọn đèn hoa mỹ chiếu sáng cả sân khấu, trên sân khấu, nhóm người Biểu diễn đang tận hết sức của mình, hiện trường thưởng thưởng liên tục bộc phát ra thanh âm khen ngợi.

Nhìn lướt qua khán đài tràn đầy đầu người trong sân bóng. Điền Thảo thoáng can mảy, theo sau đôi mắt chuyển hai vòng, trực tiếp hướng khán đài phía tây đi tới.

So với trước cửa trường học mà nói, khán đài sân bóng thật khó quan sát hoàn cảnh, chỉ có ánh đèn lade nhấp nháy là có thể nhìn thấy được mờ mờ, những nơi khác đều một mảnh tối đen.

Vì thế khi Điền Thảo đi về hướng khán đài phía tây, vẫn chưa làm cho nhiều người chú ý.

Bước đi Ngay giữa tiếng người ồn ào, Điền Thảo nhờ ánh sáng của tia lade nhìn xem vị trí mình cần đến đồng thời nhanh chóng lướt qua những số ghế ngồi. sau đó trong lòng yên lặng tính toán, lựa chọn con đường đi tới nơi đó.

Mười phút.

Gần mười phút. Điền Thảo đã thuận lợi đi tới địa điểm Trần Phàm đã nói cho nàng biết.

Nhưng...làm cho Điền Thảo hơi có chút nghi hoặc chính là. Trần Phàm cũng không ngồi nơi đó, nơi đó có hai chỗ ngồi trống không.

Nàng hơi can mảy, Điền Thảo lập tức đi tới bên cạnh Ngu Huyền đang vẽ mặt hưng phấn quan sát diễn xuất.

Có lẽ là quá xảo hợp, vào trong nháy mắt này, ánh đèn lade lại quét Ngay nơi đây, không ít bạn học của Ngu Huyền nhìn thấy Điền Thảo đang đi tới. trong lúc nhất thời cùng lộ ra Biểu tình nghi hoặc.

“Uy, Ngu Huyền, cô bé kia là em gái của cậu sao?” Rất nhanh, một gã nam sinh vỗ lên bả vai Ngu Huyền, tò mò hỏi han.

Em gái?

Nguyên bản Ngu Huyền đang đắm chìm trong hưng phấn chợt ngạc nhiên xoay đầu lại. khi thấy Điền Thảo đang đứng trước mặt mình thì vẽ mặt mờ mịt.

“Xin hỏi, chỗ ngồi của Trần Phàm ở nơi này phải không?” sắc mặt Điền Thảo bình tĩnh hỏi.

“Phải.” Trả lời Điền Thảo cũng không phải Ngu Huyền, mà là Chu Văn đang không có quá lớn đối với dạ hội biểu diễn.

“Cảm ơn.” Điền Thảo lộ ra một nụ cười yếu ớt. nhưng đã bị bóng đêm bao phủ. theo sau nàng lại hỏi: “Vậy vì sao không thấy anh ấy ở đây?”

“Vừa rồi cậu ấy nhận được điện thoại nên tạm thời rời đi, nếu cô muốn tìm cậu ấy, ở đây chờ đi. cậu ấy hẳn sẽ mau trở về.” Lần này mở miệng chính là Ngu Huyền, tuy rằng không biết Điền Thảo tìm Trần Phàm làm gì. nhưng Điền Thảo lại cho hẳn một loại cảm giác thân cận.

Nhưng...Ngu Huyền không biết. vừa rồi người gọi điện thoại cho Trần Phàm chính là Dai Fu!

Là Dai Fu được toàn bộ nam sinh đại học Đông Hải nhất trí công nhận là nữ thần!

Cửu Trảo Ma Long

Cực Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

77. Chương 77: Lệ Khí.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Nghe xong lời nói của Ngu Huyền. Điền Thảo không do dự. vẽ mặt thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Ngu Huyền.

Tựa hồ thật không ngờ Điền Thảo sẽ chủ động như thế, vẽ kinh ngạc trên mặt Ngu Huyền càng tăng lên. đồng thời trong lòng hết sức tò mò thân phận Điền Thảo.

Bất quá...lực khống chế của hắn thật không tệ. cũng không mở miệng hỏi, mà là hàm hậu nhìn Điền Thảo cười cười, một lần nữa chuyển ánh mắt nhìn lên sân khấu.

Cùng lúc đó, Nương theo ánh đèn lade, những sinh viên thuộc ngành quản lý công thương. một đám Giống như vừa phát hiện được tân đại lục, sôi nổi thì thầm với nhau.

“Thấy không, cô bé kia là tới tìm Trần Phàm, không phải là bạn gái Trần Phàm đó chứ?”

“Không có nghe nói. bất quá tiểu tử Trần Phàm từ ngày đầu tiên khai giảng không thấy ở lại ký túc xá ngủ qua. nói không chuẩn thật sự là bạn gái của hắn!”

“Thật sự là chân nhân bất lộ tướng, không nghĩ tới tiểu tử Trần Phàm lại tìm được một bạn gái giống như là tiên nữ vậy!”

Nghe được tiếng nghị luận chung quanh, biểu tình Ngu Huyền bỗng nhiên trở nên cực kỳ xấu hổ, bởi vì trong tiềm thức, hắn cũng xem Điền Thảo là bạn gái của Trần Phàm.

Ngư Huyền trộm liếc mắt nhìn Điền Thảo, phát hiện Điền Thảo tựa hồ như không hề nghe được lời nghị luận chung quanh, một tay chống cằm. lẳng lặng nhìn sân khấu.

Nghĩ vậy Ngu Huyền ho khan một tiếng, quay đầu làm ra bộ dáng hung thần ác sát: “Đều im lặng nhìn tiết mục đi. đừng ảnh hưởng những người khác.”

Nguyên bản. Ngu Huyền chính là trưởng lớp, lại trải qua sự kiện huấn luyện quân sự. Ngu Huyền ở trong lớp thậm chí là khoa quản lý công thương uy vọng cũng không thấp, lúc này vừa nói như thế. những sinh viên kia đều ngừng lại, Chẳng qua thỉnh thoảng vẫn đưa ánh mắt nhìn về phía Điền Thảo.

Cùng lúc đó, ở địa phương cách vị trí của Điền Thảo không đến ba mươi thước, biểu tình vẻ mặt Sở Qua đầy quỷ dị, hiển nhiên cho tới bây giờ hắn còn chưa biết mục đích Điền Thảo đến đại học Đông Hải.

“Uy, đồng học, cậu không có chỗ ngồi sao?” Lúc này, một gã thành viên hội sinh viên đi tới. giọng nói có vẻ tức giận hỏi Sở Qua.

Tuy rằng Sở Qua chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng thân hình dậy thì rất tốt. thân hình cao lớn không nói. gương mặt cũng không quá non nớt. cho nên bị gã thành viên hội sinh viên xem là sinh viên đại học Đông Hải.

Ngạc nhiên nghe được câu hỏi. Sở Qua nhú mày quét mắt nhìn đối phương: “Ai nói cho cậu biết tôi không có chỗ ngồi?”

Nói chung những thành viên trong hội sinh viên luôn luôn ma cũ ăn hiếp ma mới. nhất là khi đối mặt những sinh viên năm nhất mới đến.

Cho nên tên sinh viên vừa nghe được lời nói của Sở Qua. sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi. đồng thời nhìn lướt chung quanh Sở Qua. phát hiện không còn chỗ ngồi, âm thanh lạnh lùng nói: “Chỗ ngồi ở đâu?”

Sở Qua lại không để ý tới hắn. mà là vỗ vai một gã nam sinh đeo kính bên cạnh, chờ khi tên nam sinh ngẩng đầu lên. hắn dứt khoát nói: “Bạn thân, tôi mua chỗ ngồi của cậu. nói cái giá đi.”

“Cái gì?” Nam sinh đeo kính nhất thời bị lời của Sở Qua làm kinh ngạc.

“Sững sờ cái gì?” Sở Qua trừng mắt nói: “Lão tử muốn mua chỗ ngồi của cậu. cậu nói cái giá!”

“Cậu là ai a?” Nam sinh đeo kính làm như bị thái độ hung hăng càn quấy của Sở Qua làm bức mình, có chút căm tức.

Sở Qua “sách” một tiếng, giọng nói càng thêm bá đạo: “Tôi mua chỗ ngồi của cậu. có quan hệ cái mao sì tới việc nhận thức cậu. nhanh chóng ra giá!”

“Ai nói tôi muốn bán chỗ ngồi?” Nam sinh đeo kính hoàn toàn nổi giận.

“Năm trăm!” Sở Qua tựa hồ lười vô nghĩa. trực tiếp ra giá.

Sắc mặt nam sinh đeo kính khó coi mắng một câu: “Có vài đồng tiền dơ bẩn thì giỏi

lắm sao?”

“Tám trăm!” Sở Qua cũng không rảnh cãi cọ, trực tiếp tăng giá.

“Đi xa một chút, đừng ảnh hưởng tôi xem tiết mục!”

“Một ngàn!”

“Cậu có ra giá một vạn tôi cũng không bán!”

Mắt thấy nam sinh đeo kính không chịu nhường bước, sắc mặt Sở Qua hơi đổi. theo sau Ngay trong ánh mắt kinh ngạc của thành viên hội sinh viên cùng các sinh viên khác, một tay nắm lấy cổ áo nam sinh đeo kính xách lên. giống như đang xách một con gà con.

Nam sinh đeo kính tựa hồ thật không ngờ Sở Qua dám động thủ. lập tức ngây ngẩn cả người. chờ khi hắn lấy lại tinh thần. Sở Qua đã trực tiếp ngồi xuống.

“Cậu...” Nam sinh đeo kính tức giận đến đỏ bừng khuôn mặt. theo bản năng vung lên nắm tay.

“Đưa cậu đi bệnh viện cùng cho cậu năm ngàn đồng mua chỗ ngồi, cậu chọn lấy một.” Sở Qua nói xong. lấy trong ví ra một xấp tiền, đưa tới bên cạnh nam sinh đeo kính.

Nhìn biểu tình thật đáng ghét của Sở Qua. nam sinh đeo kính chỉ hận không thể Ngay Đương trường đánh ngã Sở Qua xuống đất. nhưng xấp tiền đối với hắn lại tràn ngập lực hấp dẫn.

Cuối cùng, hắn cắn răng tiếp nhận tiền, biến mất trong đám người.

Mắt thấy nam sinh đeo kính rời đi. Sở Qua nhìn tên thành viên hội sinh viên luôn dùng ánh mắt khó chịu nhìn hắn. ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tránh ra một chút, đừng ảnh hưởng tôi xem tiết mục, cảm ơn.”

Tên thành viên thực sự không lời gì để nói. do dự một chút, cuối cùng cắn răng rời đi.

Mà Sở Qua lại đang hí mắt quét nhìn về vị trí của Điền Thảo.

Đối với hắn mà nói. tiết mục đang biểu diễn căn bản không có chút lực hấp dẫn. hắn đến đại học Đông Hải. chỉ vì Điền Thảo, chính xác hơn là vì Trần Phàm.

Ấn.. .Đương nhiên, cho tới bây giờ hắn còn chưa biết được tên của Trần Phàm.

“Tiếp theo, mời thưởng thức tám bạn học, là Tô San của ngành quản trị kinh doanh biểu diễn trang phục!” Trên sân khấu, một cô gái mặc lễ phục màu lam. gương mặt mỉm cười nhìn xuống khán giả nói.

Theo lời của nàng vừa thốt lên. Trương Thiên Thiên trong áo váy màu đen bước những bước chân khêu gợi. đôi giày cao gót giẫm trên tấm thảm, phát ra tiếng vang thanh thúy mà đầy tiết tấu.

Tự tin. lớn mật. kiêu ngạo.

Đây tựa hồ là sự hình dung đích thực của Trương Thiên Thiên.

“Ngao!”

Nàng vừa xuất hiện, liền thắng được cả hiện trường hoan nghênh. trên sân bóng vang lên tiếng gào rung trời.

Dù là Sở Qua vốn không chút hứng thú đối với tiết mục cũng tò mò quét nhìn lên sân khấu, trong lòng lầm bầm hai chữ Tô San.

Theo sau, hắn tinh ngộ, lập tức nhớ tới chuyện mẹ của Điền Thảo chính là người giúp việc của Tô San.

Nghĩ tới việc này, Sở Qua thu hồi tâm tư. ánh mắt chuyển dời lên sân khấu, tìm tòi thân ảnh Tô San.

Tô San là người cuối CÙNG đi ra. nàng không giống như Trương Thiên Thiên đi theo kiểu dáng vóc gợi cảm. mà là thấn mặc một bộ áo váy màu trắng. dưới chân mang đôi giày màu lam. mái tóc tùy ý xõa trên vai. làm cho người ta có một loại cảm giác thanh thuần.

Tô San xuất hiện, làm cho toàn bộ người xem tại hiện trường reo hò.

So ra mà nói. Điền Thảo ngồi bên cạnh Ngụ Huyền, tuy rằng ánh mắt dừng lại trên người Tô San. nhưng cũng không kích động giống như các nam sinh viên, cũng không hề ghen tỵ như các nữ sinh viên.

Vẻ mặt của nàng thủy chung bình tĩnh như nước, không có chút nào gợn sóng.

Nghe tới tên của Tô San. Sở Qua đột nhiên cảm thấy được có lẽ Điền Thảo đến là vì muốn xem tiết mục của Tô San. cho nên mới đến đại học Đông Hải. nhưng khi nhìn thấy biểu tình bình tĩnh của Điền Thảo, hần lại đẩy ngã ý nghĩ này.

Vòng biểu diễn thử nhất đi qua. rất nhanh, đợt thử hai lại bắt đầu.

Trương Thiên Thiên vẫn xung phong như trước, nàng mặc một bộ áo bikini màu đen. phía dưới trang bị một chiếc quần mỏng cực ngắn. đôi mông đẹp co dãn càng làm nổi bật chiếc quần mỏng manh, đôi chân thẳng tắp mang một đôi tất chân màu đen thật hấp dẫn. phối hợp đôi giày cao gót màu đen. nhất thời làm cho ánh mắt nam sinh tại hiện trường trợn tròn!

Dù là Sở Qua vốn không hề có chút hứng thú với tiết mục không muốn thừa nhận cũng không được. Trương Thiên Thiên một thân khí chất lạnh diễm, đúng thật là một vũ vật. hơn nữa càng khó được chính là. nàng hiểu được nên làm sao hấp dẫn ánh mắt nam nhân.

Sau Trương Thiên Thiên, những nữ sinh khác tuy rằng tư sắc cùng khí chất hơi kém. nhưng đều mang những tất chân đủ màu sắc, có màu sắc rực rỡ, có màu da. hoàn toàn không giống nhau, quả thực là một màn biểu diễn tất chân thật đẹp...

Ngay khi khán giả đang suy đoán Tô San sẽ mặc tất chân màu gì xuất hiện. Tô San đã đi ra.

Nàng mặc một chiếc áo bó sát màu lam nhạt, chiếc áo bó sát làm ngọn núi phía trước căng cứng, vòng eo thon nhỏ như cây liễu lộ ra. Vòng bụng bằng phẳng và bóng loáng, đã tràn ngập vẻ hấp dẫn khác thường.

Đôi chân gần như hoàn mỹ của nàng cũng không mang tất chân, mà là trắng trơn một mảnh, lại thêm váy ngắn kẻ sọc phụ trợ, hết sức đập vào mắt người khác.

Nhất là nàng còn mang theo đôi giày cao gót tới mười phân, càng làm cho đôi chân của nàng thêm thon dài!

“Ngao!”

“Mỹ nữ. tôi yêu cô!”

Tô San xuất hiện làm bầu không khí trong hiện trường đạt được đỉnh cao lần đầu tiên trong đêm nay, một ít nhóm nam sinh đứng lên vỗ tay hô to.

Đối mặt tiếng gọi ầm ĩ đầy trời. Tô San làm như không hề nghe được, nàng thủy chung lộ vẻ mỉm cười thản nhiên, bước đi tao nhã từng bước đến phía trước sân khấu.

Bỗng nhiên...

Ngay khi khán giả vì sự biểu diễn của Tô San mà phấn khích vỗ tay hoan hô, Tô San đột nhiên trượt chân, cả người nhất thời mất đi thăng bằng, ngã quỵ ra phía sau!

Xì!

Ngay sau đó, Tô San trong tiếng kinh hô của mọi người. trực tiếp ngã nhào.

Một màn tình hình xảy ra. làm cho cả sân bóng đang ầm ĩ biến thành yên lặng một mảnh, cơ hồ tất cả mọi người về mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Tô San.

Tô San tựa hồ cũng bị một màn này làm sợ choáng váng, nàng ngoại trừ theo bản I năng kéo váy xuống không để cho mình bị lộ liễu, không còn hành động nào khác.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây...

Năm giây đi qua. Tô San mới sắc mặt kinh hoảng bò lên khỏi sân khấu, sau đó trong tiếng cười vang của một ít người xem. chật vật đi ra.

“Cô bây giờ, nhất định thật mất mát đi? Cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, tất cả chuyện này do tôi tính toán, kế tiếp, tôi sẽ ở lúc cô mất mát nhất, bất lực nhất, cho cô một sự cảm động mà cả đời này cô không thể quên được!” Ngay cửa phòng thay đồ bên cạnh sân khấu. Triệu Hoành nhìn thấy một màn này, khóe miệng cong lên một vẻ âm hiểm: “Cô đã bị tôi nhìn trúng. như vậy tôi tuyệt đối sẽ không cho cô chạy thoát khỏi lòng bàn tay của tôi!”

Ngay lúc Triệu Hoành vì một màn do chính mình tỉ mỉ an bài mà đắc ý, ở trong một gian phòng thay đồ khác, một đôi ánh mắt thâm thúy, vô cùng sắc bén quét về phía hắn.

Trong khoảnh khắc đó, đôi tròng mắt kia hiện lên một tia lệ khí!

Cửu Trảo Ma Long

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

78. Chương 78: Đã Từng Là Thiên Hậu.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Sai lầm của Tô San vẫn không gián đoạn buổi biểu diễn, bất quá vòng biểu diễn kế tiếp nàng cũng không xuất hiện - lúc đám người Trương Thiên Thiên tiếp tục diễn xuất, nàng một mình ngồi trong phòng thay đồ, đang ngắm người trước gương.

Giờ phút này, nàng nắm chặt hai tay, đôi mắt hơi có chút đỏ lên. biểu tình thật tội nghiệp đáng thương.

Tiếng bước chân thật khẽ từ ngoài cửa truyền đến. theo sau cửa phòng bị người đẩy ra. Lý Dĩnh trong một thân lễ phục màu đen đi vào.

Thông qua gương chiếu rọi, Lý Dĩnh thấy được vẻ mặt đáng thương của Tô San. nhìn không được khẽ thở dài một hơi.

Lúc này, dạ hội đón người mới của đại học Đông Hải những khâu bố trí đèn hay dựng sân khấu, đều do công ty giải trí Lam Cảnh nhận làm. mà làm bà chủ của công ty giải trí Lam Cảnh. Lý Dĩnh chẳng những sẽ trình diễn một bài hát kinh điển trong dạ hội. hơn nữa trong suốt một tuần qua. nàng vẫn một mực chỉ đạo nhóm người Tô San cùng Trương Thiên Thiên nên biểu diễn như thế nào.

Lý Dĩnh vẫn rõ ràng nhớ kỹ, lần đầu tiên khi tập luyện cho nhóm người Tô San. trong tám người chỉ có một mình Tô San chưa từng làm người mẫu bao giờ, còn bảy người Trương Thiên Thiên nhiều ít từng có kinh nghiệm biểu diễn qua.

Tới hiện giờ, ở trong tám người. Tô San tiến bộ nhanh nhất, tiêu chuẩn hoàn toàn không thua gì Trương Thiên Thiên!

Không ai so với Lý Dĩnh càng rõ ràng hơn. trong một tuần qua Tô San đã phải cố gắng như thế nào!

Vất vả trả giá. không ngừng cố gắng. cuối cùng lại bởi vì một lần “sai lầm” mà làm cho buổi diễn xuất thất bại. đây đối với Tô San mà nói. thật quá mức tàn khốc.

“San San.” Lý Dĩnh nhẹ đi tới phía sau Tô San. hai tay đặt lên vai nàng. cúi đầu nói: “Không cần khó chịu, vừa rồi Chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn, cô đã làm rất khá.”

Ngây người nghe được lời Lý Dĩnh, đôi mắt Tô San càng thêm đỏ lên. trong con ngươi nguyên bản thật mê người lộ ra ánh mắt thương tâm. một tầng hơi nước bao phủ. tựa hồ tùy thời sẽ bật khóc.

Dùng sức cắn chặt răng. Tô San không để cho nước mắt trào ra khỏi vành mắt. mà biểu lộ ra vẻ tươi cười còn khó coi hơn cả khóc: “Lý Dĩnh tỷ, tôi không sao.”

“Vừa rồi chân cô còn đau không?” Lý Dĩnh nhớ tới một màn vừa rồi. theo bản năng hỏi, theo nàng xem. một màn vừa rồi xuất hiện thật quá mức quỷ dị, dù sao trên sân khấu trải thảm đỏ, không hề trơn trượt. Tô San thật không có đạo lý bị ngã xuống mới đúng.

Tô San lắc lắc đầu: “Không có, là giày bị hỏng.”

Giày hỏng?

Ngạc nhiên nghe được lời Tô San. Lý Dĩnh ngậy ra. theo sau như có suy nghĩ sì chợt nhúu mày, lần này dạ hội đón người mới. toàn bộ giày, quần áo thậm chí đạo cụ của sinh viên đều do công ty giải trí Lam Cảnh cung cấp, hơn nữa trang phục của nhóm người Tô San đều trải qua sự chọn lựa tỉ mỉ. không nên xảy ra vấn đề mới Đúng.

Thấy Lý Dĩnh không nói lời nào, Tô San phun ra một hơi. sau đó ra vẻ kiên cường cười nói: “Tốt lắm. Lý Dĩnh tỷ tỷ, kế tiếp đến phiên chị ra sân khấu, chị không cần lo lắng cho tôi. tôi không sao, chị đi chuẩn bị đi. Phải biết rằng. Ngay cả tôi bên trong tất cả mọi người đang thật chờ mong xem chị biểu diễn đó!”

“Àn.” Lý Dĩnh biết Tô San là một cô gái thập phần mạnh mẽ, cho dù nội tâm thương tâm. cũng sẽ không biểu hiện trên mặt. vì thế nàng cũng không nói thêm gì nữa. mà là nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng thay đồ.

Mất thấy Lý Dĩnh rời đi. trên mặt Tô San lại xuất hiện biểu tình ưu thương.

Mỗi người khi ở thời gian mất mát bất lực. đều sẽ nhớ tới người bên cạnh mình. Tô San cũng không ngoại lệ.

Thời gian mất mát. bản năng của nàng chợt hiện ra thân ảnh Trần Phàm.

Một màn vừa rồi. hẳn đã bị tên hỗn đản nhìn thấy? Hẳn Ngay cả một tin nhắn quan tâm cũng không có, quả thực quá ghê tởm!

Trong lúc thầm mắng, sự ủy khuất trong lòng Tô San càng tăng lên. thậm chí Ngay cả thân mình cũng không thể khống chế run run một chút.

Tô San giữa đường bỏ dở, đối với nhóm người Trương Thiên Thiên mà nói. nhiều ít có chút ảnh hưởng.

Sau ba vòng biểu diễn, ngoại trừ Trương Thiên Thiên có tố chất tâm lý vững mạnh. mấy cô gái còn lại nhiều ít đều có chút khân thương, sợ sẽ rập khuôn theo Tô San.

ở dưới tình hình này, diễn xuất về sau đối với trước đó mà nói. nhiều ít có chút ảm đạm thất sắc.

Điều này cũng trực tiếp khiến cho nhóm người Trương Thiên Thiên nhận được tiếng vỗ tay không được mãnh liệt như ban đầu.

Chờ sau khi nhóm người Trương Thiên Thiên rời khỏi sân khấu, hiện trường lại bị bóng đêm nuốt hết. vô cùng im lặng.

Không biết qua bao lâu. đột nhiên một mảnh thác nước do vô số hoa lửa rực rỡ tươi đẹp tạo thành bỗng nhiên từ trên đỉnh sân khấu rơi xuống. cơ hồ đồng thời, vô số đạo hào quang bỗng nhiên tập trung lên sân khấu. Lý Dĩnh trong thân lễ phục màu đen theo bụi gỗ dâng lên. chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt người xem.

Hoa!

Lý Dĩnh xuất hiện đã đốt lên nhiệt huyết trong lòng người xem. trong đó cũng có fan hâm mộ của Lý Dĩnh, bọn họ kích động đứng lên. vung tay hô to: “Lý Dĩnh! Lý Dĩnh! Thiên hậu Ly Dĩnh!”

Trong lúc nhất thời, tiếng gọi ầm ĩ đầy trời bao phủ cả hiện trường, cùng tình hình khi Tô San phát sinh sai lầm trước đó đã hình thành sự Tương phản hoàn toàn.

Từ sau khi Lý Dĩnh trở thành bà chủ của công ty giải trí Lam Cảnh, cơ bản chưa từng biểu diễn trên sân khấu cỡ lớn. nhiều nhất chỉ hát vài bài khi có những buổi tiệc tư nhân.

Vì thế, đối mặt tiếng reo hò đầy trời, tâm tình Lý Dĩnh cũng trở nên có chút kích động, đồng thời hướng khán giả vẫy vẫy tay.

Hơi phun ra một hơi thở, trên mặt Lý Dĩnh dần dần hiện lên một vẻ tươi cười cảm kích, nàng cầm microphone, thanh âm thanh thúy: “Thật cao hứng có thể lại xuất hiện trên sân khấu, Nương theo cơ hội ngày hôm nay, tôi sẽ tặng cho mọi người một ca khúc “Truyền Kỳ”.”

Thanh âm của Lý Dĩnh cất lên. khúc nhạc dạo thật du dương vang vang, cùng lúc đó, Triệu Hoành trong một thân trang phục kinh điển của Michael Jackson. cùng bước nhảy vũ trụ độc đáo của ông vua khiêu vũ. dần dần xuất hiện Ngay phía sau Lý Dĩnh.

“Triệu Hoành! Triệu Hoành!”

So sánh với Lý Dĩnh đã rời khỏi giới văn nghệ nhiều năm. hiện giờ danh khí của Triệu Hoành cũng không thấp hơn bao nhiêu, hơn nữa chắc còn được nhiều thiếu nữ trong vườn trường yêu thích.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu hắn được XUT12 là ngôi sao trong vườn trường.

Triệu Hoành phong cách xuất hiện, lại làm cho hiện trường sôi trào lên!

Nhất là những nữ sinh viên thầm mến Triệu Hoành, lại cao giọng hét lên chói tai I không dứt!

“Đơn giản ở trong đám người liếc mắt nhìn em thêm một lần. nhưng cũng đã không cách nào quên được dung nhan của em...”

Rất nhanh, tiếng ca thanh thúy vang lên. Lý Dĩnh chậm rãi nhắm mắt lại. hồi tưởng về chuyện cũ. mang theo vô hạn thâm tình, bắt đầu buổi biểu diễn đêm nay.

Trong lúc nhất thời, trong hiện trường trở lại yên tĩnh, khán giả không chuyển mắt nhìn chăm chăm thiên hậu từng nổi danh cả Châu Á.

Trên sân khấu, thanh âm của Lý Dĩnh vẫn tràn ngập sức cuốn hút như xưa. làm cho I khán giả trong lúc vô tình đắm chìm bên trong, không thể tự kiềm chế.

Mà Triệu Hoành từng làm bạn nhảy cho nhiều ngôi sao nổi tiếng biểu hiện không chút nào kém cỏi. hắn vũ bước tao nhã mà hoa lệ, phối hợp khuôn mặt anh tuấn, vẻ mỉm cười mê người. cơ hồ có thể trong nháy mắt phá hủy tuyệt đại đa số phòng tuyến của các cô gái tại hiện trường!

Lý Dĩnh hoàn toàn đắm chìm trong sự hồi ức. nàng tựa hồ nhớ ra chuyện cũ thương tâm nào đó, trong tiếng hát mang theo một cổ hương vị ưu thương. vẻ ưu thương vô hình lại ảnh hưởng lên mỗi người xem tại hiện trường. thậm chí có không ít cô gái kìm lòng không được bật khóc lên.

“Anh một mực bên cạnh em. chưa bao giờ đi xa...”

Tiếng hát hối tiếc lòng người quanh quẩn trên sân bóng, một giọt nước mắt trong suốt lướt qua khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành của Lý Dĩnh, chảy vào miệng, đã tràn ngập hương vị chua xót.

Trên sân khấu. Lý Dĩnh hai mắt nhắm nghiền. liền giống như một đóa hoa Hồng điêu linh, làm lòng người tan vỡ.

Cửu Trảo Ma Long

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

79. Chương 79: Thực Hiện Được?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

“Lý Dĩnh! Lý Dĩnh!”

“Lại thêm một bài! Lại thêm một bài!”

Người xem tại hiện trường bị tiếng hát của Lý Dĩnh làm cảm động thật sâu. không khí nhất thời có chút bi thương. bắt quá sau một lát. tuyệt đại đa số người xem tại hiện trường đều đứng lên. vung tay hô to, cố gắng để Lý Dĩnh hát thêm một bài.

“Cảm ơn mọi người. cảm ơn mọi người để tôi cảm nhận được sự cảm động của ngày xưa.” Lý Dĩnh điều chỉnh cảm xúc một chút, mỉm cười nói. sau đó lại chuyển giọng: “Mọi người cảm thấy Triệu Hoành khiêu vũ có hay không?”

“Tốt!”

Người xem tại hiện trường không hên mà cùng cao giọng hò hé.

“Có muốn lại nhìn hấn khiêu vũ thêm một bài?” Lý Dĩnh dựa theo sự thương lượng trước đó với Triệu Hoành, tiếp tục hỏi.

“Muốn!”

Tựa hồ hiểu được Triệu Hoành còn muốn biểu diễn, hiện trường có những nữ sinh vốn ái mộ Triệu Hoành liền lập tức điên cuồng.

“Kế tiếp, Triệu Hoành sẽ biểu diễn cho mọi người xem một điệu vũ mới do chính vũ đại sư Johngon của nước Mỹ đích thân biên tập cho hấn!” Lý Dĩnh đột nhiên đề cao thanh âm: “Chúng ta hãy vỗ tay hoan nghênh nào!”

Johngon?

Thầy giáo từng dạy vũ cho vũ Vương Michael Jackson? (chỉ là do tình tiết, không nên hỏi thêm)

Ngạc nhiên nghe được Lý Dĩnh giới thiệu, hiện trường một mảnh xôn xao!

Mà Triệu Hoành lại cực kỳ phối hợp làm ra một động tác kinh điển của Michael Jackson - cong chân khom người. tay phải nhẹ nhàng khoát lên trên mũ. ánh mắt thâm tình nhìn mặt đất.

“Oanh!”

Theo sau, hiện trường đột nhiên phun ra hơn mười ngọn lửa. cả sân khấu trong nháy mắt được chiếu lên đỏ bừng. Triệu Hoành cầm mũ đứng thẳng dậy, tiêu gái ném ra ngoài.

“A! Triệu Hoành, em yêu anh!”

Động tác Triệu Hoành tiêu gái, lập tức dẫn tới tiếng hét chói tai thất thanh của một ít nữ sinh tại hiện trường.

Bước nhảy vũ trụ tại chỗ, bước vũ trụ xoay tròn, bước vũ trụ sườn, bước trước, xoay tròn tại chỗ...

Trên sân khấu. Triệu Hoành giống như u linh, thân hình phiêu dật làm ra vài động tác vũ trụ bước, dẫn dắt lên tiếng hét chói tai không ngừng. một ít nữ sinh bởi vì quá mức kích động. thiếu chút nữa ngất đi.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí tại hiện trường đạt tới độ cao trước nay chưa từng có!

Trong tiếng reo hò tê tâm liệt phế của khán giả. bước vũ trụ rực rỡ tươi đẹp như ma huyền chấm dứt. tiết tấu âm nhạc đột nhiên càng nhanh hơn. Triệu Hoành bắt đầu máy móc biểu diễn như người máy.

Theo sau nhịp âm nhạc, cơ thể Triệu Hoành không ngừng co rút cùng thả lỏng, biên độ rất lớn. trước sau hoàn toàn Tương phản, làm cho khán giả cảm thấy được thân thể hấn đang rung động.

Giống như bị một loại lực lượng vượt qua tự nhiên khống chế. sau đó làm ra một ít động tác kỳ dị làm kẻ khác không thể tin!

Tạo hình độc đáo, diện mạo xuất chúng. vũ kỹ phong cách...

“Ngao!” Khán giả hoàn toàn điên cuồng, dù là những nam sinh nguyên bản thật ghen tỵ với Triệu Hoành không muốn thừa nhận cũng không được, lúc này đêm nay Triệu Hoành chính là diễn viên tuyệt đối của buổi dạ hội đón người mới trong đêm nay - phong mang của hấn hoàn toàn che lấp Lý Dĩnh phía trước!

Khi tiếng reo hò của người xem càng lúc càng lớn. âm nhạc dần dần ngừng lại. nhưng tiếng hoan hô của khán giả lại không hề ngừng lại. ngược lại còn khùng bố hơn so với trước đó, vang vọng cả sao trời.

Vận động kịch liệt liên tục làm hơi thở Triệu Hoành có chút dồn dập, trên mặt đầy mồ hôi. hần cũng không lau. mà sau khi hô hấp mấy hơi thật sâu. làm ra một động tác dừng lên tiếng.

Động tác của Triệu Hoành vừa xuất ra. thanh âm hò hét dần dần biến mất. tất cả mọi người đem ánh mắt dừng lại trên người Triệu Hoành, chờ đợi Triệu Hoành mở miệng.

“Thật vinh quang và may mắn có thể mượn dùng sân khấu đêm nay biểu diễn điệu vũ này. Điệu nhảy này tôi đã dùng thời gian nửa năm để học tập, là do đại sư Johngon đích thân bố trí cho tôi. ở trong này tôi thật sự chân thành cảm tạ ông ấy.” Triệu Hoành đột nhiên phun ra một hơi. sau đó biểu lộ một vẻ mỉm cười đủ làm đảo lộn chúng sinh, ánh mắt quét về phía phòng thay đồ của Tô San. chậm rãi mở miệng nói: “Mặt khác, tôi cũng muốn đem điệu vũ này tặng cho cô gái tôi yêu - Tô San!”

Hoa lap!

Tựa hồ không ai nghĩ đến. Triệu Hoành sẽ Nương cơ hội này nhắc tới Tô San. trong lúc nhất thời, hiện trường xôn xao một mảnh, một ít nữ sinh ái mộ Triệu Hoành lại thương tâm bật khóc.

Nhìn hết thấy hiện trường, Triệu Hoành nở nụ cười, hần muốn chính là hiệu quả như vậy!

“Tô San. tôi biết cô đang ở hiện trường. có thể nghe được lời của tôi.” Triệu Hoành không để ý đến những nữ sinh đang khóc hô tên hần. mà tận lực làm ra biểu tình chân thành, gần từng chữ: “Tô San. tôi thích cô, thật thích, để cho tôi nắm tay cô, cùng nhau vũ động nhân sinh về sau. được không?”

Từng lời của Triệu Hoành trong nháy mắt rơi vào lỗ tai của mỗi người tại hiện trường.

“Rất lãng mạn. nếu tôi là Tô San. tôi nhất định aả cho hần!”

Giờ khắc này, cơ hồ toàn bộ những thiếu nữ khát khao tình yêu lãng mạn đều bị sự bày tỏ của Triệu Hoành làm cảm động đến rơi nước mắt. mà các nam sinh lại ghen tỵ với Triệu Hoành không thôi, theo bọn họ xem ra. với cách Biểu diễn trước đó của Triệu Hoành, cùng vẽ “chân tình” bộc bạch hiện tại. nhất định có thể làm Tô San cảm động.

Trong lúc nhất thời, hiện trường trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người cùng đưa mắt nhìn theo ánh mắt Triệu Hoành, tựa hồ cũng giống như Triệu Hoành, chờ đợi Tô San lại xuất hiện.

Nhưng.. Tô San cũng không xuất hiện như sự chờ mong của Triệu Hoành.

Tuy rằng trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng Triệu Hoành dám khẳng định, hành động của mình đã chinh phục được Tô San. vì thế hần lại nói thêm một câu khách sáo, sau đó trong tiếng hoan hô rung trời của người xem. đi xuống sân khấu.

Trong phòng thay đồ, nguyên bản Tô San vì diễn xuất xảy ra sai lầm mà tâm tình có chút mất mát cũng giống như mọi người. nàng cũng thật không ngờ Triệu Hoành lại ở trường hợp như ngày hôm nay, Ngay trước mặt mấy ngàn người xem, lại thổ lộ đối với mình!

Mà kể cả Trương Thiên Thiên, cùng một ít nữ sinh khác về mặt hâm mộ nhìn Tô San.

“San San. vì sao không đi lên?”

“Đúng vậy, nếu vừa rồi cô đi lên. như vậy nhất định sẽ trở thành một đoạn giai thoại, cháy rục cả internet!”

“Nếu vừa rồi đối lại là tôi, tôi nhất định lên sân khấu chui vào lồng ngực Triệu Hoành, sau đó hôn hần thắm thiết..

Trong lúc hâm mộ, các cô gái sôi nổi biểu cách nhìn của chính mình. Nghe được các đồng bạn cảm thán, tâm tình Tô San hết sức phức tạp.

Phía trước diễn xuất sai lầm, Tô San từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục, tâm tình thập phần không xong.

Nhất là khi trong đầu hiện ra thân ảnh Trần Phàm, trong lòng chất đầy ủy khuất, một khắc này, nàng rất muốn tránh trong lòng Trần Phàm, hưởng thụ Trần Phàm an ủi.

Nhưng...Trần Phàm không xuất hiện, thậm chí cả một tin nhắn an ủi cũng không có!

Ở dạng tình hình này, Triệu Hoành lại đạt được đại đa số niềm vui của các cô gái tại hiện trường, ở địa điểm tốt nhất, thời gian tốt nhất, dùng phương thức lãng mạn nhất theo đuổi nàng, cùng biểu hiện của Trần Phàm đã hình thành hai mặt hoàn toàn ngược lại!

Loại Tương phản này làm cho Tô San ở trong nháy mắt. thậm chí có một tia cảm động!

Đúng vậy.. dù nàng có được tính cách độc hữu của nữ nhân đông phương luôn tuân thủ theo nữ tắc nghiêm ngặt, nhưng dù sao là nữ nhân thì cũng có sự nhu nhược, nàng cũng không ngoại lệ, nàng cũng muốn ở trong lúc mình mất mát bất lực nhất, có người quan tâm chính mình, hướng chi dùng phương thức lãng mạn như vậy?

Không thể không thừa nhận. Triệu Hoành diễn xuất thật sự rất kinh diễm, thế cho nên trong những tiết mục sau. làm khán giả cảm thấy nhàm chán.

Theo thời gian trôi qua, dạ hội đã gần kết thúc, một ít người xem thậm chí chuẩn bị rời đi.

Mà Điền Thảo vẫn đang ngồi Ngay chỗ của Trần Phàm chờ đợi hắn. cũng không nhận được nhú mảy: “Trần Phàm có nói anh ấy đi đâu không? Vì sao cho đến bây giờ còn chưa trở lại?”

“Cụ thể đi đâu tôi cũng không biết, nhưng hắn nói sau khi dạ hội kết thúc, sẽ đến đây hội hợp cùng chúng tôi. thương lượng chuyện ngày mai đến Hàng Châu.” Nghe được câu nói của Điền Thảo, Ngu Huyền liền trả lời.

Từ ba ngày trước. Tiêu Phong đã đề nghị vào ngày quốc khánh sẽ cũng đi Hàng Châu chơi, đến lúc đó hết thấy phí tổn do hắn đài thọ.

Trần Phàm vốn không muốn đi, bất quá lời đề nghị của Tiêu Phong được Ngu Huyền cùng Chu Văn ủng hộ.

Vì không muốn làm ảnh hưởng sự hứng trí của ba người. Trần Phàm đành đáp ứng.

Nghe Ngu Huyền nói như thế. Điền Thảo nhẹ nhàng “nha” một tiếng. không tiếp tục hỏi thêm, một chút lo âu hiện lên trên mặt cũng biến mất. giống như lúc này vẫn lẳng lặng ngồi yên trên ghế, một lần nữa đưa ánh mắt nhìn lên sân khấu.

Lúc này, đã đến tiết mục thử mười chín, sau khi tiết mục này kết thúc vẫn còn có một tiết mục, dạ hội xem như đã xong.

Ngay lúc Điền Thảo vừa yên lòng. mặt khác đêm nay phóng ra tia sáng kỳ dị Triệu Hoành lại lần nữa thu thập lại tạo hình, tay cầm chín mươi chín đóa hoa Hồng màu lam mới tinh, đi tới phòng thay đồ của nhóm người Tô San.

“Tô San. Triệu Hoành lại đến tặng hoa cho cô!” Cửa phòng thay đồ mở rộng. khi thấy Triệu Hoành tay cầm hoa tươi lại xuất hiện, lập tức có một nữ sinh kêu lên.

Nguyên bản Tô San tâm tình cực kỳ phức tạp còn đang thất thần, ngạc nhiên nghe được lời đồng bạn. theo bản năng đem ánh mắt nhìn về phía cửa.

Ngay cửa, Triệu Hoành vẫn anh tuấn bức người. hắn giống như một Hoàng tử. trên mặt tươi cười, tao nhã đứng Ngay cửa. thâm tình nhìn Tô San.

Mắt thấy Tô San nhìn về hướng mình. Triệu Hoành nháy mắt. dùng một giọng điệu khiến cho cô gái không thể cự tuyệt hỏi: “Tô San. tối nay có thể mời cô ăn khuya không?”

Lại một lần nữa được thỉnh mời. Tô San cũng không trực tiếp cự tuyệt như trong dĩ vãng.

Có lẽ đã nhận ra vẻ do dự của Tô San. một ít cô gái cò động: “Tô San. khó được Triệu Hoành một lòng say mê cô, còn do dự cái gì? Mau đi đi!”

“Đúng vậy, dạ hội chỉ còn lại một tiết mục, Chẳng còn gì xem đâu.”

Các đồng bạn cổ động khiến trong lòng Tô San xuất hiện một tia vết rách.

“Nếu không chờ xem xong tiết mục cuối cùng rồi đi, tiết mục cuối cùng mặc dù không tham gia diễn tập, nhưng nghe nói thuộc khoa của các cô, tôi cũng rất muốn nhìn xem một chút.” Triệu Hoành tựa hồ nhìn ra Tô San có chút dao động. mừng rỡ trong lòng. lập tức lựa chọn lật mềm buộc chặt.

“Thân thể của tôi không khỏe lắm. lần sau đi.” Cuối cùng Tô San vẫn lắc lắc đầu.

Thấy Tô San lắc đầu. Triệu Hoành vẫn không nhụt chí. ngược lại giống như uống thuốc kích thích, hưng phấn không thôi, theo hần xem ra hết thấy cũng giống như điều hần muốn. Tô San do dự đại biểu cho cơ hội. nếu không có gì bất ngờ xảy ra. đêm nay Tô San sẽ thần phục dưới chân của hần!

Ngay khi Triệu Hoành đang đắc chí về kế hoạch của mình, ở trong một phòng thay đồ cạnh sân khấu. Dai Fu nhìn Triệu Hoành, khoe miệng hiện lên một nụ cười quý dị: “Lão nhân phế vật Johngon biên tập điệu vũ cho người? Bước vũ trụ? Bước máy móc? Hắc! Hài tứ đáng thương. theo đuổi cô bé kia không phải là sai lầm của người. sai là sai ở chỗ người dám dùng thủ đoạn hèn hạ. chỉ mong Thượng Đế phù hộ người đêm nay sẽ không phải nhảy lầu!”

Nói xong. Dai Fu thu hồi ánh mắt. đưa ánh mắt nhìn về hướng Trần Phàm: “Honey, trong lúc vô tình, tôi lại chế tạo cho anh một cơ hội hoa lệ oanh giết tình địch, anh làm sao cảm tạ tôi đây?”

Cửu Trảo Ma Long

Cực Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

80. Chương 80: Còn Chưa Chấm Dứt?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Chờ sau khi tiết mục mười chín kết thúc, ngọn đèn tắt. sân khấu hoàn toàn lâm vào bóng tối.

Nhân cơ hội này, vài nhân viên công tác tại hiện trường rất nhanh đưa cây đàn dương cầm đến góc đông bắc trên sân khấu.

Vài giây sau. ngọn đèn màu lam lại chiếu sáng cả sân khấu. Tiêu Phong trong một thân lễ phục dạ hội màu trắng ngồi Ngay bên dương cầm.

Đối với Tiêu Phong mà nói, có thể cùng Dai Fu lên sân khấu biểu diễn, là điều mà lúc trước hần nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Dù sao khi biết được tin tức này, hần dùng thời gian một tuần tận lực luyện tập, nhưng khi đến giờ khắc này, hần vẫn không thể tiêu trừ sự khẩn trương từ trong nội tâm. thậm chí trong lòng bàn tay còn toát ra mồ hôi.

Nhìn thấy Tiêu Phong ngồi cạnh đàn dương cầm. người xem tại hiện trường hoàn toàn mờ mịt. bởi vì nhà trường không để tiết mục cuối cùng tham gia tập luyện, thậm chí cả giới thiệu cũng không có, vì thế tất cả mọi người đối với tiết mục cuối cùng tràn ngập tò mò, lúc này nhìn thấy Tiêu Phong trong bộ lễ phục dạ hội màu trắng, cũng tròn tròn mắt!

Diễn tấu đàn dương cầm bình thường có cần làm thần bí như vậy làm chi?

Giờ khắc này, cơ hồ trong lòng mọi người đều tuôn ra ý nghĩ như vậy.

Ý tưởng vừa toát ra. một ít sinh viên cảm thấy thất vọng chuẩn bị rời đi. hiện trường trong lúc nhất thời trở nên có chút hỗn loạn.

Nhưng Ngay khi một ít người xem tính toán rời khỏi hiện trường, làn điệu du dương của Thiên Nga Hồ chậm rãi vang lên.

Nương theo tiếng âm nhạc vang lên. Dai Fu trong bộ váy bale màu trắng. chiếc quần bó sát. hài múa bale xoay tròn như thiên sử. từ phía tây sân khấu chậm rãi xoay nhẹ nhàng xuất hiện trong mắt khán giả. Nương theo động tác của nàng, mái tóc dài màu vàng kim theo gió lay động. Giống như một đạo thác nước vàng óng. cùng trang phục múa ba lê màu trắng đã hình thành một sự phối hợp hoàn mỹ.

“Ta sát. đó là...phải...là nữ thần!”

Một sinh viên nguyên bản đang chuẩn bị rời đi, nghe được âm nhạc vang lên. tò mò quay đầu lại nhìn thoáng qua. kết quả rõ ràng thấy được Dai Fu phiêu dật xuất hiện, trong lúc nhất thời không khỏi kinh ngạc!

Cùng lúc đó, những người xem vẫn đang đưa mắt nhìn lên sân khấu, cũng nhìn thấy Dai Fu Ngay giữa trung ương sân khấu!

“Nữ thần!”

Phát hiện này giống như một đạo kinh thiên lôi điện nổ vang tại sân bóng, cả hiện trường nhất thời sôi trào!

Dai Fu được ca tụng là bác sĩ tâm lý quyền uy nhất Anh quốc, bằng vào khí chất cao quý, dáng người hoàn mỹ như thiên sử. đã sớm được các nam sinh viên đại học Đông Hải đánh giá như một nữ thần, thậm chí Ngay cả một ít sinh viên trường khác trong Đông Hải cũng sẽ bớt chút thời gian chạy tới chiêm ngưỡng chân dung của Dai Fu!

Nếu như nói, Triệu Hoàn có được vũ kỹ phong cách xem như là nam sinh có nhân khí cao nhất đại học Đông Hải. như vậy Dai Fu không thể nghi ngờ là nữ nhân có nhân khí cao nhất trong trường, thậm chí chỉ hơn chứ không kém Triệu Hoàn!

Dưới điều kiện tiên quyết này, Dai Fu thần bí xuất hiện, có thể nào không làm cho náo động?

Tiếng động lớn thoáng qua ngẩn ngủ, hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh trở lại, những học sinh nguyên vốn dùng tốc độ nhanh nhất rời đi liền vội vàng quay trở về chỗ ngồi của mình.

Điền Thảo cũng nhìn thấy Dai Fu.

Khi thấy Dai Fu giống như thiên sử xuất hiện trên sân khấu, nàng cũng giống như mọi người. đều hơi ngây ngẩn một chút, chân mày lập tức thoáng nhíu lại. cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Mà Sở Qua luôn luôn chú ý từng cử động nhỏ nhất của Điền Thảo, nhìn thấy Dai Fu xuất hiện, cũng kinh ngạc đến tròn tròn mắt!

Tuy rằng hần thông qua một ít con đường đặc thủ sớm biết được Dai Fu làm giáo y tại đại học Đông Hải. nhưng lúc này sau khi nhìn thấy Dai Fu. trong lòng hần bỗng nhiên tuôn ra một ý niệm kỳ quái trong đầu: đêm nay có thể nhìn thấy người thần bí kia!

Tuy rằng không biết vì sao mình lại trào ra ý niệm như thế, nhưng trực giác của hần rất mãnh liệt.

Phun ra hai hơi thật sâu. Sở Qua ngồi về chỗ, ánh mắt vẫn không di chuyển nhìn chằm chằm sân khấu, chờ mong kỳ tích xuất hiện...

Dai Fu có được dáng người cao gầy đặc hữu của người Châu Âu. phối hợp đôi núi non cao ngất cùng bờ hông đầy đặn vùng cao, thân hình của nàng có thể nói thật hoàn mỹ, là chữ s điển hình!

Hơn nữa, trong lúc nàng dùng chân sau chống đỡ để xoay tròn thì một ít nam sinh tròn tròn mắt. ngừng thở!

Đã trải qua sự khấn trương ban đầu. nhìn thấy kỹ thuật khiêu vũ tao nhã của Dai Fu. Tiêu Phong cũng tiến nhập trạng thái, ngón tay thon dài vũ động cực nhanh, âm nhạc du dương quanh quần trên bầu trời sân bóng.

Dai Fu trong một thân váy ba lê. gương mặt hiện vẻ mỉm cười mê người, theo tiết tấu âm nhạc, giống như thiên sử vũ động, bày ra vũ kỹ biểu diễn múa ba lê không thua gì diễn viên chuyên nghiệp.

Trong lúc nhất thời, hiện trường yên tĩnh trở lại.

Dù là Triệu Hoành trước đó đã châm lửa cảm xúc của người xem cũng không thể không thừa nhận, bản lĩnh khiêu vũ của Dai Fu quả thật không tệ. hơn nữa bản thân nàng lại là một đại mỹ nhân tiêu chuẩn, diễn xuất phát sinh hiệu quả Đương nhiên rất cao.

Mà Tô San trước đó xuất hiện sai lầm trong buổi biểu diễn, ánh mắt nhìn về phía Dai Fu lại có chút phức tạp...

Dù nàng không tin thân phận cao quý như Dai Fu lại có quan hệ đặc thù với Trần Phàm, nhưng Biểu diễn xuất sắc của Dai Fu cùng sai lầm trước đó của nàng. đã hình thành sự Tương phản đối lập, làm trong nội tâm nàng nhiều ít có chút hâm mộ.

Hâm mộ thì hâm mộ, Tô San cũng không hề ghen tỵ, mà là lẳng lặng thưởng thức buổi diễn xuất hoàn mỹ của Dai Fu.

Nhạc múa kinh điển, kỹ thuật khiêu vũ duyên dáng. hai thử kết hợp một chỗ, làm cho người ta có loại cảm giác tựa như trong ảo mộng.

Không giống như Triệu Hoành dùng sự kích thích thuần túy đốt lên cảm xúc của khán giả. buổi biểu diễn của Dai Fu cùng Tiêu Phong lại lấy một loại phương thức êm ả yên lặng cảm động lên mỗi người xem tại hiện trường.

Trong bất tri bất giác, âm nhạc dần dần ngừng lại. thân hình của Dai Fu cũng dừng lại Ngay giữa sân khấu, hai tay mở ra. đầu ngón chân kiễ lên. giống như một cô thiên nga sắp bay lượn.

“Ba ba!”

Khán giả không kích động hô to Giống như Triệu Hoành trước đó, mà là toàn bộ ngồi trên ghế, dùng sức vỗ tay, dùng loại phương thức đơn giản và lễ phép nhất biểu đạt lòng tôn kính đối với Dai Fu!

Dù sao, nói chung thưởng thức buổi biểu diễn múa ba lê có chuẩn mực là một chuyện cực kỳ không dễ dàng, nhất là đối với người bình thường mà nói. cơ hồ thật khó có thể được nhìn thấy.

Tiêu chuẩn của Dai Fu tuy rằng còn chênh lệch rất lớn đối với những đại sư múa ba lê. nhưng đối với các sinh viên mà nói. có thể được thưởng thức biểu diễn múa ba lê cấp chuyên nghiệp tại dạ hội đón người mới. bọn họ đều cảm thấy được thập phần vinh quang và may mắn!

Trong lúc khán giả vỗ tay, Tiêu Phong thở ra một hơi thật dài. sau đó lập tức đi về hướng Dai Fu ở trung ương sân khấu.

Theo sau, dưới ánh nhìn chăm chú của mấy ngàn người xem. Tiêu Phong kích động cùng Dai Fu hướng khán giả cúi đầu cảm tạ.

“Cùng nữ thần lên sân khấu biểu diễn, tên hỗn đản kia quá may mắn!”

“Đúng vậy, cậu xem xe. tên hỗn đản cười rất đắc ý a? Miệng của hắn đang hận không thể vênh lên tới bầu trời đi..

“Tên hỗn đản kia gọi là gì? Ai biết a? Mẹ nó, chờ khi kết thúc dạ hội. huynh đệ sẽ dùng nước bọt dìm hắn chết!”

Ngay từ đầu. khán giả bởi vì Dai Fu thần bí xuất tràng mà cảm thấy kinh ngạc, theo sau toàn tâm toàn ý quan sát tiết mục, lúc này diễn xuất chấm dứt. nhìn thấy Tiêu Phong ra về phong độ cùng Dai Fu nắm tay cúi đầu cảm tạ. một ít nam sinh sùng bái Dai Fu liền sôi nổi chửi ầm lên.

Tựa hồ...đối với bọn họ mà nói, Tiêu Phong đang khinh nhờn nữ thần, hắn nên bị đưa lên đài hỏa hình...

Nhìn biểu tình ghen tỵ của các nam sinh. Tiêu Phong thật sự đắc ý, về kích động trong con người không cách nào che giấu!

Đối với Tiêu Phong luôn luôn ngưỡng mộ Dai Fu mà nói. tất cả chuyện gì cũng giống như là một giấc mộng.

Theo sau, ngọn đèn trên sân khấu lại mờ xuống. Tiêu Phong một mình đi ra. đồng thời vài tên nhân viên công tác nhanh chóng đem một máy nghe đĩa đổi đi đàn dương cầm.

Mắt thấy nhân viên công tác đổi máy nghe đĩa lên sân khấu. Dai Fu cũng không rời đi, mà bước những bước chân khêu gợi chậm rãi đi đến bên máy.

Một màn thành linh xảy ra. làm cho tất cả mọi người nghi hoặc không thôi, bọn họ đều nhớ rõ, dạ hội lần này có hai mươi tiết mục, mà vừa rồi Dai Fu cùng Tiêu Phong biểu diễn chính là tiết mục cuối cùng.

Đây cũng chính là nói. hai người biểu diễn xong, thì buổi dạ hội cũng đã kết thúc...

Nhưng Ngay hiện giờ, Dai Fu cũng không rời đi, mà là đứng Ngay trước máy nghe đĩa!

“Đây là tình huống gì?”

“Chẳng lẽ còn chưa chấm dứt?”

Trong lúc nhất thời, nguyên bản hiện trường thật im lặng lại lập tức nổ tạc lên. đồng thời mọi người đều chờ mong chuyện gì sẽ phát sinh kế tiếp.

Cửu Trảo Ma Long

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

81. Chương 81: Lòng Ta Muốn Diên Cuồng.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Ngay khi khán giả còn đang buồn bực. đột nhiên, bên cạnh sân khấu tối đen xuất hiện một đoàn ánh sáng mờng lung. điểm sáng dần dần phóng lớn. một đạo thân ảnh mờng lung chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tuy rằng không thể thấy rõ người trên sân khấu rốt cục trông như thế nào, nhưng hiện trường lập tức trở nên an tĩnh, hiển nhiên, tất cả mọi người muốn biết, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây...

Dần dần. điểm sáng càng lúc càng sáng. rốt cục khán giả thấy rõ bóng người trên sân khấu.

Đó là một người đeo mặt nạ sắt màu đen!

Người kia để trần thân trên, bên trên thoa đầy nước sơn màu xanh biếc, nửa thân dưới mặc chiếc quần màu đen. dưới chân là một đôi giày chiến màu đen của bộ đội đặc chủng!

Ân?

Ngạc nhiên nhìn thấy một màn như vậy, hiện trường lâm vào sự im lặng giống như côi chết, không có ai biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Cùng lúc đó, Diên Thảo đang dừng ánh mắt trên sân khấu, rồi đột nhiên tròn tròn tròn mắt. thậm chí kích động đứng bật lên khỏi chỗ ngồi!

Trong óc của nàng theo bản năng dần hiện ra thân ảnh đã sớm điêu khắc tận sâu trong nội tâm của nàng!

Đêm hôm đó, nam nhân cường đại mang mặt nạ màu vàng, vẫn giống như thiên thần hạ phàm xuất hiện Ngay trước mặt nàng. đem nàng giải cứu từ tận vực sâu!

Sau thoáng khiếp sợ ngẩn ngui. Diên Thảo ổn định cảm xúc kích động trong nội tâm. ngồi xuống ghế, nhưng đôi mắt gắt gao tập trung lên thân ảnh trên sân khấu, vẫn không nhúc nhích.

So sánh với Điền Thảo mà nói. biểu hiện của Sở Qua càng thêm kịch liệt, khi hắn nhìn thấy nam nhân đeo mặt nạ màu đen xuất hiện trên sân khấu thì hắn trực tiếp nổ bạo!

Hắn cơ hồ trước tiên nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi, đôi mắt trừng lớn như chuông đồng, miệng há hốc, đủ nhét vào cả trái dừa!

Là hắn! Tuyệt đối là hắn!

Sở Qua không để ý tới những ánh mắt khác thường chung quanh, nắm chặt hai đấm. ở trong lòng hò hét. cả người rùng mình không dứt!

Trên sân khấu, người kia lẳng lặng đứng ở nơi đó, đèn chiếu sáng vào mặt nạ màu đen kia. phản xạ ra ánh sáng làm cho người ta có loại cảm giác rét lạnh đến tận xương.

“Đồ tể. có lẽ anh không biết, bệnh tình của anh nếu muốn hoàn toàn chữa khỏi, nhất định phải đổi mặt quá khứ. do đó quên đi quá khứ. chỉ có như vậy, anh mới có thể dung nhập cuộc sống người thường!”

“Đến đây đi! Rộng mở cho lòng anh tung bay, không cần một mình đi tận lực thừa nhận, đem nội tâm thể lương cùng bị thương phát tiết ra ngoài đi! Tin tưởng tôi. phát tiết ra ngoài thì tốt rồi!”

Nhìn Trần Phàm vẫn đứng yên không nhúc nhích trên sân khấu. Dai Fu không khỏi nhớ lại quá khứ kinh khủng của Trần Phàm, trong lòng mơ hồ đau xót. sau đó hít sâu một hơi. bắt đầu mờ mịt!

Âm nhạc đột nhiên vang lên. là hành khúc của đệ nhất bộc tếp sư của nước Đức trong cuộc chiến tranh thế giới lần thứ hai. “Lễ Misa”, được xưng là hành khúc có khí thế nhất thế giới!

Hành khúc vang lên. bóng người chớp động!

Kháo! Lại là múa?

Thấy một màn như vậy, trong lòng mọi người tinh ngộ, sau đó bắt đầu sôi nổi khinh bỉ. phía trước đã có vũ đạo Vương tử Triệu Hoành cùng nữ thần Dai Fu biểu diễn qua vũ điệu, lúc này nếu còn biểu diễn khiêu vũ còn có gì đáng xem?

Bất quá.. rất nhanh, bất mãn trong lòng khán giả bị hành khúc khí thế như Hồng xưa tan. đồng thời, không ít người bắt đầu phát hiện, người đeo mặt nạ màu đen trên sân khấu, biểu diễn vũ điệu tựa hồ có chút không giống người thường!

Đúng vậy, là không giống người thường!

Bước múa của hắn tuyệt không hoa lệ. ngược lại. thập phần thô lỗ.

Hoặc là nói, đó căn bản không gọi là múa. mà là nhảy loạn!

Nhưng...cho dù là vậy, vì sao hắn có thể hoàn mỹ dung nhập âm nhạc, hơn nữa lại làm cho người ta có loại xúc động khó hiểu?

Đột nhiên, âm nhạc trở mạnh lên. trên sân khấu, tốc độ của Trần Phàm đột nhiên nhanh hơn!

Nhanh!

Nhanh đến mức cơ hồ làm cho người ta nhìn không thấy hắn chớp động!

Theo sau...lại là tĩnh!

Yên tĩnh làm cho người ta ngừng thở!

Loại cực hạn Tương phản này, phối lên hành khúc khí thế như hồng, trong lúc nhất thời đập vào tâm thần mỗi người trong hiện trường.

Giờ khắc này, Trần Phàm đã quên chính mình đang ở trên sân khấu, cũng quên mình muốn lên sân khấu làm gì. hắn hoàn toàn đã lâm vào trong hồi ức.

Hắn đang nhớ lại chính mình từng bị người ném tới một mảnh hoang vu, ném cho một nam nhân trung niên có gương mặt thật thà phúc hậu. đáng người trắng kiện.

Một năm kia. hắn chỉ có bốn tuổi.

Ngày nào đó, hắn quỳ rạp xuống đất. nhìn lên không trung xanh lam. khóc thét không dứt. không ngừng mà hô lên hai chữ “Mẹ ơi”.

Hắn cũng đang nhớ lại năm ấy sáu tuổi, sư phụ vì huấn luyện hắn. cho hắn một mình ở lại giữa hoang sơn dã lĩnh.

Ngày nào đó, nếu không phải lúc sư phụ gần đi lưu lại Thiêu Dao Tứ. có lẽ hắn đã đến Diêm Vương điện báo danh!

Hắn còn đang nhớ lại sư phụ mang theo hắn huấn luyện, dạy hắn như thế nào chiến đấu. như thế nào bắn súng. như thế nào giết người. từng chút từng chút...

Hắn đang nhớ lại mỗi lần sau khi hoàn thành nhiệm vụ. cùng sư phụ ăn đậu lạc, uống Thiêu Dao Tử!

Mười bốn năm!

Trung niên nhân thật thà phúc hậu kia đã làm bạn với chính hắn suốt mười bốn năm!

ở trong lòng hắn. người kia là sư phụ của hắn. là đồng bạn của hắn. là huynh đệ của hắn. đồng dạng.. .còn là cha của hắn!

Đúng vậy, ở tận sâu trong nội tâm. hắn luôn xem người kia là cha của hắn!

Chưa bao giờ thay đổi!

Chính là...

Âm luật trở nên nhanh hơn. trên sân khấu. Trần Phàm hoàn toàn lâm vào trong hồi ức. nước mắt không thể khống chế từ trong vành mắt của hắn trào ra. xẹt qua mặt nạ sắt màu đen lạnh giá.

Bước nhảy của hắn trở nên trầm trọng. giống như đang xung phong trên chiến trường, hướng bốn phía lan tràn, trái tim khán giả bỗng chốc bị thu lên.

Âm nhạc tựa hồ đang phối hợp Trần Phàm, trở nên trầm thấp, trong đầu Trần Phàm lại hiện ra gương mặt quen thuộc, đồng thời cũng hiện ra một màn chiến đấu cùng người kia!

Một lần lại một lần nhiệm vụ gian khổ, hình ảnh lần lượt mạo hiểm chiến đấu. những đồng bạn bên cạnh lần lượt rời đi. chỉ có người kia thủy chung giống như chiến thần bảo hộ Ngay trước người của hắn. vô luận gặp cuộc chiến đấu có bao nhiêu khó khăn, hắn đều có thể dẫn dắt mình giành được chiến đấu thắng lợi!

Người kia. dạy cho hắn thế nào trở thành một cường giả. đồng dạng làm bạn với hắn vượt qua mười bốn xuân hạ thu đông, giống như cha ruột của hắn nuôi dưỡng hắn thành người.

Chính là...

“Rống!”

Bỗng nhiên...

Trên sân khấu. Trần Phàm nắm chặt hai đấm. cấp tốc chạy như điên, phát ra tiếng gầm lên giận dữ!

Thanh âm khàn khàn, tiếng gầm giận dữ cuồng bạo, một cỗ lệ khí không thể áp lực từ trên người hắn mạnh xuất hiện lan ra.

Tiếng giận dữ sầm vang thành linh truyền ra. làm cho toàn bộ người xem tại hiện trường đột nhiên rung mình, phảng phất như có một cỗ lực lượng không cách nào hình dung rót vào trong cơ thể của bọn họ, cuốn hút họ, bọn họ cũng muốn học theo bộ dạng của Trần Phàm, nửa mặt lên trời gầm lên giận dữ. nhưng bọn họ chỉ có thể há to miệng, thủy chung không thể rõ ra được một câu. chỉ có ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào nam nhân trên sân khấu mang đến cho họ sự đả kích cực lớn!

Cùng lúc đó, trong đầu. hình ảnh lại thoáng hiện.

Phanh!

Một viên đạn cắt qua lực cản của không khí. cấp tốc hướng Ngay đầu Trần Phàm vọt tới. vừa mới rơi xuống đất Trần Phàm không còn thời gian né tránh viên đạn. chờ đợi chính là tử vong!

Đúng lúc này...

Một đạo thân ảnh đột nhiên vọt lên chắn ngang trước mặt của hắn. nguy nga giống như một ngọn núi.

Là sư phụ!

“Sư!”

Viên đạn đã được trải qua cải tạo trong nháy mắt xuyên thấu qua áo chống đạn. bắn xuyên qua trái tim sư phụ. găm lên trên người hắn. cuối cùng bị áo chống đạn ngăn trở.

Thân thể sư phụ hung hăng run lên. theo sau ngã xuống!

“Không!”

Trần Phàm phát ra tiếng gầm lên giận dữ tê tâm liệt phế. nháy mắt bóp cò, viên đạn vô tình trong nháy mắt đem tên tập kích ần núp ở phía trước bắn thành cái sàng.

Theo sau, hắn ôm thân thể sư phụ. dùng sức che miệng vết thương của sư phụ. cố gắng ngăn cản máu trào ra.

Hết thấy đều là phí công, sư phụ thở ngày càng dồn dập, khóe miệng lại tràn ra máu tươi.

Đối mặt cái chết, sư phụ không có chút nào sợ hãi. ngược lại. trên mặt của sư phụ lại lộ ra tia tươi cười vui mừng, nhưng trong tia cười còn cất giấu sự áy náy không thể hủy diệt: “Tiểu Phàm, hảo hảo sống sót. nhớ rõ đem bài múa của hai chúng ta soạn ra cấp cho Oánh Oánh xem. đồng thời giúp ta chuyển cáo Oánh Oánh. ta thật có lỗi với nó, ta không phải là người cha tốt. nói nó đừng hận ta..

Hình ảnh điêu khắc tận sâu trong nội tâm không ngừng thoáng hiện trong đầu Trần Phàm, lời nói trước lúc lâm chung của sư phụ không ngừng quanh quẩn bên tai của hắn.

Trên sân khấu. Trần Phàm hoàn toàn điên cuồng! I

Không có bước nhảy hoa lệ. không có kỹ thuật nhảy tao nhã. có chăng chính là lực I lượng!

Lực lượng cuồng bạo!

Đó là một chiến sĩ. khi đối mặt thiên quân vạn mã thấy chết không sờn. vĩnh không lùi bước, cô độc mà dũng cảm thẳng phía trước xông lên!

Công kích!

Không ngừng công kích!

Dùng viên đạn trong tay đi tể diện vong linh đã mất!

Giờ khắc này, trên sân khấu, mỗi một lần Trần Phàm di động tựa hồ cũng mang theo lực lượng vô cùng. cả sân khấu, cả sân bóng đều như đang run rẩy.

Rung động!

Rung động không gì sánh kịp!

Khán giả bị lực lượng cuồng bạo tràn ngập trên sân khấu làm rung động. đây là một loại rung động đến từ tận sâu trong linh hồn!

Rung động kịch liệt làm cho thân thể bọn họ mãnh liệt run rẩy lên. bọn họ chỉ cảm thấy nơi lồng ngực như dâng lên một cỗ lửa giận, một cỗ lửa giận đang hừng hực Thiêu đốt!

Giống như đang ở trên chiến trường. Trần Phàm lặn Ngay tại chỗ, tránh thoát viên đạn đồng thời đột nhiên nhảy lên. một chút đánh về phía trước, dùng thiết quyền cứng rắn như sắt thép âm âm đánh tới hướng địch nhân!

Không có địch nhân, có chỉ là mặt sân sân khấu...

Oanh!

Một tiếng vang trầm đục trỗi lên. cả sân khấu tựa hồ như lão đảo, tầm mắt khán giả mơ hồ, bọn hắn không thể thấy rõ thân ảnh trên sân khấu, cũng không cách nào nghe được hết thấy, có chỉ là sự rùng mình đến tận sâu trong linh hồn!

“Rống!”

Quỳ rạp xuống đất. Trần Phàm giống như một đầu cô lana rít sào, hai mắt đỏ lên. I nhìn lên trên sao trời, khàn giọng hò hét!

Âm nhạc dừng lại. hiện trường lâm vào sự yên tĩnh giống như côi chết.

Chỉ có tiếng tru thê lương kia vang vọng sao trời...

Cuồng Lôi

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

82. Chương 82: Rùng Mình Không Dứt.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Dai Fu khóc.

Thân là bác sĩ tâm lý quyền uy nhất toàn bộ Anh quốc thậm chí là Châu Âu. sức khống chế của Dai Fu có thể dùng từ khủng bố để mà hình dung.

Nhưng Ngay giờ khắc này, lại thấy Trần Phàm điên cuồng biểu diễn, cảm thụ nội tâm thê lương. nàng từng đi vào trong nội tâm Trần Phàm, tiếp xúc qua thế giới bóng tối thê lương kia. nàng lặng lẽ khóc không chút âm thanh.

Những người khác, lúc còn bốn tuổi, còn trốn trong ngực mẹ mình làm nũng. mà nam nhân kia lại bị ném tới nơi hoang vu không một bóng người. cả ngày ngâm mình trong giá lạnh, làm bạn cùngbầy sói. loại cảm giác này ai biết?

Lại có ai có thể hiểu được một nhi đồng sáu tuổi một mình một người đứng trong núi sâu không có một bóng người. chung quanh chỉ có hắc ám cùng rét lạnh, đồng thời còn phải đề phòng dã thú công kích là loại cảm giác như thế nào?

Loại hắc ám này, thời thơ ấu không có chút ánh mặt trời kia. ai biết?

Thời thơ ấu đầy bóng tối trôi qua. đã phải đón lấy chỉ là nhiệm vụ lần lượt, một cuộc lại một cuộc chiến đấu. sự ly biệt của sống và chết, sự tàn nhẫn giết chóc vô tình, sớm đã làm trái tim của nam nhân kia kiên cường tới một trình độ thật đáng sợ!

Nhưng.. .Khi người thân cận nhất, người mà nam nhân kia tôn kính nhất trong cuộc đời. người đã dạy dỗ hắn hết thấy, người đã làm bạn cùng hắn mười bốn năm. là vị sư phụ của hắn. chiến hữu. huynh đệ, như người cha ruột của hắn. vì cứu hắn. đã dờ dạn cho hắn. chết Ngay trước mặt hắn thì trái tim kiên cường của hắn giống như bị búa tạ hung hăng đập vào, phát thành mảnh nhỏ!

Giết chóc!

Giết chóc vô cùng!

Hắn dùng giết chóc phát tiết lửa giận trong nội tâm. nhưng...cho dù là hắn có tàn sát hết người trong thiên hạ. trái tim bị phá nát kia còn có thể phục hồi sao?

Đọa lạc. rượu, thậm chí sinh ra ý niệm tự sát trong đầu!

Người nam nhân này từng đi hướng vực sâu hắc ám...

Dù là hôm nay, hắc che phủ nội tâm. đội một lớp mặt nạ giả tạo, cô độc trà trộn vào trong thế giới không hòa hợp với hắc. nhưng ít nhất, hắc đã dần dần rời xa vực sâu tử vong, dần dần đi hướng quang minh.

Nhìn nam nhân trên sân khấu bởi vì vận động kịch liệt mà thở dồn dập, tầm mắt Điền Thảo mơ hồ, nước mắt không ngừng lướt qua khuôn mặt kiên nghị của nàng. nàng cắn chặt môi. cố gắng cho mình ngừng khóc, nhưng mà hết thấy đều là phí công.

Có lẽ bởi vì nàng từng trải qua tao ngộ bi thảm, nàng mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức thê lương từ trên người Trần Phàm toát ra. nàng có thể cảm nhận được sự bi thương trong lòng Trần Phàm.

Về bi thương này giống như là thuốc phiện, cắn nuốt lên toàn bộ lý trí của nàng. làm nàng trong bất tri bất giác bị nghiện.

Cùng lúc đó, ban đầu bởi vì sự xuất hiện của Trần Phàm mà làm Sở Qua vô cùng kích động. lúc này hắc lại hoàn toàn yên tĩnh trở lại. hắc dò Hồng mắt. nắm chặt hai đấm. gắt gao nhìn chăm chăm thân ảnh cô độc trên sân khấu, trong lòng run rẩy kịch liệt.

Cho tới nay, hắc lấy diện mạo của một nhị thế tổ đối mặt mỗi người, hắc dùng tư thế cuồng vọng bá đạo coi rè hết thấy, bởi vì để mình có thể che giấu sự bi thương không thể hủy diệt từ tận sâu trong nội tâm!

Sự yếu ớt sau vẻ ngoài cuồng dã. ai biết?

Biểu diễn của Trần Phàm đã thật sâu xúc động nội tâm của hắc...

Nghẹn đẹn trên sân khấu dần dần mờ đi. thân ảnh khiến cho người xem rung động không gì sánh kịp dần dần biến mất. khán giả cũng vẫn không nhúc nhích, vẫn như cũ gắt gao nhìn chăm chăm thân ảnh phía trước.

“Rống!”

Chờ khi toàn bộ sân bóng hoàn toàn lâm vào trong bóng tối. khán giả áp lực hồi lâu hoàn toàn điên cuồng. bọn họ điên cuồng mà hét lên. Giống như ngọn núi lửa phun trào, tuôn ra áp lực cảm xúc tận sâu trong nội tâm!

Không có biểu diễn hoa lệ, không có kỹ thuật nhảy duyên dáng, có chỉ là thuần túy lực lượng!

Giờ khắc này, bọn hắc mới hiểu được, nguyên lai lực lượng cũng có thể bốc hơi thành nghệ thuật!

Đây mới thực sự là nghệ thuật!

Chân chính nghệ thuật không giống như Triệu Hoành phục chế bất chước cổ nhân sáng tạo, cũng không giống như buổi biểu diễn kinh điển của Dai Fu. đó không có linh hồn. đó không thể gọi là làm nghệ thuật, đó chỉ có thể gọi là biểu diễn.

Nghệ thuật chân chính, có thể thông qua phương thức vô hình dao động lòng người, thay đổi thế giới nội tâm của mọi người.

Trần Phàm làm được.

Vài giây sau. ngọn đèn hiện trường lại sáng lên. ngọn đèn chiếu sáng mỗi ngõ ngách của sân bóng, tùy ý có thể nhìn thấy có người đang thất thanh rống to, cùng người xem nào đó đang kìm lòng không được mà rơi nước mắt.

Buổi biểu diễn của Trần Phàm làm xúc động chuyện cũ thương tâm trong lòng bọn họ, đồng thời cảm giác tràn ngập lực lượng, dũng cảm tiến tới. cuộc chiến không dứt. tinh thần tuyệt không cúi đầu thật sâu cảm động họ, làm cho họ hiểu được mặc kệ từng có quá khứ thống khổ ra sao, đều phải Giống như một chiến sĩ. kiên cường. dũng cảm đi đối mặt Tương lai!

Tiếng hét chói tai vang lên thật lâu không thôi, một ít khán giả kêu gào nhào lên sân khấu, bọn họ như từ điệu vũ được cung cấp lực lượng. tựa hồ chỉ có dùng phương thức này mới có thể đem cảm xúc rồi bởi trong nội tâm phát tiết được ra ngoài!

Cả hội trường lâm vào giữa sự điên cuồng cực độ.

Hiệu quả hoàn toàn không phải buổi biểu diễn của Triệu Hoành đủ khả năng đạt tới!

Có lẽ tự Triệu Hoành cũng hiểu được điểm này, cả người hắn giống như vừa bị sét đánh, ngơ ngác sững sờ nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Từ nhỏ đến lớn. hắn đã được người xung quanh tán thưởng có được thiên phú khiêu vũ, khi hắn lớn lên. thiên phú của hắn càng bày ra tinh tế. thế cho nên kể cả Johngon đều vừa ý, vì thế đích thân biên vũ cho hắn.

Hết thấy hết thấy, để cho hắn luôn luôn sinh hoạt trong hoa tươi cùng tiếng vỗ tay, tự thân hắn luôn tràn ngập cảm giác về sự ưu việt!

Thẳng đến có một ngày, Johngon nói với hắn: Người trẻ tuổi, cậu rất có thiên phú. nhưng điệu nhảy của cậu thiếu khuyết linh hồn. vì thế nhất định cậu không thể trở thành vũ Vương xuất sắc như Michael Jackson!

Nguyên bản đối với sự đánh giá này, Triệu Hoành không phục, theo hắn xem ra. nếu hắn không phải vì hoàn thành sứ mạng anh hắn giao cho hắn. phân tán tinh lực học tập tri thức kinh tế, như vậy hắn đã có đủ thời gian cùng tinh lực đi luyện khiêu vũ, do đó trở thành vũ Vương được chú ý nhất trên thế ai ới!

Mà quan sát buổi biểu diễn vừa rồi. Triệu Hoành rốt cục hiểu được, Johngon đánh giá không hề sai!

Đoạn vũ vừa rồi biểu hiện ra lực ảnh hưởng cùng lực lượng. là hắn không thể có I được, hơn nữa hắn còn hiểu được, thử này không thể dựa vào cố gắng là có thể bù lại!

Loại lực ảnh hưởng cùng lực lượng giống như trăng trong nước, hoa trong gương, để cho hắn theo không kịp.

Hiểu được điểm này, cả người Triệu Hoành giống như mất hết hồn phách, thế cho nên hoa tươi trong tay rơi lên mặt đất cũng không biết.

Đoạn vũ vừa rồi. giống như một con dao sắc bén. đâm vào trái tim của hắn. làm sự kiêu ngạo những năm qua thông qua vũ kỹ của hắn đạt được bị phá nát thành mảnh nhỏ!

“Tùy tiện đi ra một con chó con mèo đã đẩy ta xuống?”

“Điều này sao có thể?”

Sắc mặt Triệu Hoành một mảnh tái nhợt, hai mắt đỏ bừng, thân mình không thể khống chế run rẩy lên!

“Tập chủng cầu Nương dưỡng. đừng để cho tao biết mày là ai. nếu không tao sẽ cho mình chết còn thảm hơn chó!” Trí mạng đã kích khiến cho Triệu Hoành hoàn toàn đánh mất lý trí. hoàn toàn lâm vào điên cuồng, thế cho nên ghen tỵ sinh hận.

Cùng lúc đó, đám người điên cuồng phóng nhanh về sân khấu, phảng phất quyết tâm phải tìm ra cho được Trần Phàm.

Nhìn đám người hoàn toàn lâm vào trong điên cuồng. Tô San vẫn đứng trong phòng thay đồ quan sát diễn xuất vẫn bị vây trong nỗi khiếp sợ.

Phía trước, nàng còn bởi vì sự sai lầm của mình mà tâm tình mất mát. hiện giờ, quan sát đoạn vũ này, cảm nhận được tinh thần toát ra từ trong đoạn vũ, nàng đột nhiên cảm giác được chính mình kỳ thật cũng không kiên cường, ngược lại. yếu ớt như một đứa bé.

Thẳng đến khi đám người xông lên sân khấu. Tô San mới lấy lại tinh thần, nàng I hiểu được, chính mình nếu còn tiếp tục ở lại chỗ này, sẽ bị đoàn người bao phủ.

Hiểu được điểm này, Tô San nhìn thoáng lên sân khấu, ở trong lòng nói một câu: Cảm ơn.

ông!

Ngay khi Tô San vừa nói xong mấy chữ đó, di động đột nhiên vang lên. Tô San ngây ra, vừa bước đi. vừa mở ra di động. kết quả nhận ra là tin nhắn do Trần Phàm phát tới. Mang theo một tia tò mò cùng nghi hoặc, Tô San mở nội dung tin nhắn.

“Nha đầu gối. có xem biểu diễn vừa rồi không? Con người khi còn sống thật dài lâu. ở nhân sinh buồn chán, mỗi người đều sẽ có thời gian bị ngã. Ngã cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là sau khi ngã cũng không đứng dậy được.”

Ngạc nhiên đọc được tin nhắn này, thân thể Tô San kịch liệt chấn động. Theo sau, trong óc của nàng dần hiện ra thân ảnh mang mặt nạ màu đen trên sân khấu.

Là hân?

Đột nhiên, trong lòng Tô San tuôn ra một ý niệm điên cuồng, cả người rung mình không dứt!

Cuồng Lôi

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

83. Chương 83: Lòng Hiếu Kỳ Của Nữ Nhân.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Tô San cũng không biết giờ khắc này vì sao mình lại đem nam nhân biểu diễn làm toàn trường náo động vừa rồi lại liên hệ cùng Trần Phàm, chỉ là một loại hành vi theo bản năng.

Có lẽ...Tận sâu trong nội tâm mỗi người phụ nữ đều hi vọng nhìn thấy nam nhân của mình có một màn thật kinh diễm!

Trong lòng trào ra ý niệm điên cuồng nhất thời làm Tô San ngừng thở, cả người không ngừng rung mình, bất quá trái tim đang treo cao của nàng lại rơi xuống.

Lý trí nói cho nàng biết, ý nghĩ này thật sự quá hoang đường.

Nhẹ lắc đầu, Tô San cũng không dừng bước, nhanh chóng theo đám người Trương Thiên Thiên rời khỏi phòng thay đồ.

Cùng lúc đó, ở chỗ khác. Lý Dĩnh trong một thân lễ phục dạ hội màu đen. thần tình kích động đi tới gian phòng thay đồ cuối cùng bên phải.

Hoặc có lẽ do nguyên nhân vì quá mức kích động, nàng đi được quá mức sắp sập, thế cho nên thiếu chút nữa bị trật chân.

Cổ chân mơ hồ làm đau. nhưng Lý Dĩnh cũng không để ý, cũng không có tâm tư để ý!

Lúc này, toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt trên người thần bí kia. chính xác là trên người Trần Phàm.

Cũng giống như Tô San. sau khi xem xong buổi biểu diễn của Trần Phàm. Lý Dĩnh cũng trước tiên liên tưởng tới người thần bí kia chính là Trần Phàm.

Khác nhau duy nhất chính là. Tô San chỉ là hành vi theo bản năng, mà Lý Dĩnh là kết quả do sự suy đoán của mình!

Làm tổng chỉ huy cho buổi dạ hội đón người mới đêm nay, đêm nay toàn bộ những người tham gia diễn xuất nàng đều gặp qua.

Phía trước. Trần Phàm lại đột nhiên đi vào trong phòng thay đồ, nàng đã cảm thấy không thích hợp, theo sau biết được Tiêu Phong sắp tham gia diễn xuất là bạn học cùng bạn cùng phòng của Trần Phàm, mới tiêu trừ nghi hoặc.

Nhưng giờ khắc này, nàng lại cố chấp cho rằng. Trần Phàm tuyệt đối không phải chỉ đơn giản đi tìm Tiêu Phong, dù sao, gần phòng thay đồ ngoại trừ sinh viên tham gia diễn xuất đêm nay, chỉ có Trần Phàm là người ngoài.

Đây cũng chính là nói, người thần bí vừa rồi chính là Trần Phàm!

Tuy rằng trong lòng đã có đáp án khẳng định, nhưng Lý Dĩnh vẫn muốn tự mình xác nhận, về phần tại sao lại có loại xúc động này, dù chính cô ta cũng không rõ ràng.

Nàng chỉ là muốn xác nhận, không hơn.

Lúc này, hiện trường đã hoàn toàn hỗn loạn, nguyên bản những thành viên của hội sinh viên tham gia duy trì trật tự cũng đã gia nhập đội ngũ xông lên sân khấu, người chủ trì dạ hội tuy rằng đứng trên sân khấu kêu to để mọi người bình tĩnh, nhưng hết thấy đều có vẻ bé nhỏ không đáng kể căn bản không ai dừng lại, trong đó những sinh viên đứng gần chỉ còn cách sân khấu không tới mười thước.

Cổ nén đau đớn. rốt cục Lý Dĩnh đi đến cửa phòng thay đồ cuối cùng, phòng đang khóa cửa.

Nàng đứng Ngay cửa phòng thay đồ, Lý Dĩnh có thể cảm thấy được trái tim vì kích động mà điên cuồng nhảy mạnh của mình. Hít một hơi thật sâu. Lý Dĩnh ổn định cảm xúc một chút, run rẩy vươn tay 20 cửa.

Bên trong phòng thay đồ, Trần Phàm đã tẩy xong vết sáng trên người. đang chuẩn bị mặt áo vào, ngạc nhiên nghe được tiếng gõ cửa. đôi mày không khỏi nhíu lại.

Tham gia dạ hội đón người mới đêm nay cũng không phải là ý tứ của Trần Phàm, ngược lại. nếu không phải Dai Fu đưa ra yêu cầu. để cho hần đêm nay ở trên sân khấu biểu diễn vũ khúc mà hần từng cùng sư phụ hần biên soạn, hần căn bản không có khả năng xuất hiện trên sân khấu.

về phần đáp ứng Dai Fu. đó cũng là chuyện không còn cách nào, phía trước hần có việc nhờ vả Dai Fu. muốn Dai Fu tham dự tiết ngực của khoa quản trị kinh doanh, đồng dạng. Dai Fu cũng đưa ra một yêu cầu với hần. chỉ là không để lộ ra điều kiện là gì. thẳng đến tối khi dạ hội tiến hành hơn một phần ba thời gian mới đột nhiên nói cho hần biết, muốn hần lên sân khấu khiêu vũ đoạn vũ kia!

Vì thế, hần chỉ đành kiên trì đáp ứng.

Nhưng dù đã tham gia dạ hội. hơn nữa bởi vì chính hần đã nhất thời lâm vào hồi ức. biểu hiện có chút điên cuồng. nhưng Trần Phàm cũng không muốn để cho người khác biết người biểu diễn vừa rồi chính là bản thân hần.

Theo hần xem ra. trí nhớ điều khắc tặn sâu trong linh hồn chi thuộc về hần. hần không hi vọng bị người khác đào móc.

Vì thế. nghe được tiếng gõ cửa. sắc mặt của hần có chút khó coi. bởi vì gian phòng thay đồ này là lâm thời mới dựng lên. ngoại trừ cửa. không có cửa sổ.

Đây cũng chính là nói, hần căn bản không có biện pháp dùng cách khác rời đi. biện pháp duy nhất chính là đi mở cửa.

Hơi suy nghĩ một chút. Trần Phàm mặc áo, đem mặt nạ màu đen. quần, giày toàn bộ nhét vào trong một cái túi.

Làm xong tất cả chuyện này, Trần Phàm đi tới cửa. mở ra.

Bên ngoài cửa phòng. Lý Dĩnh đã vươn tay chuẩn bị tiếp tục gõ cửa. cửa phòng đột nhiên bị người mở ra. dọa nàng nhảy dựng. làm nàng không tự chủ được thối lui ra sau một bước.

Theo sau,..ánh mắt nàng gắt gao tiếp cận Trần Phàm xuất hiện Ngay trước mặt nàng, vẫn không nhúc nhích, liền giống như gương mặt Trần Phàm mang theo vẻ ma lực nào đó, hấp dẫn lấy nàng.

“Mỹ nữ. Chẳng lẽ trên mặt tôi mọc hoa rồi sao?” Nhìn thấy Lý Dĩnh nhìn mình chằm chằm. Trần Phàm hiểu được, chỉ sợ Lý Dĩnh đã biết rõ sự tình, bất quá hần vẫn lựa chọn giả Ngu.

Lời nói của Trần Phàm đem Lý Dĩnh trong vẻ ngây người kéo trở về trong sự thật, nàng dùng sức nuốt nước bọt. dùng một loại giọng nói phức tạp đáp: “Quả nhiên là anh”

Nghe Lý Dĩnh vừa nói như thế, Trần Phàm hiểu được, chỉ sợ Lý Dĩnh đã khẳng định chính hần vừa biểu diễn trên sân khấu vừa rồi. giải thích thêm cũng đã mất tác dụng.

“Được rồi. tôi cũng không gạt cô, vừa rồi lên sân khấu biểu diễn chính là tôi. Bất quá...tôi hi vọng cô có thể giúp tôi giữ bí mật này.” Trần ngâm một chút. Trần Phàm lựa chọn thẳng thắn, theo sau nhìn lướt qua những sinh viên đang điên cuồng phóng về sân khấu, cười khổ nói: “Mặt khác, rất nhiều người đang hướng về phía bên này chạy tới. trong đó có cả phóng viên, tôi nghĩ. chuyện ủa phó họ giao cho cô.”

Dứt lời, Trần Phàm không nói thêm lời nào, mang theo túi đựng trang phục diễn xuất trong nháy mắt biến mất. giống như một trận gió.

“Anh chờ một chút..

Lý Dĩnh theo bản năng mở miệng, còn chưa nói xong liền phát hiện đã không thấy thân ảnh Trần Phàm, giống như hết thấy vừa rồi chỉ là ảo giác, căn bản chưa từng phát sinh qua.

Mười mấy giây sau. hơn mười người vọt lên sân khấu, bắt đầu tìm tòi thân ảnh “người đeo mặt nạ” mà vài tên phóng viên mắt sắc, nhìn thấy Lý Dĩnh trong bộ lễ phục dạ hội màu đen. trước tiên chạy tách ra khỏi đám sinh viên, ôm cameras chạy tới chỗ Lý Dĩnh.

Tuy rằng danh khí đại học Đông Hải không nhỏ, nhưng dạ hội đón người mới cũng chưa có gì hấp dẫn được các phóng viên.

Sở dĩ các phóng viên đi vào đại học Đông Hải, bày thành là vì Lý Dĩnh mà đến. còn thừa ba thành là vì Triệu Hoàn - tuy rằng Lý Dĩnh đã rời khỏi giới văn nghệ nhiều năm. nhưng dù sao từng là thiên hậu Châu Á. có thể lại lên sân khấu biểu diễn, đây đã là một tin tức, mặc dù Triệu Hoàn chỉ là sinh viên, nhưng danh khí cũng không kém hơn những ngôi sao tuyến hai. đáng giá cho bọn hắn ra tay.

Nhưngkhi bọn hắn nhìn thấy tiết mục khiêu vũ cuối cùng trong buổi dạ hội. mới phát hiện, vô luận là Lý Dĩnh hay Triệu Hoàn, hoặc cả Dai Fu có được kỹ thuật vũ ba lê tuyệt đẹp, cũng không phải diễn viên đêm nay.

Diễn viên đêm nay chính là người thần bí mang mặt nạ!

Ngay cả sinh viên bình thường đều có thể cảm nhận được trong đoạn vũ kia bày ra lực lượng cùng tinh thần rung động linh hồn. huống chi mấy phóng viên ngày nào cũng giao tiếp với giới văn nghệ sĩ?

Theo bọn họ xem ra. nếu như có thể đào móc được chút tin tức về người thần bí. như vậy tuyệt đối sẽ trực tiếp biến thành phóng viên nổi tiếng trong giới giải trí!

Đối với điểm này, bọn hắn có tự tin thật lớn.

“Lý tiểu thư. chào cô, xin hỏi. người biểu diễn tiết mục cuối cùng đang ở nơi nào?” Phóng viên đầu tiên tiếp cận Lý Dĩnh không thêm để ý đến việc hỏi phục hơi thở, trực tiếp đặt câu hỏi. hơn nữa còn trực tiếp hỏi hành tung của Trần Phàm.

Tựa hồ.. .đối với hắn mà nói. phỏng vấn Trần Phàm còn có giá trị hơn Lý Dĩnh.

“Không biết.” Lý Dĩnh khẽ lắc đầu. tuy rằng nàng không biết vì sao Trần Phàm phải giữ bí mật chuyện này, nhưng nàng vẫn làm theo lời dặn của Trần Phàm.

“Lý tiểu thư. người thần bí mang mặt nạ kia là ai?”

“Lý tiểu thư. đoạn vũ này được sáng tác từ tay vị đại sư nào vậy?”

“Lý tiểu thư. tôi xem qua tiết mục của dạ hội lần này, cũng không phát hiện nhắc tới tiết mục cuối cùng. xin hỏi. là do cô cố ý giữ bí mật. để đạt tới hiệu quả nổi bật sao?”

Theo sau những vấn đề liên tiếp như đạn pháo hướng Lý Dĩnh bắn tới.

Đối với hai vấn đề trước đó, Lý Dĩnh cũng không nghĩ trả lời, mà nhe tới vấn đề sau cùng, nàng hơi nhíu mày, giọng nói có chút không vui: “Nổi bật? Chẳng lẽ anh cho rằng hắn cần mượn chuyện này để nổi danh sao? Chẳng lẽ anh không thể hội được cảm giác lực lượng ẩn chứa bên trong đoạn vũ? Hoặc là nói. anh cho rằng có vị nghệ sĩ nào có được cảm giác lực lượng được như hắn?”

Lý Dĩnh hỏi lại. nhất thời làm sã phóng viên đặt câu hỏi cuối cùng á khẩu không trả lời được.

Đúng như lời Lý Dĩnh, nếu Trần Phàm muốn nổi danh, cần bản không cần siở trò, chỉ bằng vào đoạn vũ kia. chỉ cần sắp xếp một đoạn MTV phát lên trên mạng, trực tiếp liền phát hỏa...

Mất thấy các phóng viên vẫn nhìn chăm chăm chính mình. Lý Dĩnh hiểu được, đêm nay nếu không cho những phóng viên này câu trả lời thuyết phục, những phóng viên này nhất định sẽ không rời đi.

Nghĩ nghĩ. Lý Dĩnh nói: “Tôi biết các anh muốn biết hết thấy những gì có quan hệ tới người thần bí kia. bất quá thật đáng tiếc, tôi quả thật không biết hắn là ai. Còn đoạn vũ cuối cùng. nói cách khác, phía trước không nằm trong tiết mục. Đương nhiên, các vị có thể đi hỏi Dai Fu tiểu thư đã phối hợp âm nhạc cho hắn. nhưng tôi cần phải nhắc nhở các anh chính là. thân phận Dai Fu tiểu thư không bình thường, chưa chắc sẽ nhận phòng vấn của các anh.”

Hiển nhiên. Lý Dĩnh biết rõ thân phận Dai Fu!

Những ký giả kia mặc dù không hài lòng với câu trả lời của Lý Dĩnh, nhưng nhìn bộ dạng vé mặt kiên quyết của nàng biết rõ có tiếp tục hỏi thêm cũng không hỏi ra được gì. vì thế lựa chọn rời đi. chuẩn bị đem bản sao internet đêm nay truyền bá trên mạng, đồng thời nhanh chóng viết bài phát biểu đưa ra ngoài.

Thậm chí có người còn nghĩ: vũ Vương thời đại mới có thể sánh với Micheal Jackson đã xuất hiện, hắn đã mở ra một tân thời đại!

Lý Dĩnh không có tâm tư suy nghĩ các ký giả sẽ đưa tin như thế nào, ừna phó xong những ký giả kia. nàng cũng trực tiếp rời khỏi sân khấu, cùng lúc đó, nhân viên bảo vệ của trường đại học Đông Hải xuất động. đám người đang náo loạn cũng bị ngăn trở, trường học cũng dần dần ổn định lại.

Đi đến một góc thanh tịnh. Lý Dĩnh lấy ra điện thoại di động. bấm dãy số của Tô San.

Cũng giống như những ký giả kia. giờ phút này nàng biết được người thần bí là Trần Phàm, nàng cũng khẩn cấp muốn biết hết thấy về Trần Phàm.

Mà theo nàng xem ra. nếu Trần Phàm đã đi tham gia tiệc sinh nhật của Tô San. như vậy hẳn phải có quan hệ thật sâu với Tô San mới đúng, cho nên nàng lựa chọn gọi điện cho Tô San.

Điện thoại rất nhanh chuyển được, trong điện thoại truyền ra thanh âm của Tô San. trong thanh âm mang theo một tia nghi hoặc: “Lý Dĩnh tỷ?”

“San San. cô có quan hệ thế nào với Trần Phàm?” Không để ý tới sự nghi hoặc toát ra trong giọng nói Tô San. Lý Dĩnh trực tiếp hỏi han.

Cuồng Lôi

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

84. Chương 84: Vạch Trần Khăn Che Mặt Thần Bí.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Đầu bên kia điện thoại, Tô San đã rời khỏi sân bóng, đang trên đường về phòng ngủ ký túc xá. ngạc nhiên nghe được câu hỏi của Lý Dĩnh, thì không khỏi dừng bước.

Tô San nhìn nhóm người Trương Thiên Thiên phát phát tay, ý bảo các nàng đi trước, sau đó hơi có chút khân trương hỏi: “Lý Dĩnh tỷ, chị hỏi chuyện này làm gì?”

Về dĩ thường trong ngữ khí của Tô San, lập tức làm cho Lý Dĩnh hiểu được, mối quan hệ giữa Trần Phàm và Tô San tuyệt đối là không hề đơn giản, dù sao theo sự hiểu biết của nàng về Tô San, nếu Tô San và Trần Phàm là bạn bè bình thường, thì sẽ không cố tình che giấu như thế.

Dù hiểu được điểm này, nhưng Lý Dĩnh nhất thời lại không biết nên trả lời Tô San như thế nào. Bởi vì...nàng cũng giống như những ký giả kia, muốn biết hết thảy về Trần Phàm, nhưng lại không thể trực tiếp thẳng thắn nói cho Tô San nghe mục đích của chính mình.

“San San, xem ra quan hệ giữa hai người không đơn giản ah.” Do dự một chút, Lý Dĩnh rốt cục bị lòng hiếu kỳ đánh bại, lại tiến hành thay đổi phương thức dò hỏi. lựa chọn cách hỏi nhẹ nhàng hơn.

Đầu bên kia điện thoại, trong lòng Tô San không khỏi kinh Hoàng một trận.

Tuy rằng nàng không biết vì sao Lý Dĩnh lại đột nhiên hỏi thăm Trần Phàm, nhưng là nàng nghe ra được. Lý Dĩnh tựa hồ như thật phần quan tâm đến chuyện này.

Thân là một trong những người bạn của Lý Dĩnh, Tô San đối với bối cảnh của Lý Dĩnh cũng thập phần rõ ràng, nếu Lý Dĩnh quyết tâm muốn điều tra quan hệ giữa mình cùng Trần Phàm, vị tất đã không điều tra được, nếu như mình nói dối, sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai người ngày sau.

Trong đầu hiện lên ý nghĩ này, Tô San cắn chặt răng, nói: “Lý Dĩnh tỷ.. .Trần Phàm là vị hôn phu của tôi.”

Vị hôn phu?

Trần Phàm là vị hôn phu của San San?

Ông!

Trong nháy mắt, trong óc Lý Dĩnh trống rỗng.

Nàng nằm mơ cũng thật không ngờ, Tô San lại đưa ra câu trả lời như vậy.

Nàng thậm chí hoài nghi thánh giác của mình có phải đã xuất hiện vấn đề hay không.

Tuy rằng nàng tiếp xúc với Tô San không nhiều lắm, nhưng tính cách hai người hợp nhau, cũng xem như là bạn thân, thậm chí có thể nói là chị em tốt.

Chính là bởi vì như thế. nàng thật hiểu biết Tô San, biết Tô San bởi vì một vài nguyên nhân đặc thù, cho tới nay đều có sự kháng cự khó hiểu đối với nam nhân.

Hiện giờ, Tô San lại toát ra một vị hôn phu, hơn nữa.. .vị hôn phu lại chính là Trần Phàm có quan hệ thiên ti vạn lữ với nàng.

Điều này làm sao để nàng không khiếp sợ?

Mất thấy bên kia điện thoại Lý Dĩnh không nói lời nào, trong lòng Tô San nghi hoặc tới cực điểm, nhện không được hỏi: “Lý Dĩnh tỷ, chị hỏi thăm về tên hôn đần kia làm cái gì?”

Tên hôn đần?

Nghe được Tô San xưng hô Trần Phàm là tên hôn đần, Lý Dĩnh lại ngẩn ra, theo sau dờ khóc dờ cười. Vì che giấu mục đích mình muốn tìm hiểu Trần Phàm, chỉ đành nói sang chuyện khác: “San San. vị hôn phu của cô khiêu vũ thật không tệ.”

“Hắn.. .hắn biết khiêu vũ?” Lúc này đây đến phiên Tô San giật mình, phía trước Tô San đã chưa xác định ý tưởng vợ vẫn là người thần bí có phải là Trần Phàm hay không, vì thế lúc này cũng không kịp liên tưởng tới.

Ngạc nhiên nghe được lời hỏi của Tô San, Lý Dĩnh nhất thời nghẹn lời.

Nguyên bản nàng đã đáp ứng Trần Phàm sẽ giữ bí mật đối với chuyện kia, bất quá sau khi biết được Trần Phàm là vị hôn phu của Tô San. cũng liền không để ý, cho nên nghĩ chuyện này Tô San cũng biết, nên mới đem chuyện khiêu vũ nhắc ra tới...

Dựa theo lối suy nghĩ bình thường, suy đoán của Lý Dĩnh không sai, nhưng nàng không biết quan hệ của Tô San cùng Trần Phàm, nàng càng không biết, những năm gần đây Tô San vẫn có kháng cự khó hiểu đối với nam nhân, hoàn toàn là bởi vì vị hôn phu như Trần Phàm.

Hiện giờ, biểu hiện của Tô San làm nội tâm nàng giật mình, lập tức hiểu được, quan hệ giữa Tô San cùng Trần Phàm, chỉ sợ không đơn giản như là mình đã nghĩ.

Hiểu được điểm này, Lý Dĩnh cũng trầm mặc, nàng không biết có nên nói thật với Tô San hay không.

Mà Tô San nhận thấy được Lý Dĩnh trầm mặc. vốn cảm thấy hết sức kỳ quái, sau đó trong lòng vừa động, mơ hồ đoán được điều gì. theo bản năng hỏi: “Lý Dĩnh tỷ, chị...chị không phải muốn nói cho tôi biết, bài vũ đạo vừa rồi chính là do tên hỗn đản kia biểu diễn?”

Tuy rằng không biết vì sao Trần Phàm muốn giữ bí mật với Tô San, nhưng sự tình đã phát triển tới mức này, nếu như nàng còn giấu diếm Tô San. lấy quan hệ giữa Tô San cùng Trần Phàm, ngày sau tất nhiên sẽ biết.

Nghĩ đến đây, Lý Dĩnh cũng không nhịn được tò mò muốn tìm hiểu xem giữa Trần Phàm cùng Tô San rốt cục đã xảy ra chuyện gì. bất quá không hỏi. chỉ cười khổ đáp: “Phải, bài vũ đạo kia do hắn biểu diễn.”

Bài vũ đạo kia là do hắn biểu diễn?

Thật là hắn?

Oanh!

Câu trả lời của Lý Dĩnh trực tiếp làm Tô San trợn tròn mắt, trên mặt hoàn toàn bị nỗi khiếp sợ chiếm cứ.

“Ba.”

Tô San hoàn toàn lâm vào trong nỗi khiếp sợ, tay phải vô ý thức buông ra, di động trực tiếp rơi xuống đất.

Bất quá nàng tựa hồ không nhận thấy được điểm này, cũng không khom người nhặt di động, mà là nhẹ nhàng lắc đầu, thì thào lẩm bẩm: “Làm sao có thể? Điều này sao có thể đây?”

Cùng lúc đó ở một chỗ khác. Điền Thảo vẫn lẳng lặng ngồi trên khán đài như cũ, ánh mắt hốt Hoàng nhìn lên sân khấu.

Bởi vì nguyên nhân nàng đã khóc, trên mặt nàng đầm đầy nước mắt, bất quá nàng vẫn không lau, chỉ lẳng lặng nhìn tới.

Tựa hồ...nơi kia có đồ vật gì đang hấp dẫn lấy nàng.

Bên người Điền Thảo, tuy rằng Ngu Huyền cũng bởi vì quan sát đoạn vũ của Trần Phàm mà nhiệt huyết sôi trào, bất quá hắn cũng không giống những người xem xúc động xông lên sân khấu.

Từ ban đầu phát hiện Điền Thảo khóc nức nở, đến lúc này nhìn thấy Điền Thảo vẫn không nhúc nhích ngồi yên nơi đó ngăn người, không nói câu nào, Ngu Huyền mờ mịt, căn bản không biết rốt cục Điền Thảo bị thế nào.

Vì thế. hắn nhìn qua Chu Văn, muốn Chu Văn giải thích tất cả chuyện này.

Thân là một gã yêu thích phim tình cảm AV, nếu để cho Chu Văn thông qua việc phân biệt bộ vị của một “nghệ thuật đại sư” mà phân tích, nói ra tên của nghệ sĩ nào đó, điều này tuyệt không khó khăn.

Nhưng nếu để cho một vua lý luận diễn hình như hắn đi cân nhắc tâm sự của một cô gái. đó quả thực so với việc để Bin Laden xưng huynh gọi đệ với Obama còn khó khăn hơn nhiều.

Vì thế, hắn trực tiếp nhắm mắt, lựa chọn già chết...

Ngu Huyền nhìn thấy biểu hiện của Chu Văn, không biết nói gì, đôi mắt chuyển vài vòng, nghĩ nghĩ. nói: “Cô bé. đừng khóc. Tôi biết cô lo lắng Trần Phàm sẽ không trở lại. Cô yên tâm. Trần Phàm rất trọng danh dự, cho tới bây giờ một lời ra liền như đinh đóng cột, nếu hắn nói sẽ quay về chỗ này gặp chúng ta, thì nhất định sẽ về.”

Hiển nhiên Ngu Huyền xem Điền Thảo là bạn gái của Trần Phàm, theo bản năng cho rằng bởi vì Điền Thảo không nhìn thấy Trần Phàm nên mới khóc, cho nên mới nói như thế, mục đích là vì an ủi Điền Thảo.

Nghe được lời của Ngu Huyền, ánh mắt vốn đang Hoàng hốt của Điền Thảo chợt biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại đôi mắt bình tĩnh, nàng nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt. gật đầu cười.

Nhìn thấy Điền Thảo vừa rồi còn khóc nghẹn, lúc này lại lộ ra dáng tươi cười, biểu tình của Ngu Huyền cần bao nhiêu phần khích liên có bấy nhiêu phần khích, đồng thời nhin không được trong lòng thầm nói: “Mụ nội nó, chẳng thê trách ông nội thường hay nói. lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, hiện tại vừa nhìn quà thật là như thế.”

“Tiểu Huyền tử, tiểu Văn tử, hôm nay ca biểu diễn như thế nào?” Đúng lúc này, Tiêu Phong trong bộ lễ phục màu trắng dẫn đầu đi tới khán đài, người còn chưa tới gần ba người Ngu Huyền, thanh âm đã truyền tới trước.

Tuy rằng, trước đó hắn cũng bị đoạn vũ cuối cùng của Trần Phàm làm rung động, nhưng với tính cách tự kỷ của hắn, làm sao chịu thói phòng người khác?

“Không sai, không sai, nhưng còn kém hơn người mang mặt nạ kia biểu diễn một chút.” Ngu Huyền dẫn đầu đưa ra đánh giá, đánh giá xem như đúng trọng tâm, không nói chuyện Dai Fu khiêu vũ. tiêu chuẩn chơi đàn dương cầm của Tiêu Phong quả thật không tầm thường.

Ngư Huyền sở dĩ cấp ra đánh giá đúng trọng tâm, thứ nhất bởi vì hắn thân là trưởng lớp, Tiêu Phong biểu diễn dĩ nhiên mang đến mặt mũi cho chuyên khoa, hắn tự nhiên phải khen ngợi một phen, lại bên cạnh có mặt Điền Thảo, hắn cũng ngưng ngưng nếu đà kích Tiêu Phong.

Ngư Huyền da mặt còn mỏng, Chu Văn lại không hề cấp cho Tiêu Phong mặt mũi, về mặt xem thường nói: “Tiêu Phong, cậu còn có điểm liêm sỉ không?”

“Tiểu Văn tử, lời này của cậu có ý gì?” Tiêu Phong bởi vì được cùng nữ thần Dai Fu lên sân khấu diễn xuất, cho tới bây giờ còn hưng phấn không thôi, vốn nghĩ muốn khoe khoang một phen trước mặt Ngu Huyền cùng Chu Văn, xem như thỏa mãn hư vinh tà ác trong lòng, hiện giờ nghe được Chu Văn đả kích, lập tức mất hứng.

Mất thấy Tiêu Phong không phục, Chu Văn theo thói quen đẩy gọng kính: “Cậu cảm thấy so sánh với đoạn vũ cuối cùng, biểu diễn của cậu như thế nào?”

“Ách...” Thấy Chu Văn đem mình so sánh với người thần bí. dù cho da mặt Tiêu Phong đủ dày, cũng không dám nói mình biểu diễn giỏi, đành phải ra vẻ tức giận mắng: “Kháo, tiểu Văn tử, cậu không đà kích lão tử sẽ chết a?”

“Cậu không khoe khoang sẽ ngứa ngáy sao? Sẽ sớm tiết sao?” Chu Văn nghiêm trang hỏi.

Tiêu Phong không còn biết nói gì, theo sau ánh mắt dời vị trí, nhất thời phát hiện Điền Thảo ngồi bên cạnh Ngu Huyền.

Vừa nhìn thấy cách ăn mặc mộc mạc cùng gương mặt tuyệt mỹ không hề trang điểm của Điền Thảo, đồng tử Tiêu Phong đột nhiên co rút lại, liền giống như thợ săn nhìn thấy con mồi. theo bản năng hỏi: “Di, vị tiểu mỹ nữ này là ai?”

“Là...bạn gái Trần Phàm.” Ngu Huyền cấp ra đáp án.

“Gi?” Tiêu Phong cả kinh: “Tiểu...tiểu Huyền tử, cậu lặp lại lần nữa?”

“Tôi không phải bạn gái của Trần Phàm.” Lúc này, không đợi Ngu Huyền mở miệng, Điền Thảo liền giải thích.

“Không phải bạn gái Trần Phàm?” về mặt Ngu Huyền nghi hoặc: “Cô gái nhỏ, cô đừng ngưng ngưng, chúng tôi đều là bạn thân của Trần Phàm.”

“Tôi thật sự không phải là bạn gái của Trần Phàm.” Điền Thảo nói xong, nhưng trong lòng hết sức tò mò, Tô San cùng Trần Phàm không phải ở chung một trường sao, nếu ba người trước mắt đều là bạn của Trần Phàm, vì sao không biết quan hệ giữa Trần Phàm và Tô San?

Trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng Điền Thảo cũng không chủ động hỏi.

“Vậy thì cô?” Mắt thấy Điền Thảo không giống như đang nói dối, Ngu Huyền hoàn toàn hồ đồ.

Điền Thảo do dự một chút, nói: “Tôi là em gái của anh ấy.”

Em gái?

Điền Thảo đưa ra đáp án. nhất thời làm ba người Ngu Huyền ngạc nhiên.

Chợt Tiêu Phong là người thứ nhất lấy lại tinh thần, cười khan hai tiếng: “Khụ khụ.. chúng ta đã biết, cô là em gái của hắn. ừ. em gái..

Hiển nhiên, từng tung hoành trong bụi hoa Tiêu Phong căn bản không tin tưởng lời giải thích của Điền Thảo, theo hắn xem ra. em gái không phải là một cách giải thích khác của bạn gái sao?

“Đúng rồi, Tiêu Phong, người thần bí xuất hiện cuối cùng là ai?” Ngu Huyền bỗng nhiên mở miệng hỏi. theo Ngu Huyền xem ra. Tiêu Phong nên biết thân phận của người thần bí kia, dù sao hai người cũng được xem như cùng lên sân khấu biểu diễn.

Trước đó, sau khi Tiêu Phong cùng Dai Fu phối hợp biểu diễn xong, đi xuống sân khấu trước, vốn không nhìn thấy Trần Phàm, lúc này nghe Ngu Huyền hỏi như vậy, lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết, bất quá...tên kia khiêu vũ thật quá tuyệt, rõ ràng thật thô lỗ, nhưng lại tràn ngập lực lượng, hết sức có lực ảnh hưởng.”

“Phải, cho tới nay, tôi đều cho rằng chỉ có võ thuật mới có thể bày ra một mặt đường cương của nam nhân, lại thật không ngờ khiêu vũ cũng có thể.” Ngu Huyền cũng cảm thán nói: “Lấy lực lượng cảm do người thần bí kia bày ra, tuyệt đối là một cao thủ.”

Ừ?

Điền Thảo đứng một bên, nghe được lời nói của Tiêu Phong cùng Ngu Huyền, diễn cảm trở nên cực kỳ cổ quái, hiển nhiên nàng thật không ngờ, thân là bạn tốt của Trần Phàm, ba người Ngu Huyền lại không biết đoạn vũ vừa rồi do chính Trần Phàm biểu diễn.

Điền Thảo là một người thích tự hỏi.

Một khi gặp được vấn đề không nghĩ ra, nàng sẽ yên tĩnh tự hỏi, lần này cũng không ngoại lệ.

Trong đầu hiện lên tình hình hai lần nhìn thấy Trần Phàm, Điền Thảo mơ hồ hiểu được chỉ sợ do chính Trần Phàm cố ý giấu diếm bọn họ.

“Rốt cục hắn có kinh nghiệm thế nào, vì sao lại lộ ra một mặt bi thương như vậy. Tại sao hắn phải mang mặt nạ. không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy gương mặt thật của hắn? Sau lưng mặt nạ. chân thật hắn lại là hình dạng gì?”

Trong lòng Điền Thảo đang tự hỏi chính mình, khéo mắt lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc từ phía trước đi tới.

Là Trần Phàm.

Cơ hồ theo bản năng, Điền Thảo ngẩng đầu lên, nhìn về hướng thân ảnh đã điêu khắc thật sâu trong nội tâm của nàng.

Ngày sau đó, ánh mắt hai người gặp nhau trên không trung...

Cuồng Lôi

Cực Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

85. Chương 85: Có Thù Tắt Báo.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Đối với việc Điền Thảo đột nhiên đến tìm mình, trong lòng Trần Phàm nhiều ít có chút tò mò, tò mò cô bé kiên cường này tìm mình có việc gì. nhưng Điền Thảo cũng không nói rõ trong tin nhắn. Trần Phàm tự nhiên cũng không tiện hỏi.

Lúc này nhìn thấy Điền Thảo trong một thân ăn mặc mộc mạc ngồi bên cạnh ba người Ngu Huyền, sắc mặt nàng thật phức tạp đang nhìn hắn. không khỏi âm thầm cười khổ một tiếng, hắn hiểu được, biểu diễn khi này của mình hơn phân nửa đã bị Điền Thảo nhìn thấy.

Àn?

Ngay lúc trong đầu Trần Phàm hiện lên ý nghĩ này, rồi đột nhiên phát hiện có hai ánh mắt đang nhìn vào mình.

Trong đó một ánh mắt lại mang đến cho Trần Phàm một cỗ khí tức nguy hiểm như có như không.

Phát hiện này làm cho toàn thân Trần Phàm đột nhiên buộc chặt, ánh mắt như đao quét về phía ánh mắt mang theo cỗ khí tức nguy hiểm.

Ngay sau đó, Trần Phàm rõ ràng thấy được một gã nam nhân gương mặt bình thường nhưng sắc mặt thật lạnh lùng.

Dưới ánh đèn. ánh mắt của nam nhân kia vô cùng bình tĩnh, ánh mắt của hắn không lạnh cũng không nóng, thật bình thản, giống như mặt hồ không gợn sóng, tựa hồ hết thảy trên thế gian cũng không bị hắn để vào trong mắt.

Đó là một loại coi thường sâu tận xương tủy.

Nhận thấy được ánh mắt Trần Phàm, nam nhân kia không có bất kỳ tỏ vẻ. chỉ chậm rãi chuyển dời ánh mắt, cùng lúc đó Trần Phàm thấy được Sở Qua đang ở trước người thanh niên kia chừng ba thước.

So sánh với ánh mắt toát ra vẻ coi thường của thanh niên kia khi nhìn Trần Phàm, ánh mắt Sở Qua cực nóng hơn, vẻ mặt của hắn cực kỳ kích động, thế cho nên thân thể không bị khống chế run rẩy lên.

Nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt Trần Phàm nhìn tới hắn thì giống như chuột thấy mèo, trong ánh mắt toát ra hương vị như chột dạ, nhưng hắn lại nghĩ tới điều gì, cắn chặt răng, cũng không trốn tránh, ngược lại đi thẳng tới chỗ Trần Phàm.

Xa xa, ánh mắt Điền Thảo luôn luôn dừng lại trên người Trần Phàm, khi thấy Sở Qua mang theo một thanh niên đi tới chỗ Trần Phàm thì không khỏi kinh ngạc há to miệng.

Hiển nhiên.. Điền Thảo cũng không hề phát hiện sự tồn tại của Sở Qua.

Mà với chỉ số thông minh của nàng, tự nhiên không khó đoán được Sở Qua theo dõi nàng mới đến được nơi đây.

Nhìn Sở Qua đang đi về phía mình, Trần Phàm dừng bước, chân mày hơi nhíu lại, trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“Chào ngài.” Đối mặt Trần Phàm. Sở Qua tựa hồ đang nhớ lại sự kiện đua xe, trong lòng vẫn không bớt sợ hãi. lúc nói chuyện, tuy rằng đã kiệt lực duy trì dáng tươi cười ân cần. nhưng nụ cười kia quả thật so với khóc còn khó coi hơn.

Khóe mắt chứng kiến biểu tình biến hóa của Điền Thảo, Trần Phàm lập tức hiểu được đã xảy ra chuyện gì. thấy Sở Qua chủ động đi tới, cũng không trả lời câu chào của hắn. chỉ híp mắt lại nhìn hắn.

Ánh mắt sắc bén của Trần Phàm làm cho Sở Qua thật không thoải mái, toàn thân không tự chủ được thấy lạnh cả người. liền phàng phất giống như có con độc xà đang bò sát trên người hắn. lông tơ toàn thân đều dựng lên.

“Đại... đại ca.” Dù trong lòng sợ muốn chết, nhưng Sở Qua nhớ tới mục đích mình muốn tới. lại lấy hết dũng khí, âm thầm cười nói: “Ngài đừng nóng giận. tôi theo dõi Điền Thảo tới đây cũng không có địch ý, chỉ là muốn gặp mặt ngài.”

Làm như nghe ra Sở Qua cũng không hề nói dối, Trần Phàm thoáng giãn đôi mày, trầm giọng nói: “Cậu tìm tôi làm gì?”

“Tôi...” Sở Qua vốn chột nghẹn lời, theo sau cắn chặt răng, vẻ mặt đầy biểu tình thấy chết không sờn: “Tôi nghĩ bái ông làm thầy.”

Bái sư?

Ngạc nhiên nghe được hai chữ này, đồng tử Trần Phàm đột nhiên phóng lớn.

Hiển nhiên, hần căn bản cũng không có nghĩ đến, Sở Qua hao hết tâm tư theo dõi Điền Thảo đến nơi đây, lại là vì muốn tìm mình để bái sư.

Mắt thấy Trần Phàm không cự tuyệt, tâm tình khẩn trương của Sở Qua thà lỏng hơn rất nhiều, lấy ra một hộp thuốc lá đặc hữu của quân đội, sau đó đưa Trần Phàm, cười nói: “Ngô, à. đại ca. trước tiên anh hút thuốc, nghe tôi từ từ giải thích.”

Phía sau Sở Qua, tên nam nhân gương mặt bình thường chứng kiến Sở Qua ở trước mặt Trần Phàm biểu hiện vâng vâng dạ dạ, không khỏi hơi cau mày.

Trong ký ức của hần, Sở Qua chưa từng sợ hãi bất cứ kẻ nào như vậy.

Mặc dù đối mặt với Xà Mỹ Nữ Hoàng Phủ Hồng Trúc có thể làm trái tim lão đại I hắc đạo vùng phía nam đập nhanh, cũng không giống như bây giờ.

Ngược lại, cho tới nay, Sở Qua đều lộ ra hình tượng ngạo cuồng không biết kiềm chế. mười phần khí thế công tử ăn chơi.

Nhìn vẻ mặt diễn cảm vâng vâng dạ dạ của Sở Qua, Trần Phàm nghĩ nghĩ, trầm giọng nói: “Chuyện bái sư, tôi không có hứng thú. Mặt khác, đừng để cho tôi phát hiện cậu lại đi theo dõi Điền Thảo.”

“Ách...” Tựa hồ Trần Phàm cự tuyệt đã nằm trong sự dự liệu của Sở Qua, Sở Qua cũng không lộ ra biểu tình uể oải, mà thật cẩn thận thu lại gói thuốc lá, hỏi: “Vậy, đại ca, anh có thể suy nghĩ thêm một chút không?”

Lần này, Trần Phàm cũng không tiếp tục để ý tới Sở Qua, trực tiếp đi về phía trước.

Đối với việc này, Sở Qua thoáng do dự một chút, sau đó bỏ thuốc lá vào túi, lại làm mặt dày lặng lẽ đi theo.

“Trần Phàm, vị phía sau cậu chính là?” Chờ khi Trần Phàm đi tới trước mặt ba người Ngu Huyền, Tiêu Phong tò mò hỏi.

“Bi nhân họ Sở, tên Qua, là em họ của đại ca Trần Phàm, ân, biểu đệ.” Không đợi Trần Phàm trả lời. vẻ mặt Sở Qua ân cần tươi cười, đồng thời lấy ra thuốc lá, mời ba người Tiêu Phong: “Chư vị ca ca hút thuốc, hút thuốc.”

Ngạc nhiên nhìn thấy Sở Qua từng ở trong trường học không ai bì nổi, lúc này biểu hiện giống như đứa trẻ ngoan trong trường mẫu giáo, Điền Thảo nháy đôi mắt to, suy tư một phen, lập tức hiểu được nguyên do bên trong, khóe miệng lộ ra tia tươi cười không dễ dàng phát giác.

Theo nàng xem, có thể làm cho Sở Qua vốn không sợ trời không sợ đất biến thành như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

“Kháo, Trần Phàm, cậu chơi trò gì vậy, mới vừa xuất hiện một cô em gái, lại xuất hiện một đứa em họ?” Tiêu Phong trời sinh tính tiêu sái, thích kết giao bạn bè, vừa nghe Sở Qua tự giới thiệu là em họ của Trần Phàm, cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức nhận lấy thuốc lá.

Mà Ngu Huyền cùng Chu Văn lại lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không hút thuốc lá.

Làm xong tất cả chuyện này, Sở Qua gượng cười lui về phía sau Trần Phàm, thật cẩn thận liếc mắt nhìn Trần Phàm, phát hiện Trần Phàm tựa hồ cũng không tỏ vẻ tức giận, nhất thời lòng can đảm lớn hơn rất nhiều, cười hướng Điền Thảo chào hỏi: “Tiểu Thảo mọii mọii, thật là tấu xảo, không nghĩ tới cô cũng là tới tìm đại ca.”

Nghe được Sở Qua chào hỏi với mình. Điền Thảo ngạc nhiên, bản năng liếc mắt nhìn Trần Phàm, cũng không nói gì.

Đối với Sở Qua, Trần Phàm cũng không phải thập phần phiền chân, cũng sẽ không vô duyên vô cớ đồng ý cho Sở Qua bái sư.

Hắn không đuổi Sở Qua, hoàn toàn là vì đang ở Ngay trước mặt mấy người Tiêu Phong, không tiện vạch trần lời nói dối của Sở Qua, nếu không lấy tính cách bất quãi của Tiêu Phong cùng Chu Văn, nhất định sẽ truy hỏi đến cùng, đến lúc đó phải giải thích thật sự vô cùng phiền phức.

“Đúng rồi, Trần Phàm, nữ thần nói, đêm nay nàng cũng muốn tham gia buổi tiệc chúc mừng của chúng ta, nói sẽ ở cửa trường học chờ chúng ta, tôi thấy thời gian không còn sớm. bây giờ chúng ta khởi hành đi?” Tiêu Phong đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nét mặt hưng phấn, tựa hồ theo hắn xem ra. Dai Fu tham gia buổi tiệc chúc mừng tối nay, hoàn toàn là vì cho hắn mặt mũi.

Cô gái diên cũng muốn đi?

Nghe được lời nói của Tiêu Phong, vẻ mặt Trần Phàm có vẻ quái dị, theo sau nghĩ nghĩ. nói: “Các cậu đi trước một bước, tôi cùng em...em gái tôi nói hai câu, sau đó đuổi tới.”

“Chư vị ca ca, chúng ta đi trước.” Trái tim Sở Qua vốn đang treo trên cổ họng, lúc này nghe ra Trần Phàm không có ý tứ muốn đuổi hắn đi, lập tức mừng rỡ như điên:

“Các anh nếu muốn có tiệc chúc mừng, tôi đưa các anh tới BBS bar, nơi đó hoàn cảnh không tệ, tiêu chuẩn cải trắng nhất lưu.”

Khi nói chuyện, Sở Qua trực tiếp kéo bà vai Tiêu Phong, một bộ “ta với người rất quen thuộc”.

Đối với vị “em họ” đột nhiên toát ra của Trần Phàm, Tiêu Phong cũng Tương đối thích, chỉ cảm thấy tính cách hai người hợp nhau, có tiếng nói chung, vì thế vẫn chưa nói gì.

Mất thấy Sở Qua mang theo mấy người Tiêu Phong rời đi trước, Điền Thảo bình tĩnh nhìn Trần Phàm, nói: “Đoạn vũ của anh nhảy thật tốt.”

“Chỉ là nhảy loạn, căn bản không tính là vũ.” Trần Phàm hơi có chút xấu hổ qua quýt một phen, theo sau hỏi: “Đúng rồi, cô đột nhiên tìm tôi, có chuyện gì không?”

“Tôi muốn giúp mẹ tôi xin nghỉ ba ngày.” Điền Thảo nhìn chằm chằm Trần Phàm.

Xin phép?

Câu nói của Điền Thảo làm Trần Phàm không khỏi ngẩn ra.

Theo sau, trong đầu hiện lên từng ly từng tý về cô bé này, không khỏi nở nụ cười.

Thật là một nhi đồng thông minh a.

Trong lòng Trần Phàm thầm khen một tiếng, gật đầu nói: “Chuyện này không thành vấn đề, dù sao quốc khánh chúng tôi cũng sẽ đi ra ngoài, nếu hai người có chỗ đi thì tốt lắm. Nếu có rảnh rỗi. hai người ở lại nhà trọ đi.”

Có lẽ thật không ngờ Trần Phàm lại đáp ứng nhanh nhẹn như thế, trong lòng Điền Thảo không khỏi chấn động, theo sau cảm kích nhìn Trần Phàm: “Cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí.” Trần Phàm lắc lắc đầu, lại hỏi: “Đúng rồi, nếu như tôi không đoán sai, dì Điền còn chưa biết chuyện này đi?”

“Àn.” Điền Thảo nhẹ gật đầu, gương mặt hơi có chút xấu hổ, nàng thật vất vả chạy tới nơi này tìm Trần Phàm, hơn nữa cũng không có nói cho mẹ của mình, chính là vì sợ mẹ sẽ cự tuyệt.

“Sau này nếu gặp phải loại chuyện này, không cần đặc biệt chạy tới đây tìm tôi, chỉ cần nhắn tin là được rồi.” Thấy Điền Thảo gật đầu. Trần Phàm cười nói: “Mặt khác, tôi đáp ứng cùng bạn bè đi ra chơi, chỉ sợ không cách quay về nhà, cô xem nếu như cô muốn tìm dì Điền, tôi sẽ đưa cô về nhà trước, sau đó lại đi tìm bọn họ. Nếu không, cô cùng đi với tôi. đến lúc đó tôi và cô cùng nhau quay về?”

Tựa hồ thật không ngờ Trần Phàm sẽ chủ động mời, Điền Thảo trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người. đôi mày không khỏi hơi nhướng lên, không lập tức trả lời.

Cho tới nay, Điền Thảo cũng không phải là một người thích do dự, điều này theo phương thức giải bài thi của nàng là có thể nhìn ra.

Trong đầu hiện ra hai lần trước sau gặp Trần Phàm, trong lòng Điền Thảo đột nhiên có cổ xúc động cổ quái, xúc động rất nhiều, theo bàn năng gật gật đầu: “Tôi đi cùng các anh.”

Àn?

Nghe được Điền Thảo đáp ứng, Trần Phàm lập tức ngẩn ra, hiển nhiên hẳn căn bản không nghĩ tới Điền Thảo sẽ đáp ứng.

Trong ký ức của hắn, cô bé trước mắt thuộc dạng nhi đồng không biết lãng phí từng giây từng phút của thời gian, nàng sẽ lợi dụng toàn bộ thời gian ngoài giờ đi học để đọc sách, hơn nữa đều là đọc tác phẩm nổi tiếng về kinh tế.

Mặc dù cũng hiếu kỳ vì sao Điền Thảo lại đáp ứng, nhưng Trần Phàm cũng không hỏi nhiều, mà trực tiếp mang theo Điền Thảo rời đi.

Cùng lúc đó, Triệu Hoành đêm nay gặp phải đà kích trí mạng đang ngồi trong xe thể thao của mình, rít mạnh hai điều thuốc lá, lấy điện thoại gọi cho Lý Dĩnh.

Điện thoại rất nhanh chuyển được, Triệu Hoành trực tiếp hỏi ngắn gọn: “Lý tỷ, người diễn xuất cuối cùng trong đêm nay là ai vậy?”

Đầu bên kia điện thoại, Lý Dĩnh vừa rời đi vườn trường, đang lái xe về nhà, nghe được câu hỏi của Triệu Hoành, nghĩ nghĩ. cho xe dừng ven đường, nhíu mày hỏi: “Tiểu Hoành, cậu hỏi chuyện này làm gì?”

“Không có việc gì, Lý tỷ, người kia nhảy rất khá, tôi muốn cùng hắn học tập trao đổi.” Biểu tình vẻ mặt Triệu Hoành thật âm trầm, giọng nói cũng cực kỳ khách khí.

Lý Dĩnh cũng hiểu rất rõ ràng, lòng dạ Triệu Hoành vốn hẹp hòi, là một người có thủ tất báo, đêm nay Triệu Hoành muốn thông qua phong cách vũ kỹ đạt lấy niềm vui của Tô San. lại không nghĩ nửa đường giết ra Trình Giảo Kim như Trần Phàm, lấy tính cách Triệu Hoành, hơn phân nửa là sẽ không chịu từ bỏ ý đồ.

Mà ngày đó Trần Phàm chỉ nhắc tay liền đem hai gã bào tiêu của Lý Dĩnh quật ngã, đối mặt việc hai gã bào tiêu rút súng, hắn lại không chút nào sợ hãi. hiển nhiên không phải người bình thường.

Vì thế. Lý Dĩnh tự nhiên không muốn nhìn thấy Triệu Hoành chủ động trêu chọc Trần Phàm.

Giác quan thứ sáu của nữ nhân cho nàng biết, nếu Triệu Hoành đi trêu chọc Trần Phàm, tuyệt đối không có kết cục tốt.

“Tiểu Hoành, tôi nói với cậu, cậu muốn đi tìm người kia phiền toái phải không?” Lý Dĩnh hơi có chút bận tâm hỏi.

Triệu Hoành trầm mặc không nói, hàn ý trong con ngươi càng tăng lên.

“Tiểu Hoành, nghe lời tôi. không nên vọng động.” Lý Dĩnh nghĩ nghĩ, nói: “Mặt khác, sau này cậu cũng không nên tiếp tục theo đuổi Tô San.”

“Vì sao?” Triệu Hoành tròn tròn mắt. không cam lòng quát.

Lý Dĩnh giận dữ: “Bởi vì Tô San đã có vị hôn phu rồi.”

“Tô San có hôn phu rồi sao?” Triệu Hoành cà kinh, khí lực trên người giống như trong nháy mắt bị tháo xuống, trong lòng tràn ngập một cổ cảm giác thất bại, theo sau hắn âm trầm hỏi: “Là ai?”

Cuồng Lôi

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

86. Chương 86: Sám Hối Trong Hũ Cốt!

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Trần Phàm mang theo Điền Thảo đi tới cửa trường học, ba người Tiêu Phong đã ngồi trong xe BMW chờ đợi đã lâu, mà bên cạnh chiếc BMW còn ngừng một chiếc Benz màu đen. còn chiếc Maserati phong tao của Sở Qua. đang đỗ Ngay phía sau đó.

Mắt thấy Trần Phàm cùng Điền Thảo đi ra cửa trường, Tiêu Phong lập tức mở ra cửa sổ, phất phất tay: “Trần Phàm, nơi này.”

Ngay lúc Tiêu Phong phất tay, cửa xe Benz bị người mở ra, Dai Fu trong mái tóc dài vàng óng chậm rãi từ bên trong bước ra.

Lúc này Dai Fu cũng không còn mặc áo dạ hội cao quý, trên người mặc một bộ chiếc màu vàng lục đan xen bó sát người. Chiếc áo bó sát căn bản không thể ngăn cản nổi nửa thân trên của Dai Fu. lộ ra da thịt trắng muốt trong sáng, nhất là hai xương quai xanh thật khêu gợi vô cùng hấp dẫn ánh mắt của nam nhân, mà khe ngực thật sâu ở giữa hai ngọn núi lại tràn ngập lực sát thương trí mạng đối với các nam nhân.

So sánh với thân trên mà nói, cách ăn mặc bên dưới của Dai Fu càng thêm sinh khí - nàng mặc một chiếc quần mỏng màu đen. chiếc quần rất ngắn, chỉ che được đôi mông đẹp, đôi chân thon dài thẳng tắp, phối hợp đôi giày cao gót màu đen, làm cho đôi chân càng thêm mê người.

Nhìn thấy Dai Fu từ trong xe bước ra, ánh mắt Tiêu Phong thiếu chút nữa muốn rụng, dù là Chu Văn cũng liên tục đỡ gọng kính, che giấu vẻ mặt trư ca.

“Trần Phàm.” Ngay sau đó, trong biểu tình khiếp sợ của đám người Tiêu Phong,

Dai Fu nhìn Trần Phàm vẫy vẫy tay.

“Tiểu Văn tử.” Nhìn thấy hành động của Dai Fu, nghe được tiếng gọi của nàng,

Tiêu Phong kích động túm lấy Chu Văn đang ngồi bên tay lái phụ, hỏi: “Nữ thần đang gọi Trần Phàm?”

Chu Văn bị hành động thành linh của Tiêu Phong làm Hoàng sợ, tức giận nói: “Lỡ tai cậu điếc hay sao?”

“Ta X, tại sao Trần Phàm cùng nữ thần nhận thức?” Tiêu Phong buồn bực tới cực điểm, quả thực rất bị đả kích.

“Buông tay.” Chu Văn vỗ cánh tay Tiêu Phong: “Không phải nhận thức, mà là quan hệ chặt chẽ, cậu không thấy được nữ thần của cậu đang ngoắc Trần Phàm, ý bảo Trần Phàm lên xe của nàng sao?”

Nghe Chu Văn vừa nói như thế, vẻ mặt Tiêu Phong ngạc nhiên, sau đó thềm hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua Trần Phàm đang đi về hướng Dai Fu, ra vẻ bi thương giận dữ nói: “Mụ nội nó, tôi cuối cùng cũng minh bạch rồi. chúng ta đều bị tên Vương bát Trần Phàm lừa. Bọn họ vốn nhận thức, mà nữ thần chịu tham gia diễn xuất với chúng ta, cũng hoàn toàn bởi vì tên tiểu tử Trần Phàm.”

Làm một gã phú nhị đại bình thường, nhưng Tiêu Phong cũng không ngốc, ngược lại, từ nhó hấn được gia đình hun đúc, ánh mắt rất chuẩn, chỉ thông qua một màn phát sinh trước mắt liền suy đoán ra sự tình về sau.

Đột nhiên nghe được câu nói của Tiêu Phong, vô luận là Chu Văn luôn thích bình tĩnh, hay là Ngụ Huyền tính tùy tiện, cũng khó tin trọn tròn mắt.

Ngay khi ba người Tiêu Phong vì phát hiện này mà khiếp sợ không thôi, Trần Phàm mang theo Điền Thảo đi tới bên cạnh Dai Fu: “Cô gái điên, cô đây là muốn làm gì a?”

“Tôi giúp các anh một đại ân, Chẳng lẽ các anh không có ý định mời tôi uống rượu sao?” Dai Fu cười đến đôi mắt khép như vầng trăng non, khêu gợi nói.

Nhìn dáng tươi cười gọi hồn đủ đánh tan bất cứ nam nhân nào trên mặt Dai Fu,

Trần Phàm không biết nói gì. cho tới nay, hẳn đều cảm thấy Dai Fu là một nữ nhân không thể dùng lối suy nghĩ bình thường để đánh giá, người vĩnh viễn đều khó có khả năng nắm chắc được nội tâm Dai Fu.

Nguyên bản, Dai Fu tham dự dạ hội đón người mới, Trần Phàm cũng đã đáp ứng Dai Fu lên sân khấu biểu diễn, nhưng lúc này mắt thấy Dai Fu trêu chọc, Trần Phàm cũng chỉ đành chịu, dù sao...lúc này hẳn không có khả năng cò kè mặc cả với Dai Fu.

Làm như nhận thấy được Trần Phàm thỏa hiệp, Dai Fu nhìn Điền Thảo nháy mắt:

“Cô gái nhỏ, chúng ta lại gặp mặt.”

“Chào cô.” Đôi mắt vuột vật như Dai Fu, biểu tình Điền Thảo vẫn bình tĩnh trước sau như một. tựa hồ Dai Fu xinh đẹp, khí chất cao quý trên người Dai Fu đối với nàng không có bất kỳ sự ảnh hưởng nào.

“Cô rất giống một đứa em gái của tôi, ân, rất giống rất giống.” Dai Fu bỗng nhiên khó hiểu cảm thán một câu.

Nghe được Dai Fu cảm thán, đôi mày Trần Phàm không khỏi nhăn lại, hẳn biết rõ bối cảnh Dai Fu. tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng.

Làm như đã nhận ra sự bất mãn của Trần Phàm, Dai Fu cũng không nói thêm, mà mỉm cười ý bảo Điền Thảo cùng nàng ngồi băng sau, do Trần Phàm lái xe phía trước.

Điền Thảo không hề động, mà là nhìn Trần Phàm trung cầu ý kiến, thấy Trần Phàm gật đầu, mới bước lên xe trước.

Mắt thấy hai người lên xe, Trần Phàm mở cửa trước ngồi vào vị trí tài xế, xe vừa khởi động, lại thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc Maserati màu bạc chạy lên.

Theo sau, chiếc Maserati dừng lại bên cạnh chiếc Benz, cửa sổ mở ra, Sở Qua lộ đầu. trên mặt vẫn là dáng tươi cười ân cần lấy lòng: “Trần ca, tôi ở phía trước dẫn đường.”

Nói xong, Sở Qua tựa hồ sợ bị Trần Phàm cự tuyệt, lập tức đóng lại cửa sổ, giẫm ga, chiếc Maserati màu bạc lập tức chạy về phía trước.

Nhìn chiếc Maserati rời đi. Trần Phàm nghĩ nghĩ. cuối cùng lựa chọn đuổi theo.

Theo hẳn xem ra, tuy rằng hết thầy hành động đêm nay của Sở Qua có chút dị

thường, nhưng hẳn nhìn ra được Sở Qua không có ý xấu, hơn nữa hẳn cũng hiểu được, nếu như có thể lợi dụng khả năng của Sở Qua ở trung học Tử Kim Sơn chiếu cố cho Điền Thảo, cũng là một sự lựa chọn tốt.

Mỗi tòa thành thị đều có những khu phố có rất nhiều quán bar sống về đêm, cũng giống như Bát Lý Truân tại Yên Kinh, Đông Hải cũng có khu phố quán bar thuộc về mình.

Đông Hải được ca tụng là hạt ngọc đông phương, cuộc sống về đêm rất phong phú, chỗ ăn chơi cạnh tranh cũng dị thường kịch liệt, các loại cấp bậc quán bar xuất hiện ùn ùn. quán bar đứng đầu cũng không ít, trong đó có hội quán tư nhân, cũng có tính chất công khai.

BBS quán bar là một quán rượu nổi tiếng tại Đông Hải, nằm Ngay đoạn đường trung tâm khu phố phồn hoa, giao thông tiện lợi, hoàn cảnh nhất lưu, lại thêm có rất nhiều em gái thủy linh cải trắng (nữ bồi rượu), vì thế nhân khí dị thường nóng nẩy.

Trên đường đi tới quán bar BBS, Sở Qua dẫn đường cũng không dám lái xe quá nhanh, một là không dám ở trước mặt “sư phụ” đùa giỡn phong tao, hai là sợ mình chạy quá nhanh sẽ làm Trần Phàm tức giận. một lần nữa tìm địa phương khác.

Trong xe Benz màu đen, Trần Phàm vừa lái xe, vừa hút thuốc, đồng thời vành tai lắng nghe Dai Fu cùng Điền Thảo nói chuyện - từ lúc bắt đầu lên xe, Dai Fu cùng Điền Thảo nói chuyện liên miên, luôn luôn không ngừng.

“Cô gái nhỏ, đêm nay cô cũng nhìn thấy Trần Phàm khiêu vũ chứ? Cô cảm thấy hắn khiêu vũ thế nào?” Bỗng nhiên, Dai Fu ngồi băng sau chột bắt chéo chân, nghiêng người về hướng Điền Thảo, cười híp mắt hỏi.

Nhìn biểu tình của Dai Fu giống như một con sói đang dẫn dụ con cừu nhỏ phạm tội, Trần Phàm không khỏi trầm nghĩ một câu: không xong.

“Tốt lắm.” Trong vẻ lo lắng của Trần Phàm, vẻ mặt Điền Thảo bình tĩnh.

“Cảm động không?” Dai Fu tiếp tục hỏi.

Điền Thảo thoáng do dự, vẫn gật đầu.

Thấy Điền Thảo gật đầu, Dai Fu tiếp tục hỏi: “Vậy so sánh với lần trước hắn cứu cô mà nói. lần nào càng làm cho cô cảm động?”

“Khụ khụ...” Trần Phàm cố ý ho khan hai tiếng: “Cô gái diên, cô đừng hù Tiểu Thảo.”

Không để ý tới Trần Phàm, Dai Fu trực tiếp hạ tấm chắn ở giữa xe xuống, cứ như vậy nàng cùng Điền Thảo nói chuyện, Trần Phàm liền không thể nghe được.

Nhìn thấy hành động của Dai Fu, Điền Thảo thoáng cau mày, theo sau dùng một loại giọng nói thần nhiên: “Tôi biết cô muốn hỏi gì. cô yên tâm. tôi sẽ không yêu hắn, tôi cũng sẽ không yêu bất kỳ nam nhân nào.”

Thanh âm Điền Thảo không lớn, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định.

Ngây người nghe được câu trả lời này của Điền Thảo, trong con ngươi màu lam của Dai Fu hiện lên một tia quang mang kỳ dị, theo sau dùng một loại giọng nói quỷ dị đáp: “Nhìn qua, cô so với đứa em gái kia của tôi còn muốn xuất sắc hơn một chút. Bất quá...tôi không thể không nói cho cô biết, hắn và nam nhân khác bất đồng, nếu nam nhân khác giống như một ly nước sôi. vậy hắn sẽ giống như một chai rượu mạnh, sẽ khiến cho cô phải nghiện đồng thời cho cô say đến mức phân không rõ đông nam tây bắc.”

Trong lòng Điền Thảo hung hăng chấn động, lại chưa trả lời.

Vào lúc mười giờ, Sở Qua mang theo nhóm người Trần Phàm đi tới quán bar BBS.

Ngay bãi đỗ xe ngoài cửa quán rượu, đã dừng đủ loại xe, trong đó cấp bậc không đồng nhất, có xe rèm che, có Audi A8, BMW, hoặc là loại xe sang quý khác, còn thể loại xe thể thao Maserati như của Sở Qua thì không thấy.

Hiển nhiên, đối với cấp bậc từng khách nhân mà nói, bọn hắn tự nhiên có từng vòng giao tiếp riêng của mình, rất ít tới những chỗ ăn chơi công chúng như thế.

Bởi vì không có chỗ đỗ xe, Sở Qua trực tiếp cho xe đỗ trước cửa quán bar, xuống xe, cực kỳ hiếu ý nhìn bảo an đang phụ trách chỉ huy khách hàng đỗ xe, nói: “Cho anh ba phút, tìm ba chỗ đỗ xe cho tôi.”

Tên bảo an kia liếc mắt liền nhận ra Sở Qua. sắc mặt không khỏi biến đổi, theo sau cúi đầu khom lưng nói: “Sở3 thiếu xin chờ một chút, tôi lập tức làm tốt cho ngài.”

Ba phút sau, bảo an tìm ra ba chỗ đỗ xe, để cho nhóm người Trần Phàm đưa xe vào chỗ.

Tuy rằng luôn luôn chưa từng điều tra qua thân phận chân thật của Sở Qua, nhưng Trần Phàm rất rõ ràng, thân phận Sở Qua không giống bình thường, vì thế đối với Biểu hiện hiếu trương hung hăng của Sở Qua. hắn cũng không để ý.

Mười giờ, lúc này đối với loại người thích sống về đêm mà nói, cơ bản chỉ là thời gian Hoàng kim.

Theo những dãy ghế trong quán bar là có thể nhìn ra được - khi nhóm người Trần Phàm bước vào quán bar, tầng một đại sảnh quán bar cơ hồ tìm không thấy một chỗ trống, nơi nơi đều là đầu người.

Không đợi Trần Phàm phân phó, Sở Qua lại ra mặt, gọi lại một gã phục vụ, thấp giọng nói vài câu.

Nửa phút sau, nhóm người Trần Phàm theo tên phục vụ kia dẫn dắt, đi tới một bàn nằm nơi góc đông bắc đại sảnh.

Bàn này vốn có khách, bất quá trong vòng ba mươi giây đã cùng nhau rời đi.

Phía trước ập tới âm nhạc kim loại nặng, không khí hỗn loạn, ánh mắt trắng trợn của các nam nhân, hết thầy hết thầy làm cho Điền Thảo chỉ là lần đầu tiên tới quán bar hơi có chút không thích ứng, bất quá nàng không nói gì thêm, mà là lẳng lặng ngồi bên cạnh Trần Phàm.

So sánh với Điền Thảo mộc mạc mà nói, Dai Fu khi đối mặt với những ánh mắt trắng trợn của nam nhân thì diễn cảm cao ngạo giống như một con khổng tước, khoe miệng hiện lên độ cong tỏ vẻ nàng rất khinh thường những nam nhân kia.

“Trần ca, anh xem cần uống thứ gì, tùy tiện chọn, hết thầy đều tính trên người tôi.”

Mắt thấy mọi người ngồi xuống, Sở Qua vội vã khom người nói với Trần Phàm, gương mặt thật cung kính: “Quán bar này có loại rượu đồ nổi tiếng của nước Pháp.”

Trần Phàm giống như đã thói quen với loại thái độ cung kính này của Sở Qua, nói:

“Cậu chọn đi.”

Nghe Trần Phàm vừa nói như thế, Sở Qua gật đầu cười, sau đó liền vung tay lên, rất có khí thế của nhà giàu mới nổi: “Đem rượu đồ đắt nhất toàn bộ bưng lên, có bao nhiêu bưng lên bấy nhiêu.”

Tên phục vụ tựa hồ nhận thức được Sở Qua, nghe được lời của hắn, theo bản năng muốn xoay người đi bưng rượu.

Đúng lúc này, một thanh âm âm dương quái khí vang lên: “Sở thiếu, bưng rượu không thành vấn đề, bất quá phải tính tiền, ân, còn cả tiền thiếu trước kia của cậu.”

Ngạc nhiên nghe được thanh âm này, vô luận là Sở Qua hay là Trần Phàm trước tiên đều đem ánh mắt nhìn về hướng người vừa mở miệng.

Người mở miệng là một nam tử trung niên cạo đầu giống như những người từng bị cải tạo lao động, dáng người khô ngô, gương mặt hung hãn. nhất là cặp mắt hẹp dài, âm trầm, giống như ánh mắt của độc xà.

“Mã thúc, chú làm vậy là ý gì?” Sở Qua liếc mắt liền nhận ra người này, giọng nói thập phần căm tức: “Chẳng lẽ tôi mời bạn bè tới nơi này chơi, còn phải bỏ tiền sao?”

“Đó là đương nhiên.” Người được Sở Qua xưng là Mã thúc, hừ lạnh một tiếng: “Không chỉ nói cậu, dù là mẹ nuôi của cậu Hoàng Phủ Hồng Trúc đến đây cũng phải như thế.”

Lần này Sở Qua trực tiếp nổi giận, gương mặt âm tình bất định.

Mà nam nhân một mực đứng cách Sở Qua hai thước đang nheo mắt lại, ánh mắt địch ý nhìn chằm chằm nam nhân trung niên họ Mã.

Nhận thấy được ánh mắt lạnh lùng của nam nhân phía sau Sở Qua, trong lòng họ Mã chấn động, nhưng lập tức nhớ ra điều gì đó, khoe miệng lộ ra tia tươi cười khinh thường.

Hoàng Phủ Hồng Trúc.

Nghe được tên này, Trần Phàm cũng hơi nhú mào.

Tên này Trần Phàm cũng không xa lạ gì, ngược lại trước khi đến Đông Hải, Trần Phàm từng nghe nói qua, Đông Hải có một Xà Mỹ Nữ, chiếm lấy một phần hai giang sơn hắc đạo Đông Hải.

Người này chính là Hoàng Phủ Hồng Trúc.

Một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân xinh đẹp, ở đại đô thị phồn hoa như Đông Hải. chiếm lấy một phần hai giang sơn hắc đạo, Trần Phàm không cần nghĩ cũng biết Hoàng Phủ Hồng Trúc là một nữ nhân không hề đơn giản.

Nhưng.. .khiến cho hắn không ngờ tới, Sở Qua lại chính là con nuôi của Hoàng Phủ Hồng Trúc.

Mà theo mâu thuẫn vừa rồi giữa Sở Qua và trung niên họ Mã mà xem, Trần Phàm có thể khẳng định, bãi này do họ Mã xử lý, nhưng lại thuộc về địa bàn của Hoàng Phủ Hồng Trúc.

Hiện giờ họ Mã không những không cho Sở Qua mặt mũi, hơn nữa còn cực kỳ khoa trương nói dù Hoàng Phủ Hồng Trúc đến cũng phải trả tiền, điều này đủ để lộ ra rất nhiều điều.

“Sở Qua. nếu là đến chơi, tiền thưởng dĩ nhiên phải có.” Thoáng trầm mặc, Trần Phàm mở miệng, gương mặt thập phần bình tĩnh, nhưng trong lòng đang thầm nghĩ: xem ra. bầu trời của hắc đạo Đông Hải muốn biến sắc rồi.

“Các hạ chính là mãnh long quá giang danh dương cả phía nam hắc đạo đoạn thời gian trước đi?” Nghe được lời nói của Trần Phàm, trung niên họ Mã cười hắc hắc, cười đến thật âm trầm: “Nếu các hạ mở miệng, rượu Đường nhiên đưa lên, mặt khác cũng chúc các hạ ở nơi này chơi thật vui vẻ.”

Họ Mã nói xong, trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng lưng họ Mã rời đi, ánh mắt Trần Phàm thoáng neho lại, trong ký ức của hắn. chính mình tựa hồ cũng không hề có việc gì cùng xuất hiện với họ Mã này, không nghĩ ra đối phương lại biết thân phận của mình.

Trầm ngâm suy tư một chút, Trần Phàm liền phản ứng lại, trung niên họ Mã sở dĩ nhận ra hắn. chỉ sợ là bởi vì Điền Thảo và Dai Fu đang ở bên cạnh, dù sao hai người đều từng xuất hiện tại hiện trường đưa xe ở Vân Sơn. hơn nữa đều là diễn viên.

Nghĩ thông suốt điểm này, Trần Phàm liền thu hồi ánh mắt, không hề nghĩ nhiều.

Đối với hắn mà nói. ai cầm quyền giang sơn hắc đạo Đông Hải cũng không có quan hệ gì với hắn, chỉ cần không ảnh hưởng đến người bên cạnh hắn là tốt rồi.

Đương nhiên...Nếu còn có người không có mắt, muốn xúc tới nghịch lân của hắn, hắn cũng không để ý để cho đối phương chui vào trong hũ tro cốt mà sám hối...

Cuồng Lôi

Cực Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

87. Chương 87: Khuyết Chương.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Thiếu, sẽ bổ sung sau!

Cuồng Lôi

Cực Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

88. Chương 88: Trần Phàm, Tôi Ở Trong Phòng Ngủ Chờ Anh.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Điền Thảo say, say đến hồ đồ, sau khi nói dứt lời. liền trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Trần Phàm không biết Điền Thảo luôn luôn lý trí vì sao lại xúc động như thế. nhớ tới trước đó Dai Fu từng nói chuyện với Điền Thảo trong xe, mơ hồ đoán được dụng ý của Điền Thảo.

Nhận thấy được cô gái trong lòng đã say thật sự. Trần Phàm dùng một tay nâng nàng dậy, sau đó liếc mắt nhìn mấy người Tiêu Phong, nói: “Em gái của tôi uống rượu, tôi đưa nàng trở về trước.”

“Trần Phàm, cậu còn quay lại không?” Ngu Huyền bị cô gái phong tao kia trêu chọc đến sắp sửa không chống đỡ nổi. lúc này ngậy người nghe lời nói của Trần Phàm, lập tức nhân cơ hội đứng lên.

Trần Phàm nghĩ nghĩ. nói: “Tôi sẽ không trở lại. đêm nay các cậu chơi cho vui về.”

“Trần Phàm, chúng ta đều có thể hiểu được tâm tình của cậu. ần. thật lý giải, cho nên cậu không cần nhiều lời. muốn làm gì thì đi làm đi.” Tiêu Phong đang chơi vui vẻ. thấy Trần Phàm phải đi cũng không ngăn trở, cũng mờ tròng hai mắt. quý biết hắn đang nghĩ tới ý niệm tà ác sì trong đầu.

Trần Phàm không để ý đến Tiêu Phong. nhưng lại thâm ý liếc mắt nhìn Sở Qua: “Sở Qua. bởi tốt bọn họ.”

“Trần ca yên tâm. cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.” Từ sau khi đi vào quán bar, Trần Phàm cũng không phản ứng tới Sở Qua. điều này làm cho Sở Qua có chút buồn bực, lúc này thấy Trần Phàm chủ động nói chuyện với mình, vô cùng kích động thể cho nên cũng không cân thận cân nhắc ý tứ của câu nói kia. tràn đầy vui mừng gật đầu đáp ứng.

Vì thế, Trần Phàm hơi can mảy, cuối cùng không nói gì nữa. nhưng lúc rời đi lại thâm ý liếc mắt nhìn nam nhân phía sau Sở Qua. dùng ánh mắt truyền đạt điều gì đó cho nam nhân kia.

Nam nhân kia im lặng gật đầu.

Mắt thấy nam nhân gật đầu. Trần Phàm không hề dừng lại, một tay ôm lấy Điền Thảo, trong biểu tình quái dị của mọi người trong quán rượu, lập tức rời đi thật nhanh.

Trần Phàm phải đi, Dai Fu tự nhiên cũng sẽ không lưu lại, nàng theo sát phía sau Trần Phàm, lúc đi đường đôi mắt vẫn Giống như rắn nước uốn éo, lắt trờng mắt người. đôi giày cao gót giẫm trên mặt đất phát ra tiếng vang giòn. không ngừng tập kích lên tâm thần mỗi một nam nhân trong quán rượu.

Dù là ông chủ quán bar, Mã Hồng Quý trước đó không chịu lưu mặt mũi cho Sở Qua đều nhìn chằm chằm bóng lưng Dai Fu âm thầm chặc lưỡi.

Sau khi rời đi quán bar, Trần Phàm lái xe của Dai Fu chạy tới một tiệm thuốc tây, mua thuốc trị liệu miễn cảm vị cồn. mới lái xe quay về nhà.

Cả quá trình, Dai Fu luôn luôn ngồi phía sau. tùy ý cho Điền Thảo gối đầu lên trên đùi mình, trầm mặc không nói.

Lúc mười một giờ rưỡi. Trần Phàm lái xe tới cửa tiểu khu.

Xuống xe, mở cửa. Trần Phàm có chút lúng túng nói: “Cô gái điên, thật có lỗi, đêm nay chỉ sợ không thể tiễn cô.”

Đêm nay tuy Dai Fu có uống vài ly rượu, nhưng trên gương mặt yêu mị vẫn có một tia đỏ ửng. phối hợp với ánh mắt gọi hồn của nàng. đủ làm cho bất cứ nam nhân nào cũng phải điên cuồng.

Nghe được lời nói của Trần Phàm. Dai Fu cũng không có chút giận dữ, ngược lại nàng còn cố ý nháy mắt. trong con ngươi màu lam lóe ra ánh sáng hứng thú: “Không sao, honey, tôi còn chưa say, có thể an toàn trở về.”

“Bất quá..Khi Trần Phàm vừa thở ra một hơi nhẹ nhõm. Dai Fu lại chuyển giọng: “Ngày mai tôi muốn cùng các anh đến Hàng Châu. ần, tôi thường xuyên nghe người ta nói. trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng, đến nay tôi còn chưa có dịp đi qua.”

“Đi Hàng Châu?” Dai Fu làm Trần Phàm dở khóc dở cười, hắn tự nhiên hiểu được. Dai Fu muốn đi Hàng Châu tuyệt đối không phải vì du ngoạn cảnh sắc, còn về phần Dai Fu muốn đi làm gì. Trần Phàm không đoán được.

Nhiều khi, Trần Phàm có thể cảm nhận được Dai Fu có tình yêu đối với hắn. nhưng Ngay khi Trần Phàm vừa hoài nghi điểm này, thái độ Dai Fu sẽ lập tức phát sinh chuyển biến ba trăm sáu mươi độ. Tất cả chuyện này, làm cho Trần Phàm không thể nắm chắc được tâm tư của Dai Fu.

“Phải, đi Hàng Châu.” Dai Fu lộ ra tia mỉm cười giảo hoạt, hàm răng nhẹ cắn môi: “Mặt khác, tôi tin tưởng, vị hôn thê của anh cũng sẽ đi. ần. đây là lời của một bác sĩ tâm lý nhắc nhở anh.”

Tô San cũng sẽ đi?

Nghe được Dai Fu vừa nói như thế, Trần Phàm cũng ngây ngẩn cả người.

Hành trình Hàng Châu ngày mai, là do Tiêu Phong chủ động tổ chức, cũng không gọi những người khác. Tô San căn bản không hay biết.

Trong lòng tuy rằng thực nghi hoặc vì sao Dai Fu lại nói như vậy, nhưng nhìn thấy thần tình tự tin của Dai Fu, trong lòng hẳn chợt bồn chồn.

Bởi vì trong ký ức của hắn, Dai Fu rất ít nói ra những lời không nắm chắc.

“Chuyện của ngày mai, ngày mai nói sau.” Nhẹ lắc đầu. Trần Phàm cũng không tiếp tục miên man suy nghĩ, lên xe dùng một tay nâng Điền Thảo lên.

Dai Fu cũng không ngăn cản Trần Phàm, mà vội phần phối hợp bước xuống xe.

Mất thấy Trần Phàm ôm Điền Thảo xuống xe. Dai Fu lắc lư bàn tọa kêu gọi, lên xe, ngồi vào vị trí tay lái. sau đó nhìn Trần Phàm làm ra động tác hôn gió: “Honey, ngày mai gặp lại.”

Dứt lời, Dai Fu đột nhiên đạp mạnh chân ga, chiếc Benz đầy tính năng nhất thời giống như con ngựa hoang thoát cương, trực tiếp xông ra ngoài, lẩn vào trong dòng xe cộ.

Nhìn chiếc xe biến mất, Trần Phàm một tay ôm Điền Thảo vào ngực, xoay người đi vào tiêu khu.

ở trên đường phố, Dai Fu thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy bóng lưng Trần Phàm rời đi, bên tai hồi tưởng lại câu nói của Điền Thảo trong quán bar, nàng dùng một loại giọng nói quý dị nói: “Mẹ nó, quyết tâm của cô cùng trí tuệ của cô khiến cho tôi phải giết mình, bất quá...hết thấy đều là phí công thôi, đời này cô nhất định sẽ say sưa mãi mãi.”

Dai Fu khẽ lẩm bẩm. Trần Phàm tự nhiên nghe không được.

Bởi vì thời gian đã khuya, trong tiểu khu cơ hồ không thấy bóng người, hắn ôm Điền Thảo, lại không có chút nào khó khăn, ngược lại đối với hắn mà nói, Điền Thảo từ nhỏ không đủ dinh dưỡng, nên thân thể có vẻ quá nhẹ.

Chẳng lẽ nha đầu kia còn chưa ngủ?

Biết rõ mỗi ngày dì Điền đều cũng đúng giờ đi ngủ. Trần Phàm nhìn thấy nhà của mình vẫn lóe ánh đèn, theo bản năng cho rằng Tô San chưa ngủ.

Nhẹ lắc đầu, Trần Phàm bước nhanh hơn, mấy phút sau đã đi tới cửa nhà.

Đúng như Trần Phàm đã nghĩ. Tô San vẫn chưa đi ngủ, nhưng làm cho Trần Phàm thật không ngờ chính là dì Điền bình thường vẫn có thói quen ngủ sớm cũng vẫn chưa ngủ, mà là đang ngồi trên ghế sofa bởi Tô San trò chuyện.

Lúc này trên mặt Tô San đã không còn thấy nửa điểm buồn bực, có chỉ là hưng phấn, vẻ mặt thần thái phi dương, tựa hồ đêm nay nàng cùng dì Điền tán gẫu thật phần vui vẻ, hưng phấn vô cùng, khuôn mặt mê người của nàng cũng hơi có chút đỏ lên, mang theo một tia ngượng ngùng, trong con ngươi lại toát ra một tia chờ mong.

Ngay khi Tô San cùng dì Điền tán gẫu đến cao hứng, tiếng mở cửa vang lên, hai người cơ hồ không hẹn mà cùng dừng cuộc nói chuyện phiếm.

Tô San trừng to mắt, vẻ mặt hưng phấn nhìn chằm chằm cửa, mà dì Điền lại đứng lên chuẩn bị đi lấy đôi dép cho Trần Phàm.

Ngay sau đó, Trần Phàm một tay ôm Điền Thảo, một tay cầm chìa khóa xuất hiện Ngay cửa.

Ngạc nhiên nhìn thấy trong tay Trần Phàm đang ôm một cô gái, con ngươi Tô San đột nhiên phóng lớn, vẻ hưng phấn trên mặt nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy, thân mình không thể khống chế run rẩy lên.

Mà dì Điền đầu tiên cũng ngẩn ra, theo sau sắc mặt đại biến: “Tiểu Thảo.”

Tiếng kinh hô từ trong miệng dì Điền truyền ra. dì Điền giống như tức giận. trực tiếp lao tới phía Trần Phàm.

“Trần thiếu, tiểu Thảo...làm sao vậy?” Vừa chạy tới trước người Trần Phàm, sắc mặt dì Điền tái nhợt, cả người run rẩy hỏi.

Nhìn thấy biểu tình khẩn trương của dì Điền. Trần Phàm hiểu được đối với dì Điền mà nói. Điền Thảo chính là tính mạng của dì. nếu Điền Thảo có gì không hay xảy ra. Trần Phàm dám cam đoan, dì Điền tuyệt đối sẽ không sống một mình trên đời này.

Theo ý nào đó mà nói. Điền Thảo là vương bản duy nhất trên đời này của bà.

“Dì Điền, dì không cần khẩn trương. Tiểu Thảo chỉ là bị mẫn cảm cồn mà thôi, tôi đã cho nàng uống thuốc, chấm đồ trên người rất nhanh sẽ biến mất.” Trần Phàm xin lỗi nói.

Mẫn cảm cồn?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Trần Phàm, dì Điền chợt nhẹ nhàng thở ra. sau đó lông mày nhíu chặt lại. nghiêm túc tới cực điểm: “Tiểu Thảo từ nhỏ mẫn cảm với cồn. cho tới bây giờ đều không uống rượu, hôm nay sao lại bị mẫn cảm cồn?”

“Là như vậy, hôm nay tiểu Thảo đến trường tìm tôi có việc, sau đó bạn học tôi gọi tôi ra ngoài chơi, tiểu Thảo cũng cùng đi.” Trần Phàm nói xong. lại giải thích: “Thật có lỗi. dì Điền, tôi không biết tiểu Thảo bị mẫn cảm cồn. cho nên không ngăn cản nàng uống rượu.”

“Không có việc gì. chuyện này cũng không trách cậu. ngược lại tôi còn phải cảm ơn cậu.” Dì Điền lắc lắc đầu. tuy rằng ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng lại nghi hoặc tới cực điểm: con gái của mình lực khổng chế luôn siêu cường, căn bản không có khả năng đi loại địa phương như quán bar. Đêm nay Chẳng những đã đi. còn uống đến say mềm?

Trong lòng tuy rằng cực kỳ nghi hoặc, nhưng dì Điền lại không nói ra. mà cùng Trần Phàm dìu Điền Thảo đến bên cạnh sofa.

Trên sofa, Tô San vốn bởi vì Trần Phàm mang về một cô gái mà thập phần cảm tức, bất quá sau đó liền nhìn ra. Trần Phàm mang cô gái về chính là con gái của dì Điền, vì thế tức giận biến mất hơn phân nửa. bất quá lại tò mò, Trần Phàm làm sao lại quen biết Điền Thảo.

Dù sao Ngay cả nàng còn chưa gặp qua Điền Thảo.

Tuy rằng trong lòng tò mò điểm này, nhưng Tô San cũng không lập tức hỏi Trần Phàm, mà lo lắng nói: “Dì Điền, xem ra tiểu Thảo muội bị mẫn cảm cồn thật nghiêm trọng. có cần đưa tới bệnh viện hay không?”

“Cảm ơn tiểu thư quan tâm. con gái tôi không có việc gì. thể chất nó vốn mẫn cảm như thế, nếu Trần thiếu đã cho nó uống thuốc, hẳn rất nhanh sẽ khỏe, không cần đến bệnh viện.” Dì Điền nói xong. sửa sang lại mái tóc rối trên trán Điền Thảo, sau đó nghĩ nghĩ nói: “Trần thiếu, cậu giúp tôi đưa tiểu Thảo lên lầu. đêm nay tiểu thư có chuyện muốn nói với cậu.”

Àn?

Ngạc nhiên nghe được lời của dì Điền. Trần Phàm không khỏi quay đầu nhìn về phía Tô San.

Đêm nay Tô San chỉ mặc một bộ áo ngủ bằng tơ, áo ngủ hơi mỏng manh, mơ hồ có thể nhìn thấy được phong cảnh bên trong, nhất là nàng không mặc nội y, hai viên đỏ Hồng trước ngực nổi bật rõ ràng mười phần. Đôi đùi trơn tuột dưới áo ngủ, dưới ánh đèn, trắng nuốt đập vào mắt người, mang theo hấp dẫn trí mạng.

Nhận thấy được ánh mắt mê hoặc của Trần Phàm, vẻ mặt Tô San kiêu mỹ đỏ bừng. xấu hổ nói: “Trần Phàm, anh đưa tiểu Thảo muội lên phòng khách đi. tôi ở trong phòng Ngủ chờ anh...”

Tôi ở trong phòng ngủ chờ anh...

Nói xong lời cuối CÙNG. thanh âm của Tô San đã nhỏ tới mức không nghe được, bộ dáng kiêu diễm ướn ắt. cho dù đứa ngọc cũng có thể nghe ra có ý tứ gì.

Nhìn Tô San chỉ mặc áo ngủ bằng tơ, nghe hương thơm đặc hữu của thiếu nữ trên người nàng. bên tai quanh quẩn lời nũng nịu của nàng. trong lòng Trần Phàm không khỏi rung động: hay là nha đầu đang muốn cùng mình làm cái kia sao?

Cuồng Lôi

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

89. Chương 89: Chặt Đứt Lưu Luyện?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Trong phòng ngủ, đèn lớn vẫn chưa mở, đèn tường tinh xảo trên vách tản ra ánh sáng màu trắng nhạt. Tô San tựa nửa người trên giường. một chân không an phận khoát lên mép giường. áo ngủ bằng tơ từ trên đùi nàng chảy xuống. lộ ra da thịt trong suốt, dưới ngọn đèn màu trắng nhạt chiếu xuống, làm cho người ta cảm thấy một loại hấp dẫn vô hình.

Tựa hồ không ý thức được vẻ mặt cùng tư thế của mình lúc này mê người đến cỡ nào, Tô San cũng không thay đổi tư thế, mà là hồi tưởng đến cuộc nói chuyện đêm nay cùng dì Diên, nghĩ tới chỗ xấu hổ, chỉ cảm thấy cả người một trận nóng rực. mị thái thể hiện thật rõ không thể nghi ngờ.

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng. Trần Phàm nhìn thấy ngọn đèn màu trắng nhạt cùng dáng vóc hấp dẫn của Tô San. nhưng trong lòng cũng không xúc động như trước, vẻ khô nóng trong bụng cũng như bị nước lạnh dập tắt.

Bởi vì...một màn trước mắt này, làm hắn nhớ tới cách đây không lâu. vị thượng hạng hôn thê này dùng sắc đẹp câu dẫn hắn tiến vào phòng ngủ lần đầu tiên, lại đi giấu kéo Ngay dưới gối nằm.

Tô San vốn đang hồi tưởng lại cuộc nói chuyện với dì Diên, nghe được thanh âm của mở, nhất thời quay về trong hiện thực, theo sau nhìn thấy Trần Phàm giống như làm kẻ trộm, thật cẩn thận đi vào phòng. cũng không hướng chính mình đi tới. không khỏi sửng sốt.

“Đồ ngốc, anh đứng nơi đó làm gì? Lại đây.” Sau thoáng ngây người, Tô San lại cảm thấy được Biểu hiện của Trần Phàm lúc này có chút buồn cười, bèn cười duyên hướng Trần Phàm vẫy vẫy tay.

Từng bị mắc mưu một lần. Trần Phàm làm sao lại dễ dàng tiếp tục bị gạt gẫm?

Nhìn bộ dáng vẻ mặt mị thái của Tô San. Trần Phàm cũng không nhúc nhích, ánh mắt không ngừng quét nhìn dưới gối nằm. cười khan nói: “Ngô, lão bà. bây giờ đã muộn, cô có việc gì cứ nói thẳng đi.”

“Trần Phàm, tôi làm cho anh sợ hãi đến như vậy sao?” Làm như nhìn ra Trần Phàm không muốn lại gần. Tô San nhin không được cau mày, tâm tình tốt đẹp nhất thời trở nên có chút không xong.

Trần Phàm khe khẽ thở dài: “Lão bà. xin tha thứ tôi nói thật, tình cảnh này làm cho tôi nhớ tới một màn của thời gian trước. Tục ngữ nói. một lần bị rắn cắn. ngày hôm đó tôi thiếu chút nữa bị cô dọa thành bệnh liệt dương. ai biết hôm nay cô có muốn lấy ra cây kéo sắc bén kia nữa hay không?”

Bệnh liệt dương?

Ngây người nghe được hai chữ này, Tô San không khỏi ngẩn ngơ, theo sau gương mặt càng thêm rõ ràng ửng đỏ, giống như rượu đỏ, muốn chảy ra nước.

Trong đầu hiện ra một màn ngày hôm đó, Tô San cũng nhin không được cười lên một tiếng, sau đó chậm rãi đứng dậy, nhỏ giọng nói: “Trần Phàm, chuyện ngày hôm đó là tôi không đúng. anh đừng để trong lòng. Hôm nay tôi muốn anh đến phòng ngủ của tôi. là muốn nói chuyện với anh một chút, mặt khác...

Nói tới đây, Tô San xấu hổ cúi đầu. theo sau lại lấy hết dũng khí. nhưng cũng không dám nhìn Trần Phàm, mà là lấy tay vò vò mép áo ngủ. dùng thanh âm cơ hồ nghe không rõ nói: “Mặt khác tôi đã nghĩ qua. chúng ta đã đính hôn. tựa hồ...tựa hồ có thể ngủ cùng một chỗ...”

Ân?

Ngạc nhiên nghe được lời Tô San. Trần Phàm không khỏi sửng sốt.

Mà Tô San nói xong lời này, giống như bị hư thoát, lại ngồi xuống giường. thân mình nhẹ nhàng run rẩy không nói. dù là hai tai cũng đều đỏ lên. dưới ngọn đèn chiếu xuống, làm kẻ khác mơ màng.

Do dự một chút, Trần Phàm hướng Tô San đi tới.

Nghe được tiếng bước chân nặng nề. khóe mắt nhìn thấy thân ảnh Trần Phàm cách mình ngày càng gần. trái tim Tô San kịch liệt nhảy mạnh, một loại cảm giác khẩn trương tràn ngập trong lòng nàng. đồng thời với khẩn trương. lại còn có một tia khát khao.

Thời gian giống như đang dừng lại ở một khắc này, Tô San khẩn trương ngừng thở.

Bàn tay thô dày che kín vết chai chậm rãi sờ vào trên trán Tô San. cùng lúc đó lời

nói của Trần Phàm cơ hồ làm Tô San hồng mắt vang lên: “Di. không phát sốt a..

Phát sốt?

Bên tai vang lên hai chữ này, thần kinh buộc chặt của Tô San đột nhiên thả lỏng. thân mình kịch liệt chấn động, ngẩng đầu. hung tợn nhìn Trần Phàm, phảng phất như muốn dùng ánh mắt đem Trần Phàm oanh giết: “Trần Phàm. anh..

Tựa hồ đoán được Tô San muốn bảo nổi. Trần Phàm không đợi Tô San phát tác, lập tức lui về phía sau một bước, sau đó giả vờ ngáp một hơi. nói: “Ngô, lão bà. thời gian không còn sớm. tôi không chịu được, đi ngủ trước, có chuyện gì ngày mai nói.”

Nói xong Trần Phàm không đợi Tô San đáp lời. lòng bàn chân như nhún ga. trực tiếp chuồn ra khỏi phòng.

Nhìn bộ dáng vô sỉ của Trần Phàm, bên tai vang lên lời nói khiến kẻ khác nghiêng răng của hắn. Tô San tức giận đến cả người run lên.

Nhưng mà cùng lúc này, biểu diễn tràn ngập rung động trên sân khấu đêm nay của Trần Phàm, cũng tiếng tru thê lương hiện lên trong đầu nàng. làm thân thể mềm mại của nàng kịch liệt chấn động, tia bất mãn cùng tức giận trong lòng nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Trần Phàm, anh không thể trở trước mặt tôi biểu hiện ra sự chân thật của anh sao?” Khi Trần Phàm sắp chạy ra khỏi phòng, thanh âm của Tô San đột nhiên vang lên.

Nghe được lời này của Tô San. bước chân Trần Phàm trong nháy mắt dừng lại, trong lòng không khỏi chấn động.

Nhìn thấy bước chân Trần Phàm dừng lại. Tô San nhịn không được đứng dậy, nhẹ nhàng đi về hướng Trần Phàm.

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước, năm bước...

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên bên tai Trần Phàm không ngừng. hắn cũng không quay đầu lại. mà hơi nhíu mày, trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì. biểu tình hi hi ha ha trước đó không còn sót lại chút gì.

Đột nhiên, hương thơm đặc hữu của thiếu nữ từ phía sau truyền đến. dừng mãnh tràn vào trong mũi Trần Phàm, nhưng không gợi lên lửa dục của hắn.

Theo sau Ngay khi Trần Phàm dự định xoay người, Tô San đi tới sau lưng Trần Phàm, đưa cánh tay ngọc ôm lấy Trần Phàm, cả người trực tiếp dán sát người hắn. khuôn mặt dán vào lưng hắn nhẹ nhàng ma sát. đồng thời nhỏ nhẹ nói: “Trần Phàm, tôi đã biết, người khiêu vũ cuối cùng đêm nay chính là anh.”

Cảm giác được thân thể mềm mại nhu nhược phía sau. cùng với hai ngọn núi đè ép, trong bụng Trần Phàm chợt khô nóng, rồi đột nhiên dâng lên. bất quá trước lực khổng lồ chế ngự của hắn. về khô nóng kia rất nhanh biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. trên mặt cũng không có chút tà niệm.

Trong lòng ngậm thở dài, Trần Phàm rất rõ ràng, hơn phân nữa là Lý Dĩnh đem tin tức nói cho Tô San.

Không suy nghĩ vì sao Lý Dĩnh lại lật lọng, cũng không phủ nhận lời Tô San. Trần Phàm nhẹ nhàng nắm lấy tay Tô San. hơi dùng sức, trực tiếp tách ra sau đó xoay người. nhìn khuôn mặt mê người của Tô San. cười khổ nói: “San San. tôi không phải cố ý giấu diếm cô...”

Không đợi Trần Phàm nói xong. Tô San trực tiếp vươn tay, ngăn Ngay miệng Trần Phàm, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Trần Phàm, tôi cũng không muốn biết vì sao anh phải giấu diếm tôi. tôi chỉ muốn biết quá khứ của anh.”

Quá khứ?

Ngây người nghe được hai chữ này, khóe mắt Trần Phàm kịch liệt nhảy lên.

Không! Trần Phàm cau mày, tựa hồ đang lo lắng có nên nói cho Tô San nghe hay không.

Nhìn thấy bộ dáng can mày của Trần Phàm. Tô San nhẹ giọng nói: “Trần Phàm, tôi thừa nhận Ngay từ đầu. tôi thật chân ghét anh. đó là một sự chân ghét phát ra từ sâu trong nội tâm. Bởi vì... cho tới nay, vị hôn phu như anh. liền Giống như một tòa núi lớn đặt trong lòng tôi. mang đến áp lực mà tôi không hiểu nổi. Dưới áp lực, tôi vô hình trung đối với người khác giới sản sinh một loại cảm xúc bài xích mãnh liệt. Mà vì tôi muốn phản đối hôn sự này, từng cãi nhau với cha mẹ tôi. thậm chí còn rời nhà ra ngoài ờ. Nhưng hết thấy chẳng thấm vào đâu. vô luận là mẹ của tôi từ nhỏ vốn yêu thương tôi. hay là cha tôi vẫn luôn nghiêm túc với tôi. đều trình trọng nói cho tôi biết, đời này tôi nhất định phải làm vợ của anh. đây là số mạng, không thể thay đổi.”

“Khi hết thấy phản kháng đều phí công vô ích sau một thời gian. tôi cơ hồ mỗi tối nằm trên giường đều không kim lòng được mà khóc, tôi cũng không biết vì sao mình lại khóc, chỉ là cảm giác rất ỳ ạch. Rất nhiều lần. tôi cũng từng tự hỏi mình, tôi dựa vào cái gì kể từ khi sinh ra. liền phải gả cho Trần Phàm anh? Mà mỗi một lần khóc, tôi càng chân ghét anh thêm một tầng. Nói tới đây, Tô San tựa hồ lâm vào trong hồi ức. thân thể mềm mại nhịn không được nhẹ nhàng run rẩy lên. trước mắt hiện ra một mảnh hơi nước, bộ dáng nhìn thật đáng thương.

Một mặt yếu ớt của Tô San, làm sắc mặt Trần Phàm thật khó coi. cho tới nay, sự tự trách cùng áy náy che giấu thật sâu trong nội tâm giống như một cây dao sắc bén. đâm vỡ nát nội tâm dơ bẩn của hắn. đau đớn không thôi.

“Tô San. cô nói rất đúng, cô không có nghĩa vụ phải gả cho một người không thuộc về thế giới này như tôi.” Chậm rãi nhắm mắt lại. thanh âm Trần Phàm khàn khàn nói: “Tôi biết, cô là bị áp lực của cha mẹ, mới không cam lòng mà chịu đáp ứng ở cùng một chỗ với tôi. Cô yên tâm. từ nay về sau. tôi sẽ không tiếp tục xuất hiện trong sinh hoạt của cô, còn về phần cha mẹ cô, tôi sẽ đi nói. bọn họ tuyệt đối sẽ không trách cô.”

Ngạc nhiên nghe được Trần Phàm nói lời này, thân thể Tô San run rẩy thật mạnh, lập tức như cố gắng giải thích điều gì.

Không đợi Tô San mở miệng. Trần Phàm lộ ra dáng tươi cười, cười đến có chút chua xót: “Tô San. tôi quả thật không có tư cách ở chung một chỗ với cô, cô thuần khiết giống như thiên sử. mà tôi dơ bẩn như nước thối trong cống ngầm. Chúng ta ở chung một chỗ vốn là sai lầm.”

Dứt lời, Trần Phàm Ngay tại chỗ quay đầu.

Liền muốn rời đi sao?

Phải không, do chính mình chung quy không thuộc về thế giới này.

vẫn là trở lại thế giới dơ bẩn hắc ám kia đi, nơi đó mới là nơi tốt nhất cho mình thuộc về.

Dưới ánh đèn. bước chân Trần Phàm nhìn như kiên quyết, trên thực tế lại xen lẫn một tia không muốn.

Hơn một tháng ở chung, hắn đã dần dần thói quen mỗi ngày cùng Tô San tranh cãi. cũng đã thói quen mỗi lúc trời tối đứng giờ trở về ngôi nhà thuộc về hắn và Tô San.

Mà sự hờn dỗi của Tô San, tính cách hiếu chiến cố chấp, giống như dòng suối nước trong suốt, rửa sạch sự dơ bẩn trong nội tâm của hắn. để cho hắn dần dần rời xa vực sâu hắc ám. dần dần đi hướng quang minh. Tô San tồn tại. ngôi nhà này tồn tại. để cho hắn cảm giác mình không phải là một gốc xương rỗng hoang vu, không hợp cùng thế giới này.

Trong khoảng thời gian này tới nay, hắn đang thích loại cảm giác này đồng thời cũng vì sự ích kỷ của mình mà cảm thấy áy náy - Bóng tối cùng sự dơ bẩn trong lòng mình, cuộc sống từng thối nát không chịu nổi. mà Tô San lại thuần khiết như một thiên sử. sự trong veo của nàng Giống như không trung cũng dãy Himalaya. Chính mình không có tư cách ở chung một chỗ với cô gái như vậy, càng không thể làm bẩn nàng.

Nhưng trong lòng đối với ngôi nhà này đã sản sinh một tia lưu luyến, làm cho Trần Phàm lựa chọn ích kỷ, đồng thời cũng kiệt lực che giấu, không hi vọng Tô San hiểu biết quá khứ của mình...

Nhưng khi lần đầu tiên hôm nay Tô San nói ra lời trong nội tâm. Trần Phàm đột nhiên cảm giác được, bởi vì sự ích kỷ của mình mà đối đãi Tô San như thế. điều này thật quá không công bình.

Thân thể Tô San hắn biết rõ, cô bé này đã đủ khổ sở, nàng hắn nên có cuộc sống hạnh phúc, hưởng thụ năm tháng thanh xuân dâng trào.

Trong đầu hiện lên tất cả chuyện này, Trần Phàm chậm rãi nhắm hai mắt lại, tia lưu luyến trong lòng bị một con dao chặt đứt. không còn sót lại chút gì.

Nhìn bóng lưng trắng trẻo kia. cảm thụ được sự cô độc toát ra. nước mắt giống như chuỗi trân châu lướt qua trên gương mặt Tô San. nàng nắm chặt hai tay, tê tâm liệt phế hô to: “Trần Phàm, anh là đại lừa gạt. anh từng cho tôi ba lần cơ hội để đồng ý, tôi còn chưa sử dụng lần nào, anh đã nghĩ Bỏ đi không thừa nhận. Hiện tại tôi dùng một lần cơ hội yêu cầu anh lưu lại. tôi không cho phép anh đi. anh có nghe rõ không, tôi không cho phép.”

Cuồng Lôi

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

90. Chương 90: Vật Thay Thế.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Tôi không cho phép anh đi!

Lời nói của Tô San giống như tiếng sấm bình thường. nổ vang ở bên tai của Trần Phàm, khiến cho hắn không kịp lòng được đành phải dừng bước. Thoáng quay đầu lại nhìn Tô San đang khom lưng thất thanh khóc, Trần Phàm trong lòng hung hăng run lên.

Chứng kiến Trần Phàm dừng bước. Tô San nhanh như một cơn gió lốc, cấp tốc lao về phía Trần Phàm.

Nhìn Tô San đang hướng về phía mình chạy vội đến. Trần Phàm theo bản năng Dang rộng hai tay ra. Ngay sau đó, Tô San trực tiếp nhào vào lồng ngực của Trần Phàm, gắt gao ôm chặt lấy hắn. giống như đang ôm đồ vật trân quý nhất trên đời: “Tôi...không cho phép anh đi.”

Trần Phàm theo bản năng vươn tay, khẽ vuốt mái tóc trên đầu Tô San. đồng thời nhẹ nhàng thở dài. Theo ý nào đó mà nói. thì bản thân hắn cũng không muốn rời khỏi đây. Bởi vì nơi này trong bất tri giác đã mang lại cho hắn cảm giác ấm áp như một gia đình. Nhưng...nếu đem quá khứ hắc ám dơ bẩn của mình nói cho cô gái trước mắt này nghe, thì hoàn toàn sẽ làm vấy bẩn nội tâm ngây thơ trong trắng của cô gái. khổ trái tim thuần khiết liền sẽ bị dập nát ở trong tay mình. Đó là chuyện tình Trần Phàm tuyệt đối không muốn nhìn qua.

Trong đầu hiện lên suy nghĩ này, Trần Phàm lại không khỏi thở dài...

Tựa như cảm nhận được Trần Phàm đang muốn nói gì đó, đột nhiên Tô San ngẩng đầu lên. nhìn thẳng vào khuôn mặt vuông vắn của Trần Phàm. gần từng chữ: “Tôi chỉ nói là tôi từng chán ghét anh mà thôi, cũng không có nói bây giờ còn chán ghét anh. Ngoài ra. nếu anh không muốn cho tôi biết quá khứ của anh. vậy sau này tôi sẽ không hỏi nữa.”

“Tô San. kỳ thật....cô không cần phải...ủy khuất chính mình, lừa dối tôi làm gì.” Trần Phàm nhẹ nhàng sửa lại mấy sợi tóc rối bay trên trán Tô San. thản nhiên nói.

Vừa nghe thấy Trần Phàm nói như thế. Tô San nhất thời nhớ đến. thời gian buổi tối theo trong miệng Lý Dĩnh biết được người biểu diễn bài múa cuối cùng trong dạ hội nghênh tân kia chính là Trần Phàm xong. tâm tình của Tô San luôn luôn hết sức phức tạp. Một bên nàng cảm thấy khiếp sợ vì người biểu diễn bài múa kia không ngờ chính là Trần Phàm, một bên nàng cảm thấy đau lòng vì cái thân ảnh thê lương mà cô độc, đứng ở trên khán đài lúc đó.

Trên đường quay về, nàng đang hồi tưởng lại quãng thời gian qua mình và Trần Phàm sống chung cùng nhau. Nàng nhớ tới phần quà độc đáo mà Trần Phàm tặng cho nàng vào hôm sinh nhật, cũng nhớ tới chuyện sau khi nàng diễn xuất thất bại. Trần Phàm đã nhắn tin cổ vũ tinh thần cho nàng.

Khi nhớ lại hết thấy mọi chuyện....đột nhiên nàng cảm giác được, chính hần một vị hôn phu tuy rằng không có chút phong độ thân sĩ. không biết nhường nhịn cho mình, nhìn qua bề ngoài thì hần đối với chính mình luôn luôn thờ ơ, nhưng trên thực tế hần luôn luôn âm thầm quan sát chính mình, hơn nữa mỗi khi đến thời điểm mấu chốt, hần đều cấp cho mình những điều kinh hi không tưởng.

Cứ việc những điều kinh hi kia bản thân mình không muốn. Nhưng hần đã nói rằng...hần có thể vì mình mà trả giá thật nhiều! Có suy nghĩ này, sau khi về nhà Tô San liền tìm đi Điền gố đầu nói chuyện thâu đêm. Cả quá trình nói chuyện nhìn nàng như không một chút hoảng sợ, nhưng trên thực tế. Tô San trong lòng khẩn trương không thôi.

Mà đi Điền còn nói một câu như thế này: “Tiểu thư. kỳ thật....Trần thiếu phi thưởng vĩ đại. hơn nữa cậu ấy rất quan tâm đến tiểu thư!”

Câu nói này đã khiến cho Tô San hạ quyết tâm—Nếu như chính mình hiện giờ đã không còn chán ghét hần như trước, hơn nữa ở sâu trong nội tâm cũng bắt đầu chậm rãi chấp nhận thân phận của vị hôn phu này. Như vậy mình nên hảo hảo cùng hần nói chuyện, hiểu thêm về quá khứ của hần. để thay đổi một chút mối quan hệ giữa hai người.

Mình đang lừa dối hần sao? Tô San theo bản năng tự hỏi chính mình. Theo sau, trong lòng nàng rất nhanh đã tuôn ra một cái đáp án. Có được đáp án chính xác, Tô San liền khẽ lắc đầu: “Trần Phàm, tôi không phải đang nói dối anh. mà tôi muốn thử chấp nhận anh. Nhưng...anh cũng biết đó, từ trước tới nay anh đối với tôi có tầm ảnh hưởng quá lớn. tôi cần phải có thêm thời gian.”

Lời nói của Tô San giống như một dòng nước ấm bình thường. tưới lên trên khoả trái tim băng sương nhiều năm qua của Trần Phàm, khiến cho hần cảm nhận được một chút hơi ấm. Thoảng hít sâu một hơi. bỗng nhiên Trần Phàm bày ra vẻ tươi cười khiêu khích nói: “Lão bà ngoan! Anh chỉ chòng ghẹo em một chút mà thôi, không nghĩ tới em phản ứng mãnh liệt như thế. Xem ra...đời này em nhất định là không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của anh nữa rồi.”

Nguyên bản vì chuyện Trần Phàm muốn rời đi. mà Tô San tổn thương tâm tình, lúc này bỗng nhiên nghe thấy Trần Phàm nói như thế, đầu tiên nàng trợn tròn hai mắt. vài giây đồng hồ sau mới kịp phản ứng. lập tức vùng đôi phản quyền trắng nõn lên đâm tới Trần Phàm: “Anh là tên hỗn đản!”

“Tục ngữ nói đàn ông không xấu thì đàn bà không thương. Nếu anh không hỗn đản. thì làm sao em sẽ hướng anh thiệt tình thổ lộ đây? Ừm. không chỉ thổ lộ đơn giản như vậy, mà lại còn lãng phí mất một lần cơ hội nữa ah!” Trần Phàm buông lỏng thân thể, tùy ý để cho đôi phản quyền mềm mại của Tô San đâm vào người mình, nhàn nhõ nói.

Nghe thấy Trần Phàm buông lời vô sỉ. nổi thương tâm trong lòng Tô San nhanh chóng biến mất. cướp lấy chính là diễn cảm phần nộ: “Trần Phàm, anh quả thực đúng là cái thứ vô sỉ!”

“Lão bà ah! Anh không những vô sỉ mà còn lưu manh háo sắc nữa cơ.” Trần Phàm dường như Chẳng thèm quan tâm. tiền đà ôm lấy Tô San nói: “Em đều đã thổ lộ rồi. nếu không ngại thì rên sát luôn khi còn nóng. đêm nay khí trời thanh mát. ánh trăng sáng tỏ, rất thích hợp làm công tác vận động trên giường...”

“Anh lẩn ra!” Tô San tức giận đến mức khuôn mặt nhón trắng bệch ra. theo bản năng đánh đấm lên ngực Trần Phàm, nào ngờ lần này Trần Phàm không có đứng nguyên tại chỗ, chờ để bị đánh. Mà hấn uốn cong người như một con lươn, trực tiếp né tránh đi.

“Được rồi, lão bà ngoan. tâm ý của em như thế nào anh đã biết rồi, chuyện tình nôi dôi tông đường luôn luôn phải làm. bất quá cũng không cần nóng vội nhất thời, chọn ngày lành tháng tốt làm tiếp cũng không có muộn.” Trần Phàm không muốn dây dưa thêm nữa. mà lựa chọn rời đi: “Tối nay anh hơi mệt. chúc ngủ ngon!”

Tô San lẳng lặng đưa mắt nhìn Trần Phàm tiến vào phòng ngủ của hấn. không có đuổi theo, nhưng trong lòng thì đang âm thầm tự hỏi chính mình: “Vì sao hấn phải đánh trống lảng, giấu diếm chuyện quá khứ nhỉ? Rốt cuộc đâu mới là con người chân thật nhất của hấn đây?”

Trở lại phòng ngủ của mình, châm một điếu thuốc lá. Trần Phàm hung hăng rít một hơi. Khói thuốc mông lung vườn quanh khuôn mặt của Trần Phàm, trong bóng đêm. diễn cảm trên mặt của hấn phi thường phức tạp, trong đầu không khỏi dần dần hiện ra. lời nói của cha hấn đã từng nói với chính hấn: “Tiểu Phàm, ta biết tính tình của con giống ông nội. cố chấp, một khi đã quyết định thì cho dù trời có sập xuống cũng sẽ không thay đổi. Nếu con không muốn đến Đông Hải. như vậy ta cũng sẽ không cưỡng ép. Bất quá....Ta hy vọng con hãy lắng nghe ta kể xong một câu chuyện này.”

“Cha nói đi.”

“Con cũng biết, ngày trước ta có tham gia chiến trường. ở trên chiến trường. Tô Thanh Hải cha của San San vì che chắn cho ta mà đã trúng đạn. đồng dạng ta cũng đưa hấn từ trong đồng người chết đi ra ngoài. Chúng ta là chiến hữu sinh tử. ta tin tưởng, loại tình cảm này con có thể cảm nhận được.”

“Đương nhiên, đây không phải điểm chính. Ta muốn nhắc nhở con chính là. ta trừ bỏ cùng Tô Thanh Hải là chiến hữu sinh tử ra. mẹ của con cùng vợ Tô Thanh Hải cũng là hảo tỷ muội. Mà hôn sự này của hai đứa. cũng là do mẹ con cùng vợ Tô Thanh Hải ước định với nhau.”

Lúc ấy, nghe cha nói như vậy thì Trần Phàm kinh ngạc không thôi. Cho tới hôm nay, hấn đều nghĩ rằng hôn sự giữa mình và Tô San đều là do hai lão già này ước định, dù sao hai người cũng là chiến hữu sinh tử. Trong lúc vượt qua mũi tên hòn đạn. toan tính đến chuyện cưới xin cho con cái mình cũng là bình thường.

Nhưng....Trần Phàm còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thì câu nói kế tiếp của lão nhân gia. đã khiến cho hấn hoàn toàn khiếp sợ, thế nên cuối cùng vẫn phải quyết định tìm đến Đông Hải.

“Năm xưa, ta và Tô Thanh Hải cùng chung chiến trường, mà mẹ con cùng vợ Tô Thanh Hải đều ở phía sau chăm sóc người bị thương. các nàng đều là quân y. Con cũng biết, quân y là một thứ công tác phi thường nguy hiểm. nhất là ở thời kỳ chiến tranh.”

“Vợ Tô Thanh Hải là một người phụ nữ có tâm địa rất thiện lương, hơn nữa kĩ năng chức nghiệp thượng ngày cũng là nhất lưu. Vì cứu tính mạng của các chiến sĩ. nàng thậm chí còn dám buông thả tính mạng của chính bản thân mình. Cũng chính bởi vì thái độ nghiêm khắc với công tác, mà ở trong một lần chiến đấu. vì cứu binh sĩ bị thương, nàng đã rơi lại phía sau. bị quân địch truy sát. thân trúng hai phát đạn.”

“Không thể không nói. năm ấy vận khí của nàng rất tốt. viên đạn cũng không bắn trúng phương vị trí mạng, để cho nàng may mắn thoát chết. Bất quá....Hai vết thương kia để lại rất nhiều di chứng ảnh hưởng. Sau lần bị thương đó, thân thể của nàng trở nên cực kỳ yếu kém. thậm chí sau khi chiến tranh kết thúc, trong lúc nàng cùng Tô Thanh Hải tham gia kiểm tra sức khỏe, thì bác sĩ đã từng nói: “Lấy tính chất thân thể của nàng hiện giờ, đời này sẽ không thể sinh con đẻ cái. nếu không nhất định là sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“Lúc ấy, sau khi biết được tin tức này, nàng khẳng khái muốn chia tay cùng Tô Thanh Hải. nhưng Tô Thanh Hải lại kiên quyết muốn cùng nàng kết hôn. cuối cùng hai người vẫn kết hôn. Nhưng...bởi vì thân thể của nàng quá mức yếu kém. cho nên Tô Thanh Hải vẫn luôn không có con cái.”

“Sau khi mẹ con biết nàng không thể sanh đẻ. liền đi thăm nàng, hơn nữa còn an ủi. khi nào muốn sanh nhi đồng. thì hai người sẽ cùng nhau sanh! Cứ như vậy, hai người họ đã cùng nhau ước định kế hoạch đính hôn.”

“Mẹ con nằm mơ cũng thật không ngờ, hành động này của mình, đã chôn vùi đi tính mệnh của vợ Tô Thanh Hải—Sau khi mẹ con tìm đến nói chuyện cùng vợ Tô Thanh Hải xong, vợ Tô Thanh Hải liền thương lượng với Tô Thanh Hải rằng muốn sanh em bé. Ngay từ đầu. Tô Thanh Hải đã kiên quyết phản đối. nhưng cuối cùng vẫn không thể ngăn cản được lòng khát khao làm mẹ của nàng. nên đành phải chấp thuận. Bất quá hẳn vẫn nhắc nhở một câu. nếu như đến lúc sanh em bé mà ảnh hưởng tới sinh mệnh của nàng, thì hẳn sẽ quyết đoán buông tha đứa trẻ.”

“Tô Thanh Hải nghĩ như vậy, nhưng vợ hẳn thì hoàn toàn bất động. nàng nghĩ cho dù phải hy sinh tánh mạng thì cũng muốn lưu lại đứa bé. Nhưng...Lão thiên vô tình, vợ Tô Thanh Hải cùng đứa bé chưa kịp chào đời. ở một ngày nào đó đã rời bỏ nhân gian...”

“Vậy Tô San là?”

“Tô San là người vợ thứ hai của Tô Thanh Hải sanh ra. Trước khi cưới nhau. Tô Thanh Hải đã thề thốt, nếu hai người chung sống cùng nhau, thì nhất định phải sanh được một đứa bé gái. để Tương lai còn gả cho con....Khi đó con đã chào đời. Lúc ấy, người phụ nữ kia đối với Tô Thanh Hải thương mến vô cùng, cho nên cũng liền đáp ứng không một chút do dự.”

“Nhiều năm qua. người đàn bà kia có đổi ý hay không thì ta không biết, nhưng có thể khẳng định chính là. vì lời hứa hẹn năm đó, mà nàng cùng Tô San đều đang gánh vác trách nhiệm thay cho người vợ cùng đứa con đã chết ngày trước của Tô Thanh Hải.”

“Có thể nghe đến đây, ý niệm không muốn đi trong đầu con sẽ càng thêm kiên định. Nhưng...con đã từng nghĩ qua hay chưa, vô luận Tô Thanh Hải hay là người vợ hiện giờ của hẳn. vì muốn hoàn thành lời hứa năm xưa. mà đã phải tận lực chờ đợi suốt nhiều năm qua. chỉ là vì muốn đem con gái của bọn hẳn gả cho con thôi. Nếu hôm nay con từ chối hôn sự này, đối với hai người bọn họ, đối với người vợ cùng đứa trẻ đã chết trước kia. có phải hay không là quá tàn nhẫn?”

Bởi vì lão nhân gia thương thuyết một phen, cho nên cuối cùng Trần Phàm cũng lựa chọn đi tới Đông Hải.

Trước khi đến đây, hẳn đã từng nhủ thầm trong lòng: “Tuyệt đối sẽ không để cho cô gái kia bị tổn thương. Chẳng sợ là phải làm địch nhân cùng toàn bộ thế giới, cũng sẽ không do dự....”

Cuồng Lôi

Cực Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

91. Chương 91: Băm Thành Thệt Vụn Cho Chó Ăn?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Đêm đã khuya, một vầng trăng lạnh treo trên bầu trời đen nhánh, ánh sáng dịu dàng rơi trên phố lớn ngõ nhỏ, giống như bao phủ thêm cho tòa thành thị phồn hoa một lớp áo màu bạc, nơi nơi đều là một mảnh màu bạc chói sáng.

Trong một tòa biệt thự phong cách Châu Âu vùng ngoại thành Đông Hải.

Sở Qua bọc một khăn tắm màu trắng, ngâm một miếng thuốc lá, ngồi trên ghế sofa.

Bởi vì không mở đèn, ánh sáng trong phòng khách rất yếu, ngọn lửa điếu thuốc thật rõ ràng, ẩn chiếu khuôn mặt tràn ngập vẻ ngang ngược của Sở Qua. làm cho người ta mơ hồ nhìn thấy được gương mặt hẳn lúc này, nét mặt hưng phấn.

Đột nhiên, tiếng bước chân rất nhỏ vang lên Ngay cửa đại sảnh biệt thự, tiếng bước chân từ xa đến gần. một bóng đen giống như u linh mơ hồ đi tới trước mặt Sở Qua. cúi đầu nói: “Sở thiếu.”

Thanh âm thình lình cất lên làm cho Sở Qua vốn đang trong sự hưng phấn vì có thể kết giao với Trần Phàm chợt nhúu mày: “Có chuyện ài sao?”

“Vừa rồi tôi nhận được điện thoại của mẹ nuôi cậu, trong điện thoại bà nói cho tôi biết, gần đây thật không yên ổn, muốn cậu bình thường nên ít ra ngoài.” Nam nhân lặng lặng đứng nơi đó, hơi thở morna manh, nếu không cân thận lắng nghe, căn bản không thể nghe được, hơn nữa một thân trang phục của hắn màu đen, cà người giống như sát nhập vào trong bóng đêm, có chút quỷ dị.

Sở Qua không phải là một người thích yên lặng, trên người của hắn có sự bữa bãi cùng tinh thần phấn chấn đặc hữu của tuổi trẻ, lúc này nghe được nam nhân vừa nói như thế, không cho là đúng cười cười: “Có Nhất Dao ca bảo hộ tôi. người nào dám tìm tôi xui xẻo?”

Nam nhân nhúu mày, hắn thật ra rất rõ ràng, mẹ nuôi của Sở Qua là Hoàng Phủ Hồng Trúc làm việc luôn luôn lo xa nghĩ rộng, nếu nói gần đây không yên ổn, như vậy tự nhiên xảy ra đại sự, vì thế hắn thoáng do dự. vẫn nhắc nhở: “Sở thiếu..

“Tốt lắm. Nhất Dao ca, tôi sẽ nghe lời mẹ nuôi, không có việc ài sẽ không chạy loạn.” Sở Qua dụi tắt tàn thuốc, khoát tay nói.

“Sở thiếu, cậu không đi Hàng Châu sao?” Nam nhân cũng rất rõ ràng, lúc này ở trong quán bar BBS, Sở Qua cùng Tiêu Phong đã nói sẽ cùng Trần Phàm đi Hàng Châu. Điều này làm cho hắn có chút lo lắng, hắn quá hiểu rõ về Sở Qua, biết rõ Sở Qua là người khư khư cố chấp, dù là người được xưng độc xà như Hoàng Phủ Hồng Trúc đều không có biện pháp với Sở Qua, lúc này tuy rằng Sở Qua mặt ngoài đáp ứng, nhưng nội tâm nghĩ như thế nào, hắn cũng không nắm chắc.

Sở Qua lắc lắc đầu: “Mẹ nuôi đã nói gần đây không yên ổn, nhất định sẽ gặp nguy hiểm, tôi tự nhiên phải nghe lời của bà.”

Tuy rằng cảm thấy được tính cách Sở Qua đột nhiên thay đổi có chút quỷ dị, nhưng nam nhân cũng không nói gì nữa, mà là trầm mặc không nói.

“Đi, giúp tôi mở đèn.” Sở Qua cười nói: “Đêm nay tâm tình của tôi thật tốt, theo cùng tôi uống vài ly.”

Nam nhân gật gật đầu, trực tiếp xoay người. giúp Sở Qua đi mở đèn lớn trong phòng khách, mà Sở Qua trong lúc rót rượu, đem một viên thuốc ném vào trong một ly, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta lú lười.

Không phát hiện được sự mờ ám của Sở Qua, nam nhân vừa mở đèn lên, lập tức I hướng sô pha đi tới.

Dưới ánh đèn. hình thể nam nhân thoạt nhìn cũng không khô ngô, ngược lại thân thể hắn có chút thấp bé, dáng người cũng hơi có vẻ phong phanh, bất quá đôi chân cực kỳ trắng kiện, cùng thân hình phong phanh hoàn toàn ngược lại. nhìn qua rất không nhịp nhàng.

Nói chunạ, người có đôi chân trắng kiện, sức bật đều rất mạnh, thanh niên hiển nhiên thuộc về loại người như thế.

Nhưng.. .điều mà thanh niên hấp dẫn người ta nhất chính là cánh tay trái của hắn.

Chính xác ra, hắn không có cánh tay trái.

Đúng vậy, cánh tay trái của hắn tựa hồ bị vũ khí sắc bén nào đó trực tiếp cắt đoạn, ống tay áo trống rỗng.

Dù thanh niên chỉ có một cánh tay, nhưng Sở Qua rất rõ ràng, ở cả Đông Hải thậm chí phân nửa thế giới ngầm phía nam. người có thể tiếp được một đao của thanh niên có thể đếm được trên đầu ngón tay Độc Nhất Dao.

Tùng, trong vòng một đêm, sát thần dùng khoai đao thu gặt một trăm lẻ tám mạng người.

“Nhất Dao ca, đêm nay có thể kết giao Trần ca, không thể bỏ qua công lao của anh, tôi mời anh một ly.” Sở Qua bưng ly rượu lên. nhẹ nhàng lay động một chút, sau đó đưa tới trước người Độc Nhất Dao.

“Phanh.”

Thanh âm ly rượu va chạm vang lên trong đại sảnh, mắt thấy Độc Nhất Dao đổ hết ly rượu vào trong bụng, trong lòng Sở Qua âm thầm hưng phấn, gương mặt lại không hề phát sinh biến hóa. mà một hơi uống cạn ly rượu.

Theo sau, hai người lại liên tục uống hết ba ly, chờ khi Sở Qua tiếp tục rót rượu cho Độc Nhất Qua lần thứ năm. Độc Nhất Dao đột nhiên cảm thấy đầu mình choáng váng, tầm mắt cũng trở nên bắt đầu mơ hồ, trước mắt xuất hiện nhiều hình ảnh của Sở Qua.

Làm như đã nhận ra vẻ biến hóa của Độc Nhất Dao, Sở Qua buông chai rượu cực nhanh, thả người nhảy lên. lui nhanh về phía sau. Cùng lúc đó, Độc Nhất Dao tựa hồ ý thức được điều gì, theo bản năng thò tay tới gần Sở Qua. lại cảm thấy cả người mềm nhũn, không còn chút khí lực, căn bản không thể động đậy.

“Nhất Dao ca, xin lỗi, hành trình Hàng Châu tôi nhất định phải đi.” Sở Qua nguyên bản lo lắng Độc Nhất Dao hiểu rõ mưu kế của mình, vì hoàn thành mệnh lệnh của mẹ nuôi, sẽ không tiếc hết thầy trò giá đánh hấn ngất xiu. lúc này thấy Độc Nhất Dao hoàn toàn mất đi năng lực hành động, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Sờ...Sờ thiếu, mẹ nuôi của cậu nói Thanh bang đối với địa bàn của Hồng Trúc bang rình rập đã lâu, lần này Thanh bang nội ứng ngoại hợp, tình huống thật không lạc quan, mà Hàng Châu lại là một trong những cứ điểm chủ yếu của Thanh bang, cậu đi Hàng Châu chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp, xin Sở thiếu hãy nghĩ lại.” về mặt Độc Nhất Dao lo lắng nói, hấn biết rõ, với tình hình trước mắt. nếu Sở Qua bị người của Thanh bana bắt đi, trở thành con tin, vậy đối với Hoàng Phủ Hồng Trúc hay Hồng Trúc bana mà nói, đều là một sự dả kích thật lớn.

Sở Qua không cho là đúng lúc đầu nói: “Nhất Dao ca, ngày mai nữ nhân gọi là Dai Fu cũng sẽ đi, thân phận của nàng anh cũng biết, bên người không thiếu bảo tiêu, mặt khác.. .anh cũng nói, Trần ca sâu không lường được, cho nên an toàn của tôi anh không cần phải lo lắng. Anh Ngủ một giấc đi. hai ngày sau tôi sẽ trở lại.”

Nhìn ra tín niệm nhất quyết của Sở Qua, sắc mặt Độc Nhất Dao trở nên cực kỳ khó coi. còn muốn nói điều gì. kết quả được tính hoàn toàn phát tác, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Trước đó không lâu, từ sau khi giá nhà ở Hàng Châu vượt qua Yên Kinh cùng Đông Hải trở thành đứng đầu đại lục, Hàng Châu hoàn toàn hấp dẫn sự chú ý của nhân dân cả nước.

Mà cũng giống như rất nhiều đại đô thị, Hàng Châu cũng có khu nhà giàu thuộc về mình.

Cứu Khê Mân Côi Viên là một khu nhà giàu nổi tiếng của Hàng Châu.

Cứu Khê Mân Côi Viên bằng vào phong cách kiến trúc độc đáo cùng hoàn cảnh tao nhã. vừa ở giới bất động sản cạnh tranh kịch liệt của Hàng Châu mở ra một con đường máu. đã trở thành nơi tụ tập cho những người giàu có đứng hàng đầu.

ở dưới tình hình này, người có thể mua được biệt thự tại Cứu Khê Mân Côi viên, không giàu cũng quý.

Ban đêm, khu nhà giàu tại Cứu Khê Mân Côi viên yên lặng một mảnh, trong khu nhà giàu, phần lớn các biệt thự tối đen. cũng không có người ở, mà cũng có vài biệt thự còn lóe ánh đèn.

Biệt thự số 18 là một trong số đó.

Trong một gian phòng ngủ chính trong biệt thự số 18, một nam nhân đầu trần nằm trên giường lớn mềm mại. nằm xoải chân, nhắm mắt lại. về mặt biểu tình thoải mái. thậm chí còn không tự chủ được phát ra tiếng thở dốc.

So sánh với nam nhân đầu trần mà nói. hình xăm rất sống động trên bụng càng thêm chói mắt - ở trên bụng hấn xăm lên hình vẽ của một nữ nhân trần truồng, xuất thân từ tay một vị đại sư nổi tiếng của quốc nội. hao phí hết bốn mươi tám giờ mới hoàn thành.

Trước thân nam nhân đầu trần, một nữ nhân toàn thân trần như nhộng, làn da trắng nõn. đường cong hoàn mỹ, gương mặt tinh xảo đang nửa quỳ trên giường, dùng chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn thành thạo phục vụ cho gã đầu trần, miệng nhỏ nhắn mấp máy đồng thời còn thưởng thưởng sẽ phối hợp phát ra tiếng rên rỉ, mỗi một lần lên tiếng, cũng làm cho cây thương giữa háng tên đầu trần càng cứng lên.

Bỗng nhiên...

Khi nữ nhân dùng một lần đút sâu khiến cho tên đầu trọc khoái cảm không gì sánh kịp, hấn mạnh mẽ ngồi dậy, thô lỗ đem nữ nhân đè lên giường, đem đôi chân thon dài của trắng nõn của nữ nhân gác lên vai...

Tiếng rên rì, tiếng thở dốc, tiếng va chạm...

Ba loại thanh âm hỗn hợp cùng một chỗ, làm cho trong phòng chất đầy khí tức ướt át.

Không biết qua bao lâu, nam nhân phát ra tiếng sầm trầm thấp, càng nhanh thêm tần suất, nữ nhân cực kỳ phối hợp ôm lấy vòng eo thô dày của nam nhân, dùng sức vận vẹo.

“Ông.”

Ngay khi hai người sắp sửa đạt tới đỉnh khoái hoạt thì điện thoại di động nơi đầu giường chợt chấn động lên.

Thanh âm thỉnh linh cất lên làm cho động tác của nam nhân thoáng dừng một chút, sau đó hấn cũng không lập tức tiếp điện thoại mà lại gia tốc hoàn thành khâu cuối cùng.

Vài giây sau, trong tiếng rên dài của nữ nhân, nam nhân phát ra tiếng rên trầm thấp, động tác dừng lại.

“Đi lấy thuốc lá cùng đi động cho tôi.” Không hưởng thụ sự yên lặng sau khi bão táp đi qua, chờ đợi nữ nhân đứng dậy lau vết dính trên người, tên đầu trọc mỡ miệng, giọng nói cực kỳ bức bối, hiển nhiên không có một người nào, không có một nam nhân nào không bức mình khi làm sự tình này lại bị quấy rầy.

Tuy rằng trong lòng nữ nhân hơi có chút bất mãn, nhưng nghĩ tới thân phận của tên đầu trọc, đành phải nở nụ cười kiều mỵ mê chết người không đền mạng, vênh lên bờ mông tròn trịa đi tới bên giường.

Nhìn độ cong bờ mông của nữ nhân, khoe miệng tên đầu trọc lộ ra một tia cười đắc ý.

Vụ vật này là đoạn thời gian trước hấn phát hiện trong một đoàn làm phim, lúc ấy thân phận nữ nhân này là một ngôi sao tuyến hai. đang tham gia một bộ phim truyền hình.

Lúc ấy, nữ nhân này diễn một vai lẳng lơ phong vận, vẻ mỵ thái trên người hấp dẫn tên đầu trọc thật sâu. thể cho nên không đợi nữ nhân quay phim xong, hấn liền cực kỳ bá đạo tìm người đầu tư bộ phim, mang đi nàg ta.

Bá đạo, không nói lý lẽ.

Đây là tác phong trước sau như một của hấn, cũng cực kỳ phù hợp với tên của hấn - Triệu Thiên Bá.

Cung kính đưa điện thoại di động cho Triệu Thiên Bá lấy thũa úp voi trong hắc đạo Hàng Châu, nữ nhân giống như một con mèo con nhu thuận nằm trong lòng Triệu Thiên Bá. nững nịu nói: “Triệu gia, người ta muốn quay phim.”

“Muốn đóng phim sao, không thành vấn đề. chờ khi cô hầu hạ thật tốt cho Triệu gia, Triệu gia tự nhiên sẽ giúp cô an bài hết thảy.” Triệu Thiên Bá tùy ý ứng phó, sau đó bấm lại số điện thoại chưa kịp tiếp nhận vừa rồi.

Tuy rằng trong lòng nữ nhân khẩn cấp muốn biết Triệu Thiên Bá làm sao an bài cho nàg, nhưng thấy Triệu Thiên Bá gọi điện thoại, biết điều cũng không quấy rầy, mà ở một bên lẳng lẳng chờ đợi.

“Tiểu Hoàn, cậu gọi điện cho anh có việc sao?” Điện thoại vừa chuyển, Triệu Thiên Bá vừa xoa tiểu bạch thỏ cao ngất của nữ nhân, vừa hỏi.

Đầu bên kia điện thoại, Triệu Hoàn mùi rượu đầy người, dụi tắt thuốc lá, buồn bực nói: “Ca, có một động loại Chẳng những theo tôi giành nữ nhân, còn muốn đánh chủ ý với Lý Đình tỷ.”

“Cái gì?” Triệu Thiên Bá bật người ngồi dậy, vẻ mặt sát khí nói: “Là ai? Rốt cục là tên Vương bát nào to san như vậy, giành nữ nhân với cậu không nói, lại dám đánh chủ ý với Lý Tiểu thư?”

“Ca, động loại kia kêu là Trần Phàm, là sinh viên trong trường học của tôi.” Đầu bên kia điện thoại, vẻ mặt Triệu Hoàn đầy hận ý nói.

Nguyên bản, Triệu Hoành bởi vì quan hệ thân bí giữa Trần Phàm và Tô San, đã rất không thích Trần Phàm. Lý Dĩnh sinh ra tò mò đối với Trần Phàm, càng làm Triệu Hoành khó chịu tới cực điểm.

Mà thời gian buổi tối, Trần Phàm lại biểu diễn điệu vũ, hoàn toàn dả kích lòng kiêu ngạo trong vũ kỹ của Triệu Hoành, đem lòng kiêu ngạo kia giẫm đạp dập nát.

Đả kích trí mạng, làm cho Triệu Hoành mất đi lý trí, thế cho nên gọi điện cho Lý Dĩnh, cố gắng tra ra thân phận Trần Phàm. Kết quả lúc ấy Lý Dĩnh im lặng không nói chuyện, cũng không nói cho hắn biết người biểu diễn cuối cùng là Trần Phàm, cũng không nói quan hệ giữa Trần Phàm và Tô San.

Bất quá...Triệu Hoành cũng không buông tha việc điều tra, mà sau khi nói chuyện điện thoại, lại gọi điện cho một cô gái làm việc cho Lý Dĩnh. Người đàn bà kia từng có quan hệ xác thịt với hắn, hơn nữa luôn luôn thâm mến hắn. Tô San xảy ra sai lầm trong buổi biểu diễn, chính là Triệu Hoành ra chủ ý, người đàn bà kia một tay an bài.

Trùng hợp chính là người đàn bà kia cũng đúng lúc nhìn thấy Trần Phàm một mình đi vào gian phòng thay đồ tận cùng bên trong, sau đó lại mặc trang phục diễn xuất đi ra, vì thế khi Triệu Hoành vừa hỏi cô ta liền nói cho Triệu Hoành.

Sau khi biết được người biểu diễn là Trần Phàm. Triệu Hoành hoàn toàn nổi bạo, trực tiếp động sát ý.

Theo hắn xem ra, Trần Phàm chỉ có chết mới có thể để cho hắn tiết giận.

“Sinh viên?” Triệu Thiên Bá ngây ra: “Rốt cục là sao?”

“Ca, anh không biết. động loại kia có bộ dạng rất giống Tiết thiếu. Lần đầu tiên khi Lý tỷ nhìn thấy hắn liền cảm xúc không đúng, làm cho động loại kia nhận ra điều gì, kết quả sau đó hắn triển khai thể công hung mãnh đối với Lý tỷ.” Triệu Hoành thêm mắm thêm muối, nói: “Ca. anh cũng biết, Lý tỷ ngoài mạnh trong yếu, hơn nữa ở phương diện cảm tình nàng vẫn đối với Tiết thiếu nhớ mãi không quên, hiện giờ xuất hiện một nam nhân có gương mặt giống Tiết thiếu đối với nàng triển khai thể công, ý vị này như thế nào đã biết, hơn nữa động loại kia nghe nói còn là chúa phong lưu. chơi đùa nữ nhân không ít hơn ngàn. lần này đánh chủ ý với Lý tỷ, rõ ràng là muốn chơi Lý tỷ a.”

“Con mẹ nó, hắn là muốn chết. Nữ nhân của Tiết thiếu, hắn có thể sờ vào sao?”

Triệu Thiên Bá sờ lên đầu trọc, lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, ca, hắn quả thực muốn chết, còn nữa ca, động loại kia quả thực là hung hăng tàn bạo tới cực điểm. Tôi từng nhắc nhở hắn. đừng chơi lửa. kết quả hắn rất lợi hại nói với tôi. nếu tôi còn xuất hiện trong tầm mắt của hắn, hắn sẽ ném tôi xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn.” Triệu Hoành tựa hồ cảm thấy được độ lửa còn chưa đủ. tiếp tục thêm mắm thêm muối, theo hắn xem ra. chỉ có kích thích lòng tức giận của Triệu Thiên Bá. mới có thể diệt trừ Trần Phàm.

Triệu Thiên Bá hoàn toàn nổi giận, gương mặt trở nên dữ tợn đến cực điểm: “Biết nội tình của tên động loại kia không?”

“Thoạt nhìn rất có tiền, bất quá bối cảnh hắn là không sâu.” Nhớ tới buổi sinh nhật của Tô San, trang phục không tầm thường của Trần Phàm, Triệu Hoành nghĩ nghĩ nói.

“Tiểu Hoành, hai ngày này Tiết thiếu đi làm một đại sự. Việc này trước tiên để đó, chờ làm thành đại sự, anh tự mình đi tới Đông Hải.” Nghe Triệu Hoành vừa nói như thế, Triệu Thiên Bá trầm mặc một lúc lâu, híp mắt. gần từng chữ: “Hừ, dám nói đem cậu ném xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn? Lão tử muốn băm hắn thành thịt vụn cho chó ăn.”

Cục Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

92. Chương 92: Tổ Rõ Thân Phận.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Sáng sớm. ánh nắng sáng rờ xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phòng ngủ Tô San.

Trong phòng ngủ. Tô San đang nhìn vào gương. không ngừng tỉ mỉ hoàn thiện hình tượng của mình.

Hôm nay, trên người nàng mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng bó sát. bên dưới là chiếc váy dài màu lam nhạt, mang một đôi giày thể thao màu trắng. phối hợp đôi tất màu Hồng nhạt, làm cả người nàng tràn ngập khí tức thanh xuân, lại không mất đi vẻ đáng yêu.

Nhìn vào gương mỉm cười, Tô San cảm thấy được hình tượng của mình cũng đủ để nàng vừa lòng, mới xoay người cầm lấy giỏ xách, đi ra phòng ngủ.

Trong phòng ăn lầu một. dì Diên làm xong bữa sáng cũng nghe theo lời khuyên của Trần Phàm cùng Diên Thảo rời đi. mà Trần Phàm ăn xong bữa sáng đang ngồi trên ghế sofa nhàn chân xem tivi.

“Bà cô, cuối cùng cô đã chịu xuống.” Mắt thấy Tô San từ trên lầu đi xuống. Trần Phàm nhìn qua đồng hồ, phát hiện Tô San dùng tới nửa giờ sửa soạn bề ngoài. không khỏi cảm thấy đau đầu.

Tô San không để ý tới lời oán giận của Trần Phàm, mà tò mò hỏi: “Dì, dì Diên CÙNG tiểu Thảo sao không thấy?”

“Hai người có việc ra ngoài.” Trần Phàm tức giận nói: “Cô mau nhanh ăn điểm tâm đi, ăn hết chúng ta còn đi. đừng để mấy người Tiêu Phong chờ chúng ta.”

“Được.” Tô San cười hì hì ném túi xách lên sofa. sau đó đi tới bên bàn ăn ngồi xuống. không chút dằn vặt thực nữ tiêu diệt món điểm tâm.

Mười phút sau. Tô San cực kỳ vừa lòng lau miệng, sau đó đứng dậy đi tới bên cạnh sofa. cầm túi xách cười hì hì nói: “Đi thôi, anh yêu.”

Nhìn bộ dáng thân mật của Tô San. Trần Phàm luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên, nhất là nghĩ tới cô gái diên Dai Fu cũng cùng đi Hàng Châu, không khỏi cảm thấy đau đầu.

Trần Phàm cùng mấy người Tiêu Phong hẹn gặp Ngay giao lộ đường cao tốc, chờ khi hân lái chiếc cc của Tô San đi tới địa điểm đã hẹn thì nơi đó đã sớm đỗ ba chiếc xe hơi.

Trong đó chói mắt nhất tự nhiên là chiếc Maserati màu bạc đầy phong cách của Sở Qua. tạo hình đường cong duyên dáng, hình dạng chiếc xe hoa mỹ, giá cả sang quý, tất cả chuyện này làm cho những chiếc xe qua lại đều giảm tốc độ, người trong xe không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về chiếc Maserati.

Dai Fu cũng không lái chiếc xe thể thao vua Bugatti Veyron đến. vẫn là loại xe Benz mà bảo tiêu của nàng thường dùng. Ngu Huyền cùng Chu Văn hai người vẫn như ngày thường ngồi trên chiếc BMW X6 của Tiêu Phong.

“Dì, sau lại nhiều xe như vậy?” Chờ khi Trần Phàm cho xe dừng lại, Tô San thấy được chiếc Maserati đỗ cạnh chiếc BMW của Tiêu Phong bèn khó hiểu hỏi.

Trần Phàm cười khổ nói: “Ngoại trừ ba người Tiêu Phong, còn có người bạn muốn.

Bạn?

Tô San có chút nghi hoặc, Theo sau, đôi mắt xinh đẹp chợt tròn xoe, chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn cũng há to, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Dai Fu từ trên chiếc Benz bước xuống.

Dưới ánh mặt trời, mái tóc dài màu vàng buông xõa tùy ý trên vai theo gió tung bay, giống như một dòng thác nước màu vàng kim. Chiếc kính râm tinh xảo che chắn một phần ba gương mặt của Dai Fu. làm cho người ta không thể nhìn thấy đôi mắt xanh thẳm của nàng. nhưng có thể nhìn thấy được đôi môi phong phanh mà kêu gọi cùng gương mặt hình trái xoan thật hoàn mỹ.

Chiếc áo thun ba lỗ màu vàng bó sát người căn bản không thể che phủ nửa thân trên của Dai Fu. lộ ra làn da trong suốt trắng muốt, đồng thời làm hai ngọn núi hùng vĩ phía trước đè ép căng phồng. làm cho người ta có cảm giác đập mạnh vào trong mắt. Quần sọt màu trắng. một đôi chân trắng tấp và thon dài. đôi giày thể thao Adidas. nhìn vào, thật có điểm giống như mỹ nữ vận động viên quần vợt nước Nga.

“Sao nàng lại ở đây?” Cảm thụ được vẻ xinh đẹp cường thế trên người Dai Fu. Tô San cơ hồ theo bản năng hỏi Trần Phàm.

Trần Phàm có chút xấu hổ sờ sờ mũi. lại không biết nên làm sao trả lời.

Nhìn thấy hình dáng này của Trần Phàm. Tô San nhướn mày: “Anh nói thật đi. nàng là tình nhân của anh?”

“Àn.” Trần Phàm vốn không biết nên làm sao giải thích, lúc này nghe được Tô San hỏi như vậy, lập tức ba hoa: “Tôi đã sớm nói. nàng kêu khóc muốn làm tình nhân của tôi. nhưng do cô không tin.”

“Anh cử thối đi. dù sao khoác lác cũng không đóng thuế.” Tô San trợn mắt. sau đó nói: “Xuống xe.”

Trần Phàm cười khổ lắc lắc đầu. bước xuống xe trước, hướng mấy người Tiêu Phong cùng Dai Fu phía xa xa phát phát tay.

Nhưng không đợi hắn buông tay xuống, thân thể hắn đột nhiên cứng đờ - Chẳng biết Tô San từ lúc nào đã đi tới bên cạnh hắn. hơn nữa...hơn nữa còn thật thản nhiên kéo lấy cánh tay của hắn. về mặt biểu tình thân mật. con người cũng nhìn chằm chằm Dai Fu phía trước, bộ dáng như khiêu khích.

“Ta X. tiểu Huyền tử. tiểu Văn tử. cô bé mặc áo sơ mi màu trắng bên người Trần Phàm là Tô San?” Trong chiếc BMW, Tiêu Phong nhìn thấy Tô San về mặt thân mật khoác cánh tay Trần Phàm, nhất thời trợn tròn tròn mắt. như phát hiện người ngoài hành tinh xâm lược địa cầu, hét lên.

Về mặt Ngu Huyền cũng kinh ngạc, theo sau an ủi vỗ vỗ bả vai Tiêu Phong: “Tiêu Phong, sau này đừng tự khoe khoang mình là sát thủ thiếu nữ. danh hiệu này cấp cho Trần Phàm thì thích hợp hơn.”

“Thiếu nữ và nữ Vương cùng song phi?” Chu Văn kinh ngạc, hâm mộ lắc lắc đầu:

“Trần Phàm đúng là chuyên gia tình yêu a.”

Ngay khi ba người vì một màn trước mắt mà lâm vào khiếp sợ, ở một bên. Dai Fu tựa hồ cũng không cảm thấy kinh ngạc khi thấy Tô San cũng đến - phải biết rằng, đêm qua nàng đã tự mình nói với Trần Phàm hôm nay Tô San sẽ cùng theo đi Hàng Châu.

Còn Sở Qua luôn luôn thành thật ở trong xe, đang do dự có nên đi ra ngoài chào hỏi Trần Phàm hay không, nhìn thấy một màn trước mắt không khỏi tán thán nói: “Sư phụ quả nhiên ngưu bức.”

Đây là lần đầu tiên Tô San chủ động khoác tay Trần Phàm trước mặt người bên ngoài. nhiều ít có chút mất tự nhiên, nhất là khi ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người bọn họ thì trên mặt không khỏi hiện lên một luồng ửng đỏ.

Bất quá...vừa nghĩ tới quan hệ giữa Trần Phàm cùng Dai Fu không rõ ràng, về ngưỡng ngừng trên mặt Tô San biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. chỉ còn lại vẻ mặt đặc ý: “Hừ. đi qua chào hỏi bọn họ đi. đây là lần đầu tiên tôi lấy thân phận vị hôn thê của anh xuất hiện trước mặt bọn họ nha.”

Nghe được câu nói của Tô San. Trần Phàm dở khóc dở cười, cho tới nay đối với việc cần bại lộ quan hệ với Tô San hay không. Trần Phàm kỳ thật cũng không có ý tưởng. hết thảy do Tô San quyết định. Hiện giờ mất thấy Tô San chủ động muốn bại lộ quan hệ, Trần Phàm rất rõ ràng. Tô San làm như vậy hơn phân nửa là vì muốn thị uy với Dai Fu.

Đúng như Trần Phàm suy nghĩ. Tô San làm như vậy chứng thật là vì thị uy với Dai Fu. đồng dạng. cũng xem như dùng hành động thực tế để chứng minh tâm ý của mình - nàng tính toán muốn thử chân chính nhận lấy thân phận vị hôn thê của Trần Phàm.

Ngẩng đầu ưỡn ngực nhếch miệng, nàng kéo cánh tay Trần Phàm, đi nhanh về phía trước, giờ khắc này nhìn Tô San giống như một con không tước kiêu ngạo, hoặc như một tiểu nữ nhân đang bảo vệ hình tượng của mình trước mặt lão công với tình địch PK.

Mất thấy Tô San kéo cánh tay Trần Phàm đi tới. mấy người Tiêu Phong cùng Sở Qua đều bước xuống xe, đứng CÙNG nhau, gương mặt quái dị đến cực điểm, mà về mặt biểu tình của Dai Fu lại nghiêng ngả. tựa hồ cũng không xem về thị uy của Tô San vào trong mắt.

“Trần Phàm, cậu thật sự không lên tiếng thì thôi vừa lên tiếng liền nổi danh à?” Chờ Trần Phàm đến gần. Tiêu Phong tức giận nói: “Vốn là nữ thần, sau là tiểu Thảo MM. hiện tại lại là Tô San. cậu là con nuôi của thần tình yêu Cupid sao?”

Tiểu Thảo MM?

Ngạc nhiên nghe được lời Tiêu Phong. đôi mày thanh tú của Tô San chợt nhướng lên. theo sau không khỏi trực tiếp dùng sức véo vào người Trần Phàm, giống như đang dùng loại phương thức vô hình này kháng nghị: “Anh yêu. chừng nào anh cùng tiểu Thảo muội gần gũi vậy?”

Nhận thấy được cánh tay truyền đến đau đớn. Trần Phàm cảm thấy buồn bực. bất quá cũng cười pha trò: “Tô San. cô đừng nghe Tiêu Phong nói bậy nói bạ.”

“Àn. cô là vị hôn thê của Trần Phàm à? Àn. tôi cho cô biết. Tiêu Phong cũng không phải nói bậy nói bạ. hơn nữa.. .Nếu cô muốn biết càng nhiều hơn. tôi còn có thể cho cô biết một ít bí mật của Trần Phàm.” Trần Phàm vừa dứt lời. Dai Fu lập tức châm ngòi thổi gió, trong lúc nói chuyện, còn hướng Tô San nháy mắt. ý tứ phản kích rõ ràng mười phần.

Mắt thấy Dai Fu muốn vạch trần gốc gác của mình, sắc mặt Trần Phàm không khỏi đại biến.

Mà về mặt bốn người Tiêu Phong lại kinh ngạc.

Nguyên bản. bọn hắn chỉ cho rằng Tô San và Trần Phàm chỉ mới hẹn hò, lại thật không ngờ đã thăng cấp đến cả việc đính hôn...

Sắc mặt Tô San hơi đỏ, bất quá theo sau nhớ ra điều gì đó, hừ hừ nói: “Sự tình trước kia của hắn tôi không có hứng thú biết, tôi chỉ biết là hiện tại hắn là vị hôn phu của tôi. hơn nữa từ nay về sau hắn không thể cấu kết với bất kỳ nữ nhân nào.”

“Khụ khụ...” Mắt thấy không khí càng ngày càng quỷ dị, Trần Phàm đành phải ho khan hai tiếng, sau đó ném ánh mắt về phía Sở Qua: “Sao cậu cũng tới đây?”

“Trần ca. tôi...” Khác với những người khác. Sở Qua một là vì biểu hiện ngưng bức của Trần Phàm mà kích động. thầm nghĩ chính mình không chọn sai sự phụ. lại thêm có chút chột dạ - ngày hôm qua hắn chỉ nói với Tiêu Phong chuyện đi Hàng Châu, nhưng còn chưa được Trần Phàm đồng ý.

Lúc này mắt thấy Trần Phàm vì muốn làm tắt chiến tranh, đem đề tài chuyển dời lên trên người mình, hắn thật sự buồn bực cùng ủy khuất.

Bất quá.. .mặc dù trong lòng thật buồn bực. nhưng Sở Qua luôn luôn hung hăng can quấy nhưng lại giống như chuột gặp mèo, vé mặt tươi cười ân cần lấy lòng: “Tôi đã thỉnh cầu với Tiêu ca. hắn đồng ý cho tôi cùng đi Hàng Châu.”

“Trần Phàm, tiểu Qua không tệ. cho hắn cùng đi thôi, tôi đáp ứng giới thiệu thủy linh cải trắng Hàng Châu cho hắn nha.” Tuy rằng cho tới nay Tiêu Phong vẫn không biết mục đích Sở Qua muốn lấy lòng Trần Phàm, nhưng vẫn giúp Sở Qua nói chuyện.

Trên thực tế từ này hôm qua cho Sở Qua cùng đi chung tới quán bar, Trần Phàm cũng không có ý kiến gì đối với Sở Qua. lúc này chỉ là vì muốn nói sang chuyện khác mà thôi, mắt thấy đã thành công nói sang chuyện khác, lập tức mở miệng nói: “Được rồi. nếu Tiêu ca của cậu đã đồng ý, tôi cũng không có ý kiến. Bất quá cậu nên thành thật một chút, không được xây chuyện thị phi.”

“Dạ. vâng vâng. Trần ca yên tâm. tôi tuyệt đối không gây chuyện.” Sở Qua tựa hồ cũng nhìn ra dụng ý của Trần Phàm, cúi đầu khom lưng phụ họa một phen, sau đó đề nghị: “Thời gian cũng không còn sớm. chúng ta đi thôi?”

“Được.” Trần Phàm lập tức gật đầu. dẫn đầu kéo Tô San đi về xe, mà những người khác cũng đều tự lên xe.

Theo sau, do chiếc BMW X6 của Tiêu Phong đi đầu. bốn chiếc xe trước sau chạy lên đường cao tốc, chạy nhanh về hướng Hàng Châu. Hàng Châu, một hồi gió lốc đang nổi lên. chờ đợi Trần Phàm cuốn vào...

Thiên thủ tu la

93. Chương 93: Chủ Động Xuất Kích.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Trở lại trong xe, Tô San cũng không giống như trong tưởng tượng của Trần Phàm chủ động lái nhả hời hợt. mà là bình tĩnh thật lạ lùng. nàng dùng một tay chống cằm. nhìn cảnh sắc lướt thật nhanh ngoài cửa sổ, nỗi lòng cũng ném lên chín tầng mây.

Có người nói, nữ nhân đều là cảm tính.

Trên đời này không có chuyện gì tuyệt đối. tuyệt đối như vậy cũng không chính xác, xa không nói. chỉ lấy Dai Fu làm chuẩn, liền tuyệt đối không nói tới hai chữ cảm tính.

Tuy rằng Tô San cùng Dai Fu không tính là cực đoan, nhưng từ nhỏ sống trong phòng ảm như Tô San. tuyệt đối có thể tính là một cô gái đầy cảm tính.

Từ chân ghét Trần Phàm, đến thứ thừa nhận Trần Phàm. Tô San tìm thời gian cũng không dài. chỉ hơn một tháng, điều này nếu đặt trên người Dai Fu, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Tô San lại làm được.

Trong chuyện này cố nhiên do lòng hiếu kỳ đối với Trần Phàm điều khiển, nhưng càng nhiều là vì một ít hành động lơ đãng của Trần Phàm, như là những hành động không chút âm thanh, làm nàng yên lặng cảm động đồng thời đem cánh cửa luôn đóng chặt với nam nhân của nàng đã hiện lên một khe hở.

Người cảm tính bình thường đều luôn xúc động. Tô San cũng là như thế.

Nếu không phải xúc động, ngày hôm qua khi Trần Phàm hạ nhãn tâm muốn rời đi. nàng sẽ không khóc òa. càng sẽ không dùng một lần cơ hội quý giá lưu lại Trần Phàm.

Xúc động đi qua. Tô San lại thần kỳ không hối hận. chỉ có chút nghi hoặc tại sao mình đột nhiên thay đổi thái độ đối với Trần Phàm. nhưng...nếu sự thay đổi đã thành sự thật, nàng cũng sẽ không đi trầm tư suy nghĩ nguyên do bên trong. mà quyết định thử sắm vai một nữ nhân sắp lập gia đình.

Đây cũng là nguyên nhân hôm nay nàng chủ động công khai quan hệ với Trần Phàm Ngay trước mặt mọi người. Đương nhiên.. trọng yếu hơn là tự nhiên là vì đã kích tình địch như Dai Fu.

Bất quá.. .Làm Tô San có chút buồn bực chính là xuất sư có chút bất lợi. nàng đang lo lắng làm sao lấy lại thể diện đã có chút mất đi trước đó.

Tô San trầm mặc. nhiều ít làm cho Trần Phàm cảm thấy có chút tò mò, nguyên bản hắn đang suy nghĩ làm sao giải thích với Tô San chuyện của Điền Thảo mà đang cảm thấy đau đầu. hiện tại lại không cần lo lắng.

Đồng Hải cùng Hàng Châu cách nhau cũng không xa. ước chừng khoảng 100km. lái xe cũng chỉ mất hai giờ.

Nguyên bản cho tới nay, một khi Sở Qua lái xe lên đường cao tốc, tốc độ xe bình thường sẽ không thấp hơn 200km/ h. bất quá hôm nay có mặt Trần Phàm, hắn không dám lung tung khoe khoang tài lái xe của mình, theo hắn xem ra. chút tài đó căn bản còn chưa vào được ánh mắt Trần Phàm.

Hai giờ sau. nhóm người. bốn chiếc xe vững vàng an toàn chạy tới một khách sạn có chút nổi danh trong Hàng Châu. Tiêu Phong đã sớm đặt phòng trước.

Sau khi xuống xe. mọi người ăn uống no nê một trận, theo sau dựa theo kế hoạch ban đầu đi tới Tây Hồ.

Tục ngữ nói, trên có thiên đường. dưới có Tô Hàng. tạm thời không đề cập tới thành phần khoa trương trong này có bao nhiêu, nhưng ít ra...vùng đất Hàng Châu này ở thời cổ đại vẫn rất nổi danh, nhất là Tây Hồ.

Nếu như nói Tây Hồ cổ đại giống như một cô gái thanh xuân sắp nở, tinh khiết mê người. như vậy Tây Hồ hiện tại giống như một thiếu nữ bị vờ nát. bị hiện đại hóa tàn phá mất đi hương vị nguyên lai từ lâu. cũng không còn cách nào làm cho người ta lĩnh hội được phong cảnh đặc ý trong “phong cảnh như thành cô, người đi trong bức tranh”.

Sinh trưởng tại Hàng Châu. Tiêu Phong từ nhỏ đến lớn du ngoạn Tây Hồ chỉ sợ chính hắn cũng không nhớ rõ là bao nhiêu lần. mà tuy rằng Tô San không sánh bằng Tiêu Phong. nhưng số lần đi tới cũng không ít.

Nhưng Sở Qua tuy có thân thể không tệ chỉ ở thời gian năm trước có tới qua một lần. lần đó Sở Qua chỉ mới mười lăm tuổi được sự trợ giúp của Độc Nhất Dao, cực kỳ phong cách giẫm đạp hai công tử ăn chơi trác táng nổi tiếng Hàng Châu, lúc ấy có thể nói đã chấn động một thời.

Đây là lần thứ hai hắn đến Hàng Châu.

Lần này không có Độc Nhất Dao khiến cho cả hắc đạo phía nam sợ hãi đi cùng, đồng thời cha của hắn từng tại vùng tam giác Trường Giang ăn thông cả hắc bạch hai đạo, cũng đã rời xa hắn, lìa khỏi nhân gian.

Có lẽ xúc cảnh sinh tình, lại đi vào Tây Hồ, Sở Qua luôn luôn cực kỳ hoạt bát lại trầm mặc không nói. nhưng chỉ có Ngu Huyền cùng Chu Văn lần đầu tiên tới Tây Hồ du ngoạn lại vẻ mặt hưng phấn.

Nhận thấy được biến hóa của Sở Qua. Trần Phàm có chút kinh ngạc, đồng thời âm thầm quyết định, chờ sau khi trở lại Đông Hải. sẽ điều tra rõ về Sở Qua. dù sao theo ý nào đó, hắn đã cho phép Sở Qua tiếp xúc với người bên cạnh mình, nếu Sở Qua cùng người bên cạnh mình tiếp xúc, như vậy Trần Phàm nhất định phải hiểu rõ Sở Qua như lòng bàn tay.

Không biết là vì muốn kích thích Dai Fu. hay là muốn cho Dai Fu biết khó mà lui. lúc du ngoạn Tây Hồ, Tô San luôn luôn kéo cánh tay Trần Phàm, kiệt lực biểu hiện ra bộ dạng thật thân mật. ai ngờ Dai Fu đối với loại biểu hiện này vẫn không chút gợn sóng, căn bản không hề để trong lòng.

Theo ý nào đó mà nói. đối với Dai Fu. nàng cũng giống như Trần Phàm, đang cùng Tô San chơi một hồi trò chơi của người lớn và trẻ con. nếu không lấy năng lực của nàng. muốn ở trên tình trường đánh bại Tô San. dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên.. .điều kiện tiên quyết là phải được Trần Phàm cho phép.

Khi trời chiều dần dần hạ xuống đỉnh núi. đoàn người Trần Phàm đã hoàn thành xong hành trình du ngoạn Tây Hồ.

“Trần Phàm, thời gian còn sớm. không bằng chúng ta tới quán bar bên cạnh chơi đùa? Đối diện học viện tạo hình mỹ thuật Trung Quốc có một quán bar không tệ, bên trong thường xuyên xuất hiện thủy linh cải trắng tiêu chuẩn cực cao.” Sau bữa cơm chiều. Tiêu Phong trưng cầu ý kiến Trần Phàm.

Hiển nhiên, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, với chỉ số thông minh của Tiêu Phong tự nhiên nhìn ra được Trần Phàm không phải hạng người bình thường. Chẳng qua Trần Phàm không nói. hắn cũng sẽ không miệt mài theo đuổi.

“Được.” Tuy rằng Trần Phàm cũng không phải rất muốn mang theo Tô San đi tới những địa phương như quán bar, nhưng cũng không muốn làm mất hứng. vì thế gật đầu đáp ứng.

Trần Phàm vừa đáp ứng. những người khác đều không có ý kiến.

Nửa giờ sau. dưới sự dẫn đường của Tiêu Phong. đoàn người Trần Phàm thanh thế mênh mông đi tới quán bar Giang Hồ.

So sánh với mỹ lực của quán bar BBS tại hạt ngọc đông phương Đông Hải cùng Hàng Châu, cấp bậc của quán bar Giang Hồ thấp hơn một chút, trang Hoàng cũng rất bình thường, bất quá hết sức đặc sắc, hơn nữa còn nằm đối diện mỹ viện, có một ít công tử ca chứa tâm tư liệp diễm (săn mỹ nữ) thường xuyên ẩn hiện.

Hoặc có lẽ bởi vì thời gian quá sớm. trong quán rượu cũng không có khách nhân, nhóm phục vụ tùm năm tùm ba tụ tập cùng một chỗ nói chuyện phiếm.

Mắt thấy đoàn người Trần Phàm tiến vào, người phục vụ đang chen chúc cùng một chỗ nói chuyện phiếm liền lập tức tránh ra. đồng thời không hẹn mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Dai Fu trong bộ tóc vàng rực rỡ.

Dù sao vô luận là Hồn Thế Ma Vương tự cao tự đại như Sở Qua. hay là thượng hạng mỹ nữ Tô San. nếu chỉ xét theo bề ngoài mà nói. xa không sánh bằng thân hình cao gầy, khí chất cao quý, mái tóc vàng rực như thác của Dai Fu luôn hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Khác với quán bar BBS, quán bar Giang Hồ cũng không có những tiểu ong mật (ý nói nữ bồi rượu), dù sao mánh lối của quán bar Giang Hồ chính là những mỹ nữ của mỹ viện, nếu tiếp tục nuôi dưỡng những tiểu ong mật. còn có điểm cảm giác trộn lẫn linh tinh, ngược lại mất đi hương vị vốn có.

Đoàn người Trần Phàm ngồi xuống. mấy người phục vụ đưa lên mấy chai rượu đồ xa xỉ. thuận thực mở ra. lúc rời đi lại nhịn không được đưa mắt liếc nhìn Dai Fu. theo sau giống như những con nai con kinh hoảng, hốt hoảng rời đi.

Thấy một màn như vậy, Trần Phàm dở khóc dở cười, mà hôm nay Dai Fu luôn luôn Biểu hiện thập phần an phận, lại chặm cốc cùng mọi người. sau đó trộm nhìn Trần Phàm mờ trờng hai mắt. cảm giác tựa hồ như đang hỏi: “Honey, có muốn tôi giúp anh chúc say vị hôn thê của anh hay không?”

Nhận thấy được ý tứ toát ra từ trong con ngươi của Dai Fu. Trần Phàm khẩn trương. hấn lo lắng Dai Fu phát sinh xung đột với Tô San. vốn cho rằng Dai Fu sẽ bình tĩnh hơn một chút, ai ngờ lúc này lại chủ động phóng ra.

Nhưng không đợi Trần Phàm làm ra tỏ vẻ. Tô San bỗng nhiên giơ lên một ly rượu, hướng Dai Fu mỉm cười nói: “Dai Fu tử, tuy rằng tôi rất khó hiểu vì sao có sự nghiệp tại Anh quốc mà chị không làm. từ xa vạn lý chạy tới Trung Quốc, nhưng tôi kính ngưỡng chị Giống như nước sông Trường Giang thao thao bất tuyệt, để tỏ lòng tôn kính, tôi mời chị một ly.”

Chủ động phóng ra!

Tô San vừa hành động. không chỉ làm Trần Phàm ngạc nhiên, dù là đám người Tiêu Phong biểu tình vẻ mặt cũng quái dị. hiển nhiên bọn họ đều nhìn ra được quan hệ giữa ba người Trần Phàm. Dai Fu. Tô San thập phần vi diệu.

“Tốt.” Dai Fu cười nhạt một tiếng. tao nhã giơ lên ly rượu, nhẹ nhàng cụng ly với Tô San. theo sau ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Mà Tô San cũng không cam chịu rút lại phía sau. một hơi uống hết ly rượu đồ.

Một ly rượu uống cạn. Dai Fu cơ bản không có việc gì. trên mặt Tô San lại hiện lên một luồng ửng đỏ.

Trần Phàm cũng không biết tửu lượng của Tô San như thế nào, vốn định ngăn cản. nhưng Tô San âm thầm bấm tay của hắn. cảm giác giống như đang nói: đây là chuyện của nữ nhân, không cho phép anh nhúng tay.

Rơi vào đường cùng. Trần Phàm đành phải đưa mắt ra hiệu Dai Fu. Dai Fu nhận thấy được ý tứ toát ra từ trong con ngươi của hắn. nháy mắt: Honey, tôi nghe lời anh. không tranh phong Tương đối với vị tiểu hôn thê của anh. nhưng anh phải đáp ứng tôi một điều kiện.

Điều kiện?

Lại điều kiện!

Tuy rằng trong lòng buồn bực. nhưng Trần Phàm nghĩ nghĩ. vẫn đành nhịn đau gật đầu.

Nhận thấy được hai người “liếc mắt đưa tình”, trong lòng Tô San tức giận. lại nhéo Trần Phàm, vẻ mặt khiêu khích nhìn Dai Fu nói: “Đại dương mã. cô không cần liếc mắt đưa tình với Trần Phàm, tôi biết cô thâm mến Trần Phàm từ lâu rồi. Cô yên tâm. có vị hôn thê như tôi ở đây, cô không chút cơ hội.”

Liếc mắt đưa tình?

Thầm mẩm Trần Phàm đã lâu rồi?

Ngạc nhiên nghe lời Tô San nói, đám người Tiêu Phong trợn mắt há hốc mồm. Trần Phàm cảm thấy đau đầu. nhưng vé mặt Dai Fu lại lạnh nhạt nói: “Ân. cô suy nghĩ nhiều, tôi cùng Trần Phàm chỉ là quan hệ bạn bè.”

Quan hệ bạn bè?

Nghe Dai Fu nói như thế. Tô San nhìn chằm chằm Dai Fu một hồi. nhưng không cách nào nhìn ra Dai Fu có nói dối hay không. đành phải thôi, nghĩ nghĩ nói: “Dai Fu tỷ, cô đã nói như vậy, thì là hiểu lầm. Thật có lỗi. để tỏ lòng xin lỗi. tôi tự phạt ba ly.”

Dứt lời. Tô San không đợi Trần Phàm ngăn cản. thật nhanh cầm ly rượu uống.

Ngay khi Tô San nâng ly xem như nước lã mà uống. lần lượt có mấy bàn khách đến quán bar Giang Hồ.

“Trương Thiên Thiên?” Ngu Huyền bỗng nhiên nhìn một khách nhân từ ngoài cửa đi vào nói.

Nghe được lời của Ngu Huyền, nhóm người Trần Phàm không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía cửa. rõ ràng nhìn thấy ba khách nhân phô trương không nhỏ, các nữ nhân một đám dáng người cao gầy, khí chất không tầm thường. ăn mặc lại cực kỳ chú ý, mà khí độ các nam nhân lại bất phàm, trong đó hai người đi vào quán bar thì rõ ràng nhú mày, tựa hồ đối với hoàn cảnh quán bar cực kỳ bất mãn. quét mắt nhìn khách nhân bên trong ánh mắt cũng cực kỳ khinh thường. miệng như hận không thể vênh lên đến tận trời.

Trương Thiên Thiên đi mặt sau cùng. hiển nhiên địa vị của nàng trong mấy khách nhân kia cũng không tính là cao, còn xem như là nhân vật luân quân bên cạnh họ.

Hoặc có là do nguyên nhân có tâm sự. lúc Trương Thiên Thiên đi đường cũng không nhìn chung quanh, căn bản không phát hiện nhóm người Trần Phàm. Tô San vốn định ngoắc tay chào hỏi. nhưng phát hiện Trương Thiên Thiên không nhìn thấy nhóm người của mình, sau khi gơ tay lên lại do dự để xuống.

Mà Tiêu Phong gương mặt vốn luôn luôn tiêu gái mỉm cười, cả người đột nhiên giống như mất đi hồn phách, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cô gái mặc váy trắng đi giữa nhóm người kia.

Dưới ánh đèn. gương mặt Tiêu Phong thoáng vặn vẹo, con ngươi đỏ hồng tới dọa người. hai bàn tay nắm chặt lại. khớp xương trắng bệch, thân mình không thể khống chế run rẩy lên.

Cực Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

94. Chương 94: Khuyết Chương.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Có sẽ bù sau

Cực Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

95. Chương 95: Hồn Thế Ma Vương.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Phía trước Trương Thiên Thiên bởi vì lòng tự trọng bị đà kích nặng nề Bỏ đi ra khỏi quán bar, bỗng nhiên phát hiện vừa rồi mình quá mức kích động, thế cho nên cũng đã quên cầm theo túi xách.

Nghĩ nghĩ. cuối cùng Trương Thiên Thiên quay vào, một lần nữa đi vào quán bar, kết quả trực tiếp thấy Hồn Thế Ma Vương Sở Qua thuận thực đem nam nhân muốn ăn đậu hũ của nàng đánh ngã lăn trên mặt đất.

Một màn bất thành linh làm cho Trương Thiên đứng Ngay cửa quán rượu ngây người thật lâu.

Càng làm cho nàng không biết nói gì chính là, sau khi Sở Qua đánh ngã Hầu Tử, không nhìn thẳng đám người Phó Bác đang hùng hổ tiến lên, mà dùng vẻ mặt ân cần lấy lòng tươi cười hỏi Trần Phàm nên làm sao xử trí đám người Phó Bác.

Tựa hồ...trong mắt thiếu niên đang lộ vẻ tươi cười tà ác, đám người Phó Bác đã là thịt bò trên thớt, có thể tùy ý mặc cho hấn xâu xé.

Mà ánh mắt thiếu niên nhìn về phía Trần Phàm, quả thực là hình tượng như một tên nịnh nọt.

Sự Tương phản hoàn toàn trong lúc này làm cho Trương Thiên Thiên nhin không được run rẩy kịch liệt.

Cho tới nay, nàng đối với thân phận của Trần Phàm luôn tràn ngập tò mò, thậm chí không tiếc vận dụng mạng lưới quan hệ của cha mình đi điều tra. lại cuối cùng vẫn không có tin tức gì.

Mà hiện giờ, một thiếu niên dám đem đám người Phó Bác giẫm đạp như đàn cừu lại trở thành kẻ nịnh nọt Trần Phàm?

Hắn rốt cục là ai?

Trương Thiên Thiên theo bản năng tự hỏi mình.

Không có đáp án, Trương Thiên Thiên khẩn trương ngừng thở, tiếp tục chú ý tình thế phát triển.

Đối mặt câu hỏi của Sở Qua. Trần Phàm không trả lời Ngay, mà là nhìn thoáng qua Tiêu Phong luôn biểu hiện khác thường đêm nay.

Trải qua thời gian dài ở chung như vậy, Trần Phàm đối với tính cách Tiêu Phong thập phần hiểu biết, bản tính Tiêu Phong thập phần tiêu giải, thuộc loại tính cách ôn hòa nhã nhặn, rất ít nổi giận.

Nghĩ nghĩ. Trần Phàm vỗ vỗ bà vai Tiêu Phong, mỉm cười hỏi: “Đã ghiền không? Không đã ghiền cứ cho tiểu Qua tiếp tục.”

Gia tộc xuống dốc, chính bản thân mình bị Tần Tư Nhiên si nhục, hiện giờ đám người Tần Tư Nhiên muốn đạp lên mặt mũi, muốn nói trong lòng Tiêu Phong không giận. đó là lừa kẻ ngốc.

Nhưng hấn biết rõ bối cảnh khủng bố của đám người Phó Bác, nhất thời do dự, cũng không phải sợ đám người Phó Bác trả thù hấn, mà là sợ trả thù gia tộc của hấn.

Theo hấn xem ra, nếu đoàn người Phó Bác lợi dụng bối cảnh bản thân đi trả thù Tiêu gia, như vậy đối với Tiêu gia mà nói, tuyệt đối là sự đả kích trí mạng, quả thực chính là họa vô đơn chí. trên vết thương còn tát thêm muối.

Làm như đã nhận ra vẻ lo lắng của Tiêu Phong, Tần Tư Nhiên luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt khoe miệng lại hiện lên nụ cười lạnh như băng: “Tiêu Phong, một đoạn thời gian trước cha anh còn cúi mình đến Tần gia cầu cha của tôi cho hấn một cơ hội. hiện giờ xem ra. cơ hội này không thể cho được.”

Ngây người nghe được lời nói của Tần Tư Nhiên, thân hình Tiêu Phong kịch chấn.

Theo ý nào đó mà nói, Tiêu gia xuống dốc khả năng rất lớn chính là vì cha của hấn quyết sách sai lầm. còn công răn cần nhà gà, đáp ứng đám hỏi cùng Tần gia.

Đối với chuyện cha mình đi tới Tần gia xin cơ hội, Tiêu Phong cũng không biết rõ tình hình, nhưng hấn hiểu được, cha buông tha tự tôn cùng mặt mũi. là vì muốn chuộc tội với Tiêu gia, cùng lúc cầu mong có thể xin được một cơ hội.

Một loại cảm giác si nhục tràn ngập trong lòng Tiêu Phong, sắc mặt của hấn tái nhợt một mảnh.

“Phong ca, mảnh đất Hàng Châu này không có gì đáng lưu luyến, nếu bác trai muốn phát triển, để cho ông ấy đi Đông Hải.” Làm như nhìn ra Tiêu Phong lo lắng, Sở Qua nhắc nhở nói.

Phó Bác nheo mắt lại nhìn lướt qua Sở Qua, sau đó cười lạnh nói: “Cơ hội hay không cơ hội tao tạm thời không đề cập tới, tao mặc kệ tội mày là đại thiếu Hồng gia từ phương bắc tới, hay là công tử từ Đông Hải tới, hôm nay nếu tội mày đem Hầu Tử đánh thành như vậy, như vậy nhất định phải cấp một công đạo.”

“Tiểu Qua. theo như hần nói, cho hần một công đạo.” Trần Phàm giải quyết dứt khoát.

Sở Qua nguyên bản đang xoa tay, nghĩ lại ở trước mặt Trần Phàm hào hào biểu hiện một phen, hiện giờ nghe được lời của Trần Phàm, giống như nghe được thánh chỉ. kích động không gì sánh kịp.

Bất quá...theo sau, lúc hần nghiêng đầu lại, ánh mắt rơi xuống trên đám người Phó Bác thì biểu tình kích động trên mặt không còn sót lại chút gì. chỉ còn lại vẻ mặt tà ác: “Công đạo? Con mẹ nó, lão tử năm trước ở Hàng Châu giẫm đạp hai tên ngốc tử Triệu Hoành cùng Ngụy Nguyên, hai tên ngốc kia cũng không dám đòi công đạo với lão tử, mày lại cần lão tử công đạo?”

Oanh!

Lời nói cuồng vọng không ai bì nổi của Sở Qua, nhất thời giống như một đạo kinh thiên lôi điện nổ vang bên tai đám người Phó Bác. lập tức làm cho bọn hần ngây dại.

Triệu Hoành?

Ngụy Nguyên?

Đám người Phó Bác đối với hai cái tên này cũng không xa lạ gì, ngược lại như sấm bên tai. bởi vì hai người này cũng giống như Phó Bác. là một thành viên trong tứ đại công tử Hàng Châu, Triệu Hoành có được một người anh kiêu hùng lầy thúng úp voi trong giới hắc đạo Hàng Châu. Ngụy Nguyên có vị trường bối có được năng lượng không tầm thường trong quan trường Chiết Giang.

Đồng dạng, bọn hần cũng biết Triệu Hoành và Ngụy Nguyên ở năm trước tại Hàng Châu bị một tiểu công tử ăn chơi từ Đông Hải tới thiếu chút nữa chính chết, chuyện kia đã nhắc lên kinh thiên sóng lớn ở Hàng Châu thậm chí ở cả Chiết Giang.

Cơ hồ toàn bộ ăn chơi trác táng của Chiết Giang đều cho rằng Triệu Hoành cùng Ngụy Nguyên sẽ phản kích, ai ngờ chuyện kia cuối cùng sống chết mất người. không còn đoạn dưới.

Hiện giờ nghe được Sở Qua vừa nói như thế. mọi người mới tỉnh ngộ, nguyên lai hết thảy đều do một thân thiếu niên mặc quần áo kiểu phong cách Enaland, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười tà ác làm ra.

Đám người Phó Bác còn đang ngây ngẩn, Sở Qua cũng không hề dừng tay, ngược lại hần thừa dịp đám người Phó Bác còn đang ngây người. ở Ngay tại chỗ phóng đi. trực tiếp xông ra ngoài.

Mục tiêu của hần không phải Phó Bác, mà là Tần Tư Nhiên bên người Phó Bác.

Sở Qua không ngốc, hần nhìn ra được đầu sở gậy nên sự tình đêm nay chính là nữ nhân này, mà lời nói bén nhọn vừa rồi của nữ nhân này làm hần khó chịu, rất khó chịu, hần muốn dùng nữ nhân này khai đao trước tiên.

Không có chút thương hương tiếc ngọc, Sở Qua giống như một trận gió vọt tới trước mặt Tần Tư Nhiên, trong biểu tình Hoành sợ của cô ta, bỗng nhiên vãi ra một cái tát.

Mười thành lực lượng.

“Ba.”

Thanh âm thanh thúy vang lên, khuôn mặt trắng nõn của Tần Tư Nhiên lập tức hiện thêm năm dấu ngón tay đỏ tươi, đôi môi khêu gợi tức thì bị đánh vỡ, máu tươi nhất thời bùng lên trong đó còn kèm theo mấy cái răng. Lực lượng cường đại trực tiếp đánh ngã cô ta té xuống đất.

“Con mẹ mày, chỉ bằng vào bộ dáng kỹ nữ của mày, còn dám nói Phong ca ô uế ánh mắt mày. Theo tao thấy, loại mặt hàng như mày, ném vào hộp đêm cũng không ai đến chơi.” Một cái tát đem Tần Tư Nhiên đánh ngã xuống đất, Sở Qua hướng Tần Tư Nhiên nhổ ngậm nước miếng.

Cùng lúc đó hắn nhận thấy được sau lưng truyền đến thanh âm gió rít, cười lạnh nghiêng người chột lóe, tránh thoát một kích phần nộ của Phó Bác. sau đó hai tay xuyên qua dưới nách Phó Bác, bắt lấy cánh tay hắn gấp cong, phát lực, dùng sức vung.

....Ném qua vai.

Oanh!

Thân thể vượt qua một trăm năm mươi cân của Phó Bác ầm ầm ngã xuống đất, phát ra một tiếng trầm đục, giống như cà sà nhà đều khê động.

Đau đớn kịch liệt làm cho gương mặt Phó Bác vặn vẹo vào nhau, sắc mặt trắng bệch một mảnh, thân thể cuộn rút lại, muốn giãy dụa đứng lên, nhưng toàn tâm đau đớn để cho hắn hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu.

Một chiêu đánh ngã Phó Bác, Sở Qua cực kỳ tà ác hướng tên thanh niên để tóc dài cùng tên thanh niên đeo dây chuyền ngọc phát ngoắc ngón tay: “Một mình đấu hay là cùng tiến lên?”

Thực lực khủng bố của Sở Qua, hai gã thanh niên vẫn nhìn thấy trong mắt, thế nào còn dám cùng Sở Qua giao thủ?

Không chỉ là hai người bọn họ, ba nữ tử còn lại cũng sợ tới mặt hoa thất sắc, liên tiếp lui về phía sau.

“Con mẹ nó, bọn hèn nhất.” Sở Qua cực kỳ bất nhã làm ra một động tác khinh bỉ thông dụng toàn cầu, sau đó mắng: “Cho tụi mày mười giây đồng hồ, biến mất trong phạm vi tầm mắt của Trần ca. Nhớ kỹ, tốt nhất đừng tiếp tục giở trò, nếu không lão tử cất đầu lưỡi của bọn bây.”

Nguyên hai gã thanh niên đang kinh hãi run rẩy, nghe được lời Sở Qua, cũng không nhiệt huyết tới mức nhào lên báo thù, mà là giống như hai con chó nhanh chóng đem Phó Bác. Trần Tư Nhiên cùng Hầu Tử nâng lên, cũng không kịp tính tiền, trực tiếp rời đi.

Thậm chí lúc bọn hắn rời đi. cũng không chú ý tới Trương Thiên Thiên đã nhìn thấy hết một màn này.

Nhìn đám người Phó Bác trước đó còn ăn trên ngồi trước Ngay mặt mình, hiện tại lại giống như đàn chó, thê thảm rời quán bar, trong lòng Trương Thiên Thiên rung động thế nào có thể nghĩ.

Hít một hơi thật sâu, Trương Thiên Thiên quyết định đi qua chào hỏi với đám người Trần Phàm.

Cùng lúc đó, Sở Qua biểu hiện kinh diễm nhìn đám người Phó Bác rời đi, gương mặt lập tức biến đổi, trên mặt lộ ra nét tươi cười ân cần theo thói quen, đồng thời bước nhanh về hướng Trần Phàm, cảm giác giống như một nhĩ đồng vừa làm được chuyện tốt. đi về phía cha mẹ để tranh công.

Sở Qua biết, chút công phu mèo quào của mình căn bản không thể vào được pháp nhãn của Trần Phàm.

Ngày đó, hắn bị Trần Phàm dùng một cái tát đánh bay, Độc Nhất Dao cũng ở hiện trường, lúc ấy Độc Nhất Dao ẩn giấu trong đám người, nguyên bản định ra tay, đơn giản là vì lúc ấy Sở Qua âm thầm đối với hắn lắc đầu.

Sau đó, Sở Qua đặc biệt hỏi qua Độc Nhất Dao: “Nhất Dao ca, nếu để cho anh chống lại người thần bí kia, anh có mấy thành nắm chắc?”

“Một thành, hơn nữa là phải đánh lén.” Độc Nhất Dao nói như vậy.

Lúc ấy sau khi nghe được đáp án này trong miệng Độc Nhất Dao, sự rung động trong lòng Sở Qua thật sự không cách nào hình dung.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không tiếc hết thầy trà giá muốn bái Trần Phàm làm thầy - hắn Chẳng những yêu thích đua xe, còn thích cách đấu.

Tục ngữ nói. nhìn thoáng qua là biết là lừa hay ngựa, Sở Qua vừa ra tay, Trần Phàm liền nhìn ra được thực lực cách đấu của Sở Qua thật không tầm thường, cho nên đối với việc Sở Qua có thể thoải mái giải quyết đám người Phó Bác, Trần Phàm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng Tô San, Ngu Huyền bọn họ vẻ mặt biểu tình kỳ lạ, nhất là Tô San, lần đầu tiên trải qua chuyện đánh nhau trong quán bar, nàng cảm thấy cực kỳ kích thích, cho tới khi có xúc động thật muốn ra tay.

Mà Ngu Huyền tay chân cũng ngứa ngáy, bất quá kiên thức được thực lực của Sở Qua. biết mình ra tay là vẽ rắn thêm chân, mới không xuất thủ.

So ra mà nói. biểu tình Tiêu Phong có chút phức tạp, cùng lúc Sở Qua giúp hắn trút được ngượng ách khí. về phương diện khác, hắn vẫn có chút lo lắng - tuy rằng Sở Qua vỗ ngực cam đoan cho cha hắn đi Đông Hải tìm kiếm cơ hội kinh doanh, nhưng dù sao Sở Qua còn nhỏ, Ngay cả bối cảnh không tầm thường, cũng chưa chắc có thể có tác dụng.

“Tiêu Phong, lời của tiểu Qua nói rất đúng, lấy tình hình trước mắt mà nói, Tiêu gia ở Hàng Châu thậm chí Chiết Giang đã không còn không gian phát triển, đi Đông Hải là một sự lựa chọn không sai.” Làm như đã nhận ra sự lo lắng trong lòng Tiêu Phong, Trần Phàm vỗ nhẹ lên bả vai hắn.

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Trần Phàm, Tiêu Phong giống như bị sét đánh, cả người không ngừng rung mình, trong lòng tuôn ra một ý niệm khủng bố trong đầu: hay là hết thảy những gì về gia tộc của mình, Trần Phàm cũng biết?

Trào ra ý nghĩ này, Tiêu Phong đột nhiên cảm giác được, Trần Phàm không đơn giản như mình vẫn nghĩ.

“Phó Bác, tôi mặc kệ tên tiểu động loại kia có thân phận gì, tôi muốn hắn bỏ mạng tại Hàng Châu.” Bên ngoài quán bar Giang Hồ, trong một chiếc xe hơi. Hầu Tử được mấy người lay tỉnh, bộ dáng mặt mũi bầm dập, ánh mắt đỏ đến dọa người.

Tần Tư Nhiên lại nước mắt nước mũi. dùng tiếng nói bén nhọn rít: “Phó Bác, anh có phải là nam nhân hay không, còn đứng ngây đó làm gì? Gọi điện thoại a, tôi muốn lột sống tên khốn khiếp kia.”

Phó Bác cả người đau đớn. sắc mặt âm trầm híp mắt nghĩ nghĩ, lấy ra di động, bấm một dãy số.

Điện thoại cũng không phải gọi về người nhà, đối với những công tử ăn chơi như bọn hắn mà nói. bị người giẫm đạp, đi tìm người trong nhà hỗ trợ là một việc cực kỳ dọa người. không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ, bọn hắn bình thường sẽ không làm như vậy.

Điện thoại rất nhanh chuyển được. Phó Bác trực tiếp nói: “Triệu Hoành, là tôi, Phó Bác.”

“Phó Bác, có việc gì thế?” Trong một biệt thự xa hoa tại Hàng Châu, Triệu Hoành cầm di động, gương mặt hơi có chút tò mò, hắn nhận thức Phó Bác, nhưng quan hệ không tính rất sâu, Phó Bác chủ động gọi điện thoại cho hắn. nhiều ít làm cho hắn hiếu kỳ.

“Là như vậy, tôi ở trong một quán bar tại Hàng Châu gặp được tên tiểu tử năm trước phát sinh xung đột với anh. muốn hỏi anh có hứng thú cho tên tiểu tử kia một sự giáo huấn ghi khắc hay không.” Trong con người Phó Bác lóe ra quang mang thông minh lạnh lợi. hắn có thể trở thành nhân vật trọng yếu trong đám ăn chơi, ngoại trừ bối cảnh gia đình không bình thường, ở khả năng lớn bởi vì hắn có được một cái đầu thông minh lạnh lợi.

Đầu bên kia điện thoại, Triệu Hoành đột nhiên nghe được lời Phó Bác, lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế sofa, kêu lên: “Cái gì? Anh nói là tên tiểu Vương bát đàn kia đã đến Hàng Châu sao?”

“Đúng vậy.” Phó Bác âm trầm đáp.

“Ha ha. ha ha ha.” Được câu trả lời khẳng định của Phó Bác, Triệu Hoành không khỏi phá lên cười.

“Tiểu Hoành, anh biết cậu thật buồn bực, bất quá cậu cũng không cần phải gấp, chờ lần này Tiết thiếu gồm thâu Hồng Trúc bang, Đông Hải chính là địa bàn của Thanh bang, đến lúc đó cậu muốn chinh tên Vương bát đàn đó thế nào đều được.”

Trong đầu hiện ra lời nói của Triệu Thiên Bá, Triệu Hoành nở nụ cười, cười đến rất đắc ý, thật âm trầm: “Sở Qua, tên Vương bát đàn này, này lại vẫn dám đến Hàng Châu? Thiên đường có đường này không đi. địa ngục không cửa này xông vào, này muốn đến chịu chết, lão tử sẽ thành toàn cho này.”

Phó Bác đúng là muốn mượn tay Triệu Hoành đối phó Sở Qua, dù sao trong ký ức của hắn. Triệu Hoành là một người lòng dạ hẹp hòi, có thủ tất báo, nếu biết được kẻ thù đang ở Hàng Châu, hơn phân nửa sẽ áp dụng hành động.

Hiện giờ, nghe được lời nói của Triệu Hoành, Phó Bác tự nhiên hiểu được kế sách mượn đao giết người đã thực hiện thành công.

Có lẽ là vì mình xác ý nghĩ trong lòng Phó Bác, Triệu Hoành ngừng cười, âm trầm hỏi: “Phó Bác, tên tiểu Vương bắt đàn ở nơi nào?”

“Ờ quán bar Giang Hồ đối diện mỹ viện.” Phó Bác trầm giọng đáp: “Bọn hắn có bảy người. năm nam hai nữ. trong đó có một người Hàng Châu, kêu Tiêu Phong.”

Tiêu Phong?

Ngạc nhiên nghe được tên này, trong lòng Triệu Hoành chấn động, theo sau như nghĩ tới điều gì.

“Trần Phàm, mày cũng tới sao? Thật sự là đi mòn giày sắt tìm không thấy, được đến không uống chút công phu.” Dưới ánh đèn, Triệu Hoành cúp điện thoại, khoe miệng hiện lên một nụ cười lạnh như băng: “Trần Phàm a Trần Phàm, tao sẽ cho Hàng Châu trở thành mộ địa của mày.”

Cục Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

96. Chương 96: Đại Chiến Hết Sức Căng Thẳng.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Màn đêm tĩnh mịch như nước, bóng tối bao phủ trên bầu trời thành thị. ánh đèn neon chiếu sáng cả thành phố, gió đêm khẽ vuốt, bóng đêm mê người. Giống như một tòa mê hồn chi thành, làm cho mọi người không tự chủ được chìm sâu bên trong. không thể tự kiềm chế.

Ngay vùng chợ trung tâm Đông Hải. một tòa cao ốc cao thẳng tận trời vẫn đèn đuốc sáng trưng như cũ.

Tòa lầu cao chọc trời này có tên là Dương Quang, là một trong những kiến trúc cao nhất Đông Hải. đồng dạng nơi này tụ tập hơn mười xí nghiệp nổi tiếng của Đông Hải.

Mấy năm gần đây, công ty giải trí Lam Cảnh mới xuất hiện cũng ở bên trong đó.

Trong phòng làm việc của tổng tài công ty giải trí Lam Cảnh. Lý Dĩnh vẫn giống như thường ngày, ngồi trong phòng làm việc, vẫn chưa về nhà.

Ngày hôm nay Lý Dĩnh cũng không mặc lễ phục dạ hội màu đen như ngày đến tham dự dạ hội đón người mới của đại học Đông Hải. nàng mặc một thân âu phục màu đen. bên trong âu phục là chiếc áo sơ mi trắng bó sát người. cổ áo rất thấp, lộ ra vùng cổ trắng nõn cùng khe ngực có thể mơ hồ nhìn thấy được, ngọn núi trước ngực đem quần áo căng cứng lên. làm cho người ta lúc nào cũng có thể lo lắng sẽ làm chiếc áo bị bung ra.

Nàng mặc chiếc váy màu đen bên dưới, váy không ngắn. đại khái đến đầu gối. phối hợp với tất chân màu đen cùng ý nhị thành thực đặc hữu trên người nàng. cả người nàng nhìn qua tràn ngập vẻ hấp dẫn khác thường.

Buông vãn kiện, nhẹ nhàng nhu huyết Thái Dương một chút. Lý Dĩnh đứng dậy đi tới Ngay bên cửa sổ, nhìn ra bầu trời đen nhánh xa xa. suy nghĩ xuất thần.

Đột nhiên...

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Lý Dĩnh cũng không để ý tới, nàng biết hơn phân nửa là do thư ký của mình tới nhắc nhở mình về nhà.

về nhà...

Hai chữ này, không khỏi làm trong đầu nàng hiện ra căn phòng lớn vắng vẻ. trong nhà có phương tiện đồ dùng thật xa hoa. chỉ riêng không có hương vị của một gia đình.

Một cảm giác đau lòng khó hiểu từ trái tim nàng lan tràn. Lý Dĩnh khe khẽ thở dài, nhin không được nhắm hai mắt lại.

“Khách sát...”

Thanh âm thanh thúy vang lên. cửa phòng mở ra. tiếng bước chân nặng nề bỗng nhiên vang lên.

“Không đúng, không phải tiểu Ly.”

Trong lòng Lý Dĩnh giật mình, theo bản năng mở to mắt. thông qua cửa kính chiếu ngược, nhất thời nhìn thấy bộ dáng người mới đến.

“Trần Phàm?” Đồng tử Lý Dĩnh phóng lớn. hơi vui mừng xoay người.

Người này mặc chiếc áo màu đen. chiếc áo thật đơn điệu nhưng xuất phát từ tay đại sư nổi tiếng, cây uất kim hương màu vàng trên cổ áo làm cho người ta không dám coi khinh giá cả của chiếc áo này. Hắn mặc chiếc quần tây trắng tắp, dưới chân mang đôi giày da làm bằng tay của Italya.

Dưới ánh đèn. hắn có được làn da màu đồng cổ mà đông đảo nam nhân mơ ước. góc cạnh rõ ràng. con ngươi sáng ngời hữu thần, đen nhánh tỏa sáng. mái tóc ngắn trên đỉnh đầu như những cây kim thép, dựng đứng lên.

Xoay người. vừa quan sát vị khách không mời mà đến. cảm thụ được vẻ cao ngạo cùng âm trầm trong con người của đối phương. trong lòng Lý Dĩnh trầm xuống. lập tức hiện được xuất hiện trước mặt mình không phải là Trần Phàm...

“Trần Phàm?” Mắt thấy Lý Dĩnh xoay người. thanh niên không mời mà tới lăm bằm lại cái tên này một chút, liếm liếm môi. trong con ngươi hiện lên một ánh mắt nghiền ngẫm: “Tối hôm qua. Triệu Thiên Bá gọi điện thoại báo cho tôi biết, nói cô ở Đông Hải tìm được một nam nhân có gương mặt Tương tự giống tôi. hiện giờ xem ra không những đúng vậy, mà nhìn cô hình như còn có chút động tâm. đúng không?”

“Tiết Cường. anh tới đây làm gì?” sắc mặt Lý Dĩnh đột nhiên biến đổi, vẻ hưng phấn cùng vui mừng trong con ngươi nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. chỉ còn lại một cỗ hận ý dày đặc, vẻ hận ý sâu tận xương tủy: “Chuyện của tôi không còn quan hệ gì tới anh.”

“Hắc. hay cho câu không quan hệ sì tới tôi.” Tiết Cường cười lạnh một tiếng, lập tức tiến về phía Lý Dĩnh.

Cả người Lý Dĩnh run lên. theo bản năng thối lui về phía sau. hơi hoảng sợ quát: “Anh muốn làm gì?”

“Nếu tôi dự đoán thân thể của cô hiện tại cũng đã không còn là xứ nữ. đúng không?” Chứng kiến bộ dáng hoảng sợ của Lý Dĩnh. Tiết Cường nở nụ cười, cười đến thật tà ác.

Câu nói của Tiết Cường làm Lý Dĩnh nhớ ra điều gì đó, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch một mảnh, đôi mắt cũng đỏ hồng: “Lăn. anh rút cho tôi.”

“Tôi vì sao phải rút đây?” Tiết Cường cười tà đi tới bên cạnh Lý Dĩnh, nhìn như tao nhã. thực tế cũng rất thô bạo nắm lấy chiếc cằm của Lý Dĩnh, nhẹ nhàng thổi một hơi: “Cô là nữ nhân của tôi. tôi tới thăm cô một chút không được sao? Huống chi tên đáng chém ngàn đao kia lại muốn dựa vào gương mặt giống tôi đến tù binh trái tim của cô, tôi làm sao dễ chịu đây?”

“Tiết Cường. anh không được ghê tởm người khác.” Lý Dĩnh mạnh mẽ giãy dụa. giãy ra. lạnh lùng nói: “Ai là nữ nhân của anh? Tôi và anh không có bất cứ quan hệ nào, còn nữa. tôi và hắn cùng anh không có quan hệ nào, chỉ cần tôi vui. tôi muốn lên giường với hắn cũng được, anh quản được sao?”

“Cô là nữ nhân của tôi. trước kia là. sau này vẫn là.” Tiết Cường thu tay về. đặt lên chóp mũi dùng sức ngửi một chút, vẻ mặt bộ dáng say mê: “Đến nỗi cô nói cô lên giường cùng hắn. tôi không xen vào, ần. quả

thật đó là tự do của cô. Bất quá tôi cần phải nhắc nhở cô, tôi không xen vào cô, nhưng tôi có thể quyết định sự sống chết của hân.”

Nói tới đây, trên mặt Tiết Cường chậm rãi hiện lên dáng tươi cười tà ác: “Cô muốn cùng người chết lên giường. tôi không có bất cứ ý kiến gì.”

“Tiết Cường, anh...anh rốt cục muốn làm gì?” Làm như nghe ra ý tứ của Tiết Cường. vé mặt Lý Dĩnh lo lắng. thất thanh quát.

Nhìn bộ dáng lo lắng của Lý Dĩnh. Tiết Cường biến thái liếm liếm môi: “Tuy rằng tôi không có hứng thú đối với nữ nhân, bất quá nếu cô từng làm nữ nhân của tôi. như vậy đời này cô cũng là nữ nhân của tôi. Tôi sẽ không để cho bất kỳ nam nhân nào ở chung một chỗ với cô, nếu có người muốn thay đổi điểm này, tôi không để ý dưới sông Hoàng Phố có thêm một cỗ thi thể.”

“Tiết Cường. anh nằm mơ đi? Đông Hải cũng không phải địa phương cho anh tùy ý giương oai.” Sau thoáng phần nộ ngấn ngùi, Lý Dĩnh hoàn toàn bình tĩnh trở lại. trong giọng nói xen lẫn hàn ý thật rõ ràng.

Không để ý tới thái độ biến hóa của Lý Dĩnh. Tiết Cường lập tức đi tới cửa sổ, dùng một loại ánh mắt bao quát nhìn xuống thành thị đèn đuốc sáng choang bên dưới, chậm rãi nói: “Qua đêm nay, nơi này hoàn toàn thuộc về Thanh bang, thuộc về Tiết Cường này.”

Cùng lúc đó, trong một biệt thự chiếm diện tích gần hai mẫu tại quận Golf ở Đông Hải. không khí có vẻ cực kỳ áp lực - hoa viên trong biệt thự tùy ý có thể thấy được đại hán giấu súng ống trong người. những đại hán kia thần tình lạnh lùng, cả hoa viên đều tràn ngập một mùi thuốc súng nồng nặc.

Chuyện này ở một năm trước, cơ bản là chuyện không thể nào.

Một năm trước, tòa biệt thự này thuộc về một nam nhân.

Nam nhân kia xuất thân ở một gia đình bản cùng tại tây bắc. cha hân đã xảy ra tai nạn xe cộ khi hân còn rất nhỏ, mẹ hân một mình nuôi hân khôn lớn. cũng không bước thêm bước nữa.

Một năm kia. thôn trường luôn dòm ngó tới sắc đẹp của mẹ hân. thừa dịp hân không ở nhà. Nương men rượu cường hiếp mẹ của hân.

Một năm kia. hân mang theo một cái liềm, tàn sát cả nhà thôn trường. tổng cộng mười tám miệng ăn. hai con heo, mười hai con gà.

Một năm kia. hân mười hai tuổi.

Một năm kia. lần đầu tiên hân rời đi vùng cao nguyên đất vàng, đi lên một xe vận tải về hướng Quảng Châu, trải qua mấy ngày mấy đêm đi vào Quảng Châu.

Trong mấy năm sau. hân từng làm tên ăn mày, làm tên trộm, làm cường đạo, còn từng giết người. hơn nữa không chỉ giết một người.

Mười năm sau. hân hai mươi hai tuổi, ở trên đường được người xưng là “Thiên ca”.

Cùng năm. hân được một nữ nhân xuất thân Hồng sắc gia tộc tại Trường Giang Tam Giang Châu trúng ý.

Hân nghĩa vô phần cố tiến về Trường Giang Tam Giang Châu, trở thành con rể gia tộc kia. hơn nữa Nương theo bối cảnh của người đàn bà kia. tiến tới. cuối cùng bỏ lên đỉnh kim tự tháp, làm cho vạn người ngưỡng mộ.

Bởi vì phong mang của nam nhân kia. luôn luôn chiếm cứ phía nam. Thanh bang xung bá hắc đạo phía nam. cũng không thể không nhin đau xuất ra một nửa giang sơn Đông Hải.

Năm hân hai mươi tám tuổi, hân ở Đông Hải một tiếng hô trăm lời thuận, thoát khỏi Hồng sắc gia tộc luôn có ý kiến sâu đậm đối với hân.

Ba mươi tuổi, hân bắt đầu tẩy trắng, trong tay có vài chục xí nghiệp bạch đạo, tài sản hơn trăm ức.

Sờ Vấn Thiên.

Một cái tên từng vang vọng hắc đạo quốc nội.

Một kiêu hùng ở tại viên ngọc minh châu đông phương Đông Hải lấy thúng úp voi. một tiếng hô trăm tiếng ủng hộ.

Một năm trước, hắn là chủ nhân tòa biệt thự này, đồng thời tòa biệt thự này trở thành một trong những tòa biệt thự khó bước vào nhất trong Đông Hải thậm chí là Tam Giác Châu Trường Giang.

Một năm sau, hắn rời khỏi nhân gian. để lại biệt thự trống rỗng. cùng một nữ nhân hắn trả giá hết thấy tâm huyết đi tài bồi.

Hắn tài bồi cho người đàn bà kia mười tám năm. nhưng lại chưa bao giờ chạm tới nàng.

Bởi vì.. người đàn bà này có gương mặt rất giống mẹ của hắn.

Người đàn bà kia gọi là Hoàng Phủ Hồng Trúc.

Cũng giống như rất nhiều biệt thự nhà giàu. tòa biệt thự nằm Ngay quận Golf trang Hoàng cực kỳ xa hoa xa xỉ. xa xỉ tới mức khiến kẻ khác giận sôi. xa hoa đến mức khiến một ít kẻ có tiền hổ thẹn muốn chết.

Đó là một loại xa xỉ của nhà giàu mới nổi, trong biệt thự. cơ hồ toàn bộ đồ dùng trong nhà đều được khảm vàng. thậm chí còn được khảm lên bảo châu.

Duy nhất không có toát ra khí tức xa hoa chính là phòng sách ở góc đông bắc biệt thự.

Phòng sách chiếm diện tích không nhỏ, bày biện sáu hàng giá sách, trên giá bày đầy đủ bộ sách, có kinh tế học, chính trị, tra cứu. cũng có lịch sử. thậm chí cả sách săn bắn cũng có...

Lòe loẹt, phong phú.

Nhìn thấy phòng sách này, cơ hồ tất cả mọi người có thể nhận định, chủ nhân phòng sách này là một người có hứng thú rất phổ biến.

Nhưng.. so sánh với những quyển sách kia mà nói, trên vách tường phòng sách rậm rạp bằng đen. càng thêm dọa người là trên bằng đen viết lên một trăm tên người. đồng thời dùng dây nhỏ nối tiếp nhau, phía sau đều có đánh dấu móc, trên dấu móc có đánh dấu một hàng chữ.

Dưới ánh đèn. một nữ nhân mặc áo đen. quần da. giày ống bó, lẳng lặng đứng trước bằng đen. nhìn những cái tên trên bằng, thân mình vẫn không nhúc nhích.

Nàng biết đây là của cải quý giá nam nhân kia trao lại cho nàng. đồng dạng nàng cũng tổn không ít tâm tư ở đây, hơn nữa thông qua mạng lưới quan hệ trên bằng đen. sau khi nam nhân kia chết, nàng lấy thủ đoạn thiết huyết chấn trụ một ít nguyên lão Hồng Trúc bang. để cho nàng trở thành một đạo quang mang lộng lẫy nhất tại hạt minh châu đông phương Đông Hải.

“Vấn Thiên, anh luôn nói tôi âm nhu có thừa, quyết đoán không đủ. Điều này kỳ thật không thể trách tôi. bởi vì tôi là một nữ nhân, nữ nhân chung quy không thể sát phạt quyết đoán như nam nhân.” Không biết qua bao lâu. nữ nhân vẫn đứng trước bằng đen. nhẹ nhàng lau đi mấy cái tên trên bằng, dùng giọng nói lạnh giá đến tận đáy lòng: “Bất quá lần này tôi sẽ phá thủy trầm chu. Tôi sẽ cho những kẻ đang cố sức đoạt đồ vật của anh. đi Diêm Vương điện tìm anh sám hối.”

Dưới ánh đèn. trên môi nữ nhân hiện lên một vết màu đỏ tươi, đập vào mắt vô cùng kinh hãi...

Đại chiến, hết sức căng thẳng!

Cuồng Lôi

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

97. Chương 97: Giết Người Như Giết Gà.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Hoặc có lẽ vì Trần Phàm nhắc nhở nên làm ra tác dụng. Tiêu Phong luôn luôn phóng khoáng cũng không tiếp tục vì chuyện của gia tộc mà lo lắng. trên mặt lại lần nữa khôi phục vẻ tươi cười. Ngu Huyền cũng cười ha hả nói: “Tiêu Qua. đây không tệ, luyện qua?”

“Ách...công phu mèo ba càng mà thôi.” Sở Qua tự nhiên không dám ở trước mặt Trần Phàm thổi phồng lung tung.

Nghe được Sở Qua vừa nói như thế. Ngay cả ông chủ quán bar Giang Hồ, một số người khác trong quán đều có biểu tình vẻ mặt cổ quái. Theo bọn hắn xem ra. Sở Qua thật sự là dũng mãnh tới cực điểm, Chẳng những động thủ hành hung đám người Phó Bác. hơn nữa ra tay gọn gàng linh hoạt, không có chút nào dây dưa.

Có phong cách biểu diễn của Sở Qua. những khách nhân trong quán rượu nguyên bản còn có ý xấu với Dai Fu cùng Tô San đều biết điều chuyển dời ánh mắt ra khỏi người hai nàng.

Cùng lúc đó hai người phục vụ của quán bar dưới sự chỉ dẫn của ông chủ rất nhanh thu thập tàn cuộc, đồng thời đưa lên hai chai Laffite tở ỷ tôn trọng.

“Trần Phàm, tôi cùng thiếu niên này đều không mang bảo tiêu, hẳn ở trong này chọc sự. chỉ sợ vừa rồi mấy người kia sẽ không bỏ qua như vậy đi?” Dai Fu luôn luôn lựa chọn thờ ờ lạnh nhạt bỗng nhiên nhắc nhở.

Ngạc nhiên nghe được Dai Fu nhắc nhở, Trần Phàm nhăn mày.

“Trần ca. anh yên tâm. mấy tên công tử ăn chơi chỉ biết bề ngoài. không dám làm thực sự. Năm trước, tôi ở đây chính hai tên công tử trong tử đại công tử Hàng Châu, bọn hắn Ngay cái rắm cũng không dám phóng.” về mặt Sở Qua hung hăng càn quấy nói: “Cho nên hoàn toàn không cần phải lo lắng bọn hắn trả thù. hơn nữa lão tử những người này đều là kẻ buôn bán. dù có trả thù cũng không làm ra được bao nhiêu động tĩnh.”

Ý của Sở Qua là: có sự phụ lão nhân gia ở đây, còn sợ đám bất nhập lưu kia đến trả thù?

“Trần Phàm, cậu yên tâm. một hồi nếu đám Vương bát đản kia dám quay lại báo thù. tôi cùng tiểu Qua ra tay, đánh cho bọn hắn tè ra quần.” Ngu Huyền uống cạn ly rượu, phụ họa nói.

Trần Phàm đối với việc tranh đấu giữa những tên ăn chơi cũng không thập phần hiểu biết, nhưng nghe Sở Qua vừa nói như thế, tiếp tục liên tưởng đến bộ dáng không ai bì nổi khi Sở Qua chính đám người Phó Bác. lập tức yên tâm không ít.

Nếu Trần Phàm biết năm trước thế lực ở sau lưng Triệu Hoành cùng Ngụy Nguyên không dám động Sở Qua. Chẳng qua là bởi vì kiêng kỵ nam nhân lấy thúng úp voi tại Đông Hải. chỉ sợ cũng sẽ không tiếp tục để cho mọi người ở lại nơi này.

“San San.” Đúng lúc này, Trương Thiên Thiên bỗng nhiên mang theo túi xách của mình đi tới chỗ mọi người. sau khi đến gần lại chào Tô San.

Trước đó Tô San cũng đã chào hỏi Trương Thiên Thiên nhưng không có phản ứng. nhiều ít có chút nghi hoặc, lúc này thấy Trương Thiên Thiên đã trở lại. lập tức cười nói: “Thiên Thiên tỷ, thật không nghĩ tới có thể gặp cô ở trong này.”

Nguyên bản Tô San nói chuyện cũng chỉ là vô tâm. nhưng rơi vào trong lỗ tai Trương Thiên Thiên nhiều ít nàng ta có chút không được tự nhiên - nàng vốn muốn chen vào vòng tròn của đám người Phó Bác. lại thật không ngờ trộm gà không được còn mất nắm gạo, phía trước là bởi vì lòng tự trọng mãnh liệt của bản thân nên không để ý tới Tô San. trực tiếp đi ra ngoài. hiện giờ lại chủ động trở về, nhiều ít có chút châm chọc.

“Phải, vừa lúc quá.” Trong lòng tuy rằng đủ mùi vị, bất quá Trương Thiên Thiên vẫn cười nói: “Mọi người tới nơi này dạo chơi sao?”

Khi nói chuyện. Trương Thiên Thiên hữu ý vô ý nhìn Trần Phàm CÙNG Dai Fu liếc mắt. trong con người hiện lên một tia ánh sáng kỳ dị.

Nàng cũng không biết người tới qua lên diễn xuất trên sân khấu chính là Trần Phàm, tự nhiên cũng không biết quan hệ giữa Dai Fu cùng Trần Phàm, hiện giờ nhìn thấy Dai Fu được toàn bộ nam sinh viên đại học

Đông Hải tôn sùng là nữ thần lại ngồi bên cạnh Trần Phàm, nhiều ít có chút nghi hoặc.

“Phải, chúng tôi tới đây chơi.” Tuy rằng trong lòng Trần Phàm không có nhiều hảo cảm với Trương Thiên Thiên, bất quá cũng nhìn ra được, trước đó Trương Thiên Thiên hơn phân nửa là bị đám người Phó Bác nhục nhã, nghĩ nghĩ, nói: “Gặp lại tức là duyên, nếu mọi người đã gặp mặt, thì cùng ngồi xuống chơi đi.”

“Ân.”

Trương Thiên Thiên gật gật đầu, tia không thoải mái trong lòng không còn sót lại chút gì, buông túi xách, ngồi bên cạnh Tô San.

Đối với mấy người Trần Phàm mà nói, hết thảy xảy ra khi này tựa hồ chỉ là tiểu nhạc đệm. Sở Qua lại bắt đầu cùng nhóm Tiêu Phong đổ xúc xắc uống rượu, mà Trương Thiên Thiên lại thấp giọng trò chuyện với Tô San, so ra mà nói, những khách nhân chứng kiến hết thảy sự việc lại nhỏ giọng nghị luận, thưởng thưởng lại đưa ánh mắt nhìn về hướng Sở Qua.

Theo thời gian trôi qua, khách nhân trong quán bar ngày càng nhiều, hơn nữa còn có không ít những cô gái đáng điệu không tệ.

Mắt thấy quán bar đã kín khách, ông chủ liền cho một dàn nhạc lên sân khấu, chuẩn bị biểu diễn tiết mục đầu tiên trong đêm nay.

Trần Phàm bởi vì chạm cốc quá nhiều với mấy người Tiêu Phong, khi dàn nhạc lên sân khấu, một mình đi vào phòng vệ sinh.

Ngay khi Trần Phàm đi vào phòng vệ sinh, cửa quán rượu bỗng nhiên xuất hiện một đám khách không mời mà đến.

Đầu lĩnh không phải là người khác, chính là Triệu Thiên Bá lấy thúng úp voi tại hắc đạo Hàng Châu. Triệu Hoàn theo sát phía sau hắn, ngoài ra bên cạnh hắn còn có một đại hán đáng người khò ngợ, hình dáng dũng mãnh.

Lúc đại hán kia bước đi, bước chân trầm ổn không nói, hơn nữa đôi chân thật ổn, vừa nhìn liền biết là luyện công phu. Trong khi đi, hai tay của hắn thô dày, cánh tay gồ lên, đã tràn ngập cảm giác lực lượng.

Đi theo phía sau ba người là những đại hán mặc âu phục màu đen, bên hông hơi gồ lên, người sáng suốt liếc mắt liền biết bên hông những người đó giấu súng ống.

Ông chủ quán bar vốn đang đứng tại quầy, tràn đầy tươi cười nhìn thấy khách nhân trong quán, ngay người nhìn thấy Triệu Thiên Bá cùng hơn mười đại hán đây về phi khí, sắc mặt lập tức biến đổi lớn.

Không chút do dự, ông chủ quán bar giống như nô tài nhìn thấy chủ của mình, chạy nhanh tới trước người Triệu Thiên Bá, vẻ mặt tươi cười lấy lòng: “Triệu...Triệu gia, ngài tới có việc sao?”

“Phanh.”

Đối mặt ông chủ quán bar đang tươi cười lấy lòng, đại hán phía sau Triệu Thiên Bá không nói hai lời, thuận thế đá ra một cước trực tiếp đem ông chủ đạp bay ra ngoài.

“Triệu gia làm việc, người nhàn rồi có bao xa cút bao xa.” Cùng lúc đó, một đại hán xấu xí sau lưng Triệu Thiên Bá rít giọng quát.

Khách nhân trong quán rượu nhìn thấy bộ dáng hung thần ác sát của đoàn người Triệu Thiên Bá, một đám giống như gặp quỷ, thét chói tai hướng bên ngoài quán bar phóng đi.

Đối với những khách nhân bỏ chạy, đám người Triệu Thiên Bá cũng không ngăn trở, mà là đi tới chỗ bàn của nhóm người Tô San.

Nhất là Triệu Hoàn, đầu lĩnh đi trước, khi hắn thấy vẻ mặt kinh sợ của Tô San thì cười nói: “Tô San, nếu đến Hàng Châu, sao không gọi điện thoại báo một tiếng? Để cho tôi tận tình địa chủ mới tốt chứ.”

“Triệu Hoàn, mày là đồ con rùa, mày mang một đám người tới đây là có ý tứ gì?” Mắt thấy bị vây quanh, Sở Qua đột nhiên nhảy dựng lên, lớn tiếng mắng.

Sở Qua mới mở miệng. Ngu Huyền bỗng nhiên bật đứng lên. ánh mắt tròn xoe, rất có tư thế chuẩn bị làm một trận.

Mà Dai Fu lại thoáng nhăn mày, những người khác có lẽ không thấy được đoàn người Triệu Thiên Bá mang sủng. nhưng nàng đã nhìn ra. theo nàng xem đoàn người Triệu Thiên Bá tuyệt đối không chỉ tới gây chuyện đơn giản như vậy.

“Mày chính là Sở Qua? Là đứa con của Sở Vấn Thiên?” Lần này mở miệng không phải Triệu Hoàn, mà là Triệu Thiên Bá. hắn ngồi trên một chiếc ghế do thủ hạ đưa tới, vuốt ve đầu trọc, ngoài cười nhưng trong không cười hời.

Thoáng ngạc nhiên khi nghe được ba chữ Sở Vấn Thiên, sắc mặt Sở Qua đột nhiên biến đổi. lạnh lùng nói: “Lão tử chính là Sở Qua thì thế nào?”

“Hắc. tiểu phá hài còn tức còn không nhỏ, dù sao cũng là con của Sở Vấn Thiên.” Triệu Thiên Bá nhếch môi. lộ ra hàm răng lạnh, cười thật nguy hiểm: “Tiểu tử. trước kia còn có cha mày tráo cho mày, mày cuồng một chút không sao. Hiện tại cha mày đã tiến quan tài. mày còn cuồng cái gì mà cuồng?”

“Lão tử cuồng có cái mao quan hệ gì tới mày?” Sở Qua tựa hồ cũng ý thức được sự tình hôm nay không đơn giản, bất quá vẫn không hề lùi bước, mà là tiếp tục quát: “Mày chính là anh của Triệu Hoàn đi. hay là mày vội vàng tới báo thủ cho tên gốc không tiền đồ Triệu Hoàn này?”

“Báo thủ?” Triệu Thiên Bá âm trầm cười: “Trong chốc lát. tao sẽ cho mày biết mục đích tới nay tao tới bắt mày.”

“Động thủ.” Triệu Thiên Bá vung tay lên. vài tên đại hán phía sau hắn lập tức muốn tiến lên.

Triệu Hoàn nhượng mày, nói: “Ca. còn thiếu một tên. là tiểu động loại tôi nói với anh không có mặt.”

Ngay khi Triệu Hoàn vừa mở miệng. Trần Phàm từ trong phòng vệ sinh đi ra. mới vừa đi qua hành lang. liền chứng kiến đoàn người Triệu Thiên Bá bao vây quanh bàn của mình chặt như nêm cối.

Phát hiện này nháy mắt làm cho Trần Phàm nhíu mày.

Nhất là nhìn thấy Triệu Hoàn đứng trước đám người thì đôi mày hắn càng nhíu chặt, lệ khí tiềm ẩn tận sâu trong con ngươi chợt lóe lên. nhưng cũng không mù quáng ra mặt. mà đang suy tính cực nhanh.

“Sở Qua. tên Vương bát đản Trần Phàm đâu?” Lần này Triệu Hoàn mang theo Triệu Thiên Bá không chỉ vì bắt Sở Qua. còn muốn đối phó Trần Phàm, lúc này không thấy Trần Phàm lập tức hỏi.

“Triệu Hoàn.” Sở Qua không trả lời câu hỏi của hắn. mà về mặt hàn ý nói: “Lão tử khuyên mày lập tức dẫn người đi. tao sẽ xem như chưa từng phát sinh qua chuyện gì. nếu không tiếp theo tao cũng sẽ không khinh địch như lần trước tha cho mày một mạng.”

“Con mẹ nó, mày thật nghĩ lão tử của mày vẫn còn sống à? Tao cho mày biết. Sở Vấn Thiên đã chết, chỉ bằng người đàn bà như Hoàng Phủ Hồng Trúc cũng muốn bảo trụ của cải của Sở Vấn Thiên? Đó là người gốc nói mê, lão tử cũng không gạt mày tiểu Vương bát đản. hôm nay đi qua. Hồng Trúc bang sẽ bị xóa tên. còn về việc tới bắt mày, ngoại trừ báo thủ cho tiểu Hoàn, hơn nữa còn dùng mày uy hiếp Hoàng Phủ Hồng Trúc.” Triệu Thiên Bá ở một năm trước không dám xuống tay đối với Sở Qua. thứ nhất là vì sợ hãi Độc Nhất Dao luôn thủ hộ bên người Sở Qua. còn sợ hãi với cách làm việc tâm ngoan thủ lạt của Sở Vấn Thiên, hiện giờ Sở Vấn Thiên đã rời khỏi nhân thế không nói. Độc Nhất Dao cũng không ở bên người Sở Qua. hắn làm sao còn sợ hãi?

Câu nói của Sở Qua làm cho Triệu Hoàn nhớ lại chuyện bị Sở Qua nhục nhã năm trước, lập tức cười lạnh nói: “Sở Qua. đêm nay tao sẽ cho mình biết cái gì gọi là sống không bằng chết.”

Nói xong. Triệu Hoàn lại tà ác quét mắt nhìn Tô San. dục vọng trong lòng không hề giữ lại. ánh mắt kia hận không thể nhìn xuyên thấu Tô San mới tốt.

Tựa hồ ý thức được sự tình có chút nghiêm trọng. sắc mặt Sở Qua có chút khó coi, hai nắm đấm giết chặt, Ngay cả Ngu Huyền không sợ trời không sợ đất cũng giữ im lặng, hiên nhiên hắn nhìn ra được những người

trước mắt không dễ chọc, nhất là trung niên nhân sắc mặt hung hãn đứng bên cạnh Triệu Thiên Bá. cực kỳ nguy hiểm.

Thậm chí. khi ánh mắt trung niên nhân đảo qua trên người Ngu Huyền thì hần lại có cảm giác bị dã thú nhìn chăm chăm.

Nói chuyện tựa hồ đã chấm dứt. thủ hạ Triệu Thiên Bá lại tiến lên. hướng thẳng Sở Qua đi tới.

“Oan có đầu. nợ có chủ. thả người không quan hệ. tao cùng Sở Qua đi với tội mày.” Đúng lúc này, Trần Phàm từ hành lang đi ra. Hần nghĩ tới muốn ra tay xử lý đoàn người Triệu Thiên Bá. nhưng hần nhìn ra được đoàn người Triệu Thiên Bá đều có chứa súng ống. mà chính mình lại hai bàn tay trần, nghĩ muốn xử lý bọn hần trong thời gian ngắn không phải là chuyện dễ dàng.

Hướng chi. Tô San cùng Dai Fu đang ở tại hiện trường, để cho hần nhiều ít có chút băn khoăn - vạn nhất động thủ. đám người Triệu Thiên Bá lấy mấy người Tô San làm con tin sẽ phiền toái.

Ngược lại theo Trần Phàm xem ra. nếu Dai Fu cùng đám người Tô San có thể an toàn rút lui khỏi nơi đây, hần giết đoàn người Triệu Thiên Bá dễ dàng như giết đàn gà...

Chu Duẩn

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

98. Chương 98: Bị Chết Nhanh Hơn?

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

“Hắc. tiểu động loại, tao còn nghĩ không có mày ở đây đang buồn bực. không nghĩ tới mày lại tự xông ra.” Triệu Hoành vừa nhìn thấy Trần Phàm, Giống như thợ săn nhìn thấy con mồi. trong con ngươi lóe lên ánh mắt âm trầm: “Nếu đã ra rồi. như vậy hôm nay mày đừng nghĩ rời đi.”

“Triệu Hoành, anh muốn làm gì?” Đột nhiên nhìn thấy Trần Phàm đi ra. Tô San rất cực ngồi không yên. trực tiếp nhảy dựng lên. nhú mày chất vấn.

“Làm gì?” Triệu Hoành ngoài cười nhưng trong hông cười: “Tôi nghe nói cô có vị hôn phu. hơn nữa cô lại có quan hệ chặt chẽ với tiểu động loại này, hay là hần chính là vị hôn phu của cô? Nếu không cô cũng sẽ không quan tâm hần như vậy.”

“Đúng thì thế nào?” Tô San trừng mắt nhìn Triệu Hoành.

“Tiểu Hoành, không cần cùng tiểu nha đầu này chút chút méo mó, cậu thích cô ta thì trực tiếp mang đi. buổi tối muốn chơi thế nào thì chơi thế nào.” Triệu Thiên Bá tựa hồ đã không kiên nhẫn.

Triệu Hoành vốn hận Trần Phàm tới cực điểm, hiện giờ nghe được Tô San xác nhận có quan hệ với Trần Phàm, lập tức liền phát hỏa: “Tô San. cô là kỹ nữ. cô đã nói như vậy, đừng trách tối nay tôi không khách khí.”

Dứt lời. Triệu Hoành lại quay đầu nói với Triệu Thiên Bá: “Ca. nữ nhân này cũng mang đi. đêm nay tôi muốn đùa chết cô ta.”

Trần Phàm đi tới bên cạnh Sở Qua. nghe được lời của Triệu Hoành, ánh mắt híp lại, đồng tử co rút thành mũi nhọn.

“Triệu Hoành, bây giờ là xã hội pháp trị, các người muốn vào tù sao?” Tô San hỏn hển mắng.

Xã hội pháp trị?

Đám người Triệu Thiên Bá cười vang. đồng thời một gã đại hán theo bản năng muốn bắt Tô San.

Ngay sau đó, Trần Phàm giống như quỳ mị xuất hiện Ngay trước người Tô San. nắm lấy tay tên đại hán kia. hơi phát lực một chút, đã đem tên đại hán kia đẩy đi ra.

“Con mẹ nó, mày còn dám động. lão tử bắn chết mày.” Mắt thấy Trần Phàm động thủ, Triệu Thiên Bá hung thần ác sát móc súng lục, hòng súng trực tiếp nhắm Ngay Trần Phàm.

Triệu Thiên Bá vừa móc súng. nhất thời làm sắc mặt đám người Tô San đại biến, thậm chí Ngay mấy người Tiêu Phong cũng vẻ mặt tái nhợt, Đến nỗi Dai Fu lại đang nhú mày.

Thoáng suy tư, luôn luôn trầm mặc nàng chợt đứng lên, sắc mặt lạnh lùng nói: “Triệu Hoàn, cừu oán giữa cậu cùng Trần Phàm và Sở Qua là chuyện của các người. không được liên lụy người vô tội.”

“Tiểu Hoàn, gái Tây này là ai?” Triệu Thiên Bá nhìn thấy dáng người ma quỷ của Dai Fu. lập tức hai mắt tỏa sáng, khoe miệng hiện lên nụ cười đậm đàng hỏi.

Triệu Hoàn cười hắc hắc nói: “Ca. nàng là giáo y của trường học chúng tôi, nghe nói là bác sĩ tâm lý quyền uy lớn nhất Anh quốc.”

“Bác sĩ. không sai, đêm nay có thể chơi đùa chế phục hấp dẫn.” Triệu Thiên Bá liếm liếm môi nói.

Nghe được lời của Triệu Thiên Bá. sắc mặt Dai Fu lập tức trở nên vô cùng rét lạnh, mà Trần Phàm lại âm thầm đưa mắt nhìn Dai Fu. nhắm tới ý tứ nào đó.

Đọc biết ý tứ trong ánh mắt của Trần Phàm. Dai Fu cường chế lửa giận trong nội tâm. gằn từng chữ: “Nếu tôi nhớ không lầm. Tiết Hồ là long đầu Thanh bang ở đại lục đi?”

Àn?

Có lẽ thật không ngờ Dai Fu lại thốt ra một lời kinh người đưa ra chương môn nhân Tiết Hồ của hắc đạo phía nam. đoàn người Triệu Thiên Bá lập tức biến sắc.

“Cô là ai?” Triệu Thiên Bá tuy rằng cuồng. nhưng không ngốc, nghe Dai Fu tuôn ra danh đầu của Tiết Hồ, lập tức nhú mày hỏi.

Dai Fu lạnh lùng cười: “ông kêu Triệu Thiên Bá đúng không? Tôi cho ông biết, tôi là người của gia tộc Kemer Er, nếu ông nghĩ muốn hiểu rõ gia tộc của tôi. hiện tại có thể gọi điện thoại cho Tiết Hồ. Hắc. dù chính Tiết Hồ cũng không dám đụng tới một đầu ngón tay của tôi đâu.”

“Người của gia tộc Kemer Er?” sắc mặt Triệu Thiên Bá trở nên cực kỳ âm trầm: “Cô chính là nữ nhân nước ngoài tên Dai Fu từng xuất hiện ở sân đua xe Vân Sơn cách đây không lâu?”

Dai Fu không trả lời. chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Thiên Bá.

Không thể không nói. giờ khắc này, Dai Fu đem đặc điểm của một bác sĩ tâm lý bày ra thật tinh tế, lúc này nàng trầm mặc, thật ra khiến cho Triệu Thiên Bá tin vào suy đoán của hắn. đồng thời có một tia sợ hãi đối với Dai Fu.

Hắn đối với chuyện lần đó thập phần rõ ràng, biết Dai Fu cùng một mảnh long quá giang đại não sân đua xe Vân Sơn. làm bị thương không ít ăn chơi trác táng. cuối cùng thể lực sau lưng những tên công tử kia Ngay cái rắm cũng không dám phóng một cái.

Nhưng.. .hắn không biết mảnh long quá giang kia chính là Trần Phàm.

“Dai Fu tiểu thư. xin tha thứ chúng ta mạo phạm, chúng ta đều không phải cố ý.” Do dự một chút. Triệu Thiên Bá lựa chọn thỏa hiệp, hắn không phải đầu óc ngu muội, hắn hiểu được có chút người hắn không thể đắc tội nổi. bất quá nói xong lời đầu tiên, giọng nói của hắn lại chuyển, tiếp tục nói: “Bất quá ba người bọn họ, tôi phải mang đi.”

Nói xong, Triệu Thiên Bá chỉ chỉ Trần Phàm. Sở Qua cùng Tô San.

Trần Phàm nheo ánh mắt. hắn biết rõ đêm nay mục đích chủ yếu đoàn người Triệu Thiên Bá tới nơi này là vì bắt Sở Qua. để trong sự tranh đấu hắc bang đạt được lợi thế, mình và Tô San bị liên lụy hoàn toàn là bởi vì sự tồn tại của Triệu Hoàn.

Mà Triệu Thiên Bá là anh của Triệu Hoành, như vậy tự nhiên sẽ không bỏ qua cho mình, cho dù Dai Fu bày ra thân phận cùng bối cảnh cũng không được - nếu mạnh mẽ lợi dụng bối cảnh áp chế Triệu Thiên Bá. nói không chuẩn sẽ biến khéo thành vụng.

Chính là bởi vì hiểu được điểm này, cho nên hần âm thầm chuyển ánh mắt với Dai Fu. ý bảo Dai Fu ra mặt áp chế Triệu Thiên Bá. đưa đám người Tô San cùng Tiêu Phong rời đi.

Hiện giờ Triệu Thiên Bá còn muốn mang đi Tô San. điều này không khỏi làm biểu tình Trần Phàm lạnh xuống, mà Dai Fu lại nhú mày, đồng thời âm thầm dùng khóe mắt liếc nhìn Trần Phàm.

Vượt qua suy tư. Trần Phàm dùng ánh mắt nói Dai Fu mau rời đi.

Đọc biết ý tứ trong ánh mắt của Trần Phàm, mặc dù Dai Fu có chút lo lắng. nhưng nàng không phải loại nữ nhân dây dưa trong thời điểm mấu chốt, lập tức gạt đầu đồng ý lời nói của Triệu Thiên Bá. quay đầu nói với ba người Tiêu Phong: “Chúng ta đi.”

“Tôi không đi.” Ngu Huyền mở miệng đầu tiên, vẻ mặt bộ dáng hung thần ác sát. cảm giác phảng phất như muốn cùng cộng sinh tử với Trần Phàm.

Tiêu Phong cũng cắn chặt răng: “Tôi cũng không đi.”

Hai người mới mở miệng. nguyên Chu Văn đang sợ hãi muốn chết cuối cùng cũng thông suốt thốt ra: “Còn có tôi.”

Ba người này vừa mới mở miệng. trường hợp nhất thời yên tĩnh trở lại, tựa hồ...mọi người cũng không nghĩ tới. Ngay trong thời gian nguy cấp ba người lại chọn lưu lại.

Trần Phàm cũng thật không ngờ, lúc này ngẩng ra nghe ba người nói, sắc mặt hần đột nhiên biến đổi. lạnh lùng nói: “Các cậu đều đi.”

“Trần Phàm...Ngu Huyền còn muốn nói điều gì.

Trần Phàm nhú mày quát lạnh: “Không cần vô nghĩa. tôi bảo các cậu đi thì đi.”

“Đi thôi, các anh lưu lại cũng không có ý nghĩa gì.” Dai Fu nhú mày nhìn ba người đang đổ mắt nói. theo sau nhìn thoáng qua gương mặt không còn chút máu của Trương Thiên Thiên, ý bảo nàng cùng đi.

“Được, chúng ta cùng đi.” Cho tới nay Tiêu Phong luôn cảm thấy được Trần Phàm không đơn giản. nghe được lời của Dai Fu. do dự một chút cuối cùng làm ra quyết định.

Mất thấy đám người Dai Fu phải rời khỏi, Triệu Thiên Bá bỗng nhiên âm trầm nói: “Dai Fu tiểu thư. chuyện này không quan hệ tới các người. tôi hi vọng đừng báo cảnh. Nếu không tôi không dám cam đoan ba người bọn hần sẽ còn sống trở về.”

“Được.” Không có chút nào do dự. Dai Fu sẵn khoải gạt gạt đầu. khóe miệng lại hiện lên tia cười lạnh khinh thường.

Theo nàng xem ra. tuy rằng sự tình tiến triển không thuận lợi như Trần Phàm tưởng tượng - Tô San bị giữ lại. Nhưng chỉ một Tô San. hần không đến mức ảnh hưởng kế hoạch tiếp theo của Trần Phàm.

Sau khi đám người Dai Fu rời đi, Triệu Thiên Bá không nói lời vô ích. trực tiếp cho người dùng súng đưa ba người Trần Phàm lên xe.

Hiển nhiên...vừa rồi Trần Phàm ra tay, làm cho Triệu Thiên Bá gửi được một tia khí tức nguy hiểm.

Ba người Trần Phàm bị áp lên một chiếc xe Toyota, trong xe. sáu gã đại hán trắng trợn lấy súng ra. nhắm Ngay ba người. cảnh cáo ba người không được hành động thiếu

suy nghĩ.

Lần đầu tiên trải qua loại trường hợp này sắc mặt Tô San sợ tới mức không còn chút máu. tránh trong lòng Trần Phàm run rẩy.

Tuy rằng sắc mặt Sở Qua cũng cực kỳ khó coi. nhưng không hề toát ra bộ dáng sợ

hải.

So ra mà nói. biểu tình Trần Phàm bình tĩnh hơn. hắn vừa nhẹ nhàng vỗ sau lưng Tô San. cố gắng dùng phương thức này nói cho Tô San không cần lo lắng, vừa híp mắt suy tư về kế hoạch tiếp theo.

Theo hắn xem ra. không bị đoàn người Dai Fu ảnh hưởng. kế tiếp hắn muốn dẫn Tô San cùng Sở Qua thoát khốn cũng không phải là chuyện quá mức khó khăn. duy nhất để cho hắn băn khoăn chính là bởi như vậy hắn sẽ hoàn toàn bại lộ chính mình trước mặt Tô San. làm cho Tô San chân chính nhìn thấy một mặt âm u nhất của mình thậm chí của xã hội này.

Trần Phàm cũng không hi vọng chứng kiến một màn kia. nội tâm vô cùng thuần khiết của Tô San sẽ hoàn toàn bị làm bẩn. hơn nữa lưu lại bóng ma vĩnh viễn không thể hủy diệt.

Đây không phải là điều hắn muốn nhìn thấy.

Cho nên hắn nhất định phải nghĩ ra một sách lược vẹn toàn.

Sau khi ba người Trần Phàm bị bắt. Triệu Thiên Bá lập tức gọi một cú điện thoại cho Tiết Cường đang ở tại Đông Hải.

Đầu bên kia điện thoại. Tiết Cường vẫn còn ở trong văn phòng của Lý Dĩnh, sau khi nhận được điện thoại, hắn tựa hồ có vẻ có chút hưng phấn, khoe miệng biểu lộ đáng tươi cười càng thêm tà ác.

Cúp điện thoại. Tiết Cường nhìn thoáng qua Lý Dĩnh đang ngồi sau bàn làm việc với sắc mặt khó coi. cười tủm tỉm nói: “Tôi có một tin tức bất hạnh muốn nói cho cô.”

Nghe được lời nói của Tiết Cường. Lý Dĩnh cũng không quan tâm.

“Nam nhân tên Trần Phàm kia bị Triệu Thiên Bá bắt.” Tiết Cường châm một điếu xì gà. nhẹ nhàng hút một hơi. vé mặt thích ý nói: “Là kêu Trần Phàm, đúng vậy không?”

Lời của Tiết Cường nhất thời làm Lý Dĩnh biến sắc.

Ngay sau đó, nàng bá một tiếng đứng bật khỏi ghế, hốt hển nói: “Tiết Cường. anh hỗn đản.”

“U, thoát nhìn cô thật sự để ý hắn nha. ân. cũng may tôi đúng lúc xuất thủ. nếu không tiếp tục phát triển thêm nữa. hắn không chỉ là vật thay thế tôi. chỉ sợ cô sẽ thật sự yêu hắn.” Tiết Cường khê lắc đầu. chậm rãi phun ra một ngụm khói.

Lý Dĩnh tức giận đến cả người run rẩy: “Tiết Cường. tôi cho anh biết, hiện tại tôi vốn không còn thương anh chút nào, anh đừng có luôn tự kỷ, mặt khác tốt nhất anh nên thả hắn. nếu không...”

Tiết Cường cực kỳ khinh thường thổi ngụm khói về hướng Lý Dĩnh: “Nếu không cô sẽ như thế nào?”

“Tôi..Cả người Lý Dĩnh run rẩy muốn nói cái gì. lại phát hiện mình tựa hồ không có gì có thể uy hiếp được Tiết Cường.

Tiết Cường chậm rãi dụi tắt tàn thuốc, lại nắm lấy chiếc cằm xinh đẹp của Lý Dĩnh, theo sau trong kẽ răng nháy ra vài từ: “Tôi nói rồi. nữ nhân của tôi. ai cũng không thể muốn chạm là chạm vào, ai dám tôi giết ai.”

“Tiết Cường. anh biến thái, tôi căn bản không phải là nữ nhân của anh.” Lý Dĩnh hoàn toàn nổi giận.

Tiết Cường buông tay ra. tà ác cười nói: “Cô từng phải.”

“Tiết Cường. xem như tôi cầu anh. buông tha hắn đi, hắn là vô tội.” Tựa hồ đối với tâm lý ngang ngạnh hay thay đổi của Tiết Cường có một chút hiểu biết. Lý Dĩnh biết mình không thể thuyết phục Tiết Cường, đành phải khẩn cầu.

“Cô cầu tôi?” Tiết Cường để mặt sát vào mặt Lý Dĩnh, giọng nói trở nên vô cùng âm trầm: “Cô vì người đàn ông kia mà cầu tôi?”

“Phải, tôi cầu anh. tôi cầu anh buông tha hắn đi.” Lý Dĩnh đỏ Hồng mắt quát.

“Ha ha ha ha ha.” Tiết Cường không trả lời mà phá lên cười, theo sau trực tiếp xoay người rời đi. bất quá khi hắn đi tới cửa thì ngừng chân lại. quay đầu âm trầm nói: “Cô cầu tôi. sẽ chỉ làm hắn chết được nhanh hơn.”

Chu Duẩn

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

99. Chương 99: Nữ Vương.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

Ban đêm. cơn mưa bất thành linh ập xuống, khiến cho bầu không khí nóng nực nguyên bản đã mát mẻ hơn một chút, tựa hồ như muốn thuyết minh với chúng nhân rằng. mùa thu sắp tới rồi. Trên bầu trời đêm đen nhánh, từng giọt mưa tí tách bay theo gió đánh xuống những khóm cây ven đường, phát ra một trận thanh âm xào xạc, thanh âm kia ở trong hoa viên tĩnh lặng có vẻ phá lệ chói tai.

Trong hoa viên, một thân âu phục màu đen. đeo ống nghe microphone, trong người giấu súng, các thành viên của Hồng Trúc Bang. bị nước mưa xối xả lên người. gió đêm thổi qua. khiến cho thân người bọn hắn truyền đến từng trận lãnh khí. Nhưng chân chính làm cho bọn hắn rét lạnh không phải là vì thời tiết, mà là bầu không khí áp lực ở bên trong căn biệt thự.

Thân là thành viên của Âm Đường, thật lâu rồi bọn hắn đã không được trải nghiệm qua cảm giác này.

Âm Đường! Hai chữ này ở Hồng Trúc Bang. thậm chí là chính thể giới hắc đạo trong quốc nội. đều có được thanh danh không nhỏ.

Âm Đường là do một tay Sờ vấn Thiên sáng lập ra. tất cả thành viên đều là cô nhi. hơn nữa còn trải nghiệm qua sự huấn luyện của những giáo quan tinh nhuệ trong các tổ chức dong binh thế giới ngầm và tổ chức sát thủ. thực lực cũng có đôi chút khủng bố. Năm xưa. Sờ vấn Thiên có thể chiếm lấy nửa mảnh giang sơn trù phú ở vùng Đông Hải này, công lao của Âm Đường là không thể bỏ qua.

Trong hoa viên, bầu không khí áp lực. trong căn biệt thự rộng lớn. cũng Chẳng khá hơn....

Trong gian phòng hội nghị trên tầng ba. vây quanh chiếc bàn dài làm bằng gỗ lim có không ít người. trong đó cầm đầu là một người phụ nữ thân mặc áo sơ-mi màu xanh trúc điệp. Dưới ánh đèn. trên khuôn mặt tinh xảo của nàng xem ra thì mười phần băng sương, đôi mắt phượng híp thành một khe nhỏ, con người trong mắt không ngừng đảo qua thần ảnh của những người đang ngồi quanh bàn. Ngón tay trắng nõn thanh tú. cũng đang không ngừng gõ nhịp xuống mặt bàn hội nghị, tiết tấu thông thả mà trầm thấp, khiến cho bầu không khí nguyên bản đã áp lực, càng trở nên trầm trọng hơn.

“Ba” Nguyên bản trong gian phòng đang im lặng. bỗng nhiên vang lên một thanh âm thanh thúy, thanh âm qua đi. một ánh lửa bập bùng thoáng xuất hiện.

Thanh âm này vừa ra. tất cả mọi người cơ hồ đều không hện mà cùng đem ánh mắt quắc nể về phương hướng nơi thanh âm phát ra. rõ ràng chứng kiến thấy trên màn hình lớn xuất hiện khuôn mặt khắc sâu vết sẹo của Hà Lão Lục.

Ánh lửa bập bùng, khiến cho vết đao thấu xương kia càng thêm rõ ràng, khiến cho người ta cảm giác khuôn mặt của Hà Lão Lục phi thường khủng bố. Chẳng quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh. Hà Lão Lục tùy ý dựa lưng vào ghế, khói thuốc lá vờn quanh trên mặt hắn. khiến cho người khác không thể nào nhìn thấy rõ được thần sắc của hắn lúc này. Chỉ nghe hắn dùng một loại ngữ khí bình thản nói: “Hoàng Phủ tiểu thư. đã qua chín giờ rồi. không cần chờ những người không muốn tới. trực tiếp hợp thôi.”

Vừa nghe thấy Hà Lão Lục nói như thế. đôi con người trong mắt Hoàng Phủ Hồng Trúc liền híp lại thành một đường chỉ nhỏ, ánh mắt chậm rãi đảo qua gian phòng hợp, rõ ràng trông thấy còn bốn chỗ ngồi vẫn trống không.

“Được.” Hoàng Phủ Hồng Trúc nhẹ nhàng gật đầu. chậm rãi phun ra một câu. thanh âm bằng sương mà trầm thấp. Nàng vừa dứt lời. thì bên ngoài liền truyền đến những tiếng bước chân rộn ràng, Theo sau, cửa lớn phòng họp được đẩy ra. một gã thanh niên thần mặc âu phục màu đen vác theo một cái bao tải. xuất hiện ở Ngay trước cửa.

“Hoàng Phủ tiểu thư. mới vừa phát hiện ra ở bên ngoài.” Tên thanh niên đứng ở trước cửa trầm giọng bẩm báo. Đồng thời dưới biểu tình kinh ngạc của chúng nhân, hắn vươn tay tháo nút bao tải ra.

Đầu người....Hắn theo trong bao tải lấy ra một cái đầu lâu chảy đầm đìa máu tươi.

“Bá!” Một màn xảy ra bất thành linh, khiến cho biểu tình của không ít người trong phòng hội nghị biến đổi. mấy cái thứ tâm lý vốn có kém cỏi. thần sắc liền tái nhợt, thậm chí tự Ngay cả thân hình cũng không kiềm chế được, mà không ngừng run rẩy lên.

Bởi vì chủ nhân của cái đầu lâu này bọn hắn đều nhận thức, đó là thành viên trung tâm của Hồng Trúc Bang. cũng là một trong những người chưa tới họp hôm nay.

“Bên ngoài còn có hai cái đầu lâu và một cỗ thi thể.” Tên thanh niên đứng án ngữ trước cửa phòng họp, liếc mắt nhìn diễn cảm bằng sương của Hoàng Phủ Hồng Trúc, nói: “Bọn chúng đều đã chết.”

“Bọn chúng đều đã chết!” Những chữ này giống như búa tạ nện vào trong tâm khảm của chúng nhân, vài người tố chất kém cỏi trên trán đã không ngừng xuất hàn ra mồ hôi lạnh.

“Mang ra đi.” Hoàng Phủ Hồng Trúc theo trong khe răng phun ra ba chữ.

Tên thanh niên không nhiều lời vô ích. mang theo chiếc bao tải. xoay người bước ra ngoài. thuận tay đóng luôn cửa phòng họp vào. Sau khi tên thanh niên rời đi. bầu không khí bên trong phòng họp, nhất thời đều lặng ngắt như tờ, tự Ngay cả Hà Lão Lục cũng đành chỉ hút thuốc.

Tĩnh....tĩnh đến mức có thể nghe thấy nhịp tim đập khẩn trương của một số người....

“Chư vị.” Hoàng Phủ Hồng Trúc gõ nhịp xuống bàn hội nghị, chờ sau khi mọi người đem ánh mắt quắc nể về phía mình xong, nàng mới dùng diễn cảm nghiêm túc nói: “Tôi biết chư vị đều đang hoảng hốt. sợ hãi người phải chết kế tiếp sẽ là chính mình.”

Nghe những lời này của Hoàng Phủ Hồng Trúc, cơ hồ mọi người đều ngừng thở.

“Hoàng Phủ tiểu thư. Chẳng lẽ cô không sợ ư?” Có người lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng quỷ dị trong gian phòng. Người lên tiếng không phải ai khác, mà chính là Mã Hồng Quỷ, một trong những người phụ trách mảng kinh doanh hội quán giải trí của Hồng Trúc Bang.

Đôi môi kiều diễm của Hoàng Phủ Hồng Trúc thoáng nhếch lên. ngữ khí cũng rét lạnh cuồng ngạo tới cực điểm: “Vì sao tôi phải sợ?”

Lời này của Hoàng Phủ Hồng Trúc vừa thốt ra. Mã Hồng Quỷ liền ghen hờn. đồng thời con ngươi trong mắt không ngừng xoay chuyển, trong lòng không biết là đang suy tính cái gì.

“Rắc!” Đúng lúc này, Hoàng Phủ Hồng Trúc rút một thanh chủy thủ ra. hung hăng cắm thẳng xuống bàn hội nghị. lực đạo khổng lồ, trực tiếp cắm ngập chuôi dao. Hành động bất thành linh của Hoàng Phủ Hồng Trúc, khiến cho nội tâm của mọi người nhảy dựng lên. sắc mặt Mã Hồng Quỷ cũng biến đổi.

“Nói cho tôi biết, vì sao tôi phải sợ?” Hoàng Phủ Hồng Trúc thanh âm bằng lạnh, vắng vắng đi khắp ngõ ngách bên trong phòng họp: “Chẳng lẽ bởi vì địch nhân của chúng ta là Thanh bang. cho nên tôi phải sợ ư?”

Không một ai lên tiếng trả lời. mọi người đều bảo trì trầm mặc.

“Đúng vậy, Thanh bang là long đầu ở phía Nam quốc nội.” Hoàng Phủ Hồng Trúc tiếp tục nói: “Nhưng. chư vị đừng quên, chúng ta là ai? Chúng ta cùng Thanh bang giống nhau, đều là nhân vật lẩn lộn ở dưới đáy bùn của xã hội....Hơn nữa bây giờ chúng ta đang nắm giữ địa bàn vùng này, đều là theo trong tay Thanh bang giành lấy được!”

Nghe thấy Hoàng Phủ Hồng Trúc nói những lời này, cơ hồ tất cả mọi người đều không kiềm chế được, mà phải hung hăng phun ra một ngụm trọc khí. Bọn hắn đang nhớ tới những ngày tháng năm xưa mình đi theo Sở Vấn Thiên tranh giành thiên hạ. bọn hắn đang nhớ tới hình ảnh năm xưa cùng Sở Vấn Thiên đứng ở trước viên ngọc minh châu phương Đông, nhìn xuống tòa thành phố này, bọn hắn còn đang nhớ tới ngày đầu tiên gặp Sở Vấn Thiên. Sở Vấn Thiên đã từng hứa—Bọn hắn sẽ đứng ở trên đỉnh của thành phố Đông Hải.

“Vấn Thiên đã chết.” Thanh âm băng sương của Hoàng Phủ Hồng Trúc rót cuộc đã xuất hiện một tia cảm xúc dao động. dao động tuy rất nhỏ nhưng vẫn không thể nào che giấu nỗi bi thương thấm nhuần xương tủy. Theo sau, nàng đột nhiên đề cao ngữ khí: “Mà chư vị cũng đã quen dần với những ngày tháng bình yên vô sự. sống mơ màng trong giàu sang phú quý. Chư vị không còn Giống như người xưa. dám một lòng cùng bất luận kẻ nào đối địch!”

“Hoàng Phủ tiểu thư. chúng tôi đã không còn là trẻ con năm ba tuổi nữa rồi. Những lời này cô nói rất đúng. nhưng đối với những lời kêu gào đám thanh niên nhiệt huyết gia nhập hắc bang. đối với chúng tôi cũng vô dụng thôi.” Đúng lúc này, một cái thanh âm không mấy hài hòa vang lên. ngữ khí có chút âm nhu khàn khàn, chủ nhân của thanh âm này chính là Hà Lão Lục.

Khi nói chuyện. Hà Lão Lục hung hăng bóp tắt tàn thuốc, gần từng chữ: “Hà Lão Lục ta xưa nay vẫn luôn bội phục Sở lão đại. cũng nguyện ý đi theo Sở lão đại vào sinh ra tử. Nhưng hết thấy...đều là quá khứ. Sở lão đại chết rồi. chúng ta cũng không thể không đối mặt với hiện thực này.”

“Đúng vậy, sau khi Sở lão đại chết đi. chúng ta vô luận là giới bạch đạo hay là giới hắc đạo đều gặp đả kích trầm trọng, riêng tháng này còn khoa trương hơn. Trên phương diện hắc đạo, hàng của chúng ta bị cướp chưa nói. sinh ý buôn lậu cũng đang bị đám hải quan phá hư. hơn nữa các rạp chiếu phim buổi tối. liên tục bị vài nhóm người đến đập phá nháo sự.” Vừa nghe thấy Hà Lão Lục mở miệng. Mã Hồng Quỷ hai mắt tỏa sáng, nhanh chóng phụ họa nói.

“Tôi thừa nhận, bản thân mình so ra còn kém vấn Thiên nhiều lắm.” Hoàng Phủ Hồng Trúc khê nhắm mắt. theo sau mới trừng mắt ra. gần từng chữ: “Nhưng tôi đồng dạng cũng biết, thời gian tôi vừa lên cầm quyền, cũng không được chư vị chào đón. khiến cho bang hội chia năm xẻ bảy, các phương diện sinh ý liên tục tắc nghẽn. Theo sau, tôi dần dần được một số người ủng hộ, cục diện chậm rãi xoay chuyển từ xấu biến thành tốt. Bất quá ngày vui ngắn ngủi qua nhanh, lúc này lại đang chuyển biến xấu đi. hơn nữa còn nghiêm trọng hơn cả lúc trước, tôi muốn hỏi các vị đang ngồi đây, chuyện này là như thế nào?”

Trong phòng hội nghị không ai lên tiếng.

Hoàng Phủ Hồng Trúc khê mỉm cười, cười đến băng lạnh. Theo sau nàng hung hăng rút thanh chủ thủ ra. đứng lên. đi dọc theo bàn hội nghị: “Sau khi vấn Thiên chết. Thanh bang cho rằng Hoàng Phủ Hồng Trúc ta là hạng người nữ lưu. không thể chống đỡ được con thuyền này. Đứng bên ngoài bàn quang nhìn Hồng Trúc Bang chúng ta nội đấu chia năm xẻ bảy, chờ đợi thời cơ làm ngư ông đắc lợi. Dần dần bọn chúng đã bắt đầu thay đổi phương thức, lộ ra răng nanh, thậm chí còn không ít hành động đả kích nhắm vào chúng ta.”

“Bất quá...Điều này cũng không phải là nguyên nhân tối trọng yếu. quan trọng nhất chính là trong một số người chúng ta. có kẻ lương tâm ám muội, vì bảo trì địa vị hiện giờ của mình, mà đã cùng Thanh bang cấu kết. cố gắng nội ứng ngoại hợp, Tương trợ Thanh bang diệt trừ Hồng Trúc Bang chúng ta.” Hoàng Phủ Hồng Trúc càng nói. thanh âm càng lớn. ngữ khí càng lúc càng lạnh: “Nguyên nhân chỉ có bốn chữ. loạn trong giặc ngoài. mà thôi!”

Loạn trong giặc ngoài!

Oanh! Bốn chữ này giống như một quả bom tấn ném vào giữ gian phòng hội nghị, nhất thời khiến cho sắc mặt chúng nhân cuồng biến. Trong đó Mã Hồng Quỷ thần sắc xám xịt nhất, diễn cảm của hắn nháy mắt tái nhợt, thân hình cũng hung hăng run rẩy lên.

Bởi vì hắn chính là một trong những người đang cấu kết cùng Thanh bang. mà bốn thành viên trung tâm của Hồng Trúc Bang vừa chết đi. chính là hắn giới thiệu cho Tiết Cường mua chuộc!

“Bá!” Ngay khi Mã Hồng Quý trong lòng sinh ra sợ hãi, đồng thời một ánh hàn quang chợt lóe lên. hần chi cảm thấy phía sau gáy mình truyền đến một cỗ hàn khí lạnh thấu xương. Theo bản năng. Mã Hồng Quý nhảy dựng lên. cố gắng tránh né... Nhưng đã quá muộn rồi!

“Sưu...sưu!” Thanh chủ thủ sắc bén vẽ một đường lướt ngang không trung, trực tiếp cắt đứt yết hầu của Mã Hồng Quý, máu tươi nóng bỏng nhảy mắt trào xuất ra. hóa thành một tia huyết quang diễm lệ tung tóe ở giữa không trung.

Mã Hồng Quý phát ra một tiếng tru thống khổ, theo bản năng dùng hai tay bưng kín yết hầu. cố gắng ngăn cản không cho máu tươi trào ra.

“Bá!” Hoàng Phủ Hồng Trúc tiếp tục động, cổ tay nàng đột nhiên rung lên. hàn quang lấp lánh nhanh chóng xuất hiện. Giống như là đang cắt đứt hũ bình thường, hai bàn tay cùng đầu lâu của Mã Hồng Quý nhảy mắt bị chém đứt. mười đầu ngón tay xen lẫn máu tươi rụng xuống nền nhà. còn đầu lâu thì bị Hoàng Phủ Hồng Trúc tóm lấy.

Dưới ánh đèn. máu tươi nhuộm đầy khuôn mặt tinh xảo của Hoàng Phủ Hồng Trúc, trông phi thường quý quái....

Chu Duẩn

Cực Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

100. Chương 100: Tuyệt Cảnh Và Kỳ Tích!

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : Bảo Ngọc - 4vn

“Tí tách, tí tách...”

Thanh âm của máu tươi chảy xuống sàn nhà đập vào trong lỗ tai của mọi người. Hoàng Phủ Hồng Trúc mang theo chiếc đầu lâu. chậm rãi bước tới vị trí chủ tọa. ánh mắt âm trầm đảo qua mỗi người đang ngồi ở nơi này, sau đó mới đem đầu lâu của Mã Hồng Quý đặt lên trên bàn hội nghị.

“Phanh!” Thanh âm trầm thấp nặng nề vang lên. khiến cho nội tâm chúng nhân nhin không được mà phải nhảy thót lên.

“Phản đồ không chỉ có một tên Mã Hồng Quý, bất quá nếu hần nguyện ý làm chim đầu đàn. thì tôi sẽ thỏa mãn nguyện vọng muốn chết của hần.” Hoàng Phủ Hồng Trúc liếm vết máu tươi nơi khóe miệng, diễn cảm trên mặt chậm rãi tách ra một nụ cười mỉm giống như ác ma. nói: “Chư vị, chúng ta có một con thuyền không lỗ, trên thuyền ẩn chứa tài sản kinh người. số tài sản này giúp cho mọi người chúng ta trải qua cuộc sống nơi thiên đường.”

“Nhưng...Hiện giờ hải tặc đến đây, bọn chúng muốn cướp đi tài sản của chúng ta. đồn chúng ta bước vào tuyệt lộ.” Hoàng Phủ Hồng Trúc thanh âm quý dị mà âm lãnh: “Trước mắt chúng ta chỉ có hai lựa chọn.”

“Lựa chọn đầu tiên là bó tay chịu trời, trơ mắt ra nhìn bọn chúng cướp đi những tài sản nguyên vốn là thuộc về chúng ta.” Nói đến đây, Hoàng Phủ Hồng Trúc dừng một chút, theo sau mới tiếp tục nói: “Lựa chọn thứ hai. chúng ta đồng tâm hiệp lực, cùng nhau cầm vũ khí lên giết sạch cường đạo. Nói cho bọn chúng biết, ta không phải dễ cừ. chúng ta là ác lang cho dù phải chết cũng sẽ khiến bọn hần sống không dễ chịu.”

“Hô...!” Liên tục nói chuyện khiến cho nhịp thở của Hoàng Phủ Hồng Trúc trở nên dồn dập, nhưng sát khí trên người càng lúc càng nồng đậm thêm: “Chư vị, hãy nói cho tôi biết, các vị lựa chọn phương án nào?”

“Chúng ta CÙNG chiến!” Lúc này, một tên dáng người khô ngô ngồi gần Hoàng Phủ Hồng Trúc nhất, lập tức lên tiếng tán thành. Hần là nguyên lão đầu tiên trong bang bị Hoàng Phủ Hồng Trúc thu phục, hiển nhiên là sẽ ủng hộ nàng vô điều kiện.

“Đúng thế, dựa vào cái gì mà bọn chúng muốn cướp đoạt tài sản vốn đang thuộc về chúng ta?” Lập tức, càng có nhiều người bày tỏ thái độ ủng hộ Hoàng Phủ Hồng Trú.

Khoảng mười giây đồng hồ sau, hai phần năm số người đã bày tỏ thái độ, còn thừa ba phần năm đám người thì vẫn bảo trì trầm mặc.

“Hoàng Phủ Hồng Trú, đúng theo như lời cô nói. ở trong mắt tôi, cô cùng vấn Thiên đại ca kém nhau quá xa. Tôi thừa nhận, trước kia bản thân mình rất ngưỡng mộ cô, đây cũng là nguyên nhân tôi vẫn luôn luôn không phục cô.” Lúc này, Hà Lão Lục vuốt cái đầu bóng lưỡng, thanh âm trầm thấp thông thả nói: “Bất quá, hôm nay tôi chợt phát hiện ra, vấn Thiên đại ca mất mười tám năm thời gian bồi dưỡng vun trồng cô, cũng không phải là không có đạo lý.”

Nói đến đây, Hà Lão Lục hung hăng đứng bật lên: “Hoàng Phủ Hồng Trú là một người phụ nữ không sai, bất quá vì thấy sự tâm huyết của nàng đối với bang hội. Hà Lão Lục ta đây nguyện ý tán thành chuyện tình lần này, làm!”

“Làm....làm....”

Thân là một trong những huynh đệ có mối quan hệ tốt nhất với Sở vấn Thiên, uy vọng của Hà Lão Lục ở trong bang luôn luôn rất cao. Lúc này hắn lên tiếng tán thành, đã lập tức khiến cho đám người phái trung lập sôi nổi biểu hiện ra quyết tâm. Phái người trung lập lựa chọn ủng hộ Hoàng Phủ Hồng Trú, cũng nhanh chóng khiến cho những người âm thầm cấu kết với Thanh bang nóng nảy. Trong đó, bọn hắn căn bản là chưa từng nghĩ qua. Hoàng Phủ Hồng Trú ở trong bang hội xưa nay vẫn chưa lập được uy, lại sẽ có nhiều người ủng hộ nàng như thế.

“Phanh....phanh....phanh....phanh....”

Tiếng súng chói tai liên tục vang lên, một luồng khói nhẹ theo trong họng súng tối đen xông ra. Dưới ánh đèn, Hà Lão Lục nhẹ nhàng thổi làn khói toát ra từ họng súng, khoe miệng treo quanh một nụ cười lạnh như băng: “Mấy cái thử phản đồ vong ân phụ nghĩa này chính là tai họa. không bằng sớm tiễn bọn hắn đi gặp vấn Thiên đại ca sám hối trước!”

Chứng kiến hành động của Hà Lão Lục, Hoàng Phủ Hồng Trú con người híp lại thành một đường chi nhỏ, cuối cùng vẫn là im lặng không nói. Theo sau, tiếng chấn động rất nhỏ vang lên, đôi mi thanh tú của Hoàng Phủ Hồng Trú khẽ nhăn lại, tiếp theo lấy máy di động ra, rõ ràng nhìn thấy một cái dây số xa lạ.

“Hoàng Phủ Hồng Trú, biểu hiện của cô làm cho tôi cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Thiếu chút nữa còn phá hỏng mất kế hoạch của tôi rồi.” Điện thoại vừa chuyển tiếp, trong ống nghe liền truyền ra thanh âm trầm thấp của Tiết Cường: “May mắn. tôi còn chưa xuất ra hết thực lực.”

“Muốn đoạt lấy những thứ của vấn Thiên, trừ phi là ngươi phải bước qua xác ta.” Hoàng Phủ Hồng Trú lạnh lùng nói.

“Là sao? Được rồi, cô đừng cúp máy, nhìn qua chút lễ vật tôi đưa tặng cho cô trước đã. Nếu sau khi xem qua lễ vật này, cô vẫn kiên định như cũ, vậy thì tôi liền sẽ dẫn người rời khỏi Đông Hải.” Đầu bên kia điện thoại, Tiết Cường cười ha hả nói: “Lễ vật hoàn chỉnh nằm trên thi thể....cởi quần áo xuống là có thể nhìn thấy được.”

Hoàng Phủ Hồng Trú trong lòng không khỏi nhảy dựng lên. Theo sau vẫn ấn cái nút màu đỏ nằm trên mép bàn xuống, trầm thấp nói: “Kiểm tra cổ thi thể kia một chút, nếu như không thành vấn đề, thì mau đưa vào phòng hợp.”

Hoàng Phủ Hồng Trú bất thành linh xảy ra biến hóa, khiến cho tất cả mọi người trăm mối nghi hoặc mà vẫn không có phương cách giải thích. Bất quá, bọn hắn cũng không lên tiếng, chỉ im lặng chờ đợi vạch trần đáp án. Khoảng một phút thời gian sau, từ bên ngoài xuất hiện một gã thanh niên, trong tay ôm theo một cổ thi thể bước vào phòng hợp.

“Lột quần áo của hắn ra.” Hoàng Phủ Hồng Trú lạnh lùng truyền đạt mệnh lệnh.

Vừa nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng Phủ Hồng Trú, tên thanh niên kia không nói hai lời, lập tức cởi quần áo của cổ thi thể trong tay ra. Ngay sau đó, tất cả chúng nhân, cả Hoàng Phủ Hồng Trú ở bên trong đều

đem ánh mắt quăng ném lên trên người khối thi thể kia!

Dưới ánh đèn, nửa thân trên của cỗ thi thể kia đã bị người ta chém hơn trăm vết đao, dùng sức không quá mãnh liệt, bất quá cũng rướm máu tươi. Trăm vết đao hợp thành một câu. một câu khiến cho sắc mặt của Hoàng Phủ Hồng Trúc đại biến: “Sở Qua chết ở trong tay của ta.”

Oanh! Vừa nhìn thấy những dòng chữ này, Hoàng Phủ Hồng Trúc choáng váng tinh thần, đầu óc như muốn hôn mê. Mà Ngay cả Hà Lão Lục cùng chư vị nguyên lão, sắc mặt cũng là cuồn cuộn.

“Hô hấp của cô nghe có chút dồn dập, um, cô hẳn là đã nhìn thấy những dòng chữ cảnh cáo kia rồi chứ. thế nào, đủ kinh Hoàng chưa? Ha ha ha...” Đầu dây bên kia. Tiết Cường hung hăng cuồn cuộn, theo sau mới hạ giọng, âm trầm nói: “Hoàng Phủ Hồng Trúc, tôi cho cô hai lựa chọn, một là bó tay chịu trói, dẫn dắt Hồng Trúc Bang quy thuận Thanh Bang. Hai là ngồi chờ nhát xắc Sở Qua. đứa con của Sở Vấn Thiên đi.”

“Bá!” Bất thành linh xảy ra biến hóa, khiến cho sắc mặt của Hoàng Phủ Hồng Trúc nháy mắt trắng bệch như tờ.

“Tôi cho cô nửa tiếng đồng hồ, nửa tiếng sau hãy cấp cho tôi một cái đáp án dứt khoát.” Đầu máy bên kia, Tiết Cường nói xong thì trực tiếp cúp điện thoại.

“Đồ...đồ...” Trong ống nghe truyền ra thanh âm quanh quẩn bên tai Hoàng Phủ Hồng Trúc, mà nàng lại ngồi im không hề cử động.

Cùng lúc đó, nguyên bản trong phòng hợp đang im ắng bỗng nhiên liền giống như nổ tung bình thường, mọi người sôi nổi thì thầm cùng nhau thương nghị. Nhất thời, bao nhiêu khí thế Hoàng Phủ Hồng Trúc đã vất vả gây dựng mới nhận được ủng hộ, giống như tùy thời đều sẽ tan biến.

Tất cả những chuyện này, bởi vì một tin tức quá mức rung động. Sở Qua, đứa con độc nhất của Sở Vấn Thiên, hiện giờ đang nằm trong tay Tiết Cường, đây đối với Hồng Trúc Bang mà nói. thì tuyệt đối chính là một cái đà kích trí mệnh. Còn đối với Hoàng Phủ Hồng Trúc mà nói. thì đây chính là một màn mà nàng không nguyện ý nhìn thấy qua nhất.

Sở Vấn Thiên chăm sóc nàng mười tám năm trời, giao cho nàng giang sơn mà những nữ nhân khác phần đầu mấy đời cũng vô pháp giành lấy được. Cái đại ân tình này, Hoàng Phủ Hồng Trúc suốt đời khó quên! Cảm kích, tôn kính, ái mộ, đây chính là cảm tình chân thật nhất của nàng đối với Sở Vấn Thiên.

Chính bởi vì tình cảm này, mà sau khi Sở Vấn Thiên chết đi. nàng đã cố gắng kìm nén bi thống trong nội tâm. thông qua những thủ đoạn trước kia Sở Vấn Thiên truyền dạy, nàng đã kế thừa vị trí của Sở Vấn Thiên, cố gắng tiếp tục gìn giữ phần vinh quang thuộc quyền sở hữu của Sở Vấn Thiên năm xưa. Cũng chính bởi vì phần nhân tình này, mà nàng đã đem Sở Qua trở thành con ruột của mình, để chăm sóc đối đãi.

Hiện giờ, lại muốn nàng phải lựa chọn giữa giang sơn và Sở Qua. hai chọn lấy một. đây không thể nghi ngờ chính là điều nàng không muốn quyết định nhất ở trên đời này.

“Hô” Hít sâu một hơi. Hoàng Phủ Hồng Trúc mới khỏi phục thanh tinh, sau đó bấm số máy của Độc Nhất Đao.

“Số máy bạn gọi hiện giờ nằm ngoài vùng phủ sóng...” Trong ống nghe truyền ra thanh âm của nhân viên tổng đài. khiến cho thân hình của Hoàng Phủ Hồng Trúc kịch liệt chấn động.

Độc Nhất Đao, thân là nhân vật Âm Đường Sát Thủ. được phân công hàng ngày âm thầm đi theo bảo vệ an toàn cho Sở Qua. điện thoại sẽ không thể nào tắt máy. Thế nhưng. giờ phút này điện thoại lại tắt máy, điều này khiến cho tâm tình của Hoàng Phủ Hồng Trúc đã muốn nhấc lên tới cổ họng. Không cam lòng, nàng lại bấm số máy của Sở Qua.

“Thực xin lỗi, số máy bạn gọi hiện giờ đã nằm ngoài vùng phủ sóng.”

Thanh âm Tương tự lại vang lên. nguyên bản giọng nói của cô nhân viên tổng đài kia phi thường êm tai. nhưng giờ phút này rơi vào trong tai của Hoàng Phủ Hồng Trúc, nàng lại cảm giác nó Giống như ma âm truyền lên từ địa ngục bình thường.

Giờ khắc này, phong mang của nàng, trí tuệ của nàng, giống như tùy thời đều sẽ biến mất không còn nhìn thấy tăm hơi bóng dáng...

Giờ khắc này, nàng đã rơi vào trong tuyệt cảnh.

Cùng Đông Hải giống nhau, bên ngoài Hàng Châu hai trăm km. đồng dạng cũng xuất hiện cơn mưa tầm tã. Trong cơn mưa. Trần Phàm. Tô San. Sở Qua ba người vẫn đang ngồi trong chiếc xe tải Toyota, từng giọt mưa nặng nề đập vào khung cửa kính, phát ra những chuỗi thanh âm trầm bổng réo rắt như âm ma địa ngục.

Ngoài cửa kính, nơi nơi đều là một mảnh hắc ám. nhìn không thấy ánh sáng đèn đuốc. Bằng vào năng lực cảm ứng phương hướng khủng bố, Trần Phàm biết rõ, đoàn người mình sớm đã rời xa vùng ngoại thành, đi tới phía nam Hàng Châu rồi.

Mấy phút đồng hồ sau. xe dừng nổ máy, một gã đô con dùng súng gác lên đầu Trần Phàm, thanh âm lạnh lùng nói: “Đưa tay lên đầu. rồi xuống xe.”

“Để nàng đi bên cạnh tao.” Trần Phàm nói xong. thừa dịp ánh đèn pha xe hơi vừa tắt. thuận tay rút luôn thanh chủy thủ bên hông gã đô con. giấu vào trong lòng.

Trong tích tắc này, hẳn có thể thoải mái giải quyết tên đô con kia. bất quá không gian bên trong xe quá mức nhỏ hẹp, sau khi xử lý tên đô con này xong. như thế nào nghênh đón hẳn cũng là một viên đạn vô tình, hẳn tự nhiên sẽ không bao giờ muốn làm như vậy.

“Được.” Chẳng hiểu vì sao, trong màn đêm. bị cặp mắt băng sương lạnh lùng như cú vọ của Trần Phàm nhìn chăm chăm lên người, tên đô con chỉ cảm thấy toàn thân đều không thoải mái. Theo bản năng gật đầu đáp ứng. tiếp đó mới bổ sung: “Mày tốt nhất nên thành thật chút đi, nếu không tao sẽ bắn nát đầu mày.”

Trần Phàm không nói gì. mà nhìn sang Tô San CÙNG Sở Qua khẽ mỉm cười một chút. Trong màn đêm u tối. nụ cười của Trần Phàm phi thường lạnh đậm. bất quá khi nó rơi vào trong mắt Tô San. lại Giống như sử dụng ma pháp bình thường. khiến cho nội tâm đang hoảng hốt của nàng. nháy mắt tan biến lên chín tầng mây.

Mà đối với Trần Phàm có lòng tin tưởng không hiểu. Sở Qua dọc theo đường đi căn bản là chưa từng sợ hãi. Có chăng chính là chờ mong. chờ mong Trần Phàm sẽ làm nên kỳ tích.

Lúc này, hẳn nhìn thấy nụ cười treo quanh khóe miệng của Trần Phàm, thì một cỗ nhiệt huyết xông thẳng lên đại não của hắn. khiến cho toàn thân hắn phải rung mình lên.

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

101. Chương 101: Không Ai Có Thể Cứu Được Các Người !(1)

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : HoaLân - 4vn

Hàng châu, trong gian phòng tổng thống của một khách sạn năm sao, Dai Fu đứng ngay gần bên cửa sổ, nghe tiếng mưa đập vào khung cửa kính thủy tinh, ngắm nhìn những chiếc xe hơi ở dưới mưa chạy xuyên qua trên đường, nguyên bản biểu tình định liệu trước đã muốn tiêu thất.

“Dai Fu tiểu thư, Trần Phàm sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?” Bỗng nhiên, Tiêu Phong đang ngồi trên ghế salon liền dập tắt điều thuốc, bước tới gần bên người Dai Fu? diễn cảm lo lắng dò hỏi.

Nguyên bản, hẳn dựa vào lòng tin nhiệm vụ quá đỗi với Trần Phàm, mà cho rằng Trần Phàm sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng lúc này bọn hắn đã rời khỏi quán bar Giang Hồ gần một tiếng đồng hồ rồi, mà Trần Phàm vẫn không có tin tức như cũ, điều này đã khiến cho lòng tin mù quáng của hắn đối với Trần Phàm dao động, hẳn không biết mình rốt cuộc là đúng hay đã sai lầm.

Tiêu Phong như thế, còn cảm giác của Dai Fu thì sao?

Nàng đối với Trần Phàm am hiểu nhiều hơn so với Tiêu Phong, thậm chí nói khoa trương hơn thì nàng còn hiểu rõ Trần Phàm hơn cả chính bản thân hắn. Đây cũng là nguyên nhân nàng yên tâm mang theo đám người Tiêu Phong rời khỏi quán bar.

“Hắn là sẽ không xảy ra chuyện gì.” Dai Fu xoay người, khẽ nhăn mày, nhưng không có nói rõ chân tướng cho Tiêu Phong biết: “Sở Qua là con nuôi của Hoàng Phủ Hồng Trúc, vậy nhất định sẽ có người âm thầm bảo vệ hắn, cho nên bọn hắn nhất định là sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Bọn hắn nhất định là sẽ không xảy ra chuyện gì...Nếu để cho người nào đó am hiểu Dai Fu nghe được câu này, thì nhất định là sẽ rơi rụng cả đôi con ngươi trong mắt. Tự tin! Đó chính là đặc điểm lớn nhất của Dai Fu.

Thân là bác sĩ tâm lý quyền uy nhất Anh quốc, thậm chí là toàn bộ Châu Âu, Dai Fu bằng vào nhận thức về nhân tính và hiểu thấu lòng người của mình, cho nên nàng luôn luôn mười phần tự tin. Biểu hiện tin tưởng khiêu thiếu giống như hôm nay, ở trong suốt hai mươi mấy năm qua trên người Dai Fu, cơ hồ là chưa từng xuất hiện qua lần nào.

“Nếu không...chúng ta báo cảnh sát đi?” Chu Văn có thể giả vờ bình tĩnh ở trước mặt Tiêu Phong, nhưng thân là nam nhân còn chưa nếm thử mùi đời như hắn, trong lòng cũng tương đối nhất gan. Loại chuyện tình như ngày hôm nay cũng là lần đầu tiên gặp phải, lúc trước bởi vì rơi vào nỗi kinh sợ, cho nên luôn luôn giữ im lặng không nói. Nhưng hiện giờ nghe hai người nói chuyện, không nhịn được thêm nữa mà lên tiếng đề nghị.

“Không cần.” Dai Fu khẽ thở dài: “Trên thế giới này có những chuyện mà cảnh sát không quản được, pháp luật vĩnh viễn chỉ dùng để áp chế kẻ yếu mà thôi.”

“Các cậu không cần lo lắng quá mức, hắn là rất nhanh thôi Trần Phàm sẽ báo tin về cho chúng ta.” Dai Fu nói xong, liền chậm rãi xoay người nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói: “Hắn là rất nhanh thôi...”

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Dai Fu lại đang an ủi chính mình: “Honey, anh có thể thoát khỏi vòng vây của hơn trăm tên sát thủ trong rừng rậm nguyên thủy Châu Phi mà chạy trốn ra ngoài. Anh có thể đơn thương độc mã xâm nhập vào thế giới ngầm, suy diễn ra thân thoại không thể phục chế, anh có thể được mafia cùng tổ chức Hắc Ám U Linh đánh giá là nhân vật nguy hiểm nhất toàn cầu. Như vậy, anh nhất định là sẽ không thể chết ở trong tay mấy con kiến này.”

Cùng lúc đó, ở quận Cao Nhĩ Phu, Đông Hải...

Trong gian phòng hội nghị của tòa biệt thự có diện tích rộng lớn chừng hai mẫu thước vuông, Hoàng Phủ Hồng Trúc cùng những thành viên trung tâm của Hồng Trúc Bang đang ở nơi này. Bất quá...bầu không khí đã không còn nóng nẩy như trước nữa, bởi vì Sở Qua đang bị người khác nắm giữ, cho nên khí thế của tất cả mọi người đều như xuống dốc không phanh.

“Hoàng Phủ Hồng Trúc, cô quả nhiên vẫn chỉ là một đứa nha đầu hoàng mao!” Lúc này, trong gian phòng hội nghị, một gã nguyên lão lớn tuổi nhất Hồng Trúc Bang, bỗng nhiên cau mày nói: “Châm ngôn thường nói, người thành đại sự, ngay cả chí thân đều có thể giết. Còn cô lại vì Sở Qua mà đã hoàn toàn mất đi ý chí phản kháng, thậm chí...Nếu tôi đoán không sai, trong lòng cô còn đang nghĩ, vì cứu Sở Qua mà sẽ buông tha cả Hồng Trúc Bang, đúng không?”

“Bá!” Vừa nghe thấy vị nguyên lão nói như thế, sắc mặt của Hoàng Phủ Hồng Trúc càng thêm tái nhợt, tái đến mức nhìn không ra một chút huyết sắc, thân thể của nàng không kìm chế được mà run rẩy lên. Bởi vì...Đúng theo như lời vị nguyên lão kia đã nói, trong nội tâm nàng quả thật là đang trào lên ý niệm này.

“Reng...reng...” Bỗng nhiên, tiếng di động vang lên.

Lúc này đây, Hoàng Phủ Hồng Trúc không có đón máy, hai mắt phiếm hồng nhìn chằm chằm xuống chiếc di động. Yên lặng qua đi, rốt cuộc nàng vẫn hít sâu một hơi, vươn tay cầm chiếc di động lên.

Nhưng....Giờ phút này, đôi bàn tay đã từng vấy máu kia, không có trầm ổn như khi nàng giết người, tương phản là đang không ngừng run rẩy. Run rẩy ần nút chuyển tiếp, trong tai nghe truyền ra tiếng nói âm dương

quái khí của Tiết Cường: “Còn một phút nữa, cô đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Phía nam Hàng Châu, trong một gian nhà xưởng bỏ hoang. Đây từng là nhà máy dệt của Hàng Châu, nhưng đã đóng cửa từ hai năm trước, sau khi đóng cửa liền bị Triệu Thiên Bá mua vào trong tay, trở thành nơi giết người lý tưởng cho băng nhóm của hắn. Thậm chí, Triệu Thiên Bá còn kêu Triệu Hoàn cấp cho cái nhà xưởng này một cái tên phi thường tao nhã: “Huyết sắc Luyện Ngục!”

Bởi...phàm là cừu nhân được hắn mang tới khu nhà xưởng này, thì chưa từng có một ai sống sót bước ra bên ngoài. Tại hắn xem ra, ba người được dẫn giải tới đây ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, chính là....hắn đang chờ, chờ điện thoại của Tiết Cường.

“Ta đã không làm đại ca thật nhiều năm rồi...” Tiếng nhạc chuông điện thoại quanh quẩn ở trên không trung trong nhà xưởng, phá vỡ bầu không khí yên lặng vốn có. Nguyên bản Triệu Thiên Bá đang ngồi hút thuốc nhìn Triệu Hoàn đem trời gô ba người Trần Phàm vào nhau, thì cả người liền chấn động, theo bản năng đem ánh mắt quắc ném xuống chiếc di động, kết quả phát hiện ra cú điện thoại này không phải Tiết Cường đánh tới, mà chính là Lý Dĩnh.

Nàng gọi cho ta làm gì? Triệu Thiên Bá nhú mày nghi hoặc, nhưng không có chuyển máy. Cùng lúc đó, Triệu Hoàn mỉm cười âm hiểm, đang hứng trí đem Trần Phàm trời vào cột nhà, sau đó vươn tay ra, vỗ nhẹ lên khuôn mặt của Trần Phàm, nói: “Tiểu động loại, mày tưởng rằng mày là Tiết thiếu gia, có thể nhân cơ hội theo đuổi Lý Dĩnh tỷ hay sao? Lý Dĩnh tỷ là nhân vật bậc nào, há lại có thể để cho mày leo trèo?”

Nói dứt lời, Triệu Hoàn hung hăng vung tay tát một cái, đánh lên trên khuôn mặt của Trần Phàm.

“Bốp!” Một tiếng thanh thúy giòn tan vang lên, trong lòng Triệu Hoàn vô cùng hứng thú, giống như một tên nhà giàu mới nổi, đắc chí nói: “Cái tát này chính là lão tử thay Lý Dĩnh tỷ đánh mày, có thích không?”

Lúc này Trần Phàm chỉ híp mắt liếm môi nhìn chằm chằm thẳng vào Triệu Hoàn. Đồng thời trong nội tâm hung hăng đè nén sát khí đang bị thiêu đốt lên.

“Triệu Hoàn, ngươi là cái thứ vương bát đần.” Trên chiếc cột bên cạnh người Trần Phàm, Tô San vừa nhìn thấy Trần Phàm bị Triệu Hoàn tát cho một cái, đôi con ngươi trong mắt nhất thời đỏ bừng lên.

“Tô San, cô đau lòng ư?” Triệu Hoàn quay đầu, diễn cảm tươi cười âm nhu, theo sau bất thành linh quát vang: “Cô càng đau lòng vì hắn, lão tử lại càng khó chịu. Lúc này lão tử muốn diễn trò trước mặt cô, hành hạ hắn xong rồi, lão tử còn muốn diễn trò trước mặt hắn, cùng các huynh đệ luân phiên thay nhau hãm hiếp cô!”

“Bốp!” Nói xong, Triệu Hoàn liền xoay người, tung ra một cái tát. Thanh âm giòn tan vang lên, trên khuôn mặt của Trần Phàm lúc này đã in hằn năm dấu ngón tay.

Nhìn Triệu Hoàn bởi vì tức giận mà khiến cho cả khuôn mặt vặn vẹo đến nỗi không còn hình dạng, Triệu Thiên Bá cũng không ra tay ngăn cản, đồng thời máy di động của hắn lại đổ chuông, vẫn là Lý Dĩnh gọi đến như trước, điều này khiến cho sắc mặt của Triệu Thiên Bá có chút khó coi. Lúc trước bởi vì đoán ra ý đồ của Lý Dĩnh, cho nên hắn đã không nghe điện thoại, nhưng thật không ngờ Lý Dĩnh vẫn còn tâm tư đánh tới. Trầm ngâm hồi lâu sau, Triệu Thiên Bá chuyển máy, trong tai nghe liền truyền ra thanh âm của Lý Dĩnh: “Triệu Thiên Bá, thả Trần Phàm ra.”

“Lý tiểu thư, xin lỗi, đây chính là mệnh lệnh của Tiết thiếu gia.” Triệu Thiên Bá bất đắc dĩ nói.

“Anh mau thả hắn ra cho tôi.” Đầu bên kia điện thoại, Lý Dĩnh cảm xúc kích động dị thường nói.

Sắc mặt của Triệu Thiên Bá bỗng nhiên trầm xuống: “Lý tiểu thư, không phải tôi đang phê phán cô, nhưng vì một gã lang thang bụi đời mà cô đến nông nổi này sao? Ngoài ra, tôi cứ việc nói thẳng, tôi không có quyền thả gã tiểu tử kia, hơn nữa....hắn chết chắc rồi!”

“Triệu Thiên Bá, anh...” Lý Dĩnh tức giận đến mức đầu óc choáng váng, nói không nên lời.

Triệu Thiên Bá âm trầm mỉm cười: “Ồ phía Nam quốc nội, Tiết thiếu gia muốn giết chết một người, có thể bảo trì được tính mạng là không có nhiều...”

Nói dứt lời, Triệu Thiên Bá liền cúp máy, nhìn Triệu Hoành đang hành hung Trần Phàm nói: “Tiểu Hoành, mày đánh chết thằng tiểu tử này cho tao.”

“Triệu thiếu, đánh như thế không đã nghiệm, hơn nữa sẽ khiến cho tay cậu bị đau, dùng cái này đi!” Cùng lúc đó, một gã đàn em đang đứng ở bên cạnh người Triệu Thiên Bá, liền hung hăng đem một tấm gỗ ván ném cho Triệu Hoành: “Ngoài ra, đánh người phải học cách phát lực, đầu tiên phần hông cần phải trầm ổn, chân phát lực, xoay hông, kéo dài vai, dùng sức chém mạnh ra, cậu thử làm theo xem!”

“Đa tạ, Ba Lập Minh đại ca.” Triệu Hoành âm hiểm mỉm cười, nhặt tấm ván gỗ lên. Theo sau, Triệu Hoành không nói hai lời, ngay lập tức dựa theo những điều Ba Lập Minh vừa giảng dạy, hướng thân mình của Trần Phàm mà hung hăng đập xuống.

“Bốp...” ở trong tích tắc Triệu Hoành xuất thủ, Trần Phàm nghiêng đầu tránh sang một bên, bất quá bả vai không thể di chuyển, liền bị tấm ván gỗ hung hăng chém xuống, trực tiếp xuất hiện vết thương, máu tươi nhanh chóng trào ra.

Cục Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

102. Chương 101: Không Ai Có Thể Cứu Được Các Người !(2)

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : HoaLân - 4vn

Nhìn vết máu trào ra trên vai của Trần Phàm, Tô San khóc ròng, nước mắt giống như những hạt trân châu, theo trong vành mắt chảy xuống hai bờ má nàng: “Triệu Hoành, người chết không được tử tế!”

Lúc này, Sở Qua hai mắt cũng đã phiếm hồng, song quyền nắm chặt vào nhau. Nguyên bản, hắn tưởng rằng Trần Phàm sẽ trình diễn kì tích, mang theo hắn cùng Tô San rời đi, nhưng tình hình lúc này đã khiến cho bản thân hắn hoàn toàn hết hy vọng. Tại hắn xem ra, lấy tình hình trước mắt, chính nhóm người mình, sợ rằng sẽ không thể nào bước ra khỏi đây được nữa.

Cùng lúc đó, bên phía Hoàng Phủ Hồng Trúc rốt cuộc đã làm ra quyết định, nàng vô lực hướng Tiết Cường ở đầu bên kia điện thoại, nói: “Nếu như có thể nghe được thanh âm của Sở Qua, thì tôi mới đáp ứng anh.”

“Hào!” Tiết Cường diễn cảm hưng phấn cúp máy, theo sau nhanh chóng bấm số điện thoại của Triệu Thiên Bá.

Tiếng chuông di động lại vang lên, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của không ít người bên trong nhà xưởng. Đồng dạng đám người Triệu Hoành cũng tạm thời dừng tay hành hung Trần Phàm. Trong khi Triệu Thiên Bá chuẩn bị nghe điện thoại, thì Triệu Hoành đem mặt đưa tới trước người Trần Phàm, đắc chí cười: “Như thế nào? Tiểu động loại, mày muốn đánh nhau với tao không? Mau đánh đi, dùng sức đánh đi a?”

“Hắc hắc...” Bỗng nhiên Triệu Hoành nhìn thấy khóe miệng đang rướm máu của Trần Phàm, thế nhưng còn lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Ách? Triệu Hoành nằm mơ cũng không nghĩ ra, lúc này mà Trần Phàm vẫn còn cười được, hắn không khỏi lạnh đi một chút. Ngay sau đó, Triệu Hoành liền nhìn thấy sợi dây thừng trói buộc cổ tay Trần Phàm đã biến mất...Hơn nữa trong tay Trần Phàm chẳng biết từ lúc nào đã mang theo một thanh đoản kiếm.

Ảo giác sao? Triệu Hoành sắc mặt không khỏi biến đổi. Theo sau, hắn còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đã xảy ra, thì một cỗ lực lượng kéo mạnh truyền đến, hắn giống như một con gà bình thường, bị Trần Phàm ôm vào trong lòng, thanh đoản kiếm sắc bén ngay lập tức hoành ngang trên cổ hắn, lưỡi dao sắc bén in rõ diễn cảm hoảng hốt trên khuôn mặt của hắn.

Mọi thứ phát sinh trước mắt chẳng qua chỉ là trong một cái sát na mà thôi. Thế nên Triệu Thiên Bá cùng đám đàn em của hắn cũng không kịp nhìn thấy. Bất quá...Tô San lại nhìn thấy, cảnh tượng quỷ dị này, đã khiến cho nàng theo bản năng trợn tròn hai mắt lên. Theo sau, nàng còn chưa kịp xác minh là ảo giác, hay là sự thật, thì đầu óc đã choáng váng trực tiếp rơi vào trong cơn hôn mê....

“Mày....mày muốn làm gì?” Cùng lúc đó, bị Trần Phàm kéo nhào vào trong lòng, cảm giác được chân khí lạnh lẽo của thanh chủy thủ nằm ngang trên cổ mình, Triệu Hoành hoảng sợ la toáng lên.

Bất thành linh xuất hiện tiếng la hét chói tai, khiến cho Triệu Thiên Bá đang muốn ấn nút chuyển máy, theo bản năng đem ánh mắt quắc ném về phía Triệu Hoành. Theo sau, sắc mặt của hắn đại biến, nhanh chóng rút khẩu súng lục ra, quát: “Tiểu động loại, mau buông nó ra.”

Ngay sau đó, trong nhà xưởng bỏ hoang, đám đàn em của Triệu Thiên Bá cũng sôi nổi móc súng lục ra, hòng súng đều nhắm thẳng về phía Trần Phàm.

“Tao dám cam đoan, trước khi chúng mày kịp nổ súng, tao liền có thể giết chết hẳn những mười lần, không tin, chúng mày hãy bóp cò thử xem.” Trần Phàm ghì chặt thanh chủy thủ, híp mắt, liếm vết máu trên khóe miệng, dùng thanh âm khàn khàn nói. Đồng thời khi nói chuyện, bàn tay phải đang cầm thanh chủy thủ khẽ rung lên, trên cổ Triệu Hoành lập tức xuất hiện một cái vết thương nhỏ xíu, máu tươi theo miệng vết thương chảy ra. Cùng lúc này, cánh tay trái đang nhàn rỗi, giống như làm ảo thuật bình thường, thoải mái giải khai dây thừng quấn trên người Sở Qua ra.

“Đừng nổ súng....đừng nổ súng...hắn....” Triệu Thiên Ba phần nộ gầm lên một tiếng, ra hiệu cho đám đàn em không được nổ súng. Sau đó dùng ánh mắt đỏ hồng, gắt gao nhìn chăm chăm vào Trần Phàm nói: “Tiểu động loại, nếu mày dám động tới nó, thì tao sẽ giết chết cả nhà mày.”

“Sở Qua, mau đưa San San về phía bên trái tôi.” Trần Phàm chẳng thèm quan tâm đến lời uy hiếp của Triệu Thiên Bá, mà trầm giọng hướng Sở Qua phân phó. Chờ sau khi Sở Qua đem Tô San nâng đỡ về phía bên tay trái mình xong, một tay ôm lấy Tô San, một tay gia tăng thêm lực lượng, vết đao trên cổ Triệu Hoành càng khắc sâu xuống, máu tươi nháy mắt trào ra, nhuộm đỏ lưỡi đao: “Mày có giết được cả nhà tao hay không thì tao không biết. Tao chỉ cần biết, nếu mày còn dám nói thêm một câu vô nghĩa, hẳn lập tức sẽ biến thành tử thi.”

“Anh, mau cứu em, cứu em.” Cơ đau nhức thấu tận xương tủy, khiến cho Triệu Hoành sợ tới mức tiểu luôn ra quần, đồng thời cũng hoảng hốt gầm lên, thân hình một chút cử động nhỏ cũng không dám ngo ngoe, rất sợ thanh chủy thủ sẽ khứa sâu vào, trực tiếp cắt đứt yết hầu của hắn.

“Lùi ra phía sau.” Trần Phàm liếm môi, thần sắc bình tĩnh nói: “Ba giây thời gian, ba giây thời gian sau, người nào còn không lùi về phía sau, tao liền giết hắn.”

“Lùi về phía sau....mau lùi về phía sau....” Chứng kiến ánh mắt băng sương vô tình của Trần Phàm, Triệu Thiên Bá thừa hiểu, Trần Phàm tuyệt đối có cam đảm giết chết Triệu Hoành, cho nên hắn lập tức kinh hoảng giật dử rống lên.

Trong nhà xưởng bỏ hoang, đám đàn em của Triệu Thiên Bá vừa nghe thấy mệnh lệnh, liền sôi nổi lùi về phương hướng của Triệu Thiên Bá.

“Tốt lắm, đều đứng im ở đấy không được cử động, và buông súng xuống...” Trần Phàm dùng ngữ điệu thông thả nói, phối hợp cùng diễn cảm bình tĩnh trên khuôn mặt, ở dưới ánh đèn lúc này trông hắn thực vô cùng quỷ dị.

Lần này Triệu Thiên Bá đã thông minh hơn, không chờ Trần Phàm phải lên tiếng lần nữa, đã vội vàng ra lệnh: “đều buông súng xuống hết đi.”

Nhất thời bên trong căn nhà xưởng bỏ hoang, đám đàn em của Triệu Thiên Bá đều ném súng xuống trên mặt đất. Còn Trần Phàm thì dùng một tay gác chủy thủ ngang cổ Triệu Hoành, một tay ôm lấy Tô San, mang theo Sở Qua chậm rãi lùi về phía sau, tiến ra ngoài nhà xưởng.

Chứng kiến Trần Phàm lùi ra phía sau, Triệu Thiên Bá trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng không dám lao tới phía trước, sợ Trần Phàm kích động sẽ trực tiếp khứa đứt yết hầu của Triệu Hoành, mà chiếc điện thoại di động trong tay hắn, lúc này cũng đang không ngừng reo chuông. Khẽ cắn răng, Triệu Thiên Bá chuyển tiếp liên lạc, trong ống nghe lập tức truyền ra thanh âm bất mãn của Tiết Cường: “Như thế nào không chịu nghe máy?”

“Tiết...thiếu...gia!” Vừa nghe được thanh âm tức giận trong ngữ khí của Tiết Cường, cả người Triệu Thiên Bá chấn động, theo sau liền dùng ngữ khí cảm phần nói: “Gã tiểu động loại kia đang dùng chủy thủ khống

chế Tiểu Hoàn, cho nên tôi không có thời gian đón máy nghe.”

“Khổng chế Tiểu Hoàn ư?” Đầu bên kia điện thoại, Tiết Cường ngắt ra: “Sao lại như thế?”

“Gã tiểu động loại tên Trần Phàm kia, đã thừa dịp Tiểu Hoàn không chú ý, liền dùng dao gác trên cổ Tiểu Hoàn...” Triệu Thiên Bá ngữ khí lộn xộn giải thích nói.

“Phế vật!” Tiết Cường nhất thời phát hỏa: “Còn Sở Qua đâu rồi?”

“Đang cùng ở chung một chỗ với tên kia.” Triệu Thiên Bá nói dứt lời, thì đã trông thấy Trần Phàm lùi tới cổng nhà xưởng rồi.

Đầu bên kia điện thoại, Tiết Cường vừa nghe được lời giải thích của Triệu Thiên Bá xong, nguyên bản tâm tình đang vui sướng lập tức té nhào, theo sau mới dùng ngữ khí băng sương nói: “Triệu Thiên Bá, tôi mặc kệ anh dùng phương pháp gì, nhất định phải bắt cho được Sở Qua, nếu không tôi sẽ trừ khử anh.”

Lời cảnh cáo của Tiết Cường, Triệu Thiên Bá dường như không có nghe thấy, tâm tư của hắn lúc này căn bản là đã hoàn toàn đặt ở trên người Trần Phàm.

“Triệu Thiên Bá, anh có nghe thấy không?”

“Mau đuổi theo, tuyệt đối không được để cho hắn chạy thoát.” Không thèm quản đến Tiết Cường, mắt thấy Trần Phàm muốn thoát ra ngoài nhà xưởng, Triệu Thiên Bá đỏ hồng mắt quát. Sau khi rống xong, Triệu Thiên Bá tựa hồ mới ý thức được chuyện tình mình đã lãnh đạm Tiết Cường, vì thế liền nhanh chóng giải thích: “Đúng rồi...Xin lỗi Tiết thiếu gia, là tôi đang lo lắng cho tính mạng của thằng em tôi. Bây giờ tôi sẽ phái người bám theo ngay lập tức.”

Nói xong, Triệu Thiên Bá trực tiếp cúp máy, dẫn theo đám đàn em chạy ra ngoài hướng nhà xưởng. Bên ngoài nhà xưởng, lúc này Trần Phàm đã bước tới bên cạnh một chiếc xe hơi, còn quên chưa tắt động cơ. Mau chóng mở cửa xe ra, cẩn thận đem Tô San ném vào ghế ngồi phía sau, Trần Phàm liền nhìn Sở Qua nói: “Lên xe mau.”

Sở Qua không nói hai lời, lập tức nhảy vào trong xe, đóng cửa vào. Cùng lúc này, Trần Phàm đã ném Triệu Hoàn sang bên vị trí tay lái phụ, cũng lao vào trong xe, nhanh chóng khởi động máy.

Thanh âm khởi động xe hơi, đã phá tan bầu không khí tĩnh lặng trong màn đêm, tiếng động cơ gầm rú, nháy mắt lao thẳng về phía trước. Nguyên bản đang bị dọa tới mức tè ra quần, Triệu Hoàn bởi vì chiếc xe khởi động đột ngột, cho nên đầu của hắn đã ngã dúi về phía trước.

Đau đớn kịch liệt khiến cho hắn hồi phục tinh thần từ trong cơn hoảng hốt, dư quang theo khóe mắt trông thấy Trần Phàm giống như sát thần bình thường, theo bản năng muốn mở cửa xe nhảy ra bên ngoài.

Phía sau, có hơn mười chiếc xe hơi đang khởi động chạy theo, ánh đèn pha chói mắt chiếu sáng bừng màn đêm. Trần Phàm cũng nhanh tay đè Triệu Hoàn xuống ghế ngồi.

“Trần Phàm mày buông tao ra, mày là cái thứ tiểu động loại, nếu mày dám động vào một sợi tóc của tao, anh trai tao nhất định sẽ giết chết mày.” Vừa bị Trần Phàm đè xuống ghế, Triệu Hoàn cố gắng giãy giụa, nhưng không sinh ra một chút tác dụng nào, trong cơn sợ hãi mãnh liệt, hắn chỉ biết gầm lên loạn xạ.

“Ngày hôm nay không ai có thể cứu được chúng mày.” Trần Phàm liếm vết máu dính trên khóe miệng, diễn cảm bình thần nói: “Tao sẽ cho bọn chúng vào trong hũ tro cốt mà sám hối những ngày còn lại. Còn mày...mày sẽ cảm nhận được cái gì mới chân chính gọi là sợ hãi. Nhớ kĩ, là cái loại cảm giác sợ hãi khiến cho mày sống không bằng chết.”

Dứt lời, Trần Phàm xoay sống dao, trực tiếp chém vào sau gáy Triệu Hoàn, lực đạo không chế vừa đủ, khiến cho Triệu Hoàn lập tức hôn mê bất tỉnh đi.

Khẽ nhắm mắt nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, trông thấy đoàn xe đuổi theo phía sau. Trần Phàm trực tiếp đem chân ga nhấn mạnh xuống, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Các người một người cũng không thể thiếu. Ta sẽ trở lại rất nhanh thôi, rất nhanh thôi...”

Cục Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

103. Chương 102: Tàn Sát!

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : HoaLân - 4vn

Màn đêm đen nhánh, cơn mưa rào bất thành linh ập xuống cũng không hề ngừng, tương phản nó càng lúc càng mưa lớn hơn, trên đường tùy ý đều có thể nhìn thấy những vũng nước bùn lầy đọng, sau khi ô tô chạy như bay qua, liền tung tóe bọt nước bắn lên. Không riêng gì mưa, mà cuồng phong cũng nhẩy vô giúp vui, từng cơn gió lớn không ngừng thổi qua, khiến cho hàng cây đại thụ ven đường lung lay như muốn đổ. Mưa mượn sức gió, không ngừng giã vào cửa kính ô tô, tạo nên một chuỗi thanh âm bùm bùm lách cách.

Tốc độ xe vẫn luôn duy trì ở giới hạn nhanh nhất, khiến cho Sở Qua tin tưởng, những chiếc xe phía sau sẽ không thể nào đuổi kịp. Trong ô tô, Sở Qua thường ngày giống như một đứa trẻ ngộ nghĩnh, nhưng lúc này chỉ ngồi lẳng lặng ở hàng ghế phía sau, thông qua gương chiếu hậu mà ngắm nhìn chằm chằm vào Trần Phàm.

Lúc này, diễn cảm trên khuôn mặt của Trần Phàm toát ra thần sắc cực kỳ bình tĩnh, tĩnh mịch như mặt hồ mùa thu, không hề có chút lẩn tránh gợn sóng nào. Mặc dù giảm tốc chuyển hướng, biểu tình của Trần Phàm vẫn không hề phát sinh một chút biến hóa.

Không hiểu vì sao, khi chứng kiến thần sắc bình tĩnh toát ra trên người Trần Phàm, Sở Qua theo bản năng cảm nhận được nỗi sợ hãi khủng bố, trước ngực như có một tòa núi lớn đè nặng, khiến cho hắn không sao thở nổi.

Thậm chí, so với cái ngày ở bãi đua xe Vân Sơn, nhìn thấy Trần Phàm tức giận, còn muốn sợ hãi hơn nhiều. Bởi vì đây chính là cái loại sợ hãi thấu tận xương tủy người ta....

“Phía trước khoảng mười lăm km sẽ có một con đường quốc lộ, là đường chúng ta đến nơi này. Nếu như Triệu Thiên Bá thông minh, thì hắn sẽ gọi điện thông báo, để người của hắn chặn đường chúng ta ở vị trí đó. Cho nên, đến lúc đó cậu không đi được bằng con đường kia, thì hãy lái xe nhắm thẳng về hướng đông mà đi, chạy về phía đông khoảng mười km, liền rẽ sang quốc lộ hướng bắc, sau đó là có thể thuận lợi tiến vào trong thành phố.” Đột nhiên, Trần Phàm lên tiếng, ngữ khí không nhanh không chậm, trầm thấp bình ổn: “Vào nội thành, cậu lấy máy điện thoại của Triệu Hoành, gọi số của Dai Fu, số điện thoại tôi vừa lưu vào cái máy đó rồi. Khi biết tin, cận vệ của nàng nhất định là sẽ chạy tới, đến lúc đó nàng sẽ phái người đón cậu cùng San San về.”

Lúc trước, bị áp giải lên xe, đám người Trần Phàm đều bị tước điện thoại! Lúc này vừa nghe thấy Trần Phàm phân phó, Sở Qua mang biểu tình khiếp sợ trên khuôn mặt, cơ hồ là theo bản năng dò hỏi: “Trần...Trần ca, anh đã tới nơi này rồi sao?”

“Chưa từng.” Trần Phàm lắc đầu: “Bất quá trước khi đến Hàng Châu, tôi đã xem qua bản đồ của Hàng Châu rồi.”

Sở Quan nghe vậy thì há hốc miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không thể thốt ra thành lời. Theo sau, hắn mới nhớ tới lời Trần Phàm phân phó, là muốn cho chính mình lái xe, lập tức hồ nghi dò hỏi: “Vậy Trần ca muốn đi đâu?”

“Tôi ư?” Trần Phàm khẽ mỉm cười, hai mắt khẽ nheo lại: “Tôi sẽ đi lấy cái mạng của bọn chúng.”

“Két...két....” Khi đang nói chuyện, đột nhiên Trần Phàm giẫm thẳng má phanh xuống, nhất thời khiến cho lốp xe ma sát với mặt đường, sinh ra những thanh âm nặng nề. Bởi vì trời mưa đường trơn, cho nên ô tô đã nương theo quán tính mà trôi về phía trước hơn mười mét, mới dừng lại được.

Mất thấy ô tô dừng xong, bỗng nhiên Trần Phàm lại nhớ ra chuyện gì đó, liền dặn dò: “Nếu San San tính dậy mà hỏi cậu, hoặc những người khác hỏi rằng tôi đã đi đâu. Thì cậu hãy nói rằng, cận vệ riêng của cậu đúng lúc chạy tới cứu thoát, còn tôi thì theo đường khác đào tẩu. Ngoài ra, lần này bọn chúng dùng cậu để uy hiếp mẹ nuôi của cậu. Tình huống bên phía mẹ nuôi cậu cũng chẳng lạc quan mấy đâu, cậu mau chóng đánh điện thoại báo tin cho nàng đi.”

Tuy rằng không hiểu Trần Phàm như thế nào không muốn để mình nói rõ ràng chuyện này ra. Nhưng Sở Qua vẫn thẳng thắn gạt đầu, theo sau có chút lo lắng hỏi: “Trần...Trần ca, một mình anh đi liệu có ổn không?”

Trần Phàm không trả lời, mà nhanh chóng mở cửa xe, vươn tay túm lấy cổ áo Triệu Hoàn, như đang xách một con chó nhà tang, kéo đi ra ngoài. Rất nhanh, ở dưới ánh mắt theo dõi chăm chú của Sở Qua, Trần Phàm nhanh chóng biến mất ở trong màn đêm tăm tối giá lạnh....

Hít sâu một hơi, Sở Qua không dám chậm trễ, mà dựa theo lời Trần Phàm phân phó, ngồi lên ghế lái, khởi động ô tô. Tuy rằng mặt đường mười phần trơn ướt, nhưng kỹ năng lái xe của Sở Qua cũng không có kém bao nhiêu, dùng một tay lái xe là đủ để hình dung.

Nhớ tới lời căn dặn trước khi Trần Phàm rời đi, Sở Qua liền cầm lấy máy điện thoại của Triệu Hoàn, cực nhanh bấm số của Hoàng Phủ Hồng Trúc.

Đầu bên kia điện thoại, vốn dĩ Hoàng Phủ Hồng Trúc muốn nghe thanh âm của Sở Qua, nhưng Tiết Cường lại nói rằng, Sở Qua đang bị áp giải tới một cứ điểm bí mật, cần khoảng nửa tiếng sau mới có thể nói chuyện điện thoại cùng với Hoàng Phủ Hồng Trúc. Tuy cảm thấy lời nói của Tiết Cường có chút khả nghi....Nhưng Hoàng Phủ Hồng Trúc cũng biết, hiện giờ máy di động của Sở Qua và Độc Nhất Dao đều đánh không thông. Mà Tiết Cường hao hết tâm tư diễn giải truyền lời, hẳn là sẽ không lừa gạt chính mình.

Trong gian phòng hội nghị, đám người Hoàng Phủ Hồng Trúc đều trầm mặc không nói, tựa như cả chính Hoàng Phủ Hồng Trúc cũng không thể đoán trước được, ngày hôm nay kết quả cuối cùng sẽ diễn ra như thế nào. Đúng lúc này....tiếng chuông di động lại reo vang, khiến cho tất cả mọi người đều giật mình, Hoàng Phủ Hồng Trúc nhanh chóng cầm máy lên, sau khi nhìn thấy một dãy số xa lạ, đôi con ngươi đột nhiên phóng đại.

Là Tiểu Qua sao? Hoàng Phủ Hồng Trúc thầm hỏi chính mình, bất quá vẫn nhanh chóng bấm nút chuyển máy.

Cùng lúc đó, bởi vì lo lắng tới an nguy của Triệu Hoàn, mà Triệu Thiên Bá nóng lòng như kiến đảo bò trong chảo dầu. Lúc trước, bởi vì hắn quá mức lo lắng, nên đã truyền lệnh cho đàn em tăng tốc chạy xe, kết quả trực tiếp đâm thẳng vào đuôi xe phía trước, tựa như cả chính ô tô của hắn cũng không có ngoại lệ. Một màn này khiến cho Triệu Thiên Bá tức giận thiếu chút nữa đã học máu mồm....Thậm chí, thiếu chút nữa còn muốn đương trường đập chết tay tài xế đàn em của mình.

Theo sau, Triệu Thiên Bá làm ra quyết định, để cho Ba Lập Minh, gã từng là quyền vương của thế giới ngầm vùng Chiết Giang, lên ngồi ở xe phía trước, chỉ đạo hai chiếc xe phía trước, còn chính hắn và mười mấy gã đàn em thì đuổi theo phía sau.

Bỗng nhiên, tiếng chuông di động réo vang, Triệu Thiên Bá cả người chấn động, nhìn thoáng qua dãy số điện báo, mới cần rằng chuyển máy nghe. Trong ống nghe lập tức truyền ra thanh âm trầm thấp của Tiết Cường: “Đã bắt được người chưa?”

“Báo cáo Tiết thiếu gia, còn...còn chưa bắt được.” Hiểu rõ phong thái làm người của Tiết Cường, nên Triệu Thiên Bá không khỏi run rẩy nói: “Cậu không biết, kỹ thuật lái xe của tên tiểu động loại kia rất tốt. Tôi thậm chí còn đang hoài nghi hẳn là tay đua chuyên nghiệp, nếu không ở dưới cơn mưa lớn như thế này. Hẳn làm sao có khả năng chạy thoát khỏi nhãn tuyến của chúng ta, ở trong vòng hai phút thời gian đây?”

Đầu bên kia, Tiết Cường sắc mặt âm trầm tới cực điểm, nói: “Triệu Thiên Bá, nếu hôm nay bởi vì thắng em của anh mà phá hỏng đại sự của tôi, vậy đừng trách tôi là tâm ngoan thủ lạt.”

Nói dứt lời, Tiết Cường liền trực tiếp cúp máy.

Trong ống nghe đã không còn truyền ra hơi thở của Tiết Cường, có chăng chính là chuỗi thanh âm “ô ô”, thanh âm như ma âm vọng lên từ dưới địa ngục bình thường, nên thẳng vào tâm thần của Triệu Thiên Bá. Thoáng hít sâu một hơi, hung hăng cắn môi, Triệu Thiên Bá thần tình dữ tợn bấm một dãy số, chờ sau khi chuyển máy xong, hắn mới trầm giọng nói: “Ba Lập Minh, đã nhìn thấy xe của tên tiểu động loại kia chưa?”

“Còn chưa thấy.” Đầu bên kia điện thoại, lúc trước đã từng lưu lại cho Ngu Huyền nhiều ấn tượng khủng bố, Ba Lập Minh thần nhiên nói: “Bất quá Triệu gia không cần phải lo lắng, bây giờ tôi sẽ đích thân lái xe,

căn cứ theo tính toán, hẳn là tôi cùng các huynh đệ sẽ đuổi tới kịp con đường quốc lộ kia, để ngăn chặn bọn chúng.”

“Tốt! Ba Lập Minh, hãy nhớ kĩ, anh cần phải lưu lại nhân chứng sống cho tôi, tôi muốn lột da gã tiểu tử kia.”

Ba Lập Minh đang muốn lên tiếng, bỗng nhiên sắc mặt cuồng biến....Hắn rõ ràng nhìn thấy ở phía trước đường đi, đang bị hai gốc cây cổ thụ ngăn cản, không cho ô tô thông qua. Nếu lấy tốc độ đang chạy hiện giờ mà đụng phải, thì tất cả đoàn xe có thể sẽ xuống Diêm Vương Điện báo danh. Không chút chần chừ, Ba Lập Minh đạp mạnh chân phanh xuống.

“Két....két....” Thanh âm ma sát trầm đục vang lên, ô tô trượt dài tới phía trước thêm một đoạn đường, cách gốc cây cổ thụ kia khoảng chừng một mét, thì mới chịu dừng bánh.

Trải qua một màn mạo hiểm, khiến cho ba gã đàn em khác ngồi trong xe, diễn cảm trở nên cực kỳ khó coi, cơ hồ là theo bản năng, bọn hắn bật chốt bảo hiểm súng lên, ngó ra ngoài cửa sổ quan sát động tĩnh bốn phía xung quanh. Ngoài cửa sổ, không gian tối đen như mực, những hạt mưa rơi lả tả xuống cành cây, tạo nên chuỗi thanh âm sần sật ghê người.

“Mày xuống kiểm tra tình huống một chút, xem như thế nào đi.” Ba Lập Minh thần sắc hung dữ nói. Bất quá lúc này hắn còn chưa bật súng ra, trên thực tế, thân từng là quyền vương khiến cho giới hắc quyền vùng Chiết Giang rung trời chuyển đất, cho tới hôm nay hắn đều không có thói quen dùng súng. Trải qua một năm vừa rồi, người chết oan ở dưới đôi thiết quyền của hắn đã có không ít.

“Xuống xe đi!” Ba Lập Minh nhe răng quát.

Mất thấy Ba Lập Minh sắp nổi cơn thịnh nộ, gã đàn em kia trong lòng không khỏi nhảy dựng lên, cố gắng áp chế nội tâm đang sợ hãi, đẩy cửa xe ra, nhấc một chân bước xuống dưới đường.

Chân phải thuận lợi hạ xuống dưới đường, tâm tình khẩn trương của hắn cũng dịu xuống rất nhiều. Trong lòng nhện không được thăm nghĩ, chúng ta có bốn người, ba người mang theo súng, hơn nữa Ba Lập Minh còn có quyền thuật bá đạo, ta sợ cái lông chim gì chứ?

Trong lòng có suy nghĩ này, tốc độ chuyển thân bước xuống của hắn nhanh hơn rất nhiều. Theo sau, cả người đã hoàn toàn bước ra khỏi xe. Bên ngoài, cuồng phong vi vu quét khắp bốn phía đất trời, đại tác phẩm của thiên nhiên, khiến cho toàn thân hắn cảm nhận được một chút hàn khí. Bên trong xe, đám người Ba Lập Minh cũng đang gất gao nhìn chăm chăm vào tên vừa mới bước ra khỏi xe.

Thoáng nhìn trái phải xung quanh, khắp nơi đều là một mảnh hắc ám, trong lòng gã đàn em kia khẽ nhẹ nhàng thở phào một hơi, đang muốn quay đầu nhìn đám người Ba Lập Minh báo cáo tình hình, thì đúng lúc này....từ trên trời bỗng nhiên giáng xuống một đạo thân ảnh. Trong màn đêm tăm tối, chợt xuất hiện một luồng bạch quang.

“Sưu...sưu....” Bạch quang xuất hiện, máu văng tung tóe, đầu người rơi xuống.

“Oanh....” Theo sau, chiếc đầu lâu dính đầy máu tươi kia, liền bị bóng hắc ảnh ném thẳng vào trong ô tô....

Ngoài xe, thi thể không đầu của tên đàn em kia, bất thành linh phun ra một cột máu tươi, theo sau mới hung hăng ngã nện xuống mặt đường!

Bất ngờ xảy ra tình huống này, khiến cho hai gã đàn em ở trong xe ô tô, ngoại trừ Ba Lập Minh ra, đều hét dài một tiếng. Theo sau vội vàng mở cửa kính xe, hướng ra bên ngoài bóp cò loạn xạ.

“Phanh phanh...phanh phanh...”

Có thể là do quá mức kích động, nên bọn chúng đã bắn một hơi hết sạch đầu đạn. Mà bên ngoài cửa sổ bóng đêm vẫn bao trùm như cũ, ngay cả một bóng quỷ ảnh cũng đều không hề trông thấy. Tuy không bắn trúng bóng hắc ảnh kia, nhưng đối với bọn hắn mà nói, thì hành động này ít nhất cũng đã xua tan đi nỗi sợ hãi ở trong lòng bọn hắn.

Ngay trong lúc bọn hắn đang thở dốc từng ngụm, chuẩn bị nạp thêm đạn, thì bên ngoài cửa xe, bỗng nhiên lại xuất hiện cái bóng thân ảnh kia. Nương theo ánh đèn pha, bọn hắn rõ ràng thấy được cái người thanh

niên lúc trước đã bị Triệu Hoành vả vào miệng. Người thanh niên khẽ nhếch môi, hướng bọn hăn bày ra vẻ cười mỉm âm trầm.

“Quý...a...” Tên đang ngồi gần cửa kính, vừa nhìn thấy Trần Phàm, thì hai mắt tròn xoe, há miệng hét ra thanh âm phi thường bén nhọn.

“Choang!” Cửa kính xe bị đập nát ra, tên nam nhân ngồi gần cửa sổ phía trước, liền phải ngênh đón thanh chủ thủ sắc bén của Trần Phàm. Giống như cắt đậu hũ bình thường, đao phong cắt ngang qua yết hầu của tên nam nhân, tiếp tục kéo về phía trước, trực tiếp đem đầu của tên nam nhân ngồi gần cửa sổ kia cắt xuống.

“Sưa...sưa...” Máu tươi bắn văng lên khuôn mặt của Trần Phàm. Cùng lúc này, gã nam nhân ngồi phía dưới đã hoàn toàn sợ tới mức choáng váng tinh thần, vốn hăn định thay bằng đạn, nhưng hai tay không ngừng run rẩy, bằng đạn đều bị rớt xuống ghế hai lần.

“Vô dụng!” Trần Phàm khẽ nói một tiếng, trực tiếp đem đầu lâu ném tới.

“A...” Tên nam nhân kia sợ đến nỗi ma truy quỷ khóc, ngoài miệng nhanh chóng sùi bọt mép ra, hai mắt chậm rãi nhắm vào, hiển nhiên là đã bị dọa cho hôn mê bất tỉnh.

“Phanh...” Đầu người đập vào cửa kính xe, bắn ngược về phía sau, máu tươi văng tung tóe nhuộm lên trên vô lăng, đồng thời cũng bắn lên trên khuôn mặt của Ba Lập Minh.

“Ta là một con sói đến từ phương Bắc...” Tiếng nhạc chuông điện thoại của Ba Lập Minh vang lên, nhưng lúc này hăn không có rãnh tay chuyển máy, mà diễn cảm trắng bệch, thân hình run rẩy nhìn cái bóng người khổng lồ đứng ở ngoài xe kia. Giờ khắc này, nỗi sợ hãi khắc sâu vào tận xương tủy đã làm cho nội tâm của Ba Lập Minh rối loạn.

“Nếu tôi nhớ không lầm, thì trên người ông không mang theo súng, mà tay lái của ông rất trầm ổn, hai cánh tay chắc chắn, hăn là cũng thường xuyên luyện quyền đi!” Ngay trong lúc Ba Lập Minh đang khấn trương, thì Trần Phàm lên tiếng nói, ngữ khí bình thản giống như đang khẳng định một chuyện tình không hề lạ lẫm.

Nhưng, biểu hiện này của hăn cũng làm cho trái tim của Ba Lập Minh hung hăng run rẩy lên. Khi đang nói chuyện, đồng thời Trần Phàm ném chủ thủ trong tay ra, thanh chủ thủ chính xác cắm thẳng vào giữa mi tâm của tên nam nhân đang hôn mê bất tỉnh, ngồi ở phía sau xe kia, lực đạo cường hãn, thế nhưng lưỡi đao đã xuyên thủng đầu của tên nam nhân, thậm chí....còn xé rách toa hành khách, trực tiếp ghim vào thân cây ven đường.

Không phải Triệu Hoành nói, hăn chỉ là sinh viên thôi sao? Như thế nào sẽ có lực lượng cường hãn đến mức này. Hăn...không có khả năng...nhất định chính là ảo giác, hăn tuyệt đối...chỉ là ảo giác mà thôi. Chứng kiến một màn này, Ba Lập Minh đã trực tiếp quên luôn hô hấp. Thân từng là quyền vương của vùng Chiết Giang, hăn tự nhiên là biết Trần Phàm chỉ tùy tiện vung tay, mà đã ẩn chứa một cỗ lực lượng vô cùng cường hãn.

Cơ hồ theo bản năng, hăn ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài xe. Bên ngoài, Trần Phàm lẳng lặng đứng dưới mưa, giống như một cỗ xác sống biết đi bình thường, trên mặt không hề có chút cảm xúc dao động, có chăng chính là đôi con ngươi đen nhánh bắn ra sát khí khiến cho người ta ngạt thở. Một nỗi sợ hãi không tên bắt đầu lan tỏa khắp trái tim của hăn, chậm rãi tràn đi khắp châu thân, để cho hăn nhịn không được mà phải run rẩy lên.

Sợ!

Hăn sợ! Hăn đã từng giết người qua, hơn nữa không chỉ một hai người. Nhưng...giờ khắc này, hăn đang phi thường sợ hãi. Bởi vì hăn cảm thấy được, cái người thanh niên đứng bên ngoài xe thân tình đầy máu kia, hoàn toàn chính là một cỗ máy giết người.

Trần Phàm động, ở dưới sự chăm chú của Ba Lập Minh, Trần Phàm thản nhiên bước tới, một bước, hai bước, ba bước....

Ba Lập Minh ngừng thở, theo bản năng muốn cử động thân mình, nhưng nguyên bản cơ thể vốn linh hoạt của hắn, lúc này lại như nặng ngàn cân, không thể di chuyển dù chỉ là một chút mảy may. Theo sau, hắn còn chưa kịp di chuyển thân thể cứng nhắc, thì Trần Phàm đã bước tới gần bên cạnh cửa kính, trực tiếp mở cửa xe ra.

“Đi tìm chết đi!” Cửa xe vừa mở ra, Ba Lập Minh cắn mạnh vào khớp môi, dùng đau đớn xua tan nỗi sợ hãi, cả người bật tung lên, thiết quyền nện thẳng xuống đầu Trần Phàm.

“Vù...vù...” Trần Phàm nắm chặt hữu quyền, giống như đạn pháo chém ra, tốc độ và lực đạo khủng khiếp, phát ra một chuỗi thanh âm xé gió.

“Phanh!” Hai quyền đầu hung hăng đụng vào nhau trên không trung.

“Răng rắc!” Tiếng xương gãy thanh thúy bỗng nhiên vang lên, cánh tay của Ba Lập Minh liền buông thông xuống, đầu xương trồi ra, phơi bày ở giữa không khí, nhiễm đỏ máu tươi, thoát nhìn vô cùng kinh dị.

“Oanh!” Lực lượng quá mức cường hãn, cho nên đã trực tiếp đem Ba Lập Minh chấn ngược trở vào bên trong ô tô. Sau đó...té nhoài ra phía cánh cửa đối diện.

Đau! Một cổ đau đớn toàn tâm theo bắp tay truyền dọc xuống, Ba Lập Minh biết, cánh tay phải này của mình coi như đã tàn phế mất rồi. Nhưng...không chờ hắn kịp phục hồi tinh thần từ trong cơn đau đớn, Trần Phàm lại chậm rãi bước tới.

Ba Lập Minh cắn răng đứng dậy, dưới chân phát lực, bước dài nhảy lên, quyền trái nắm chặt, hung hăng nhắm thẳng vào bộ vị yết hầu của Trần Phàm mà đâm ra.

Lúc này, Trần Phàm không hề dừng bước, mắt thấy quyền đầu của Ba Lập Minh kích tới, khớp miệng Trần Phàm hơi nhếch lên, thoải mái né tránh. Sau đó tay phải hóa thành trảo, nhanh như thiểm điện phóng ra, một phát bắt trúng cổ tay trái của Ba Lập Minh, dùng sức mà vặn!

“Răng rắc!”

“Hống!” Ba Lập Minh đau đớn quỳ rạp xuống mặt đường, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Hắn đã hoàn toàn chiến bại! Đối mặt với Trần Phàm, thân là quyền vương của vùng Hàng Châu, Ba Lập Minh chỉ qua hai chiêu đã mất đi năng lực chiến đấu, cặp thiết quyền bấy lâu nay vẫn luôn tự hào cũng bị phế đi. Hơn nữa...hắn còn sâu sắc cảm nhận được, nếu Trần Phàm muốn giết hắn, hiện giờ hắn đã biến trở thành một cỗ tử thi.

“Người...là...ai?” Đau đớn kịch liệt làm cho khuôn mặt của Ba Lập Minh đã hoàn toàn vặn vẹo, trong ngữ khí cũng kèm theo nỗi sợ hãi khủng bố.

Trần Phàm mỉm cười ngồi xổm xuống, người ta hỏi một đằng, nhưng hắn lại trả lời một nẻo: “Tắm gỗ ván đánh người rất thích, đúng không?”

Ba Lập Minh ngẩn ra, theo bản năng đang nhớ tới cảnh tượng, mình đem tắm gỗ ván đưa cho Triệu Hoàn, hơn nữa còn dạy Triệu Hoàn phải đánh như thế nào.

“Ừm, tắm gỗ ván kia đánh người quả nhiên là rất thích, bất quá...So ra mà nói thì dùng dây lưng đánh người càng thích hơn.” Mắt thấy Ba Lập Minh không trả lời, Trần Phàm liền cười híp mắt nói. Theo sau nhanh chóng cởi bỏ dây lưng quần của cái xác không đầu nằm trên mặt đất.

“Đừng...đừng...” Ba Lập Minh dường như ý thức được chuyện gì, giống như chó nhà tang lết về phía sau.

“Răng rắc!” Bỗng nhiên Trần Phàm nhấc chân lên, nặng nề giẫm xuống mắt cá chân của Ba Lập Minh, tiếng xương cốt nát vụn thanh thúy vang lên.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp bầu trời đêm, Ba Lập Minh toàn thân run rẩy, ngừng di chuyển vị trí.

“Bá!” Ngay sau đó, không chờ Ba Lập Minh hồi phục tinh thần, Trần Phàm vung chiếc dây lưng trong tay phải lên, dây lưng hóa thành một bóng ảo ảnh, hung hăng đập thẳng lên khuôn mặt của Ba Lập Minh, nhắt thời khắc ra một cái vết thương khủng bố, máu tươi nhảy mắt trào ra.

“Bá!” Cánh tay lại hạ xuống, lúc này là nhắm vào khoe miệng của Ba Lập Minh, khoe miệng nháy mắt bị tàn phá không nói, mấy chiếc răng nanh còn xen lẫn máu tươi văng ra ngoài mặt đường.

“Thích không?” Đánh xong hai cái, Trần Phàm bình thản ngồi xuống, vẫn mang theo biểu tình híp mắt dò hỏi.

Theo bản năng, Ba Lập Minh lắc lắc đầu.

“Nga, vẫn còn khó chịu sao? Xem ra là cần phải gia tăng lực lượng mất rồi.” Trần Phàm nói xong, tay phải liền vung lên.

“Bá!” Lần này, Trần Phàm đã dùng mười thành lực lượng. Ba Lập Minh trực tiếp bị đánh ngã xuống đất, thân thể cuộn tròn thành một đoàn, không ngừng run rẩy.

“Đừng...Xin đừng đánh nữa!” Ba Lập Minh suy yếu cầu xin tha thứ.

Trần Phàm dừng tay, hỏi tiếp: “Thích không?”

“Thích.” Phía trước đã có giáo huấn qua, nên lúc này Ba Lập Minh cũng không dám lắc đầu, mà thống khổ rên rỉ nói.

Trần Phàm liếm môi: “Thích? Vậy chúng ta chơi tiếp nhé!”

“Đừng...đừng đánh nữa, tôi van xin anh, van xin anh hãy buông tha cho tôi đi?” Ba Lập Minh lúc này đã hoàn toàn suy sụp, hiện giờ ở trong mắt hắn, Trần Phàm chính là ác ma, một tên ác ma giết người không chớp mắt.

“Trả lời tao một vấn đề, tao sẽ bỏ qua cho mày.” Trần Phàm khề nhúc nhích cổ, nắm sợi dây lưng trong tay đi, bình thản nói: “Có thích mùi vị dùng quyền đâm nát đầu người khác hay không?”

Giờ khắc này, thần trí của Ba Lập Minh đã hoàn toàn mơ hồ, cho nên chỉ biết gật đầu theo bản năng. Nhưng rất nhanh, tựa hồ như hắn vừa ý thức được chuyện gì, diễn cảm đột nhiên cuồng biến, cố gắng muốn lắc đầu phủ nhận. Bất quá...hắn còn chưa kịp lắc đầu xong, thì trong mắt đã nhìn thấy hữu quyền của Trần Phàm đang xiết chặt vào nhau.

“Vù vù.” Theo sau...Ba Lập Minh liền cảm ứng được một luồng gió mát đánh úp tới...

Không phải gió, mà chính là quyền đầu.

“Không...” Quyền phong thổi đến, khiến cho da mặt của Ba Lập Minh đau rát, đồng thời cũng gây giữa kêu thảm, thanh âm thê lương vang vọng khắp màn đêm lạnh lẽo.

“Phanh!” Một quyền xuất ra, đầu người nát bét.

Máu tươi nóng bỏng phun ra như suối tuôn bình thường, theo bộ phận tách rời giữa đầu cùng thân thể văng ra tung tóe, trên không trung cũng xuất hiện một bóng huyết hoa diễm lệ.

Cuồng phong băng giá thổi qua, dưới đại tác phẩm của thiên nhiên, huyết hoa tung bay lả tả ở dưới sao trời...

Một khắc này, thời gian như muốn ngừng trôi...

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

104. Chương 103: Ác Ma

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Đã tự : HoaLân - 4vn

Tùy ý đem đầu lâu đã hoàn toàn biến dạng ném vào trong xe, Trần Phàm cầm lấy di động đang không ngừng réo chuông, bấm nút chuyển máy.

“Ba Lập Minh, con mẹ nó tại sao mày không nghe điện thoại?” Đầu bên kia điện thoại, bởi vì Ba Lập Minh bỗng nhiên cúp điện thoại làm Triệu Thiên Bá thập phần cảm tức, lại thêm Ba Lập Minh thật lâu không bắt điện thoại nên phát điên, lúc này thấy điện thoại chuyển được, lập tức mắng to.

“Hắn đã chết rồi.” Thanh âm Trần Phàm khàn khàn: “Kế tiếp, sẽ đến phiên mày.”

Hắn đã chết, kế tiếp, sẽ đến phiên mày...

Bên tai quanh quẩn những lời này, trong óc Triệu Thiên Bá hoàn toàn hoảng sợ.

Sao lại thế này?

Ba Lập Minh đã chết?

Thanh âm vừa rồi chính là.. Trần Phàm?

Không có khả năng!

Tiểu Hoành nói hắn chỉ là một công tử nhà giàu mà thôi, mà Ba Lập Minh chính là địa hạ quyền vương ah!

Hắn làm sao có thể giết chết được Ba Lập Minh?

Chẳng lẽ tiểu Hoành cung cấp tin tức sai lầm?

Triệu Thiên Bá vốn cho là vừa rồi Trần Phàm chỉ như chó cùng đường mà rút giậu, bắt cóc Triệu Hoành, hiện giờ biết được Trần Phàm giết chết Ba Lập Minh, trong lòng nhắc lên sóng gió ba đào, sự sợ hãi sâu tận xương tủy làm cho thân thể hắn run rẩy dữ dội, thậm chí bàn tay cầm điện thoại cũng run lên, thiếu chút nữa ném luôn đi động ra ngoài.

“Đồ đồ...”

Bên trong điện thoại truyền ra thanh âm đồ đồ, làm sắc mặt Triệu Thiên Bá âm tình bất định, hắn học ra một hơi thật mạnh, giống như muốn dùng một hơi thở đem toàn bộ sự sợ hãi trong lòng phun ra.

Nhưng khóe mắt vẫn nhảy mạnh đã bán rẻ cảm thụ chân thật nhất từ trong nội tâm của hắn.

Lắc lắc đầu, Triệu Thiên Bá kiệt lực làm cho mình tỉnh táo lại, theo sau cơ hồ theo bản năng cầm lấy bộ đàm, giọng nói trầm thấp: “Tất cả mọi người trở về, con mẹ nó, lập tức trở về nhà xưởng.”

“Triệu gia, đã bắt được tiểu động loại kia rồi sao?” Trong xe Triệu Thiên Bá, lái xe ngạc nhiên nghe được lời hắn nói, lập tức nhẹ nhàng thở ra, cười hỏi.

“Ba.”

Triệu Thiên Bá ngồi bên cạnh tài xế hỗn hển tát hắn một cái, mắng: “Lão tử bảo mày quay về, con mẹ nó mày nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?”

Em trai của ông bị bắt, có quan hệ gì tới tôi? Con mẹ nó, đem cơn tức đổ lên đầu tôi là có ý gì?

Trong lòng gã đàn em lái xe thâm nhủ, nhưng lại không dám nhiều lời vô nghĩa, mà giẫm chân ga, cho xe ngừng lại, sau đó quay đầu chạy nhanh về hướng nhà xưởng.

Hắn không phải là tài xế cho Triệu Thiên Bá, cho tới nay, xe của Triệu Thiên Bá đều do Ba Lập Minh lái.

Ba Lập Minh là lái xe kiêm bảo tiêu của Triệu Thiên Bá.

Có thể để Ba Lập Minh làm bảo tiêu, Triệu Thiên Bá tự nhiên biết thực lực của Ba Lập Minh.

Hiện giờ, Ba Lập Minh bị thủ tiêu không chút tiếng động...

Điều này làm trong lòng hắn sản sinh sợ hãi, trực giác nói cho hắn biết, Trần Phàm không phải người bình thường, nếu tiếp tục đuổi theo không phải là quyết định chính xác, hắn cần phản hồi trở về đường cũ.

Tựa hồ giờ khắc này đối với hắn mà nói, Triệu Hoành sống hay chết đã không còn trọng yếu.

Bởi vì...hắn sợ chết.

Câu nói của Trần Phàm, làm cho hắn nghĩ được khí tức tử vong dày đặc.

Đông Hải, trong phòng hội nghị cỡ lớn nằm trong tòa biệt thự chiếm diện tích tới hai mẫu, Hoàng Phủ Hồng Trúc nhẹ nhàng nhắm mắt lại, theo sau, đôi môi đỏ tươi mỉm cười, lộ ra một vẻ tươi cười thật đẹp đẽ.

Nụ cười này, giống như trăm hoa đua nở, khuynh quốc khuynh thành.

Nụ cười này, làm cho cả Hà Lão Lục bên trong, vẻ mặt tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Theo sau, Hà Lão Lục phản ứng đầu tiên, kinh nghi hỏi han: “Hoàng Phủ tiểu thư, tiểu Qua không có việc gì?”

Lời của Hà Lão Lục vừa thốt ra, những người khác đều đem ánh mắt nhìn về hướng Hoàng Phủ Hồng Trúc, vẻ mặt biểu tình chờ mong.

“Àn.” Hoàng Phủ Hồng Trúc chậm rãi thu liễm vẻ tươi cười, nhẹ nhàng gật gật đầu, nghiêm mặt nói: “Tiểu Qua được người khác cứu.”

Được người khác cứu sao?

Đám người Hà Lão Lục vẻ mặt mê mang.

“Hoàng Phủ tiểu thư, là ai cứu tiểu Qua?” Hà Lão Lục nghi hoặc hỏi.

Đang trong biểu tình chờ mong của mọi người, Hoàng Phủ Hồng Trúc lắc đầu: “Tôi cũng không biết, tiểu Qua nói là sư phụ hấn.”

Sư phụ?

Sở Qua từ khi nào lại toát ra một sư phụ?

Mắt thấy mọi người trong phòng hội nghị mờ mịt không hiểu, Hoàng Phủ Hồng Trúc gõ lên bàn hai cái, trầm giọng nói: “Chư vị.”

Hành động của Hoàng Phủ Hồng Trúc lập tức làm cho mọi người lấy lại tinh thần, đưa ánh mắt nhìn về phía nàng.

“Mặc kệ người cứu tiểu Qua là ai, ít nhất...tiểu Qua là không có việc gì, chúng ta cũng không cần lo lắng về sau.” Hoàng Phủ Hồng Trúc híp mắt, gần từng chữ: “Kể tiếp, nên đến phiên chúng ta phản kích.”

“Đúng vậy, mẹ nó, tên động loại Tiết Cường quả thực khinh người quá đáng, chúng ta nhất định cho hấn một sự giáo huấn suốt đời khó quên.” Hoàng Phủ Hồng Trúc vừa thốt lên xong, một gã tâm phúc của nàng lập tức phụ họa.

“Hoàng Phủ tiểu thư, chúng ta nên làm sao phản kích?” Hà Lão Lục nhíu mày hỏi.

Hoàng Phủ Hồng Trúc nhẹ gõ lên bàn hội nghị hai cái, dùng một loại giọng nói phức tạp: “Vấn Thiên từng nói, trên thế giới này làm cho người ta sợ hãi không phải là lão hổ, cũng không phải sói đói, mà là độc xà - độc xà thường thường sẽ ở trong lơ đãng làm cho người ta bị một kích trí mạng.”

“Đêm nay, tôi sẽ cho Tiết Cường biết mùi vị bị độc xà cắn phải.” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói Hoàng Phủ Hồng Trúc hoàn toàn lạnh xuống, trong con ngươi lóe ra sát ý lạnh lẽo.

Giờ khắc này, không có ai biết, kế tiếp nàng sẽ làm như thế nào.

Đông Hải, trong một tòa biệt thự vùng ngoại thành phần hoa, Tiết Cường choàng một khăn tắm màu trắng, đứng ngay cửa sổ, nhìn mưa to càng lúc càng lớn, đôi mày cau chặt lại.

Gôm thôn Hồng Trúc bang, đây là chưởng môn nhân hắc đạo phía nam, lão đại Thanh bang, cha của hấn, Tiết Hồ cho hấn một sự thử nghiệm.

“Cường tử, năm tháng không buông tha người, cha già rồi, giang sơn này chung quy cần giao cho con. Bất quá...con còn trẻ, kinh lịch chưa đủ, cần phải làm nhiều chuyện cho bang hội, lập nhiều công, tạo uy nghiêm đồng thời còn phải ngăn chặn miệng của những lão gia hỏa kia. Lần này chuyện Hồng Trúc bang giao cho con đi làm, làm tốt, sau này con tiếp quản bang hội hấn là không có ngăn trở gì quá lớn.”

Bên tai quanh quẩn lên lời dăn dò của Tiết Hồ, Tiết Cường liếm liếm môi, lại bấm điện thoại Triệu Thiên Bá, sau khi điện thoại chuyển được, trầm giọng hỏi: “Đã bắt được người chưa?”

“Dạ Tiết thiếu, còn chưa...còn chưa.” Đầu bên kia điện thoại, Triệu Thiên Bá run run đáp.

“Vậy bọn họ đâu?” Giọng nói Tiết Cường lạnh thêm vài phần...

“Tiết thiếu, Trần Phàm kia là một tên rất ngoan độc, Ba Lập Minh đã bị hắn giết mà thần không biết quỷ không hay, hắn còn nói muốn giết cả tôi nữa.” Đầu bên kia điện thoại, Triệu Thiên Bá cũng không thêm để ý phải giấu diếm sự thật, hoảng sợ nói.

Ba Lập Minh bị sinh viên kia giết chết?

Kháo, nói đùa gì vậy?

Lời của Triệu Thiên Bá vừa thốt ra, làm cho người tài xế bên cạnh hắn đều chấn động cả người, thậm chí hai tay cầm tay lái cũng không kìm được run lên, thiếu chút nữa cho xe đâm vào lề đường.

“Kháo, mày muốn chết à?” Triệu Thiên Bá hốt hốt tát mạnh tên tài xế một cái.

Đồng tử Tiết Cường đột nhiên thu nhỏ lại: “Triệu Thiên Bá, mày nói cái gì?”

“Không...không...không phải, Tiết thiếu, tôi không phải máng cậu.” sắc mặt Triệu Thiên Bá sầm xuống, trở nên trắng bệch như tờ giấy.

“Mày nói Trần Phàm giết Ba Lập Minh?” Khóe miệng Tiết Cường hung hăng run lên, trong lòng có loại xúc động muốn giết người.

“Tiết thiếu, đây là thật.” Đầu bên kia điện thoại, Triệu Thiên Bá sắp khóc: “Tôi cho Ba Lập Minh dẫn người truy trước, cậu cũng biết đó, Ba Lập Minh chẳng những giỏi công phu, hơn nữa kĩ năng lái xe không tồi, kết quả... kết quả khi tôi gọi điện cho hắn, nghe điện thoại chính là Trần Phàm..

“Sau đó tên gọi là Trần Phàm nói cho mày biết, Ba Lập Minh đã chết, kế tiếp muốn giết mày, đúng không?” Tiết Cường âm u hỏi.

Triệu Thiên Bá đột nhiên ngậm chặt miệng, theo sau khô khốc hỏi: “Tiết thiếu, cậu...làm sao cậu biết?”

“Triệu Thiên Bá, tao xem mày đã ở trên bụng nữ nhân quá nhiều, đầu óc cổ hủ, một tên sinh viên có thể giết chết Ba Lập Minh? Mẹ nó, mày cho rằng Ba Lập Minh là chó hay mèo trên đường à?” Tiết Cường hoàn toàn phát điên.

Triệu Thiên Bá khóc không ra nước mắt: “Nhưng...Tiết thiếu, sự tình thật là như vậy.”

“Triệu Thiên Bá, mày nghe, mày từng chấn đạn cho tao, phần nhân tình này tao luôn nhớ kỹ, tao không để ý lời phản đối của những lão gia hỏa trong bang hội, cho phết vật như mày hô mưa gọi gió tại Hàng Châu.” Tiết Cường gằn từng chữ: “Nhưng mày nghe rõ ràng cho tao, tao mặc kệ đầu óc của mày có phải bị nước vào hay không, nếu mày để cho Sở Qua liên hệ được với Hoàng Phủ Hồng Trúc, thì tao sẽ lột sống mày.”

“Tiết...Tiết thiếu xin yên tâm.” Triệu Thiên Bá kinh hồn táng đảm nói: “Điện thoại di động của bọn hắn đều ở chỗ của tôi, bọn hắn không có biện pháp gọi điện thoại, hơn nữa tôi đã phái người phong kín đường, bọn hắn chạy không thoát.”

“Tao chỉ cần kết quả.” Tiết Cường nói xong cúp điện thoại.

Nhưng hắn mới vừa cúp điện thoại, điện thoại lại vang lên.

Lông mày nhíu lại, Tiết Cường cầm lấy di động, nhìn thấy là số điện thoại của Hoàng Phủ Hồng Trúc, trong lòng trầm xuống, nghĩ nghĩ, cuối cùng mở máy: “Uy.”

“Tiết Cường, tiểu Qua đâu? Tao muốn nghe được thanh âm của tiểu Qua.” Bên trong điện thoại truyền ra thanh âm gầm lên điên cuồng giận dữ của Hoàng Phủ Hồng Trúc: “Tao cho mày biết, Tiết Cường, nếu tiểu Qua có gì không hay xảy ra, tao không cần Hồng Trúc bang cũng phải cắn rứt một miếng thịt của Tiết gia mày.”

“Hoàng Phủ Hồng Trúc, cô không nên gấp gáp.” Nghe được Hoàng Phủ Hồng Trúc vừa nói như thế, trong lòng Tiết Cường âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm: “Muốn nghe thanh âm của Sở Qua cũng có thể, cô phải xuất ra một chút thành ý, ân, tôi cần thành ý của cô.”

“Tiết Cường, mày nghe, nhẫn nại của tao là có hạn. Một giờ, sau một giờ, nếu tao còn chưa nghe được thanh âm của tiểu Qua, Hồng Trúc bang sẽ cùng Thanh bang ngọc đá cùng nát.”

Nghe được Hoàng Phủ Hồng Trúc uy hiếp, Tiết Cường nhú mày thăm nghĩ, điều này tựa hồ không giống phong cách của người đàn bà kia a?

“Đô đô.”

Tiết Cường vốn còn muốn nói điều gì, nhưng Hoàng Phủ Hồng Trúc đã cúp điện thoại, điều này làm cho hắn nhận không được thăm nghĩ, hay là người đàn bà kia vì quá mức lo lắng cho Sở Qua, mà rối loạn rồi? Ân, hẳn là như vậy.

Đời này Triệu Thiên Bá vẫn cảm thấy một lần hành động chính xác nhất của mình là năm kia trợ giúp Tiết Cường đỡ đạn, do đó nhất phi trùng thiên, từ một tên lưu manh, biến hóa nhanh chóng thành giáo phụ hắc đạo Hàng Châu.

Giáo phụ hắc đạo Hàng Châu, thân phận này để cho hắn ở Hàng Châu hô mưa gọi gió, ở trong biệt thự tốt nhất, ăn bữa tiệc tốt nhất, ngủ nữ nhân thủy linh nhất...

Dù cho hành vi của hắn khiến cho một ít người cầm quyền trong Thanh bang bất mãn, bất quá có Tiết Cường làm chỗ dựa cho hắn, những người đó cũng không làm gì được hắn.

Triệu gia, Triệu Thiên Bá.

Đã từng, không ai bì nổi hắn.

Nhưng Triệu Thiên Bá chưa bao giờ gặp được đại trường hợp, đêm nay hoàn toàn luống cuống, thế cho nên vừa rồi nói chuyện cùng Tiết Cường, hắn đã quên mất một chuyện phi thường trọng yếu - đúng là hắn đã lấy điện thoại di động của nhóm người Trần Phàm, nhưng.. trên người Triệu Hoàn có di động.

Trong đêm mưa, Trần Phàm lái chiếc Buick của Ba Lập Minh lái khi nãy, chạy nhanh về hướng nhà xưởng.

Ở băng sau xe, chất bốn đầu lâu của đám người Ba Lập Minh, đầu lâu đặt bên cạnh người Triệu Hoàn. Triệu Hoàn bị Trần Phàm đánh ngất lúc này vẫn còn bị vây trong hôn mê như cũ.

Nhìn thoáng qua con đường phía trước, xác định là thẳng tắp, Trần Phàm giảm dần tốc độ xe, đồng thời đốt một điều thuốc lá.

“Ba.”

Ngọn lửa bùng lên, làm bên trong xe tối đen lại có thêm một tia ánh lửa.

Nương ánh lửa, có thể rõ ràng chứng kiến, gương mặt Trần Phàm nhiễm máu, vết máu đã muốn khô lại, nhưng hắn cũng không lau đi.

Rút mạnh một hơi thuốc lá, lướt trong phổi một vòng, lệ khí trong con người Trần Phàm thoáng giảm đi một ít.

Theo sau, lệ khí càng mãnh liệt hơn trước, hắn quay đầu lại, đem đầu thuốc gí lên khuôn mặt trắng của Triệu Hoàn.

“Xèo xèo...”

Giống như thịt nướng, bên trong xe vang lên thanh âm thịt bị nướng, mùi khét tràn ngập trong xe.

“A.”

Triệu Hoàn đang hôn mê, bỗng nhiên cảm thấy trên mặt truyền đến cảm giác rất bỏng đau đớn, theo bản năng dùng tay che khuôn mặt, kết quả bóp trúng đầu điều thuốc đồ tươi, lập tức phát ra một tiếng hét thảm.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, hấn tỉnh lại, chậm rãi mở mắt.

Nơi mũi tràn tới mùi tanh của máu, hương vị rất khó ngửi, làm hấn có loại xúc động muốn nôn mửa.

Nương theo ánh sáng đèn xe, hấn thông qua kính chiếu hậu thấy được Trần Phàm đang lái xe.

Con người của hấn trong nháy mắt phóng lớn, theo bản năng sờ loạn chung quanh, cố gắng dùng đồ vật đánh lên Trần Phàm.

Ngay sau đó, hấn mò tới thứ gì đó tròn tròn, còn có chất dính.

Cái gì vậy?

Trần Phàm dừng lại động tác đang làm.

Theo sau, bên trong xe chợt sáng đèn.

Thời gian dài hôn mê, làm Triệu Hoành không thể thích ứng ngọn đèn chói mắt, nhện không được nhắm hai mắt lại.

Theo sau...hấn mở to mắt, thấy rõ vật cầm trong tay.

Đầu người.

Hấn đang cầm một đầu người máu chảy đầm đìa.

Là Ba Lập Minh.

“A.”

Giống như tiếng giết heo tru lên, Triệu Hoành theo bản năng buông lỏng tay, cả người kịch liệt run rẩy lên.

“Oa.”

Theo sau, hấn cơ hồ không bị khống chế gập cong người, ói ra.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây...

Năm giây sau, Triệu Hoành đã phun ra hết những gì từng ăn buổi tối.

“Đừng.. .đừng đừng giết tao, để tao xuống xe, tao van cầu mày cho tao xuống xe.”

Cả người Triệu Hoành run run đem thân mình cuộn tròn ở trong góc xe, khóc quất.

Không có tiếng trả lời, bên trong xe im lặng có thể làm cho Triệu Hoành nghe được thanh âm hít thở của mình.

Khóe mắt hấn theo bản năng dừng lại trên bốn cái đầu người máu chảy đầm đìa, bản năng cảm thấy được bốn đôi mắt đang nhìn hấn, cứ như vậy lảng lạng mà nhìn, cảm giác giống như đang nói: đến đây đi, hãy cùng chúng ta tiến chung con đường đi...

“Cút ngay, tụi mày cút ngay cho tao.”

Triệu Hoành thét lên, vừa gào loạn vừa nói năng lộn xộn, điên cuồng nắm lấy đầu người mơ hồ huyết nhục hướng kính xe ném tới.

“Không ai có thể cứu được chúng mày.”

“Tao sẽ cho bọn chúng ở trong hũ tro cốt sám hối về những hành động đã làm ngày hôm nay, còn mày... mày sẽ cảm nhận được cái gì gọi là chân chính sợ hãi, nhớ kỹ, là cái loại sợ hãi khiến cho mày sống không bằng chết.”

“Không...”

Bên tai quanh quẩn lời nói trước đó của Trần Phàm, Triệu Hoành dùng sức bịt lấy lỗ tai, điên cuồng lắc mạnh đầu, cố gắng xua tan thanh âm kia.

“Nhớ kỹ, là nỗi sợ hãi sống không bằng chết.”

Hết thấy đều là phí công, thanh âm kia giống như sử dụng ma pháp, quanh quẩn bên tai hẳn không dứt.

“Ác ma, mày là ác ma.”

Triệu Hoàn hoàn toàn hồng mắt, lên tiếng khóc rống lên.

Không biết từ lúc nào, mưa dần dần ngừng lại, không khí sau cơn mưa có vẻ vô cùng tươi mát, mây đen che khuất ánh trăng cũng dần dần lộ ra, ánh sáng bạc rơi xuống mặt đất, nung ánh trăng thậm chí có thể nhìn thấy nước mưa lưu lại trên những lá cây ven đường.

Bên trong nhà xưởng ngọn đèn lại sáng lên, Triệu Thiên Bá sắc mặt âm tình bất định đứng tận sâu trong nhà xưởng.

Mà bên trong nhà xưởng có chừng hai mươi mấy thủ hạ của Triệu Thiên Bá, những người đó phân tán ra các nơi hẻo lánh, ngay trên lầu hai cũng có, một bộ tư thế nghiêm chỉnh chờ đợi.

Nhìn thủ hạ phân tán đều có thể tùy ý nhìn thấy được, trong lòng Triệu Thiên Bá rốt cục có thêm tia cảm giác an toàn.

Tiếp nhận xì gà thủ hạ đưa tới, châm lên, Triệu Thiên Bá rít mạnh một hơi, vẻ sợ hãi trên mặt dần dần bị xua tan một ít, theo sau hắn lấy ra điện thoại di động bấm một số điện thoại, điện thoại rất nhanh chuyển được, bên trong truyền ra một thanh âm cung kính: “Triệu gia.”

“Đại Đầu, mày ở đâu? Có nhìn thấy chiếc xe kia không?” Triệu Thiên Bá khẩn cấp hỏi.

“Triệu gia, tôi ở ngã tư đường, đừng nói xe, ngay một bóng quỷ cũng không có.”

Hay là tiểu động loại đem đám người Sở Qua lưu lại trong rừng cây, một mình hắn quay trở lại giết người?

Trong lòng Triệu Thiên Bá ngẩn ra, theo sau trầm giọng nói: “Đại Đầu, mày nghe, hiện tại lập tức mang theo toàn bộ huynh đệ dọc theo rừng cây hướng phương hướng nhà xưởng tìm tòi, tiểu vương bát đản Sở Qua rất có thể núp trong rừng cây, mày bất kể thế nào cũng phải tìm được hắn.”

“Dạ, Triệu gia.”

Nghe được câu trả lời của thủ hạ, Triệu Thiên Bá thoáng nhả mày, sự sợ hãi trong lòng lại tiếp tục xông ra, theo sau hắn cơ hồ theo bản năng cầm lên bộ đàm.

Ngay cửa nhà xưởng, tám gã thủ hạ Triệu Thiên Bá đứng thành một hàng, giống như một bức tường ngăn chặn ngay cửa nhà xưởng.

Có lẽ chuyện đêm nay quá mức quỷ dị, sắc mặt mấy người đều có chút khó coi, đều run run cầm thuốc lá, dùng sức hút, giống như muốn dùng nicotin xua tan sự sợ hãi.

“Tụi mày nói, lời Triệu gia là thật sao?”

“Tao cũng buồn bực, Ba Lập Minh lợi hại như vậy, như thế nào lại bị một sinh viên giết chết?”

“Nhưng...nếu không phải thật sự, Triệu gia vì sao phải khẩn trương gấp gáp trở về?”

“Đúng vậy, Triệu gia vì gấp trở về, ngay em trai cũng không để ý a.”

“Đừng nói là em trai hắn, tao nghe nói Tiết thiếu gia để cho hắn phải bắt sống Sở Qua...”

“Điều này tạm thời không đề cập tới, nói đi thì nói lại, dù là sinh viên kia giết chết Ba Lập Minh, Triệu gia cũng không cần khẩn trương như thế đi? Kháo, tên kia cũng chỉ là người, cũng không phải yêu quái có ba đầu sáu tay, chúng ta nhiều người như vậy còn sợ hắn?”

“Ông.”

Ngay khi đại hán kia vừa nói hết lời, một chiếc xe dùng tốc độ khủng khiếp hướng nhà xưởng vọt tới, ngọn đèn chói mắt làm tám gã đại hán đứng ngay cửa nhà xưởng nháy mắt nhắm mắt lại, ý thức cũng lâm vào trạng tạm dừng ngắn ngủi.

“Nói cho tao biết, tình huống bên ngoài thế nào?”

Cùng lúc đó, câu hỏi của Triệu Thiên Bá vang lên.

Không lời hồi đáp, trả lời Triệu Thiên Bá chính là tiếng súng.

“Phanh.. .phanh.. .phanh.. .phanh.”

Bốn tiếng súng cơ hồ đồng thời vang lên, bốn gã đại hán còn chưa kịp mở mắt liền ngã xuống trong vũng máu, mà bốn gã đại hán đứng xa hơn một chút không gặp phải bất trắc.

“Mẹ nó, làm sao vậy? Tiếng súng từ chỗ nào vang tới?” Bên trong nhà xưởng, Triệu Thiên Bá nghe được tiếng súng, sắc mặt nhất thời biến đổi, rít gào hỏi.

“Phanh.. .phanh.. .phanh.”

Lại ba tiếng súng vang lên, ba gã đại hán kinh hoảng chạy trốn trong nháy mắt đầu liền bị nổ tung.

Mà tên cuối cùng núp sau thùng sắt ở ngay cửa, sắc mặt tái nhợt lắp bắp nói: ‘Triệu...Triệu...Triệu gia, hần...hần...’

“Phanh.”

Không đợi hần nói cho hết lời, một viên đạn vô tình xỏ xuyên qua đầu của hần, thanh âm dừng lại.

“Mẹ nó, nói rõ ràng, rốt cục làm sao vậy?”

Theo sau, điện thoại trong tay đại hán truyền ra thanh âm Triệu Thiên Bá.

Lúc này Trần Phàm, trên người vết máu loang lổ, trên mặt một mảnh đỏ bừng, chỉ có con ngươi đen nhánh lờ lờ tỏa sáng.

Một tay mang theo Triệu Hoành mặt không còn chút máu, Trần Phàm khom người nhặt lên di động, thần nhiên nói: “Triệu Thiên Bá, mày chuẩn bị xong chưa?”

Nói xong, Trần Phàm bóp nát di động, lại nhặt lên cây súng tự động trong lòng đại hán cùng hai băng đạn, ngẩng đầu nhìn thoáng qua nhà xưởng đèn đuốc sáng trưng, xoay người rời đi.

Mà trong nhà xưởng, Triệu Thiên Bá lại nghe được thanh âm của Trần Phàm, cả người run run, tay run lên, trực tiếp đánh rơi điện thoại di động xuống mặt đất, xì gà vừa châm cũng rơi khỏi miệng hần, chỉ thấy sắc mặt hần tái nhợt quát: “Chuẩn.. .chuẩn bị, con mẹ nó động loại kia đã đến rồi.”

Dứt lời, Triệu Thiên Bá không nói thêm lời nào, trực tiếp ấn nút ở bộ máy sau cùng, trộm nhìn ra hướng cửa nhà xưởng.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây...

Cục Phàm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

105. Chương 104: Nhất Bộ Sát Nhất Nhân! (Một Bước Giết Một Người!).

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhưng đối với Triệu Thiên Bá mà nói, không thể nghi ngờ là như đã trôi qua mấy cái thế kỷ!

Bỗng nhiên...Ngay ngoài cửa nhà xưởng xuất hiện một ngọn đèn pha chói mắt, ngọn đèn hiện lên, một chiếc Toyota tiến vào.

Phanh phanh phanh phanh phanh phanh...

Chiếc xe vừa xuất hiện, Triệu Thiên Bá cùng mấy tên đàn em vẻ mặt khấn trương liền bóp mạnh cò súng, viên đạn quét về chiếc Toyota, nháy mắt đánh nát cửa kính xe rơi xuống mặt đất bằng nền xi măng, phát ra một chuỗi thanh âm vang vọng.

“Đừng a.” Cùng lúc đó, bên trong nhà xưởng vang lên một thanh âm hoảng sợ tới cực điểm. Đó chính là tiểu Hoành.

Trong lòng Triệu Thiên Bá chấn động, muốn kêu ngừng bắn, nhưng lúc này hắn cũng biết đám thủ hạ của mình đều đang tức giận, chính mình kêu lên vị tất đã có tác dụng.

Trong chiếc Toyota, Triệu Hoành bị trói ngay chỗ ngồi, không thể động đậy, tiếng súng ngoài xe giống như ác ma đang tru lên làm cho hắn sợ tới mức tè ra quần, kêu rên không dứt. Một ít mảnh thủy tinh bị bắn nát vấy lên mặt của hắn, nhất thời đem khuôn mặt vốn tuấn mỹ của hắn cắt ra một vết rách, máu tươi chảy ròng.

“Nhớ kỹ, là cái loại sợ hãi khiến cho mày sống không bằng chết.” Càng làm cho hắn sợ hãi chính là lời nói của Trần Phàm không ngừng quanh quẩn bên tai. Giờ khắc này hắn tựa hồ như đã hiểu được hàm ý của những lời này.

Đám đàn em của Triệu Thiên Bá mặc dù đều là những kẻ liều mạng, nhưng cũng chỉ là thành viên hắc đạo bình thường mà thôi, không trải qua huấn luyện đặc thù, một người nổ súng liền khiến cho những kẻ khác ảnh hưởng, hơn nữa chỉ là bắn loạn theo trí nhớ, chỉ trong chốc lát là đã bắn hết đạn.

Tiếng súng loạn xạ cơ hồ ngừng lại trong cùng một thời gian, bên trong nhà xưởng trong nháy mắt đã khôi phục sự yên lặng, chỉ còn chiếc Toyota bị bắn thành cái sàng loạng choạng chạy về phía trước.

Trong xe, Triệu Hoành vốn đã bị hù ngây ngốc, nhận thấy được tiếng súng biến mất, nặng nề thở mạnh, theo sau trong đầu hiện lên một tia thanh tỉnh, bỗng nhiên nắm lấy một mảnh thủy tinh bị vỡ nát vừa cắt dây thừng vừa hô to: “Ca, là tôi, tôi ở trong xe, đừng nổ súng.”

Trong tuyệt cảnh con người luôn sẽ bộc phát ra dự vọng muốn sống thật khủng bố, đây cũng là nguyên nhân vì sao khi người ta bị chết đuối chỉ mong chụp được một cọng cỏ không buông.

Nguyên bản, Triệu Hoành đã hoàn toàn tuyệt vọng, thậm chí chờ mong Trần Phàm giết hắn.

Hiện giờ, mắt thấy mình lại về tới nhà xưởng, hơn nữa anh của mình đang ở bên trong, Triệu Hoành nhất thời tuôn ra ý niệm cầu sống.

“Tiểu Hoành, là một mình cậu sao? Hắn đâu?” Triệu Thiên Bá thật cẩn thận nhìn vào xe, đưa họng súng nhắm ngay xe, trầm giọng hỏi.

Cũng giống như Triệu Thiên Bá, cơ hồ tất cả đại hán đều đưa họng súng nhắm ngay xe.

“Phanh...phanh.”

Phảng phất như muốn trả lời Triệu Thiên Bá, tiếng súng đột nhiên vang lên, một bóng người khò ngò mang theo hai cây súng tự động, cả người đầm máu từ bên ngoài nhà xưởng đi vào.

Đúng vậy, cứ trắng trợn đi thẳng vào như thế.

Hai gã đại hán ở gần cửa nhất còn chưa kịp phản ứng, đầu đã bị bắn nổ, thẳng tắp ngã trên mặt đất.

“Hắn ở cửa.”

Một gã đại hán mất sắc, vừa hô to một tiếng đồng thời theo bản năng muốn bóp cò. Nhưng...Trần Phàm nhanh hơn so với hắn.

“Phanh.” Một viên đạn xuyên qua lực cản của không khí, trực tiếp xỏ xuyên qua đầu của hắn.

Phanh phanh phanh...

Càng nhiều tiếng súng vang lên, vô số viên đạn quét tới chỗ Trần Phàm, hai chân Trần Phàm đột nhiên phát lực, giống như u linh di động.

“Ba ba ba ba...”

Vô số viên đạn bắn trúng sàn xi măng, tóe lên một đạo hoa lửa, trên mặt đất lưu lại vô số lỗ hồng, mà không hề nhìn thấy Trần Phàm.

Đúng vậy, bên trong nhà xưởng không có hình bóng của Trần Phàm.

Người đâu?

Tiếng súng lại ngừng lại, bọn hắn thầm hỏi chính mình.

Đúng lúc này bóng người lại xuất hiện, Trần Phàm giơ hai cây súng, giống như u linh từ sau một bộ máy móc lóe ra, vừa di động vừa bóp cò súng.

“Phanh.”

“Phanh.”

Hai gã đại hán không kịp trốn tránh, trực tiếp bị bắn vỡ đầu.

Phanh phanh phanh phanh...

Càng nhiều viên đạn hướng Trần Phàm quét tới...

Hai chân phát lực, Trần Phàm lặn mạnh ngay tại chỗ, tránh thoát được làn đạn đồng thời hòng súng nhắm ngay hai gã đại hán tránh sau lan can trên lầu, trong vể mặt kính ngặc lẩn sợ hãi của hai gã đại hán, bóp cò.

“Phanh.”

“Phanh.”

Súng nổ, đầu người nổ tung, thi thể hai gã đại hán trực tiếp từ trên lầu hai ngã xuống đất.

Phanh phanh phanh phanh...

Tiếng súng lại vang lên, bóng người lần nữa biến mất.

Trần Phàm núp sau một cỗ máy, thông qua ánh thép sáng ngời phía trước quan sát chỗ đứng của đoàn người Triệu Thiên Bá.

Phanh phanh phanh...

Hơn mười viên đạn lần lượt bắn trúng mặt sau Trần Phàm, phát ra những tiếng trầm đục.

Một bên yên lặng tính toán thời gian, một bên vảnh tai nghe, biểu tình Trần Phàm không hề có chút dao động, giống như cuộc chiến đấu sinh tử lúc này đối với hắn mà nói, chỉ đơn giản như là một trò chơi.

Ngược với tâm tính của Trần Phàm, kể cả Triệu Thiên Bá bên trong toàn bộ đám đại hán đều bị sự sợ hãi bao phủ trong lòng.

Đúng vậy...

Khi bọn hắn nhìn thấy Trần Phàm giống như mị ảnh di động tránh né làn đạn thì bọn hắn thậm chí hoài nghi hai mắt của mình xảy ra vấn đề.

Mà khi thấy mỗi một lần Trần Phàm nổ súng, đều có một người ngã xuống thì một số người thậm chí sợ tới mức không dám bóp cò.

Sợ.

Bọn hắn thật sợ.

Bọn hắn chỉ là thành viên hắc bang bình thường, không phải cỗ máy giết người được huấn luyện đặc biệt.

Ngoại trừ sợ hãi, cơ hồ tất cả mọi người đều suy nghĩ: sát thần từ trên trời giáng xuống này thật là tên sinh viên bị Triệu Hoành đánh vào mặt khi nãy sao?

Tiếng súng lại một lần ngừng lại.

Trong nháy mắt dừng lại, đạo thân ảnh vừa biến mất lại thoáng hiện.

Nhưng...

Lúc này đây, hắn cũng không tiếp tục trốn tránh, mà là mang theo súng, giống như không hề lo lắng bị bắn trúng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới.

Cứ như vậy coi rẻ hết thầy đi tới.

“Ba ba...”

Trong nhà xưởng yên lặng, chỉ có tiếng bước chân Trần Phàm quanh quẩn bên trong.

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước, năm bước...

Trong nhà xưởng, Trần Phàm tản bộ giống như trong vườn hoa nhà mình.

Thò đầu ra...

Nổ súng...

Thò đầu ra...

Nổ súng...

...

Không phát nào trượt, một phát nổ đầu.

Mỗi khi có người thò đầu ra, Trần Phàm sẽ bóp cò một lần, tiêu chuẩn bắn tĩa.

Thời gian giống như yên lặng trong nháy mắt này, hình ảnh dừng lại, dưới ánh đèn, thân ảnh Trần Phàm cả người đầy máu, thẳng tắp đứng bên trong nhà xưởng, trên không nhà xưởng tràn ngập mùi máu tanh, bốn phương tám hướng đều có thi thể, máu tươi nhuộm đỏ bệng sàn xi măng.

Khi Trần Phàm đi đến bên cạnh cây cột lúc trước bị Triệu Hoành trói vào, thủ hạ Triệu Thiên Bá đã không còn mấy người.

Mặt sau một cỗ máy móc phía trước chừng ba thước, một gã đại hán tay cầm súng lục, nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, mồ hôi lạnh tuôn ra ồ ạt, sững Ứt cả quần áo hắn.

Bỗng nhiên...

Tiếng bước chân dừng lại.

Hơi thở đại hán cũng dừng lại, trái tim treo cao trên cổ họng.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy khuôn mặt bị máu tươi nhuộm đỏ của Trần Phàm xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Cả người đại hán mềm nhũn, giống như khí lực toàn thân đều bị hút sạch sẽ, trực tiếp ngồi dưới đất, trợn tròn ánh mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn Trần Phàm, mở to miệng muốn hô lên gì đó, nhưng hồi lâu cũng không kêu ra được một chữ.

“Phanh.”

Một viên đạn xuyên vào miệng hắn, thân thể hắn kịch liệt run lên, nghiêng đầu ngã xuống.

“Phanh.”

Cùng lúc đó, một viên đạn xuyên qua lực cản không khí, hướng Trần Phàm bay tới.

“Sưu.”

Sau lưng Trần Phàm giống như có thêm đôi mắt, nghiêng người chột lóe, tay phải xuyên qua dưới nách, hòng súng nhắm ngay phương hướng bốn mươi lăm độ góc tây bắc, quyết đoán bóp cò.

Phương hướng bốn mươi lăm độ góc tây bắc, tên đại hán đang hướng Trần Phàm nổ súng, vốn cho là mình có khả năng đánh lén thành công, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

“Phanh.”

Theo sau, viên đạn chui vào trong mi tâm của hắn, lực lượng cường đại xuyên thấu đầu hắn, máu tươi trong nháy mắt bắn ra, thân hình hắn thẳng tắp té xuống.

Ở phía sâu trong nhà xưởng, Triệu Thiên Bá vừa chuẩn bị thò đầu ra, tìm tìm cơ hội nổ súng, ngậy người nhìn thấy một màn như vậy, cả người mềm nhũn, lập tức ngồi dưới đất, mồ hôi lạnh tuôn đầy, hàm răng không thể không chế run lộp cộp, hiển nhiên đang sợ hãi tới cực điểm.

Mà chiếc Toyota vẫn chạy về phía trước bởi vì đụng vào tường vây nhà xưởng, ngừng lại.

Trong xe, Triệu Hoành đã cởi dây thừng, lén lút nằm úp sấp ngay chỗ ngồi, lộ đầu ra nhìn trộm ngoài cửa sổ.

Khi hắn chứng kiến chung quanh nhà xưởng đầu là thi thể ngã xuống thì trái tim của hắn hung hăng run rẩy lên, theo sau ánh mắt của hắn dừng trên người Trần Phàm đang đứng trong nhà xưởng.

Trong hoảng hốt, Triệu Hoành đang nhớ lại trước đó hắn đem Trần Phàm trói vào cây cột kia, hung hăng quật tẩm gỗ vào người Trần Phàm.

Hắn cũng đang nhớ lại lúc trước ngay trước mặt Trần Phàm nói phải cường hiếp Tô San.

Trong đầu hiện lên cảnh tượng cùng tình hình lúc này, đã hình thành hai thái cực hoàn toàn ngược lại, giống như thiên đường cùng địa ngục...

Sự chênh lệch như nước sông cùng mặt biển, làm cho Triệu Hoành không thể thừa nhận.

Hắn thậm chí không thể tin được mọi thứ trước mắt là sự thật.

Hắn không thể tin nổi Trần Phàm khi đó ở trong tay hắn giống như chó chết, giờ này khắc này giống như tử thần đến từ địa ngục, trong chớp mắt đã đưa những đại hán kia vào trong Diêm Vương điện.

Không thể thừa nhận sự thật làm ý niệm cầu sống trong lòng Triệu Hoành biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn vô lực ngồi trên ghế, thở hổn hển từng ngụm, có một tia lý trí nói cho hắn biết: phía trước, Trần Phàm không động thủ chẳng qua là vì bản khoản cho Tô San cùng Sở Qua mà thôi, dù sao lấy tình hình lúc đó mà nói, Trần Phàm dù có biến thái thế nào cũng không thể cam đoan giữ được Tô San cùng Sở Qua không bị thương mà đại sát tứ phương.

Vì sao ta lại đi trêu chọc phải một tên ác ma như vậy?

Một loại cảm giác hối hận tràn ngập trong lòng Sở Qua.

“Đát đát đát đát đát đát.”

Bên trong nhà xưởng, Trần Phàm giơ cây súng tự động, bóp cò, viên đạn giống như nước thủy triều quét về chỗ Triệu Thiên Bá đang ẩn nấp, tiếng “bình bạng” vang lên bên tai không ngừng.

“Còn muốn cho tao mời tụi mày đi ra sao?”

Bắn hết băng đạn, thanh âm Trần Phàm trầm thấp phiêu đảng trong nhà xưởng, vẫn như ma âm đến từ địa ngục, làm hai anh em Triệu Thiên Bá rùng mình không dứt...

Cục Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

106. Chương 105: Độc!

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

Triệu Hoành giống như đang ngồi trên chiếc xe ở thiên đường đi thông qua địa ngục, qua lại xuyên thoa, loại cực hạn tương phản này làm cho nội tâm vốn cũng không kiên cường hoàn toàn hồng mất, cho tới khi hắn bước xuống xe, hai mắt vô thần, giống như đã nhận mạng.

So ra mà nói, Triệu Thiên Bá chỉ mới thể nghiệm được thực lực khủng bố của Trần Phàm, còn chưa cảm nhận được thủ đoạn tra tấn người của Trần Phàm, dù trong lòng sợ hãi tới cực điểm, nhưng vẫn cố nén

phần sợ hãi trong nội tâm, giống như một con chó chết, từ sau cổ máy kia lết ra, phục lạy cầu xin tha thứ nói: “Gia, Triệu Thiên Bá có mắt không nhìn được Thái Sơn, chọc phải tôn đại bồ tát như ngài, còn van ngài rộng lòng từ bi, bỏ qua cho hai anh em chúng ta. Chỉ cần ngài bỏ qua cho hai anh em chúng ta, ngài muốn chúng ta làm trâu làm ngựa đều được, tôi có tiền, tôi có rất nhiều tiền, tài khoản trong ngân hàng của tôi có hơn hai ức tiền mặt, hơn nữa ở Hàng Châu, Đông Hải, Hong Kong đều có bảy tám bất động sản, chỉ cần ngài buông tha cho chúng ta, tất cả đều của ngài.”

Nói xong, Triệu Thiên Bá vì tỏ rõ thành ý của mình, giống như lễ bái tổ tông, không ngừng dập đầu thập phần cố sức, sau vài cái trên trán đã đỏ bừng một mảnh, đã sưng tấy lên không nói, máu tươi còn đang chảy ròng.

Nhìn Triệu Thiên Bá vốn lúc trước thái độ không ai bì nổi, lúc này giống như đứa cháu trai quỳ trước mặt mình cầu xin tha thứ, trong con người không hề có chút nhân từ: “Nếu tao muốn mày giết Tiết Cường, mày dám sao?”

Giết Tiết Cường?

Triệu Thiên Bá nằm mơ cũng thật không ngờ Trần Phàm sẽ cho hắn một vấn đề khó khăn như vậy.

“Ta không làm đại ca thật nhiều năm...”

Có lẽ do nguyên nhân quá mức trùng hợp, lúc này di động của Triệu Thiên Bá lại vang lên, chủ nhân cuộc gọi là Tiết Cường, mà hai chữ “đại ca” ở lúc này lại có vẻ như rất châm chọc.

“Tôi dám, chỉ cần anh buông tha tôi, anh muốn tôi làm gì tôi cũng dám.” Trả lời Trần Phàm không phải Triệu Thiên Bá, mà là Triệu Hoàn, hắn tựa hồ lại nghĩ được cơ hội cầu sống, hai mắt đỏ bừng nói.

“Vừa rồi mày đánh tao rất vui thích, ân, mày còn đem mặt kẻ sát mặt tao cầu tao đánh mày, lại còn ở trước mặt tao đòi cường hiếp Tô San. Mày yên tâm, tao sẽ không đánh mày, càng không giết mày, tao nói rồi, tao sẽ cho mày cảm nhận được nỗi sợ hãi sống không bằng chết.” Trần Phàm hí mắt nói với Triệu Hoàn một câu, sau đó nhìn phía Triệu Thiên Bá: “Hắn là ông chủ Tiết thiếu của mày đang gọi điện thoại, chuyển máy đi, nói cho hắn biết hết thấy hiện tại.”

Sắc mặt Triệu Thiên Bá trong nháy mắt trở nên trắng bệch như tờ giấy, nhưng vẫn không chuyển máy.

“Một.”

Trần Phàm nhẹ nhàng lắc cổ.

“Đừng, tôi nghe, tôi nghe.” Cả người Triệu Thiên Bá chấn động, vội vàng kêu lên.

“Hai.” Trần Phàm hướng Triệu Thiên Bá đi tới.

Chứng kiến Trần Phàm bước tới, Triệu Thiên Bá sợ đến nỗi đặt móng ngồi bịch xuống dưới đất, chiếc di động cũng rơi xuống trên mặt đất. Lúc này đây, Triệu Thiên Bá không chờ Trần Phàm đếm tới ba, nhanh như bắt được vàng bình thường, trực tiếp cầm máy di động lên, run rẩy bấm xuống nút chuyển tiếp liên lạc.

“Triệu Thiên Bá, bắt được người chưa?” Đầu bên kia, sự kiên nhẫn của Tiết Cường đã hoàn toàn tổn thương rồi, hắn đã muốn làm ra quyết định, lần này vô luận Triệu Thiên Bá có hoàn thành nhiệm vụ chính mình giao phó hay không, đều sẽ phải nghiêm chỉnh trách phạt tên Triệu Thiên Bá này.

“Tiết...Tiết thiếu gia.” Triệu Thiên Bá hai hàm răng đánh vào nhau, ánh mắt hoảng sợ cực điểm ngăm nhìn Trần Phàm.

Trần Phàm thờ ơ lãnh đạm, chậm rãi lau chùi khẩu súng lục.

“Mày đang phóng rắm gì thế.” Vốn Tiết Cường đang chờ Triệu Thiên Bá nói ra câu kế tiếp, nhưng thấy Triệu Thiên Bá không có động tĩnh gì, lập tức nổi giận mắng.

Nghe thấy ngữ khí tức giận của Tiết Cường ở đầu dây bên kia, Triệu Thiên Bá khóc không ra nước mắt nói: “Đã chết rồi...bọn hắn đều bị giết chết hết rồi. Hiện giờ chỉ còn hai anh em chúng tôi mà thôi.”

“Cái gì?” Lời nói của Triệu Thiên Bá khiến cho đôi chân mày của Tiết Cường nhăn nhúm vào giữa mi tâm: “Mày có nhiều đàn em như vậy, hơn nữa đều am hiểu dùng súng, làm sao có khả năng đều chết hết được chứ?”

“Đều chết hết rồi, hần không phải người, hần chính là một cỗ máy sát nhân, chỉ năm phút đồng hồ, chỉ trong vòng năm phút đồng hồ, hần đã thủ tiêu tất cả đám đàn em của tôi.”

Trong vòng năm phút đồng hồ giải quyết hết toàn bộ đám đàn em của Triệu Thiên Bá, hơn nữa đều là người mang theo súng ư? Tiết Cường cảm giác giống như mình đang nghe thấy chuyện đùa.

“Triệu Thiên Bá, mày xác định là hiện giờ mày không có nằm trên bụng nữ nhân đấy chứ? Mày còn tỉnh táo nữa hay không thế?” Tiết Cường thủy chung là vô pháp tin tưởng vào sự thật này.

Về phần Triệu Thiên Bá thì đang khóc không ra nước mắt, chuyện tình diễn ra đúng là như vậy, Tiết Cường không tin, thì ngay cả bản thân hần cũng chẳng có biện pháp nào. Bởi vì Triệu Thiên Bá quá mức khẩn trương, nên đã ấn nhầm nút loa ngoài, để cho những lời nói của Tiết Cường, Trần Phàm đều rõ ràng nghe xuống, không thiếu một chữ nào.

“Nếu muốn giữ tính mạng, thì mày hãy chửi hần đi.” Ngay khi Triệu Thiên Bá còn đang do dự không biết phải làm sao, thì Trần Phàm mở miệng, thanh âm không lớn, vừa đủ để cho Triệu Thiên Bá nghe thấy.

Nguyên bản Tiết Cường đã mất hết kiên nhẫn, lúc này mơ hồ nghe được thanh âm bên cạnh có người nói chuyện, tuy rằng nghe không quá rõ ràng, nhưng vẫn tức giận mắng: “Triệu Thiên Bá, sao mày nói rằng đám đàn em của mày đều chết hết rồi? Như thế nào bên cạnh còn có tiếng nói chuyện? Đừng bảo là thanh âm của thằng em mày đó nhé, ngữ khí của nó như thế nào tao vẫn còn nhớ rõ.”

“**** bà ngoại mày, bố mày đã nói là bọn nó đều chết hết rồi, mày còn không tin sao?” Chứng kiến tia uy hiếp trắng trợn dâng lên trong đôi con ngươi của Trần Phàm, Triệu Thiên Bá muốn khóc, bất quá vẫn phải khóc tang mắng lớn: “Mày muốn bố phải nhắc lại bao nhiêu lần, thì mày mới tin lời bố mày đây?”

Ấn?

Đầu bên kia điện thoại, sau khi Tiết Cường nghe được tiếng mắng chửi của Triệu Thiên Bá, đồng tử bỗng nhiên phóng đại, diễn cảm mang theo biểu tình không sao tưởng tượng nổi. Theo sau...khóe miệng hần khẽ nhếch lên, tựa như cả thân mình cũng nhịn không được, mà hung hăng run rẩy lên.

Hần nằm mơ cũng thật không ngờ, gã cầu nô tài luôn luôn khom lưng cúi đầu ở trước mặt hần giống như Triệu Thiên Bá, một ngày kia sẽ dám mắng chửi hần thậm tệ như thế này. Nhưng mà...Ngay khi hần muốn nổi cơn thịnh nộ, thì bỗng nhiên Trần Phàm giành lấy điện thoại trong tay Triệu Thiên Bá, mỉm cười nói: “Tiết thiếu gia, cảm giác điều khiển phía sau màn thích không?”

“Mày là ai?” Vừa nghe được cái thanh âm này, ngữ khí của Tiết Cường liền trở nên trầm thấp.

“Tao chính là người bị đám đàn em của mày đùa giỡn trong tay đêm nay. Đáng tiếc, đám đàn em của mày không dùng được ah!” Trần Phàm cười lạnh nói: “Bây giờ, tao mời mày xem một vở tuồng kịch, hơn nữa mày sẽ phi thường phần khích!”

Dứt lời, Trần Phàm mở tính năng quay video của máy điện thoại lên, sau đó giao máy đặt vào trong lòng bàn tay đang không ngừng run rẩy của Triệu Thiên Bá. Tiếp đó, cúi người nhặt một chiếc di động ở trong túi của gã đã chết lên. Lúc này, chiếc di động nằm trong tay Triệu Thiên Bá giống như bom hẹn giờ, hần chỉ hận là không thể hung hăng ném ra.

“Đặt di động ở khoảng cách trước người mày nửa mét, màn hình chiếu thẳng vào mày, sau đó khóc tang nói, mày bởi vì trộm ăn ngủ với nữ nhân của Tiết Cường, kết quả Tiết Cường liền giết mày diệt khẩu, giết toàn bộ người ở phân đà Hàng Châu không nói, mà còn muốn giết ngay cả mày nữa.” Trần Phàm cười híp mắt nhìn Triệu Thiên Bá nói.

Đầu bên kia, Tiết Cường nghe được thanh âm của Trần Phàm, thiếu chút nữa đã tức khí hộc máu. Đồng thời, hần cơ hồ theo bản năng gầm lên: “Triệu Thiên Bá, nếu mày dám nói như thế, tao sẽ lột da mày ra.”

Phanh phanh phanh phanh....

Cùng lúc này, Trần Phàm bật súng trong tay ra, hướng lên trần nhà mà bắn loạn xạ ngẫu một trận, thanh âm trầm đục không ngừng vang vọng khắp bốn phía xung quanh.

“Nếu mày không nói, giờ tao sẽ giết mày.” Bắn xong, Trần Phàm lạnh lùng nhắc nhở.

Thời gian Trần Phàm nổ súng, Triệu Thiên Bá căng thẳng cực điểm, trực tiếp đánh rơi máy di động, hai tay bưng lấy lỗ tai, không ngừng la hét, thậm chí cả Triệu Hoành đứng một bên cũng sợ hãi ôm đầu ngồi xuống thật nhanh.

Lúc này, vừa nghe được lời nói của Trần Phàm, Triệu Thiên Bá hiểu rõ, chính mình nếu không dựa theo Trần Phàm mà làm, như vậy ngay sau đó hẳn sẽ liền biến thành một cỗ tử thi lạnh ngắt, về phần nếu đắc tội với Tiết Cường...ít nhất hiện giờ sẽ không thể chết, còn có một chút hy vọng bỏ trốn. Bên nào nặng, bên nào nhẹ, Triệu Thiên Bá đều hiểu rõ ràng.

Nghĩ thông suốt điểm này, Triệu Thiên Bá cầm chiếc di động lên, dựa theo phân phó của Trần Phàm mà đặt di động ở trước mặt khoảng nửa mét, khóc như cha chết mẹ đi lấy chồng, nói: “Tiết Cường, mày là cái thứ chó má, mẹ mày sinh ra mày đúng là một cái lỗi lầm to lớn. Ngày trước lão tử vì cứu mày, thiếu chút nữa đã mất đi tính mạng. Còn mày thì sao? Chỉ vì nữ nhân của mày câu dẫn lão tử, lão tử không nghĩ qua liền chiếm hữu nàng, kết quả mày muốn giết lão tử để diệt khẩu, như thế đành thôi. Nhưng mày chó má đến nỗi, ngay cả đám đàn em của lão tử đều giết hay sao? Bọn hắn đều đang bán mạng cho Tiết gia nhà mày ah!”

Không thể không nói, Triệu Thiên Bá cũng là một diễn viên tiêu chuẩn nhất lưu, khóc đến nỗi tê tâm liệt phế, đôi con ngươi trong mắt đỏ hồng, dường như chỉ hận là không thể lập tức đem Tiết Cường băm thây vạn đoạn.

Đầu bên kia điện thoại, nhìn bộ dáng bất động đái thiên của Triệu Thiên Bá, nghe ngữ khí mắng chửi chó má, Tiết Cường cho dù là biết Trần Phàm đang uy hiếp nên Triệu Thiên Bá bắt buộc dĩ mới phải làm như vậy. Nhưng cơn tức vẫn sôi máu, thiếu chút nữa hẳn đã hôn mê đi rồi.

Còn Trần Phàm đem hết những cảnh tượng này sao chép xuống, đồng thời chuyển di động, đem hoàn cảnh xung quanh chụp lấy vài tấm.

“Những gì mày nói, tao đều làm rồi, hãy buông tha cho anh em chúng tao.” Lúc này Triệu Thiên Bá đã suy sụp tinh thần, câu nói này cơ hồ là rống ra tới.

Chẳng quan tâm bao nhiêu, Trần Phàm cầm theo một thanh chủy thủ bước về phía Triệu Thiên Bá.

“Mày...mày đã nói là, nếu như làm theo lời mày, thì mày sẽ buông tha cho tao mà.” Thấy một màn này, Triệu Thiên Bá hoàn toàn muốn điên lên, rít gào đứng bật dậy, cố gắng cùng Trần Phàm liều mạng.

“Tao cũng không nói là muốn giết mày, nhưng tao muốn nhắc cho mày biết, mày làm cho tao một chuyện...” Trần Phàm vừa bước tới, vừa dùng ngữ khí bình thản nói: “Thì mày và thằng em mày, giữa hai người chỉ được chọn lấy một người còn sống mà thôi. Nếu mày muốn cứu nó, như vậy liền tự sát đi, còn nếu mày muốn sống, như vậy thì...”

Oanh! Trần Phàm lấp lửng không nói hết câu, mà đem thanh chủy thủ ném tới trước người Triệu Thiên Bá.

Triệu Hoành đang ôm đầu ngồi xuống dưới đất, vừa nghe thấy Trần Phàm nói như thế, trong đại não liền nổ vang một tiếng, theo bản năng trợn trừng hai mắt nhìn về phía Triệu Thiên Bá.

“Nhớ kỹ, chính là cái loại sợ hãi sống không bằng chết đó.”

“Không...” Giờ khắc này Triệu Hoành đã chân chính minh bạch hàm ý trong lời nói của Trần Phàm rồi. Hắn ôm đầu, điên cuồng lắc lư.

“Sưu...sưu.” Ngay sau đó, Triệu Thiên Bá gần như điên cuồng lao về phía Triệu Hoành, ra tay nhanh như chớp, cắt đứt yết hầu của Triệu Hoành. Theo sau giống như người điên rống lên: “Tao đã giết nó...ha ha ha ha ha...Tao đã giết nó rồi...ha ha ha...mày buông tha cho tao đi.”

“Phanh!” Trả lời Triệu Thiên Bá chính là một viên đạn, nháy mắt đem đầu của hắn bắn nát ra, máu tươi cùng dịch óc vọt vãi xuống đầy đất.

Đầu bên kia điện thoại, Tiết Cường mặc dù không tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, nhưng tất cả thanh âm diễn biến từ đầu đến cuối hẳn đều nghe thấy. Điều này khiến cho nội tâm của hắn không khỏi dâng lên một cỗ hàn ý lạnh thấu xương tủy.

“Tiết thiếu gia, vỡ tuồng này có phần kịch hay không?” Trần Phàm cầm lấy chiếc di động trong tay Triệu Thiên Bá lên, cười híp mắt hỏi.

“Tiểu tử, mày đúng là quá mức ngoan độc! Mày nhất định sẽ phải chết, còn cha mẹ của mày, bạn gái của mày, cùng những người đang sống bên cạnh mày. Tất cả đều sẽ phải chết, phải chết...” Giờ khắc này, diễn cảm trên khuôn mặt của Tiết Cường âm trầm đáng sợ, trong đôi con ngươi toát ra sát khí lạnh lẽo.

“Ha ha...” Trần Phàm khinh thường cười: “Từng có rất nhiều kẻ muốn giết tao. Nhưng, bọn chúng đều chết ở dưới đao của tao, mày cũng không có ngoại lệ đâu. Bất quá, trước khi mày chết, tao sẽ tặng cho mày một phần lễ vật nho nhỏ cái nhỉ!”

Lễ vật?

Bên tai truyền ra hai chữ này, khuôn mặt của Tiết Cường lập tức vặn vẹo thành một đoàn, dường như hắn đã đoán ra hàm ý của phần lễ vật kia.

“Mày không cần kích động, đây chỉ là giữa tao và mày có qua có lại mà thôi.” Trần Phàm nói xong, khẽ liếm môi, ngữ khí trở nên dị thường khàn đục: “Ngoài ra, tốt nhất là mày hãy cầu nguyện thượng đế, đừng để cho tao gặp mày. Bởi vì...lần sau gặp mặt, đó chính là ngày giỗ hàng năm của mày đó!”

Cục Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

107. Chương 106: Long Nha, Long Nữ.

Nhóm dịch: Dungnhi Phongnhi

Nguồn: VipVandan

“Đô đô...”

Nghe trong điện thoại truyền ra thanh âm, thân thể Tiết Cường trong nháy mắt trở nên vô cùng cứng ngắt.

Cau chặt mày, Tiết Cường đốt điếu thuốc lá, nhẹ nhàng hút. Dưới ánh đèn, cảm xúc nổi giận trên mặt hắn đã dần dần thối lui, chỉ còn lại biểu tình âm trầm.

Ngay từ đầu, Tiết Cường theo bản năng cho rằng Triệu Thiên Bá đang ăn nói lung tung, nhưng sau lại nghe được Trần Phàm cho hai anh em Triệu Thiên Bá tự giết lẫn nhau, hơn nữa còn dùng thủ đoạn lôi đình giết chết Triệu Thiên Bá, hẳn hiểu được, chính mình gặp phải một người tàn độc, hơn nữa còn không hề tầm thường.

Thân là đứa con của chủng môn nhân Thanh bang quốc nội, từ nhỏ Tiết Cường cũng đã biết nhiều thứ, tự nhiên cũng biết trên thế giới này có một đám người như vậy, đặc biệt lấy việc giết chóc làm nghề nghiệp, giết người không hề nháy mắt.

Trực giác nói cho hắn biết, Trần Phàm chính là loại người này.

Lẳng lẳng hút hết một điếu thuốc lá, Tiết Cường cầm lấy di động, bấm một dãy số, trầm giọng nói: “Tra cho tôi một người tên là Trần Phàm học tại hệ quản trị kinh doanh tại đại học Đông Hải.”

Dứt lời, Tiết Cường không đợi đối phương trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Cùng lúc đó, một gã đại hán đầu trọc từ ngoài cửa đi vào.

Đại hán có thân hình khô ngô như người Nga, làn da trắng, vạm vỡ, cơ ngực căng cứng, toàn thân tràn ngập cảm giác lực lượng, nhất là khi hắn đi đường, nện bước trầm ổn, mỗi bước đi khoảng cách đều giống nhau, hiển nhiên đã hình thành thói quen nào đó.

Hắn gọi là Korff, người Nga, ngoại hiệu Hắc Hùng (gấu chó), từng đi lính cho tổ chức đặc công bí mật nhất của nước Nga, sau bị trục xuất, gia nhập dòng binh đoàn (lính đánh thuê), trước mắt là một trong những cận vệ của Tiết Cường.

“Korff, có việc gì thế?” Nhìn thân hình khôi ngô như ngọn núi của Korff đang đứng ngay trước người mình, Tiết Cường trầm giọng hỏi.

Hắc Hùng gật gật đầu: “Ông chủ, có mấy chiếc xe bắt mình xuất hiện cách nơi này 5km, tôi hoài nghi là người do Hồng Trúc bang phái tới, đã cho người đi điều tra. Vừa rồi nghe anh em phía trước truyền đến tin tức, đích thật là người của Hồng Trúc bang, hơn nữa rất có thể là người của Âm Đường, trong bọn họ có thư kích thủ (tay súng bắn tỉa).”

“Xem ra là tôi đã xem nhẹ Hoàng Phủ Hồng Trúc, cô ta đã dùng tín hiệu truy tung đến nơi này.” Tiết Cường liếc liếc môi, trên khuôn mặt tuấn mỹ đến yêu dị lộ ra hương vị dữ tợn: “Thông tri xuống, lập tức rút lui. Hành động đã thất bại, tiếp tục kéo dài cũng không có ý nghĩa gì.”

“Dạ, ông chủ.” Hắc Hùng gật đầu, lập tức rời đi.

Một giờ sau, Tiết Cường giống như chó nhà tang được sự bảo vệ của bốn cận vệ như Hắc Hùng, chật vật rời đi Thượng Hải.

Lần này hắn tổng cộng dẫn theo mười hai tên bảo tiêu đi vào Đông Hải, ngoại trừ bốn người Hắc Hùng là siêu cấp bảo tiêu đến từ nước Nga, mặt khác tám gã bảo tiêu quốc nội toàn bộ đều chết trong tay Âm Đường của Hồng Trúc bang.

Hơn nữa thiếu chút nữa làm Tiết Cường hỏng mất chính là Hoàng Phủ Hồng Trúc lúc phái người đi ám sát hắn đồng thời còn phái ra một bộ phận người của Âm Đường, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai giết chết người phụ trách Thanh bang tại Đông Hải, cùng hơn mười thành viên trung tâm.

Tiền mất tật mang.

Đây là sự hình dung chân thật nhất về Tiết Cường - hắn chẳng những không hoàn thành nhiệm vụ do Tiết Hồ giao cho, ngón sạch Hồng Trúc bang, ngược lại còn để cho Hồng Trúc bang nhân cơ hội diệt trừ phản đồ, đánh một đòn nghiêm trọng cho phân bộ Thanh bang tại Đông Hải.

Dưới điều kiện tiên quyết này, Hồng Trúc bang chỉ cần một tiếng trống làm tinh thần hăng hái đá Thanh bang ra Đông Hải, đều không phải là việc khó.

“Mày nhúng chàm nữ nhân của tao, tàn sát phân bộ tại Hàng Châu, còn phá hư đại sự của tao, tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày, tuyệt đối từ trên trời cho tới dưới đất, không ai có thể cứu được mày.” Ngồi trong xe, nhìn cảnh đêm dần dần rời xa của Đông Hải, gương mặt Tiết Cường hoàn toàn vận vẹo, trong con người lóe ra sát ý không thể che giấu.

Theo hắn xem ra, sự tình đêm nay sở dĩ phát triển tới loại tình trạng này, hoàn toàn là bởi vì Trần Phàm, nếu không phải Trần Phàm ở Hàng Châu đại sát tứ phương, cứu đi Sở Qua, kết cục sẽ là một loại kết quả khác.

Trong mắt hắn, Trần Phàm đã là một người chết.

Ngay lúc Tiết Cường giống như chó nhà tang rời đi Đông Hải, Sở Qua mang theo Tô San đã sớm tỉnh lại đến tụ họp với nhóm người Dai Fu, cùng ở lại trong một khách sạn nằm sao tại Hàng Châu.

Trong khách sạn, những hộ vệ của Dai Fu cùng nhau từ Đông Hải chạy tới, thủ vệ chung quanh khách sạn cực kỳ chặt chẽ, nói khoa trương một chút, độ phòng vệ quả thực không thua gì căn cứ quân sự bí mật.

Trước khi Trần Phàm bắt đi Triệu Hoành từng nhắn tin cho Dai Fu, Dai Fu đã biết Trần Phàm bình yên vô sự, đồng thời Sở Qua dựa theo lời Trần Phàm dặn nói cho Tô San cùng mọi người, bọn họ sở dĩ có thể trốn ra, hoàn toàn là bởi vì hộ vệ của hắn âm thầm ra tay.

Nghe xong lời giải thích của Sở Qua, ngoại trừ Dai Fu, mọi người đều không hẹn cùng hỏi ra chung một vấn đề: “Trần Phàm đâu?”

“Bởi vì đám người kia đuổi quá sát, một bảo tiêu của tôi đã phân tán ra đi cùng Trần ca, nói là gặp lại ở khách sạn.”

Đây là câu trả lời Sở Qua nói cho mọi người.

Nghe câu trả lời này, ngoại trừ Dai Fu tất cả mọi người âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Về phần Dai Fu, nàng tự nhiên biết những lời của Sở Qua đều là nói dối, nàng cũng biết Trần Phàm sẽ không bỏ qua đoàn người Triệu Thiên Bá, đối với chuyện này, nàng biết rõ thực lực của Trần Phàm, cũng không lo lắng, nàng chỉ lo lắng duy nhất chính là lần này Trần Phàm đại khai sát giới, bệnh tình vừa mới chuyển biến tốt đẹp có thể chuyển biến xấu trở lại hay không?

Theo nàng xem, nếu bệnh tình Trần Phàm lần này lại chuyển biến xấu, như vậy hết thảy những cố gắng trước kia đều trôi theo dòng nước, sau này xác suất khỏi hẳn sẽ là con số không.

Đối với sự lo lắng của Dai Fu, Trần Phàm cũng không hay biết, hai giờ sau hắn đã quay trở về Hàng Châu.

Trên một con đường khá phồn hoa trong Hàng Châu, Trần Phàm mặc một bộ âu phục của thủ hạ Triệu Thiên Bá, vết máu trên người đã rửa sạch sẽ, nhưng vẫn dày đặc mùi máu tanh trên người.

Hơn nữa đúng như Dai Fu lo lắng, lệ khí trong con người hắn vẫn chưa thối lui, chỉ bị hắn kiệt lực ẩn giấu đi.

Nhìn đám người qua lại xuyên toa trên đường phố, gương mặt lạnh lùng của Trần Phàm dần dần dịu đi, gương mặt cũng dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

Theo sau, hắn đi vào một dịch vụ internet tên là Tinh Không Thiên Địa, thuê một căn phòng.

Thuần thực mở ra máy vi tính, khử virus, xác định trong máy tính không có bất kỳ siêu virus nào, Trần Phàm đem đoạn phim quay chụp trong di động phát vào một hòm thư thần bí, đồng thời để lại một đoạn tin nhắn: mặc kệ dùng phương pháp gì, trước tiên đem đoạn video này gieo rắc ra ngoài. Mặt khác, cho tôi một phần nguyên liệu về Thanh bang, nhất là Tiết gia, càng chi tiết càng tốt.

Sau khi gửi đi, Trần Phàm lại rửa sạch dấu vết thao tác, sau đó rời đi internet.

Vùng ngoại thành Yên Kinh, ở trụ sở dưới lòng đất ẩn giấu trong một sơn cốc, một nữ nhân có mái tóc ngắn đang ngồi trước Computer.

Nương ngọn đèn, có thể rõ ràng nhìn thấy gương mặt nữ nhân — làn da của nàng không phải làn da màu trắng mà các nữ nhân vẫn yêu tha thiết, mà là màu lúa mạch, vả lại bởi vì quanh năm phơi nắng gió, hơi có vẻ khô ráo, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác cực kỳ khỏe mạnh. Gương mặt nàng không thể nói là tinh xảo, nhưng tổ hợp cùng một chỗ lại cực kỳ nhịp nhàng, nhất là cặp mắt sáng ngời hữu thần, toát ra vẻ kiên nghị cùng tháo vát mà nữ nhân ít có.

Trên người nàng mặc một chiếc áo thun ba lỗ màu đen bó sát, bên dưới mặc chiếc quần da màu đen cũng bó sát, dưới chân mang đôi giày đặc chế. Khác với giày của nữ nhân khác, mặt ngoài lại bao lấy một tầng sắt mỏng, đầu giày làm bằng thép tấm, dĩ nhiên cứng rắn, còn có ba lỗ. Ngoài ra, phía trên cổ chân còn có hai móc cúp, giống như dùng để cài dao găm.

Tóc ngắn, làn da màu lúa mạch, ánh mắt kiên nghị, cách ăn mặc gọn gàng thiết huyết...

Cả người nàng tạo cho người ta cảm giác hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng.

Bỗng nhiên...

Nàng nhìn thấy được bưu kiện mới thu tới, nguyên bản trên gương mặt bình tĩnh chợt xuất hiện cảm xúc dao động kịch liệt, cùng dao động, hô hấp của nàng cũng có chút dồn dập, thế cho nên lồng ngực không ngừng phập phồng, đem bộ ngực căng tròn phồng lên, độ phập phồng càng thêm kinh người.

Mang theo hai phần nghi hoặc, ba phần tò mò, năm phần kích động, nàng nhanh chóng mở bưu kiện, rõ ràng thấy được nội dung trong bưu kiện.

Nhanh chóng đem nội dung bưu kiện quét một lần, con người của nàng thoáng thu nhỏ lại, sau đó điểm mở video.

Video không ngắn, nội dung đối với nàng mà nói cũng không có gì kinh thế hãi tục, sau khi xem xong, vẻ mặt nàng cũng không có bao nhiêu biến hóa, bất quá trong đôi mắt lại mang theo một tia nghi hoặc.

Nhẹ nhàng cắn môi, nàng cẩn thận suy tư ẩn ý bên trong, nàng tựa hồ hiểu được điều gì, lập tức tiến vào một trang web nhìn qua cực kỳ bình thường mà đơn điệu.

Đưa vào tài khoản, thông qua một loạt kiểm tra thử nghiệm, nữ nhân thuận lợi tiến nhập vào một vài dữ liệu trong trang web, đem một phần tư liệu phim âm bản xuống, lưu lại trong một file mới.

Làm xong tất cả những chuyện này, nàng tắt trang web, đem file đưa vào trong email, theo bản năng định nhấn send.

Nhưng...trong nháy mắt nàng định gửi đi, động tác của nàng bỗng nhiên dừng lại, trong lòng tuôn ra một ý niệm xúc động.

Ý niệm vừa trào ra trong đầu, nàng cố gắng dùng lý trí khổng bố áp chế, nhưng nhìn qua cũng không dễ dàng, sắc mặt của nàng âm tình bất định.

“Hô...”

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng nàng cũng không lưu lại lời nhắn gì, mà là trực tiếp nhấn gửi đi.

Mất thấy bưu kiện đã gửi thành công, nàng tắt bưu kiện, đồng thời đôi mày nhíu chặt lại, gương mặt cũng không còn bình tĩnh so với trước đó.

Theo sau, nàng giống như lâm vào trong hồi ức, thân mình vẫn không nhúc nhích, khóe miệng thường thường phát ra vẻ tươi cười tận sâu trong nội tâm.

“Long Nữ, tập hợp tại đại sảnh.”

Không biết qua bao lâu, trong bộ đàm trên bàn truyền lên một tiếng kêu gọi.

“Thu được.”

Trước tiên trả lời, Long Nữ chậm rãi nhắm mắt lại, ở trong lòng nhẹ nhàng nói: “Long Nha, anh vẫn khỏe chứ?”

Hít sâu một hơi, nàng chậm rãi phun ra, khi mở to mắt thì vẻ mặt nàng đã hoàn toàn khôi phục bình tĩnh.

Đứng dậy, nàng cầm một chiếc áo màu đỏ khoác lên người, từng bước trầm ổn đi ra cửa lớn làm bằng hợp kim.

Dưới ánh đèn, không ai chứng kiến, trong nháy mắt nàng bước ra cửa, bả vai của nàng nhẹ nhàng run rẩy.

Chỉ thoáng qua.

Rất nhẹ.

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

108. Chương 107: Xem Sạch Sẽ.

Nhóm dịch: Dung Nhi Phongnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: HoaLân - 4vn

Thân là đầu lĩnh bảo tiêu của Dai Fu, đêm nay Black thật buồn bực.

Hắn đến từ công ty vệ sĩ thực lực cực mạnh của Châu Âu, thanh danh trong giới vệ sĩ thật không nhỏ, nhân mạch cũng khổng lồ, đối với một ít sự tích của Trần Phàm cũng cực kỳ rõ ràng, cho nên mới đồng ý để Dai Fu một mình đi theo Trần Phàm đến Hàng Châu.

Theo hắn xem ra, lấy thực lực của Trần Phàm, bảo hộ Dai Fu căn bản không cần phải nói.

Nhưng...khi hắn ở Đông Hải nhận được điện thoại của Dai Fu, trực tiếp trợn tròn mắt.

Đúng vậy!

Hắn nằm mơ cũng thật không ngờ, có Trần Phàm ở đó, đoàn người còn gặp đến nguy hiểm, hơn nữa tình huống thập phần nguy cấp.

Lúc ấy trong lòng hắn tuy rằng cực kỳ tò mò, nhưng trước tiên vẫn dẫn người chạy tới Hàng Châu, tìm được Dai Fu, mắt thấy Dai Fu bình yên vô sự, mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó cho thủ hạ đem tầng trệt nơi Dai Fu ở phong tỏa hoàn toàn, và lại bố trí không ít người ở bốn phía khách sạn.

Làm xong tất cả những chuyện này, trái tim Black mới hạ xuống, nhưng trong lòng đối với chuyện đêm nay thập phần nghi hoặc, nghi hoặc hành động khác thường của Trần Phàm đêm nay.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, hắn cũng không hỏi Dai Fu, mà tự thân chờ ngay trước cửa phòng tổng thống nơi Dai Fu ở lại.

Cho nên khi hắn nhìn thấy Trần Phàm đi thông qua sự ngăn trở của thủ hạ phía trước, hướng phòng tổng thống đi tới thì hắn chợt ngẩn ra, sau đó chủ động tiến lên nghênh đón.

Nương theo ngọn đèn hành lang, Trần Phàm có thể rõ ràng nhìn thấy trong con ngươi Black toát ra vẻ nghi hoặc cùng phần nộ.

“Chết tiệt, Trần, đêm nay rốt cục anh đang làm cái quỷ gì?” Black bước nhanh tới đón Trần Phàm, thấp giọng hỏi.

Trần Phàm cười xin lỗi: “Thật có lỗi, Black, là tôi quá sơ sót.”

Hiển nhiên, Trần Phàm biết rõ thân phận của Black nên cũng rất rõ ràng, nếu như đêm nay Dai Fu có gì không hay xảy ra, Black sẽ rơi vào sự đuối giết vĩnh viễn của Kerner gia tộc.

Phải biết rằng hàng năm gia tộc Kerner chi ra cả trăm ngàn đô la thuê hắn làm bảo tiêu.

Phí tổn cao như vậy, nếu Dai Fu xảy ra sự cố, gia tộc Kerner phát hỏa là điều tất nhiên.

“Sơ sẩy? Nga, Thượng Đế, đồ tể cũng sơ sẩy?” Black kinh ngạc há to miệng, sau đó tức giận mắng: “Dù là anh sơ sẩy, cũng không nên bị một đám thành viên hắc đạo bắt giữ, phải biết rằng anh từng chính là..

“Tôi có lý do của tôi, hiện tại không phải mọi người đều vô sự sao?” Trần Phàm mỉm cười nói sang chuyện khác: “Bọn họ đều ngủ sao?”

Làm như nhận thấy được Trần Phàm không muốn tiếp tục dây dưa ở đề tài này, Black cũng không tiếp tục vô nghĩa, mà là gật đầu: “Tiểu thư cùng hai cô bé kia ở trong phòng tổng thống, ba thanh niên khác thì ở trong căn phòng cuối hành lang, còn phần anh.. tiểu thư cho anh ở một phòng riêng.”

“Hiểu được rồi.” Trần Phàm gật gật đầu, theo sau khịt khịt mũi nói: “Mùi trên người tôi thật quá khó ngửi, tôi cần đi tắm rửa, sau đó hảo hảo ngủ một giấc. Còn về chuyện phòng vệ phải giao cho lão huynh, mặt khác, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay chúng ta cũng sẽ không bị người gây rối nữa.”

“Mẹ nó, đám người ngu ngốc kia trêu chọc anh đúng là đầu óc mọc dưới hậu môn, tuyệt đối là thế.” Black tức giận nói một câu, theo sau chỉ phòng cho Trần Phàm.

Trần Phàm mỉm cười cảm tạ, phát phát tay, lập tức đi về gian phòng của mình.

Đi vào phòng, thuận thực cởi quần áo, Trần Phàm lấy ra một lon đồ uống trong tủ lạnh, uống cạn sạch sẽ, trực tiếp đi vào trong phòng tắm.

Hưởng thụ dòng nước lạnh cọ rửa, nhìn chính mình trong gương, trong đầu dần hiện ra từng ly từng tý hình ảnh đêm nay, Trần Phàm không khỏi cười khổ một tiếng: “Khi làm một vài chuyện, có vướng bận cùng bản khoán, tựa hồ không phải là một chuyện tốt.”

Trong phòng tổng thống, Tô San cùng Trương Thiên Thiên đang ở chung trong một phòng ngủ.

Dù đã biết Trần Phàm được bảo tiêu của Sở Qua giải cứu, nhưng trái tim Tô San vẫn treo cao không thể thả lỏng, trong lòng vẫn bận tâm tình cảnh của Trần Phàm, nhất là nghĩ tới chuyện Trần Phàm bị đánh trong nhà xưởng thì nàng lại có xúc động muốn khóc.

Ở thời gian trước, Trương Thiên Thiên luôn hao hết tâm tư gạt Tô San, để biết rõ quan hệ giữa Trần Phàm cùng Tô San, cùng bối cảnh của Trần Phàm.

Nhưng hôm nay nàng không làm như vậy, ngược lại từ sau khi nhìn thấy Tô San, luôn luôn bồi Tô San nói chuyện, xem như an ủi.

“San San, thời gian không còn sớm, cô cũng đã mệt mỏi hết một ngày, đi ngủ sớm một chút đi. Nếu Sở Qua nói Trần Phàm đã được cứu, vậy chắc chắn sẽ không có việc.” Trương Thiên Thiên thấy Tô San khi thì đứng lên đi lại, khi thì ngồi trên giường ngẩn người, khi thì mất ngủ, nhin không được lần nữa mở miệng an ủi.

Tô San khẽ lắc đầu: “Thiên Thiên, cô đi ngủ trước đi, tôi ngủ không được.”

Nghe Tô San vừa nói như thế, Trương Thiên Thiên nhin không được thở dài.

Từ nhỏ đến lớn, nam nhân theo đuổi nàng không ít, nhưng nàng cũng chưa từng chân chính yêu đương thật sự, chưa từng rơi vào cảm giác tình yêu, bất quá nàng có thể cảm nhận được tâm tình của Tô San.

“Dát chi...”

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị người đẩy ra, người đến là Dai Fu đang choàng một khăn tắm màu trắng trên người.

Khác với Tô San, sau khi nhận được tin nhắn của Trần Phàm, nàng liền không còn chút lo lắng, theo nàng xem, không có Sở Qua cùng Tô San, Trần Phàm giết đám người Triệu Thiên Bá như giết gà, căn bản không có gì nguy hiểm hay trì hoãn đáng nói.

Lúc này, khi biết được Trần Phàm đã trở về, vẻ mặt của nàng trở nên càng thêm thoải mái, thậm chí khóe miệng còn lộ ra tia tươi cười hữu ý vô ý, phối hợp với áo choàng trên người nàng, đã tràn ngập vẻ hấp dẫn vô hình.

Trong phòng, Tô San cùng Trương Thiên Thiên thấy Dai Fu đi vào, vẻ mặt đều ngạc nhiên.

“Ân, Trần Phàm đã trở lại, cô có muốn đến nhìn thử xem?” Mắt thấy đôi mắt Tô San đỏ ngầu, trong con ngươi cất giấu vẻ lo lắng thật sâu, Dai Fu rất rõ ràng tối nay Tô San lo lắng cho Trần Phàm không ít.

Trần Phàm đã trở về?

“Bá.”

Ngây người nghe được câu này, Tô San trực tiếp từ trên giường nhảy dựng lên, kích động xông lên nắm lấy cánh tay Dai Fu, hỏi: “Hắn đã trở lại? Thật vậy chăng? Hắn ở nơi nào? Hắn có bị thương không?”

Một tràng những câu hỏi liên tiếp từ trong miệng Tô San tuôn ra, giống như súng máy, liên miên không ngừng.

Dai Fu cười khở một tiếng: “Ân, hắn ở phòng bên cạnh, cô có thể tự mình đi xem.”

“Nga, tốt.” Tô San tràn đầy vui mừng gật gật đầu, theo sau cũng không để ý chào Trương Thiên Thiên, liền chạy ra phòng ngủ.

Ngay cửa phòng tổng thống, Black giống như đã nhận được thông tri của Dai Fu, mắt thấy Tô San từ trong phòng chạy ra, hắn cũng cảm thấy kinh ngạc nhưng không ngăn trở, mà tùy ý cho Tô San đi về hướng phòng Trần Phàm.

Nhưng khi hắn nhìn thấy Tô San đẩy cửa phòng đi vào, hắn nhin không được thầm hỏi mình: tiểu thư đang làm cái quỷ gì?

Thân là cận vệ cho Dai Fu, Black hiểu rõ ràng mặt ngoài Dai Fu nói là đi nghiên cứu đầu đề bệnh tâm lý mà đến Trung Quốc, nhưng thật ra là vì đi tìm Trần Phàm mà thôi, mà Dai Fu từng vượt qua thời gian

điên cuồng với Trần Phàm tại Anh quốc, mặc dù Black không tận mắt nhìn thấy, nhưng hẳn vẫn có thể đoán được.

Vì thế theo hẳn xem ra, Dai Fu đến Trung Quốc là vì đuổi theo Trần Phàm, mà hiện giờ lại chủ động cho một cô gái Trung Quốc đi gặp Trần Phàm...

Lắc lắc đầu, Black cũng không nghĩ tiếp, quy tắc bảo tiêu hẳn còn rõ ràng hơn so với ai khác, không nên hỏi thì không được hỏi, không nên nghĩ thì không được nghĩ, không nên nhìn qua thì không được nhìn, dù có nhìn thấy cũng làm bộ như không thấy được.

Hoặc có lẽ do nguyên nhân bên ngoài có đám người Black canh gác, thần kinh buộc chặt của Trần Phàm chợt buông lỏng xuống, vẻ mặt thoải mái hưởng thụ nước lạnh cọ rửa, thế cho nên không nghe được thanh âm Tô San từ ngoài cửa đi đến.

Vào phòng, Tô San trực tiếp đi hướng phòng khách, phát hiện không thấy thân ảnh Trần Phàm thì ngần ra, theo sau nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm, thoáng nhẹ thở ra: tên hỗn đản đang tắm.

Hiểu được điểm này, tâm tình kích động khẩn trương của Tô San cũng thả lỏng rất nhiều, trực tiếp ngồi trên ghế sofa, một tay chống cằm, trong đầu không khỏi hiện ra từng ly từng tý của đêm nay.

Nàng đang nhớ lại Trần Phàm giống như thiên thần xuất hiện ngay trước mặt mình, ngăn trở tên đại hán kia bắt nàng.

Nàng đang nhớ lại sau khi Trần Phàm bị bắt tới nhà xưởng, trước khi xuống xe đã nhìn nàng thần nhiên cười.

Một nụ cười đã xua tan sự sợ hãi trong nội tâm của nàng, thế cho nên khi đi theo đám người Triệu Thiên Bá vào trong nhà xưởng nàng cũng không có chút sợ hãi.

Nàng còn đang nhớ lại Trần Phàm bị Triệu Hoành trói vào cây cột để đánh.

Giờ khắc đó, nàng cũng không có khẩn trương cùng sợ hãi, có chỉ là đau lòng.

Hơn nữa khi thấy Trần Phàm bị Triệu Hoành dùng tấm gỗ rút ra một vết máu trên bả vai, lòng của nàng rất đau.

Một khắc đó, nàng thậm chí có loại xúc động muốn hành hung Triệu Hoành.

Nàng càng đang nhớ lại Trần Phàm cởi bỏ dây thừng, lại bắt cóc được Triệu Hoành.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn không thể khẳng định, một màn kia là thật hay giả.

Không biết qua bao lâu, tiếng nước chảy trong phòng tắm biến mất, Tô San ngạc nhiên bình tĩnh trong suy tư, nhìn chằm chằm phòng tắm, gương mặt nhiều ít có chút khẩn trương cùng kích động.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây...

Năm giây thời gian, đối với Tô San mà nói giống như qua năm thế kỷ, nàng thậm chí ngừng thở, hai tay cũng nắm chặt với nhau, dưới móng như bị kim châm, đứng ngồi không yên, muốn đứng lên lại cảm thấy không ổn, một bộ dáng thật không biết nên làm sao.

“Dát chi...”

Nương theo một thanh âm thanh thúy, phòng tắm mở cửa, Trần Phàm đi ra.

Ngay sau đó, nhìn Trần Phàm từ trong phòng tắm đi ra, Tô San trợn tròn ánh mắt, miệng há hốc, hoàn toàn sợ ngây người.

Trần Phàm nguyên bản đang cúi đầu lau tóc, đột nhiên nhận thấy được trong phòng ngủ có người, thần kinh phản xạ có điều kiện chợt căng thẳng, ánh mắt như đao quét về phía sofa, rõ ràng nhìn thấy Tô San đang ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt khiếp sợ đang nhìn mình.

Chính xác ra là nhìn nửa thân dưới của mình...

Ân?

Trần Phàm ngậy ra, thần kinh căng thẳng cũng chột thả lỏng, theo bản năng nhìn phía dưới một chút, kết quả phát hiện...cây thương của mình không có chút nào ngăn cản, giống như thép sắt đứng sừng sững trong rừng rậm, nâng cao eo, ngẩng đầu lên, tư thế như sắp sửa phải chinh chiến sa trường.

Cảm giác kia giống như đang nói với Tô San: “Ân, cô gái ngoan, mau mở cổng, để cho đại gia đi vào...”

Cực Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

109. Chương 108: Vào Lầm Cửa...

Nhóm dịch: Dung Nhi Phongnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: HoaLân - 4vn

Như thấy được hành động của Trần Phàm, Tô San đột nhiên bình tĩnh từ trong nỗi khiếp sợ, theo bản năng nghiêng đầu sang chỗ khác, khuôn mặt nháy mắt trở nên vô cùng đỏ bừng, run rẩy bộ ngực, nũng nịu mắng: “Trần Phàm, anh là tên lưu manh, anh quả thực quá buồn nôn.”

Nghe được tiếng mắng yêu kiều xấu hổ của Tô San, Trần Phàm dờ khóc dờ cười. Bởi vì trong gian phòng ngủ tại nhà thuê có phòng tắm, hơn nữa là riêng biệt, cho nên mỗi lần hần tắm rửa xong đều trần truồng đi ra.

“”Ngô, tôi không phải cố ý.” Trần Phàm xấu hổ nói, theo sau lại cảm thấy được không đúng, bổ sung: “Bất quá.. hình như là tôi có hại a.”

“Lưu manh, còn không nhanh thay quần áo.” Giờ khắc này, trong lòng Tô San cũng không còn nỗi lo lắng cùng đau lòng, chỉ còn lại xấu hổ và giận dữ, hồn đần đập phẫn chí này, hần...hần lại có thể trần truồng đứng ngay trước mặt mình nói chuyện, tuyệt không hề cảm thấy xấu hổ, thật sự là quá vô sỉ.

Lần này, Trần Phàm cũng không tiếp tục nói gì, mà lập tức đi vào phòng ngủ mặc đồ ngủ vào.

Nghe được thanh âm đóng cửa, Tô San thật cẩn thận lộ ra một khe hở giữa hai bàn tay, trộm nhìn qua, khi thấy Trần Phàm đã đi vào phòng ngủ, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhưng khuôn mặt vẫn đỏ rực, nhìn như muốn chảy ra nước, lại cảm thấy thật nóng bỏng, cảm giác chỉ hận không thể lập tức tìm một cái lỗ chui vào mới tốt.

Dùng sức lắc lắc đầu, cố gắng không để cho mình suy nghĩ một màn xấu hổ vừa rồi, ai ngờ vô luận Tô San cố gắng như thế nào, đều chẳng thấm vào đâu - một màn kia giống như sử dụng ma pháp, chặt chẽ cảm rữ trong đầu óc Tô San.

Tên hồn đần này cũng thật quá vô sỉ, thật mắc cỡ chết người, có nên rời đi hay không đây?

Trong đầu không ngừng hiện lên thân hình khôi ngô tràn ngập sức bật cùng ngỗ ngược của Trần Phàm, đồng thời “thập sát” sừng sững trong rừng rậm đen nhánh, trái tim Tô San đập càng lúc càng nhanh, có ý niệm trốn tránh nảy lên trong đầu.

“Dát chi...”

Đúng lúc này, Trần Phàm mặc bộ áo ngủ màu trắng đi ra khỏi phòng.

“A.” Có lẽ đã để lại di chứng, lại nhìn thấy Trần Phàm đi tới, Tô San theo bản năng hô nhỏ một tiếng, che ánh mắt, xuyên thấu qua khe hở nhìn thấy Trần Phàm đã mặc quần áo tử tế, mới buông hai tay.

Nhưng...hoặc có lẽ bởi nguyên nhân nội tâm có quỷ, Tô San ngay từ đầu không dám trực tiếp nhìn thẳng vào ánh mắt Trần Phàm, trong lòng giống như cất giấu một con thỏ, “thùng thùng” kêu to không ngừng.

So ra mà nói, Trần Phàm giống như không có việc gì, thần kỳ hơn chính là một màn dờ khóc dờ cười vừa rồi làm lệ khí cùng sát ý còn lưu lại trong con người hần dần dần lui tán.

“Lão bà, cô có tới cũng phải lên tiếng gọi đi chứ, tôi có thể chuẩn bị trước không phải sao?” Trần Phàm làm như không biết mấy chữ “không biết thẹn” viết như thế nào, thích ý uống một ngụm nước trái cây, cười nói.

Chào hỏi trước?

Làm chuẩn bị?

Anh còn vô sỉ hơn nữa không?

Tô San khóc không ra nước mắt, điện thoại di động của nàng đã bị Triệu Thiên Bá lấy đi, căn bản không thể liên hệ Trần Phàm, như thế nào chào hỏi?

Trong lòng tuy rằng cảm thấy Trần Phàm quả thực vô sỉ tới cực điểm, nhưng Tô San là hoàng hoa khuê nữ, lần đầu tiên nhìn thấy thân thể trần truồng của nam nhân, khiếp sợ cùng ngượng ngùng vẫn chưa kịp thối lui, những lời này tự nhiên là nói không nên lời.

“Làm sao hiện tại anh mới trở về?” Trong lúc bối rối, Tô San theo bản năng hỏi một câu, lời vừa ra khỏi miệng, nàng lại lấy hết dũng khí đưa mắt nhìn Trần Phàm.

Trần Phàm ra vẻ kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Sở Qua không nói với mọi người?”

“Hắn nói anh được một bảo tiêu của hắn cứu đi, các anh vì tránh né truy kích nên tách ra.” Tô San dựa theo lời nói của Sở Qua đáp.

Trần Phàm gật đầu phụ họa: “Ân, tôi được hộ vệ của hắn mang theo chạy về hướng nam, sau khi tránh né truy kích, liền trực tiếp ngồi xe trở lại, nhưng do chúng tôi quá mức khẩn trương đã chạy quá xa, cho nên mới lãng phí thời gian dài như vậy.”

“Trần Phàm, chúng ta đi báo cảnh sát đi, không thể cho tên khốn kiếp Triệu Hoành nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.” Nghe Trần Phàm vừa nói như thế, nổi tức giận trong lòng Tô San lại bùng lên, nắm chặt tay, cảm giác kia giống như nói, nếu giờ phút này Triệu Hoành có sống lại xuất hiện ngay trước mặt nàng, nàng sẽ đánh thẳng cho mặt hắn nở hoa.

Báo cảnh sát?

Trần Phàm không biết nói gì - lúc này nếu như báo cảnh sát, chỉ sợ cảnh sát đòi bắt chính là hắn, đó quả thực chính là chui đầu vô lưới.

“Ngô, bảo tiêu Sở Qua rất lợi hại, bọn họ sẽ giúp chúng ta giáo huấn hai tên vương bát đản kia, cô không cần quan tâm.” Trần Phàm nghĩ nghĩ nói: “Còn nữa lão bà, thời gian đã không còn sớm, cô nhanh đi tắm, chúng ta đi ngủ sớm một chút đi. Cô xem xem, tiện nghi trong phòng ngủ không tệ, giường rất mềm, thật thích hợp làm chuyện đó...”

Nguyên bản Tô San bởi vì kéo đầu đề lên người Triệu Hoành mà thập phần phẫn nộ, lúc này ngạc nhiên nghe được Trần Phàm nói ra những lời vô sỉ như vậy, thiếu chút nữa tức muốn ngất đi, đồng thời trong đầu không tự chủ được hiện ra một màn vừa rồi.

Về ứng đồ thật vất vả tán đi lại xuất hiện trên mặt Tô San, chỉ thấy nàng xấu hổ cùng giận dữ đứng lên khỏi sô pha, tức giận nói: “Ai muốn ngủ cùng phòng với anh, làm xuân thu đại mộng của anh đi.”

Nói xong, Tô San giống như chú nai con hoảng sợ, đỏ mặt gần như chạy trốn khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng Tô San rời đi, khóe miệng Trần Phàm mỉm cười, nguyên bản trong lòng bởi vì sự giết chóc mà khôi phục lạnh lùng lại chảy qua một dòng nước ấm, lệ khí cùng sát ý còn sót lại trong con người cũng tùy theo biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Loại cảm giác này thật giống như một nam nhân ở bên ngoài chịu đủ sương gió, kiệt lực quay trở về ngôi nhà của mình, hưởng thụ không khí ấm áp, toàn bộ mỗi một cùng oán khí đều biến mất không còn sót lại chút gì.

“Ba.”

Trần Phàm lấy gói thuốc lá rút một điếu châm lửa, ngồi tựa trên sô pha, nhẹ nhàng hút một hơi, con người không ngừng chuyển động, tựa hồ đang suy tư kế tiếp nên làm sao đối phó Tiết Cường.

Hiển nhiên, hắn tuyệt đối không cho phép trái bom hẹn giờ như Tiết Cường tiếp tục tồn tại, hắn nhất định phải đem nguy hiểm bóp chết từ trong trứng nước.

Mà cách tốt nhất để bóp chết nguy hiểm chính là để cho Tiết Cường tiến vào hũ tro cốt để sám hối!

Trong bất tri bất giác, Trần Phàm đã hút xong một điều thuốc.

Bóp tắt tàn thuốc, Trần Phàm vốn định đứng dậy đi mở máy tính nhìn xem bưu kiện được hồi phục hay chưa, nhưng nghĩ lại điều gì, bỏ qua ý nghĩ này, mà đứng dậy đi về hướng phòng ngủ.

Đối với người bình thường mà nói, sau khi trải qua loại chuyện như đêm nay, đừng nói là ngủ, không bị tỉnh thần thất thường xem như đã là chuyện tốt.

Nhưng đối với Trần Phàm mà nói, hết thấy đêm nay cùng những gì đã từng trải qua so sánh chẳng khác nào đứa con nít đùa với ông nội, từng, hẩn ở trong rừng rậm nguyên thủy tại Phi Châu, bị trên trăm tên lính đánh thuê tinh anh đến từ khắp toàn cầu đuổi giết, hẩn vẫn dám lớn mật ẩn trong bụi rậm mà ngủ, huống chi là nằm trên giường lớn thật thoải mái?

Không biết mấy giờ giữa đêm, trong lúc ngủ mơ Trần Phàm ngạc nhiên mở mắt, lỗ tai dựng thẳng lên, nghe động tĩnh ngoài cửa.

Bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, tiếng bước chân hơi có chút hỗn loạn.

Nhận thấy được điểm này, thần kinh buộc chặt của Trần Phàm lại buông ra, bởi vì theo tiếng bước chân mà xem, người kia cũng không phải sát thủ, dù sao mỗi một sát thủ giết mục tiêu trong bóng tối đều sẽ đem bước chân giảm xuống âm thanh nhỏ nhất.

“Dát chi...”

Tiếng bước chân dừng lại, Dai Fu với mái tóc vàng trong bộ áo ngủ màu đen xuất hiện ở cửa, hơn nữa nương theo ánh trăng có thể thấy được Trần Phàm đang tựa nửa người vào đầu giường.

“Đồ tể, anh có khỏe không?” Không mở đèn, Dai Fu đi thẳng tới chỗ Trần Phàm, vừa đi vừa lo lắng hỏi.

Trong bóng đêm, Trần Phàm có thể rõ ràng nhìn thấy gương mặt lo lắng của Dai Fu, cũng có thể nhìn thấy thân thể mềm mại nhưng nóng bỏng như lửa của nàng, thậm chí có thể ngửi được hương thơm cơ thể khiến kẻ khác xúc động cùng hương vị vừa mới tắm rửa trên người nàng.

Hương thơm mê người đẩy ý vị bay vào lỗ mũi Trần Phàm, thân thể mềm mại nóng rực mê người trước mắt, Trần Phàm nổi lên phản ứng bản năng của nam nhân, cây thương dưới thân trong nháy mắt cao cao dựng thẳng lên.

Thân thể tự nhiên biến hóa, làm cho Trần Phàm không biết nói gì, hẩn không nghĩ tới, đã qua lâu như vậy lực miễn dịch của chính mình đối với thân thể Dai Fu vẫn thấp tới như thế.

Chờ khi Trần Phàm lấy lại tinh thần chuẩn bị mở miệng, Dai Fu đã đi tới trước người Trần Phàm, bàn tay trắng nõn chặn lấy miệng Trần Phàm, thở ra một làn hương thơm tho nói: “Honey, đừng tiếp tục nghĩ tới chuyện đêm nay được chứ? Hiện tại chúng ta nên làm một ít chuyện có ý nghĩa.”

Hiển nhiên theo Dai Fu xem ra, sợ dĩ Trần Phàm không lập tức mở miệng, là bởi vì vẫn còn sa vào cảnh tượng giết chóc đêm nay, điều này làm trong nội tâm nàng có chút lo lắng. Thân là một bác sĩ tâm lý xuất sắc, nàng hiểu rất rõ một khi loại bệnh tình như Trần Phàm bởi vì giết chóc mà tái phát, sẽ càng không thể vãn hồi.

Cảm giác kia giống như người nghiện thuốc lá mạnh mẽ dùng ý chí cai thuốc, sau đó hút trở lại.

Một khi hút trở lại, bệnh nghiện thuốc lá sẽ càng tăng nặng hơn không nói, hơn nữa muốn từ bỏ xác suất cơ hồ là con số không.

Trong lúc nói chuyện, thân thể mềm mại nóng bỏng của Dai Fu đủ để khiến bất kỳ nam nhân nào điên cuồng trực tiếp ngã xuống trong lòng Trần Phàm.

Không đợi Trần Phàm mở miệng, môi của hẩn đã bị đôi môi gợi cảm ướt át của Dai Fu dán lên, một cỗ hương thơm từ trong miệng nàng tràn ngập, một đầu lưỡi linh hoạt cạy răng hẩn, chui vào, trực tiếp cuốn lên đầu lưỡi của Trần Phàm, dùng sức hấp lấy.

Cùng lúc đó, ngón tay mảnh khảnh của Dai Fu vuốt ve từ cổ Trần Phàm dần xuống dưới, móng tay nhẹ nhàng xẹt qua da thịt tràn đầy vết thương trên người hắn, bám theo từng trăn khoải cảm tê dại, làm cây thương của hắn bành trướng tới một trình độ thật khủng bố.

Theo sau, khi thân thể Trần Phàm không ngừng run rẩy, miệng phát ra thanh âm rên rỉ, bàn tay kia lại một đường đi xuống, lướt qua cơ bụng cứng rắn như thép tấm của hắn, trực tiếp cầm cây thương đang nhô cao.

Oanh!

Lần này giống như gặp phải chất xúc tác, lập tức đốt lên lửa dục trong cơ thể Trần Phàm, một cỗ khô nóng từ trong bụng dâng lên, làm cho cả người Trần Phàm đột nhiên chấn động đồng thời bàn tay bỗng nhiên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Dai Fu, hơi hơi phát lực, xoay người một cái, trực tiếp đặt Dai Fu ngay dưới thân.

“Hô...”

Mặt đỏ tai hồng thở hổn hển, Trần Phàm cũng không còn có chút do dự nào, bàn tay quen thuộc đặt lên hai tòa núi non cao ngất, tùy ý bóp nhẹ.

Dai Fu cực kỳ phối hợp dùng đôi đùi trắng nõn thẳng tắp kẹp lấy vòng eo thô dày của Trần Phàm, dùng sức đung đưa vòng eo, đồng thời khuôn mặt đỏ lên thở hổn hển nói: “Honey, em muốn.. .em muốn.. .anh giống như lúc trước thô bạo muốn em..

Trần Phàm hoàn toàn bị lửa dục cắn nuốt nghe được lời này, không hề dừng lại, tách ra hai chân, bên hông dùng sức nhấn tới...

(“Ta X ta X ta X ta khát, rơi vào trong hoa viên dòng suối nhỏ, cảm thụ cảm giác bao vây cực nóng, cây thương dưới thân Trần Phàm oan khuất mắt: ”đều do các người không bỏ phiếu gây ra họa a, làm hại đại gia ta tiến lắm của...”)

Cực Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

110. Chương 109: Xin Lỗi, Nếu Không Đánh Gãy Chân Chó!

Nhóm dịch: Dung Nhi Phongnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: HoaLân - 4vn

Trong đêm đen, cơn mưa lớn đã sớm ngừng lại, ánh trăng theo khe hở bức màn chiếu vào trong phòng.

Nương theo ánh trăng mơ hồ có thể nhìn thấy trên chiếc giường lớn mềm mại, đôi nam nữ bởi vì phiêu lên tầng mây mà run lên kịch liệt bỗng nhiên ngừng lại, tiếng thở dốc dày đặc tràn ngập bên trong căn phòng.

Không biết qua bao lâu, hai cỗ thân thể kết hợp hoàn mỹ dần dần rời đi, đèn tường sáng lên.

Dưới ánh đèn, trên thân hình khô ngô tràn đầy vết sẹo của Trần Phàm nơi nơi đều là mồ hôi, trong đó có một ít vết sẹo nhìn giống như con rết, tựa hồ nguyên nhân bởi vì sung huyết, mơ hồ có chút phiếm hồng.

So ra mà nói, thân thể mềm mại vốn trắng nõn của Dai Fu lúc này lại đỏ ửng một mảnh, nhất là hai tòa núi non bị Trần Phàm tùy ý vuốt ve, hoàn toàn đỏ rực.

Tựa hồ còn đang nhớ lại cảm giác phiêu diêu dục tiên vừa rồi, Dai Fu cũng không lau mồ hôi trên người, cũng không mở mắt, hơi thở vẫn có chút dồn dập như cũ, thân mình tiếp tục run rẩy thật nhẹ.

Chậm rãi, chậm rãi, Dai Fu mở ra đôi mắt xanh thẳm mê người như ngọc bích, trong con ngươi một mảnh mê ly, tựa hồ còn chưa khôi phục lại từ trong khoái cảm trí mạng.

“Honey, anh tựa hồ cũng không bị lâm vào điên cuồng.” Dai Fu dùng ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vẽ lên tên mình ngay tim Trần Phàm: “Làm cho em suy nghĩ, nếu anh đã đại khai sát giới, như vậy bệnh tình có trở nặng hơn hay không em cũng không rõ ràng lắm, nhưng nhất định sẽ bị tái phát. Mà vừa rồi anh không

hoàn toàn lâm vào trong việc điên cuồng phát tiết, như vậy đủ để chứng minh anh vẫn còn lý trí. Nếu em không đoán sai, honey, là cô gái nhỏ kia kéo anh trở lại từ trong đêm tối lạc đường, đúng không?”

“Ba.”

Châm thuốc lá, Trần Phàm dùng sức hút một hơi, gật gật đầu, xem như chấp nhận lời phỏng đoán của Dai Fu.

“Xem ra, nàng đối với anh quả thật rất trọng yếu, ít nhất bây giờ là như vậy.” Giọng nói của Dai Fu bỗng nhiên trở nên có chút quỷ dị: “Nhưng em rất hiếu kỳ, honey, trên người nàng rốt cục có thứ gì có thể giúp anh xua tan lệ khí trong lòng trong thời gian ngắn ngủi như vậy?”

“Thuần khiết.” Nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói, Trần Phàm như có suy nghĩ nói: “So sánh với anh, nàng là một cực đoan ngược lại. Nội tâm của nàng đơn thuần như một tờ giấy trắng. Ở chung một chỗ cùng nàng, cuối cùng anh cảm thấy thập phần thả lỏng, liền giống như nội tâm tà ác sẽ bị nàng làm trở nên thuần khiết. Hoặc là nói, bản năng của anh sẽ không để cho mấy thứ kia biểu lộ ra trước mặt nàng.”

Nói tới đây, Trần Phàm lại rít một hơi thuốc lá, tiếp tục nói: “Mặt khác, tuy rằng anh cùng nàng tạo thành một ngôi nhà, chỉ là một ngôi nhà tạm thời, hơn nữa cũng không có quá nhiều ấm áp, nhưng ở đó lại cho anh cảm giác có gia đình, ân, là loại cảm giác mà anh chưa bao giờ được thể nghiệm.”

“Thật xin lỗi, honey, em không phải cố ý.” Mắt thấy Trần Phàm khi nói đến chữ “Nhà”, khóe mắt không thể khống chế mà run rẩy lên, Dai Fu rất rõ ràng, đối với nam nhân từng ngạo thị thiên hạ ngay trước mắt mà nói, chữ “Nhà” thật giống như trắng trong nước, hoa trong gương, cho hắn nhìn thấy nhưng không chạm tới được.

Bởi vì...nam nhân trước mắt này trong mười sáu năm qua chưa bao giờ được nếm một bữa cơm ở tòa biệt thự làm cho cả Yên Kinh phải ngưỡng vọng nhìn lên.

Một lần cũng không có.

Ngoài ra, qua những năm tháng, số lần hắn nhìn thấy cha mẹ mình có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ở dưới dạng tình hình này, làm sao gọi là “Nhà”?

Có lẽ...từng, nam nhân hàm hậu thật thà kia, nam nhân từng cho hắn sự ấm áp, nhưng lại không thể cho hắn được cảm giác gia đình.

Nhà.

Chữ này thật bình thường, nhưng cũng thật thần thánh.

Tự giễu cười cười, Trần Phàm vuốt ve mái tóc vàng phiêu dật của Dai Fu, nói: “Cô gái điên, từ khi nào em đối với anh khách khí như thế?”

“Đồ tể, em phải đi.” Dai Fu bỗng nhiên dùng một loại giọng nói cực kỳ không muốn thốt lên, trong lòng nói chuyện đồng thời trong con ngươi lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ thật sâu.

Ân?

Ngạc nhiên nghe được những lời này của Dai Fu, động tác hút thuốc của Trần Phàm dừng lại, trong con ngươi hiện lên một tia kinh ngạc, bất quá theo sau hắn nghĩ kỹ cũng trở nên bình thường trở lại - lấy thân phận của Dai Fu, có thể làm giáo y ở đại học Đông Hải được một tháng đã là một kỳ tích.

Nghĩ nghĩ, Trần Phàm hỏi: “Là vì sự kiện đua xe lần trước, hay là bởi vì chuyện lần này.”

“Lần này.” Khóe miệng Dai Fu lộ ra một tia khinh thường: “Còn về phần Grimm? Gia tộc của hắn ở bán đảo England quả thật được cho là cự ngạc, nhưng tính ở toàn bộ Châu Âu mà nói, chỉ có thể xem là mới bước vào cánh cửa nhà giàu.”

Nghe Dai Fu vừa nói như thế, Trần Phàm lựa chọn trầm mặc.

“Honey, anh không cần khó chịu, chuyện lần này không trách anh.” Dai Fu làm như đã nhận ra nội tâm tự trách của Trần Phàm, mỉm cười nói: “Dù là không có chuyện lần này, em cũng không thể ở mãi lâu dài tại Trung Quốc.”

“Àn.” Trần Phàm gật gật đầu.

Dai Fu hít sâu một hơi, sau đó mạnh mẽ xoay người, nửa quỳ ngay trước người Trần Phàm, ngón tay trắng nõn nắm lấy cây thương đang dần dần khôi phục của Trần Phàm, giọng nói vừa hấp dẫn vừa mang theo một tia thương cảm: “Tốt lắm honey, em phải đi, nhưng trước khi đi em muốn hút hết tia khí lực cuối cùng của anh.”

Vừa nói xong, Dai Fu khom người xuống, mở chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn...

Sáng sớm, ánh nắng sớm xuyên qua đám mây ngăn trở, xỏ xuyên qua cả không trung, rơi vào trong rừng cây.

Trong rừng cây, một nam nhân thể trọng vượt qua hai trăm cân, đầu lớn giống đầu heo dẫn mười mấy tên đại hán sắc mặt hung sát dùng phương thức tung lưới tìm tòi.

Không khí sau cơn mưa cực kỳ tươi mát, làm cho người ta có một loại cảm giác sảng khoái tinh thần, nhưng nam nhân mập này cùng mấy tên kia đều có biểu tình đang kiệt lực.

Bởi vì bọn hắn đã tìm tòi cả đêm trong rừng cây quý này.

Bọn hắn không phải là người khác, chính là thủ hạ của Triệu Thiên Bá, mà đầu lĩnh chính là Đại Đầu trong miệng Triệu Thiên Bá.

“Đại Đầu ca.” Bỗng nhiên phía trước truyền tới một tiếng thét kinh hãi.

Nguyên bản Đại Đầu đã thở hồng hộc tinh thần tiêu tụy, ngạc nhiên nghe được tiếng kinh hô của thủ hạ, hồn hển mẩn: “Mẹ nó, sáng sớm mày kêu cái quỷ gì? Hay là lão bà của mày bị người ngủ?”

“Không...không...không phải.” Phía trước, hai chân tên đại hán kia giống như bị bệnh sốt rét, hàm răng va vào nhau lập cập, phát ra thanh âm côm cốp, giống như đang sợ hãi tới cực điểm: “Phía trước có người!”

“Có người?” Sắc mặt nguyên bản đang tiêu tụy của Đại Đầu đột nhiên biến mất, vẻ mặt hưng phấn, hắn nhận được mệnh lệnh của Triệu Thiên Bá mang theo mọi người tìm tòi Sở Qua, kết quả tìm cả một buổi tối cũng không có kết quả, hiện giờ lại nghe thủ hạ nói có phát hiện mới, có thể nào không kích động?

“Người chết, toàn bộ đều là người chết.” Ngay khi Đại Đầu kích động muốn xông về phía trước, tên đại hán kia từ trong kẽ răng rít lên mấy chữ thiếu chút nữa làm cho hắn nổi điên, dứt lời hắn đặt mông ngồi bệch dưới đất, toàn thân không còn một tia khí lực.

Người chết?

Sắc mặt Đại Đầu biến đổi, bỗng nhiên mang người tiến lên.

Ngay sau đó, bọn hắn thấy được một cảnh tượng khiến cho bọn hắn suốt đời khó quên — mấy chục thước phía trước, nguyên bản là cửa nhà xưởng, chất lên mấy chục cỗ thi thể, thi thể đều có một đặc thù: không đầu.

Đúng vậy.

Cơ hồ toàn bộ các thi thể đều bị cắt rớt đầu, hơn nữa chồng chất cùng một chỗ, đã hình thành một hình tam giác, chồng chất trên cao nhất chính là đầu người của Triệu Thiên Bá.

“Oa.”

Thấy một màn như vậy, dù là Đại Đầu, toàn bộ đám đại hán đều vịn lấy thân cây, xoay người nôn mửa.

Ngay khi đám người Đại Đầu nôn mửa như điên, phía sau truyền tới tiếng còi xe cảnh sát.

Tiếng còi xe cảnh sát phá vỡ sự yên lặng của bình minh, ngay cả Đại Đầu bên trong tất cả nghe được tiếng còi cảnh sát phản ứng đầu tiên là chạy trốn.

Nhưng đôi mắt cảnh tượng giống như địa ngục phía trước, bọn hắn có ý muốn chạy trốn, nhưng không có khí lực để chạy...

Mười phút sau, hai mươi mấy chiếc xe cảnh sát lần lượt đi tới trước nhà xưởng, trong đó có hình cảnh, võ cảnh cùng đặc công.

Nhưng bất kể là cảnh sát của ngành nào, nhìn thấy một màn kinh khủng trong nhà xưởng, gương mặt đều không còn chút máu.

Thậm chí một ít cảnh sát cũng giống như đám người Đại Đầu, nôn mửa không dứt.

Thân là cảnh sát bọn hắn từng gặp qua người chết, hơn nữa không chỉ một người, nhưng cảnh tượng khủng bố huyết tinh như vậy, bọn hắn là lần đầu tiên chứng kiến.

Mười lăm phút sau, ngay cả Đại Đầu bên trong, mười mấy tên thủ hạ của Triệu Thiên Bá toàn bộ đều bị bắt lên xe cảnh sát, đồng thời cảnh sát phong tỏa hiện trường, cũng ngăn trở những phóng viên nghe tin chạy đến tiến hành quay chụp.

Cùng lúc đó đoàn người Phó Bác đem qua bị Sở Qua chính một trận đang toàn bộ tụ tập trong một phòng bệnh cấp cao tại một bệnh viện nổi tiếng ở Hàng Châu.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào phòng, làm ánh sáng trong phòng rất tốt, chiếu lên mặt liền cho người ta một loại cảm giác ấm áp, nhưng ngay cả Phó Bác bên trong, cơ hồ tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh cả người, cổ hàn ý kia giống như xuyên sâu tận xương tủy, làm cho lòng tơ bọn hắn đều muốn dừng đứng.

Không khí quý dị đã duy trì gần nửa giờ, trong vòng nửa giờ không ai mở miệng nói chuyện.

Mà nửa giờ sau, bọn hắn ở trên mạng thấy được một đoạn tin có quan hệ tới Triệu Thiên Bá.

Dù trên đoạn internet kia, Triệu Thiên Bá vẻ mặt sợ hãi nói Tiết Cường vì một nữ nhân không tiếc vùng dao mổ đối với đám người Triệu Thiên Bá, nhưng Phó Bác bọn hắn tự nhiên không tin đây là sự thật.

Bọn hắn rõ ràng nhớ rõ, tối hôm qua Triệu Thiên Bá mang theo mười mấy tên thủ hạ hùng hổ đi tới quán bar Giang Hồ, uy hiếp không nói, trực tiếp mang đi đoàn người Trần Phàm.

Theo bọn hắn xem ra, đoàn người Trần Phàm không chết cũng tàn, mà hiện giờ thủ hạ của Triệu Thiên Bá bị giết, mà Triệu Thiên Bá lại dùng bộ dáng sợ hãi xuất hiện trước màn ảnh tranh chấp với Tiết Cường?

“Hay là do mấy người kia.. gây ra không?” Hầu Tử tối hôm qua là người bị thương nặng nhất, trong lòng vẫn tràn ngập oán khí với đoàn người Trần Phàm, nhất là Sở Qua, cho nên mở miệng muốn nói động loại, kết quả không biết có phải do nguyên nhân nội tâm còn sợ hãi, nên không dám nói ra hai chữ động loại.

“Ông ông.”

Không đợi đám người Phó Bác mở miệng trả lời, di động của Phó Bác liền chấn động kêu lên.

Sắc mặt Phó Bác phức tạp cầm lấy di động, nhìn thấy dãy số biểu hiện trên màn hình, sắc mặt hơi đổi, đôi mày trong nhíu mắt cau chặt lại.

Trong ký ức của hắn, ông nội của hắn là người cầm quyền chân chính của Phó gia, quyền cao chức trọng, mặc dù hắn luôn biểu hiện xuất sắc, nhưng ông nội hắn cũng chưa từng tự mình gọi điện thoại cho hắn.

Hôm nay lại không hiểu vì sao gọi điện thoại tới, là bởi vì chuyện của mấy người kia sao?

Không do dự, Phó Bác liền nhận điện thoại, giọng nói cung kính và sợ hãi: “ông nội.”

“Tiểu Bác, ngày hôm qua các cháu có phải đánh nhau với người khác ở quán bar Giang Hồ hay không?” Bên trong ống nghe truyền ra một thanh âm uy nghiêm.

Cả người Phó Bác chấn động, kinh hồn táng đảm nói: “Dạ.. đúng vậy.”

“Mấy người kia có phải cuối cùng bị Triệu Thiên Bá mang đi phải không?” Giọng nói của lão nhân có chút ngưng trọng.

Trong lòng Phó Bác căng thẳng, lại không dám nói dối: "Dạ, cháu vốn muốn mượn tay của anh em Triệu Thiên Bá, giáo huấn bọn hần một chút, ai ngờ..

"Đồ khốn." Không đợi Phó Bác nói hết lời, lão nhân bên kia điện thoại thở mạnh, quát: "Mày là đồ không biết sống chết, mày có biết hay không, mày đang đẩy Phó gia xuống vực sâu a."

"Ông nội, ông đang nói..." Phó Bác vốn cũng không tin đoạn nội dung trên internet, lúc này nghe lão nhân vừa nói, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

"Mày là muốn hỏi ta, chuyện đoạn internet kia đi? Hắc, đồ không biết sống chết, ta cho mày biết, vừa rồi ta nhận được một cú điện thoại, trong điện thoại có người nói cho ta biết, Triệu Thiên Bá cùng toàn bộ thủ hạ của hần đều bị giết sạch, toàn bộ đầu đều bị cắt xuống." Lão nhân nói tới đây, cả người run lên, thanh âm bần bật.

"Bá."

Sắc mặt Phó Bác trong nháy mắt biến đổi, trở nên trắng bệch như tờ giấy.

"Ta cho mày nửa giờ, trong vòng nửa giờ nhất định phải mang đám bạn bè chó chết của mày chạy tới khách sạn Lôi Dịch Sâm." Bên kia điện thoại, lão nhân cố nén lửa giận trong nội tâm: "Đồ không biết sống chết, mày tốt nhất khẩn cầu ông trời, làm cho ông trời phù hộ cho tụi bây sẽ xin lỗi được với người kia. Nếu bọn họ không tiếp thu lời giải thích của tụi bây, ta sẽ đánh gãy chân chó của mày."

"Đồ đồ..."

Theo sau không đợi Phó Bác đáp lời, lão nhân cúp điện thoại.

Bên tai vang lên thanh âm "đồ đồ", trong đầu quanh quẩn lời nói của lão nhân, Phó Bác giống như bị sét đánh, hoàn toàn sững sờ ngay tại chỗ.

"Ba."

Ngay sau đó di động rơi ra khỏi tay hần, trực tiếp rớt xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang giòn.

Một màn quỷ dị làm cho Tần Tư Nhiên cùng Hầu Tử bọn hần đều trợn tròn mắt, vẻ mặt Hầu Tử quá dị nhìn Phó Bác, hỏi: "Phó ca, điện thoại của ai?"

Hầu Tử vừa hỏi, những người khác cũng lộ biểu tình tò mò.

Theo bọn hần xem ra, lấy địa vị của Phó Bác tại Hàng Châu thậm chí cả Chiết Giang, có thể dùng một cuộc điện thoại đem Phó Bác dọa thành như vậy, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Là lão gia tử nhà tôi." Phó Bác thở mạnh một hơi, sau đó mạnh mẽ nhổ kim tiêm trong tay.

"Phó Bác, anh..Tần Tư Nhiên tuy rằng cùng Phó Bác vì ích lợi nên mới dính hôn với nhau, nhưng trong nội tâm cũng có chút thương thức Phó Bác, lúc này thấy Phó Bác trực tiếp nhổ kim tiêm, sợ tới mức không nhẹ.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Tần Tư Nhiên, Phó Bác thở dài: "Tần Tư Nhiên, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hôn ước giữa chúng ta sẽ rất nhanh giải trừ. Hơn nữa.. Phó gia cùng Tần gia sẽ ngừng hần hợp tác."

"Phó...Phó Bác, anh có ý tứ gì?" Tần Tư Nhiên trợn mắt há hốc mồm, dù là đám người Hầu Tử cũng ngạc nhiên.

"Đi thôi, đi với tôi tới khách sạn Lôi Dịch Sâm, lão gia tử nhà tôi đang ở nơi đó chờ chúng ta." Ngắc đầu, nhìn biểu tình kinh ngạc của đám người Hầu Tử, Phó Bác cảm thấy mệnh mình chất đắng: "Mặt khác, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người phụ trách mấy nhà các cậu cũng đều ở đó."

"Phó Bác, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Tần Tư Nhiên nghe được Phó Bác nói như thế, lập tức ý thức được sự tình sẽ không đơn giản như vậy, lập tức khẩn trương hỏi han.

Phó Bác nhìn nữ nhân có được tư sắc nhưng lại bị ích lợi cắn nuốt trước mắt, dùng giọng nói còn sợ hãi đáp: "Lão gia tử nói cho tôi biết, nếu mấy người kia không tiếp nhận lời giải thích của chúng ta, ông ấy sẽ đánh gãy chân của tôi."

Xin lỗi mấy tên kia?

Không xin lỗi liền đánh gãy chân?

Oanh!

Một câu nhìn như nhẹ nhàng của Phó Bác, giống như một đạo thiên lôi cực lớn nổ vang bên tai bọn hắn, làm cho ngoài hắn mọi người ai cũng hoàn toàn choáng váng...

Cực Phẩm Thiên Vương Nguyên Tác: Phong cuồng

111. Chương 110: Quỳ Xuống Sám Hối.

Nhóm dịch: Dung Nhi Phongnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: HoaLân - 4vn

Là thành thị có giá bất động sản cao nhất quốc nội, Hàng Châu có thể dùng tắc đất như vàng để hình dung, tuyệt không nói quá.

Ở dưới tình hình này, khách sạn Lôi Dịch Sâm có thể nằm ở trung tâm Hàng Châu, điều này đủ để chứng minh họ không làm bẩn danh đầu khách sạn năm sao.

Khách sạn Lôi Dịch Sâm Hàng Châu xây dựng theo tiêu chuẩn cấp năm sao quốc tế, nơi thương mại, văn hóa, mua sắm, trung tâm tài chính cùng Thiên Đường Minh Châu Tây Hồ nằm đối diện nhau. Khách sạn cao tới hai mươi bảy tầng, sáu thang lầu để đi lên cùng ba thang máy. Khách sạn có 283 phòng cấp cao, phòng sang trọng, toàn bộ khách phòng đều được bố trí phòng tắm vòi sen độc lập, có bồn tắm, kết sắt, ti vi, đủ kênh điện ảnh suốt 24 h, dịch vụ tin nhắn, tủ lạnh, bar mini, đầy đủ phương tiện. Có nhà hàng Trung Quốc, Châu Âu cung cấp những món ăn tinh mỹ trong và ngoài nước.

Bây giờ rồi, từng chiếc xe xa hoa lần lượt chạy tới dừng ngay trước cửa khách sạn Radisson.

Đoàn xe xa hoa hấp dẫn ánh mắt người đi đường nhìn tới, vẻ hâm mộ trong con ngươi không cách nào che giấu.

Nhưng làm bảo an khách sạn buồn bực chính là những phú hào ngồi trên những chiếc Limousine có biển số xe nổi tiếng trong Chiết Giang kia, vẫn không có vẻ định đi vào khách sạn, thậm chí bọn họ cũng không đưa xe vào bãi đỗ, mà cứ đỗ ngay giữa đường.

Ở dưới tình hình này, bảo an cũng không tự tiện tiến lên, mà trước tiên xin chỉ thị cấp trên, cấp trên cho họ câu trả lời thật đơn giản: không cần lo cho những người đó, dù họ có dùng xe ở đó cả ngày anh cũng không cần hỏi tới.

Sau khi nhận được câu trả lời, bảo an tự nhiên sẽ không ngu ngốc đi đến hỏi thăm mục đích của những nhân vật chỉ cần giẫm chân có thể làm cho Hàng Châu thậm chí cả Chiết Giang run rẩy kia, chỉ yên lặng chú ý tới.

Dưới ánh nhìn chăm chú của bảo an, một người trung niên từng có danh trong nền kinh tế Chiết Giang sắc mặt khó coi đi tới ngay một chiếc Lincoln ngay giữa đoàn xe.

Khi người trung niên chỉ còn cách chiếc Lincoln khoảng chừng một thước, cửa xe chậm rãi hạ xuống, dựa theo góc độ của bảo an, rõ ràng có thể nhìn thấy có một lão nhân mái tóc trắng xóa đang ngồi bên trong.

Phó Trần?

Nhìn thấy lão nhân kia, sắc mặt bảo an biến đổi lớn.

Cùng lúc đó, người trung niên kia lại cúi đầu xoay người, gương mặt cung kính mà nghi hoặc hỏi: “Phó lão, sự tình thật sự nghiêm trọng đến như vậy sao?”

“Tiểu Quách tử, mấy năm nay phòng điền sản của Quách gia cậu nóng nẩy, đã kiếm không ít tiền không nói, của cải càng làm càng lớn, lực ảnh hưởng cũng càng lúc càng lớn, mơ hồ đã lan cả Hàng Châu thậm chí cả Chiết Giang.” Trong xe, lão nhân cầm một tẩu thuốc, thản nhiên nói: “Tôi biết, thành tích như vậy đủ cho Quách gia các cậu kiêu ngạo, nhưng...tiểu Quách tử, lão đầu tử nhà cậu hẳn có nói qua với cậu, người, luôn cần điều thấp một chút mới tốt.”

“Phó lão, giáo huấn rất đúng.” Người trung niên khom thấp hơn, nhưng trong con người lại hiện lên một tia ánh mắt không cho là đúng.

Nhìn thấy ánh mắt của người trung niên, lão nhân nhắm mắt lại, giận dữ nói: “Tiểu Quách tử, cậu nghĩ tôi cho mọi người tới là bởi vì nhà đầu ở Đông Hải cùng nữ nhân đến từ gia tộc Kerner Er nên mới làm ra quyết định như vậy?”

“Àn.” Thoáng do dự, người trung niên gật gật đầu.

Lão nhân nhẹ lắc đầu: “Tiểu Quách tử, tôi cho cậu biết, nếu chỉ là hai người đó, Phó Trần này chưa chắc chịu ăn nói khép nép như thế. Tôi thật sự kiêng kỵ không phải những người này.”

“Vậy Phó lão kiêng kỵ chính là?” về mặt người trung niên ngạc nhiên, hiển nhiên không nghe hiểu được ý tứ của lão nhân.

Lão nhân tựa hồ mất đi hứng thú giải thích, không nói gì nữa.

Mất thấy như thế, người trung niên biết điều lui ra, nhưng ngay lúc hắn xoay người, Phó Trần bỗng nhiên mở miệng nói: “Đi nói cho bọn hắn biết, nếu có ai cảm thấy bị dọa người ủy khuất, Phó Trần này không miễn cưỡng, nhưng khi sau này bọn hắn có hối hận, đừng tới tìm một lão đầu tử sắp nằm xuống lòng đất như tôi.”

“Dạ, Phó lão.” Người trung niên xoay người lần nữa, cung kính gật gật đầu, giống như có suy nghĩ rời đi.

Cửa xe chậm rãi đóng lại, người trung niên lần lượt đi tới trước mấy chiếc xe khác, truyền đạt lời của Phó Trần.

Nghe được lời nói của người trung niên thuật lại, cũng không có chiếc xe nào rời đi.

Ngay cả... trong đó có người cũng không biết vì sao Phó Trần lại chuyện bé xé ra to như thế, nhưng bọn hắn biết rõ thủ đoạn của Phó Trần, bèn lựa chọn tín nhiệm vô điều kiện mà đi theo.

Đây cũng là lý do bọn hắn để cho những người trẻ tuổi trong nhà mình tới gần với Phó Bác.

Phó gia, một trong những tập đoàn chủ lực của ngành bất động sản Ôn Châu, của cải trải rộng toàn bộ đại lục, đã lan cả sang nước ngoài.

Mà hôm nay toàn bộ thành tựu của Phó gia, hoàn toàn là bởi vì một người: Phó Trần.

Nửa giờ sau, năm người Phó Bác kinh hồn táng đảm đi tới khách sạn Radisson.

Khi bọn hắn xuống xe nhìn thấy từng bảng số xe quen thuộc trước mặt thì ngay cả Phó Bác bên trong, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi, nhất là Tần Tư Nhiên, cô ta nằm mơ cũng thật không ngờ cả ông nội của mình cũng tới.

Mất thấy năm người Phó Bác đi tới, Phó Trần dẫn đầu bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc trước mặt, khe khẽ thở dài.

Phó Trần vừa xuống xe những người khác không dám lãnh đạm, liền vội vàng bước theo xuống, nhanh chóng đi đến bên cạnh hắn, lấy hắn làm trung tâm vây quanh, mà năm người Phó Bác sắc mặt khó coi đi theo ở phía sau, không dám thở mạnh một hơi.

“Đồ không biết sống chết, một hồi sau khi lên lầu, ta bảo người làm gì thì làm đó, nếu không hiện tại người cứ quay đầu rời đi, từ nay về sau, Phó gia không còn phế vật như người.” Thu hồi ánh mắt, Phó Trần quay đầu, quét mắt nhìn Phó Bác, lạnh giọng quát.

Phó Bác vội vàng cúi đầu nói: “Ông nội, Bác nhi đều nghe theo lời ông an bài.”

“Phó gia gia, chúng cháu cũng vậy.” Bốn người Hầu Tử cũng vội phụ họa.

Trong phòng tổng thống khách sạn Radisson, Dai Fu đã từ chỗ bảo tiêu nhận được tin tức đoàn người Phó Trần đi vào khách sạn.

Lấy chỉ số thông minh của Dai Fu, nàng tự nhiên đoán được mục đích của đoàn người Phó Trần tới nơi này, đồng dạng, nàng mơ hồ cũng hiểu được lấy địa vị của Phó gia ở Chiết Giang, chịu ăn nói khép nép đến bái phỏng, đều không phải bởi vì nàng, cũng không phải bởi vì Sở Qua, mà là bởi vì hành động giết chóc của Trần Phàm tối hôm qua dẫn lên hiệu ứng mắc xích.

Bởi vì tối hôm qua sau khi đi vào khách sạn, nàng xem về tư liệu của Phó gia, biết rõ Phó gia có thể quật khởi tám phần là công lao của Phó Trần - Phó Trần có được ánh mắt mà người bình thường không thể có được, góc độ đối đãi sự việc cũng làm cho người ta có loại cảm giác không thể tưởng tượng.

Nghĩ nghĩ, Dai Fu cầm lấy điện thoại của khách sạn, gọi qua phòng Trần Phàm, điện thoại rất nhanh chuyển được, Dai Fu theo bản năng nhớ lại hành động nửa đêm về sáng, trong con ngươi hiện lên một tia vũ mị, sau đó nghiêm mặt nói: “Trần, ngày hôm qua mấy công tử ca phát sinh xung đột với chúng ta tại quán bar mang theo người nhà của bọn họ đến đây.”

Đầu bên kia điện thoại, Trần Phàm bởi vì cùng Dai Fu đại chiến ba hiệp, kiệt lực đang ngủ, ngạc nhiên nghe được những lời này của Dai Fu, vẻ buồn ngủ nhất thời hoàn toàn biến mất: “Đã đến khách sạn sao?”

“Phải.” Dai Fu gật gật đầu, cười nói: “Anh không cần khẩn trương, sẽ không có phiền toái.”

Đối với lời nói của Dai Fu, Trần Phàm chưa bao giờ hoài nghi, lúc này cũng không ngoại lệ, chỉ thoáng tự hỏi, hẳn đã biết rõ vấn đề trong đó.

“Như vậy đi, cô gái điên, chuyện này do em ra mặt giải quyết đi.” Trần Phàm nghĩ nghĩ, nói: “Lúc giải quyết, cho Tiêu Phong theo cạnh em.”

Làm như nghe ra vẻ mỗi một trong giọng nói của Trần Phàm, Dai Fu mỉm cười: “Vậy còn anh?”

“Cô gái điên, tối hôm qua em gây sức ép quá lớn, anh cần phải ngủ thêm một giấc.” Trần Phàm tức giận nói một câu, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe trong điện thoại truyền ra thanh âm đô đô, Dai Fu cười cúp điện thoại, biểu tình vũ mị làm cho Tô San không khỏi nhăn đôi mày thanh tú, mà Trương Thiên Thiên có chút lo lắng hỏi: “Dai Fu tỷ, chị nói Phó Bác dẫn người đến khách sạn sao?”

“Ấn.” Dai Fu nhẹ gật đầu, cũng giống như Trần Phàm, nàng cũng không có hảo cảm đối với Trương Thiên Thiên, theo nàng xem, Trương Thiên Thiên đã mất đi vẻ ngây thơ chất phác bị lợi ích cắn nuốt mà lại không có được sự kiên cường như Điền Thảo, sau này tuyệt đối là một nữ nhân bị kịch.

Tuy rằng nhận thấy được Dai Fu không có tâm tư nói chuyện với mình, nhưng Trương Thiên Thiên vẫn nhin không được hỏi: “Dai Fu tỷ, bọn họ đến báo thù chúng ta sao?”

“Một hồi cô sẽ biết.” Dai Fu thản nhiên trả lời đồng thời gọi điện thoại đến phòng Tiêu Phong.

“Uy.” Điện thoại rất nhanh chuyển được, người nghe điện thoại là Tiêu Phong, mà Sở Qua cùng Ngưu Huyền hai người vẫn đang vui đùa ngủ, cảm giác giống như sau khi bọn họ biết được Trần Phàm không có việc gì, liền hoàn toàn đem chuyện tối hôm qua ném ra sau đầu.

“Tiêu Phong, anh đến phòng của tôi một chuyến.” Nghe ra là thanh âm của Tiêu Phong, Dai Fu nói thẳng thắn.

Ngạc nhiên nghe được lời của Dai Fu, Tiêu Phong ngây ra, sau đó lập tức đáp: “Đã biết, Dai Fu tiểu thư.”

Nửa phút sau, Tiêu Phong ăn mặc chỉnh tề đi tới phòng Dai Fu, theo lễ tiết chào hỏi ba nàng, sau đó hỏi: “Dai Fu tiểu thư, cô tìm tôi có việc sao?”

“Tiêu Phong, trong mấy người phát sinh xung đột với chúng ta ngày hôm qua tại quán bar, trong đó có một cô gái từng là vị hôn thê của anh đi?” Dai Fu không trả lời câu hỏi của Tiêu Phong, mà là hỏi ra vấn đề Tiêu Phong không nguyện ý đối mặt nhất.

“Bá.”

Trong phút chốc, sắc mặt Tiêu Phong tái nhợt, thân mình cũng trở nên cực kỳ cứng ngắt.

Hít một hơi thật sâu, Tiêu Phong cắn răng gật gật đầu: “Phải, Dai Fu tiểu thư.”

Hoặc có lẽ bởi nguyên nhân đã dùng sức quá mức, Tiêu Phong cắn nát môi, máu tươi nhất thời chảy ra.

Đối với Tiêu Phong mà nói, Tần gia lấy oán trả ơn cùng Tần Tư Nhiên từ hôn, là ác mộng không thể hủy diệt trong cả đời hắn.

Mấy năm qua, rất nhiều ban đêm, hắn đều cũng mơ thấy vẻ mặt xảo quyệt cay nghiệt của Tần Tư Nhiên làm trò ngay trước mặt người của Tiêu gia đưa ra lời từ hôn.

Một màn kia thật sâu điều khắc tận sâu trong nội tâm của hắn.

Mỗi một lần mơ thấy một màn kia, hắn cũng đều từ trong mộng bừng tỉnh, ngồi mãi đến hừng đông.

“Tiểu thư, bọn hắn đã lên đây, cho bọn hắn đi vào sao?” Tiêu Phong vừa dứt lời, Dai Fu liền nghe được trong bộ đàm truyền ra thanh âm của Black.

“Cho bọn họ tiến vào.” Dai Fu thản nhiên hạ mệnh lệnh, theo sau nhìn thoáng qua Tiêu Phong: “Hận Tần gia cùng cô bé kia không?”

Không có bất kỳ tự hỏi, Tiêu Phong quyết đoán gật đầu.

“Được.” Dai Fu mỉm cười: “Kế tiếp, anh sẽ chứng kiến cô bé kia quỳ gối trước mặt anh sám hối.”

Cục Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

112. Chương 111: Cúi Đầu Nhận Sai!

Nhóm dịch: Dung Nhi Phongnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: HoaLân - 4vn

Tần Tư Nhiên sẽ phải quỳ ở trước mặt mình sám hối ư?

Vừa nghe thấy Dai Fu nói những lời này, đồng tử trong mắt Tiêu Phong đột nhiên phóng đại ra, trong lòng khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Tiêu Phong, anh không thử soi gương nhìn lại mình xem, anh thì tính là cái gì chứ? Anh có tư cách xứng đôi với tôi sao? Hoặc là nói, anh cho rằng Tiêu gia nhà anh có đủ tư cách đàm hỏi cùng Tần gia chúng tôi sao?”

“Tôi nói cho mà biết, anh không đủ tư cách, mà Tiêu gia nhà anh và chúng tôi hoàn toàn là hai cái thế giới bất đồng, anh đừng ảo tưởng hão huyền chuyện tình cóc ghẻ ăn thịt thiên nga nữa đi.”

“Hôm nay, tất cả mọi người ở đây là nhân chứng, tôi, Tần Tư Nhiên tuyên bố, từ nay về sau sẽ từ hôn cùng Tiêu Phong. Tần Tư Nhiên tôi và Tiêu Phong sẽ không còn một chút quan hệ nào cả.”

Chẳng bao lâu sau, hồi tưởng đến diện mạo của Tần Tư Nhiên ở thời khắc đó, Tiêu Phong đã từng ảo tưởng qua, một ngày nào đó Tần Tư Nhiên sẽ phải hướng chính mình nhận sai. Nhưng...Bản thân hắn hiểu rõ, Tiêu gia đang xuống dốc, cho nên chỉ dám suy nghĩ ở trong lòng mà thôi. Nhưng hiện giờ Dai Fu còn nói với hắn rằng, Tần Tư Nhiên sẽ quỳ ở trước mặt hắn sám hối, điều này bảo sao không làm cho hắn khiếp sợ đây chứ?

Không chỉ hắn, mà tựa ngay cả Trương Thiên Thiên cũng hoàn toàn choáng váng. Nàng hiểu rõ Phó gia có bối cảnh kinh khủng tới bậc nào, nên đã từng hao hết tâm tư muốn chen chân vào cái vòng luẩn quẩn cùng Phó Bác, bất quá mới chỉ tiến tới nửa bước chân, thì đã bị nhục nhã cho nên đành phải tự động rút lui.

Ở dưới điều kiện tiên quyết, trong lúc nàng nghe thấy thanh âm của Dai Fu từ điện thoại truyền ra, nói rằng Phó Bác mang theo người tới khách sạn, ý niệm đầu tiên trong đầu nàng chính là Phó Bác dẫn người tới báo thù. Hiện giờ, Dai Fu lại nói Tần Tư Nhiên sẽ quỳ gối ở trước mặt Tiêu Phong mà sám hối...Cái loại diễn biến tương phản cực độ này, đã cấp cho Trương Thiên Thiên rung động không cách nào có thể dùng từ ngữ để miêu tả được. Lý trí nói cho nàng biết, đây quả thực chính là chuyện tình không có khả năng xảy ra.

“Cốc...cốc...” Ngay khi Tiêu Phong cùng Trương Thiên Thiên đang hoàn toàn chìm vào trong nỗi khiếp sợ, đồng thời bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, lực đạo không lớn, vừa đủ làm cho người bên trong gian phòng nghe thấy, hơn nữa còn không hề phản cảm chút nào.

“Mời vào.” Dai Fu bình tĩnh mở miệng.

Thanh âm của Dai Fu vừa vang lên, cửa phòng liền bị người đẩy ra, Phó Trần mang theo một đám người tiến vào trong phòng.

Phó Trần?

Vừa nhìn thấy lão nhân tóc bạc dẫn đầu, không riêng gì Tiêu Phong, mà thậm chí cả Trương Thiên Thiên cùng Tô San đều có chút sửng sốt.

“Dai Fu tiểu thư, xin thứ lỗi cho chúng tôi đến muộn.” Phó Trần vừa đi vừa cười nói, ánh mắt nhanh chóng quét quanh phòng khách một lần. Theo sau giống như phát hiện ra điều gì đó, thần sắc hơi nhăn nhó một chút.

Nhận thấy nét nghi hoặc trong ánh mắt của Phó Trần, Dai Fu mỉm cười nói: “Phó lão tiên sinh, có một số chuyện vị tất đã cần ông phải đích thân ra mặt. Kỳ thật...hôm nay ông không cần tới.”

Àn? Lời nói của Dai Fu khiến cho đôi con ngươi của Phó Trần nguyên bản đục ngầu, chợt hiện lên một đạo tinh quang. Hiển nhiên, hắn đã nhìn thấu hàm ý trong lời nói này của Dai Fu.

“Dai Fu tiểu thư, xưa nay người phương Đông chúng tôi luôn lấy lễ nghĩa làm trọng, nếu phải nói xin lỗi, như vậy cũng sẽ là một lời xin lỗi tràn đầy thành ý.” Phó Trần dứt lời, mới dừng bước lại.

Hắn vừa dừng bước, những người khác không hẹn mà cũng dừng bước theo. Tiếp đó, bốn người Tần gia sôi nổi tiến gần đến phía sau Phó Trần, mà năm người Phó Bác thì đứng thành một hàng. Lúc này, Tần Tư Nhiên chọn vị trí đứng ở phía mé bên tay trái.

Sau khi nàng trông thấy Tiêu Phong đứng ở sau lưng Dai Fu, thì diễn cảm trên khuôn mặt của nàng không khỏi tái nhợt, thân mình cũng không kìm chế nổi mà run rẩy lên. Tuy rằng nàng biết gia tộc mình có thể quật khởi, hơn phân nửa là dùng Tiêu gia làm viên gạch lót sàn, sau khi qua sông liền đoạn cầu rút ván. Nhưng...ở trong tiềm thức của nàng, thế giới này vốn là cá lớn nuốt chim cá bé, vì đạt được mục đích sẽ không từ bất cứ một thủ đoạn nào.

Nàng đối với Tiêu gia cùng Tiêu Phong không có...chút nào đồng tình, có chăng chính là nỗi khinh thường phát ra từ nội tâm. Theo cái ngày từ hôn đó, nàng liền chưa từng nghĩ qua chính mình sẽ có một ngày, phải đứng ở trước mặt Tiêu Phong mà ăn nói khép nép. Tại nàng xem ra, khi Tiêu gia xuống dốc, nàng và Tiêu Phong liền đã trở thành người của hai thế giới bất đồng, giống như hai đường thẳng song song, không thể nào phát sinh qua đường giao nhau.

Theo ý nào đó mà nói, thì cách nhìn của Tần Tư Nhiên cũng không sai, cái sai chính là bản thân cùng địa vị đã hoàn toàn trái ngược...

Từ hôn và phải đến xin lỗi khép nép...Cái loại tương phản giống như thiên đường và địa ngục này, khiến cho nội tâm cao ngạo của Tần Tư Nhiên rất không cam lòng. Vì thế cho nên mới cuồng ngạo bạo phát: “Ông nội, con sẽ không hướng cái gã Tiêu Phong phệ vật này xin lỗi đâu.”

“Bá!” Lời này của Tần Tư Nhiên vừa thốt ra, Tần lão gia diễn cảm nhảy mắt trở nên cực kỳ âm trầm, thậm chí ngay cả Phó Trần cũng phải nhíu mày.

“Đồ khốn.” Tần lão gia nổi giận quát: “Mày còn sợ gây ra họa chưa đủ nữa sao?”

“Dù sao con sẽ nhất định không xin lỗi hẳn.” Tần Tư Nhiên mang theo diễn cảm quật cường cao ngạo, theo sau chỉ thẳng về phía Tiêu Phong đứng sau lưng Dai Fu, gần từng chữ: “Ông nội, ngài nói cho con biết, con dựa vào cái gì mà phải hướng gã phế vật này xin lỗi đây chứ? Bằng vào cái thân phận hẳn là công tử Tiêu gia sao? Người nào mà không biết Tiêu gia hiện giờ đã hoàn toàn xuống dốc, còn chính bản thân hẳn thì đã mất đi ánh hào quang của Tiêu gia ở trên đầu, hẳn có được thứ gì? Là cái bộ dáng ảo lả kia sao? Tiêu Phong hẳn có điểm nào xứng với Tần Tư Nhiên con đây chứ?”

Nói xong những lời này, Tần Tư Nhiên mang theo vẻ mặt không cam lòng nhìn chằm chằm vào Tiêu Phong, không hề có một chút giác ngộ nào cả.

“Hô~” Tần Tư Nhiên không hay biết rằng, lời nói của mình thiếu chút nữa đã khiến cho Tần lão gia tức khí ngất đi. Còn Phó Trần thì lại lạnh lùng nói: “Tần Tư Nhiên, ta lấy danh nghĩa gia chủ Phó gia tuyên bố. Từ nay về sau, chuyện tình đính ước hôn nhân giữa cô và Phó Bác sẽ không còn tồn tại. Sau này, cô và Phó Bác, thậm chí là Phó gia chúng ta cũng không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa.”

Sau này, cô và Phó gia chúng ta cũng sẽ không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa.

Những lời này, giống như một chiếc búa tạ bình thường, hung hăng đập nát khóa tâm tư khiêu ngạo trong lòng của Tần Tư Nhiên, thân thể của nàng run rẩy kịch liệt. Theo sau bèn nhọn rống lên: “Phó gia gia, Tư Nhiên đã làm sai gì chứ? Con biết ngài từng dặn dò chúng ta phải chú ý khiêm tốn. Nhưng...gã tiểu tử Tiêu gia kia thì có cái gì chứ? Hẳn chẳng khác nào nhân sĩ hạ lưu trong xã hội này, vì sao con phải khiêm nhường ở trước mặt hắn đây? Rốt cuộc là con đã làm sai chuyện gì?”

“Bốp!” Phó Trần không trả lời Tần Tư Nhiên, trả lời nàng chính là bàn tay của Tần lão gia. Lúc này Tần lão gia có lẽ là đã thật sự nổi giận rồi, cho nên một cái tát này khí lực khá lớn, bàn tay vừa tát xuống, nguyên bản trên khuôn mặt trắng nõn của Tần Tư Nhiên, liền xuất hiện năm dấu ngón tay, khóe miệng rướm máu chưa nói, cả người còn trực tiếp bị đánh gục xuống dưới sàn nhà.

“Đồ hỗn trưởng, thể diện của Tần gia đều bị mày hủy hoại rồi.” Tần lão gia tức giận vung tay quát: “Còn không mau quỳ xuống.”

“Con không quỳ, dù ông đánh chết con cũng không quỳ. Nếu bắt con phải quỳ gối trước mặt gã phế vật Tiêu gia này để xin lỗi, con thà chết còn hơn.” Tần Tư Nhiên cắn răng lắc đầu.

Tần lão gia dường như không ngờ được rằng Tần Tư Nhiên sẽ không biết điều như thế. Nhất thời tức giận đến nổi chẳng biết phải nói cái gì. Trong lúc nhất thời bầu không khí đã trở nên phi thường quỷ dị, Phó Trần sắc mặt âm tình bất định, còn bốn người Phó Bác thì sôi nổi đem ánh mắt quắc nể về phía người phụ trách gia tộc. Người phụ trách của ba gia tộc kia, thì lại đem ánh mắt nhìn về phía Phó Trần, bộ dáng làm như sẽ nghe theo người dẫn đầu đoàn là Phó Trần.

“Phó lão tiên sinh, đây là thành ý xin lỗi trong miệng ông nói sao?” Lúc này, Dai Fu mở miệng, ngữ khí vẫn luôn bình thản, nhưng trên khóe miệng đã treo quanh một tia cười lạnh, đại biểu cho tâm tình lúc này của nàng.

Phó Trần nhíu mày, gần từng chữ: “Dai Fu tiểu thư, nha đầu Tần gia cùng Phó gia chúng ta không có bất cứ mối quan hệ nào. Nàng cũng không thể thay mặt đại biểu thành ý cho đoàn người chúng ta.”

“Đúng vậy, là nha đầu kia không hiểu chuyện mà thôi.” Người phụ trách của ba gia tộc khác đều sôi nổi bày tỏ thái độ.

Dai Fu nheo mắt, nhưng cũng không nói gì.

“Phó Bác, mau quỳ xuống cúi đầu nhận lỗi đi.” Đúng lúc này, bỗng nhiên Phó Trần lên tiếng, ngữ khí chắc chắn không thể nghi ngờ.

“Rầm!” Không có chút do dự nào, Phó Bác lập tức quỳ rạp xuống đất, nghiêm mặt nói: “Dai Fu tiểu thư, là tôi ngu muội không biết, hôm nay tôi hướng cô và bằng hữu của cô xin nhận lỗi, hy vọng rằng cô đại nhân đại lượng không cần chấp cùng kẻ phế vật này.”

“Rầm.. .rầm... .rầm...!”

Mắt thấy Phó Bác đã quỳ xuống, ba người Hầu Tử tuy rằng trong lòng cực kỳ bất mãn, nhưng cũng không dám tái diễn sai lầm như Tần Tư Nhiên, thành thật ngoan ngoãn quỳ rạp xuống đất, cúi đầu nhận sai.

Chứng kiến một màn này, Trương Thiên Thiên há hốc miệng, hai mắt còn trợn trừng lên. Nàng nằm mơ cũng thật không ngờ, đám công tử nhà giàu này sẽ nguyện ý cúi đầu nhận sai...

113. Chương 112: Không Hiểu Định Nhân Mới Là Đáng Sợ Nhất (1) tần Tư Nhiên Trong Lòng Còn Chấn Động Hơn Trương Thiên Thiên Rất Nhiều, Làm Vị Hôn Thê Của Phó Bác, Nàng Cũng Là Một Thành Viên Ở Trong Cái Vòng Luẩn Quẩn Này. Nàng So Với Bất Luận Một Ai Đều Am Hi

Tần Tư Nhiên trong lòng còn chấn động hơn Trương Thiên Thiên rất nhiều, làm vị hôn thê của Phó Bác, nàng cũng là một thành viên ở trong cái vòng luẩn quẩn này. Nàng so với bất luận một ai đều am hiểu bản tính kiêu ngạo trong con người của Phó Bác hơn cả. Ở trong kí ức của nàng, Phó Bác thông minh cơ trí chưa nói đến, mà thái độ làm người còn phi thường tự phụ.

Đối với hạng người tự phụ mà nói, muốn để cho người ta quỳ gối nhận sai, thì so với đem hấn ra chém chết còn muốn khó khăn hơn nhiều. Nhưng giờ khắc này, Phó Bác đã cam tâm tình nguyện quỳ gối, hơn nữa còn quỳ xuống rất nhanh.

Đối với cảnh tượng này, Dai Fu vẫn tỉnh bơ, thản nhiên nói: “Sự tình là cô bé kia tạo dựng lên, mà cô bé kia không hề có chút giác ngộ sai lầm nào. Cho nên, tôi vẫn chưa hiểu thành ý các vị mang theo đến đây là gì.”

“Dai Fu tiểu thư...” Phó Trần biến sắc, cố gắng muốn giải thích chuyện gì đó.

Nhưng lúc này, Dai Fu đã nhắc máy bộ đàm lên, cười lạnh nói: “Black, tiễn khách.”

Dát chi....Dai Fu vừa dứt lời, Black liền đã đẩy cửa phòng ra, bước vào, thần sắc băng sương nói: “Mời các vị về thôi!”

Dai Fu dùng cường thế, làm cho sắc mặt đoàn người Phó Trần trở nên cực kỳ khó coi, nhất là Phó Trần.

“Lão Tần à, trước khi tới đây tôi đã từng nhắc qua, nếu ông chấp nhận đi theo, như vậy cũng là đã thương lượng qua rồi. Nhưng hiện giờ, tiểu nha đầu Tần Tư Nhiên này không hiểu lý lẽ, vậy ông cũng đừng trách Phó Trần tôi không nói đến tình cảm ah!” Phó Trần diễn cảm biến ảo vài lần, theo sau gần từng chữ nói: “Lão Tần, nếu bởi vì nha đầu Tần gia này phá hỏng sự tình của bốn nhà chúng ta, Phó gia từ nay về sau sẽ hoàn toàn đoạt tuyệt mối quan hệ làm ăn cùng với Tần gia.”

Oanh!

Những lời này của Phó Trần không hề mang theo bất cứ một tia tình cảm nào, khiến cho sắc mặt Tần lão gia xám ngoét. Hấn liền trừng mắt lườm Tần Tư Nhiên, dùng ngữ khí trầm thấp đến mức đáng sợ, nói: “Tần Tư Nhiên, mày nghe rõ ràng đây. Nếu hôm nay mà không quỳ xuống nhận lỗi, như vậy từ nay về sau, mày sẽ không còn là cháu gái của Tần Vạn Sơn này nữa.”

Đối với Tần Tư Nhiên mà nói, nàng có thể vỗ ngực nói rằng bản thân mình không hề sợ chết. Nhưng...nàng tuyệt đối sẽ không dám thoát ly Tần gia. Nàng hiểu rõ ràng, một khi nàng thoát ly Tần gia, sẽ rơi vào hoàn cảnh hai bàn tay trắng, có lẽ...nàng dựa vào nhan sắc và công phu trên giường không sai, liền có thể làm vợ hai của một người nhà giàu nào đó. Nhưng cuộc sống như vậy, cùng hoàn cảnh bây giờ là hoàn toàn trái ngược nhau.

Lúc này, đối mặt với lời uy hiếp của Tần Vạn Sơn, Tần Tư Nhiên rốt cuộc đã chịu quỳ xuống.

“Phó lão tiên sinh, thành ý của bốn nhà các vị, tôi cảm nhận được.” Mắt thấy Tần Tư Nhiên diễn cảm không cam lòng, Dai Fu cười lạnh nói: “Nhưng thành ý của cô bé này, một chút tôi cũng không hề nhận thấy.”

“Tần Tư Nhiên, mau xin lỗi đi.” Tần Vạn Sơn thần sắc tái xanh, đồng thời cũng âm thầm hối hận bám theo Phó Trần tới đây, ăn nói khé lếp bồi tội. Theo sau, hấn đã làm ra quyết định, là khi trở về cần phải tìm một cái công đạo từ Phó Trần, Phó Trần nhất định sẽ cấp cho hấn một lời giải thích hợp tình hợp lý.

Vừa nghe thấy Tần Vạn Sơn quát, Tần Tư Nhiên sắc mặt trắng bệch ngẩng đầu lên, dùng diễn cảm phức tạp ngẩng nhìn về phía Tiêu Phong. Đầu óc nàng trở nên mê man.... Chẳng lẽ mình nhất định phải quỳ gối ở trước mặt gã phế vật này sao? Hẳn rồi cuộc là có bao nhiêu tiền vốn đây?

“Tiêu Phong, ba năm trước đây, Tần Tư Nhiên có mắt không nhìn thấy núi Thái Sơn, cho nên mới dám buông lời ngông cuồng từ chối hôn ước. Là Tần Tư Nhiên này không xứng với anh, tôi mong rằng anh trong bụng rộng lượng có thể chống thuyền, tha thứ cho hành vi ở trong quá khứ của tôi.” Trầm ngâm vài giây đồng hồ sau, Tần Tư Nhiên mới cắn răng lên tiếng, thần sắc tái nhợt, trên mặt cũng không còn trông thấy diễn cảm kiêu ngạo thêm nữa.

Tần Tư Nhiên đang quỳ ở trước mặt ta, cúi đầu nhận lỗi ư?

Tiêu Phong hoàn toàn rơi vào trong cơn hoảng hốt, tình cảnh đang diễn ra trước mắt cứ như giấc mơ, để cho hắn cảm thấy, có điểm không chân thật.

Giờ khắc này, bầu không khí trong phòng khách liền im ắng xuống, cơ hồ tất cả mọi người đều đem ánh mắt quắc nể về phía Tiêu Phong, trong đó đám người Phó Trần đang nhú mày, hiển nhiên là bọn hắn nhìn ra được, chuyện này có thể giải quyết ổn thỏa hay không, Tiêu Phong chính là nhân vật mấu chốt.

Cùng Phó Trần bất đồng, ánh mắt của Tần Tư Nhiên nhìn về phía Tiêu Phong, thấp thoáng vẫn còn một chút không cam lòng. Cứ việc nàng đã muốn cật lực che giấu đi, nhưng tia không cam lòng kia vẫn như cũ vô pháp hủy diệt.

Tựa hồ... Cho đến giờ phút này, nàng vẫn chưa hiểu Tiêu Phong có tiền vốn gì, mà lại khiến cho nàng phải quỳ gối ở trước mặt hắn cúi đầu nhận sai. Thậm chí nàng còn cảm giác rằng, bản thân mình không hề làm sai chuyện gì. Đương nhiên, nàng càng hiểu kỳ hơn chính là, Tiêu Phong phế vật của Tiêu gia này, dựa vào cái gì mà khiến cho đám người Phó Trần kiêng kị?

“Tiêu Phong, chuyện quá khứ đúng thật là Tần gia phải xin lỗi Tiêu gia nhà cậu, những lời nói kia của nha đầu Tần Tư Nhiên quả thật cũng hơi ác độc. Bất quá, nếu hôm nay nàng đã quỳ xuống nhận sai, vậy chuyện quá khứ tốt nhất là xóa bỏ đi thôi.” Phó Trần trầm ngâm nói: “Ngoài ra, nếu như cậu không chê, sau này Tiêu gia có thể là đối tác làm ăn của Phó gia chúng ta.”

Oanh!

Những lời này của Phó Trần liền giống như một quả bom nặng kị, hung hăng ném vào giữa phòng khách bình thường, nhất thời khiến cho chúng nhân ngây dại, ngoại trừ Dai Fu ra.

Phó gia! Cái tên này ở Hàng Châu, thậm chí là cả vùng Chiết Giang đều có tiếng nói không ai bì kịp. Có thể nói không hề khoa trương, bất cứ một gia tộc nào, hợp tác cùng Phó gia, như vậy chẳng khác nào mọc thêm đôi cánh hoàng kim, thăng tiến nhanh sẽ không còn là mộng đẹp, mà nhất định là sẽ biến thành sự thật.

Hiện giờ, Phó Trần, người cầm quyền của Phó gia, lại nói với Tiêu Phong rằng, nếu như cậu không chê thì Phó gia liền sẽ đặt nền móng cho mối quan hệ đối tác làm ăn cùng với Tiêu gia? Cái loại tương phản cực điểm này, khiến cho chính bản thân Tiêu Phong cũng vô pháp tiếp nhận, thậm chí hắn còn ngừng thở.

Bất quá.... Rất nhanh, hắn đã dần dần hồi tỉnh từ trong nỗi khiếp sợ. Hắn biết, vô luận Phó Trần ăn nói khép nép, hay là Tần Tư Nhiên không cam lòng quỳ gối, đều không phải là thông qua Tiêu gia đối lấy, hết thấy chỉ vì mấy lời nói đơn giản của Dai Fu mà thôi. Đúng thế, giờ khắc này, Tiêu Phong theo bản năng cho rằng, đám người trước mắt này chỉ là vì kiêng kị Dai Fu mà thôi!

“Phó lão gia, Phó gia ở Chiết Giang hô phong hoán vũ, còn Tiêu gia đã muốn hoàn toàn xuống dốc. Nếu như nói Tiêu gia ghét bỏ Phó gia thì đúng là chuyện cười.” Tiêu Phong trầm ngâm, gằn giọng nói: “Tương phản, lấy tình huống trước mắt của Tiêu gia là không thể nào hợp tác cùng Phó gia được. Cho nên, Phó lão gia, ngài không cần nói đùa.”

Hiển nhiên, Tiêu Phong cũng không phải kẻ ngu, hắn biết cái thứ hợp tác mượn dùng ngoại lực áp chế, chung quy vẫn là không thể lâu dài. Hôm nay Phó Trần xem trên thể diện của Dai Fu nên mới nói ra như vậy mà thôi. Nếu một ngày kia, Dai Fu rời đi, hoặc là không có bất cứ quan hệ nào cùng Tiêu Phong hắn, vậy thì Tiêu gia sẽ dựa vào cái gì để hợp tác cùng Phó gia nữa đây?

Làm người, dù sao cũng phải dựa vào chính bản thân mình. Đạo lý này, từ thời khắc Tiêu Phong ngang nhiên bị Tần Tư Nhiên từ hôn, hần liền đã minh bạch rõ ràng rồi.

“Tần Tư Nhiên, tôi biết, hôm nay cô quỳ xuống là không hề cam lòng. Đó là điều mà sự thật đã chứng minh, nếu đổi tôi thành cô, tôi cũng sẽ không cam lòng.” Tiêu Phong nói đến đây, thì ánh mắt liền quắc ném về phía Tần Tư Nhiên: “Bất quá...ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, chuyện tình ngày sau phát sinh trong chúng ta, dù là ai cũng không thể nào phỏng đoán trước được. Chúng ta cứ mỗi mắt chờ xem đi.”

Lời Tiêu Phong nói làm cho sắc mặt của Tần Tư Nhiên xám xanh, bất quá có Tần lão gia ở phía trước, ngay cả khi trong lòng nàng đang phẫn nộ tới cực điểm, nàng cũng không dám tiếp tục nói năng lỗ mãng, chính là ở trong lòng vẫn khinh thường hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không thêm đem lời nói này của Tiêu Phong để vào trong lòng.

Mà làm người cảm quyền ở Phó gia, Phó Trần lại có suy nghĩ bất đồng. Tại hần xem ra, Tiêu gia quả thật là đang xuống dốc rất nhanh, năng lực bản thân của Tiêu Phong cũng chỉ tính là trung đẳng, nhưng...ngày hôm nay Tiêu Phong đã có nhân mạch khủng bố.

Đúng vậy, chính là nhân mạch!

Nhân mạch dẫn tới mối ngoại giao, ngoại giao sản sinh ra sức mạnh. Đạo lý này, Phó Trần am hiểu hơn so với bất cứ người nào. Tuy rằng, hần cũng không biết, quan hệ giữa đám người Tiêu Phong cùng Dai Fu là như thế nào, nhưng xem hành vi hôm nay của Dai Fu, thì nàng hoàn toàn là vì Tiêu Phong mà xuất đầu. Riêng điểm này đã đủ chứng minh, mối quan hệ của đám người Tiêu Phong với Dai Fu là không hề tầm thường.

Mà coi như không cần đề cập tới bối cảnh sau lưng Dai Fu, khiến cho người khác vừa nghe đã khiếp sợ. Chỉ tính riêng đến thế lực sau lưng Sở Qua, liền cũng đủ để giúp cho Tiêu gia quật khởi lại rồi. Huống chi, làm cho Phó Trần chân chính lo lắng, đều không phải là hai người Dai Fu cùng Sở Qua?

“Hảo, Tiêu Phong, nếu cậu đã nói như thế, vậy thì tôi cũng không miễn cưỡng thêm nữa.” Phó Trần đưa mắt liếc nhìn Dai Fu, thấy nàng không tỏ vẻ gì, mới nói tiếp: “Chuyện hôm nay liền dừng ở đây đi, cậu xem có được không?”

Tiêu Phong khẽ nhú mày, đem ánh mắt quắc ném về phía Dai Fu.

“Chuyện này do cậu quyết định thôi.” Dai Fu mỉm cười, lúc trước Trần Phàm gọi điện nhờ nàng xuất đầu giúp Tiêu Phong hô mưa, một khi đã như thế, vậy tự nhiên hết thảy mọi chuyện đều là do Tiêu Phong làm chủ.

“Phó lão gia, thứ cho tôi không thể tiến xa hơn được.” Mắt thấy Dai Fu để cho mình làm chủ, Tiêu Phong trầm ngâm một chút, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng.

Lời này của Tiêu Phong vừa thốt ra, Phó Trần không nói thêm gì nữa, mà thoáng liếc mắt nhìn đám người Phó Bác, mấy người này nhanh chóng đứng lên, sau đó cùng Phó Trần rời khỏi phòng khách...

Cục Phẩm Thiên VươngNguyên Tác: Phong cuồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-thien-vuong>